A ZSOLTÁROKBÓL MEGSZÓLALÓ EVANGÉLIUM
(Szerkesztette: Orbán Kálmán ny.lelkipásztor)

1. Zsoltár
A BOLDOG EMBER ÉNEKE

Elénk tárul az első zsoltárban a boldog ember képe. A zsoltáríró „ nem "-ekkel és „ igen "-ekkel erősíti meg az ember boldogságáról szóló vallomását. Ez azt jelenti, hogy a boldogtalan és a boldog ember szembeállításával vallja meg a hitét és indokolja meg állítása helyességét.

Az egész zsoltár kulcsszava: (háféc) = gyönyörködni valamiben. Megtalálni valamiben az embernek a gyönyörűségét. Jelent azonban valamitől való függést, amiben az ember kedvét leli. Az ember Istenhez való viszonyát juttatja kifejezésre! Valamit, amit akkor mond ki az ember, mikor így beszél: „Csak nézlek boldog szívvel és nem győzlek nézni téged... " (329. dicséret 4. verse). A hívő embernek azt a függését húzza alá, amivel Istenhez viszonyul, mikor az értékek sorrendjét határozza meg. És értékrendjében első, döntő helyen Isten akarata, a neki való engedelmesség, Isten rendjének felismerése áll! Mikor az ember a tekintetét Istenre, az Ő kijelentéseire veti. Ebből nyer megnyugvást, ebben csendesedik el, ez lesz a számára iránymutató. Valahogy úgy, ahogyan a tanítványok a hét első napján figyelhettek az Úrra. A tanítványnak, mindenféle kegyességnek, az élő Jézusra kell figyelnie, tőle eligazítást, útirányt, segítséget nyernie. Valójában ez az ember boldogságának a titka. Ezt vallja akkor is, mikor így szól álmélkodva: ‚Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban." (Zsolt. 73,25).

Senkit ne tévesszen meg, hogy az első zsoltárban az Isten törvényében való gyönyörködésről van szó. Ki is tehát a zsoltár szerint a boldog ember? Az, aki gyönyörködik az Úr törvényében. Mi gyönyörködni való van abban? A törvény az ember számára paragrafusokból áll, amivel valami kényszert gyakorolnak rá. Le akarja azt rázni, mert nem a lényéből való, rákényszerített idegen akaratot testesít meg! A lelki ember Isten törvényében nem rákényszerített idegen akaratot lát. Isten törvényében Istene tanítását, vezetését, gyöngédségét és szeretetét fedezi fel.

Isten törvénye nemcsak a Bibliában van. Úgy hálózza be az egész mindenséget, mint az idegek az ember testét. Úgy is szerepelhet mindez előttünk, mint a teremtő Isten gondoskodásának jele, ami ezerízíglen kihat mindenre, gondoskodik mindenről. Az ember számára felkínált kegyelem ez. Olyan biztonságban élhet benne az ember, ahogyan a hal lubickol a vízben. Ez a rend az élete, ez a rend a

biztonsága, ebben van a gondoskodó szeretet. Pártatlan, felbecsülhetetlen szeretet ez. Ami nemcsak a kegyes emberre, a választott népre, de minden emberre kihat. Ez a rend át- meg átszövi a világot. Boldogan fedezhetné fel benne minden ember Isten személyes ajándékát.

Boldog tehát az, aki úgy él, hogy gyönyörködik Isten törvényében, akinek Isten ösvényei vannak a szívében. Akinek Isten az ereje, aki az Úr utjaira gondol. (Zsolt. 84,5-6).

A zsoltáríró nem elégszik meg az igennel. Döntenie kell és szívesen mondja ki a maga nemeit is. Miközben egész valójával Isten felé fordul, valóságosan és igazán, szíve szerint szakít a félrevezető gonosz minden fajtájával. A kegyes embert nemcsak az igene, gyönyörködő tekintete és hálaadó öröme különbözteti meg a többi embertől, hanem az is, hogy nincs ott a gonoszok, bűnösök, csúfolódók táborában. Nem ‚jár" a bűnösök tanácsa szerint, nem „áll" a vétkesek közé, és nem „ül" a csúfolódók székében! (Zsolt. 1,1)

Kitépi magát minden hamis hatás, kísértés, vágy közül. Valahogy így tépte ki magát József is Potifár felesége öleléséből. Otthagyta a ruháját az asszony kezében és futásnak eredt. (1. Móz. 39,12). Micsoda határozottság kellett ahhoz, hogy Dániel úgy döntsön a szívében, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni. (Dán. 1,8). Pál is ilyen eltökéltséggel különíti el magát a régi életétől, a testben való bizakodástól. ‚Egyet" kíván csak tenni, ami mögötte van, elfelejtve, ami előtte van nekifeszülve, fut egyenest a „cél" felé, Isten mennyei elhívása jutalmáért Jézus Krisztusban. (Fil. 3,13-14).

Képes erre az ember? Önmagától semmiképpen. Hiszen mindnyájan bűnösök vagyunk, nincs aki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem. (Rom. 3,9-12). És mégis, lehetséges kegyelemből élni hit által. Le lehet tenni minden reánk nehezedő terhet és a bennünket megkörnyékező bűnt, állhatatossággal futni meg a pályánkat. Ha „felnézünk Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére." (Zsid. 10,38; 12,1-2). Az győz, aki az Úrra figyel. Akit csendben átölelt az Isten.

Mi a gonoszság (rásá) lényege? Olyan valakit jelent, aki gyűlöli az igazat és igazságot. Olyan ember, aki elnyomja a kisebbet, a gyengébbet, az árvát és özvegyet. Aki elveszi a másét, megrontja az embertársát, erőszakos, visszaél a lehetőségeivel. Aki megragadja a gonoszságra felkínált alkalmat. Aki tehát Isten gondolataira, tanácsára figyel, az nem fiit együtt a gonoszokkal. Aki Istennel jár, Isten célkitűzéseire figyel oda. Aki őrizkedik attól, hogy hamis tanúbizonyságot tegyen az atyjafia ellen.

Mit jelent a vétkesek útjára állani (chattá)? A vétek lényege az Isten elleni lázadás és ezzel együtt a céltévesztés, elhibázni a célt. Letérni Isten rendeléseinek útjáról! Amikor a tékozló és célt tévesztett fiú magába száll és eltöpreng rajta, hogy milyen más az Atya házában élni, máris hazafelé indul a lába: megvallani, mit vétett az ég ellen és az Atya ellen! (Lk. 15,17-18). Megtérni annyi, mint megszakítani a gonosz kapcsolatot, halál helyett az életet választani. A megtérés = új helyzetbe kerülni, hazatérni félretenni a lázongást, hazafelé tartani. Egy régi függésbe kerülni, egyetérteni az Atyával.

És mit jelent a „csúfolódók széke"? (mósab lécim). Amikor valaki magas lóra ül, többet akar mutatni, mint ami. Mikor valaki csúfolódik az igazon. Veszedelmes háló ez, hamis biztonság, amire eljön a hirtelen veszedelem. (Préd. 9,12). Az „ülés" biztonságot jelent. Aki csúfolódik, az a gonoszság trónjára ül. A Jerikóiak is ott ültek a falakon a csúfolódók székében, hamis biztonságban csúfolkodtak Izrael seregei felett, így csúfolódott a nép, vezetőivel együtt, Jézus felett is, akit felfüggesztettek a fára. Csúfolódók székében ülni annyi, mint félelmes elbizakodottságban lenni Isten felkentje ellen. Gondoljunk Góliát elbizakodott fölényére, mikor kicsúfolja a kicsi Dávidot. Csúfolódók széke = az alázat, az alázatos megcsúfolása. Megfeledkezés arról, hogy Isten az, aki ítél. Isten az alázatosak, a kicsik védelmezője. Aki tehát a csúfolódók székében ül, képtelen a méltányosságra, az alázatra, aki pedig nem ül a csúfolódók székébe, Isten szerint gondolkodik a másik emberről, Krisztus indulata szerint él és tisztában van azzal, hogy a másik lehet nála különb ember. (Fil. 2,3-5).

Aki tehát nem nyújtja ki a kezét a másokéra, aki meggondolja magát, megalázza magát, aki tudatában van annak, hogy a másik különb ember lehet, az a boldog ember. Aki alázattal hajol meg Isten törvénye előtt és gyönyörködik abban, az boldog ember. És jó dolog boldog embernek lenni! Isten törvényében gyönyörködni. A boldog embert nem valami kiváló emberi tulajdonsága különbözteti meg a többiektől, hanem az, hogy hisz Jézus Krisztusban, aki kiváltotta öt, megváltotta életét a bűn törvénye alól. Életének, megmaradásának titkát Isten szeretetében fedezte fel. Hisz Jézus Krisztus áldozata erejében, aki a kereszten meghalt érte, kiváltotta őt hiábavaló életéből. Hitének, életének titka Krisztus Jézusban van. Kibeszélhetetlen örömöt talál Jézus áldozatában.

A hála és az öröm abban fejeződik ki, hogy a hála és öröm gyümölcseit termi. Istenben való gyönyörködésének jutalma, életének ékessége az, hogy jó gyümölcsöket terem. „Aki hisz énbennem, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. " (Jn. 7,38). A gyönyörködő szív Krisztusba oltott ág! „Aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni" (Ján. 15,5). Az ember Krisztussal való kapcsolatának a titka nem más,

mint gyönyörködés keresztjében és megmaradás szeretetében. Krisztus az a folyam, akiből élet vizével vagyunk örök kapcsolatban és ez teszi értelmessé életünket, a Lélek gyümölcsét teremve: szeretetet, örömöt, jóságosságot, türelmet, szívességet, békességet és hűséget, szelídséget és önmegtartóztatást! (Gal. 5,22-23).

Íme, ez a boldog ember és aki Istent szereti, minden javára van!

És a boldogtalan ember? Könnyűnek találják, olyan, mint a polyva. A régi idők embere cséplés után szeles napon tisztította meg a termését, a szérűjén felhalmozott búzát szórólapáttal szórta fel, így a könnyű, üres polyvát elragadta a szél, a gabonamag pedig, amelyben élet volt, visszahullott a szérűre.

A polyva az, amit elragad a szél, az ítélet szele. Tudnunk kell, hogy folyamatban van a szétválasztás, az ítélet szele fuj. És a bűnösök nem állhatnak meg az ítélet idején, nem maradhatnak a vétkesek az igazak gyülekezetében. Aki Jézusban hisz, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, az már ítélet alatt van! (Jn. 3,18).

Kétfajta út van, harmadik nincs. Isten törvénye választás elé állít. Minden ember dönt. Ezek az utak mi előttünk homályosak. Nem mi ítélünk felettük. Hallatlan biztatás tehát a számunkra, hogy Isten tudja, ki az igaz és ki maradt meg a bűnben. Valóban: „Sokan vannak elhívattak, de kevesen a választottak. " (Mt. 22,14). A meghívástól a megmaradásig hosszú az út. Senki emberfia ezt nem képes felfogni. Az Isten az, aki előtt nincsen semmi titok. Ő ismeri az igazak és a bűnösök útját. A fontos az, hogy Isten tudja. Mi pedig bízunk benne. „Rád tekint már hitem, megváltó Istenem, a Golgotán!" (466. dicséret) Szívünket betöltheti a kegyelem ereje. Eláradhat szívünkben a gyönyörködés édes íze, az Úr törvényében való gyönyörködésé.

A boldogság titka
1. zsoltár

Az ember boldogsága úgy kezdődik, hogy elszakad azoktól, akik nem szeretik Isten országának a dolgait. Nem jár az ő gondolatuk és tanácsuk szerint. A világnak mindenről van véleménye, de az a boldog, aki nem jár e gondolatok szerint, nem követi a közvéleményt. Nem áll meg a bűnösök útján, mert nincs benne vágyakozás utána, hanem átsiet rajta. Lót feleségének a szívét fogva tartotta a Sodorna kényelme utáni vágy, vonzotta az otthagyott élet, ezért útján megállva,

visszatekintett, és sóbálvánnyá vált. Sok megrekedt keresztyén életet látni, de mindig azok között, akik a bűnösök útján megállnak. Ahelyett, hogy tovább futnának, ahogy azt József tette, kinyitják füleiket és szemeiket, hogy halljanak és lássanak. Olyanok, mint a gondatlan járókelő, aki Budapest legforgalmasabb útjain ténfereg, álldogál, kitéve magát a veszélynek, hogy bármelyik percben elgázolhatja valami, így ténferegnek ők is a bűnösök útján. Az a boldog ember, aki elhagyja ezt az utat, és kerüli a csúfoló-dók társaságát. Vannak, akik úgy gondolják, hogy jó szolgálatot tesznek az Úr ügyének, ha elmennek az Isten dolgait csúfolok közé. Az Ige szerint az a boldog ember, aki nem ül a csúfolódók székébe, inkább ezt mondja: „Tartozom az én Uramnak, Jézus Krisztusnak azzal, hogy ezen a helyen egy percig se maradjak tovább."

Nem elég nemet mondani a világnak, igent kell mondanunk Istennek. Nagy dolog az is, ha valaki nemet tud mondani a világnak, de aki igazán boldog akar lenni, annak odáig kell eljutnia, hogy igent mondjon Isten kijelentéseire. Vannak, akik természetüktől fogva nem bírják a tisztátalanságot, mert valami ösztönös félelmet éreznek iránta. Attól azonban még nem keresztyén valaki, ha nem jár kocsmába, a tisztátalanok társaságába, hanem családjának és hivatásának él. Élhet így egy mohamedán, vagy egy buddhista is. Isten Igéje azt mondja, hogy boldog, aki ezt nem teszi, hanem helyette az Úr törvényében van gyönyörűsége. Tehát azért nem áll meg a bűnösök útján, mert tartozik ezzel Jézusnak, mert az Úr Igéje neki gyönyörűség. Alig van szerencsétlenebb ember annál, aki elengedi a világ örömeit, de nem ragadja meg azt a boldogságot, amit Jézus kínál. Ég és pokol között van az ilyen: sem itt nincs, sem ott. Szerencsétlen és kifosztott az élete. Hiszen akinek nincs Istene, az legalább élvezze ezt a földi világot. Ha nincs Megváltója, legalább ragadja meg a földi életnek az örömeit, mert odaát nem lesz rá többé lehetősége. Aki az Úr törvényében gyönyörködik, az tudja, hogy miért hagyja el a világot: hisz egy sokkal drágábbat nyer helyette. Döbbenetes Pálnak a kijelentése, hogy ha Krisztus fel nem támadott, akkor „minden embernél nyomomorultabbak vagyunk." Ha Jézus nem támadt volna [I5'19] fel, akkor nem lenne nagyobb bolond Saulusnál, aki eldobta ennek a világnak minden érvényesülési lehetőségét anélkül, hogy odaát bármiféle jutalma lenne. Ezért van annyi örömtelen keresztyén élet. Ifjak és leányok veszni hagyják a nagy életlehető-ségeket anélkül, hogy megragadnák a másik élet ígéretét. Eldobja a leány a jó partit és szerencsétlen, ideges vénkisasszony lesz belőle, mert nem ragadta meg a másik élet ígéretét. Nem csoda, ha élete végén, hatvan vagy hetven esztendővel a vállán, üres kézzel áll - hiába élt. Aki azonban megragadja az Úr törvényét, és Jézus ígéreteiben gyönyörködik, az megtalált mindent. Sokat veszíthet ugyan ebben az életben, de a másikban megnyer mindent.

Akinek a szívét nem töltötte be a Jézusban való öröm, az Isten szabadítása felett

érzett boldogság, a mennyei dicsőség ígérete, annak az élete még boldogtalanabb és szerencsétlenebb lesz, ha eldobja magától a világ örömeit. Hisz a világ mámorában van legalább egy kis felejtés, van legalább, aki hazudja neki a szépet. Nem sokkal jobb ez, mint a fájdalomcsillapító, de az sem elvetendő, ha már nincs remény a gyógyulásra. Kerüld azokat a helyeket, ahol kicsúfolják Jézust! De ha nem akarod követni őt teljes odaadással, akkor gyorsan távozz el tőle, mert csak az lehet boldog, aki egészen átadta magát neki. A boldog ember egyedül benne gyönyörködik. Te, aki egyszer odaszántad már magad Jézusnak, figyeld csak meg, hogy mindig akkor jönnek a boldogtalanság órái, amikor nem az Úr törvényében, hanem a saját ábrándjaidban gyönyörködsz. Nekem nagyon drága az a szolgálat, amit végzek. Isten megengedte, hogy egész életemet rátegyem. De ha elkezdek ebben a szolgálatban gyönyörködni, boldogtalanná válók. Ha azokban kezdek gyönyörködni, akiket Isten lélek szerint nekem adott, inkább fájdalom tölt el, hogy nem lehetek mindig velük. Mikor azonban az Úrban gyönyörködöm, és a harcok és kísértések között arra gondolok, hogy ha leteszem a földi sátorházamat, ha véget ér minden, az Ő kegyelme megmarad számomra, akkor és csakis akkor költözik a szívembe igazi boldogság.

Vannak emberek, akik szeretnének örökké fiatalok és vidámak maradni. Az örök ifjúságnak és a folyamatos vidámságnak ez a titka: gyönyörköd jel az Úrban, az Ő törvényében, így lehetsz hetven vagy nyolcvan éves is, mindig olyan vidám maradsz, mint a gyermek, akinek nincsen semmi gondja. Lehervadt, virág nélküli az életed és száraz lombokat zörget? Tövises ágai között csak a varjú károg? Tudod miért? Mert nem az Úr törvényében gyönyörködsz. Vannak emberek, akiknek életük olyan, mint a feketébe kötött Biblia, mert levették tekintetüket az egyetlen gyönyörűségről, ami maradék nélkül szép, ami szeplőtlenül tiszta és folt nélküli. Nincs olyan öröm, olyan élet, terv, szándék vagy vágy, amelyiken ne volna folt, amelyikben ne érne csalódás, keserűség. A mennyei örökség azonban hervadhatatlan, szeplőtlen és tiszta. Ahogy nincs láng korom nélkül, nincs olyan szeretet, amelyikben ne lenne önzés. Maradék nélkül csak egyben gyönyörködhetünk: az Úr törvényében.
A boldog élet eredményes is. Körülötted gyászba borulhat a természet, jajveszékelhetnek az emberek, te olyan leszel, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, melynek hűs lombja alatt megpihenhet a fáradt vándor. A finn parasztprófétáról[1] olvassuk, hogy a zaklatott emberek békességet, nyugodalmat találtak a közelében, anélkül, hogy egyáltalán kérdezték volna őt. Lehet a te életed is ilyen, ha az Úr törvényében gyönyörködsz. Amúgy sok kudarc, keserűség és szégyen ér bennünket. A lemaradt utashoz hasonlítunk, aki öklét rázza az elrobogó villamos után. Életünk tele van hiábavaló futkosással, megszégyenüléssel, csalódás csalódásra következik. Gyümölcsöt szeretnénk, de nincs. Ahogy egyik énekünk mondja: „Mind hogy fut, hogy jön, megy, fárad, élte

munka, gond csupán."

Lehet másképpen is élni. íme, az ígéret a zsoltárban: „Idejekorán megadja gyümölcsét és minden munkájában jó szerencsés lészen." Nem egyedülálló kijelentés ez a Szentírásban, ismételten előfordul, még nyomatékosabb formában is: „Mihelyt valamit elgondolsz, sikerül az néked és a te utadon világosság fénylik" - olvassuk másutt. Ugye jobban szeretnél eredményes életet élni? Ugye számodra sincs nagyobb csapás, mint amikor utadat, amelyen elindultál, meg kell szakítanod? Gyönyörködj az Úr törvényében, hogy életed idejekorán megadja gyümölcsét, levele ne hervadjon el, és minden munkádban jó szerencsés légy. Lehetetlen dolog, hogy ne sikerüljön, amihez hozzáfogsz, ha az Úr törvényében gyönyörködsz. Ha a Mindenható a te nemes érced és ragyogó ezüstöd, akkor életed eredményes lesz.

A gonoszok élete értelmetlen: szétszóratnak, mint a polyva, amelynek vajmi kevés a gazdasági értéke, mert hasznavehetetlen. Keresztelő János azt mondja az eljövendő ítéletről, hogy akinek szórólapátja a kezében van, amikor megtisztítja szérűjét, a polyvát megégeti olthatatlan tűzzel. És Isten azt mondja a gonoszokról, hogy életük olyan, mint a szétszórt polyva. Mi haszna van Istennek a te életedből? Mi haszna van belőled Isten országának? Ne értsd félre, nem a mennyekben van szüksége Istennek a mi szolgálatunkra, hiszen ott ragyogó ruhájú angyalok szolgálnak néki. Isten a mi adós levelünket idelent, az emberek között akarja beváltani. Mi haszna van belőled a felebarátodnak? Nem annyit ér az életed, amennyi jövedelmed van, még kevésbé annyit, amennyit megeszel, vagy amilyen ruhában jársz. Tested fizikai értéke igen csekély a vegyész lombikjában. Az az érték, amit nem pénzért, hanem Jézusért cselekedtél. Tehettél nagyon sokat, de ha nem azért tetted, mert adósa vagy a Királynak, nem ér semmit az egész. Lehet, hogy az emberek elismerően szorongatják a kezedet, lótsz-futsz, fáradozol, rászoruló embereken segítesz, terhet viselsz, és nem roskadsz össze, mégis polyva ez, melyet nem lehet kigereblyézni a tarló közül. Talán azt mondod: „Vagyont szereztem, gyermekeket neveltem." Szép, de gondold meg, hogy a hörcsög is gyűjt télire, a tyúk is fölneveli csibéit, sőt meg is védi őket a héjával szemben. Ezek puszta állati ösztönök. Polyva, melyet szétszór a szél. Vagy talán így szólsz: „Tisztességgel őszültem meg a hivatalomban, sok ügyet elintéztem, sok emberrel jót cselekedtem." Jó, de nem kaptad-e meg érte a fizetésedet? Tettél, igyekeztél, törtettél, könyököltél, érdemből, haszonlesésből, önzésből, de nem azért, hogy szolgálj. Mondhatod, hogy: „De igen, szolgáltam." Szolgáltam a férjemnek, feleségemnek, barátaimnak. Igen, mert nagyon szeretted őket, és jólesett ez a szolgálat. Folyva, amit szétszór a szél. Az a szolgálat az igazi, amikor meg kell tagadnod magadat, vágyaidat, kívánságaidat, amikor eleven szenet gyűjtesz ellenségeid fejére. Ez az a gyümölcs, amit az Úr keres és vár. Nézd csak

meg, marad-e vissza egyetlen búzaszem is, amikor életed összegyűjtött pelyvájába belekap az ítélet viharos szele? És ami visszamarad, az is nem a kedvetlenség és a zúgolódás búzaszeme-e? Mert ezek nem állhatnak meg az ítéletben, elviszi őket a szél. Ott majd nyilvánvalóvá válik, hogy ki az, aki leiekből és ki az, aki test szerint cselekedett. Vizsgáld meg, vajon nem a test cselekedeteit cselekszed-e: a szeretet, öröm, békesség, szívesség nem csupán testi adottságok-e, ahelyett, hogy a lélek gyümölcsei volnának életed fáján?

Az igazak útját az Úr számon tartja. Jézus szavai szerint, ha valaki az Ő nevében csak egy pohár vizet is ad, nem lesz elfelejtve. Még az sincs megírva, hogy kiéből, a magáéból-e vagy a máséból. Csodálatos, hogy a legkisebb cselekedet is nyilván van tartva az Úr előtt. Az örökkévalóságban nem fog hiányozni belőlük egy sem, sőt ott lesznek a régen elfelejtett, vagy soha számba nem vett szolgálataid is. Az Úr számon tartja az igazak útját. Nemcsak vigyáz rád, és számon tart, hanem fel is jegyzi, hogy mit cselekedtél. Nincs még egy olyan hűséges listavezető, mint az Úr. Elfelejthetnek az emberek, hálátlanul elfordulhatnak tőled, de Ő, az Úr, számon tart. Tűzbe is juthatnak az igazak, vagy nyomorúságok közé, mégis megtermik gyümölcsüket, mert az Úr felvértezi őket. Tudja, hogy olyan kísértések között jársz, ahol magad nem bírnál megállni. Szeretete tűzfalként lángol körülötted, és a kísértések megtörnek rajta. „A gonoszok útja pedig elvész", még akkor is, ha az igazak gyülekezetében akarnák folytatni azt. Aki nem az Úr törvényében gyönyörködik, hanem magában, vagy másban, az elvész. Amit nem Jézusra nézve teszel, szeméttévválik.

Akarsz-e boldog lenni? Ennek a zsoltárnak a lényege az, hogy gyönyörködj az Úr törvényében. Jóllehet ez a törvény ellenkezik a tagjaidban lévő törvénnyel, ellentmond vágyaidnak, kívánságaidnak, a véred lüktető szavának, mégis gyönyörködj benne, mert ezáltal lesz tied az üdvösség.

2. Zsoltár
A királyok és a Király!

Messiási zsoltár. Népek, királyok hadiállapotban vannak Istennel. Jellemző erre, hogy felvonultatják seregeiket, kikiáltják jelszavaikat, felvonultatják harci eszközeiket, szövetségeikkel rémítik a világot, háborgatják az emberiség békéjét. Le akarják járatni mindenki előtt Isten tekintélyét, szét akarják zúzni rendjét, fel akarnak számolni minden igát. A zsoltáríró azt kérdi: miért? Kinek jó ez? Minden háború mindenkinek árt, a háborúskodás senkinek sem éri meg.

Az egekben lakó nem ijed meg. Fenséges békességét és nyugalmát nem rontja meg népek lázadása, önkénye, hivalkodása. Isten láthatatlan birodalmát, nem rendítik meg földi, emberi lázadások. Az égi világ harmóniáját nem töri meg nemzetek esztelensége, zűrzavara, lázadásai. Isten maga a tökéletes nyugalom, szemben az ember nyughatatlanságaival, lázadásaival. Az ember hiábavaló erőlködésein csak nevet Isten. Fizikai erőkkel nem rontható meg Isten országa ereje. Bukásra van ítélve minden emberi törekvés, ami Isten országát fenyegetni véli. Valahogy úgy, ahogyan a 46. zsoltár is mondja: „Ha háborognak és tqjtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. Népek háborognak, országok inognak, ha az Úr mennydörög, megretten a föld." (46,4-7).

Aki odafigyel Istenre, nem veszti el nyugalmát. Isten boldog, dicsősége evangéliumával ajándékozza meg az övéit. (1. Tim. 1,11). Isten hatalma szilárd, Ő támasz, szilárdság, biztonság az övéi számára. Őrá, szilárdságára, békességére támaszkodhatnak a veszedelem idején az elhívottai. Ő lesz, marad a Seregek Ura. Az aní = Én, az isteni Én-re való rámutatás, ami előtt eltörpül minden más. íme az isteni Én a garancia mindarra, amit Ő ígért, amit tanácsolt. Az isteni Én-ből táplálkozik minden erő, nyugalom, békesség. Őáltala van eleve elrendelésünk, elhívásunk, megigazíttatásunk és megdicsőíttetésünk. (Rom. 8,30).

A nászak = italáldozatot kiönteni, felszentelni. Isten az, aki felszentel papokat, prófétákat, királyokat. Akit nem Isten szentel fel, az csak a maga nevében szól, cselekszik, lázit. A felszentelés nem emberi produkció, hanem Isten felhatalmazása! A felkent a felkenetése által nyeri megbízását. És aki ellene mond annak, akit felszentelt Isten, az magával Istennel száll szembe.

Az Úr rendelése szerint elkönyvelni annyi, mint gyermekké fogadni. A gyermekké fogadás beiktat az atya méltóságába, örökössé tesz. Szelíd figyelmeztetés ez a népek felé, hogy a kiválasztott és felszentelt Messiás örököse, birtokosa mindannak, ami az Atyáé. Vigyázzon tehát mindenki, aki ellenszegül a Fiúnak. A Messiás, Isten nevében uralkodik a föld minden királya fölött, a felkenetés jogán.

Milyen ellentétnek tűnik, hogy „az ostobák nagy méltóságra kerülnek, az érdemesek pedig alacsony sorsra jutnak. Láttam rabszolgákat lóháton ülni, és fejedelmeket gyalog járni. " (Préd. 10,6-7). Ez a világ felforgatott mindent. Hámán az udvarban van, mialatt Márdokeus ott ül a király kapujában. (Észt. 3,1; 4,1-2). Dávid Júda pusztájában bolyong, Saul pedig teljes pompában uralkodik (1. Sám. 26). Mialatt Illés a barlangban szorong, Jézabel az elefántcsont házban büszkélkedik. (1. Kir. 19,1 kk). Isten elhozza a kiegyenlítődést, Lázár Ábrahám kebelére kerül, a gazdag pedig a pokolban gyötrődik. (Lk. 16,22-23). Ha ebben a

pillanatban a testi kívánságok kerülnek is uralomra, a Szentlélek szereti a rendet. A Fiú, a Messiás a garanciája annak, hogy elkövetkezik a rendeződés ideje! Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk! (Jel. 19,1 k), Isten ítélete eljön a nagy paráznára! Jézus miközben a kereszten szenved, ellenfelei hahotáznak és csúfolódnak rajta. Ő azonban azt mondja a síró asszonyoknak: ne engem sirassatok! (Lk. 23,28).

Az egekben uralkodó, mialatt emberek, hatalmasok, a föld tudósai csúfolódnak felette, derűs marad. Ő tudja, hogy előtte esnek majd térdre ennek a világnak a hatalmasai! A hit csodálatos ígéretre ügyelhet a legsötétebb éjszakákon is, mert a kereszten szenvedő győzelmet győzelemre arat majd, mert a kereszt után a trón következik majd. A hit a végső győzelemre néz és épít!

Úgy tetszett Istennek, hogy örök országát a Messiás Fiúra alapozza, sebeibe rejtsen el mindenkit, aki a bűnből szabadulásra vágyik. Ahol a szívekben Jézus hite él, ott az emberek, a kegyelem szigetén tanyáznak. Isten döbbenetesen hatalmas, de a hatalmas, teljességében sem veti meg a semmit. (Jób. 36,5). Izgalmas igazság: „Ahol megnövekedett a bűn, ott még jobban kiáradt a kegyelem, hogy amiképpen úrrá lett a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazsággal az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által." (Rom. 5,20-21).

És ismét egy boldog mondás: „mind boldog, aki hozzá menekül!" (2,12). A kegyelem így szólít meg mindnyájunkat: „ Jöjj az Úrhoz, gyermekem, jöjj sietve hát... " Kegyelem, hűség, szeretet, megbocsátás nála van egyedül. Ellene nem lázongani kell. Ő erős, hatalmas Isten, aki előtt semmi sem lehetetlen. A királyokat, bírákat azért rendelte Isten, hogy munkatársai legyenek. Azért adott nekik hatalmat, hogy pásztorolják a népeket! Milyen kár, hogy éppen ők lázadnak fel, hogy hatalmukkal visszaélnek, a népeket nyomorgatják, éppen a legnagyobbak, világuralomra törnek, ahelyett, hogy békességet, rendet teremtenének a zűrzavarban. Kezükhöz ártatlanok vére tapad, népek nyögnek igájuk alatt. Nézzünk bele az emberiség életútjába, rögtön kiderül, hogy a királyok, bírák, hatalmukkal visszaélnek, sőt azzal elégedetlenek, még többet akarnak, az alájuk rendelteket hatalmuknál fogva, leigázni, gúzsba kötni akarják. Napóleon, Hannibál, Nagy Sándor világhódító útra indulnak, kíméletlenek, mindent alárendelnek a törekvéseiknek. Nem gondolnak arra, hogy ők Isten megbízásából viselik a fegyvert. Fel se ötlik bennük a kérdés: mindennel, amit csak rájuk bíztak, el kell számolniuk. Arra gondolok, hogy milyen büszkén viselik az Isten kegyelméből való uralmat, királyságot. Elfelejtik, hogy felelősséggel tartoznak népük üdvéért! Nem veszik észbe, hogy alattvalóik visszaéléseiért is ők a felelősek!

Istentől nemcsak hatalmat kaptak a népek, hanem nemes elmét, bölcs gondolatokat is. A tudomány, a felfedezések nem az emberiség javát szolgálták. Egyre inkább rá kell döbbennünk arra, hogy az értelem értelmét veszítette. Hiszen a feltalálásokat és a tudást emberek, népek ártalmára használtuk fel. Gondoljunk a tengeralattjárókra, vagy a német csodafegyverekre, amelyekkel Angliát akarták térdre kényszeríteni. Gondolhatunk gyárak kéményeire, vegyszerekre, arra a veszedelemre, mellyel saját javunkat akartuk munkálni. Csak hazánk országutjain hetenként harminc a halálos balesetek száma. Vannak országutakra érvényes közlekedési szabályok, de ezek csak arra jók, hogy áthágjuk őket.

Valóban ámulni lehet azon, hogy Isten, mikor a hatalmát megmutatja az embernek, akkor is a szeretetéről és a bocsánatáról beszél! Valóban egyet kell érteni Jónás vallomásával: „ Tudtam, hogy Te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, nagy a szereteted és még a rosszat is megbánod." (4,2). Az ember nem ámulhat eléggé azon: „ Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta (a Messiást!), hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. " (Jn. 3,16) Fiát adta oda áldozatul, hogy megbékélhessen az emberrel. (2. Kor. 5,18). Ebben a zsoltárban is van Isten szeretetéből és irgalmasságából megszólaló figyelmeztetés.

Isten elképesztő szeretetének a bizonyságtétele az a négy intés is, ami itt elhangzik: „térjetek észhez", félelemmel szolgáljátok az Urat, vigadjatok reszketéssel és csókoljátok a Fiút! (2,10-12). (A székel = belátásra jutni, meggondolni, ábad ét Jahve b^{e}jir^{e}áh = az Urat félelemmel szolgálni) Isten szolgái vagyunk és nem urak. Isten az Úr egyedül. Őt félelemmel szolgálni = hatalmát felismerve engedelmeskedni! (A násak = csókolni, tisztelegni, hódolni.) Valamennyiben az jut kifejezésre, hogy az Isten előtti megtérés, az előtte idejében történő megalázkodás, az Ő szolgálata teljes szívből és az Ő megérintése tisztelettel, az az út, amelyen vissza lehet találni hozzá! Élni, rajta csüggve, mint a gyermek, csak Őt keresve a szemeinkkel, előtte meghódolni, vére által, szeretetében megmosódva utjaira térni és azokon járni. Isten az, aki hiányainkat kipótolja, felfakasztja bennünk szeretete tüzeit, amikor többé nem lázadók vagyunk, hanem fiak.

Balgatag lázadás
2. zsoltár

Nincsen passzív istentelenség. Ne áltassa magát senki azzal, hogy Istennel szemben közömbös lehet. Nincs holtpont: még ha pillanatnyilag holtponton is érzi

magát valaki, előbb-utóbb eljut oda, hogy Isten ellen lázad. Sőt, maga a tény, hogy közömbös álláspontra akar helyezkedni Istennel szemben, már lázadás. Nem venni tudomásul Isten nagyságát, irgalmát, és nem borulni alázattal irgalmas kezére, lázadás. A lázadás mindig hiábavalóság. A lázadó ember perbe száll Istennel, mert előbb-utóbb kellemetlen lesz neki az iga, amit Isten rárakott és kérdezni fogja, hogy miért van ez így, miért nincs másként. Juthat azonban odáig is az Isten nélküli ember zúgolódása, hogy valóságosan föllázad Isten ellen. A történelem folyamán mindig voltak és lesznek emberek, akik fellázadnak Isten dicsősége és nagysága ellen. Ezek a lázadások azonban hiábavalóak és mindig kudarcba fulladnak. Lázadhat valaki úgy, mint Voltaire, aki azt mondta, hogy a keresztyénséget, melyet tizenkét ember terjesztett el a világon, ő egymaga megdönti majd. De eljött életében az idő, amikor így kiáltott fel: „Most pedig megyek a legsötétebb pokolba!" Az Isten ellen lázadók előbb-utóbb oda jutottak, hogy kezeikkel vérző mellüket verve kiáltották: „Végre győztél, Galileai!" Útjaikon mindig összetörtek, akár kicsinyek, akár nagyok voltak önmaguk, vagy mások előtt. Ha lázadsz, a te életed is összetörik az Ő dicsőségén. Nincs nagyobb hiábavalóság, mint Isten ellen lázadni. Közvetlenül a szemeink előtt játszódik le egy nagy csata annak a jegyében, hogy megtörjenek egy népet, egy eszmét, mely nyíltan fellázadt Isten ellen. Azt azonban sohasem lehet tudni, hogy egy másik eszme, egy másik nép, ha hatalomra jut, mikor lázad fel Isten és az O felkentje ellen. Ez a világ kitermeli a maga hatalmasait, és jóllehet a hatalmasság fényes katedrálisokat építtet Jézus nevében, ugyanakkor azonban elfogadja azt a dicsőséget és tisztességet, amely egyedül Istent illeti meg. Lehet valaki kereszttel a kezében is lázadó. Mint a fenevad, amely a mélységből jön fel, kívülről magán viselheti a Bárány jeleit, valójában azonban lázadó. A lázadás mindig Isten felkentje ellen történik. Istent még csak hajlandó elfogadni az ember, azt azonban tagadja, hogy Jézus Krisztus bán testet öltött volna. A kijelentés, hogy „én és az Atya egy vagyunk", nemcsak a zsidó főpapokban jn 10,30 és népvezérekben, hanem, azóta is, minden konok emberi szívben ellenszenvet vált ki. Az ember inkább a teremtmény előtt hódol, bálványképek előtt mutat be füstölgő áldozatot, minthogy odaadja a szívét Jézus Krisztusnak élő, szent és kedves áldozatul. A Golgotán megköpdösött, megalázott Jézus nem kívánatos Úr. Szívesebben eltűrnéd a szentséges Jehovát a szíved trónján, mint a megalázott és megköpdösött Bárányt. Isten azonban Őt kente fel Úrnak és Királynak. Az ember szabadulni szeretne Istentől. Az Isten elleni lázadás lényege mindig ebben a kijelentésben foglalható össze: „Szaggassuk le az ő bilincseiket, és dobjuk le magunkról köteleiket." így kezdődött az első lázadás is a paradicsomkertben. „Félre azzal, amit Isten mond, rázzuk le magunkról az Isten igáját." És az utolsó lázadás is erről fog szólni, amikor a fehér lovas felvonul és megütközik e világ népével, mikor Góg és Magóg fellázad a felkent Király ellen. Ez a világ sohasem akarta Isten igáját, mindig föllázadt az Ő kormányzása ellen. Inkább császárokat

ültetett a feje fölé, mint hogy Isten igáját hordozza. Ahogy a Sámuel korabeli zsidóság sem akarta Isten igáját, hanem királyt akart, úgy van a mai ember is. Nem akarja élete zsinórmértékéül fogadni a Szentírást, ő modernül akar élni. Nem veszi észre, hogy ez az ördög legnagyobb csalása: hogy tegyük félre Isten törvényét. Sok száz évvel ezelőtt íródott ez a zsoltár, de évezredekkel ezelőtt ugyanez volt. Ez az ember szívének gondolata, kezdettől fogva. Azért zavarodott össze Bábelnél a népek nyelve, mert fel akartak hágni a mennybe. Az tette tönkre, és zavarta össze a te életedet is, hogy levetted a zablát magadról, és belevetetted magad e világ árjába. Azt mondtad: „Mi közöm nekem ahhoz, hogy Isten mit tart rólam? Nem érdekel!" Vagy pedig meg sem hallottad, hogy mit mond, csak mentél tovább a magad útján. Nem titok, hogy Jézus le akar igázni, te pedig lázadozol az iga ellen. Nem akarod a nyakadba venni. Nem akarod hagyni, hogy megkötözzön. Lázadsz, és ez teszi zűrzavarossá az életedet. Állandó birkózás, állandó futás és izgalom, mert nem akarod az ő bilincseit. Talán most is van előtted egy út, amelyen Isten vezetni akar. Valami igába akarja belehajtani a nyakadat, és te mindent megteszel, hogy kitérj előle. Minden emberi eszközt megragadsz, hogy ledobd magadról ezt az igát. Méltán mondja Istennek Igéje: „Ifjúságodtól fogva az a te szokásod, hogy nem hallgatsz engem." Gondold végig az életedet. Egy nap alatt is mennyiszer szaggatod le magadról az Ő bilincseit. Jézus meg akarja kötözni benned ezeket a gondolatokat és indulatokat. A vágyaidat akarja partok közé szorítani, te azonban leszaggattad bilincseidet, és szabadon engedted a vágyaidat. Az ember függetleníteni szeretné magát Istentől. Ez a modern kornak egyik legnagyobb kísértése. Ma mindenhol ez az ösztön uralkodik a kultúra jegyében. Kifogni az éjszakán, kifogni az időjáráson, kifogni Istenen. A mai tudomány ki akarja venni a vezetést Isten kezéből, ahelyett, hogy hálaadással venné el az áldásait. Ahogyan Lót is azért választotta Sodorna környékét lakóhelyéül, mert a bővizű földön függetleníthette magát az egyedül Isten által kormányzott, időjárási viszonyoktól, ugyanúgy a mai ember is a maga akarata szerint rendezkedik be. De minél függetlenebbnek látszik Istentől, annál szörnyűbb függésben van a saját maga indulataitól. Kénytelen a föld mélyébe bújni a saját találmányai elől, retteg a járművektől hemzsegő, zűrzavaros utcán, aggodalommal szívja a baktériumokkal fertőzött levegőt, rettegve eszi a kenyerét, és issza a vizét, mert a tudomány megnyitotta a szemeit, és mindenütt életveszélyt lát.

Nincs rettenetesebb dolog, mint amikor Isten nevet. Először Isten nevet rajtad, hogy emberi módon akarsz megoldani dolgokat az életedben. De az az igazán félelmetes, amikor majd a mennyország ajtaján belül nevetnek az angyalok a balgatag embereken, akik az eget ostromolják. Legalább annyira nevetséges ez, mint ha valaki egy kétágú festőlétrával elindulna, hogy feketére fesse a csillagokat. Cirkuszi bohózatnak is buta tréfa, de ha valaki komolyan veszi, rosszul járhat. Lázadni Isten ellen valójában nem cirkuszi tréfa, hanem

szentségtörés, melyen az egekben lakozó nevet ugyan, de megcsúfolja a lázadókat. Szörnyű az, amikor Isten valakit megcsúfol.

Az „én" szót ebben a zsoltárban vastag betűvel kellene szedni. Az emberi erőfeszítés után jön ez a felséges „én". Nincs félelmesebb, mint mikor a lázadó ember életébe beleszól Isten. Történtek már megrázó tragédiák. Egyszer egy ember vasvillával fenyegette meg az Istent, a viharban, és abban a pillanatban agyonsújtotta egy villám. Egy másik azt mondta, hogy ha ő csak egy órára is Isten lehetne, rendet csinálna a földön. Néhány óra múlva két ember összeverekedett, közéjük állt, hogy kibékítse őket, és az egyik úgy találta megütni, hogy nyomban meghalt. Mikor Isten „én"-t mond, abba az embernek az agyveleje is belerendül. Mikor Isten azt mondja, „én", akkor hadseregek vesznek bele a Vörös tenger hullámaiba, vagy éppen öldöklő szerszámok némulnak el. Sénakhérib serege esztelen futásba kezd, őt pedig félőrülten cibálják elő a fiai valamelyik bálványtemplom zugából. Ha Isten kijelenti magát, azok, akik most az égre tátogatják szájukat, halálsápadtra válva maradnak a küzdőtéren. Lesznek, akik nem tudják befejezni az elkezdett mondatot, nem tudják lenyelni a falatot, nem tudják leengedni az öldöklő fegyvert. Mindhiába a halomba rakott robbanóanyag, a beindított motorok, nem mozdul semmi, mert Isten szólt, és szava belezendült a világba. Mondják, hogy ha az oroszlán ordít, még a madárcsipogás is elhallgat. Ugyanígy, ha Isten belekiált ebbe a világba, elhomályosodnak a csillagok, a nap olyanná válik, mint a szőrzsák és a nagyhangú emberek megnémulnak. Nem tudom, te hogyan lázadsz Isten ellen, de mikor Isten beleszól az életedbe, parányivá zsugorodsz, és félórányi időért is könyörögni fogsz. El ne feledd, hogy halálos ágyukon a császárok is kínosan vonagló, nyomorult férgek, íme Isten belekiált a világba, hogy „én kentem fel királyomat a Sionon", „én helyeztem el a szegletkövet Sionban", jaj annak, aki abba beleütközik! Heródes, a leghatalmasabb király, akiről, mikor megszólal, népe azt mondja, hogy „nem ember szava ez, hanem Istené", úgy hal meg, férgek között, mint a veszett kutya. Jaj annak, aki a felséges „ÉN" ellen lázad.

Jaj annak, aki a felkent király ellen lázad, akit a nép tövissel koronázott a Golgotán. Ezek a megkötözött kezek egyszer félelmetes kardot villogtatnak majd, és a néma ajkak, amelyek nem szólaltak meg Pilátus és Kajafás előtt, rettenetes vádat fognak szólni. Az általszögezett lábak egyszerre félelmetes tűzben fognak égni, a töviskoronás homlokon pedig nem vérbíbor, hanem az Isten dicsőségének glóriája virágzik majd, és jaj annak, aki őt általszögezte! Jaj annak, aki ellene lázadt! Krisztus nem csak gúnyból lett megkoronázva halála előtt, hanem igazi királlyá lett a Golgotán, a kihullott vére által. Ez ad neki jogot arra, hogy a te szíved királya is legyen. Őt nem lehet megkerülni. A felséges „Én", az Úr mondta ezt, nem pedig evilági uracskák, hogy „Én Fiam vagy te; én ma nemzettelek téged". Mikor az Ő

Fiának érdekeit kell ebben a világban megvédenie, akit mindenek örökösévé tett, akkor félelmesebb lesz az oroszlánnál, rettenetesebb a tigrisnél. „Összetöröd őket vasvesszővel, széjjelzúzod őket, mint cserépedényt." Egyedül Jézusnak van joga uralkodni a világon, mert „övé a föld és annak teljessége". Tudom, hogy egyszer majd eljön a fehér lovas, a győzelmes Jézus, Uraknak Ura, királyoknak Királya. Az lesz a legdicsőségesebb nap, a Jézus végleges győzelme. Életemnek kiapadhatatlan forrása és gyönyörűsége, hogy megérem azt a napot - hogy testben-e, vagy testen kívül, nem tudom -, amikor az én Uram visszatér, és beletapos a szitkozódó tömegbe, mely most gyalázatosán, vadul és gonoszul ellene lázad. Nem bosszúvágy van a szívemben, hanem a győzelmi mámor utáni vágyakozás. Bizonyosság és tápláló remény, hogy egyszer eljön az én Uram, és összetöri vasvesszővel azokat, akik Őt és az ő népét gyalázattal illették. Mikor megszólal a földön, porrá törik e világnak minden hatalmassága.

„Azért... legyetek eszesek" - királyokhoz szól ez a kijelentés, de vonatkozik rád is. Ne lázadj Isten felkent királya ellen, hanem szolgálj és hódolj neki, alázd meg magad előtte. Balgatag, miként akarsz Isten ellen lázadozni? Nem egyszerűbb megalázkodni előtte, és azt mondani, mint Saulus a damaszkuszi úton: „Mit akarsz, hogy cselekedjem?" Bár te is belátnád, hogy nemcsak kínos és nehéz, de céltalan is az ösztöke ellen rugódoznod. Ne akarj többé mást, ne akarj máshova menni, mint Ő. De menj el mindenhová vele, bizonyossággal és félelem nélkül. Légy eszes, és szolgálj az Úrnak! Nem félelemből van ez a szolgálat. Vannak, akik félelemből szolgálják őt. A fényes és hatalmas angyali seregek még soha nem szegték meg Isten parancsolatát, de Ő mégsem ezeknek a szolgálatára vár. Nem azok kedvesek előtte, akik félelemből és kétségbeesésből szolgálják, hanem azok, akik csókolják a Fiút, mert szeretik. Csókra vágyik az Isten, mert szeret. Azt várja, hogy lázadás helyett odamenj hozzá, odaborulj elé, hogy önfeledt szerelmedben hódolj neki. Mondd el, hogy mióta a földön jársz, mindig Őt kerested, nélküle soha, egy percig sem voltál boldog. Táruljon föl előtte a szíved, hogy szabaddá tehesse előtted az utat. Akit megcsókolunk, az egészen közel enged magához. Leomlik a választófal, híd kerül a szakadék fölé. Isten azt akarja, hogy ne legyen választófal közöttünk. Várja, hogy szíved szeretete kitáruljon felé - csókra vágyik. Nem reszkető szívű szolgákat, hanem fiákat vár. Nem félszívű szolgálók, hanem szerető gyermeksereg kell az Úrnak. Te balgatag lázadó, a te homlokodra oda akarja csókolni az ő szeretetének jegyeit, fi akar tenni a csókjával. Vissza tudod-e utasítani Isten csókját? Ne menj tovább lázadó utadon. Halld meg az Igét: „Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne vesszetek az úton, mert hamar fölgerjed az ő haragja." Ne utasítsd vissza Is csókját, nehogy búsult haragjában elveszítsen!

3. Zsoltár
KIÁLTOK AZ ÚRHOZ (Kiáltó zsoltár 1)

Dávid emberileg kilátástalan helyzetben van. A nép elpártolt tőle, Absolon mellé állt. Az a fia lépett fel ellene, akivel irgalmat gyakorolt. (2. Sám. 14). Hazug ígéretekkel maga mellé csábítgatja az embereket. Dávid pedig kerüli az összeütközést és a Jordánon túl, Mahanáimba menekült. Hű emberei kitartanak mellette. Dávid menekülés közben Istenhez kiált. kárá = kiáltani, imádkozni, hívni, segítségül hívni.)

Olyan kiáltás ez, amit átfut a bizalom! Az ellenség éppen ezt a bizalmat akarja elfojtani. A „sokan mondják rólam" (3,3) kifejezést értelmezik így: sokak tekintete fürkészi az üldözött bukását (Zsolt. 17,11; 22,18; 35,7; 55,4; 71,10). A rosszakarók Dávid menekülését így értelmezik: lám, Isten is elhagyta őt. Ördögi ármány ez, amellyel az Istenben bízót bizonytalanná kívánják tenni. Fontos dolog, hogy Dávid nem esik gondolataik zsákmányául. Imádsága éppen azt fejezi ki, nem vesztette el Isten iránti bizalmát!

Menekülve is Istenre bízza magát, mert tisztában van vele: Az Úré a szabadítás Vjása = segítség, szabadítás, üdv.) Minden ellene fordul az üldözöttnek, ő azonban nem engedi magát a támaszától megfosztani. Megvallja a hitét: „De te, Uram, pajzsom vagy nekem dicsőségem, felemeled fejem. " (3,4). kábód = nemcsak dicsőség, hanem erő, hatalom, amelyik bátorít.) Mindig volt Isten választottai számára egy bűvös szó, ami helyreállította őket: „Bízzál!" (Mt. 9,2-22, 14,27, Mk. 10,49 stb.). A védekező fegyverek között a pajzs, a hit és a bizalom pajzsaként van megjelölve. „ Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát!" (Ef. 6,16). A bizalom Isten drága ajándéka, képes megőrizni a szívünk békéjét. Habár had támad reám, mégis Őbenne bízom én!

Nincs természetesebb dolog, mint az, hogy akit megtámadnak, segítségért kiált. Kit hív segítségül az ember? Azt, akinek számít a szabadítására, akiben bízik. Dávidot mindig meghallgatta az Úr, ha hozzá kiáltott. Ezért mi sem természetesebb, hogy üldöztetése közben, most is Istenhez menekül! Arra biztat, hogy sohase adjuk meg magunkat semmiféle kísértésnek. „Reménykedj szüntelenül Istenedben!" (Hós. 12,7). Legyen csak kitartó megtámadott életünk az imádságban. Engedjük, hogy Ő ragadja meg a kezünket, magunk erejétől ez nem telhetne ki. Gondoljunk csak bele: már abban Isten segítségét élvezzük, ha hozzá kiáltunk! Az apostoli figyelmeztetésre is gondolhatunk: „ne veszítsétek el a bizalmatokat!" (Zsid. 10,25). Aki nem kiált, az már feladta a harcot és valójában az ellenség pártjára állt.

Az Isten iránti bizalom a lelki életünk ép és erős karja. Azt olvassuk: „Légy segítségünk reggelenként!" (És. 33,2). Aki nem kiált, úgy van, mint az óriás, akinek egy szeme volt, azt is kiszúrták. Dávid megemlékezik Szabadítójáról. Istenre emlékezik, kiált utána és bízik az imádság erejében. Isten bátorítása nagy nyereség. „Aki mindig csak a szelet figyeli, nem vet, aki csak a fellegeket lesi, nem arat. " (Préd. 11,4).

„Az imában rejlő hatalom, Urunk legnagyobb kegyelmi ajándéka. " (Spurgeon). Aki kiált, elismeri, hogy Szabadítóra van szüksége. Ez a beismerés szent alázat, azt fejezi ki, hogy rászorulok az Úrra. Isten kész nekünk életünk minden dolgában segíteni! Még a lefekvés, elalvás, felébredés is az Úrra tartozó dolog. Szabad látnom, hogy ezekben a közönséges dolgokban is támogat engem. Isten sohasem feledkezik meg ígéreteiről. Ne feledjük el soha, hogy aki elkezdte bennünk a jó munkát, el is végzi azt a Krisztus napjára. (Fil. 1,6). Legyen ez szent meggyőződés a szívünkben. Ő az életünket azért kötötte magához, mert célja van az azzal! A hit érti az Igét, mert figyel a jó pásztorra. Figyel a pásztor hangjára, és a pásztor minden helyre eljut, kész elmenni bárhova a nyájáért! Fontosak vagyunk Istennek! (Mt. 18,11-14). A pásztor mindig résen van, nem akadályok előtte a sziklák veszélyei, a szétszórtság, vadak karmai, oroszlán szája, a halál árnyékának völgye. Aki Istene után kiált, az együttműködésben van Istennel!

Mikor Isten megszabadít, ránk árad az áldása. Dávid vágyott arra, hogy megáldja őt Istene. Aki együtt jár Istennel, áldásának erejét és ajándékait is élvezi. Van, aki az áldást csak kegyes szónak tartja. Ez óriási tévedés, Isten áldásában megmutatkozik Isten ereje. Áldásában benne van, hogy megszabadít a bűntől és következményeitől. Jézus Krisztus Isten gazdag áldása az ember számára. Isten „ mind a két kezével áld. Egyikkel kegyelmet (szabadítást), másikkal megszentelést nyújt. Egyik ajándéka a másikkal együtt nyerhető el. " (Spurgeon).

Isten áldását senki sem sajátíthatja ki önmagának. Akit Isten megáld, annak mások számára is áldássá kell lennie. (1. Móz. 12,3). Dávid nemcsak magára kér áldást, hanem népére is! (2. Sám. 15,32). Amikor valaki Isten áldására vágyik, azt meg is becsüli és nagyra értékeli. (Zsid. 12,17).

Mégis hiszek
3. zsoltár

Ez a zsoltár igen nagy nyomorúságban íródott, akkor, amikor Dávid otthagyta a jeruzsálemi királyság minden dicsőségét és fényét, mert futnia kellett saját fia,

Absolon elől. Háta mögött ott volt a dicsőséges múlt, tele Isten győzelmeivel, csodálatos szabadításaival, előtte pedig a kétes kimenetelű jövendő. Aki ismeri Dávid futását fia elől, tudhatja, hogy a harc kimenetele Absolon javára látszott eldőlni. Úgy tűnt, hogy a csatát az üldözött apa veszti el, mert az ország szíve a fiatalabb Absolon felé hajlott. Végül egy lényegtelennek látszó tanácskozáson dőlt el, hogy a csatát mégis Dávid nyerte meg. Ebben a bizonytalan helyzetben írta Dávid ezt a zsoltárt. Fontos ezeket tudnunk, hiszen nem mindegy, hogy a fohász és imádság szívünknek milyen állapotából fakad. Az istendicséret és a magasztalás sokkal értékesebb a kudarc, meg szégyenülés, a reménytelenség idején, mint amikor minden jól megy, minden sikerül, és reménységgel biztat a jövő.

Amikor kicsúszik kezedből az irányítás, életed fonala elszakadni látszik, út helyett szakadék, vagy megmászhatatlan kőszikla van a lábad előtt, és a következő lépésed is bizonytalan homályba vész, van-e olyankor is zsoltár az ajkadon? Vagy inkább zúgolódás, panasz, siránkozás, jajveszékelés vagy éppen istenkáromlás? Dávid életének legreménytelenebb útját járta, mégis Istent dicsérő, Isten nagyságát magasztaló éneket ír, mert ekkor is ott él szívében az Isten iránti bizalom.

A hívő emberrel a világ soha nem egyezik ki. Még királyként sincs maradandó nyugalma, zavartalan békéje a külvilágtól. Ha valaki igazán közösségben van Jézussal, szíve egész akarásával az ő ügye mellé állott, akkor ellenségei is megsokasodnak, ellenséges lesz körülötte a világ. Ne higgye senki, hogy a világ valaha is megbarátkozik Jézussal, hogy a sötétségből világosság lesz. A Sátán, a sötétség, nem tagadja meg magát. Ne hidd, hogy egyszer majd könnyebb lesz, nem lesznek ellenséges indulatú emberek, nem lesz szennyes áradat, amely el akar sodorni. Sőt, minél közelebb kerülsz üdvözítő Uradhoz, Jézus Krisztushoz, annál nagyobb hatalommal támad a sötétség. Dávidnak sem oldódott meg egyszeriben életének minden nehézsége, miután hosszú, küzdelmes útja végén bevonult Jeruzsálembe. Külső és belső ellenségei még csak akkor támadták igazán. A te életedben is így lesz: ha Jézus mellett döntöttél, minél nyíltabban vállalod ezt, annál erősebben támad a sötétség hatalma. Ha a világ bennünket elfogadni látszik, résen kell lennünk, mert nem a világ idomul hozzánk, hanem mi simulunk hozzá. Ha kezdesz kiegyezni a világgal, és nem kárhoztat senki a kereszténységedért, vizsgáld meg magad, hogy nem árultad-e el Jézus Krisztus ügyét? Ha nem kötözködnek veled többé, ha egyetlen szúrós, gúnyos tekintet sem akad meg rajtad, ez azt jelenti, hogy hozzáigazodtál a világhoz.

A keresztyén ember életében jöhet olyan időszak, amikor barátai és ellenségei egyaránt lemondanak róla. Lehet, hogy a nyomorúságnak, a kitaszított állapotnak

olyan időszakát éled, amikor eléd állnak és így szólnak: „Na, ugye, nincs a te Istened sehol, senki nem segít rajtad. Mit érnek az imádságaid, hol a bizodalmad?" Dávid futását látva, bizonyára sokan mondták: „Hol vannak a hangszerei, amelyekkel dicsérte Istent? Annyit énekelt, olyan kegyes volt: hol van az Isten, akiben bízott?" Lehet, hogy rajtad is, ha végignéznek az emberek, így szólnak: „Ennek aztán befellegzett, nincs számára segítség Istennél." Lehet, hogy a barátaid is lemondtak már rólad. Elenged minden kéz, nem nyúl érted senki. Fentről sem jön mentőöv, vagy kötél, amelybe kapaszkodhatnál, hogy kimenekedj a mélységből. Úgy tűnhet, hogy nincs számodra segítség Istennél sem.

„De Te, óh Uram!" - mondja Dávid. Van egy csodálatos, hitbeli „mégis". Az igaz hit legnagyobb próbatétele idején, amikor nem jön segítség sehonnan, amikor minden gúnyos tekintet azt jelzi, hogy elhagyott az Isten, a hit legfényesebb diadala, ha a hívő egy merész lendülettel így kiált fel: „De Te, óh Uram!" Bár minden jel arra utal, hogy az ajtók be vannak zárva, a hívő mégis hisz. így hitt Ábrahám, a reménység ellenére is, az ő Urában, aki a holtakat megeleveníti. Hitében erős lévén, nem gondolt saját elhalt testére, sem pedig Sárának elhalt méhére. Valóban elhitte, hogy amit Isten ígért, azt meg is cselekedheti. Mit jelent az, hogy valakinek hite van? Azt, hogy összeomolhat körülötte, és benne is, minden, emberi szemek előtt semmivé válhat Istennek minden ígérete, mégis hisz. Mikor Dávid így szólt: „De Te, óh Uram, paizsom vagy nékem, dicsőségem", emberi szemmel nézve életének romjai fölött állott. Absolon már elfoglalta apja királyi székét Jeruzsálemben. Nem volt elég hatalma még ahhoz sem, hogy megbüntesse Sémet, aki menekülése közben szidalmazta őt, és port hányt rá. Leghűségesebb barátjától búcsúzkodva pedig ezt mondta: „Eredj vissza, mert a trón árnyékában neked jobb helyed lesz, mint mellettem." Mikor mindenki azt gondolta, hogy nincs számára segítség Istennél, hogy a hős Dávid is elesett, ő mégis ezt mondta: „De Te, óh Uram! Pajzsom vagy nékem, dicsőségem!" A hit számol a nem lévővel is, sőt, az ellenszéllel is úgy számol, mintha az ő vitorláját segítené a cél felé. A legnagyobb kísértések hegyein, a hit még magasabbra emelkedik, az Isten dicsőségének közelébe. Összedőlhet a királyi szék, porba hullhat minden emberi dicsőség, mégis így szól a hívő: „De Te, óh Uram, paizsom vagy nékem, dicsőségem!" Kigúnyolhatják, széttörhetik az ő mentsvárát, elvehetnek tőle minden védőfegyvert, mégis pajzsa és oltalma marad az ő Istene. Ezzel a hittel lépett Dániel az oroszlánok vermébe, ezzel a hittel ment Sidrák, Misák és Abednégó a tüzes kemencébe. Van-e neked is ilyen hited? Meggyőződésem, hogy közel az idő, amikor Isten gyermekeit nem védi meg semmiféle emberi pajzs vagy páncél. Mikor elkövetkezik az idő, hogy Isten gyermekeként bárki agyonüthet, mint egy útszéli kutyát, és nem kell felelnie a tettéért, lesz-e akkor bátorságod azt mondani, mint Dávid: „De Te, óh Uram! Paizsom vagy nékem... " Eljön az idő, mikor Isten gyermekei valóban gyalázattá válnak ebben a világban. Az ébredésnek szele keresztülzúg majd a világon, és a sötétség még nagyobb erőkkel támad

ellenük. Kiközösítettek lesznek, gyalázat lesz Krisztus nevét az ajkukra venni, vagy keresztyén ősökkel dicsekedni. Lesz-e bátorságod akkor is mondani, hogy: „Te vagy az én dicsőségem?" Most ki vagy mi a te dicsőséged? Fájó szívvel látom, mikor hívő keresztyéneknek nem Jézus az egyedüli dicsősége. Inkább azzal dicsekednek, hogy az embereknek jó véleménye van róluk. Pedig ezt kellene mondanunk: „Uram, én nem dicsekszem rajtad kívül másban, dicsőségem a te meggyalázott kereszted, megköp-dösött orcád, töviskoronás homlokod. Az az én dicsőségem, ha engem is arcul vernek, ha engem is bolondnak tartanak éretted." Dávid elveszítheti a trónját, és mindazt, amit e világban elért, de egyet nem: azt, hogy az ő Ura felmagasztalja a fejét. Isten gyermeke is elveszíthet mindent, a szeretteit is, sőt, még a testvérei is kizárhatják maguk közül. Járhat üldözött vadként az országban, úgy, hogy nem lesz bokor vagy kőszikla, ahová nyugodtan lehajthatja a fejét, de egyet nem veszíthet el: a „dicsőségét", aki „felmagasztalja az ő fejét". Hidd el, hogy érdemes elveszíteni e/en a világon minden dicsőséget, minden emberi előnyt és megbecsülést azért a dicsőségért, amit Jézus ad nekünk. Mikor minden veszni látszik, kiálts, és Ő meghallgat téged. Az édesanya is, bár haragszik a gyermekére, ha kétségbeesett kiáltását hallja, rohan a segítségére, így rendül meg Isten atyai szíve is, ha kétségbeesetten kiáltasz hozzá. Szükségben vagy? Többször átéltem, hogy mikor a kétségbeesés legmélyebb poklából kiáltottam, akkor lehajolt értem szeretetével az Úr. Mikor Pál apostol lelkében a legmélyebb a kétség, és felkiált: „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?", akkor csodálatos, májusi napfényként ragyogja be szívét a bizonyosság: „Hálát adok az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által!" Mikor fel kell adni minden reményt, a lélek kiált, és megtapasztalja Isten szabadítását.

Az igazi hitnek megvannak a maga következményei. Sokan mondják fennhangon, hogy ők hisznek. Bezörgetett egyszer az ajtómon egy koldus. Megkérdeztem tőle, hogy hisz-e Jézus Krisztusban. Igennel válaszolt. Aztán föltettem magamnak a kérdést, hogy mi a különbség a koldus és az én hitem között? Meg kellett állapítanom, hogy - az övével szemben - az én hitemnek megvannak a következményei. A koldus a Krisztusban való „hit" dacára úgy él tovább, mint annak előtte. Annak a hitnek, amely életünkben nem hoz változást, nincsenek gyümölcsei. Dávid hite abban mutatkozott meg, hogy bár Absolon előőrsei ott lappangtak a Jabbók réve körül, a hadi szekerei dübörögtek és harcra készülődtek, ő nyugodtan megvetette az ágyát, lefeküdt és elaludt, ezt mondva: „Én lefekszem és elalszom, felébredek, mert az Úr támogat engem." Egyszer egy hívő keresztyéntől, aki nap mint nap nagy összegű pénzszállítmányokat hordott, megkérdezték, hogy egyedül dolgozik-e. „Igen, magam vagyok" - hangzott a válasz. „És van fegyvere, hogy védekezhessen, ha valaki megtámadja?" Ekkor benyúlt a kabátja zsebébe, elővette az Újtestamentumát, és így szólt: „Igen, itt a fegyverem." Az ő hitének ez volt a következménye: nyugodtan hóna alá szorította a pénzzel teli

aktatáskát, tudva, hogy az Úr az ő pajzsa és oltalma.

Mi a te hitednek a gyümölcse? Mondhatod, hogy hiszel, ha úgy élsz, mintha nem hinnél. Ne mondd, hogy hiszel, hanem élj úgy, mintha hinnél. Borzasztó, mikor a hívő emberek éppen úgy elveszítik a fejüket a bajban, mint a hitetlenek. Éppúgy futnak, kapkodnak, éppen annyi éjszakát virrasztanak át a gondok miatt, éppen úgy hányja-veti őket a kétség. Dávid így szólt: „Én lefekszem, elalszom, fölébredek, mert az Úr támogat engem." Lehet, hogy az emberei így szóltak hozzá: „Uram, fáradtak ugyan a lovaink, de menjünk tovább, mert Absolon előőrsei a nyomunkban vannak. Absolon oldalán van az erő, ott maradt vele Jeruzsálem egész népe, meneküljünk, hagyjuk el az országot minél előbb!" Dávid azonban nyugodtan aludt. Nézz magadba! Megszúrod a kezedet és kétségbeesel, hogy vér-mérgezést kapsz. Egyet köhintesz, és azt gondolod, hogy ez a tüdővész előjele. Csak egy göröngy van előtted, de kétségbe vagy esve, hogy hogyan lépsz át rajta. Mi lesz akkor, ha tátongó szakadékokon kell átmenni? Mered-e ezt mondani: „Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nékem?" Aki féli Istent, az nem fél az emberektől. Isten gyermeke csak Isten félelmét ismeri. Gondolj Illésre, aki ott áll Akháb király testőreinek serege előtt, de ő nem nézi a kinyújtott alabárdokat, sem a királynak gyűlölködő, istentelen szívét, hanem odaáll eléje, és így szól: „Te vagy Izrael megrontója!" Mikor azonban meglazulni látszik az Istennel való kapcsolata, akkor Jézabel üres asszonyi fenyegetése elől is menekül. Ha igazán félsz Istentől, liheghetnek, tátoghatnak ellened, gyalázatot szórhatnak az arcodra, olyan leszel, mint a kova: hiába bántanak, háborgatnak, nem tudnak kárt tenni benned. Nem az a bátorság, ha valaki nem vesz tudomást a veszélyről, hanem az, ha tudom, hogy az emberek gonosz indulattal vannak irántam, hogy veszedelem fenyeget, és elveszhetek, mégis vállalom, nem kényszer hatására, hanem önként, az utat. A legnagyobb bátorság a Jézusé volt. Visszamehetett volna a mennybe, megdicsőült testtel, halált nem ismerve, de Ő e helyett a kereszt útjára lépett. Tekintetét Jeruzsálemre emelve így szólott: „Mondjátok meg annak a rókának..., nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el." Aki igazán megtanult hinni Istenben, nem fél sok ezernyi néptől sem. Az emberektől nem fél, csak istenfélelmet ismer.

Az igaz keresztyénnek van bátorsága azt mondani: „Legyen úgy ezután is, ahogy eddig volt!" Egy misszionárius gyakran imádkozott így: „Uram, segíts meg engem, ahogy eddig is megsegítettél!" Tudsz-e imádkozni te is így: „Úgy áldj meg, Uram, ahogy eddig is megáldottál, úgy vezess engem, ahogy eddig is vezettél!" Ha megtapasztaltad már Isten szeretetét, hűségét, gondviselését, akkor nem esik nehezedre ezt mondani: „Kelj fel Uram, tarts meg engem, mert Te verted arcul minden ellenségemet. Te légy az erősségem, ahogy eddig is Te voltál. Nem állítok őröket az ajtó elé, nem menekülök sehová. Te légy a segítségem. Őrizz meg engem,

ahogy eddig is megőriztél!" Dávid emlékezett még arra, mikor az Úr segítségével legyőzte Góliátot, vagy amikor Saul kergette a pusztában, és az Úr megszabadította őt. Te se akarj mást, csak azt, hogy tartson meg úgy, ahogyan eddig is megtartott.

A szabadítás Istené. Ne nézegess emberi szabadítás után. Szomorú és nevetséges is, amikor az egérfogóba került egér elkezd körbe-körbe szaladni: hiába fárasztja magát, a drótot elrágni nem tudja. Ugyanilyen botorság, mikor a bajba jutott ember jobbra-balra kapkod, míg végül teljesen összekuszálódnak a dolgai, ahelyett, hogy azt mondaná: „Nem futok emberi szabadítás után, hiszen az Úré a szabadítás. Az Úrra várok, míg leperli peremet és kihozza az én ítéletemet." Volt idő, amikor én is emberi segítség után kapkodtam, de megszégyenültem. Mikor pedig rábíztam magam az Úrra, jó kezekben voltam. Betegségben, szükségben, nyomorúságban megtapasztaltam, hogy megrepedt a kőszikla, és, mint a mesében, csodálatos tündéri palotaként láttam meg az Úr szabadítását. Szebb volt, mint amit el tudtam volna képzelni. Mikor emberi kézzel próbáltam létrát faragni, hogy kijöhessek a mélyből, sohasem sikerült. Az emberek, akikben bíztam, hűtlenül elhagytak. Te szegény, szélvésztől hányt, szükségben élő ember! Lökd félre a tisztátalan és erőtlen emberi kezeket, hiszen úgysem tudnak segíteni rajtad! Mikor minden kéz magadra hagyott, mikor mindenkiben csalódtál, csak akkor jössz rá, hogy nincs számodra segítség embernél, de van a dicsőség Uránál, Jézus Krisztusnál!

Isten kedveltje
4. zsoltár

Első látásra furcsának tűnhet ez a cím. Ha azonban beletekintünk a zsoltár kijelentéseibe, láthatjuk, hogy a zsoltárírónak a lelki harcok között az adott nyugalmat és biztonságot, hogy kedveltjévé választotta őt az Úr. Isten kedveltje is juthat szorongattatások közé, de nem embereknél keresi igazságát. Hiába is akarna a cselekedetei révén megigazulni, igazsága Istennél van. Egyedül Isten igazolhatja őt, senki más. Megfertőzött igazságát, bűnös lelkét, elveszett jogait egyedül Istennek van hatalma visszaszerezni. Mert nincs ember, aki Isten igazságszolgáltatásának eleget tehetne. Ezért kellett az Úr Jézus Krisztusnak emberi testbe öltöznie. Istennek kellett testet öltenie magára, mert elveszett igazságunkat csak Ő szerezheti vissza. Szeretném, ha mindenki előtt világossá válna, hogy minden emberi úton keresett megigazulási lehetőség útvesztő, mely a romlásba vezet.

Ha be is szűkül előttünk az út, az Úrnak mindig tágas tere van számunkra.

Beszűkülhet a láthatár Isten gyermeke körül is: lehet, hogy bennünket is kőfalak vesznek körül, utaink elrekesztetnek, nehézségek, szakadékok támadnak, de Isten gyermeke e próbatételek között is meg fogja tapasztalni az Igét, hogy „szorultságomban tág tért adtál nékem". Neki van hatalma rá, hogy legszorultabb helyzetben is tágas térre helyezze a lábainkat. Mikor úgy látszik, hogy megmozdulni sem vagy képes, egyszer csak jön Isten dicsőséges szabadítása. Mikor az emberi szem előtt véget ér az út, elől a Vörös-tenger elnyeléssel fenyeget, hátul az üldöző egyiptomiak bosszúszomjas hada, Isten számára van száraz út a Vörös-tengeren át. Mikor az ember számára csak kietlen pusztaság és az egyenlítői Naptól átforrósodott, kemény, érzéketlen kőszikla van, Isten számára van lehetőség, hogy éppen a reménytelennek látszó kősziklából fakasszon vizet az övéinek. Mikor az ember csak tenyérnyi felhőt lát az ég alján, még Isten hűséges papja sem sejti, hogy a felhőcske a régen várt, új életet hozó esőt rejti, amellyel Isten véget vet a hároméves szárazságnak. Szorultságodban tágas teret adhat neked az Úr. Légy azonban tisztában azzal, hogy ezt könyörületből nyitja meg előtted, nem pedig a te igazságodért, vagy érdemeidért. Nem azért, mert méltó vagy rá, hanem az irántad való szerelméből. Azért, mert irgalmas szíve van, és könyörülni akar rajtad. Ahogy a pusztában megrepedt a szikla, mert Isten megkönyörült az Ő népén, ugyanúgy, Istennek irántunk való irgalmából, meghasadt a lelki kőszikla a Golgotán, hogy életet nyerjünk.

Legyünk tudatában annak, hogy Isten gyermekeinek dicsősége a világ számára gyalázat, bolondság és botránkozás. A golgotai kereszt, ahol Jézus szenvedett, a világ szemében utálatos. Mi azzal dicsekszünk, amit e világ kivetett magából. Reménységünk a világ számára badarság. Jézus azt mondja, hogy „Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnek, és kirekesztenek..., és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért." Ha ez nem következik el a te életedben, akkor valami fogyatkozás van benned. Isten gyermeke, megalázott szívvel, csak így szólhat: „Emberek fiai! Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem?" Ha milliók térnek is az Úrhoz, fájjon a szívünk azokért, akik még gyalázzák Isten nevét. Ha tömegek mennek Jézus után, és csak egyetlenegy szív volna, amelyik nem hódolt meg előtte, azért is bánkódnunk kell. Mennyivel inkább most, amikor milliók és milliók élnek a testnek és a világnak útján, Isten nélkül! Mindaz, ami a világban van, hiábavalóság és a léleknek gyötrelme. Ez a világ a hiábavalóságot szereti, és a hazugságot keresi. Talán ez a két legjellemzőbb vonása. Amit az emberek e világban cselekszenek, hiábavaló dolog. Romlásnak építenek a népek, mondja a próféta. Mintha valaki leves szűrő kanállal akarná kimeregetni a Duna vizét, olyan hiábavaló próbálkozás a legjobb szándékú emberi erőfeszítés is arra nézve, hogy megváltoztassa a világ képét. A sok hajlongás, kalapemelgetés, és udvariaskodás, ami e világban történik, mind hiábavaló. Az is, ahogyan az emberek egyengetik maguknak a boldogulás útját. A vége

mindennek közel van, és akkor te bolond, kié lesz, amit építettél? „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall?" Isten gyermeke vagy? Keresztyénnek vallód magad? Nézd meg, mennyi hiábavaló dolgot cselekszel. Azt mondta valaki, hogy mióta Jézus megragadta őt, azóta, csodálatos módon, egy csomó dolog nem érdekli, amit előtte fontosnak tartott. Rájött, hogy ezek a világnak hiábavaló dolgai. Éppen ezért, nem igyekezhetsz eléggé, hogy értékes dolgokat gyűjts magadnak. Ki kell használnod az időt arra, hogy lelki kincsekkel megrakodva térj haza. Vannak, akik Isten gyermekeinek nevezik magukat, de nem ismerik a Szentírás könyveit, miközben sok más könyvet elolvasnak. A hiábavalóságokra van idejük bőven, a fontos dolgokkal azonban nem törődnek. Nézd csak meg, mennyi hiábavalóságra adod ki te is a pénzedet, az időd et és az erődet akkor, amikor égetően fontos lenne az igazi valósággal foglalkozni!

A másik dolog, ami e világban van, a hazugság. Minél ügyesebben hazudik valaki, annál többre viszi. Viszont minél őszintébb valaki, annál kellemetlenebb embernek számít, annál kevésbé fogadja be ez a társadalom. Minél több festék van az arcodon, annál sikkesebben mozogsz, ez bizonyos. Minél inkább elrejted gondolataidat a szavaid mögé, minél inkább sikerül olyan külszínt hazudnod, ami a belsőddel nem egyezik meg, annál inkább sikerülnek a dolgaid. A világgal mindig azok az emberek kerülnek összeütközésbe, akik őszintén megmondják róla a véleményüket. De az a fájdalmas és kiábrándító tapasztalatom, hogy e tekintetben még a hívő emberek sem kivételek. Ha valaki őszintén megmondja a véleményét rólad, abból sértődés lesz. Alázd meg magad Isten hatalmas keze alatt! Minek keresnél hazugságot és hiábavalóságot? Isten kedveltje gyalázatos a világ szemében. Félelemmel és reszketéssel mondom ezt: „Isten kedveltje." Tudod mit jelent ez? Olvastam valahol, hogy egy előkelő udvari fogadóesten a császár kedveltje minden ékszer nélkül jelent meg. Amikor az udvar előkelőségei ezt észrevették, a legközelebbi fogadóesten valamennyien ékszer nélkül jelentek meg. Egy császári trón pedig egyik napról a másikra omlik össze.

Milyen rettenetes lesz azoknak a sorsuk, akik most sáros csizmájukat törlik beléd, gúnyolódnak feletted, gyalázzák a dicsőségedet! Mert kénytelenek lesznek meglátni, hogy kedveltjévé választott az Isten. Eljön az idő, amikor beteljesedik az Ő ígérete, és meglátják, hogy O szeretett minket. A mi dicsőségünk most a gyalázatban van, és a jövőben még nagyobb gyalázatban lesz. Minél inkább él az Isten Igéje bennünk, annál nagyobb gyalázat illet bennünket. De amikor megjelenik Jézus az Ő angyalaival, hogy megdicsőíttessék az Ő szentjeiben, akik benne hisznek, kénytelen lesz meglátni a világ, hogy téged kedveltjévé választott az Isten. Az örökkévalóságban nem állhat meg más, csak Istennek a kedveltjei, mert Ő egyedül kíván maradni az Ő kedveltjeivel.

Isten kedveltje vagy-e? Isten meghallja, ha az Ő kedveltje kiált. A szerelmes ember száz közül is megismeri az ő szerelmese hangját, és megindul a szíve rajta, ha kiált. Mikor Istennek a kedveltje kiált, akkor Isten is sietve cselekszik. Meghallja, ha hozzá kiáltasz. Ez nem azt jelenti, hogy azonnal lesújt ítélő keze, és azonnal széttiporja kedveltjének kínzóit, mint a férgeket, de meghallja, ha kiáltasz. Ez az erősség Isten gyermekei számára, amelybe menekülhetnek.

A harag még nem vétek. Sőt, sokszor vérmérséklet dolga: van, akinek hevesebb a vérmérséklete, a másiké kevésbé. Elcsigázott idegállapotban, fáradtan ingerültebb az ember. Akkor válik a harag vétekké, ha szívében helyet ad neki az ember. Van itt egy csodálatos tanács: aludj rá egyet. De ne csupán aludj, hanem „beszéljetek szívetekkel a ti ágyasházatokban". Nagyon sokszor megtapasztaltam ezt az igét. Ha valaki úgy felbosszantott, hogy már a megtorláson gondolkodtam, de kivártam az éjszakát, abban a pillanatban, amikor elkezdtem beszélgetni a szívemmel, megszűnt a haragom. Másnap még arra is megvolt bennem a készség, hogy én menjek bocsánatot kérni. Próbálj meg beszélni a szíveddel az éjszaka csendjében, és meglátod, hogy az ellened vétkezőknek a bűne parányivá törpül. Beszélj a szíveddel az Úr jelenlétében és a haragnak nem lesz folytatása, nem fogsz vetkezni. Kevesebb lesz életedben a pereskedés. Megtörtént már, hogy kemény, haragos levelet írtam valakinek, és eltettem, hogy majd holnap elküldöm. A levél végül soha nem érkezett meg, mert másnapra lecsillapodott a haragom.

Az ószövetségi engesztelő áldozat minden esetben csak véres áldozat lehetett. Ugyanez vonatkozik az újszövetségi megigazulási áldozatra is. Hálaáldozat gyanánt Isten elfogadja az időnket, erőnket, pénzünket, anyagi javainkat, de a megigazulás csak véres áldozat által lehetséges. Ha meg akarsz igazulni Isten előtt, ennek csak egy módja van, még pedig az, ami az ószövetségben volt. Rá kell tenned kezedet a véres áldozat fejére, megvallva ezzel, hogy az áldozat helyetted öletett meg, és került az oltárra.

Gyere a Golgotára, öleld át a keresztet, fogadd el, hogy Jézus éretted hullatta a vérét a fán, mert a kereszten neked kellett volna meghalnod. Járulj az oltárhoz, amelyről nem ehetnek a sátorban szolgálók. Jöjj ki a táboron kívül, ahol Jézus szenvedett és valld meg, hogy neked kellett volna alászállanod a poklokra, elszakítva az atyai szívtől. Helyetted, miattad történt a borzalmas halál. Érintsd meg Őt a kezeiddel, és higgyed, hogy megigazít és megtart téged is Istennek méltó haragjával szemben. Bízzál benne akkor is, ha kacag rajtad a világ, és gúnyosan kérdezi: „Hol van hát a te megtartó, megváltó Istened? Hol van az Úr, akiben bíztál?" Jézusnak is ezt kiáltották: „Szabadítsd meg magadat;

ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről!" Ő azonban a szidalmak ellenére is véghezvitte áldozatát. Tarts ki hát mellette!

A hívő lélek legnagyobb öröme, ha az Úr arcának a világosságában járhat. A világ ezer örömöt ígér, csillogtatva őket a szemeink előtt, de mire megragadnánk őket, tovalibbennek. A világ fiai mégsem keresik az igazi, maradandó öröm forrását, hanem ezek a lidércek csábítják őket. A zsoltáríró azonban jobban örül annak, hogy Isten világosságában járhat, mint a sok búzának és bornak. Bizony nagy kísértés a testi jólét és mérhetetlen mélységeket rejt a mámor. Aki nem ismeri az igazi örömöt, annak búza és bor nélkül reménytelen, sivár az élete. Aki azonban megismerte az Úr orcájának világosságát, az inkább választja a szűkölködést és szembenéz a legreménytelenebb valósággal is, mintsem hogy elveszítse Őt. Isten gyermekeinek a szíve csak akkor keseredik meg, ha nem látják ragyogni az Úrnak napját. A szükség, a földi reménytelenség nem tudja ajkukon megszüntetni a mosolyt, és szívükben a hálát. Ha ezer ellentmondás veszi is őket körül, így szólnak: „Uram, csak a te orcádat lássam, nem bánom, ha minden más homályba vész is körülöttem! Csak a te karod öleljen, nem számít, ha mindenki más eltaszít is magától!"

A gyalázat és a nyomorúság megzavarja az éjszakai nyugalmat. A zsoltáríró a nyomorúságban és a gyalázatban is békességben feküdt le és „legott elaludt". Az okát is tudjuk ennek a nyugalomnak: az Úrban volt neki bátorságos nyugovása. Vádolhatták a bűnei, nem nyugtalankodott e vádak miatt, mert igazsága az Úrban volt. Olyan igazság ez, amely megáll Isten előtt. Nem nyugtalanította a jövő gondja: elég volt neki az Úr orcájának gyönyörűsége. Az ellenség előtt is bátorsága volt az Úrban. Nem hánykolódott az ágyán nyugtalanul. Emlékezz csak vissza a békétlen szívvel átvirrasztott éjszakáidra. Emlékezz, hogy emésztett a gond, hogy gyötörtek a gondolataid, hogy kínzott a bosszú, hogy szorongatott a félelem. Hogy irigyelted azokat, akik körülötted nyugodtan aludtak, mert az Úr adott nekik „bátorságos lakozást". Mert bármi jött is az életükben, nagy bizonyossággal tudják, hogy ők az Isten kedveltjei. És tudták, hogy az Úr ígérete megáll.

Hányódó, vergődő drága testvér! Kedveltjévé választott az Isten! Képtelenség volna, hogy a kedveltjének bármi rosszat is akarjon. Miért hagyod elrontani a nappalaidat, miért nyugtalankodsz éjszaka? Kedveltjét ugyan az Úr különleges nevelésben részesíti, de történjék bármi, zúgjon milliónyi vész, ne engedd el szívednek ezt a drága bizodalmát!

5. zsoltár REGGELI ÉNEK

Reggeli imádság. A legalkalmasabb idő arra, hogy az ember Isten elé járuljon. A reggeli imádság lehet az egész nap kulcsa. Jó reggel, mikor felkel a nap. Mikor virrad, pirkad, hajnalhasadáskor, mikor felragyog a nap. (2. Kir. 6,15; Mt. 28,1; Lk. 23,54). Jézus is kora reggel, mielőtt emberekkel találkozhatott volna, siet ki a városból, hogy együtt, kettesben lehessen az Atyával. (Mk. 1,35). Jó korán kel fel Ábrahám is, hogy Isten elé vigye áldozatát. (1. Móz. 22,3). Reggelenként újul meg Isten csodálatos hűsége. (Jer. Sir. 3,23). Minden reggel új napot kezdhetünk Istennel. (Zsolt. 46,6). A fűszálon még ott rezeg a harmat, Isten kegyelme is így újul és újít meg reggelente. Áldott, aki napjait az Úrban kezdi el.

A zsoltáríró is jókor reggel siet a kihallgatás órájára. Imádságos szavakkal zörget az égi ajtón, szorongással várja, hogy megnyíljon előtte meghallgattatása ajtaja.

Végig kísérhetjük az Istenhez menekülő ember jajszavait, nyögéseit, ahogy az éjszakából, sötétségből menekül Isten oltalmazó szeretetéhez! „Jézus menedékem... Lelkem a viharból, bűnből, minden bajból hozzád menekül!" (294. dicséret 2. verse) Menekül, mint valamikor az üldözöttek menekültek a menedék városok valamelyikébe! Menekül a sötétség árnyai elől, szinte halljuk a lihegését, amint felfelszakad lelkéből: hallgass meg, rám szakadt a félelem, azután tudakozódik: hallod-e a hangom. Eljut-e hozzád, beléphet-e lábam a színed eleibe?! Ne feledkezzünk meg róla, hogy nagy szorongattatása idején Jézusnak is angyal jelenik meg, haláltusában lévén, verítéke olyan, mint a nagy vércseppek, amelyek a földre hullanak. (Lk. 22,43-44).

Mi az, amiért az ember Istenhez menekül? Valaki egyszer arról panaszkodott, hogy fél, annyira fél, hogy ez élete minden örömét megrontja. A barát megkérdezte, mitől fél? Ő azt válaszolta: attól, hogy a Biblia igaz! A hitetlenség éjszakája is tartogathat árnyakat, rémeket, amik félelemmel töltik be a szívünket.

Éjszakai sötétség nélkül is lehetnek, sőt vannak az embernek sötét gondolatai! Akár a maga, akár a mások életében fedezi fel a bűn valóságát, erejét és hatalmát. Vannak sötét pillanatok, mikor a bűn rácsavarodik az életünkre, mint a mérges kígyók a pusztában. (4. Móz. 21,6). Csípésük megrontással fenyeget, ölelésükből nem tudunk szabadulni. Van úgy, hogy sötétségben vagyunk, s mint a polip karjai, úgy tapadnak ránk a kétségek, félreértések, aggodalmak, elvégezhetetlennek tűnő feladatok. És akkor, a torokszorító félelemben ragyog ránk Isten világossága. Istenem, feléd futok. A hajnal első fényeivel elsöpri a sötétség szorongásait. Hajnalhasadáskor világosodik meg az ember szívében a menekedés lehetősége.

„Istenem, te nem leled örömöd a bűnben!" (5,5) Olyan élmény ez, amit Krisztus adhat meg az embernek. „ Levenném melledről a sziklasúlyt, mely vad korunkból rád zuhogva hullt. Fáradt pilládat megérinteném s gyötört szemedből megszöknék a rém. Takarodnának gondok és romok, menekülnének régi démonok. " (Áprily Lajos: Az én csodám)

A megoldás Istennél van, jó lenne, ha ezt a tájékozódási pontot nem veszítené el soha az ember. Amikor feje a Nap felé fordul és felszabadult szívvel vallja meg: Én királyom és én Istenem! Ő az az alap, amire minden imádkozó imádságát alapozhatja. Jézus „testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért. " (Zsid. 5,7).

A reggel az a pillanat, mikor Isten világosságában lesz nyilvánvaló az ember előtt, hogy a hazudozókat elveszti Isten, hogy utálja az Úr a vérszomjas és álnok embert. Akkor világosodik meg homályos szemünk előtt, hogy kiáltásunkra figyelt, nyögéseinket meghallotta Isten! Akkor és csak akkor lesz nyilvánvaló mikor még nyelvén se volt a szó, immár egészen értette öt az Úr! (Zsolt. 139,4). „Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek és én már meghallgattam." (És. 65,24). Ha vannak és megmaradtak is az ellenségeim, Isten egyengeti előttem az utat.

Az imádságunk nem okvetlen szavak által lélegzik... Mózes is imádkozott a Vörös tengernél, noha egy szó sem hagyta el az ajkát. „Nem akkor kell kezdeni az imádságot, mikor már térdelünk, s nem hagyhatjuk abba, amikor térdeinkről felkeltünk. " (Spurgeon). Az árak (4.v.) jelentése: rendezni a sorokat. A cápa = várakozni, leselkedve várni. Arra a lelki rendre figyelmeztetnek, hogy ne legyünk olyanok, akik a királyhoz is bejelentés vagy előzetes kérés nélkül akarunk belépni. Áhítat nélkül imádkozni annyi, mint a kiszáradt patak zsilipjét kinyitni, netán döglött kutyákkal vadászni, vagy vak falkával menni hajrára. Aki magot vet, annak tisztában kell lennie azzal, hogy várnia kell az aratásra. Az igazi imádság a várakozás alázata! Ne feledjük: az imádkozásnak is szép rendje van.

Az imádkozó imádkozás közben lecsillapodik, nem ugrál kapkodva, mint egy ketrecbe zárt állatka. Tudatában van annak, hogy Isten szeretetének ölelő karjai veszik körül. A (c^{e}dákáh) szószerinti értelme: vezettetés Isten igazságában! (9.v.) De jelenti Isten dús ajándékaiban való részesedést is! (Dahood). Ha a gonosz hatalma nem csökken is, akkor is körülveszi védő szeretettel az Úr az övéit. Útját, imádsága meghallgattatását nem gonosz kezek irányítják. A védőpajzs (13.v.) körülveszi az ember testét félkörben védve, megőrzi a nyilak ártalmával szemben.

Milyen szép vallomás: „Nincs nekem más menhelyem, Szívem téged hív, keres, Ó

maradj itt, Mesterem, Őrizz, adj erőt, szeress! Véled állom a vihart, Hit s erő te vagy, te szent, Szárnyad árnyával takard Fejemet, a védtelen. " (300. dicséret 2. verse)

Uram, vezess!
5. zsoltár

Az ötödik zsoltár azzal kezdődik, hogy írója Istenhez kiált, segítségül hívja Őt. Elmondható, hogy a Zsoltárok könyve nem más, mint a hívő embereknek az Úrral való beszélgetéseik. Természetes, hogy akik Istennel igazi közösségben vannak, mind örömükben, mind bánatukban Vele társalognak. A világ fiai egymásnak mondják el bajukat és örömüket, szükségükben emberekhez futnak, őket hívják segítségül. Isten gyermekei azonban, minden körülmények között, hozzá kiáltanak. E zsoltár írója jó reggel készül Isten elé. Legyen ez a zsoltárnak egyik tanítása a mi számunkra is. Isten hívő gyermeke a nap első óráit használja fel arra, hogy az Úrhoz jöjjön. Egy sereg keresztyénnek abban van fogyatkozása, hogy ezt elmulasztja, és így nem az Úrtól nyert élmények az elsők. Ha előbb kimérgelődted magad a jószágon, összevesztél a tejes asszonnyal, dühösen földhöz vágtad a gyújtófát, mert nem akart meg gyulladni, lelkedet már a nap első órájában olyan hatások érték, amelyek az egész napodra rányomják a bélyeget, és kevésbé leszel fogékony az Isten Igéje iránt.

Nem mindegy, hogyan készülsz Isten elé. A zsoltáríró kiáltott és sóhajtott, tehát őszinte vágy volt a szívében Isten után. Sokan mondják, hogy hiába imádkoznak, hiába olvassák a Bibliát, nem kapnak választ a kérdéseikre, mert nem értenek belőle semmit. Valóban vannak az ember életében olyan időszakok, mikor Isten elzárja felette az eget, és olyanná teszi, mint az érctükör. Ilyenkor minden imádságunk válasz nélkül marad, és az Ige semmit nem mond. De ez nem lehet természetes és maradandó állapot, és a hívő lélek nem is nyugodhat ebbe bele. Ha az, akit igazán szeretek, nem szól hozzám, nem nyugodhatok bele, mert sóvárgás támad a szívemben iránta. Ha igazán szereted Istent, te sem nyugodhatsz bele abba, hogy nem szól hozzád. Nem vagy-e felületes az olvasásban? Lehet, hogy előveszed a Bibliádat, olvasol belőle, de ha nem szólal meg azonnal az Ige, becsukod, és abbahagyod az olvasást, mert nincsen benned igazi vágyakozás. Úgy olvassuk, hogy Dávid kiáltott. Nem valószínű, hogy a belső szobájában elkezdett kiáltozni Baál papjaihoz hasonlóan. Bizonyára sóvárgó lelkének hangtalan kiáltozása volt ez. Te kiáltasz-e így Istenhez? Dávid maga előtt látta a veszedelmekkel terhes napot, és nem mert nekivágni Isten nélkül. Amiként Mózes is az Úr elé állt, ezt mondva: „Ha a te orczád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen." „Nélküled nem teszünk egy lépést sem!" Te hogy vágsz neki a napjaidnak? Belenyugszol-e abba, ha nem megy

veled az Úr? Vagy pedig te is azt mondod, hogy nélküle egy lépést sem teszel? A zsoltáríró azonban nemcsak arra vágyódott, hogy Isten vele menjen, hanem engedelmeskedni is kívánt Isten akaratának. Fülei nyitva voltak az Úr szavának a meghallására: „Készülök Hozzád és vigyázok" - olvassuk a negyedik versben. Hányszor nyitjuk mi egészen másra a fülünket? Szemünk nyitva van az Ige olvasására, lelkünkben is ott van a vágy, de a napi munka zaja végül erősebbnek bizonyul. Már kora reggel rátelepednek lelkünkre a gondok. Nincs igazi csendességünk, nem halljuk Isten szavát. Jó lenne, ha egyszer meghallgatnád a saját imádságodat. Hányszor megtörténik, hogy „csendes óráinkban" elmondott imádságainkra egy negyedóra múlva már nem is emlékszünk! Készülünk az Úrhoz, kiáltozunk, könyörgünk előtte, de ahogy kilépünk szobánk ajtaján, máris orra bukunk? Egyszer vonaton utazva olvastam a Bibliát, aztán vitám támadt a kalauzzal. A Biblia még a kezemben volt, szemeim előtt még ott voltak az elolvasott igék, de szidtam a kalauzt, mint a bokrot. Veszekedésünknek az lett a vége, hogy bocsánatot kért tőlem ő, aki talán még nem is hallott a Szentírásról. Egy pofon sem esett volna olyan rosszul.

Készültem ugyan az Úr elé, de nem vigyáztam. Vigyázz, jó reggel készülj az Úr elé! Vésd a szívedbe, amit mond, és ne felejtsd el, amit te mondasz, hogy amikor belső szobád csendességéből kilépsz, orra ne bukj a legelső küszöbön! Úgy, mint aki nem ismeri az Ő szándékát és akaratát.

Isten előtt nem állhat meg a gonosz. Ne higgye senki, hogy gonosz szívvel keresztyén életet élhet, anélkül, hogy a dolgait az Istennel rendbe hozná. Isten útjain nem járhatnak a gonoszok, mert elesnek raja. Hazugok és kevélyek nem állhatnak meg előtte. Erről tesz bizonyságot a zsoltáríró is: „Nem állhatnak meg szemeid előtt a kevélyek, gyűlölsz te minden bűnt cselekedőt. Elveszted, akik hazugságot szólnak; a vérszopó és álnok embert utálja az Úr." A zsoltáríró itt a hazugokról és a kevélyekről 6-7. vers szól. Aki nem őszinte szívvel járul Isten elé, nem állhat meg előtte. Ha imádságaid nem őszinték, hogyan jutnának el az Úrhoz? Hallottam már hívő emberek ajkáról is hazug imádságot. Lehet hazudni imádság közben is. Azt mondod az Úrnak, hogy nem tudod, miért nincs a szívedben igazi békesség, pedig nagyon jól tudod, miként vesztetted el a békességet, és miért van a lelkedben zűrzavar. Gondold csak végig, hányszor hazudsz Isten előtt! Azt mondod: „Uram, én hiszek Benned!", de vizsgáld csak meg szívedet, mennyi kételkedés van benne, így szólsz: „Uram, én szeretlek Téged!", de nem vagy kész, amikor valamit tenned is kellene érte.

Hányszor mondod Istennek, hogy méltatlan, bűnös ember vagy, de ha valaki „méltatlanul" vádol, vagy „ártatlanul" bántalmaz, halálra sértődsz. Te magad sem hiszed, amit mondasz, és csodálkozol, ha nem jön a válasz, ha nincs meghallgatás.

Hányszor hazudunk a Miatyánknak ezekkel a soraival is: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi Mt 6,12. is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!" Vagy Mt6,io azzal, hogy: „Legyen meg a Te akaratod", vagy: Mt 6,9 „Szenteltessék meg a Te neved!" Hol van a bocsánat a szívünkből, és hol van a készséges meghajlás Isten akarata előtt? A zsoltáríró nem állította, hogy szereti ellenségeit, hanem őszintén megvallotta, hogy gyűlöli őket. Nem volna-e őszintébb dolog, ha te is így szólnál: „Uram, ne úgy bocsáss meg, mint én, mert én nem tudok megbocsátani. Könyörülj meg rajtam és vedd el szívemből a gyűlölködést."

Kevély minden ember, aki feltételezi magáról, hogy tud valamit hozni az Úr elé. Ilyenek vagyunk mindannyian. Bár Isten királyi asztala foszlós kaláccsal van megterítve, mi odatesszük mellé a magunk penészes kenyerét, és azt gondoljuk, hogy hoztunk valamit. Ahelyett, hogy megaláznánk magunkat Isten előtt a próbák idején, és elfogadnánk, hogy az O ítéletei igazak, sértett önérzettel kérdezzük, hogy miért sújt minket a Fennvaló keze. Pedig a próbák Isten kérdései hozzánk. Kérdésre kérdéssel csak az önmagát igazolni vágyó ember válaszol. Az alázatos ember így szól: „Uram, nem értem, de Te bölcs vagy, bizonyára jobban tudod, mint én." Beteg vagy, és kérdezed, hogy miért? Csapás ért, és kevély módon felelősségre vonod Istent? „Alázzátok meg magatokat Istennek hatalmas keze alatt, mert Ő a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Isten kegyelme, hogy hallgathatod az Ő Igéjét. A zsoltáríró nem igazolja magát, hanem ezt mondja: „Én pedig a Te kegyelmed sokaságából házadba mehetek." Ha Istenhez járulhatunk, az nem a mi igazságunk, jóságunk, becsületességünk, hanem az Ő kegyelme! Kegyelemből állhatok meg előtte, és hallgathatom az Ő Igéjét. Te, aki rendszeresen hallgatod az Igét, szoktál-e hálát adni érte? Magasztalod-e Istent érte? Vagy csak ítélkezés támadt benned az igehirdetővel és az Igét hallgató gyülekezettel szemben? Nem mindenkinek adatik meg ez a kegyelem, hogy hallgathassa az Igét. Hányan hallgatják az Igét, és a szemeik előtt mennek végbe Isten csodái, de ők hallván nem hallanak, és látván nem látnak. Isten kegyelme, hogy van még lehetőség hallgatni az Ő igéjét, és még nagyobb kegyelme, ha megnyitotta füleidet az Igének hallására. Kegyelem, hogy még nem hangzott el Isten ítélete e világban, hogy „aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is". Milyen lélekkel hallgatod az Igét? Ha áldást akarsz nyerni, csak alázatos lélekkel hallgathatod.

Nemcsak az imádsághoz kell alázat, hanem az Ige hallgatásához is. Amikor bibliaórára mégy, legyen benned alázat elfogadni az Igét, és azt is, aki szólja, úgy, mint aki Isten üzenetét mondja. Ne szállj vitába az Igével, ne akarj Istennel egyenrangú félként beszélni. Az igehirdető felelős Istennek azért, amit mond, de te ugyanúgy felelős vagy azért, amit hallasz. Az elvesző lelkeket Isten az őrállókon kéri számon, de a meg nem hallgatott figyelmeztetésért nem az őrálló, hanem a hallgató a felelős. El ne feledd, hogy az Ő igéje nem emberi beszéd,

hanem igen komoly, szent dolog. Nem emberi indulatból támad a prófétai beszéd, hanem Isten Lelkének indításából. Ha belegondolok, hogy ezeket a sorokat démoni hatalmaktól szorongatott emberek is olvashatják, akik ezer bűnnel, millió kísértéssel küzdenek, és nem tudnám, hogy az Úr mellettem áll, akkor nem volna bátorságom a szólásra. De mivel tudom, hogy nem a magam nevében szólok, hogy tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem, így bátran merek szólni. Üdvösséget és megtartást kereső lélek, állj csak az Úr elé, ezt mondva: „Én nem perellek, és nem vádollak, igaz bírám!"

„Uram, vezess engem a Te igazságodban az én ellenségeim miatt!" - olvassuk a kilencedik versben. Mózes első könyvében pedig ezt olvassuk: „A bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása."

Alighogy kilép az ember a szobájából, mellé szegődik a bűn, és már a nap első órájától kezdve gonoszak a gondolatai. Ezért készül a zsoltáríró jó reggel az Úrhoz: „Uram, vezess engem a leselkedő ellenség előtt!" Tanuld meg végre, hogy nem járhatod egyedül az utadat, mert elveszel, mielőtt még a végére érnél. Csapdák, tőrök vannak kivetve az úton: ha magadban mégy, pusztulás lesz a sorsod.

Nincs e világnak olyan bölcs utasa, aki el tudná kerülni a sötétség hatalmának hálóit. Vannak, akik elbizakodva mondják, hogy ők tudják a mértéket, és van annyi eszük, hogy idejében megálljanak. Könnyelmű, léha kacagással kelnek táncra az ördöggel, és egyszer csak örvénylő, feneketlen mélységben találják magukat. Magukban vágnak neki az útnak, csupa derű és vidámság az arcuk, és huncut mosollyal mondják, hogy őket ne féltse senki, de végül eljön az idő, amikor bambán bámulnak az üres semmibe. Meg akarsz érkezni? Tedd félre a magabiztosságodat, és alázattal szólj: „Uram, vezess engem!"

Vérszegény keresztyénség az, amelyik nem akar tudomást venni az ítéletről. Vannak keresztyének, akik úgy tartják, hogy a jóságos Isten végül mindenkinek megkegyelmez. Ha nem biztatna a tudat, hogy Jézus eljön egyszer ítélni eleveneket és holtakat, és a csúfolódók és istentelenek elveszik a jutalmukat, nem tudnék olyan bizalommal tekinteni Rá. Keresztyénségemnek alappillére, hogy van egy igazságos és ítélő Isten az égben. Amikor sikerül szó nélkül lenyelnem egy-egy arculcsapást, vigasztal az Ige, hogy: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek." Isten magának tartotta fenn az ítéletet és Isten gyermekei ezzel a tudattal állnak félre a világ útjából, ezzel a tudattal vállalják a gyalázatot. A győzelmes hithez hozzátartozik a tudat, hogy amikor a mi Urunk, Krisztus megjelenik, mi is vele együtt lehetünk a dicsőségben. Akik most csúfolódnak, kénytelenek lesznek térdet hajtani Krisztus menyasszonya előtt. Akik most gyalázatot terítenek ránk, kénytelenek lesznek babérral koszorúzni Krisztus híveinek a

homlokát. Az újszövetségi hívő nem imádkozik úgy, mint Dávid: „Kárhoztasd őket, óh Isten", mégis tudja, hogy Isten elhozza e világ romlását. Bizony, a sötétség hatalmával szemben vigasztal a tudat, hogy meglátom majd felszállni az ő kínlódásának a füstjét. Aki egy életen át kínzott engem, egyszer majd alávettetik a tűzzel és kénkővel égő tóba. Noha tudom, hogy nem kárhoztathatom, mégis sóvárogva várom ezt az időt. Noha mindent meg kell tennem azért, hogy megmeneküljenek a kárhozatban és nyomorúságban élők, ott van szívemben a vigasztalás, hogy majd „örülnek mindnyájan", és „mindörökké vigadnak", akik bíznak benne.

Az igaz embert pajzsként veszi körül Isten jósága. Igaz ember alatt a Jézus Krisztus vérében megigazult embert kell értenünk. Aki megbékélt Istennel, akinek nem törvényből, hanem hitből van az igazsága. Aki jó reggel készül az Úrhoz, sóvárogva keresi Őt, és válaszul ezt az Igét kapja: „Te Uram, megáldod az igazat, körülveszed a Te jó-voltoddal, mint egy pajzzsal." Isten hívő gyermeke ne is menjen tovább addig, amíg sóvárgó kérésére, hogy: „Uram, vezess engem!", meg nem kapta ezt a drága mennyei vigasztalást.

De jól jegyezd meg, hogy ez az ígéret csak a Krisztus Jézusban megigazultaknak szól. A gonosz embernek a bizodalma olyan, mint a kimarjuk fog: belesajdul, mikor harapni akarna. Az igazhoz azonban nem férhet hozzá a gonosz. Ha őszintén kéred, hogy „Uram, vezess engem!", akkor az Úr ezzel a bizonyossággal ajándékoz meg téged. Ha reggel bizonytalan ködök gomolyognak előtted, nem ismert mélységek felett kell átmenned, nem is sejtett veszedelmek várnak rád, ha ős ellenséged, az ördög, mint ordító oroszlán jár körül keresve az alkalmat, hogy elnyeljen, és szíved szorongattatik, húzódj szorosan Jézus mellé, mert pajzs és páncél körülötted az Ő jóvolta. így félelem nélkül, a megérkezés bizonyosságával indulhatsz tovább. Ő ismeri az utat, és meg tud védeni téged minden veszéllyel szemben, hiszen Ő Istennek ama győztese.

6. zsoltár **BŰNBÁNATI** ÉNEK

A bűnbánó, mélységbe esett ember állapotát ábrázolja. Azt is olvastam, hogy a „megégett emberek zsoltára." írják, hogy a XIX. sz. elején villám ütött a szénégetők otthonába. Mivel reformátusok voltak, a 6. zsoltár első négy versét énekelték: „ Uram, te nagy haragodban, mely miatt vagyok búban, engemet ne feddj meg! És haragodnak tüze, szűnjék meg sebessége, melyben ne büntess meg!"

A keresztyén hitben a bűnismeret és Isten igaz ismerete szorosan összefonódnak, a bűnbocsánatnak és Isten megbocsátó szeretetének ismeretével. Az

ember bűne és annak megváltása a bűnbocsánatban oldódik fel. Isten színe elé nem léphet oda az ember bűnei megvallása nélkül.

Aki az Isten színe elé közeledett, azt látta először, hogy azt kerítés veszi körül. Látja a tilalmat: belépni tilos! Mózesnek, akinek megjelent égő csipkebokorban a pusztában, azt mondja: Ne jöjj ide közel! Le a saruiddal a lábaidról, mert a hely, amelyen állsz, szent föld. Szent földre nem lehet egy az egyben belépni. A kerítés, ami az Isten szent sátora körül állt, azt a figyelmeztetést adja elénk, hogy te, aki azért jöttél, hogy Isten színe elé állj a szennyes világgal való kapcsolatból jöttél. Tépd le magadról előbb a rád tapadt szennyet, tarts bűnbánatot. Onnan jöttél, amire ez a megállapítás érvényes: Isten ítélete alá esünk, mindnyájan bűnösök vagyunk. Tarts tehát bűnbánatot! Aki bűnei bocsánatát elnyerte Krisztusban, az beléphet. Isten Fia, a közbenjáró Jézus Krisztus az ajtó.

A zsoltár bevezetője így szól: „mélyhangú, húros hangszerre!" (6,1) Lehet-e mélyebb hangú szó a bűnbánatnál? Van-e fontosabb a kiengesztelésnél? Kétségtelen, hogy Istennek ránk kell pirítania, mert ki kell lépnünk világunk keserűségeiből. Ebben a keserűségben él a hívő emberek nagy része is. Sokan mondják: miből térjek meg? Hát például a vigasztalan, panaszkodó, másokat vádoló életünkből! Nézzünk csak szembe a tényekkel. Azt mondja a zsoltár: ,, Uram, ne feddj meg haragodban, ne ostorozz indulatodban!" (6,2) Lehet-e ez igaz a teljes Szentírás fényében? Valóban haragszik Isten? Nem arról van-e szó, hogy Isten könyörülő, sőt nagy irgalmasságú?! Nem arról beszél-e a Bibliánk: Isten, aki megbékéltette magával a világot, minket is, nekünk a békéltetés szolgálatát adta! (2. Kor. 5,18) Nem a magunk bűnös gondolatait vetítjük ki Istenre, mikor ostorozó indulatairól beszélünk? Sőt, Isten arra ösztökél minket: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt. " (Fii. 2,5). Milyen más Isten indulata: „Ezért tehát a lankadt kezeket, és a megroskadt térdeket erősítsétek meg... Törekedjetek mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat. Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere, felnövekedve kárt ne okozzon!" (Zsid. 12,12-15).

Kérded: miből térjünk meg? A keserűség indulataiból! Jézus kérdi a feltámadás után az Emmaus felé igyekvő tanítványoktól: miért vagytok szomorúak? (Lk. 24,17). Pál is kénytelen emlékeztetni a korinthusiakat: „eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot... Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? " (1. Kor.15,1-12). Aki hisz, a feltámadt Jézus Krisztus hatalmával öldökölheti meg a földi tagjait, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot, fösvénységet... (Kol. 3,1-5).

Egyébként, jaj azoknak, akikre Isten haragszik! Minket azonban „nem haragra rendelt, hanem, hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk, Jézus Krisztus által, aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. Vigasztaljátok tehát egymást!" (1. Thess. 5,9-11). A bűn-bánat, ha őszinte és mély, Isten Lelkének ereje által a megvigasztalódás édes csarnokaiba visz minket. Aki levetkezte élete hiábavaló bűneit, mi módon élne továbbra is azokban?! „Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?" (Rom. 6,2). A 3.v. (um^{e}lal) szava nem egyszerűen „gyengét" jelent, hanem a bűne miatt békességét elveszítő embert jelenti, mert az ő szájába illik: légy kegyelmes, gyógyíts meg.

Isten nem haragszik az emberre. Sőt kibeszélhetetlen szeretete megelőzött minket. „ Mikor még erőtelenek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus, értünk az istentelenekért... Isten azonban abban mutatta meg rajtunk szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk." (Rom. 5,6-8).

Igaz az: „ a halál után nem emlegetnek téged!" (6.v.). Nos, Krisztus megelőzött minket abban, hogy előbb halt meg értünk, tehát az a mi boldogságunk titka, hogy nem vagyok többé, sem életemben, sem halálomban a magamé, hanem Jézus Krisztus tulajdona vagyok, aki drága vérével minden bűnömből, nyomorúságomból kiváltott és úgy megőriz, hogy egy hajszál sem eshet le a fejemről. (Heid. KT. 1.).

El tehát mindennel, ami Istentől elválaszt. „ Meghallgatta könyörgésemet, imádságomat elfogadta az Úr. " (6,10) Nem azt mondja: meghallgatja, hanem ezt: meghallgatta! Be van fejezve, le van zárva a búsongás ideje. A magunk és mások bűnei miatti sopánkodás tehát Krisztusban és az irántunk megmutatott szeretetében, a keresztjében lezárt úttá lett. Olyan úttá lett, amin nem kell többé járnunk. A Krisztus haláláról és feltámadásáról szóló evangélium ismételten hangzik a tanítványok felé, hogy annak a valóságában nem szabad többé kételkedni! És ő még egyszer elismétli a számunkra, hogy ebben soha többé ne legyen kétségünk: „ Hát nem ezeket kellett-e elszenvednie Krisztusnak és így megdicsőülnie? " (Lk. 24,26). Jézus nevére minden térd hajoljon meg hát! „Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent. " (Fii. 2,10-14).

Nemcsak arról van szó tehát, hogy „ le kell vetni a sarut", hogy bünbánat nélkül senki sem jelenhet meg Isten előtt, hanem arról is, hogy aki elsiratta vétkeit, eljuthat a könnyein át a feloldottság állapotába, mert Isten szeret minket. Bűneinktől nem „bikák és bakok vére által" szabadított meg, hanem „ az Ő akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra. " (Zsid. 10,4-10). Hű az, aki az ígéretet tette, ragaszkodjunk tehát

szilárdan, ingadozás nélkül a reménység hitvallásához! (Zsid. 10,23).

Akit Isten feloldozott, legyen feloldozott állapotban.

„Én Istenem, legyek vidám, ma minden gondot tűzre vessek. Nyújtsam ki kincstelen kezem s szegényen is nagyon szeressek. " (Áprily Lajos)

A bűn következménye
6. zsoltár

Vannak emberek, akik úgy képzelik el Istent, mint egy jóságos, magatehetetlen öregembert, aki nem tud parancsolni az embereknek, nem tud gátat vetni a bűnnek, hanem tehetetlenül nézi mindazt, ami a világban történik. Isten azonban haragszik a bűn miatt. A legszentebbnek a haragját hívja ki minden bűnös ember. Ahogy a természet törvényeit nem szegheti meg senki büntetés nélkül, ugyanúgy nem lépheti át senki büntetés nélkül azokat a korlátokat, melyeket Isten a szellemi világban felállított. Ha megpróbálunk a növényvilág életébe természetellenes módon beavatkozni, hervadás és pusztulás lesz a következménye. Ugyanez vonatkozik a lelki életünkre is. Ha az ember Isten törvényei ellen cselekszik, lelki életében bekövetkezik a romlás, a békétlenség és kárhoztatás. Isten tekintete nem tud biztatóan megnyugodni az emberen, ha haragszik a bűn miatt. Nemcsak azokra haragszik, akik istentelen állapotukban egyáltalán nem törődnek Isten törvényével, hanem sokkal inkább azokra, akik az övéinek vallják magukat. Gyermekei életében sokkal szigorúbban veszi a bűnt. Ostorozza a fiait, miközben az istentelenek, földi életükben, megúszák büntetés nélkül. A zsoltáríró az előző fejezetben arról beszél, hogy kedveltjévé választotta őt az Isten. Megtapasztalhatta, hogy tágas térre helyezte lábait az Úr, átélte a kegyelemnek sok apró csodáját, most azonban azt tapasztalja, hogy Isten haragszik rá a vétkei miatt. Bizonyságot tehetek róla, hogy nem volt a szívemnek egyetlen olyan bűne sem, amely nem vonta volna maga után Isten haragját. Alig akad ember, aki ne haragudna, ha a másik bűne az érdekeit sérti. Gondolj csak arra, hogy haragszol azokra, akik vonaton, vagy villamoson, önző módon előretolakodnak, és csak a maguk érdekeit nézik. Téged is elfut a harag, ha mások gőgje vagy irigy törtetése keresztezi az utadat.

Isten azonban búsul is a bűn miatt. Téged elfut a méreg, ha megkárosítanak, ha valaki megsért, és azonnal a megtorlásra gondolsz. De van-e a szívedben búsulás? A bűn miatt búsulni csak az tud, akiben szeretet van a bűnös iránt. Isten azért búsul, mert szeret. Haragjában szemei nemcsak villámokat szórnak, hanem könnyeket is hullatnak.

Tudod-e mit jelent az, ha az engedetlenség útján jársz? Isten búsul. A Szentlélek, a megkeseredettek vigasztalója, megszomorodik a bűneid miatt. Amikor e sorokat olvasod, vajon nem a haragvó és búsuló Isten áll-e szemben veled? Gyermekkoromban történt, hogy egy napon édesanyám magunkra hagyott bennünket a tanyán. Meghagyta, hogy mikor hazajön, mindent rendben találjon. Aznap egy szélvihar feldöntötte a szalmakazlat. Mi pedig ahelyett, hogy összeraktuk volna, kimentünk, és széjjelrugdaltuk az egészet. Mikor édesanyánk este hazajött, szomorúan mondta: „Látjátok, ahelyett, hogy rendet raktatok volna, még jobban széttúrtátok a szalmát!." Egy másik alkalommal, egy nyári estén, a sertések nem akartak bemenni az ólba. Ostorral kergettem őket körbe-körbe, míg végül otromba káromkodás szaladt ki a számon. Éppen jött hazafelé édesapám az országúton, és meghallotta. Mikor hazaért, így szólt: „Fiam, erre kell nekem hazaérnem?" Többet nem mondott, hanem haragos és szomorú ábrázattal elfordult tőlem.

Vajon az Úr mit mond ma neked? Úgy rémlik, apám szemében könnyek csillogtak, és utána legalább három napig nem szólt hozzám. Haragudott, de fájt is a szíve értem. Ábrahámról azt olvassuk, hogy tizenhárom évig nem szólt hozzá Isten. Mégsem vetette ki a szívéből Ábrahámot, aki hitetlenül feleségül vette Hágárt, ahelyett hogy bízott volna van ez ma is Isten gyermekeinek az életében. Isten haragszik, de búsul is gyermekei bűne miatt. Drága testvér, ne okozz a bűneiddel szomorúságot az Úrnak!

A bűn ellankaszt és megháborít. Egy időben elszaporodtak a kertünkben férgek, amelyek megfúrták, és meggyöngítették a fák törzsét. A kisebb fák egy-kettőre kitörtek a szélben, a nagyobbak sárgulni kezdtek. Először a fák hervadó leveleire lettem figyelmes, és ahogy elkezdtem vizsgálgatni őket, megtaláltam a fák törzsén a féreg útját. Ilyen a bűn is. Egyik-másikunk orcája hirtelen megszomorodik, sápadt lesz, kedvetlenné és szótlanná válik. Megtörik a szemek fénye és elhallgat az énekszó. A bűn elbágyaszt, ellankaszt. Milyen sokszor fel kell tenni a fájó kérdést a keresztyén testvéreknek: „Mi történt veled? Miért vagy szomorú? Miért vagy kedvetlen? Hová lett arcodról a vidám mosoly?" És ha őszinte a válasz, akkor hamar kiderül, hogy a bűn titkos férge emészti a szívüket. „Ellankadtam, gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim!" - így kiált a zsoltáríró.

Valamikor egészségtanból hallottam, hogy amint az ember valamelyik szervét érzi, annak már valami baja van. Az ember szervezetében van egy belső összhang, és a bűn elrontja ezt. Nem tudom, más hogy van vele, de nekem a gyomromba áll bele a vétek, és a mindennapi életemet is megzavarja.

Határozottan állíthatom, hogy a bűn nemcsak a lelki nyugalmat veszi el, nemcsak a szív örömét űzi tova, hanem a testünkre is súlyos kihatással van. Ebből ugyan nem lehet szabályt csinálni, de jó lenne, ha minden beteg megvizsgálná az Úrhoz való viszonyát, hogy a betegség nem szűnne-e meg azonnal, ha kivetné életéből a bűnt. A bűn elveszi a lelki békességet. Hajolj bele a kútba, és láthatod, hogy mélyen csillogó vize töretlenül tükrözi vissza az arcod. Ha azonban beledobsz egy kavicsot, semmi mást nem látsz többé, csak háborgó vizet. A Krisztus vérével tisztára mosott emberi szív mélyén is visszatükröződik a szerelmesen föléje hajoló Megváltó képe. Ha azonban a bűnnek egy kövecskéje fölzavarja a lélek békességét, csak zűrzavar marad. Aki addig a Krisztus szépségét, kedves vonásait viselte magán, egyszer csak elviselhetetlenné válik. Kibírhatatlan mindenki, akinek a szívében nincs békesség és nyugalom. Nem férsz össze a munkatársaiddal? Mindenkibe belekötsz? Bűn van benned, az kavarta fel a lelked békességét, az űzte tova szíved nyugalmát.

A saját életemből ismerem ezt az állapotot. Amikor türelmetlen, akadékoskodó, kötekedő vagyok azokkal szemben, akik a közelemben vannak, ha a feleségem alig mer megszólalni előttem, ez azt jelzi, hogy valami bűn van a szívemben, ami felkavarja annak nyugalmát.

Az Úr elfordítja tőlünk orcáját a bűneink miatt, és ez kibírhatatlan. A kislányom egy negyedóráig sem bírja, ha megharagszom rá. Ha megfenyítem valamiért, alig várja, hogy kiengesztelhessen, és újra mosolyogni lásson. Óh, te magadra hagyott lélek, te sem bírod sokáig, ha Isten nem néz rád, hiszen belepusztulsz!

Azért olyan szerencsétlen, nyomorult az életed, mert búsulásában elfordult tőled az Isten. Sok mindent elbír az emberi szív: nincs olyan szerelmi csalódás, amelyet ki ne bírna. Mégis beleszakad, ha Isten nem tekint rá. Tudod, miért kell a mámor és a kábítószer az embereknek? Mert nem bírják elviselni, hogy Isten nem néz rájuk. Tudod, hogy miért kell a búfelejtő nóta, az idegtépő muzsika, az érzékeket felcsigázó tánc és a gyönyör? Mert nem bírja az ember, hogy Isten elfordult tőle. Az alkohol, a nikotin, a kábítószerek, a lóverseny, a szerencsejáték, a bárok érzéki levegője mind arról beszél, hogy magára hagyott állapotában jajgat az emberi szív. Visszaemlékszem arra az időre, amikor egyik ponyvaregényt a másik után olvastam, vagy a munka lázába vetettem bele magam, mert nem bírtam elviselni, hogy elfordult tőlem az Isten.

A bűn nyomorúságai között visszasírjuk Istent, mert hozzászoktunk már, hogy kegyelmének napja áldást osztóan ragyog felettünk. Természetesnek találtuk, hogy selymes fűben, és virágillattal telt levegőben járunk. Azonban jön a bűn, a

nap elsötétül, sárban fetrengünk, elcsüggedünk az úton, és ebben az állapotunkban tör fel szívünkből a kiáltás: „Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet!" És Ő visszafordul hozzánk, ha meghallja a bűnbánatnak a szavát, mert „csak pillanatig tart haragja, de élethosszíglan jóakarata". Elvesznénk, ha nem fordulna újra felénk. Mi lenne a bűnbánó szíveddel, a megkeseredett lelkeddel, amikor a vizek lelkedig hatolnak, amikor pattanásig feszülnek az idegszálaid, és már-már az értelmed is meghomályosodik, ha nem térne vissza hozzád az Isten? Ő azonban visszatér. Atyai szíve alig várja, hogy visszatérj hozzá, hogy Ő is jöhessen vissza hozzád.

A bűn következménye a halálfélelem. Az Isten nélküli ember fél a haláltól. Nézd csak, hogy rettegnek az emberek a haláltól! Sokan egy egész életen át nem tesznek egyebet, mint hogy rafinált eszközökkel próbálnak védekezni a halál ellen. Mikor a testükön már az öregség jelei mutatkoznak, amikor már közelebbről néznek bele a sír ásító torkába, akkor kozmetikai szerekkel igyekeznek elhitetni magukkal és mással is, hogy a halál még messze van. Mi más lenne ez az élet, mint állandó tusakodás a halál ellen? És miért? Mert bűn van bennünk, és a bűn zsoldja a halál. Bűn van bennünk, így a halálnak joga van hozzánk. Jogosan félünk tőle, jogosan szorongatja szívünket az aggodalom, hogy mi lesz velünk. Szorultságukban mondogatják ugyan az emberek, hogy „de jó lenne meghalni", valójában azonban biztatásra várnak, hogy: „Légy nyugodt, nem halsz meg, sok időd van még hátra."

A hívő ember szívében is ott van a haláltól való félelem, ahogy teret nyer benne a bűn. A zsoltáríró is szorongva mondja: „Nincs emlékezés rólad a halálban." Aki korábban így tudott szólni: „Az Úr orczája előtt fogok járni az élőknek földén," aki halált megvető bátorsággal rontott neki az ellenségnek, most retteg, kínlódik, halálfélelme van. Ha a halál szorongásban tart téged, akkor bűn van benned. És a halálfélelmet nem lehet megszüntetni másként, csak úgy, ha a bűnt a kereszt alá viszed, hogy bocsánatot nyerj a Jézus vére által, így a halálnak nincs többé joga hozzád.

A bűn megháborítja az éjszakai nyugalmunkat. Elkezdődnek az álmatlan éjszakák, a töprengés, a nyugtalanság. Hová lett a zsoltáríró bizonyossága, aki Absolon elől futva így énekelt: „Én lefekszem és elalszom." Most nincs ellenség, amely háborít-hatná: az őrállók léptei megnyugtató egyhangúsággal visszhangoznak a palota oszlopcsarnokában, a holdfény békésen tükröződik a királyi palota rézkupoláin, és ő mégis így szól: „Elfáradtam sóhajtozásomban, egész éjjel áztattam ágyamat, könnyhullatással öntöztem nyoszolyámat." De miért? Mikor királyi koronája porba hullott, azt veszítette el, amit e világon veszíthetett. Most azért nern tud aludni, mert olyat vesztett el, ami drágább, mint a királyi korona: az Istennel

való közösséget. Lehet valakinek nyugodt éjszakája, noha egy deka zsír sincs a kamrájában, a cipője orrán kikandikál a lábujja, vagy bombák robbannak körülötte. De meglehet e világon mindene, és mégsem alszik, ha háborgatják a bűnei. Nem azért álmatlanok az emberek, mert nincs mit enni, nincs mivel ruházkodni, hanem azért, mert lelkük mélyén bűn van, amely háborgatja, nyugtalanítja őket. Az igazi bűnbánat gyakorlati része ebben az Igében mutatkozik meg: „Távozzatok tőlem mind, ti bűnt cselekedők." A zsoltáríró szakít a bűntársakkal. A bűnbánatod nem lehet hiteles, amíg nem szakítasz a bűntársaiddal. Nem bánthat eléggé a bűnöd, amíg nem vagy kész hátat fordítani nekik. Gyermekkorom egyik emléke, hogy nyilat faragtunk, a végébe hegyes szöget vertünk és azzal próbáltunk madarat lőni. Többen mondogatták, hogy vigyázzak, mert kilőhetem vele valakinek a szemét. Aztán egyszer véletlenül eltaláltam egy leányt, aki alkalmazásban volt nálunk. A nyíl az arcát érte, és láttam, hogy egy jajkiáltással a szeméhez kap. Egy szempillantás alatt átfutott az agyamon, hogy kilőttem a szemét. Hang nem jött ki a torkomon, de egy határozott mozdulattal kettétörtem az íjat. Soha bűnömet ilyen gyorsan és kézzelfoghatóan nem bántam meg. Isten kegyelméből a nyíl nem a szemét érte, de az eset továbbra is előttem van. Akkor nem tudtam szép szavakkal bocsánatot kérni tőle, de úgy emlékszem, nyíl azóta sem volt a kezemben. Amikor Isten az életemet megragadta, volt a szívemben egy nem Isten szerint való szerelem. Ez főként egy kötetre való, rosszul sikerült versben mutatkozott meg. A bűnbánat első jele az volt, hogy a versekkel teleírt füzetet széttéptem, és tűzbe dobtam. Volt a házi könyvtáramban jó néhány könyv, amelyeket a Szentlélek világosságában tisztátalannak ítéltem: odaállottam a könyvszekrény elé és a tűzbe dobáltam őket. Ismerek egy gazdaembert, aki barátaival éppen a kocsmaasztal mellett ült, amikor Isten Lelke utolérte. Lecsapta a félig kiivott poharat, felállt, és így szólt: „Többet nem iszom veletek." Ilyen az igazi bűnbánat: egy korttyal sem többet, egy lépést sem tovább. Egy evangélizáción odajött hozzám egy lány, és mondta, hogy követni akarja Jézust, de először hazamegy az édesanyjához, a szomszéd faluba, és megbeszéli vele a dolgot. Ez a lány azóta is búcsúzkodik, és attól félek, édesanyja keblén találja majd az ítélet harsonája is. Ne bűnbánati könnyeket hullass, ne nagy fogadalmakat tégy, hanem halogatás nélkül hagyd ott a barátaidat, a szórakozóhelyeket! Azt mondd, amit a zsoltáríró: „Távozzatok tőlem mind, ti bűnt cselekedők." Ekkor jön az Isten szabadítása.

Aki igazán megbánta a bűnét, annak megiszamodott lábai hamarosan megtalálják a kősziklát. Hogy megváltozik a zsoltár hangütése, amint Dávid szakít a bűnnel! Nem sopánkodik tovább, hogy „meddig még Uram", hanem nagy bizonyossággal így szól: „Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat." Megtalálta lába a kősziklát, ahol szilárdan áll, minden viharral szemben. Az igazi bűnbánattal feltámad az Isten iránti bizalom, és békesség tölti

be a szívet. Gyakran kérdezgetem az embereket, akik hozzám fordulnak, bizonyosak-e abban, hogy megbocsáttattak a bűneik. Igen sokszor bizonytalan a válasz. Ennek az az oka, hogy még nem bánták meg a bűneiket igazán, még nem következett be életükben ez az ige. Hiszen, amikor szíved Istenhez fordul, akkor megindul az Isten szíve is. Mikor a lelked zokog, akkor Isten Lelke is veled sír. Mikor neked fájni kezd a bűn, Isten sem bírja tovább a fájdalmat, és visszafordul hozzád. Ha az arcod szomorú, az angyalok is szomorkodnak. Az igazi bűnbánatban megtalálod Isten kezét, amint a sűrű sötétségben lenyúl érted. Egyszer csak megragadja kezedet az O hűséges, erős keze, és így szól: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, az enyém vagy."

És bár még könnyes a szemed, a szívedben ott van már a bizalom, hogy szeret az Isten. Nincs nagyobb csoda, mint amikor a bűnei által megtépázott, tékozló fiú átéli a kegyelmet, hogy elébe jön az atyja. Testvérem, miért kellene tovább hánykolódnod a párnádon, miért hallgatnád tovább az egyhangú óraketyegést, mely mint kalapácsütés, sújt fáradt idegeidre? Atyád ugyan elfordult tőled, de szívének minden szerelmével várja a percet, hogy kiálts hozzá, hogy a hullámok közül kinyújtsd felé a kezedet. Kiálts hozzá és válaszol! Nagy dolgokat mond, amiket te nem tudsz. Arra vár, hogy könyörüljön rajtad. Az igazi bűnbánat vége mindig vigasztalás. Annyira, hogy akik gúnyos kárörömmel csapkodták fölötted a kezüket, megszégyenülnek, megháborodnak, és meghátrálnak hirtelen. Mi is lehetne megdöbbentőbb és megszégyenítőbb e világ számára, mint látni, hogy aki az előbb még, nagy örömükre, lehorgasztott fejjel, könnytől ázott arccal a porban fetrengett, most ragyogó szemekkel indul Jézus nyomába. Amit a bűn lerontott benne, újra felépítette a kegyelem. Az emberi szív sohasem fogja megérteni ezt a csodát, Isten szerelmét a bűnös ember iránt, amely elér a Golgota magasságáig, a pokol mélyéig és a föld teljes szélességében kiterjed. A gúnyolódó világ halálra vált ábrázattal áll előtte. Bűnben vergődő testvér! Ez a szeretet hív téged is. Istennek felgerjedt búsulása és haragja bűneid rútsága láttán, és egy szempillantásig elrejté orcáját előtted, de a bűnbánat jajszavára örök irgalmával fordul hozzád. Miért vesznél el? Miért járnál veszedelemben, zavarodott lelked mélységeiben? Minek maradnál a halál hatalmában? Isten vár. Nem feddeni vagy kárhoztatni akar, hanem megmenteni, és kősziklára állítani a lábaidat. Várja, hogy megundorodj a bűntől és odafordulj hozzá. Ugye nem hiába várja?

7. zsoltár
DÁVID ÁRTATLANNAK VÉLI MAGÁT

Milyen esemény áll a háttérben?
A (siggájón) = panaszdal. Mikor Kús, a benjaminita üldözte?! Ki volt Kús, a benjaminita? Mit tett Dávid ellen? Minderről semmit sem tudunk. Van, aki Síméivel azonosítja (2. Sám. 16,5 kk). De erre semmi közvetlen bizonyság nincs. Hacsak az nem, hogy Simei valójában benjaminita volt. Illik-e panaszdal Isten gyermekei szájába? A Szentírás különösen fontos értékének tartom, hogy van imádsága a nyomorultnak is (Zsolt. 102). Az elesett, fáradt, összetört embert szereti Isten. Nem érdemeinkért szeret, hanem rászorultságunkban, kegyelemből!

Jól tudta ezt Dávid is, mikor első mondataiban arról beszél, hogy nagy a bizodalma Isten iránt, hozzá menekül ellenségei elöl. így is mondhatjuk: Istenben bízik, nem a seregeiben, nem a mellette álló emberekben. Emberekre támaszkodni annyi, mint vesztett ügy mellé állani. Mégis, vele is megtörtént, hogy dicsekedni akart. Kiküldte Joábot, hogy számlálja meg a népet nemzetségek szerint. Joáb még ellenkezett is a királlyal, de a király szava erősebb volt. A választott népnek tilos volt dicsekedni. A népszámlálás az ószövetségi időben alkalmat adhatott a dicsekvésre. Lám, milyen naggyá lettem, a nép, amelyik felett rendelkezek, milyen sok és milyen erős. Mindenünk Isten kegyelméből van, ezért „ ne dicsekedjék bölcsességével a bölcs, ne dicsekedjék erejével az erős, ne dicsekedjék gazdagságával a gazdag. " (Jer. 9,22). Mondhatjuk egyértelműen, Isten színe előtt, minden dicsekedés gonosz. (Jak. 4,16).

Van azonban Dávidnak és vele együtt másoknak is, ilyen érzésük, hogy őket valamiért méltatlanul fogták perbe, üldözték, bántották. Lehet-e emberi ártatlanságról beszélni? Kétségtelen, lehet. Kinek-kinek lelkiismerete belső táblájára van írva, mit tett vagy nem tett meg, abból, amivel vádolják. Isten az, aki végső soron mindent tud rólunk. Ügyünket rábízhatjuk, hogy köztünk és vádolóink között ítéljen. Abban, amit Ő fog kimondani, megnyugodhatunk. Az un. átokformula, amit Dávid kimond magára: ha álnokságot követtem el, ha a jóakarómmal rosszul bántam, ha kifosztottam azt, aki ok nélkül bántott, akkor üldözzön az ellenség. (1. Sám. 24,13-16). Nyilvánvaló, hogy az üldözés, ami Saul révén kijutott Dávidnak, ilyen szempontból is érthető. Lehetne ez a benjaminita Kús, maga Saul király is. Az, aki mindenáron szét akarta tépni, de nem kapta a kezébe Dávidot, helyette Ahimélek papot ölte meg, s az edomita Doéggal nyolcvanöt embert mészároltatott le Nóbban. (1. Sám. 22,18). Isten kimentette Dávidot Saul kezéből, igazságot szolgáltatott neki. Saul végül is önmaga végzett az életével. Dávid keze nem nyúlt ki ellensége és egyúttal felszentelt királya ellen. (1. Sám. 31,4).

Viszont általában beszélni ártatlanságban élő Dávidról már lehetetlen. Gondoljunk csak arra, mikor legkedvesebbjétől fosztotta meg Uriást, aki nem ellensége volt, hanem fegyvertársa. Nátán szemébe kellett mondja Dávidnak: „Te

vagy az az ember!" (2. Sám. 12,7). Félelmes pillanat ez. A leleplezés döbbenete ez. Bizony mindnyájan vétkesek vagyunk és rászorulunk Isten védelmére, elnézésére és irgalmasságára! Csak Jézus közbenjárása védhet meg Isten méltányos haragjától.

Éppen ezért nem szabad ártatlanságunkkal hivalkodnunk, mert hamar utolérhet a saját árnyékunk. A hit igazában ott kezdődik, ahol elhallgat a szívünkben a másokat elítélő vádaskodás. Elhallgat nemcsak a szívünkben, hanem a szánkban is. A hívők örök nosztalgiája az ártatlanság után, nem kaphat kielégülést. Isten megáldhat minket, megszentelheti életünket, de sohasem úgy, hogy erre azt mondhassuk: megérdemeltem azt. Mindnyájan csak így beszél hetünk: Uram, irgalmazz! Uram, irgalmazz! Ne kárhoztasd a te atyádfiát! Ne! Semmiképpen se, mert az Isten talál majd kárhoztatnivalót a mi saját életvitelünkben. Kiderülhet, hogy miközben másokat vádolok ezzel-azzal, el akarom hallgattatni a saját lelkiismeretem szavát!

„ Uram, lépj elő haragodban... kelj fel és szolgáltass igazságot nekem!" (7,7). Kétségtelenül érezhette, átélhette ezt a gondolkodást. Azt azonban tagadhatjuk, hogy Isten indulata szerint járt el. Isten indulatát félreértette! Nem mérlegelte, mi is az, amit Istentől vár. Ennek a várakozásnak egyik része igaz! Az, hogy bajában Istenhez menekül, tőle vár és kér oltalmat. Isten irgalmas, de nemcsak irántunk! Isten indulatában benne van, hogy Ő egyszülött Fiát az egész világért áldozta fel, és nem néhány igazért. Micsoda távlatot nyit meg előttünk az isteni szeretet: „ Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen!" (2. Pét. 3,9). Dávidnak is meg kellett tapasztalni, hogy minden másnál fontosabb a bajba jutott embernek Istenhez fordulnia. „Igen nehéz helyzetben vagyok. Inkább essek az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne essem!" (2. Sám. 24,14). Ezek a sorok mutatják, mennyire eltévedt indulataiban Dávid és mindenki más, aki azt hiszi, hogy Isten azért tart ítéletet, hogy nekünk adjon igazat!

Nem bosszúálló, hanem türelmes embereknek kell lennünk. Istennek az a munkatársa, aki szereti az embereket. Legalább olyan fontosnak tartja mások becsületét, mint a magáét. Egy olasz közmondásra gondolok: „A becsület olyan, mint a ciprus, ha megcsonkítják, nem hoz új hajtást." A kard által okozott seb begyógyul, de a nyelv által okozott seb nehezebben gyógyul és a támadt heg is nagyobb. Ne feledjük: a hamu mindig annak az arcába hull, aki azt felkavarja! Dávid is olyan, mint mi, lám, milyen türelmetlen a gonosszal szemben. Nagy baj, hogy az ember, miközben magát ártatlannak tartja, másokat űz a vádlottak padjára.

Az Úrért emelt és ránk sújtó bántások kitüntetést szereznek annak, aki nem akar értük megfizetni! Az őskeresztyének vére maggá lett. Lehetett, mikor a bántottak nem átkozták bántóikat! Jézus Krisztus szenvedéséből azért fakadhat üdv, mert Jézus Krisztus a kereszten imádkozott ellenségeiért! Ne feledjük, hogy a mártír ezt jelenti: tanú! Krisztus tanúja, aki vérével áldozott az emberek megtéréséért! Ne átkozzuk tehát, akikért Krisztus meghalt. Áldjuk azokat, akik ellenségeink, szeressük azokat, akik csúfolódnak rajtunk.

Ki az ártatlan? Dávid? Péter? Pál? A reformátorok? A pietisták? Nem, nem, egyik sem! Csak egyedül Jézus! Ő nem a maga bűnéért szenvedett. „Mindezekből ó, mit értsünk? Isten végtelen kegyelmét, hozzánk, hozzánk csuda hagy szerelmét. Fiát a szeretet Atyja kereszt kínjaira adja, értünk, értünk, hogy eleget tegyen, Urunk, Urunk, s üdvözítőnk légyen!" Le kell mondanunk a saját ártatlanságunk tudatáról, hogy megbecsülhessük a Krisztusét!

Felhozza igazságodat
7. zsoltár

Valószínű, hogy Dávid ezt a zsoltárt akkor írta, amikor Absolon elől menekülve Sémei szidalmazta, kővel dobálta és vérszopónak nevezte. Úgy látszott, hogy Dávidnak sem jogalapja, sem ereje nincs megtorolni Sémein a szidalmat. Jogalapja azért nem volt, mert házasságot tört, amelyért akkoriban valóban megkövezés járt. Ereje pedig azért nem volt, mert éppen ekkor látszott porba hullani a fényes királyi korona, ahogy Absolon királysága egyre feljebb emelkedett. Azért fontos elmondani ezt mindjárt az elején, hogy láthassuk, ez is olyan zsoltár, amely a szükség és a nyomorúság idején íródott. Akinek azonban Istennel rendezve vannak a dolgai, az nyugodt marad az ellenség gyalázkodásai közben is, hisz a legnagyobb szükség idején is bizalommal fordulhat Istenhez, és segítségül hívhatja Őt. Ha összecsapnak is fölötte a habok, ha el is vész minden reménysugár, Isten gyermeke mégis tudja, hogy szabadítás és oltalom van nála. A szabadítás azt jelenti, hogy tőrbe csúszott lábát egyedül Ő tudja kihúzni. A nyomorúságból, amelybe bűnei miatt az ellenség juttatta, egyedül Ő képes kimenteni gyermekét. Minden léleknek, aki igazi szabadításra vágyik, el kell jutnia a felismerésre, hogy ember nem segíthet rajta, ha mégoly erős és hatalmas is. Valaki egyszer azt vetette a szememre, hogy nagyon pontosan meg tudtam állapítani, mi a baja, de segíteni nem tudok rajta. Igaza volt, nálam nincsen szabadítás, erre én képtelen vagyok. Nincsen hatalmam ahhoz, hogy leoldozzam mások bilincseit. A szabadítás Istennél van, egyedül Ő tud

megszabadítani téged. Isten azonban nemcsak szabadító, hanem oltalom is: „Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett." Nem hagy magadra, miután megszabadított. És nem küld el, ha megint bűnbe esel, hanem, ahogy Pál írja: „Atyámfiai, ezeket azért írtam nektek, hogy ne vetkezzetek, de ha vetkezünk, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus." Meg tud és meg is akar tartani téged. Dávidnak nemcsak szabadítója, hanem megtartója is az Úr. Ez a mi bizonyosságunk és vigasztalásunk a kísértések idején. Ha ilyenkor nem lennék egészen biztos abban, hogy az Úr, az én Kősziklám, megtart engem, akkor a félelem megbénítaná a szolgálataimat és elhallgattatná ajkamon az éneket. Azonban békességgel tölt el Isten ígérete, hogy nem csak megszabadít, de meg is tart. Sokba került Istennek a szabadítás. Nagy áldozatot kellett hoznia ezért, hogyne tartana hát meg minden kísértések között! Ha Fiának a halála által megbékélhettünk Istennel akkor, amikor még ellenségei voltunk, sokkal inkább megtartatunk az Ő élete által, minekutána Isten gyermekeivé váltunk. A szorongatás és megaláztatás indítson önvizsgálatra. Ha a zsoltár negyedik és ötödik verse dicsekedésnek látszik is, valójában egy becsületes önvizsgálat eredménye. Sémei szidalmainak hatására Dávid alapos önvizsgálatot tartott. Ennek eredményeként akadályozta meg kísérőit abban, hogy leüssék és elhallgattassák Sémeit. Sőt, azt mondta, hogy az Úr adta szájába ezt a szidalmat. Isten gyermeke! Mikor rosszul mennek dolgaid, amikor kudarcok és bajok vesznek körül, akkor merülj el őszintén szíved vizsgálatába, és nézd meg, nincs-e az életedben hamisság! Egy időben a pénzügyeim nagyon zavarosak voltak. Sehogyan sem tudtam kilábalni az adósságaimból. Ekkor Isten elém hozott egy igét: „Kitakarítottam a szent részt a házból és odaadtam a levitáknak, a jövevénynek, árvának, özvegynek minden Te parancsolataid szerint." Megértettem ebből, hogy adósa vagyok Istennek a szent résszel, és ez a baj forrása. Ugyanitt azt is olvastam, hogy semmi ne tapadjon a kezemhez abból, amit az Úr romlásra, pusztulásra ítélt. Vizsgáld csak meg a szívedet! Hányszor tapad a kezedhez ilyen dolog! Talán vannak Istennek nem tetsző jövedelemforrásaid. Nincs-e hamisság a kezeid között? Ez a zsoltár azután született, hogy Dávid Bethsabéval vetkezett, az ötvenegyedik, bűnbánati zsoltár után. És noha életét házasságtörés és gyilkosság bűne terhelte, elmondhatta ezt a zsoltárt is, mert Isten nem emlékezik a vér által eltörölt bűnre.

A Heidelbergi Káté hatvanadik kérdése ez: „Mi módon igazulsz meg Isten előtt?", a felelet pedig így hangzik: „Egyedül a Jézus Krisztusban való igaz hit által, olymódon, hogy bár lelkiismeretem vádol, hogy Istennek minden parancsolata ellen súlyosan vetkeztem és azoknak csak egyikét is soha meg nem tartottam. Sőt, még mindig hajlandó vagyok minden gonoszra, mindazáltal Isten minden érdemem nélkül, ingyen kegyelemből nékem ajándékozza és tulajdonítja Krisztus tökéletes elégtételét, igazságát és szentségét, mintha soha semmi bűnt

nem cselekedtem volna, és bűnös sem voltam volna, sőt mindenben olyan engedelmes lettem volna, mint amilyen engedelmes volt én érettem Krisztus, de csak úgy, hogy ha e jótéteményt hívő lélekkel elfogadom." Nem elég a bűnnek egy részét megbánni, hanem gyökeres bűnbánatra van szükség, és ennek nyomán alapos megtérésre, így nem lesz többé gon dód a „részbűnökkel", mert Krisztus gondot visel megszabadított gyermekére. Vizsgáld meg a szívedet! Volt-e életedben bűntudat, bűnbánat, és ezt követő megtérés? Ha igen, és mégis nyugtalan vagy, akkor vizsgáld meg, van-e idegen dolog nálad? Izrael népe megfutott Ai város alól, mert elvettek az Istennek szentelt dolgokból. Ha nyugtalanság, futás jellemez téged, akkor a szívedben bizonyára Istennek szentelt dolgok vannak. Drága testvérem, a szükség, a baj indítson igaz önvizsgálatra!

Ha az önvizsgálat után tisztán, szeplő nélkül tudsz állni az Úr előtt, akkor nyugodtan várhatsz rá, hogy eljöjjön ítélni eleveneket és holtakat. Dávid Isten világosságában látta a szíve tisztaságát, és így szólt: „Kelj fel Uram haragodban, emelkedjél fel ellenségeim dühe ellen, serkenj föl mellettem te, aki parancsoltál ítéletet. És népek, gyülekezete vegyen körül, és felettük térj vissza a magasságba." Nagy 7-8. vers lelki szükségében látta elérkezni azt az időt, amikor az Úr eljön az ég felhőivel, és akik élnek, elragadtatnak a levegőégbe az Úr elé. „Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben." íme, az őszinte önvizsgálat eredménye: megigazulás és tisztánlátás. Várod-e nyugodt szívvel Jézus eljöttét? Mersz-e félelem nélkül gondolni arra a napra, amikor eljön ítélni eleveneket és holtakat? Azt olvassuk, hogy minden szem meglátja Őt, még azok is, akik általszegezték.

Nem rettensz-e meg, ha arra gondolsz, hogy elé kell álmod, aki világosságra hozza a sötétség titkait? Valaki mesélte, egyszer azt álmodta, hogy kivették a szívét, és amit benne találtak, mérlegre tették. Megdöbbentő volt látnia, amint egymásután kerül a mérlegbe a világ szerelme, a testi kívánságok, a hamisság útjai. Csak éppen Isten szeretete nem került elő. Mi lenne, ha a te szívedet is most mérlegre tennék? Mi történne, ha most felharsanna a kürt, a nap fénye meghomályosodna Krisztus világosságától, és felhangzana a kiáltás: „Itt az Úr, jöjjetek eléje!" Úgy állnál eléje, mint akinek minden dolga rendezve van? Mint akiben nincsen semmi hamisság és tisztátalanság? Vagy pedig vannak dolgok, amelyeket nem szívesen mutatnál meg?

Akinek szíve tiszta, csak az lehet ott a népek gyülekezetében, amely fölött a magasságba tér az Úr. jel 11,17 „Nem megy abba be semmi tisztátalan." Ne áltasd magad semmiféle kegyes gondolattal. Földet, házat, nemességet lehet örökölni. A földön egyéni szorgalommal sokra viheted, de az Úr népének tagja csak úgy

lehetsz, ha a szíved tiszta. Tisztátalan szívűek nem láthatják meg Istent szemtől-szembe. Vizsgáld meg a szívedet, nincs-e benne hamisság!

A hívő léleknek igazsága és ártatlansága egyedül Jézus, ahogy a Heidelbergi Kátéból fent idézett szakaszban is olvashatjuk. Olyannyira, hogy ha valakinek az életében olyan sötét szennyfolt van is, mint a Dávidéban, mégis szólhat így: „Bírálj meg engem Uram az én igazságom és az én ártatlanságom szerint. .. " Csodálatos dolog ez: Jézus ártatlanságát nemcsak kölcsönvettük, hanem valóságosan is a miénk. Ha a Fiú megszabadít, valósággal szabadok leszünk, nemcsak feltételesen, időhöz, helyhez, vagy valamilyen esetlegességhez kötve. Dávid nem mondhatta volna ezt a bűnt eltörlő vér erejének a megtapasztalása nélkül. Ahogy ma sem szólhat senki e nélkül igazságról vagy ártatlanságról. Az is mondhatja, hogy „az én igazságom és ártatlanságom szerint ítélj meg engem", aki akkorát vetkezett, mint Dávid, vagy még mélyebb sötétséget kellett megjárnia, mert ez az igazság és ártatlanság a Jézus érdeme. Éppen ez Isten szeretetének a csodája: ha bűneid olyanok is, mint a karmazsin, hófehérek lesznek. Lehetsz megvénült,ráncos agg, és olyanná leszel, mint a most született gyermek. Lehet életed olyan, mint a fertő, de olyanná válik, mint a kristálytiszta tengerszem. Találkoztam emberekkel, akik árasztották magukból a romlást: átkozott volt az is, aki a közelükbe került. De miután Jézus vére tisztára mosta őket, áldás és öröm volt a társaságuk. Átokból áldássá, bogáncskóróból üdítő szőlővesszővé lettek. Mi, akik az emberi ítéletben sem állhatnánk meg, mert még attól is rettegünk, az Isten ítéletének a tüzében is megállhatunk majd, tisztán és szabadon, mint a ma született a Dávidéban, mégis szólhat így: „Bírálj meg engem Uram az én igazságom és az én ártatlanságom szerint.

.. " Csodálatos dolog ez: Jézus ártatlanságát nemcsak kölcsönvettük, hanem valóságosan is a miénk. Ha a Fiú megszabadít, valósággal szabadok leszünk, nemcsak feltételesen, időhöz, helyhez, vagy valamilyen esetlegességhez kötve. Dávid nem mondhatta volna ezt a bűnt eltörlő vér erejének a megtapasztalása nélkül. Ahogy ma sem szólhat senki e nélkül igazságról vagy ártatlanságról. Az is mondhatja, hogy „az én igazságom és ártatlanságom szerint ítélj meg engem", aki akkorát vetkezett, mint Dávid, vagy még mélyebb sötétséget kellett megjárnia, mert ez az igazság és ártatlanság a Jézus érdeme. Éppen ez Isten szeretetének a csodája: ha bűneid olyanok is, mint a karmazsin, hófehérek lesznek. Lehetsz megvénült, ráncos agg, és olyanná leszel, mint a most született gyermek. Lehet életed olyan, mint a fertő, de olyanná válik, mint a kristálytiszta tengerszem. Találkoztam emberekkel, akik árasztották magukból a romlást: átkozott volt az is, aki a közelükbe került. De miután Jézus vére tisztára mosta őket, áldás és öröm volt a társaságuk. Átokból áldássá, bogáncskóróból üdítő szőlővesszővé lettek. Mi, akik az emberi ítéletben sem állhatnánk meg, mert még attól is rettegünk, az Isten ítéletének a tüzében is megállhatunk majd, tisztán és szabadon, mint a ma született

az Ő dicsőségéért. Vannak, akik állítják, hogy ők Isten gyermekei, de erősen belekapaszkodnak, a kezeikkel is, e világba. Aki e világgal szorosabb közösségben van, az nincsen élő közösségben Jézussal. Jézus azt mondta, hogy aki megmosódott, annak már csak arra van szüksége, hogy a lábait megmossák.

A hívő oltalma az ítéletben Isten szeretete. Már Sodorna pusztulásánál megígérte Ábrahámnak, hogy nem veszíti el az igazat a gonosszal együtt. Jézus pedig azt mondta, hogy az ítélet napjai megrövidíttetnek a választottakért. Dávid nagyon jól tudta, ahogy Istennek minden hívő gyermeke, hogy milyen borzalmas lesz az ítélet. Azért biztatja magát ezzel a vigasztalással: „Az én pajzsom Istennél van, aki megszabadítja az igazszívűeket." Tudja, hogy csak Isten tarthatja meg, csak az Ő oltalmazó szeretetével élheti túl az ítélet borzalmait. Vigasztaljon a tudat, hogy ha vérpadon kell is az életünket befejeznünk, ha mártírsorsot is szánt nekünk a világ, Isten szerelme mint pajzs vesz körül és oltalmaz minket. Nem érzem késznek magam arra, hogy mártírsorsot vállaljak Krisztusért, de tudom, hogy ha sor kerül erre, az Úr ad hozzá erőt. Ez az ígéret azonban csak az igazszívűekre vonatkozik, azokra, akiknek szívében nincsen semmiféle csalárdság vagy képmutatás. Átzúghat felettük az ítéletnek szörnyű vihara is, őket nem érinti. Úgy pereg le mindez Isten hűséges szeretetéről, mint pajzsról a nyíl. Emlékezzünk csak a példázatra: a gazda, akinek vetésébe konkolyt hintett az ellenség, nem engedi meg a szolgáinak, hogy kitépjék a konkolyt, nehogy a búzának is ártsanak vele. Isten gyöngéd szeretetéről beszél ez a példázat, aki inkább hajlandó tűrni az Ő dicsőségét gyalázó konkolyt, mintsem hogy elveszítse a búzát, íme, azért késik az ítélet, mert Isten gyermekei még nincsenek készen.

Isten igaz bíró: nem csak néha-néha, hanem szünet nélkül haragszik a bűnre. A Római levél szerint az ember összegyűjti ezt a haragot az Isten ítéletének a napjára. Félelmetes dolog ez. Isten haragja a bűnös ember fölött napról-napra nő, míg meg nem fizet az Ő ítéletének napján. Nem olyan harag ez, mint a villámlás, mely itt vagy ott, ekkor vagy akkor csap le, és amely elkerülhető, hanem napról napra növekszik, tetéződik, míg egyszer csak szörnyű ítélettel sújt le az egész világra. Mégis vannak, akik e harag alatt élnek. Gondtalanul űzik szórakozásaikat a lezuhanni készülő falhasadék alatt állva. Rettenetes lesz, amikor lesújt rájuk Isten igaz ítélete.

A korintusi levél szerint Isten ítélete készen van. Miért vár akkor mégis ez a harag? A te szívedre vár, amely még nincsen kész. Istennek a szeretete ez. A korona kész, a menyegzői ház felékesítve, és a pokol borzalmai is készen vannak, a menyasszony azonban még készülődik. Istennek várnia kell az ítélettel, mert nem akar téged a konkoly sorsára juttatni. Ahogy Koré, Dáthán és Abirám sátrai nem süllyedtek a pokolba addig, amíg a többiek félre nem állottak onnét, Isten

haragja nem sújt e világra addig, míg gyermekei el nem mennek innen. Nem mehet be a menyasszony a menyegzőre, mert bűneid az útjában állnak. Jézusról is azt olvassuk, hogy megöletett, még a világ fundamentumának a felvettetése előtt, mégis mennyi időnek kellett eltelnie, amíg ez a csodálatos váltság nyilvánvalóvá vált! Sohasem Isten késik, hanem mi nem vagyunk készen, íme, Isten haragja és irgalma készen van és igen siet. Gondolj bele: valakinek igen sürgős a dolga, sietne elvégezni azt, de feltartóztatják az utcán. Isten is sietne véghezvinni az Ő népének a vakságát, mert fáj neki az oltár alatt lévő lelkek sóhajtása, kínozza az elgyötört menyasszony jajszava, de feltartóztatják a te bűneid. Veled kell vesződnie, a te engedetlenségedet, makacsságodat kell megtörnie, mert nem kezdődhet meg nálad nélkül a nász.

Isten ítélete nem sújt e világra előkészület nélkül: „Feltűrte az Úr szent karját" - mondja Ézsaiás próféta. Itt pedig azt olvassuk, hogy megtüzesíti nyilait, ostromra készül. Senkit sem talál tehát váratlanul: emlékezz csak vissza a nyugtalan éjszakáidra, a csalódások tüzére, az elkeseredésekre, mikor utolértek a bűneid, kiderült, hogy útjaid a romlásnak útjai, és megkezdődött szívedben az ítélet. Aki ebben az állapotában nem menekül Jézus keresztjéhez, az megállás nélkül fut az ítélőszék elé.

Aki azonban Isten nyilainak hatására feleszmél, az megtartatik. A földön még van kegyelem. Az ítélet a sírnál kezdődik, így szól az Úr: „Megfizetek keblökben." Gyötrelmes dolog, amikor vádol, nyugtalanít és háborgat a Szentlélek, élénkbe hozza bűnös mulasztásainkat, feltárja életünk haszontalanságát, reménytelenségét, és csődbe juttat. Kegyelem mégis, mert ráeszmélhetünk az ítéletre, amely elől nincs többé szabadulás. A bűn mardosása Isten kegyelmi ajándéka a bűnös lélek számára. Jaj azonban annak, aki emberi megoldást keres, vagy úgy tesz, mint Júdás, hogy bűnei elől a bűnbe menekül.

Bár találnának el téged is Istennek tüzes nyilai, és törne fel szívedből a kétségbeesett kiáltás: „Könyörülj rajtam, én Istenem!" Bárcsak hangzana el a te ajkadon is a panaszszó: „Én bűnöm! Én nagy bűnöm!" Bárcsak jönnének a nyugtalanító álmok, és az álmatlanul töltött éjszakák, melyek elől a bűnösök megtartójához és oltalmazójához, Jézushoz menekülsz! Mert máshol nem lesz boldog a szíved. Az Isten tüzes nyilait nem húzhatja ki e világnak egyetlen bölcse vagy orvosa sem. Nincsen olyan narkózis vagy szenvedély, mely a bűneid mardosását megszüntetné. Erre egyedüli gyógyír a Jézus vére. Oh, drága lélek, ne kerüld el ezt a vért! Menekülj a kereszt alá, ha mardosnak a bűneid! Aki nem Jézusnál keres megoldást, az álnoksággal vajúdik, hamisságot fogan, és hazugságot szül. Nincsen szomorúbb dolog, mint amikor valaki bűnei elfedésére a hazugságot választja, ahelyett hogy őszintén feltárná szívét Isten előtt. Mikor vállalnod kellene, hogy

istentelen vagy, azért nincsen békességed, elkezded okolni az embereket és a körülményeket. El kellene ismerned, hogy azért vagy ideges, nyugtalan, mert kínoznak a bűneid, nem pedig az életkörülményeid vagy az egészségi állapotod miatt. Vállalnod kellene, hogy nincsen békességed, mert vetkeztél az embertársaid ellen. Eléjük kellene állnod, és bocsánatot kérned, te azonban inkább mártír arccal jársz-kelsz, lelkedben megkeseredve sóhajtozol, hogy senki nem ért meg téged. Álnoksággal vajúdsz, ahelyett hogy őszintén feltárnád a szívedet az Úr előtt. Hamisságot fogansz, és hazugságot szülsz, vonszolod a bűneidet a hazugság kötelein, és bűnt bűnre halmozol. A következmény rettenetes: aki hazugságot szül, az a maga számára épít poklot. Gödröt ás, mélyre vájja azt, de beleesik a verembe, amit épített. És eljön az idő, amikor megátkozza királyát és istenét, aztán a földre tekint, és íme, mindenütt nyomor és sötétség és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben mardosását megszüntetné. Erre egyedüli gyógyír a Jézus vére. Oh, drága lélek, ne kerüld el ezt a vért! Menekülj a kereszt alá, ha mardosnak a bűneid! Aki nem Jézusnál keres megoldást, az álnoksággal vajúdik, hamisságot fogan, és hazugságot szül. Nincsen szomorúbb dolog, mint amikor valaki bűnei elfedésére a hazugságot választja, ahelyett hogy őszintén feltárná szívét Isten előtt. Mikor vállalnod kellene, hogy istentelen vagy, azért nincsen békességed, elkezded okolni az embereket és a körülményeket. El kellene ismerned, hogy azért vagy ideges, nyugtalan, mert kínoznak a bűneid, nem pedig az életkörülményeid vagy az egészségi állapotod miatt. Vállalnod kellene, hogy nincsen békességed, mert vetkeztél az embertársaid ellen. Eléjük kellene állnod, és bocsánatot kérned, te azonban inkább mártír arccal jársz-kelsz, lelkedben megkeseredve sóhajtozol, hogy senki nem ért meg téged. Álnoksággal vajúdsz, ahelyett hogy őszintén feltárnád a szívedet az Úr előtt. Hamisságot fogansz, és hazugságot szülsz, vonszolod a bűneidet a hazugság kötelein, és bűnt bűnre halmozol. A következmény rettenetes: aki hazugságot szül, az a maga számára épít poklot. Gödröt ás, mélyre vájja azt, de beleesik a verembe, amit épített. És eljön az idő, amikor megátkozza királyát és istenét, aztán a földre tekint, és íme, mindenütt nyomor és sötétség és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben érdemes volt hinni, érdemes volt az Úrnak útjait járni. A Bárány seregében azok lesznek, akik szívük szennyét, lelkűk terhét lemosták a megöletett Bárány vérében. Ezek éneklik majd: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást." Oda nem mehet be semmi jel 5,íz tisztátalan, senki, aki hazugságot cselekszik, csak azok, akik bűneik tudatára jutva, őszinte szívvel állnak a kereszt alatt. Felhozza igazságodat, de jaj, ha ez az igazság ott nem bizonyul igazságnak! Azért, amíg nem késő, siess hamar a kereszt alá, hogy ártatlanságban és gyermeki együgyűségben várhasd ítéletre a te Uradat!

8. zsoltár

ISTEN DICSŐSÉGE!

Istent dicsérő himnusz. Az (ál haggitít) zenei kifejezés, talán szüreteléskor használt hangszer neve.

A kántálók gyermekkoromban mindig ezzel a kéréssel álltak meg az ablakunk alatt: Szabad-e Istent dicsérni? A család, vagy a családból azok, akik éppen odahaza voltak, kimentek és ezzel jelezték, hogy szabad, bizony szabad. Ők pedig belekezdtek énekeikbe!

Az ember dolga, hogy kutasson, utána nézzen, engedje meggyőzni magát, hogy tudjon a megismert dolgokban ámulni a Teremtőn, mint ahogy ezt Dávid tette. Isten mindenhatóságának látomása, a kinyilatkoztatás által rámutat Isten szeretetének, alkotásának csodájára. Gondolkodjunk el azon, amit Pál a sok istent emlegető Athéniek előtt mond: találtam a szentélyeitekben egy oltárt, amire ez volt írva: az „ismeretlen Istennek." (Ap.Csel. 17,23). Azt kérdi egyik levelében: „Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok és az Isten Lelke bennetek lakik. " (1. Kor. 3,16). Isten templomában Isten tiszteletének van helye. Isten imádásának és dicsőítésének! „Mit követel Isten az első parancsolatban? Azt, hogy ha nem akarom eljátszani lelkem üdvösségét eltá-voztassak és kerüljek minden bálványozást, varázslást, babonáskodást, szenteknek vagy más teremtményeknek segítségül hívását. És hogy az egy és igaz Istent igazán megismerjem, egyedül csak Őbenne bízzam, teljes alázatossággal és béketűréssel minden jót egyedül Tőle várjak, és Őt teljes szívemből szeressem, féljem és tiszteljem." (Heid. KT. 94.). Ugyanígy szól az Úri ima első kéréséről. „Azaz add, hogy Téged igazán megismerjünk, és minden munkádban, amelyekben a Te mindenhatóságod, bölcsességed, jóságod, igazságod, könyörületességed és igazmondásod, Téged tiszteljünk, dicsőítsünk és magasztaljunk; továbbá, hogy egész életünket, gondolatainkat, beszédeinket és tetteinket arra irányítsuk, hogy a Te nevedet miattunk szidalom ne érje, hanem inkább szálljon arra dicséret és dicsőség!" (Heid. KT. 122).

Azt olvassuk Jézus rendelkezésében: „ Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. " (Mt. 5,16). A költő írja: „Nyitnikék!" és miközben egyik befejezi, a másik felveszi és rákezd. És olyasmire biztat ez a tavaszi víg ének: szabad az én szívemnek nyitni még! Felhívás ez: Jertek, imádjuk és dicsérjük Őt! Igen, életünkkel és cselekedeteinkkel Istent dicsérni, ez a legszebb istentisztelet. Egy gyermekének hadd álljon itt: „Az Isten oly nagy, oly erős, hatalmas, előtte nincs

lehetetlen." És kétségtelen, hogy a körültekintő embernek szabad felfedeznie: „ami megismerhető Istenből, az nyilvánvaló előttünk, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számunkra, ugyanis örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglát ható." (Rom. 1,19-20). Van tudós, aki ezt kimondja. „A világmindenség csodálatos rendezettsége és harmóniája csak egy mindenható Létező terve alapján jöhetett létre. Ez az én végső megismerésem. " (Newton). Milyen jó annak, aki ezt felfedezi és hisz! Aki így szólhat: „ Hiszem azt, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak örökkévaló Atyja, aki a mennyet, földet minden benne lévőkkel együtt semmiből teremtette, és örök tanácsa és gondviselése által fenntartja és igazgatja... úgy bízom őbenne, hogy semmit sem kételkedem afelől, hogy mind testi, mind lelki szükségemet befogja tölteni. " (Heid. KT. 26).

Az Isten gondviseléséről való tudomány boldogító hitről beszél. „Istennek mindenható és mindenütt jelenvaló ereje, mely által mennyet és földet minden teremtménnyel együtt mintegy saját kezével fenntart és úgy igazgat, hogy fák, füvek, termékeny és terméketlen esztendők, eső és szárazság, étel és ital, egészség és betegség, gazdagság és szegénység nem véletlenségből, hanem az O atyai kezéből jön." (Heid. KT. 27). Aki ezt befogadja, az úgy áll hitében, mint aki kősziklára építette fel a házát, jöhet eső, ömölhet a zápor, zúdulhatnak árvizek, feltámadhatnak a szelek, nekidölhetnek a háznak, de az nem omlik össze, mert kősziklára van építve. (Mt. 7,24-27).

„Gyermekek és csecsemők szája által (8,3) azt fejezi ki ezekkel a szavakkal a zsoltáros, amit Jézus Krisztus olyan határozottan és félreérthetetlenül fogalmazott meg: „Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába." (Mt. 18,3). Jaj annak, aki nagynak képzeli magát, mert Isten a nagyokat megsemmisíti és a kicsiket teszi naggyá. Neki úgy tetszik, hogy a nagyobbik szolgáljon a kisebbiknek. (Rom. 9,12). Isten nagyra becsüli azt, aki kicsi, aki alázatos lelkű.

Isten arra teremtette az embert, hogy a dicsőségét hirdesse. Valójában nemcsak a szavával, hanem tetteivel, életével. De az ember fellázadt Isten ellen, megtagadta az engedelmességet, testvére vérével gyalázta meg teremtő Urát. Mennyi vér folyt, mennyi életet taposott el az ember, hogy érvényesítse a maga nagyságát. Ártatlanok vére kiált az égre! Mennyi embert, nagyot és kicsit elvakított a dicsőség vágya, a nagyság átka. Kezet emelt embertársai ellen. A történelem gyakran olyannak tűnik, mint őrültek, eszeveszettek harca a hatalomért. De hát megbuknak a nagy diktátorok is, kiderül róluk, hogy ők is nyomorult és tehetetlen szolgái a halálnak.

Valóban, Isten elnémította a bosszúállót. Megszégyeníti őket, nevüket. Mikeás döbbenten kérdi: „Szabad-e ilyent mondani Jákob házáról?... Ellenségként támadtok népemre, letépitek a ruhát, a köntöst a gyanútlan járókelőkről... népem asszonyait kiűzitek kényelmes otthonukból?" (Mik. 2,7-8). Istennek a nagyokat meg kell semmisíteni, hogy a kicsiket tegye naggyá! Nagy az ember? Bizony azt kell mondani róla, kielégíthetetlen bosszúvágy lakik benne.

„Micsoda az ember?" (8,5) Sokfajta válasz van erre. Az ember por? Hiszen Isten alkotta öt a föld porából. A legfontosabb válasz ez: az ember Isten teremtménye. És akkor tölti be hivatását, ha van vezettetése, uralkodik életében Isten rendje, Isten törvénye. Igen, de az ember elrontotta dolgát, kikerült Isten közeléből. Az embernek újjá kell születnie, leiektől, felülről, kegyelemből. Nemcsak a gőgjéből kell kivetkőznie, hanem új szívet is kell kapnia. Olyan szívet kell kapnia, amelybe Isten maga írta be a törvényét. (Jer. 31,32-34). Istennek nemcsak a „nagyokat kell kicsivé tenni", hanem Jézus Krisztus keresztje által újjá kell szülnie minden embert. „Jézus Krisztus egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket." (Zsid. 10,14).

Ezért igaz:

„Nyomodba lépek én is, és megyek. Azért jöttél, hogy életem legyen, bővölködő és gazdag életem, Emberré lettél, hogy ember legyek! Megyek, életem szent szavadra tettem: Ha megtartom magamnak, elvesztettem... ha odaadom érted, megtalálom. " (Túrmezei Erzsébet).

Isten kevéssé tette az embert kisebbé. Az ember azonban egynek esete által elvesztette koronáját, és korona nélkül akar úrrá, naggyá lenni. Mit használ neked és nekem, ha az egész világ örömét és barátságát megnyerjük, de a békességet és az Urunkkal való közösséget elveszítjük? (Mt. 16,26). Isten a saját képére teremtett minket. Tükrökké tett, melyek az Ő képét visszatükrözik. Isten Jézus Krisztusban azért állít helyre minket, hogy legyünk magasztalására az Ő dicsőségének. A Krisztusban újjászületett ember az igazán való ember, akinek életéhez szorosan kötődik Isten magasztalásának a lelkülete. A dicsőítést fel ne cseréljük semmi más tiszteletével. (Rom. 1,23). A mi szánkba a magasztalás illik.

„ Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálaadással énekeljetek szívetekben az Istennek." (Kol. 3,16). Azaz méltó, hogy az ember imádja és dicsérje Őt! A mi istentiszteletünk legyen mindenekelőtt: ámulat! Van min ámulnunk a teremtett mindenség nagyságán és a parányok nagyszerűségén. Már maga az atom is kicsi, de az atomot alkotó elektronok,

amelyek a parányi atomban meghatározott pályán keringenek, milliószor kisebbek, 1 gramm hidrogéngázban 150 000 trillió atom van. Félelmes elképzelhetetlenség!

De ugyancsak legyen istentiszteletünk köszönet is. Mi az ember a világmindenséghez? Kicsi porszem. És mégis gondja van Istennek az emberre! Micsoda az embernek fia, hogy gondod van reá? Ne kérdezzétek tehát: mit együnk? Mivel ruházkodjunk? Ezeket a pogányok kérdezik. Jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van! (Mt. 6,31-32). Zengjen tehát a hálaének, a köszönet szava. Dicsérje minden ember az Urat, hisz Ő minden bánatunkban gyógyírt hoz sebünkre. Méltán csodálhatjuk Őt és csodálatos szeretetét: Isten Fia az, aki szenved értünk!

Az ember istentisztelete egyúttal nagy-nagy megáldatás! Isten úrrá tett minket, hogy az igazi Urat, Istent imádjuk, és csak néki szolgáljunk! (Mt. 4,10). Tudjuk-e megrendültén szemlélni Isten nagyságát, ebben szeretete áldozatos voltát? Tudjuk-e mondani: Ó, Urunk, mi Urunk! Mily felséges a Te neved az egész földön!

Ám, jaj azoknak, akik nem hódolnak meg Isten nagysága előtt, akik gőgjükben elfordulnak Istentől és nem dicsőítik Őt, akik okoskodásaikban hiábavalókká lettek, balgatag szívük megsötétedett, akik az örökkévaló dicsőséget felcserélték múlandó embereknek, madaraknak, négylábú állatoknak, csúszómászóknak képmásával. Isten tisztátalan gondolatoknak engedi át őket. (Róm. 1,21-32).

8. zsoltár

Isten e világot azért teremtette, hogy az Ő dicsősége felragyoghasson benne. Vannak ugyan, akik azt gondolják, hogy Isten a mi jövendőnkért és dicsőségünkért alkotta a mindenséget, a valóság azonban az, hogy e világban az Alkotó meg akarja mutatni az Ő dicsőségét és fenségét. Azt akarja, hogy aki e teremtett világot látja, fogalmat alkothasson magának a világ teremtőjéről. És valóban, ha valaki egyszer nyitott szemmel beletekint a teremtett világ csodáiba, felébred szívében az Isten dicsérete és magasztalása. Ha meglátunk valamit felcsillanni a teremtettségből, akkor meglátunk valamit a Teremtő dicsőségéből is. Nézz csak bele a föld titkaiba, kutasd a csillagvilágot, merülj el az élet csodájának szemlélésébe! Nézd meg, hogy a vegyész lombikjaiban hogyan alakul az anyag változatlan, örök törvények szerint! Nézd meg, és a csodálattól porba kell hullanod az Ő szent színe előtt! És hol vannak még az igazi titkok! Bogár mászik a fűszálon, melyet a szél himbál jobbra-balra, de ő zavartalanul megy tovább. Nézem,

csodálom és kérdezem, hogy hol van a fűszálban az élet? Ibolya húzódik meg észrevétlen a nagy tölgy árnyékában: honnan vette a színt, a pompát, az illatot, az életet? Titkok, amelyek előtt tehetetlenül áll az ember. Nem tud mást mondani, mint a zsoltáríró: „Mi Urunk, Istenünk, mily felséges a te neved az **egész földön.**"

És most nézd meg a saját életedet: visszatükröződik-e benne Istennek dicsősége, vagy pedig elsikkad? Bizony szomorú dolog, hogy ott, ahol az ember megjelenik, már inkább ő látszik és nem a Teremtő. Elsikkadt kezünkön az Ő dicsősége. Életünk árnyékot vet, elrejti az Ő szépségét és gazdagságát. Isten az egekre helyezte az Ő dicsőségét, nem pedig földi dolgokra, emberekre. Ha itt a földön történik valami, azt mindig megelőzi egy mennyei cselekvés, és annak, ami itt a földön történik, vissza kell tükrözni a mennyeiek dicsőségét. Eljön az idő, amikor beteljesedik az úri imádságnak ez a kérése: „Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is." Ekkor a hitetlen sze- Mt 6,10 mek előtt is nyilvánvalóvá válik majd, hogy Isten az, aki cselekszik és nem a természet, még kevésbé az emberek, ha mégolyán hatalmasok is. Az egek lefognak érkezni a földre, hiába minden emberi akadékoskodás. Hiába a pogányok és az istentelenek zúgolódása. Előfordulhat, hogy porba hull mindaz, ami ma Isten dicsőségét hirdeti, és elkövetkezik az antikrisztusi uralkodás, mikor átmenetileg az Antikrisztus szava lesz a döntő. De ez az uralom sem tudja megdönteni Istennek a dicsőségét, hiszen az a mennyekben van. Ha Isten szól, az Antikrisztus földi uralma megdől. Hiába tatja a száját az égre, eljön az idő, hogy béfogatik a nagyokat mondó száj. Isten dicsősége az egekben van, így összetörik rajta minden földi erőfeszítés és akarás. Ahogy a legvadabb hullám is porrá zúzódik a sziklán, úgy törik össze minden földi erőfeszítés és uralomvágy Isten mennyei dicsőségén.

Isten dicsősége az erőtelenek, a csecsemők, a nemtelenek és a megvetettek által mutatkozik meg, hogy a hatalmasok megszégyenüljenek. Örökérvényű tapasztalat a Mária éneke: „Hatalmasokat dönte le trónjaikról, és alázatosokat magasztalt fel. Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen." Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Magasságban és szentségben lakozik, de a megrontottal és a megtört szívűvel is. Dicsőségét, melynek alapjai a mennyben vannak lerakva, a csecsemők és csecs-szopók szája által erősíti meg. A dicsőségben, mely egykor az egész világ előtt nyilvánvalóvá lesz, csak azok vehetnek részt, akik eljutottak saját életük nyomorúságához és csődjéhez. Amikor mi a saját emberi erőfeszítéseink és életünk végére pontot teszünk, akkor következik Isten nagybetűje. Amikor úgy látod, nincsen tovább, amikor magatehetetlenül roskadsz reményeid romjai mellé, akkor jön Isten felemelő kegyelme. Amikor visszataszítóan bűnösnek, tisztátalannak, elveszettnek látod magad, akkor hajol le Isten hozzád mennyei tisztaságával, kegyelmével. Ekkor nyúl

le érted a mélységbe. Amikor belátod, hogy képtelen vagy kinyitni a saját börtönöd zárát, akkor pattan fel az ajtó. Amikor a ködös éjszakában minden fénysugár elveszett, akkor ragyog fel előtted teljes dicsőségével a kereszt. A csecsemők és csecsszopók, akiket nem vesznek komolyan e világban, akikkel nem is számolnak, azok munkálják Istennek dicsőségét és hatalmát. Saulus, aki erőtől duzzadtan siet Damaszkuszba, alkalmatlan arra, hogy Isten dicsőségét munkálja. Azonban, mikor kézen fogva kell vezetni, mert magatehetetlen és vak, akkor válik alkalmassá, és többet munkálkodik, mint a többi apostol együttvéve. Akinek még van saját reménysége és igazsága, az alkalmatlan. Aki azonban eljutott oda, hogy nincsen benne semmi jó, és kétségbeesetten kiált fel: „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?", annak felragyog a vigasztalás. Csak aki átélte már, hogy „a bűn zsoldja halál", az tapasztalhatja meg azt, hogy: „Az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet." Ha alkalmas eszköz akarsz lenni Isten kezében, át kell élned, hogy amikor erőtlen vagy, akkor vagy erős. Isten az erőssel semmit nem tud kezdeni, az erőtlent azonban kegyelmébe vonja. Jób naponta áldozott és tündökölt kegyességével, mégis csak akkor ismerte fel az igazságot, amikor minden reménysége porba hullott. Akkor tudta mondani Istenének, hogy: „Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged." Ahhoz, hogy felemeltessünk, a legmélyebb megalázottság szükséges. A legfinomabb porrá őrölt agyagból lehet csak igazán finom edényt készíteni. Aki Isten kezében drága edény kíván lenni, annak porrá kell lennie. Eljutottál-e oda, ahová Pál, hogy mindent szemétnek és kárnak ítélsz, csak hogy Krisztust megnyerd? Vannak-e még érveid Istennel szemben? Jaj az érvelőknek, jaj azoknak, akik magukat valakinek tartják, mert nem válhatnak tartóoszlopokká Isten csarnokában. Isten azt mondja nekik: „Elérhetetlen magasságban lakozom."

Isten végtelen és mindenható. Gondold végig, milyen állványozás, mennyi emberi erőfeszítés, és munka, az építőmérnököknek tudománya és számítgatása kell egy boltívhez is! Pedig az csak egy nyomorult boltív! Tekints fel az ég dicső boltjára, micsoda szédítő ívek, micsoda óriási fesztávolság, micsoda feszítő erők vannak ott! Van valaki, aki ezeket alkotta, aki ott áll mögöttük. Ne járj olyan gondatlanul a csillagos ég alatt, gondolj egyszer már arra is, hogy van Valaki, aki azokat alkotta! Micsoda végtelen, micsoda szédítő nagyság! Szemünk egy villanása végigfutja a kifeszített égboltot, de bejárni nem tudjuk. Micsoda mérhetetlen, végtelen távlatok! Hát akkor milyen az, aki alkotta mindezt? Félelmetes a gondolat, hogy az, aki alkotta, arra is képes, hogy szétrombolja mindezt. Nem csupán őrülteknek ideglázban született látomása, hogy egyszer az ég, mint írás, egybe hajtatik. Sokkal könnyebb valamit szétrombolni, mint megépíteni. És akinek volt hatalma ahhoz, hogy megépítse, szét is rombolhatja azt. Egyszer csak parancsol és visszavonja magához a természet fenntartó erőit. Az emberi tudományt az atom izgatja, de nem képes még arra sem, hogy a kristályosodás

törvényét megakadályozza. Tehetetlen a parányi sókristállyal szemben, pedig abban nincs is élet. Ütheti, olvaszthatja, törheti, alkalmas idő jöttével a sókristály újra felveszi előző alakját. Az ember képtelen rá, hogy megváltoztassa a víz fizikáját. De van Valaki, aki ha parancsol, összefutnak a csillagok, megszűnnek az atomokat összetartó erők, és egy iszonyatos robbanással mindennek vége lesz. Gondolj csak bele! Ha az esztergomi bazilika kupolájából egy szempillantás alatt kivonnák a feszítő erőket, hogy dőlne halomra a remek építmény! De mi lesz, ha egyszer Isten a világból kivonja a feszítő erőket? Mi lesz, ha egyszer Istennek tetszik majd úgy mutatni meg az ő dicsőségét, hogy amit alkotott, egy szempillantás alatt lerombolja? Ha egy művész alkot egy szobrot, és a közönsége leborulva imádja azt, akkor, ha a művészben van egy kis önérzet, összetöri a szobrát és így szól: „Csinálok egy ennél sokkal szebbet!." Az ember pedig leborult a teremtett világ előtt. Nem jogos-e, hogy Isten összetörje, és szebbet, dicsőbbet készítsen mindazoknak, akik az Alkotót ismerték fel, és nem az alkotás előtt hódoltak? Olyan világot épít, ahol nem lesznek sárosak az utcák, nem csikorognak a kapuk. Megépíti az aranyutcák és gyöngykapuk csodás városát. Nem kell oda nap, nem kell oda hold, és nem kell templom sem, mert maga az Úr lesz ott fényünk és világosságunk. Ott lesz majd teljessé az Alkotó dicsősége.

Neki gondja van rád. Nézd a csodás teremtettséget! Mérd csak magad hozzá egy óriási tölgyhöz! Egyszer láttam egy tölgyet kidöntve, amelynek átmérője nagyobb volt, mint én. Miről tudnának beszélni ezek az óriási ágak? Mennyi csodát láttak, mennyi vihart értek meg? Szédültem a faóriás láttán és halkan megkérdeztem magamtól: „Ki vagyok én, parányi ember? Harmincegynéhány esztendővel a vállamon, milyen senki vagyok e fához képest is!" De tekints bele egyszer az ég szédítő kékjébe, és akkor kérdezd: „Mi vagyok én?" Egy tűszúrásnyi folt sem vagy a földtekén. Micsoda az ember egy hegyóriás mellett? Micsoda a tengerek nyolc-tízezer méternyi mélységéhez mérten? A tudomány azt állítja, hogy a föld forog. Nem tudom, este vagy reggel van-e most, amikor e sorokat olvasod, de tizenkét óra múlva a fejed éppen az ellenkező irányban lesz a világűrben. Merre van hát a fölfele és merre a lefele? Ember, eszmélj és csodálkozz: az Alkotónak, aki megszabta a csillagok pályáját, hogy egyik-másikról évezredek alatt ér ide a fény, aki egy szempillantás alatt áttekinti az egész mindenséget, neki gondja van rád. A csodás világban nem feledkezik el rólad. Isten előtti csendességemben elsuhan előttem azoknak az arca, akiket szeretek, és az Úr előtt hordozok. Hosszú ez a sor, és bármennyire szeretnék is gondolni mindenkire, bármennyire nem változik irántuk a szeretetem melege, mégis előfordul, hogy kimarad valaki. De Istennek gondja van rád! Képzeld el, Budapesten mennyi ember megy végig naponta a Nagykörúton, hányan laknak abban a városban! Hát még az országban és az egész földön! És Istennek ebben a tömegben gondja van rád! Olyan

végtelen embertömeg ez, hogy elvesznél benne, ki sem találnál belőle, és Isten mégsem veszít szem elől! Egyszer követtem valakit Budapest utcáin: nem akartam csatlakozni hozzá, csak szemmel tartani, mert féltő szeretet vitt utána. Egyszer csak eltűnt a szemem elől a tömegben. Az a csodálatos, hogy Istennel nem fordul elő ilyesmi. Lehet, hogy senki sem törődik veled: lábadra lépnek a villamoson, oldalba böknek a vonat folyosóján. Lehet, hogy egy nagycsaládban érzed magad egyedül, ahol mindenkinek van valami öröme, csak te vagy kétségbeejtően magányos a szíved fájdalmával. Átnéznek rajtad, nem vesznek tudomást rólad. De nézd az Igét: Istennek gondja van rád. Egyszer azt kérdezte egyik bölcs a másiktól: „Miért teremtette Isten utolsónak az embert?" A másik így felelt: „Azért, hogy amikor megérkezik, azonnal terített asztalhoz ülhessen." A teremtés hajnalán, mikor az ég, a föld és a csillagok még nem is formáltattak, Istennek már akkor gondja volt rád. Már akkor is a paradicsomkert szépsége volt a szemei előtt, majd a bűneset után, a mennyei Jeruzsálem dicsősége, amit neked készített. Jézus Krisztus már a világ fundamentumának a felvettetése előtt megfeszíttetett érted. Isten előbb szeretett téged. Ismeretlen olvasó! Isten azért íratja e sorokat velem, mert ebben a sokat vérzett országában van egy vérző, fájó szív, akit meg akar vigasztalni.

Istennek gondja van a jövődre is. Máté evangéliumának huszonötödik fejezetében, az utolsó .ítélettel kapcsolatban, azt mondja az Úr: „Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készíttetett a világ megalapítása óta." Hol voltak ezek akkor, amikor elkészíttetett (Mt 15,34) számukra az ország? Mennyire igaz, amit Pál ír a rómaiakhoz írt levél nyolcadik részében, hogy: „Akiket eleve ismert, azokat eleve el is hívta, akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket megigazított, azokat meg is dicsőítette." Arról van itt szó, hogy Isten dicsőséges jövendőt készített neked. Nála már elvégzett, befejezett, változhatatlan, örök tény az, hogy akik a Jézus Krisztusban hivatalosak, azok meg is dicsőíttetnek. Nemcsak arról van szó, hogy a földi életben gondot visel rád az Isten, hanem arról, hogy dicsőségedet elvégezte a mennyei magasságokban is. Azt mondja az Ige, hogy tisztesség nektek, akik hisztek! Azt akarja, hogy a hitünk ama napon tisztességre és dicséretre méltónak találtassák.

Isten mindenek fölé rendelte az embert. Azzal a küldetéssel bocsátotta a világba, hogy uralkodjék az ég madarain, a mező vadjain, a tenger halain. Tehát a földön, a vízben és a levegőégben is úrrá tette Őt. Nem azért küldött Isten e világba, hogy szolga légy. Nem azért, hogy szolgája légy a gépeknek, az időjárásnak, a körülményeidnek, a viszonyaidnak. Az ember naponta próbálkozik megszökni az elemek, a világi erők elől. Szökik a szolgaságból ahelyett, hogy uralkodnék rajta. Nézd meg Jézust: emberi testben is uralkodik a világon.

Uralkodik az Archimédesz törvényén, mikor a tenger habjain jár. Azt mondják, hogy a számtan az egyetlen abszolút tudomány, de Jézus megcáfolja ezt is, mikor ezreket tart jól egy kevés kenyérből és halból. Oszt, de az osztás eredménye sokszoros szorzattá válik. Illés úr a nehézkedés törvényén, amikor palástjával megcsapja a vizet, az kettéválik, és ő átmegy a Jordán habjain. Ha az ember Istennel élő közösségben van, úrrá lesz a világ felett. Az oroszlán vad természete vagy a kígyó mérge sem árt neki, mert a halál hatalma megtört felette. Aki viszont nincs élő közösségben az Úrral, az szolgája, hódolója a természeti világnak. Nemcsak abban az értelemben, hogy természetimádó, hanem magával sodorja a világ. Nem tud uralkodni a vágyain, az ösztönein, nem tudja, hogy nem adósa a testnek: sodorja a tulajdon kívánsága és vitetik a néma bálványokhoz. Nyomorult ember! Úr lehetnél és szolgáknak szolgája vagy! Úrrá tett téged az Isten és te nyomorult rabszolgaként jársz! Tudsz-e királyi méltósággal nemet mondani a vágyaidnak? Vagy pedig sodor az élet, és mindaz, ami e világban az ember szolgálatára rendeltetett? Embertelen dolog az állatkínzás, de istentelen az állatok beteges szeretete. Isten úrrá tette az embert az állat- és a növényvilág felett. Beteges érzelgősségre vall, amikor valaki nem eszi meg a növény magvát, mert élet van benne, vagy nem vágja le az állatot, mert élőlény. A kutyáknak nagyobb becsületük van, mint az embereknek, és némelyek gyermek helyett macskákat tartanak. Hány magyar gyermek kenyerét eszik meg az ölebecskék, és hány cicuska nyalogat édes tejet, miközben tejjegyes világunkban a gyermekek sírnak a tej után. Csak az tud dicsőséget adni Istennek, aki megtanult megfelelően uralkodni a földön. Isten nem azt kérte, hogy szeresd a kutyádat és a macskádat, mint önmagadat, hanem hogy szeresd a te felebarátodat, mint tenmagadat. Valóban vannak szeretetreméltóbb kutyák vagy értelmesebb lovak, mint emberek. De az angyalok is sokkal szeretetreméltóbbak és értelmesebbek, mint mi, Isten mégis minket szeret. Tőlünk is azt kívánja, hogy ne a romlatlan állatot, hanem a megromlott embert szeressük. Botor dolog azt hangoztatni, hogy szeresd az állatot. Aki ezt mondja, nincs tisztában azzal, mit jelent szeretni. Az állatot értelmesen gondozni kell, mert a jó uralkodó nem törekszik arra, hogy megkínzott, kiuzsorázott alattvalói legyenek, de szeretni istentelen dolog. Undorító bűne ez a társadalmunknak. Hány, de hány családban a kanári, a cica, a teknőc, a kutya vagy más állat a gyermeket helyettesíti! A visszafojtott anyaság ösztöne tör elő az állat szeretetében. Vigyázzatok állatbarátok, nehogy titeket is jellemezzen a mondás, hogy: „Madarat tolláról, embert barátjáról." Nehogy állativá aljasulj te is, az állatkáid között! Gyöngédséget táplálsz a kiskutyád iránt, miközben gyűlölöd a szomszédodat. Isten arra hívott, hogy uralkodj az állatokon, te meg szerelmed tárgyává tetted őket! Undorító rabszolgájukká vedlettéi, miközben a szíved megtelt vad gyűlölettel az emberek iránt.

A mi Urunk, Istenünk neve felséges az egész földön. De jaj azoknak, akik nem adják meg Neki az Alkotót megillető dicsőséget! Akik porba hullnak az alkotmány előtt, és az Alkotó helyett azt dicsőítik! Ezeket Isten odaadta minden tisztátalanságnak a nagy nyereséggel való cselekvésére. Odaadott emberek! Rettenetes sors! Vizsgáld meg a szívedet, nem vagy-e ilyen odaadott élet te is! Nem visz-e a saját szíved aljas tisztátalansága, rútsága és undoksága a szennyes dolgok cselekvésére? Ha igen, kiálts hozzá a nagy mélységből, a szennyes, sáros fertőből, amíg nem késő, és megtartatól! Ha pedig úgy látod, hogy Isten kegyelmes keze tartja az életed fonalát, és nem enged futni téged indulataid ösvényén, akkor még inkább hódolj szentsége előtt. Kiálts teljes szívvel magasztaló éneket: „Mi Urunk, Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!"

9. zsoltár

HÁLAÉNEK!

Bizonyára dallam megjelölésről van szó. Elképzelhető, hogy a 9. és 10. zsoltár egy költeményt alkottak, mert ABC-s szerkezetet mutatnak. A LXX-ban, a görög fordításban meg is őrizték egységüket. Az egymás után következő versszakok a héber abc betűinek a sorrendjét követik.

„Hálát adok az Úrnak teljes szívemből!" (9,2). A szív jelenti az ember belső világát. Nem elég Jahvét csak a szájjal tisztelni és szeretni. Jézus panasza volt: „ Ez a nép csak ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem." (Mt. 15,8; És. 29,13). A szájjal való tisztelet képmutatás. Aki azt énekli: Dicsérje Jézust a világ, hiába énekel, mert csak a szája mondja. Belül a szíve tele van nyugtalansággal, átokkal, hamissággal. Nagy baj az, ha a száj éneklése ellene mond a szív igazi tartalmának. De az is, mikor a szív teljességéből szól a száj, mert a szívben vannak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyság-tételek, káromlások. (Mt. 15,19). Mikor az Ige teljes szívről beszél, akkor az egész élet harmóniájáról beszél, az Istennel kötött új szövetségről, mikor Isten törvényét a nép belsejébe helyezi, szívükbe írja be. (Jer. 31,33). Vigyázzunk tehát a szívünkre, annak tisztaságára (Péld. 23,26), mert abból indul ki minden élet! (Péld. 4,23). Áldott ember az, akinek szíve ösvényein Isten az Úr. (Zsolt. 84,6).

Isten magasztalása, a szív hálája valóban maga az élet. Az, aki nem akarja dicsérni az Urat, olyan, mintha már nem is élne. (Jel. 3,16-17). Aki Isten kegyelmének áldásait elhallgatja, a hálátlanság bűnébe esik. Amikor az apostol arról beszél: „mindenért hálát adjatok!" (1. Thess. 5,18), nagyon fontos igényt jelent be, azt az örömöt, amit az ember átérez a Felséges iránt! Az Isten dicséretének nem szabad elhallgatnia (Zsolt. 30,13), a mindenekben való hálaadás súlyos követelmény, ami mellett eltörpül a „sok mindenben". Pedig ezt az utóbbit hallanánk szívesen. A hála hangjaival mindig örvendezve kell áldoznunk az Úr előtt. A hálátlanság megvakít, megsüketít, mintha köd szállana körénk, és nem vennénk észre Isten irántunk való szerelmét és cselekedeteit! Az öröm mindig megjelenik akkor, mikor az égi szeretet napja felmelegíti a talajt és magasba emelkedik a köd. A legédesebb és legszebb hang, ami az ember torkából feltör, az öröm és a hála hangja.

„Az öröm a sötétben is énekel, mint a pacsirta; dicséri Istent a viharban és magasztalja szent nevét az orkán zúgása között is." (Spurgeon). Egészen igaz: az Úr öröme a mi erősségünk. (Neh. 8,10). Isten szava hozzánk örömüzenet! A hála bámulatos kifejezése az az öröm, ami átjárja a sánta szívét. „Bement velük a templomba, járkált és ugrándozott és dicsérte az Istent." (Ap.Csel. 3,8). A mi örömeink igazi forrása Isten öröme! És az örömöt nem lehet még elhallgattatni sem. Az igazi öröm kisugárzik, szerfelett való örömében a király is táncra kerekedik. (1. Krón. 15,29).

Ennek a szerfelett való örömnek az oka: „mert meghátráltak ellenségeim... mert igazságot szolgáltattál ügyemben!" (4,5). Az igazságszolgáltató Isten legnagyobb győzelme akkor történt, mikor Isten Fia, az Úr Jézus Krisztus önmagát áldozta fel a kereszten. Páratlan, kettős győzelem született a Golgotán. A mi bűneinket Ő maga vitte fel testében a fára, hogy meghalván a bűnnek, mi élhessünk Istennek, a benne való hit által. Az Ő sebei által gyógyultunk meg! (1. Pét. 2,24).

Az evangélium teljességéhez azonban hozzátartozik egy másik ellenség feletti győzelem is. Isten nem engedhette, hogy Szentje rothadási lásson. Ezért kihozta Őt a sírból. Kihozta a halálból, hogy a bűnöknek meghalva, mi is éljünk általa. (Ap.Csel. 2,31-33). Jézus Krisztus legyőzte a halált. Feltámadt harmadnapon az írások szerint! (1. Kor. 15,3-9). Eljön a nap, mikor nekünk is megadja a diadalt Jézus Krisztus által. (1. Kor. 15,50-57). Ezért igaz: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!" (Jn. 3,16).

Jézus kettős győzelmét előre meghirdeti az úrvacsora szereztetésében. Az úrvacsora Isten örömlakomája, Jézus testéből táplálkozni annyi, mint enni az élet

kenyeréből. Jézus véréből inni annyi, mint inni az örök élet vizéből! Ehhez a lakomához rendkívüli reménység fűződik: „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem marad és én őbenne!" (Jn. 6,56). Az úrvacsorában közönyös szívvel venni részt, annyi mint háládatlannak lenni. Aki háládatlan, abban nincs, és nem lehet élet! Élet abban van, aki hit által eszi a kenyeret és hit által issza a poharat! Hit által élni annyi, mint Jézus teljes és tökéletes győzelmét ünnepelni! Jézus az úrvacsora, kereszthalála és feltámadása előtt ad hálát! (Lk. 22,19). Nem utána, hanem előtte, mielőtt jön az elfogatás, a kínos kihallgatások, a meggyalázás, a keresztfára feszítés és a kereszthalál minden borzalma! Ő már előre hálát ad, mert bizonyos a győzelemben, Ő hiszi, hogy Őérte Isten igazságot szolgáltat az embernek!

Az úrvacsora arra is figyelmeztet, hogy mindez mennyi áldozatba kerül Istennek. Az ember iránti szeretet meghozta és meghozza ismételten az emberért a maga áldozatát. Ujjongj hát Izrael, örvendezz Dávid, mert az Úr végbevitte! Az ember életéhez hozzátartozik, hogy előre adjon hálát és előre örvendezzen. Ne utána! Milyen szégyen, hogy mi sem előtte, sem utána nem adunk hálát. Nem örülünk a szabadító Istennek!? Jézus azon az estén, mikor elindult tanítványaival az Olajfák hegyére dicséretet, hallelujáát énekelve indult el! (Mt. 26,30). Meg kell tanulnunk hálát adni. Milyen megdöbbentő, mikor Isten azonosítja magát velünk: a mi ellenségünk neki is ellensége! Nem, ne akarjunk soha mi győzni az ellenségünk felett. Ránk Jézusnak az a megjegyzése tartozik: „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket..." (Mt. 5,44).

A mi Istenünk, akiben bízunk, hatalmas Isten! Ezt előre és ismételten és mindig figyelemben tarthatjuk! Isten kineveti azokat, akik gyűlölnek minket, akik erősebbnek tudják magukat nálunk! (Zsolt. 2,4). A mi Istenünk, a győztes Isten! Isten bírája minden embernek. Az Ő hatalma kiterjed az egész mindenségre. Őt terveiben, szándéka kivitelében senki nem akadályozhatja meg. A legnyomorultabb embernek is joga van tudni: Isten nem feledkezett meg a nyomorultak jajkiáltásairól! Ideje, hogy erre mindnyájan felfigyeljünk, és az Úr békességében töltsük el a napjainkat! Nem remegve és félve.

„Az elnyomottak menedéke az Úr. " (9,10) Isten nem a hatalmasok pártján áll. Ő nem tart azokkal, akik erőszakoskodnak. Minden tettük ott van az Úr bírói széke előtt és számot fognak adni a tetteikért. Isten a nyomorultak kővára. Értse meg minden bosszúálló, hogy Isten azokat védi, akiken erőszakot gyakorolnak. Isten azok között van, azok közé áll, akiket bánt és sebez a világ. A nyomorultak bántalmazása annyi, mintha Jézus kezeibe vernének szegeket. Jézus magára öltötte a nyomorúságot és tehetetlenséget, kiszolgáltatta magát. Ezért benne van a nyomorultak vigasztalása. Ő a menedék! Isten hozta ki Jézust a sírból, Ő tett

bizonyságot róla. De Ő még a kereszten szenvedve is ellenségeiért jár közben: nem tudják, mit cselekszenek! (Lk. 23,34). Jézus tisztában van azzal, hogy a felette ujjongó, halálára vágyó ellenségei odaállanak a Bíró elé. Isten ítélete rettenetes lesz, Jézus szíve beleremeg, mikor ki kell mondania: „ Menjetek előlem átkozottak az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre!" (Mt. 25,41). A Bíró ítélete félelmes lesz, mert a gonoszok, akik megmaradnak a bűneikben, nem térnek meg, nem használják fel a Krisztusban elénk sietett kegyelmet, súlyos csapást szenvednek el. Rejtett hálójuk fogja meg a lábukat. A maguk által ásott gödörbe zuhannak le.

Annak, aki hisz, előre kell hirdetnie a kegyelmes Isten evangéliumát! Csak így ismerhetik fel a népek, hogy ők csak emberek. Az ember nyomorult, porból van és porrá kell lennie. Ne helyezze hát magát Isten fölébe! Aki hálás Isten iránt a tőle kapott kegyelmi ajándékokért, ugyanezen az úton lehet áldás embertársaira nézve is. A gyengék megerősödnek, az ingadozó szentek felvidulnak, ha hallják azokat, akik gyakorolják magukat a szabadító Isten iránti hálaadásban. Az Isten iránti hála arra kötelez, hogy egymást felülmúlva zsoltárokkal és dicséretekkel énekeljenek az Úr tettei felől, mert másoknak is örömet szerezve, nekik is kedvük támad arra, hogy ők is magasztalják az Urat. Aki hálás, aki örül, szent elkötelezettséggel bír, neki magasztalás a része! Már előre örvendezzünk tehát abban: Méltó a Bárány!

Az Úr győzelme
9. zsoltár

Szívvel dicsérd az Urat, ne szájjal. Keresztyén életünk nagy fogyatkozása, amiről Ézsaiás próféta beszélt, hogy: „E nép szájjal közelget hozzám, és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem." Istentiszteletük csak külsőség, betanult szó- Ézs 29,13 vég. A szájuk magasztal, a szívükben azonban egészen más indulatok vannak. Nem egyszer úgy van, hogy miközben így énekelünk: „Dicsérlek téged, nagy, égi Teremtő!", szívünk mélyén zúgolódás, panasz és megkeseredés van Istennel szemben. Vagy ezt énekeljük: „Dicsérje Jézust a világ!", de életünk cselekedetei Jézus gyalázatára vannak. A zsoltáríró dicsérete őszinte és igaz, mert teljes szívéből fakad. Ez azt jelenti, hogy szíve megtelt Isten csodatetteivel, és mint zúgó ár tört elő szívéből a dicséret.

Az Úrban örülj! Jézus megszabta az igazi öröm mozdíthatatlan alapját, amikor így szólt: „Ne azon örüljetek, hogy a lelkek engednek nektek, hanem hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyekben!" Pál apostol pedig a Filippiekhez írott

levélben így tesz bizonyságot: „Örüljetek az Úrban mindenkor, Fii 4,4 ismét mondom, örüljetek!" Ami ebben a világban van, mind múlandó és állhatatlan. Öröm és bánat átmeneti csupán. Éppen ezért, örömünk igazi fundamentuma csak az lehet, amit az Úr Jézus Krisztus cselekedett értünk. Amint tekintetünket elfordítjuk arról a váltságról és szabadulásról, ami a golgotái kereszten végbement, azonnal bekövetkezik a csüggedés, a megszomorodás és keserűség.

Te kiben örülsz? Sikereid hamar tovaszállnak, mint a buborék, barátaid, szeretteid elfordulnak tőled, egyszer mindenki magadra hagy, de az öröm, amit az Úrban találsz, még a halál árnyékának völgyén is végigkísér téged. A dicséret és öröm forrása az, hogy az Úr legyőzte ellenségünket. A sötétség hatalma kísért, elnyeléssel fenyeget, vádol, és visszaköveteli életünket, az Úr azonban beült az Ő ítélőszékébe, és mint igaz bíró, megítélte a mi ellenségünket, a Bűnt és a Halált. A győzelemmel, amit Krisztus a Golgotán, majd húsvét reggelén szerzett, megtört a Bűn és a Halál hatalma. Nincs erejük többé. Hogyne volna hát örömünknek alapja ez a győzelem! A mi győzelmeink időlegesek: újra meg újra győznünk kell. Ha vannak is életünkben olyan napok, hetek, hónapok, amikor törés nélkül ível felfelé a pályánk, előbb-utóbb mégis ott sírunk összetörtén, reményeink, vágyaink, álmaink felett. Ilyenkor bizony csak fájdalmas jaj és panasz fakadna ajkunkon, ha nem az Úr győzelme volna a mi dicséretünk és örömünk.

Az én ellenségem az Úr ellensége is. Aki Isten hívő gyermeke ellen támad, az az Úr ellen támad. Az mondja Jézus, hogy: „A ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki engem elküldött." Aki perbe száll az Úrral, Lk 10,16 magával Istennel száll perbe. Nincs balgatagabb dolog, mint ha magunk perlünk ellenségeinkkel, ha magunk akarunk igazságot szerezni magunknak, vagy mi akarjuk kárhoztatni a sötétség Fejedelmét. Olvassuk az Igében, hogy még Mihály arkangyal sem mondott ítéletet az ördög felett, amikor Mózes holtteste fölött vitatkoztak, hanem így szólt: „Dorgáljon meg téged az Úr!" Ne csüggedj, hívő testvér, ne ejtsen kétségbe a sötétség hatalmának féktelen tombolása: ellenséged egyszer majd az Úr orcája előtt szégyenül meg. Ne állj bosszút magadért, hanem adj helyet az Isten haragjának, mert Ő így szól: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek." Eljön az idő, amikor ellenségeid az Úr orcája elől menekülvén így kiáltanak a hegyeknek és a kőszikláknak: „Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, a ki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától." Ne akarj hát elégtételt magadnak, hiszen Isten megszerzi azt helyetted is.

Az Úr győzelme teljes és örök. Nemcsak egy bizonyos időre vett győzelmet az ő ellenségei felett, hanem nevüket mindörökre eltörölte. Az ellenség megszűnt, elpusztult örökre: „A városoknak, amiket feldúltál, még az emlékezetük is

elveszett." -Nem úgy van tehát, hogy csak egy időre szabadított meg az Úr, hanem egész örök életünket kimentette a Sátán hatalma alól. Nemcsak arra az időre, amíg a bibliaórán, az istentiszteleten vagy a saját csendességedben ülsz nyitott Bibliád mellett, nemcsak addig, amíg a hívők társaságában vagy, hanem egész földi és örök életedre megszabadított téged. „Nincs ereje már, rá ítélet vár, az Ige porba dönti." Ez a győzelem annyira tökéletes, hogy nemcsak a lelkünk az Úré, hanem amint a reformátori hitvallás mondja, „mind testestől, mind lelkestől az én hűséges Uramnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok". Nem maradhatnak tehát megváltatlan részek az életemben. Szavaim, tetteim, otthoni és hivatali életem mind-mind az Úr győzelme alatt vannak. Testi javaim, lelki vágyaim, álmaim és ébrenlétem, mind az Ő szabadítása alatt vannak. Nincs köze az ördögnek szíved legrejtettebb zugához sem. Nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk, hanem odaszánhatjuk a mi tagjainkat, mint a mi okos tiszteletünket, élő, szent és kedves áldozatul Istennek. Az Úr örök. Ez még megbízhatóbbá teszi az Ő győzelmét. Az ellenállás, lázadozás ebben a világban ideig valók. Felemeltethetnek királyi székek az égig, és félelmetes, tajtékzó, istentelen áradat ostromolhatja a Kősziklát, az Úr mégis örök. Bármennyire másként látszana is, bármennyire úgy tűnik, hogy ereje elhagyta a Siont, hogy hitetlenség és istentelenség árjai öntötték el, az Úr erős király. Egyszer csak rákiált a tenger megvadult hullámaira, és ellene áll kevély habjainak.

Trónját ítéletre erősítette meg. Ez az ítélet elkerülhetetlen. Vannak, akik azt állítják, hogy az apostolok történelmi tévedésben voltak, amikor Jézus eljöttét és az ítéletet a saját korukban várták. Ahogy azonban Péter apostol írja, nem késik, mint ahogy némelyek késedelemnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az ítélet azonban eljön, és igazságos, méltányos lesz. E világban nincsen igazság, mert ez a látszatok világa. Nincsen bíró, aki ki tudná fürkészni a cselekedetek igazi indítékát. Az Úr azonban világosságra hozza a sötétség titkait, és megjelenti a szívnek tanácsait. Az ítéletben mindenki Isten tüzében próbáltatik meg. Erre az ítéletre vonatkozik Ezékiel könyvében a kérdés: „Vajon megállhat-é szíved..., mikor én számolok veled?" Nem a szavaid, a mentegetőzésed, hanem a szíved szerint ítél meg téged az Úr, igazsággal és méltányossággal. Látja örökölt terheidet, látja, hogy ahol te csak meginogtál, ott mások elbuktak volna. Látja a szívedet, és a szerint ítél meg téged. De látja a képmutató útját is: a hamis istentiszteletet, a szájjal mondott imádságokat, a lélek nélküli kegyes gyakorlatokat. Látja, hogy a kegyes cselekedet mögött hányszor húzódik meg istentelen szív. Látja, hogy szájukkal hízelkednek néki, szívükben pedig álnokságot gondolnak. Az ítélet eljön a dacosan és gonoszul ellenálló, lázadó istentelenekre is. Most még nevetnek, gúnyolódnak, mert nem látják az Úrnak feltűrt karjait, nem látják felemelkedni a királyi széket és benne Azt, akinek

tekintete előtt eltűnik az ég és a föld. Az ítélet borzalmas lesz. Az özönvíz, Sodorna vagy Jeruzsálem pusztulása csak előképei annak, hogy mi lesz, ha majd az ítéletnek teljessége rázúdul erre a földre. Amikor majd a tűz, a mindenható Isten szentséges haragja, rászakad erre a világra. Az ítéletben csak a nyomorultak tartatnak meg, mert az Úr a nyomorultak kővára a szükség idején. Sofóniás próféciája szerint, amikor Isten ítélete rászakad a világra, akkor hangzik el Isten ajkáról a kijelentés: „Marasztok közötted nyomorult és szegény népet." A szegények, az ügyefogyottak, a megalázottak, a megfáradtak és megterheltek kővára az Úr, aki hatalmasokat dönt le trónjukról, és alázatosakat emel fel a porból. Aki előtt az öntelt farizeus minden igazsága mellett sem talál megigazulást, de szeretettel tekint le a mellét bűnbánattal verő vámszedőre.

Az ítéletben királyi trónok égnek hamuvá, koronák olvadnak el, és hatalmasok térdei verődnek össze a félelemtől. A dacosok és a kevélyek üvöltenek a kíntól, de a megalázottak, a nyomorultak, a kicsúfoltak, a bolondok számára kővár lesz az Isten a nyomorúság idején. Hová tartozol? Azokhoz, akik dölyfösen az égre tátogtatják a szájukat, vagy pedig azokhoz, akik magukat megalázva, így szólnak: „Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot"? Akik ismerik Istent, benne bíznak. Csak az nem bízik benne, aki nem ismeri Őt. Aki azonban látta Őt szeretni és szenvedni, élni és meghalni, eltemettetni és feltámadni, mennybe menni és esedezni érettünk, az nem tud mást tenni, mint bízni benne.

Az Úr a Sionban lakik. Sión Isten népének a társasága, újszövetségi értelemben Isten hívő gyermekeinek a közössége, a Krisztus teste. Az ószövetségi kijelentés szerint Isten a templomban, a szentek szentjében lakozott. A templom is az újszövetségi gyülekezet képe, tehát az Úr a gyülekezetben jelenti ki magát. Itt hangzik el minden ígéret a gyülekezet, a kicsiny nyáj számára. A templomon kívül nincsen Istennek kijelentése, mert csak azokhoz szól, akik vele együtt lakoznak a Sionban. Nagyon téved az a lélek, aki azt gondolja, hogy egyfogatú keresztyén életet élhet. Aki az Úré, annak minden helyen és minden körülmények között vállalnia kell a közösséget az Úr kicsinyeivel. Az Úr a Sionban jelenti ki magát, és ott közli az Ő erőit, dicsőségét azonban a népek között kell hirdetnünk. Jézus azt mondta, hogy tegyünk róla vallást a bűnös és parázna nemzetség előtt. Könnyű Jézusról beszélni a gyülekezetben, ahol azért gyűltek egybe, hogy dicsérjék Őt. De az a kérdés, hogy ki mered-e nyitni a szádat a népek között, a tömegben, az ellenséges indulatú emberek között? Az Úr azt várja, hogy vidd az Ő üzeneteit Sionból, és hirdesd a népek között az Ő cselekedeteit.

Ő vérét ontotta, és ezt a vért számon kérni, az ószövetségi törvény szerint, a legközelebbi rokon kötelessége volt. Rendszerint a testvért kötelezte a

vérbosszú. És nézd csak az újszövetségi csodát! A vért ugyan számon kéri Isten, de a te legközelebbi, elsőszülött testvéred ontja érted a vérét, hogy te az O vére által Isten előtt megigazulj. Azért hullott Jézus vére a Golgotán, azért szakadt meg az a szív, hogy a vér, amelyik a kezedhez tapadt, az átok, amely üldözött és elnyeléssel fenyegetett, ne szakadjon rád, hanem megszabadulj tőle. Jól vedd eszedbe, hogy a kereszten a te vérednek kellett volna ömlenie! Isten igaz, ezért törvényét visszavonhatatlanul számon kéri. Ennek a számonkérésnek tett eleget Jézus a Golgotán, hogy a halál kapujából az élet kapujába jussunk. Milyen kegyelmes csodája ez Istennek! Bűneim, üldözőim, átkos nyomorúságom miatt ott vagyok a halál kapujában. Minden nap nagyobb szorongás szállj a meg a lelkemet, hogy mikor nyitják ki előttem ezt a rideg, félelmetes kaput, melyben néha hátborzongatóan csikordul meg a zár. Alig van az Isten nélkül élő ember számára szörnyűbb gondolat, mint hogy minden nap a halálhoz viszi közelebb. A zsoltáríró azonban így kiált fel: „Felemelsz engem a halál kapujából." íme, az Isten nagy szabadítása! Azáltal, hogy legyőzte az ördögöt, megszabadított a halálfélelemtől. Az övéit, Ábrahám magvát, előhozta a halál kapujából, hogy a tovatűnő évek ne az ítéletnek rettenetes varasát jelentsék, hanem az üdvösségét, amikor majd megnyílik az élet kapuja, és átlépve rajta, Isten gyermekei ujjongó örömmel zenghetik: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást." Akit Krisztus megszabadított, akiről levette bűneinek nyomasztó terhét, az az élet kapujába került. Hadd kérdezzem meg tőled, hogy az élet vagy a halál kapujában ülsz-e? Ne gondold, hogy a környezetednek, vagy az egészségi állapotodnak kell megváltoznia. A szíved, és az Isten Lelke által gerjesztett reménység dönti el, hogy az élet vagy halál kapujában ülsz-e. Lehet a halál kapuja a templomi gyülekezet vagy akár a hívők közössége is. De lehet valaki annyira számkivetett, mint Lázár, hogy csak a kutyák vannak irgalom mai iránta, mégis az életre jut. Lázárról így szól az írás: „Meghala a koldus és vitetek az angyaloktól Lk 16,22 Ábrahám kebelébe." Aki az élet kapujában van, örvend a szabadításnak, mikor megnyílik ez a kapu. Aki azonban a halál kapujában van, az gyötrődni fog a kínok között. A bűnözőt elveszíti a bűn. A pogányok elsüllyednek a veremben, amelyet ástak, megakad a lábuk a hálóban, amelyet ők tettek ki. Az Úr saját keze munkájával ejti meg a gonoszt. Éppen ebben van a bűn tragédiája. Amitől egész életén át menekült, amiről mindig azt hitte, hogy számára nem származhat belőle veszedelem, azok a veszedelmek zúdulnak rá váratlanul az ítéletben. A gonoszok, akik elfeledkeztek Istenről, a Seolba, a reménytelen siralom helyére jutnak. A halál kapujában maradni annyit jelent, mint a Seolba, a vigasztalan halottak birodalmába jutni. Ne maradj tehát a halál kapujában, a szenvedélyeid bilincseiben, esztelen álmaid között, mert mélységbe, gyötrelembe, siralomba visznek téged. Halld meg az Úr szavát, és ha Lázár a negyednapos halálban engedni kényszerült a teremtő szónak, úgy neked is van lehetőséged rá, hogy

kijöjj. A szegény nem lesz végképp elfelejtve, a nyomorultak reménysége nem vész el örökre. Lehet, hogy te magad is azt mondod: „Elrejtetett az én ügyem Isten elől. Velem nem törődik az Úr." Lehet, hogy megsebzett szívvel, könnyáztatta arccal jársz-kelsz, és úgy gondolod, hogy reménységed ege egészen beborult. Mégis vigasztalódj! Jóllehet szegény vagy, semmid nincs, úgy állsz, mint a megszedett szőlő, amelynek még a kötöző háncsait is elvágták, a támasztókarót pedig kidöntötték mellőle, mégis emeld föl a fejed, és ne sírj! Ha nagyon belefáradtál a terhek hordozásába, ha a szívedet jéghideg félelem fogja el a Seol borzalmainak a gondolatára is, ha úgy belebonyolódtál a magad készítette hálókba, hogy nincs már emberi szabadítás, ha a veremből, amelyet magadnak ástál, csak kétségbeesett kiáltásod hallatszik, akkor is vigasztalódj! Valaki eljön hozzád, nem felejtett el téged. Az Úr emlékszik rád, tudja a nyomorúságodat, és nem hagy el téged, ha el is rejtette orcáját előled.

A hívő ember sohasem nyugszik bele egyéni nyomorúságába, de abba sem, hogy e világban elhatalmasodjék a bűn. Noha tudjuk jól, hogy egy időre a bűn veszi át az uralmat, de annál rettenetesebb lesz majd a bukása Isten ítélőszéke előtt, mégsem nyugodhatunk bele ebbe az állapotba. Ahogy Isten is haragszik és búsul a bűn miatt, ugyanúgy nekünk is fáj a szívünk a saját bukásaink, és a világ bűne miatt, bár tudjuk, hogy nem véletlenül történnek a dolgok körülöttünk. Jöhet Isten hívő gyermekeinek életében olyan idő, mikor Jónásként futnak, vagy Illésként szeretnék letenni életük terhét, ezután azonban mindig jönnie kell az újrakezdés idejének is, amikor így szólnak: „Kelj fel Uram, ne hatalmasodjék el a halandó, ítéltessenek meg a pogányok te előtted!" Isten gyermeke az utolsó pillanatokban is így kiált: „Rettentsd meg Uram őket, hadd tudják meg a pogányok, hogy halandók!" Soha nem nyugszik bele abba, hogy bűn van a földön, hanem mint a Lélek, úgy a menyasszony jel21,17 is így kiált: „Jövel!" Bizony hamar jöjj el, Uram Jézus!

10. zsoltár
EMELD FEL KEZEDET, ISTENEM!

Isten népének nagy kiváltsága, hogy Isten nemcsak szabadulást, hazát adott a számára, hanem rendet is. A rend központjában, mint a választott nép között a pusztában Isten személye áll. ‚y4z Úr pedig azt kívánja ma tőled, hogy légy az ő tulajdon népe, ahogyan megmondotta neked, megtartva minden parancsolatát... Az Úrnak szent népe leszel, ahogyan megígérte." (5. Móz. 26,18-19). „ Válaszd hát az életet, hogy élhess, te és utódaid is! Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass szavára és ragaszkodj hozzá... " (5. Móz. 30,19-20). Istennek a néphez szóló szava

(tóráh), Isten rendjéhez (mispáth) való ragaszkodás volt a feltétele a békességes (sálóm) lakásnak és így áradhatott el az országban, mint Isten áldása az igazság (c^{e}dákáh). „ Vegyétek azért szívetekre ezeket az igéket... és tanítsátok meg ezekét fiaitoknak is, beszélj róla ha otthon vagy, ha úton jársz, ha lefekszel és ha felkelsz." (5. Móz. 11,19). Észbontó tragédia az, hogy mikor meghalt Józsué, az egész nemzedék is atyái mellé került, más nemzedék támadt utána, amelyik nem ismerte az Urat, sem tetteit. (Bír. 2,10).

Élet helyett a halált választották. Az Úr rendjét megvetették és a rend helyére a rendetlenség került, igazság helyére a zűrzavar. Ilyen pillanatot hoz elő a 10. zsoltár. Mikor a hatalmasok felrúgták a rendet és tiporták a kicsiket, a nyomorultakat, az árvákat és özvegyeket. Előtérbe kerül Isten fenyítése, távollétének az élménye, éppen abban, hogy a gonoszok zabolátlanul garáz-dálkodnak. És felhangzik a próféták panasza. „Nem bocsátók meg Izraelnek, mert eladják pénzért az igazat, és egy pár saruért a szegényt. " (Ám. 2,6). „Jaj azoknak, akik álnokságot és gaztetteket terveznek fekvőhelyükön és kora reggel végre is hajtják. Megkívánják a mezőket és elrabolják... Ellenségként támadtok népemre, letépitek róla a ruhát, a köntöst. Népem asszonyait kiűzitek otthonukból..." (Mik. 2,1-2.8-9).

A zsoltáríró szorongva kérdi: miért állsz távol és miért rejtőzködsz a szükség idején? (10,1) Sötét felhők borították be az eget, mert „nem volt király Izraelben. Mindenki azt csinálta, amit jónak látott. " (Bír. 21,25). Törvénytelenség és rendetlenség ütötte fel a fejét. Úgy tűnt, mintha Isten elhallgatott volna, mintha népétől eltávozott volna. Nem küldő ellenség erőszakoskodott Isten népén, visszaélések, belső rémuralom súlyosodott a választott népre. Ebben a helyzetben teszi fel a próféta is a kérdést: „Ó, Izrael reménysége, szabadítója a nyomorúság idején! Miért lennél olyan az országban, mint egy jövevény, aki vándorként csak éjjelre tér be?" (Jer. 14,8). Mikor vad indulatok uralkodnak, mikor Isten törvényét és rendjét félretették. Mikor a bűnös bűnösségével dicsekedik, mikor fennhéjázva kérdik: hol van hát Isten? Lám Isten gyermekei bajban vannak, s mindenki szeretne hozzá menekülni, mint mikor a hajók sietve futnak veszély idején a biztos kikötőbe!

És így kell feltenni a kérdést: van-e biztos kikötő? Lám, eltakarja valami előlük Isten orcáját! Semmi se vág úgy a húsunkba, mintha Isten atyai orcáját látjuk eltakarva. Mikor a mi napunk, világosságunk elsötétedik, akkor van aztán igazán sötét, mikor különféle kísértések között tanácstalanul állunk. (1. Pét. 1,6). A szomorúságok, kísértések nem lennének igaziak, ha a mélységeiket nem éreznénk át.

Bizony, még azt is kimondja a vakmerők szája: Nincsen Isten! És a vakmerők még jobban megbátorodnak, hiszen hallgat az Isten, így volt ez a francia forradalom

idején, mikor a nép ítélete kimondotta: Isten nincs, Isten meghalt. Vele meghalt a törvénye, az isteni rend. Az ember a magaválasztotta és a maga kialakította rendnek engedelmeskedik. Félre a Tízparancsolattal! Nincs többé sem ítélet, sem felelősségre vonás! Isten uralma helyére az emberi uralom került. Ki védi a védtelent, ki a támasza a kiszolgáltatott embernek? Valóban olyan igazság ez, mikor semmi világosság nem tör elő, nincs semmi támasz és nincs semmi fogódzó.

így néznek ki a dolgok, míg az ember azt nézi, arra figyel, ami az emberektől várható, kapható. Az Istentől, rendjétől függetlenített élet olyan, amilyen. Dicsekszik, mellét veri. Nyilatkozataival akarja tisztára mosni magát, a kezeihez tapadó vért. Azt mondja magáról, hogy ő modern. A hitetlenségre jellemző, hogy minden korban, 2500 évvel ezelőtt is, azt nyilvánította ki magáról, hogy ő modern. Már az Édenkertben is modern ember volt Ádám és Éva. És éppen ebből derülhet ki igazán, hogy az ember a történelme folyamán mindig modern volt, mikor félretette Isten rendjét. Az Isten ellen lázadó ember nemcsak gőgös, büszke önmagára, hanem kapzsi is. És, mint ilyen, félreteszi Isten ítéletét is. Isten sem nem lát, sem nem hall. Tehát nincs és büntetni se fog.

Aki csak ezt látja a világban, az előtt elhomályosul az Ige világossága. De a hit vakmerő. A hit nem futamodik meg, hogy elvesszen. A hit Istenre néz, és ebben következik a zsoltár fordulata is. A 12.v.-ben már Isten előtt áll, Őt hívja segítségül. Nincs olyan mély szakadék, amit át ne hidalhatna a hit reménysége és várakozása. Tisztában van azzal, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik ezt kérdezgetik: „ hol van az Ő eljövetelének ígérete? " (2. Pét. 3, l kk). A hit az Úrra néz, Őhozzá fellebbez, Őreá vár. Nem engedi hitét zsákmányul semmiféle megtévesztésnek. Az Úrra néz és tudja, hogy az Úrban van az igazság, az Úrnál van az ítélet és az Úrnál van a szabadítás is. Tehát az Úrra bízza magát és küzd azért, hogy meg ne roskadjon a térde. Nem engedi magában a keserűség gyökereit megerősödni, mert áldást vár és tudja, hogy meg fog törni a gonoszság uralma. (Zsid. 12,1 kk).

A hit Jézusra néz, tudja, hogy Isten Jézusban békítette meg magával a világot. Sohasem volt távolabb Isten, mint amikor a Fiú szenvedett. Sohasem volt jobban eltakarva előttünk az orcája. A hitben tudnunk kell arról, hogy Jézus szenvedéseiért nem szabad fellázadnunk, mert a mi testünkben is ott vannak ugyanazok a rejtett szenvedélyek, gonoszságok, gőg, önzés, amiért neki meg kellett halnia.,,Mondd, ennyi kínnak, mi az eredetje! Jaj, vétkeimmel vertelek keresztre! Amit te szenvedsz, Jézus, én okoztam..." (340. dicséret 3. verse) És mi más lehetne imádságunk, mint az a kérés: „Ó, szeretet, áraszd ránk meleged, hadd kóstoljuk édességedet; tiszta szívből mindenkit hadd szeressünk, egyességben és békében éljünk. " (234. dicséret 3. verse)

Platónról jegyezték fel, hogy egy ízben ő is a tömeg közé állt és hallgatta a szónokot. A tömeg közben eltávozott, de a szónok még háborítatlanul mondotta a beszédét. Megkérdezték a szónokot, miért nem hagyta abba? Mire ő ezt válaszolta: Platón ott maradt és ő kitesz egy teljes hallgatóságot. Jézus jelenléte felér minden más hallgatósággal. Jézus érdeklődése felér a teljes emberiségével! A világban teljes a homály. A világ tettei, közöttük a mi tetteink is, eltakarják Isten arcát. Láthatóan nincs semmi kilátás, megoldás, fény sehol sem dereng. Nos, Isten arca akkor is világít, mikor mi csak homályt látunk. Az Úr király, ítélő bíró. A felhő mögött talán éppen a te lelked van tele vergődéssel. Elcsigázott, meggyötört lélek, menekülj Isten szeretetének a védelmébe, Ő képes megoltalmazni téged, Ő feleletet ad minden kiáltásodra.

Felhő mögött
10. zsoltár

Ezt a zsoltárt a zsoltáríró olyan állapotban írta, amikor ügye nagyon rosszul állt, az istentelenség pedig győzedelmeskedett. Ilyen lelki állapotba gyakran jut az ember. Ilyenkor úgy látja, hogy minden j óravaló törekvése és igyekezete hiábavaló, miközben a gonoszság megsokasodik, és kevélyen hordja a fejét. Van olyan időszak, amikor helyénvalónak látszik a zsoltár első versének kérdése: „Uram, miért állasz távol, miért rejtőzöl el a szükség idején?" Ilyenkor az ember méltán kérdezi, hogy hol van az Isten keze, igazsága, ereje, hol van Ő, aki az ígéreteket tette? Ködbe borul a hívő ember útja, sötét, mély völgyeken kell átmennie. Nagy nyomorúság szakad rá, és kétségek között hányódó lélekkel kérdezi: „Uram, miért állasz távol?" Úgy tűnik ilyenkor, hogy Isten nem törődik az emberrel, nem váltja be ígéreteit. Mintha megcsalta volna azokat, akik benne bíznak. Jeremiás is ilyen időszakot élt át, mikor fölszakadt szívéből a panasz: „Rávettél Uram engem és rávétettem... " Keserűen néznek Isten gyermekei az éjszakába, és kérdik: „Mért késel Jézus? Nőnek már az árnyak." Nincs ennél fájdalmasabb állapot, mint ha úgy érzi az ember, hogy elhagyta az Isten. Úgy érzi, nincs aki szeresse, nincs senki, aki törődne az ügyével. Ez a sötétség órája. Jézus a Gecsemáné kertben élte át ezt, miközben Júdást rávette már az ördög, hogy elárulja Őt. Akkor Jézus is ezt mondta: „De ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma." Isten néha megengedi, hogy ránk szakadjon a sötétség órája, hogy kitombolja magát a gonosz. Véres betűkkel beírt dátumok ezek Krisztus anyaszentegyházának a történetében. Egykor vértanúk vére festette pirosra a porondot, és énekük elvegyült a vadállatok üvöltésével, majd a későbbi korokban a puskaropogás nyomta el ezt az éneket. A zsoltáríró is ilyen időt él át itt, és ennek eredményeképpen jellemezi a gonoszt. Nézzük meg ezt a

jellemrajzot, annál is inkább, mert nem lehet olyan sötét, hogy magunkban is hasonló vonásokat ne fedezhetnénk fel. Én legalábbis még sohasem láttam a bűnnek olyan mélységeit, hogy ne döbbentett volna meg a felismerés: bennem is van ebből valami.

A gonoszság egyik jellemvonása az, hogy dicsekszik. Szoktál-e dicsekedni? Büszke vagy-e a jó cselekedeteidre, a vitézi tetteidre? Vizsgáld csak meg a szívedet, nincs-e benne büszkeség? Nagyon ravasz az emberi szív. Vannak, akik több lelki rafinériával bírnak, mint hogy eldicsekednének a teljesítményükkel, de ügyesen arra terelik a beszélgetést, hogy kérdezzék őket. Vannak, akik az alázatosságukkal akarnak feltűnni, az utolsó helyre ülnek az összejöveteleken, elhárítják a dicséretet, de ha az elmarad, akkor halálosan meg vannak sértődve. Vannak, akik szüntelenül bizonyságot tesznek, imádkoznak, tesznek-vesznek, lótnak-fútnak, „szolgálnak", csakhogy feltűnjenek az emberek előtt. Nem egyéb ez, mint a romlott szív dicsekedése.

A gonosz jellemző vonása a fösvénység. Elfeledkezik róla, hogy csak sáfársággal bízatott meg. A rábízott javakat öncélúan, saját hasznára kezeli. Szoktuk mondani, hogy „földhöz ragadt szegény", én azonban azt mondom, hogy sokkal több a „földhöz ragadt" gazdag. Hányszor látjuk, hogy még az úgynevezett hívők is fölháborodnak, elveszítik a békességüket, amint egy kis károsodás éri őket. Nem beszélve arról, hogy Isten ügye, a nyomorultak, a szükségben lévők zárt ajtókra találnak náluk. Magukhoz sorvadt kezük képtelen kinyúlni a mások megsegítésére.

A gonosz kevély is. Nem arról van itt szó, hogy ne tudna például tisztelettel köszönni az utcán. Az alázatoskodásban szóval, kifejezésmóddal nem szűkölködik a világ. De nézd csak meg, mennyire igényt tartasz bizonyos előnyökre, jogokra, mennyire kiköveteled a neked járó tiszteletet. Carey Vilmos[1] egy alkalommal az indiai király vendége volt, és a vendégségben fülével elcsípett egy halk kérdést, amit egyik suttogó előkelőség intézett a szomszédjához: „Ugye Carey úr azelőtt suszter volt?" Ő így felelt rá: „Oh, nem, uram, csak foltozó varga." Nem sértődött meg. Lehet, hogy te sértődötten tennéd le a kanalat, és elvárnád a házigazdától, hogy elégtételt szerezzen neked. Hányszor visszaélsz a joggal, a hatalommal, mert büszke, öntelt a szíved.

A gonosznak csak magára van gondja. Kezd kiveszni a világból a másokkal való törődés. Sok esetben még a hívő közösségekre is fájdalmasan illik Pál megállapítása: „Mindenki a maga hasznát keresi." Nem törődnek egymással az emberek, nem érdekli az egyiket a másiknak a sorsa, csak önérdekeiket tartják szem előtt. Ki törődik a mások kényelmével vonaton, vagy a villamoson, kit izgat,

hogy amit cselekszik, az bánt-e másokat? A gonosz „senkit sem tudakoz". Nem veszi tudomásul, hogy vannak mások is, nála bölcsebbek, tapasztaltabbak, eszesebbek, hanem megy a maga feje után.

Nem törődik Isten törvényével sem. Ne mondd rá könnyelműen, hogy nálad ez nem így van, mert hazugságodban hamar utolér Isten kijelentése. Törődsz Isten törvényével, ítéleteivel? Szoktad olvasni a Szentírást? Isten törvénye és ítéletei csak itt vannak kijelentve. A gonosz nem törődik vele, ellene szegül, eltiporja. Vizsgáld meg a szívedet! Nem tiporsz-e te is bele az Isten gondolataiba? Vannak dolgok, amiket Isten tisztátalannak ítélt az életedben, de te mégis nyugodtan továbblépsz. Vannak utak, ahol tilalomfát állított eléd az Úr, de te nem veszed tudomásul. Tettekre serkent a Lélek, és te a hodályban ülve, nyugodtan hallgatod nyájaid bégetését. Megvannak a magad gondolatai, szándékai, és a saját terveidet viszed véghez.

A gonosz elbizakodott: „Nem rendülök meg soha örökké, mert nem esem bajba", olvassuk a hatodik versben. Azt gondolja, hogy amihez csak hozzáfog, azt sikerül izmai erejével vagy az eszével megoldania. Hasztalan figyelmeztetik a tapasztaltabbak, ő így felel: „Nyugodjék meg, velem ez nem történik meg." Hányszor kaptam már ezt a választ: „Tudom én, kérem, meddig lehet elmenni, hol kell megállnom. Nem megyek tovább egy lépést sem." Tele van a világ emberekkel, akik egyfolytában csak elintéznek, és rendbe hoznak, mégis elintézetlen dolgok sokaságát látjuk mindenfelé. Elbizakodott, gonosz szívűek ezek. Mennyien bizakodtak el önigazságukban! Rázzák a rongyot, az üres tarisznyát, amelyikben kilenc macska sem fogna meg egy egeret! Verik a mellüket, hogy meggazdagodtak, semmire sincs szükségük, és nem veszik észre, hogy szegények, nyavalyásak, vakok és mezítelenek, olyanok, mint az útszélre vetett, rothadó edény.

A gonosz csalárd és hazug. Más van a száján, mint a szívében. Még a mosolygása sem őszinte. Beszéde arra való, hogy a gondolatait elrejtse vele. Vizsgáld csak meg a szívedet, nem ezt teszed-e te is? Ha valaki kérdez, és kényelmetlen egyenes választ adnod, inkább visszakérdezel: „Mit tetszett mondani?", közben pedig megfogalmazod a választ. Az igazságot nem kellene fogalmaznod, jönne magától, te azonban köntörfalazol, mert csalárd a szíved, íme, más van a szívedben, mint a szádon. Mosolyogsz az emberekre, magadban azonban ezt mondod: „Csak megszabadulhatnék már tőle!" A csalárdság és a hazugság ugyanarról a tőről származik. Ugyanannak a fának a két ága, de olyan fa ez, amelyre az ember előbb-utóbb felköti magát, ahogyan Júdás is tette. Vizsgáld csak meg magad, és meglátod, hogy még önmagadhoz sem vagy őszinte. Kerülöd a magányt, mert félsz őszintén szembenézni a gondolataiddal. A gonosz ember alattomos, nem kiismerhető. Sohasem tudja felőle az ember, hogy mi a

szándéka, szavai mögött milyen rejtett gondolatok vannak. Olyan, mint egy alattomos kutya, amelyik csak sunnyog az ember sarkában, és várja a pillanatot, amikor beleharaphat. Tiszták-e a szándékaid? Ki mered-e tárni nyugodtan a szívedet?

A gonosznak csalárd tervei vannak. „Az utcák zugaiban lappang, a rejtekhelyeken megöli az ártatlant, szemei lesnek az ügyefogyottra." Akit csak lehet, becsap, megcsal, tőrbe ejt. „Leselkedik a rejtekhelyen ... hogy elragadja a szegényt, mihelyt hálójában foghatja azt." Élete átok és romlás a mások számára. Sokszor az enyém is az volt. A kísértések idején a legszorongatóbb gondolat az, hogy ha elbukom, rontás leszek a mások számára is. Nézd csak meg a magad életét is: nem vált-e tőrré a mások számára? Lehet, hogy rád nézett valaki, és vetkezett mondván: „Amit neki szabad, szabad nekem is." Jól vigyázz, mert életed tőr és verem lehet az ügyefogyott, a hitben erőtlen számára, amelybe beleesvén kárhoztat téged. A könyöklés, a törtetés mások kárára szintén a gonosz jellemvonása, és ennek is a gyöngék, az elnyomottak isszák meg a levét. Jól vigyázz, ne válj olyan kossá, melyet a pásztornak el kell zavarnia az itatótól, mert lábaival felkavarja a vizet, és noha ő maga nem iszik, addig öklel, amíg a szomjazókat is elriasztja.

A gonosz azt mondja, hogy Isten nem lát. Elrejtette az orcáját, nem is látott soha. Ebben a világban sokszor úgy látszik, mintha Isten egyáltalán nem törődne a mérhetetlen gonoszsággal, ami megtorlás nélkül marad. Nem csoda hát, ha az istentelen elbizakodottan mondja: „Nem lát engem az Isten." Ha azonban közelebbről megnézzük a dolgot, még az úgynevezett hívő emberek is Isten jelenlétének a tudata nélkül élnek a világban. Mintha Isten nem törődne a dolgaikkal. Járnak-kelnek, adnak-vesznek, terveket kovácsolnak Isten nélkül. Mennyire más lenne az életed, ha Isten szemei előtt élnél.

Ez a gonosznak a képe, de meg vagyok győződve róla, hogy bizonyos mértékben az én képem, a mi képünk is. Ha a zsoltáríró engem vagy téged nézett volna a Léleknek szemével, rólunk is megmintázhatta volna ezt a képet. Isten azonban formálni akar, kihozni ebből az állapotból. Isten gyermeke undorral forduljon el ettől a képtől, ököllel vágjon bele ebbe az arcba, még akkor is, ha ez a saját arca! Tagadjon meg vele minden közösséget, még akkor is, ha a saját szíve gondolatát és indulatát kell megtagadnia! Sőt, ahogy a tizenkettedik versben látjuk, a szívünkben kell, hogy felkeljen a vágyakozás Isten igaz ítéletei után: „Kelj fel Úr Isten, emeld fel kezeidet, ne feledkezzél meg a szegényekről."

A hívő szívben ég a vágy Isten igaz ítéletei után. Van idő, amikor a gonosz felemeli fejét, és mint sötét felhő takarja el Isten arcát. Saját szívünk go nősz indulatai is mérhetetlen mélységből törnek elő, és szívet bénító üvöltéssel ostromolják a

sziklát, amelyen állunk. Van úgy, hogy sötét minden, csak fellegek látszanak. Vagy pedig a környezetünkben hatalmasodik el a gonosz úgyannyira, hogy elfedi Isten arcát. Nincs remény, semmi fény, még csillag sem ragyog, csak sűrű, sötét, áthatolhatatlan felhőtömeg, mely mint fojtó köd telepszik az elkínzott, csüggedt leiekre. De ne félj! Isten arca nem marad a felhő mögött! A hívő szívben feltör a vágy Isten igaz ítéletei után. Nem nyugodhat bele abba, hogy a gonoszság uralja a világot. Jézus a szelídeknek ígérte a földet, ezért nem fogadhatjuk el, hogy ez a föld gonoszságban vesztegel. Nem maradhat így. A hívő mindig lázadni fog ellene, szájában keserű lesz a falat, és szorongatni fogja a kérdés: „Meddig még Uram?" A közönyös, a hitetlen belenyugszik ebbe az állapotba, igazodik a körülményekhez. Megelégszik a konccal, amit nyújt neki a világ. A hívő azonban emészti magát a hazugság, a sötétség, a hervadás és betegség miatt. Szívéből feltör a vágy, hogy: „Uram, emeld fel a te kezedet!"

De jól vigyázz! Mert vágyunk Isten ítéletei után, amikor úgy gondoljuk, hogy nekünk lenne igazunk, és jólesne az énünknek, ha Isten eltiporná az ellenségünket. Vágysze azonban Isten ítéletei után akkor is, amikor nem te vagy a sértett fél, hanem te sértettél meg mást, és éppen a saját szíved felett kellene ítéletet gyakorolnia? Amikor meglátod szívedben elburjánzani a gonoszt, tudod-e mondani: „Uram, tépd ki belőlem ezt a nyomorult szívet!" A hívő lélekben ott kell lenni a vágynak, hogy egy szemernyi bűn vagy sötétség se maradjon a világban, hanem Istennek igazsága uralkodjék, legyenek nyilvánvalóvá Isten ítéletei. Aki egyszer királyi palotában lakott, az sohasem fogja jól érezni magát az istállóban.

Ha egyszer Isten kijelentette számodra az arany-utcás és gyöngykapus városnak a reménységét, amelybe nem mehet be semmi tisztátalan, akkor nem tudsz többé belenyugodni abba, hogy tisztátalanságokkal kell együtt élned. Aki megtapasztalta Istennek igazságát, többé soha nem nyugszik bele abba, hogy gonoszság van a földön. Csak az nyugszik bele a bűnbe, akinek nincs köze Istenhez. Akinek közössége van a világossággal, az nem járhat sötétségben. Aki megmosta ruháit a Bárány vérében, az irtózik a szennytől. Ezért gyötrelmes a hívő lélek számára, ha Isten arca el van rejtve a felhők mögött. A gonosz így szól: „Isten nem látott soha engem." A hívő lélek azonban így felel: „Te látod ezt, mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávessed kezed!" A hívőnek is lehetnek kétségei, amikor úgy látja, hogy útja elrejtetett Isten elől. Ilyenkor csak a gonosz elburjánzását látja és elcsügged. Az ember, minden jóra való, becsületes törekvése dacára is elvész ezen az úton. Csak az Istennel élő ember juthat el odáig, hogy ezt mondja: „Te látod ezt!" A hívő ember tudja, hogy ez nem végleges állapot. A gonoszság felhatolhat az égig, az istentelenek az égre táthatják szájukat, de Isten nézi, és látja ezt. Ez pedig biztosíték arra nézve, hogy ki is ereszti a hangját a maga idejében, és megszeppen a föld. Ha Isten nem alszik, ha nem szunnyad a te

Őriződ, ez azt jelenti, hogy nincs okod a rettegésre. Isten látja a gonoszt, amely le akar rántani a mélybe, látja ellenségeid alattomosságát, a sötétség hatalmát, a bűn mérgét és erejét. Az ügyefogyott és az árva nyugodtan rábízhatja magát. Jóllehet senki nem gondol a te ügyeddel, magadra hagyattál, nincs, aki perelne érted, de bízd csak magad Őrá! Ha késik is, bízzál benne! Nála készen van a szabadítás, megérkezik a segítség alkalmas időben. Ne hidd, hogy a sötétség hatalma bántatlanul gyötörheti Isten népét!

Isten számon kéri a bűnt, és elkövetkezik az idő, amikor látni engedi ellenségeid romlását. Bizonyos vagyok benne, hogy meglátom még az ördögnek és csatlósainak a pusztulását, amikor a tűzzel és kénkővel égő tóba vettetnek. Eljön az idő, amikor Isten parancsol majd a keselyűknek és a mezők vadjainak, hogy lakmározzanak Góg és Magóg csapatainak tetemeiből. Győztes serege pedig diadalmasan veszi át a végső uralmat. Isten látni engedi majd az én ellenségeimnek romlását. Vérszegény, idealista keresztyénség az, amelyet nem biztat ez a reménység. Emeld fel a fejedet, ha felhő mögött vagy is, és bízd csak magad Őrá! Ő, aki így szól: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek!", leperli peredet. Nézd, így vigasztal téged: „íme, azt mívelem, hogy azok eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged."

Az Úr király mindörökké. A gonoszok azt mondják, hogy nem lát az Isten. Szívük ezzel a gondolattal van tele, ez irányítja tetteiket. A hívő szemek azonban mást látnak, akkor is, ha felcsapnak a gonoszság hullámai, ha erőt vesz az ördögi ravaszság, és az erőszakosok vértanúk vérét ontják. Az Úr király, széke nem inog meg, hatalma meg nem kevesbedik. Olvassuk, hogy Wesselényi Miklósnak[3] olyan jól betanított lovai voltak, hogy a legvadabb vágtából egy szempillantás alatt, egy füttyszóra megálltak, mint a cövek. Egyszer meg akart tréfálni valakit. Kocsijába ültetve elindította a fogatot, mely vad vágtatásba kezdett. A gyeplőt közéjük hajította, és rohantak a Szamos szakadékos partjai felé. A kocsiban ülő kétségbeesetten, behunyt szemmel várta a pillanatot, amikor lezuhannak mélybe. Wesselényi azonban füttyentett egyet, és a fogat megállt, közvetlenül a szakadék előtt. Nem tudom, ebből mennyi igaz, de az bizonyos, hogy mikor Isten ügye már-már elveszettnek látszik, és az Isten ügyéért szorongok irtózattal takarják el az arcukat, hogy ne lássák annak romlását, az Úr megmozdítja a szemöldökét, és az istentelenség mint a kártyavár, omlik össze. Vad üvöltéssel veszik körül Isten gyermekeit, hogy elnyeljék őket, az Úr azonban egyet mozdul, és pisszenni sem mernek a pogányok. Volt-e sűrűbb felhő mögött a nap, látszott-e elveszettebbnek Isten ügye, mint a Golgotán? Jézus tanítványai szent irtózattal takarták el arcukat annak láttán, ami a Golgotán végbement. Még a nap sem tudta végignézni, hogy azt, aki által és akire nézve teremtetett minden megfeszítsék, halálba adják. És mikor a gonoszok önelégülten

dörzsölték a tenyerüket, hogy íme, elérték a céljukat, akkor elhengeredett a szikla a sírról, megmozdultak a halálban megmerevedett kezek, legöngyölődtek a keszkenők, és akit halottnak hittek, él, dicsőségesebben, diadalmasabban, mint valaha. Örökkön él, és esedezik érettünk. Csüggedten vergődő lélek, halld meg Isten vigasztalását! Nem a gonoszságé az utolsó szó! Akinek orcája el van rejtve a felhő mögött, füleivel figyelmez a szegények kiáltására, hogy ítéletet tegyen az árvának és a nyomorultnak. Elcsigázott lélek, menekülj az Ő oltalma alá! Neki van hatalma megóvni téged a démoni erőkkel szemben, akár kívülről, akár a saját szívedből törnek elő. Kiálts, mert a felhő mögött ott van Ő, és nem hagyja válasz nélkül a kiáltásodat!

11. Zsoltár

AZ ÚRHOZ MENEKÜLÖK!

Itt egyszerűen bizonyságtételről van szó. (A chászáh = menekülést jelent.) Az Úrban, Jahveban bízom! Benne rejtőzöm én! Ő az én menedékem. Amit kihangsúlyoz a vers második fele: nem a hegyekbe menekülök a szorongattatásban, hanem Jahve az én menedékem. Nem félni kell, az Urat kell az embernek megtalálnia. Őnála lenni, akkor nem kell más, Ő az ember egyetlen, semmi mással fel nem cserélhető erőssége! Az Isten iránti bizalom, a Benne való hit, nem a lábak dolga, hanem a szívé. Aki Istenre bízza magát, annak semmi másra nincs szüksége, az nem futkos ide-oda.

Nem jó az, mikor az ember a lábaira bízza magát és menekül, mint Illés is menekült Jézábel elöl. Ki a pusztába, majd a Hórebhez. És ezzel elhagyta azt a helyet, ahová Isten állította őt. És megtelt a szíve félelemmel. Úgy képzelte, hogy egyedül marad, aki bízik az Úrban. Szörnyű érzés lehetett: egyedül maradtam! Nincs mellettem senki más. Ez a félelem, a magára maradottság érzése. (1. Kir. 19,1 kk). Mikor kérdezi őt Isten: mit csinálsz itt Illés? Nyugodtan fordíthatnánk így is: merre tekeregtél Illés? Én rendeltem neked a prófétaság helyét és te azt elhagytad! Nevetséges helyzet az, mikor Isten gyermeke menekül! Ilyen helyzetbe került Jónás is, aki nem volt hajlandó oda menni, ahova Isten küldte. Ninive helyett egy hajón találta az Úr. Menekült. Valójában Mózes is menekült, Egyiptomból (2. Móz. 2,15). Valójában elhagyta Isten által rendelt helyét. És Midián földjéről vissza kellett mennie oda, ahonnan elmenekült. Nem lelkesen tér vissza, nehezen vehető rá, hogy szemtöl-szembe álljon a fáraóval. (2. Móz. 3 kk).

Gondolnunk szabad a prófétai bizonyságra: Akinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel Tebenned bízik. (És . 26,3). A békesség, nyugalom, biztonság nem a veszélyeztetettség hiánya. Ez Isten kijelentésének

bizonyossága, ami a szívünkben hat és él. „Egy hitetlen ember megkérdezett egy asszonyt: - Mi az, amit olvas? - Isten szavát olvasom, hangzott a válasz. - Isten szavát? Honnét veszi, hogy ez Isten szava? - Maga Isten mutatta meg. — Tényleg? És hogy tudta ezt bizonyítani? — kérdezett tovább a hitetlen. Az asszony így válaszolt: - Be tudja bizonyítani, hogy a Nap létezik? - Hát persze! A legjobb bizonyíték az, hogy meleget és világosságot ad. -Pontosan így van, válaszolta az asszony. Számomra a legjobb bizonyítéka annak, hogy a Biblia valóban Isten szava, hogy tapasztalom a melegét és a világosságát!" (Spurgeon). Jeremiást kérdi meg Isten: „Ha gyalogosokkal futva is kifáradsz, hogyan fogsz lovakkal versenyezni? Ha csak nyugodt földön érzed biztonságban magad, mit csinálsz a Jordán sűrűjében? " (Jer. 12,5).

Istennek nem az a célja, hogy kimenekítse az embereket a világból, hanem az, hogy a helyükön maradjanak, és ott tegyék, amit rájuk bízott Isten. Gyakran téveszti el az ember a saját dolgát, azt, amit rá akar bízni Ura: emberek figyelmét Istenre és tetteire irányítani. Isten helyet, megbízást és szolgálatot rendelt ki a számunkra. Ott, ahol vagyunk. Olyan körülmények között, amik bizony néha igen nehezek, veszélyesek. Dániel kerülhet oroszlánok vermébe, a barátai, társai pedig a tüzes kemencébe, ők éppen ott és éppen ezzel tehetnek bizonyságot hitükről és Istenük hatalmáról. Ilyenkor Isten Fia (a negyedik) is a lángok között jár, mert a gyermekei tüzes kemencében vannak. (Dán. 3,25). Vagy Isten angyala ott van az oroszlánok vermében, hogy befogja az oroszlánok száját. (Dán. 6,23). „Az olvasztár soha sincs messze az olvasztó tégelytől, amiben aranyát tűzben tartja. " (Spurgeon).

Az igaz ember tehát nem fut! Isten az ő védelme és ez a védelem erősebb, megbízhatóbb, mint a menekülés, a nyugalmat ígérő hegyek. A sónak ott a helye az ételben, miközben megsemmisül, meg is ízesít! A fénynek ott a helye a lámpatartóban, nem azért gyújtják meg, hogy a véka alá dugják, hanem azért, hogy lámpatartóba tegyék és világítson azoknak, akik a házban vannak. A lámpatartóban elfogy ugyan az olaj, de közben betöltötte a hivatását! Fényt adott. Helyesen látta meg ezt a próféta: Olyan lesz Jákob maradéka sok népek között, mint a harmat, mint a zápor a fűnek. A harmat eltűnik, megsemmisül, miközben megitatja a megfáradt füvet vagy falevelet. A zápor megitatja a földet, a növényzetet, de közben őmaga eltűnik. Elvégezte nagyon fontos szolgálatát, miközben megsemmisül önmagára nézve! Ez az Isten gyermekének a hivatása a földön.

Jézus erre a legnagyszerűbb példa. „A Golgotán, ott szenvedett és bűnömért tett eleget. Ott áldozott szent vérivel, éltet adott gyötrelmivel. Ó, Golgota, gyásznak hegye, hol Jézus értem vérezett! Ó, Golgota, áldás hegye, hol megszerezte üdvömet!" Jézusnak meg kellett halnia, hogy mi élhessünk. Ő lesz

az emberiség életében a só és a harmat! Enyhületet, megbékélést szerez ott, ahol befogadják és hisznek benne! „Én azért jöttem, hogy életük legyen sőt bőségben éljenek." (Jn. 10,10).

„Mert a bűnösök feszítik már az íjat, hogy titokban rálőjenek a tiszta szívűekre. " (l 1,2). Feszítik az íjat és lőnek. Valóban munkálkodik a világban a hitetlenség. A hitetlenség többek között azért is van, hogy a hit megpróbálódjék! Lőnek a tiszta szívűekre. Nem mindig azért, hogy halálra sebezzék. Legtöbbször azért, hogy megsebezzék. Hitetlen az ember és éppen ezért a másikra lövöldöz. Azt akarja, hogy az is a kétségek között hányódjék! Meg akarják rendíteni, el akarják venni bizonyosságait! A kifeszített íj nem mindig valóságos íj. A hitetlen azért lövöldöz, hogy kimozdítsa a hívőt a békességéből, megrontsa lábai alatt a talajt. Jézus körül rengeteg ember fordult meg. Azért, hogy higgyenek benne? Nem, nem. Azért, hogy kihasználják, próbára tegyék, hálóba fogják. Lépten-nyomon hallunk arról, hogy megkísértik.

A hívő ember nem azért van a világon, hogy sikeres ember legyen. Az emberek elvárják tőle, hogy rendkívüli legyen. Rendkívüli dolgokat csináljon! Ki akarják használni, és meg akarják próbálni. Rombolják a hitét, el akarják bizonytalanítani. Ki akarják nevetni! Meg akarják rázni, lába alól kihúzni a szőnyeget. Hitének alapjait meg akarják rongálni. És mikor bizonytalanná vált, mert ő is ember, akkor ki akarják dönteni. Aki meginog, az abban a veszélyben van, hogy ki is dőlhet! Belső egyensúlyom alaptörvénye ilyenkor az, amit a próféta fogalmazott meg: Elestem ugyan, de felkelek, mert meghallgat engem az én Istenem! (Mik. 7,7-10).

Mi a megmaradásom titka? Nem én. Ez a titok nem bennem van. Ez rajtam kívül van! Mikeás így fogalmazza meg: „De én az Urat várom a szabadító Istenben reménykedem; meg is fog hallgatni Istenem!" (Mik. 7,7). A zsoltáros is az Úrról beszél, tudja, hogy az Úr, akinek trónja a mennyekben van, lát minket és ügyünket. Mi tehát a hívő megmaradásának a titka? Az a várakozás és reménység, hogy miközben én megrendültem, Ő rendületlenül ott van az égben, ott a trónja, benne nem változott meg semmi! A hit ereje abban van, hogy látja Istent hatalmában, igazságtételében, bízik ígéreteiben! Látni, de nem a szemünkkel. „Látom őt, de nem most; szemlélem de nem közel!" (4. Móz. 24,17). Az Isten iránti bizalom nem a szemünk dolga. Aki lát, nem a láthatókra néz, hanem a láthatatlanokra. (2. Kor. 4,18). Azaz hitben járunk, nem látásban. Aki minket erre elkészített, Isten az! Ő a Lélek zálogát adta minekünk. Aki mindenkor maga előtt látja az Urat, nem a szemeivel szemléli Őt. (Ap.Csel. 2,25). Becsukott szemekkel is látja Őt. Ez az a látás, amit senki el nem vehet tőlünk.

(cházáh) = látás, prófétai látás, láttatás, amit Isten gyermekei előtt tesz

világossá, láthatóvá! Jahve adhat bárkinek ilyen látást. Igéjét is ezzel láttatja és érteti meg! (2. Sám. 24,3; Ez. 3,14; Jer. 1,11-13). A (báchan) jelentése elsősorban nem megvizsgál, hanem inkább: megpróbál, megkülönböztet. Isten látása lényeglátás. Kipróbál, igaz vagyok-e vagy hamis. Ami az igaznak meg-menekedés, az a hamisnak végzetes bukás.

A megpróbáló erő ítélet és kimenekedés. A tűz is próba. Lám, Isten Dániel társait a tűz próbájából is kimentette. Az Úr igaz, szereti az igazak tetteit, a becsületes emberek pedig meglátják arcát. Jézus ezt így mondja: „Boldogok, akiknek szívük tiszta, mert ők meglátják az Istent." (Mt. 5,8). Ki láthatja Istent? Akinek tiszta a szíve. Hogy lehet a mi szívünk tiszta? Úgy, hogy megtisztítja az Úr Jézus, a tiszta szív tehát megtisztított szívet jelent. A tiszta szívet Jézus irgalma és szeretete tisztogatta ki szennyeiből. És meg fogjuk ismerni Istent az Ő Fiában. „Aki engem lát, látja az Atyát. " (Jn. 14,9). Jóllehet most még tükör által homályosan, de majd egyszer láthatjuk Őt színről színre. (1. Kor. 13,12).

12. Zsoltár
AZ EMBER SZAVA ÉS ISTEN SZAVA

Utasítással kezdődik, mint már sok előbbi és következő zsoltár. Ez az utasítás a karmesternek szól. Nem ismerjük pontosan ennek az utasításnak az értelmét. Sokak szerint nem is tartozik szorosan a tartalomhoz. Annyit azonban jelez, hogy a zsoltárokat énekelték, és már az ószövetségi gyülekezetben hozzátartoztak a gyülekezet énekléséhez, az istentiszteleti rendhez. A református szertartásban nagy jelentősége volt és van a zsoltárok éneklésének. A gyülekezet fordul ezekben, mint imádságokban az élő Istenhez. Azt azonban semmi képpen nem szabad felednünk, hogy a zsoltárok bármelyike imádság, amelyben a gyülekezet áll Isten elé hálaadásával, panaszával, - ugyanakkor szorosan hozzátartozik az írott Igéhez, azaz a zsoltárok Isten kijelentésének a részei. A zsoltárokat nemcsak énekeljük, hanem, mint Isten Igéjét prédikáljuk is.

A 12. zsoltár abban is, ahogyan szembe állítja Isten szavát (im^{e}ráh) az emberi szóval (dábár), hatalmas segítséget jelent az Isten elé álló embernek, mert azt tárja elénk, hogy az Isten szava áll, megbízható, ígéretei érvényesek. És amint az emberi szót, elragadja a szél, mint a pelyvát, Isten szava nem a szélbe szórt, elsodorható szó. Isten erejét, állandóságát hordozza, aki Isten nevét hívja segítségül, az megmenekül! (Ap.Csel. 2,21).

A (jása) szónak széles körű jelentése van. Jelent segítséget, oltalmat, de

ugyanakkor győzelmet is. Sőt jelent üdvöt, szerencsét is. Végső soron ebből származik a nevek egész sora: Isten az én segítségem (Zsolt. 121,2; 124,8), olyan értelemben is, hogy mindennemű szükségünkben megszólíthatjuk Istent. Aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik (Róm. 10,13; Jóéi. 3,5 stb.). Isten az, aki ránk árasztja kegyelmét, aki Szabaditól küld népének. Végső soron Jézus a Messiás. Ő mondja magáról a samáriai asszonynak. „Én vagyok az, aki veled beszélek." (Jn. 4,25-26).

Isten az, aki mindennemű szükségünkben megelégíthet minket. Dávid úgy érezte, hogy fojtogatja őt a szükség, mert elfogyott (gámar) a kegyes. Olykor az emberre ránehezedik a jóakarata emberek hiánya. Ez nem pusztán a magára maradottság érzése, hanem olyan hiány, ami félelmesen nehezedik rá az emberre. A kenyér, a víz hiánya hasonló, a lelki ajándékok hiányához, mikor szabadításra várunk, de úgy érezzük, el kell vesznünk. Lehet-e kiáltani, kaphat-e az ember segítséget?

Nagy meglepetés az, szinte eláll a lélegzetünk, mikor ezt olvassuk Jézus szavaiban: Boldogok, akik éheznek, szomjaznak az igazságra, mert ők megelégíttetnek! (Mt. 5,6). Bár Dávid valóságosan éhezik és szomjazik egy kis kedvesség után, egy kis nyájasság után (chászíd), nem talál ezt sehol az emberek között, odafordul ahhoz, akitől jönnek ezek az áldások! Boldog, mert Istentől kaphat minderre feleletet. Ez az, amire Jézus felfigyel, mikor bejárta a városokat, falvakat mind. „Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. " (Mt. 9,35-36). Miért boldog az, aki igazán szükséget lát, aki éhezi és szomjazza Isten ajándékait? Azért, mert megszánja öt az Úr, asztalt terít és eledelt ad bőven! (Zsolt. 23,5).

Betölti azt az igazságot, hogy aki kér, kap, aki keres, az talál és a zörgető előtt ajtó nyílik. (Mt. 7,7). Isten megáldja azt a bizalmat, amellyel feltárjuk kívánságainkat előtte. (Fil. 4,6-7).

A zsoltáríró nemcsak azt tapasztalja, hogy valamiben hiány van, hanem hogy miközben hiány van hálaadásban, Isten és emberek iránti hűségben, nagy bőségben árad a hiábavaló, hamis szó. Elárad, betölti a világot a kár omló szó, csalárd, hamis beszéd, álnokságnak, hazugságnak, istenkáromlásnak, a gyalázatos és szemérmetlen beszédnek hatalmas áradatai öm lenek ki emberek száján. A hívek eltűntek, de előálltak a hazugok, sima szájjal, kétszínűén beszélnek. Uram, megfulladunk az emberi szó förtelmes áradatában! Mert a száj arról árulkodik, mi van a szívben, a szív teljességéből szól a száj. Aki félreértette Isten parancsolatát, az össze fogja téveszteni azt, amivel Istennek tartozik és amivel embereknek tartozik. „ Belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok,

valamint kicsapongás, irigység, istenkáromlás, gőg és esztelenség. " (Mk. 7,1-23). Ilyen esetben már nem csupán arról van szó, hogy a szív csalárd, hanem arról, hogy a szív romlott, az ember beszéde is romlott, és a bűzt, amit magából áraszt, azért nem utálja meg, mert ilyenné lett a szó.

Segíts, Uram! Az egész életünket ellepi, romlasztja a szenny sokféle áradása. Ahol elárad a fórtelem, ott cselekedni kell! Az ember romlott, te segíthetsz rajta, Uram, Istenem! Ez végveszély, világromlás. Mindenütt ez uralkodik, torkunkig ér a szorosság. Mit kérhet az, aki kér? Irtson ki az Úr minden sima szájat! Mert az emberek azt vallják, nagy segítség a száj, nem lehet azt elhallgattatni! Isten kiirtotta. Jézusban büntette meg, a mi szánk büntetését rajta hajtotta végre. Ő pedig alázatos volt, kínozták, de száját sem nyitotta meg. Olyan volt, mint a bárány, amit mészárszékre visznek, Ő sem nyitotta meg a száját. Kortársai közül ki törődött azzal, hogy mikor kiirtották a földön élők közül, népe vétke miatt érte a büntetés! (És. 53,6-8). Jézus Krisztus meghalt a nyelvünk bűneiért is, méltó hát, hogy Istenhez térjünk! A keresztségben vele együtt el is temettek bennünket, és vele együtt fel is támadtunk Isten erejébe vetett hit által. Csodálatos Krisztus diadala, mert eltörölte a minket terhelő adóslevelet, eltávolította az útból, odaszegezve a keresztre. (Kol. 2,12-15). Jézus ereje által, benne feltámadva, vetkőzhetjük le ó emberünket, vethetjük el magunktól a test cselekedeteit. És az új embert felöltözve lehet háládatos életünk és nyelvünk és lakhat bennünk Krisztus beszéde gazdagon úgy, hogy taníthatjuk egymást zsoltárokkal és dicséretekkel, hálát adva szívünkben az Úrnak. (Kol. 3,9-16).

Isten megbizonyította irántunk való hűségét és bár hű embert kicsoda találhat (Péld. 20,6), kellethetjük magunkat Krisztus ékességeivel. Az a száj, amelyik elfogadta Krisztus áldozatát, nem járhat új életében a nyelv bűneiben! Nem jöhet ki ugyanabból a szájból többé áldás és átok! Ugyanabból a forrásból nem meríthetünk soha többé édeset és keserűt! (Jak. 3,1 kk).

Jézus sebeiért kérhetjük tehát:

1. Isten szeretete tegyen velünk csodát, szabadítson ki a hazugságok tengeréből!
2. Segítsen meg, hogy ne legyünk árulói Jézus Krisztusnak, áldozatának. El ne csüggedjen a szívünk és merjünk az ő dicsőségére élni!
3. Még ellenakcióként se éljünk többé a nyelv bűneiben!
4. Tisztán hirdessük Isten tiszta Igéjét, se ne keveredjünk a hamisság, hazugság semmiféle áradatába!
5. Példa legyen előttünk Krisztus egyenes beszéde!
6. Engedje meg, hogy új életünk vigasztalás lehessen fuldokló embereknek.

Ne legyünk soha restek, hogy a kísértés idején üdvünk reménye vegye birtokába

életünket és nyelvünket!

Elfogyott a kegyes
12. zsoltár

Van olyan időszak, amikor Isten választottal egészen magányosnak érzik magukat. Alig van ennél csüggesztőbb és elkeserítőbb állapot. „Egyedül maradtam" - mondja Illés csüggedten. A zsoltáríró ajkán is így tör fel a kiáltás: „Segíts, Uram, mert elfogyott a kegyes." Nem kerülheti el ezt az állapotot senki. Ahogy Illés szemei meghomályosodtak a Baál papjaival folytatott harc után, és nem látta a hétezret, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt, ugyanúgy juthat reménytelen helyzetbe Isten bármelyik gyermeke. Ilyenkor kétségek között tör elő a kiáltás: „Segíts, Uram!" Úgy érzed, hogy magad maradtál a küzdelmedben? Nincs egy résztvevő szív, nincs aki szeressen, nincs aki hordozzon? Ha még nem ismered ezt az állapotot, át fogod élni előbb-utóbb: eljön a te életedben is az idő, amikor úgy érzed, magadra maradtál. Ahogy Jézusnak is át kellett élnie az elhagyatottságnak ezt a csüggesztő érzését. A körülötte álló sokaságra tekintve szomorúan tette fel a kérdést a tanítványainak: „Vajon ti is el akartok-e menni?" Éppen akkor, amikor a legnagyobb terhet hordozta, nem volt mellette senki. A Gecsemáné kerti éjszakát, a halál árnyékának völgyét egyedül kellett megjárnia. Pál is arról tesz bizonyságot, hogy mikor vádlói előtt védekeznie kellett, nem volt mellette senki. Mennyi embernek szolgált, hányszor letette az életét a korinthusi levél vallomása szerint, mégis át kellett élnie, hogy: „Segíts Uram, mert elfogyott a kegyes." Isten gyermekei azonban ebben a legnagyobb magányban és nyomorúságban sem tudnak mást tenni, mint még inkább az ég felé fordulni, és ha már kiesett a kezükből minden, akkor mindkét kezükkel belekapaszkodni a keresztbe.

A hűség a legjellemzőbb isteni tulajdonság. Talán egy Ige sem mond Istenről többet és nagyobbat, mint ez: „Ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja." Az is nagyszerű dolog, hogy Isten szeret: a golgotái kereszt megrendítően beszél erről a szeretetről. Ezt hirdetik életünk eseményei is, melyekből láthatjuk, hogy nem vaksors és véletlen irányítja életünk folyását, hanem egy szerető atyai kéz. Mégis, Istennek irántunk való szereteténél többet jelent a hozzánk való hűsége. Mit érne, ha Isten szeretete csak bizonyos körül menyek között, és bizonyos ideig tartana, de nem számíthatnánk rá minden időben, bármilyen körülmények között! Éppen ez a nagyszerű benne, hogy amikor elfogynak a kegyesek ezen a földön, akkor is kapaszkodhatsz Istenbe, mert Ő hű marad. Ezzel szemben elmondhatjuk, hogy az emberi hűség talán a legritkább tulajdonság. Nem egyszer a szívünkben feltámadó indulatokat kell megfeszítenünk,

a vágyainkról, ábrándjainkról lemondanunk azért, hogy hűségesek maradjunk. Mennyiszer kell előnyöket és lehetőségeket is elszalasztanunk, mert a hűség és a szívünk nem egy síkban vannak! A szívünk csapodár. Aki hűséges akar maradni, számtalanszor meg kell tagadnia magát. Mi magunktól új örömök, új vágyak, változatos élet után futnánk, a hűségnek azonban a hétköznapi élet szürkeségében is ki kell tartania. Minden hívő életében jön olyan időszak, amikor Jézus hétköznapivá szürkül. Valakitől hallottam, hogy mikor jönnek a kísértések, Jézus kámforrá változik. Nehéz a szenvedélyek, a vágyaink ellenében hűen kitartani mellette. „Eltűntek a hívek az emberek fiai közül" - olvassuk a második versben. Voltak lelkes emberek, elhangzottak nagy ígéretek, mikor azonban csendben, a nyilvánosságtól távol kell vért ontani a csatamezőn, amikor a népszerűtlen keresztet kell cipelni, akkor eltűnnek a hívek. Elszomorító látvány, amint egy-egy közösségben megváltoznak az emberek. Akik ma még odaadó szívvel mentek a zászló alatt, holnap hátat fordítanak neki. Miért? Mert hiányzik a hűség. Amikor valaki megáll előttem, hogy kezét Jézus kezébe tegye, az öröm mellett mindig átsuhan rajtam a fájó érzés: „Vajon meddig maradsz hű Hozzá? Mikor másként alakul az életed, és előnyös ajánlatokat kapsz, megmaradsz-e mellette?" Láttam már embereket, akik egész életüket rászánták egy szolgálatra, mégis otthagyták, mikor másként alakult az életük. Ismert neveket tudnék felsorolni, akik valamikor egész életükkel Krisztus ügye mellé álltak, később mégis elfordultak Tőle. Testvér, te meddig maradsz hű Jézushoz? Meddig maradnak meg lábaid az úton, amelyre Jézus állított?

Egyik legismertebb emberi tulajdonság a hízelkedő ajak és a kettős szív. Jézus így óvta a tanítványait: „Mindenek előtt oltalmazzátok meg magatokat a farizeusok kovászától, amelyik a képmutatás." Megdöbbentő, hogy mennyi képmutatás van bennünk. Hányszor hazudik arcunkon a mosoly, hazugok a barátságos szavak, mert nem őszinte szívből fakad, amit cselekszünk, vagy mondunk. Másként beszélünk egymással, és másként egymás háta mögött. Mikor egymásról beszélünk, úgy kezdjük, hogy „ez egy nagyon jóravaló, nagyon derék ember, de….", és ekkor következik a szapulás. Tudod, melyik állatnak van kettős nyelve? A kígyónak. Amikor nem azt mondod felebarátod szemébe, mint a háta mögött, akkor áspiskígyónak a mérge van a nyelved alatt. Igaz ugyan, hogy az emberek nem szeretik az igazságot, és gyakran el is várják, hogy becsapják őket. Az is bizonyos, hogy a világban a hízelkedő ajkak érvényesülnek. Az, aki mindig szépeket mond a szemedbe és hízeleg, kettős nyelvű. Van néhány ember, akik őszinték velem. Nem mondhatnám, hogy túlságosan kedves emberek, de sokat nevelődtem általuk. El tudod-e fogadni, ha valaki őszintén beszél veled? A hízelgés ördögi vonás. Jól mondta egyszer valaki, hogy a vadállatok közül a legveszedelmesebb a tigris, a háziállatok közül pedig a hízelgő ember. Az ellenség hízeleg. A jó barát ismeri ugyan a jó tulajdonságaidat is, de nem hazudik a szemedbe.

Tele van a világ mellveregető emberekkel, akik hangosan dicsekednek. Az örökösen vitatkozó és hangoskodó emberek nem a Lélek emberei. Jézusról így szól a próféta: „Nem kiált, és nem lármáz, nem hallatja szavát az utcán." Aki vitázik, annak valószínűleg nincs igaza. Aki sokat beszél, az a benne lévő zajt akarja bőbeszédűségével elnyomni. Mások a nyelvükkel akarnak felülkerekedni, és igazságot szerezni önmaguknak. Hányszor tapasztaltam meg én is, hogy amikor a talaj kezdett kicsúszni a lábam alól, akkor kezdtem el hangoskodni, vitatkozni, akkor próbáltam mindenáron bebizonyítani, hogy igazam van. Azonban, mikor az igazság az én oldalamon volt, nyugodtan el tudtam intézni a kérdést ennyivel is: „Kérem, győződjön meg róla!" A versengő, vitatkozó emberek, a meg nem érkezett, kívül maradt emberek közül kerülnek ki. Aki ugyanis belül van, annak már nem kell vitatkoznia. Ahogy a villamosmegállóban is azok szitkozódnak, és tolakodnak, akik még nem tudtak felülni a villamosra. Aki a villamoson ül, az nem vitatkozik. Egy alig néhány lóerős motorkerékpár akkora zajt csap maga körül, hogy a több ezer lóerős villanymozdony vagy gőzgép viszonylag zajtalanul jár hozzá képest. Akiben igazi erő van, az nem akar a nyelvével felülkerekedni. Amelyik keresztyén otthon még vitatkozik, és szóval akarja meggyőzni a környezetét arról, hogy neki van igaza, annak az életében van a hiba. Vizsgáld meg a szívedet, nem akarsz-e otthon a szavaiddal felülkerekedni? A zsoltár szerint ez csak a hamisságot szóló, hízelgő, kettős szívű emberre jellemző: „Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak, ki lehetne úr felettünk?"

A végső szó Istené: „A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr." Maradj nyugton, hadd próbáljanak csak a nyelvükkel felülkerekedni az emberek, hisz az Úr felkel, és kimenti az Ő szolgái lelkét. Elhozza igazságodat, mely olyan lesz, mint a déli nap. Illés mennybemenetele jó példa erre: csak a végig híven kitartó Elizeus szemei látják Illést, amint el-ragadtatik, a többi próféta lemarad erről. Amikor Elizeus visszatér közéjük, a lemaradt próféták el akarnak menni, hogy megkeressék Illést. Elizeus hiába mondja nekik, hogy fölösleges útra indulnak. Mégsem vitázik velük, rájuk hagyja a dolgot. Azok persze, csalódottan térnek vissza a sok eredménytelen keresés után. Ez a hívő álláspont. Sokszor elszégyellem magam, amikor vitatkozom emberekkel, amikor én akarom meggyőzni őket útjuk céltalan vagy helytelen voltáról. Nekem is azt kellene mondanom, amit Elizeus mondott: „Eredj, ha jónak látod!" Isten gyermeke nem félti a maga igazát. A szájhősök pedig megfizetnek hangoskodásukért. Meg van írva, hogy minden hivalkodó beszédért számot adunk az ítélet napján. Isten meghallgatja a nyomorultak nyögését. Ahogy a fáraót is meg tudta törni, mikor népének kiáltása eljutott hozzá, ugyanúgy válaszol majd a te nyomorúságodra is. Ne nyugtalanítson, ha mások nagy hangon vesznek igazságot maguknak. Elérkezik az ő órájuk is.

Téged biztonságba helyez Isten. Nem kell az életkörülményeidnek megváltoznia: ott maradnak körülötted a nagyot mondók, és bolondnak tartanak téged, te mégis biztonságban vagy. Lepereg rólad a beszédük. A legnagyobb tűzbe is kerülhet valaki, mint Sidrák, Misák és Abednégó, de nem tesz kárt benne, mert Isten szeretete veszi körül. „Biztosságba helyezem azt, aki arra vágyik" - mondja az Úr. De hát ki ne vágyna biztonságra, kősziklára a bizonytalanságoknak e homokzátonya helyett? Isten elvisz oda. Egyszer azt álmodtam, hogy iszapos folyóvízbe estem, és minden kapálódzásom ellenére, egyre mélyebbre süllyedtem. Ekkor a magasból lenyúlt értem egy kéz, kiemelt, és a partra helyezett. Ez történik veled is: ha szíved mélyéről feltör a biztonság utáni vágy, valaki lenyúl érted, kiment a bűneid iszapjából, és kősziklára állít. Hányódó lélek, tudod, hová akar Isten helyezni?

„Oh van béke, tiszta, áldott, Melyben lelked megpihen,
Ott a Golgotán találod, Jézus drága vériben."

Jézus vére alatt nincs hatalma az ördögnek, nincs ereje a kísértésnek. Isten nem a kérkedő ajkakat hallgattatja el, hanem megerősít téged. Pál imáját sem úgy hallgatta meg, hogy elvette testéből a tövist, hanem erőt adott a tövis elhordozására. Engedte megtapasztalni, hogy amikor erőtlen, akkor erős. Nagyobb dolog ez, mint elhallgattatni a kérkedőket. Téged nem sodornak el, nem is árthatnak néked, mert biztonságba helyezett az Isten. Az a kérdés, hogy vágyunk-e erre a biztonságra? Ha tetszik neked a léhaság, ha jól érzed magad sodrában, hát csak menj. De ne feledd el, hogy egyszer maga alá temet.

Isten igéje mozdíthatatlan kőszikla: „Az Úr beszédei tiszta beszédek, mint földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva." Az emberi szavak és ígéretek megbízhatatlanok: az emberek nem látnak tisztán, felejtenek, vagy pedig legjobb akaratuk ellenére sem képesek megtartani az ígéreteiket. Isten beszéde azonban olyan, mint a hétszer - tehát teljesen - megtisztított ezüst. Régen ezüsttükröt használtak, mert a megtisztított ezüst tökéletesen adja vissza a képét annak, aki beletekint. Ilyen az Isten igéje is: nincs benne képmutatás, nem állít valótlant, és éppen ez teszi elemi erejűvé. Amikor azt mondja, hogy a hízelkedőnek áspiskígyó mérge van az ajkai alatt, igazat szól. Mikor azonban azt mondja, hogy: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged", vagy pedig: „A ki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem", ez is igaz. Levelet kaptam valakitől, aki szörnyű megkötözöttségek között élt. Ezt írta: „Tudom, hogy Isten mindenképpen üdvözíthet engem." Azért állíthatta ezt, mert Istennek beszéde igaz. Az én szavaim után tehetsz kérdőjelet, de Isten igéje után gonosz dolog kérdőjelet tenni, mert az igaz. Ami Isten szájából

jön ki, az tiszta, nincs benne salak. Nem kell kohóba vetni: nem kell hitetlen teológusok górcsöve alatt vizsgáltatni, hogy mennyi benne az isteni és mennyi az emberi betoldás. Vegye végre tudomásul minden magabízó bibliakritikus, hogy Isten beszédei tiszta beszédek! Ebben van a biztonság, hogy hű az, aki az ígéretet tette. Isten nem csalárd, nem vezet félre: ígérete megáll, és Ő is az ígéretei mellett. Nem emberi érzés vagy elgondolás, hanem Istennek kijelentett és írott igéje az alap, amelyen Isten hívő gyermeke mozdíthatatlanul áll. Ebben az Igében van megtartás és élet. Ennek oltalmában őriz meg az Úr mindörökké. A gonoszság felmagasztaltatik az emberek között, emelt fővel jár a gonosz, a bűnt erénynek mondják, az önzés és az önteltség divatos dolog, tisztátalan beszédek, szennyes indulatok uralják az embert, Isten gyermeke azonban legyen meggyőződve róla, hogy Neki van hatalma tisztán megőrizni őt a tisztátalanságban. Ne rettenj meg, ha néha a kétség felhője el is takarja az arcodat. „Kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe." Isten gyermekeinek a megérkezése bizonyos. Jól tudom, hogy sokszor szorongó szívvel nézel körül, és irtózat fog el látva, hogy az alávalóság felmagasztaltatott a földön, és körbe járnak a gonoszok. De ne félj, mert Isten megtart téged. Magad maradtál? Virrasztasz, mint a magányos madár a háztetőn? Olyan vagy, mint az otthontalan vándor? Senki nem fogad be, senki nem érti a szíved fájdalmát, sőt, idealistának tart, és az arcodba nevet? Ne félj, van, ki megossza veled a szobád rideg csendjét!

Van, ki melléd szegődjön magányos vándorlásod közben! Van valaki, aki esőverte, fagyos arcodat a keblére öleli, végigsimítja csapzott homlokod, és így szól hozzád: „És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr szája határoz meg. Leszel dicsőség koronája az Úr kezében és királyi fejdísz Istened kezében."

13. zsoltár HŰSÉGEDBEN BÍZOM!

Emlékezhetünk Mózes szavaira, mikor a pusztában közbenjár a népéért. (2. Móz. 33,12-23). Mózes kimondja, milyen fontos a számára: „Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!" (2. Móz. 33,15). Jeremiás prófétának a közbenjárására is így felelt: „Ha maga Mózes és Sámuel állna is elém, akkor sem esne meg a szívem ezen a népen. " (Jer. 15,1). Nem elégítette ki Mózest, mikor Isten azt ígérte, angyalt küld előttük! És ott dobog az Istennel való beszéd lényege: Az én arcom menjen-e veletek? Az Ő arca = Isten maga. Ez az, amire szükségük van. Isten beleegyező szava napsugárként ragyogott bele Mózes lelkébe. Mert Isten jelenléte (orcája) nélkül semmit sem akart! Ehhez képest csak még

fokozás az, mikor ezt kéri Mózes: Mutasd meg nékem a te dicsőségedet. Rendkívüli dolog ez minden imádkozó életében, aki odafordul Istenéhez. Ennek a hiánya, Isten tőle való elfordulása, halálos csapás. Isten irgalmának valóságos megmutatása ez: „ Körülragyogta őket az Úr dicsősége!" (Lk. 2,9). Erre emlékeztet a Zsidókhoz írt levél (1,3): Krisztus Isten dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása! Valójában Krisztus az a kőszikla, ahol Mózes megállhatott (I.Kor. 10,4). Ahol Isten gyermeke úgy érzi, hogy elfordult tőle Isten orcája, máris felfakad a lelkéből a kiáltás: - „ Meddig tart ez, Uram ? " (13,2)

Az imádság nem monológ, hanem párbeszéd! Az imádkozó Isten jelenlétébe kapaszkodik. Imádkozni nem lehet meghallgattatás, válasz, felelet nélkül! Isten gyermeke azt kérdi: lehet-e még tovább is így maradni? Minden imádság értelmetlen, mikor monológ marad, mikor az imádkozó elviseli, hogy részvétlen, feleletet nem adó a partnere. Az imádkozás az, „mikor szükségünket és nyomorúságunkat teljes valójában megismerjük, hogy így magunkat az O felséges színe előtt megalázzuk, hogy erős bizalmunk legyen afelől, hogy O a mi imádságunkat, noha mi arra érdemtelenek vagyunk, mégis az Úr Jézus Krisztus érdeméért bizonyosan meghallgatja, amint ezt nekünk igéjében megígérte. " (Heid. KT. 117.). Az imádkozó valóban szüköl mindaddig, amíg úgy érzi, hogy csak magában tanakodik.

Milyen másféle hang az, amikor Dávid kiáll Góliát ellenében. „ Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a Seregek Urának Istenének nevében megyek ellened. " Mások számára is bizonyságul hozza fel: „nem karddal és lándzsával szabadít meg az Úr, mert az Úr kezében van a háború." (1. Sám. 17,45-47). Ezt célozza meg Zakariás is, mikor kimondja az Úr nevében: „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel!" (Zak. 4,6). Igen, de nem mindenki, még Dávid sincs mindig ilyen bizalommal a szívében Isten iránt.

Egyet azonban minden esetben tudnia kell az imádkozónak, azt, hogy Isten mindig hű! Istenben nincs változás, még a változás árnyéka sem! (Jak. 1,16). Azt, hogy „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindőrökké ugyanaz!" (Zsid. 13,8). Dávidnak sem kell sokáig bánkódnia! A mindig hű Isten meghallgatta őt. Isten hűségéhez hozzátartozik az is, hogy higgyek benne és kitartsak a benne való hitben. Isten hűségének kijelentésére az ember hűsége abban áll, hogy kitartson végig, olykor, ha kell vérig is. (Jak. 1,4). Isten gyermekét is érik, érhetik támadások, börtön, akár halálos fenyegetés is. Ez azonban csak alkalom a bizonyságtételre. Állhatatossággal nyerik meg az életet. (Lk. 21,13-19). Állhatatosságra van szükségünk, mikor imádkozunk. (Rom. 12,12). A hit harca szép és Isten koronát ígért a harc után. (Jel. 2,10).

Isten cselekedett, ha elfordul is tőlünk, Isten olykor hallgat, de a kegyelme soha meg nem szűnik! Minden gondolat összesürűsödik a végső kifejletben: „mert én hűségedben bízom. " (13,6) Isten gyermeke kezében akár a kőtáblák is összetörhetnek, de azokat újra fel kell írni. Az, hogy Isten újra íratja a kőtáblákat, arra mutat, milyen fontosak ezek Isten kezében! Végül is ezek a kőtáblák nem emberi szem számára íródtak, a szövetség ládájába kerülnek, az engesztelés fedele takarta be őket! Isten népe semmiféle engedetlensége miatt nem mondott le arról, hogy ezek a kötáblák ott álljanak az engesztelés minden évében a fedélre hintett vér alatt! A hűségében mindig ingadozó népnek szüksége volt Istene hűségére.

Isten hűségének, szeretetének, bocsánatának tanúságait írja fel minden imádkozó szívébe. És ezzel is szüntelen figyelmezteti arra, hogy élete harcait sohasem kell egyedül megharcolnia. Jézus a kezesség arra, hogy a kegyelem elvégzi mindig a maga munkáját a javunkra. A hűség Isten pajzsa minden imádkozó számára, a „ hit pajzsa, amellyel kiolthatjátok a gonosz minden tüzes nyilát!" (Ef. 6,16). Velünk van akkor is, mikor elrejtőzködik, mikor meddig-et kiáltok.

Ő elrejtőzködik, de soha sem annyira, hogy a szívem benne ne rejtőzzön el. Teljes bizonyossággal adja tudtomra, hogy Ő nagyobb mindenki másnál, minden ellenségemnél. „Mert ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, ami legyőzte a világot, a mi hitünk!" (1. Jn. 5,4). Az, ki nekem ellenségem, az Istennek is ellensége. Ellenségeim nem ujjonghatnak, remegni fognak és ingadoznak, mert magukban, fegyvereikben bíznak és az Isten ellen kirántott fegyverek veszteségre vannak kárhoztatva. Jézus mondotta: „Akik kardot fognak, kard által vesznek el. " (Mt. 26,52). Nemcsak elrejtette arcát előlem, hanem engem is eltakar sátrának rejtekében. (Zsolt. 27,5).

Isten gyermeke a bajában is tudhatja, mily nagy jót tett vele Isten. Az éjszakában is vidámíthat minket az Ő fénye. „Nagy keresztem közelebb hozza hozzám az eget, a nagy kereszt erősebb hitre késztet, és a nagy kereszt adhat igazán szép koronát."

Elhagyatva
13. zsoltár

Istennek legkegyesebb és legáldottabb életű emberei is átélik az

elhagyatottságot. Mindnyájunk életében elkövetkezhet az idő, amikor a felhő beárnyékolja a napot. Úgy tűnik, Isten hátat fordít, nem törődik velünk. Búsulása felbuzdultában egy szempillantásra elrejti az Ő orcáját, és úgy érezzük ilyenkor, hogy örömtelen, sivár körülöttünk minden. Akár kifelé nézünk, akár befelé a szívünkbe, nincs vigasztalás, nincs senki, aki biztatna, reménységet öntene belénk. Úgy érezzük, hogy imádságaink a mennyezetig sem jutnak. Ilyenkor nincs áldás az igében sem. Nincsenek győzelmek, nem sikerül semmi, teljes csőd és reménytelenség látszik jobbra is, balra is. Ilyenkor szakad fel a kiáltás a hívő ajkán: „Uram, meddig felejtkezel el rólam?", „Meddig rejted el orcádat tőlem?" Isten gyermeke csak Isten orcájának a fényében boldog. Mindent megadhat neki ez a világ, vigasztalhatja bármivel, ha Jézus orcája nem tündöklik előtte, akkor elvész az öröm, oda a békesség. Az a csodálatos, hogy Isten gyermeke még ezekben a legkeservesebb időkben is imádkozik. A hitetlen ilyenkor átkozódik, és öngyilkosságra gondol. Megsötétedik, és szörnyű a sorsa. Isten gyermeke azonban így szól: „Uram, meddig felejtkezel el rólam?" Az elhagyatottság sötét, félelmes óráit Jézus is átélte a kereszten. Az Ő ajkán is felhangzott azonban az imádság: „Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?" Ezekben az időszakokban Isten gyermeke még mélyebbről, még őszintébben kiált, és még közelebb kerül Istenhez. Mikor a hívő lélek előtt mérhetetlen mélységek nyílnak, ő belezuhan Isten kitárt karjaiba. Ahol a hitetlen lábai előtt csak mélység van, ott a hívő előtt Isten szívének a mélységei is feltárulnak, és abba roskad bele. Ez a nagy különbség az Istennel vagy Isten nélkül élő emberek között. Mikor már nem segítenek a narkotikumok, az ábrándok és álmok, akkor nincs más megoldás, mint elveszni, belepusztulni az útba. Isten hívő gyermeke viszont mind mélyebbre merül Isten keresésében. Nem tud megnyugodni, nem ragyog fel az arca mindaddig, amíg meg nem hallja: „Rád többé nem haragszom."

„Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódjam szívemben naponként?" - kérdezi a zsoltáríró. A belső emésztődés órái ezek. Fáj-e a szíved azért, hogy Isten nem szól hozzád? Nekem tizenkilenc éven át nem fájt. Hívtak konferenciákra, hogy Isten szólhasson hozzám, de én csak mosolyogtam rajta. Most azonban a halált jelentené számomra, ha Isten nem szólna többet hozzám. Jusson csak eszedbe, milyen szomorúság az, amikor nem szólnak hozzád, vagy kedvetlenek veled szemben azok, akikkel összenőtt a szíved! Pedig ez mind pótolható, ahogy az ének is mondja: „Elhagynak emberek, mit árt, ha Ő veled, töröld le könnyedet, Jézus szeret." Az azonban elviselhetetlen, ha Istent látom szomorúnak, kedvetlennek és szótlannak. Testvér! Fáj-e neked, hogy Isten nem szól hozzád? Emészted-e magad azon, hogy Isten ábrázata elborul miattad? Ha valakit nagyon szeretsz és megszomorítod, mennyit emészted magad miatta. Éjszakai álmodból is felriadsz, és keresed a jóvátétel alkalmát. Ilyen bensőséges kapcsolat volt a zsoltáríró és

Isten között. Ezért kérdezte fájó szívvel: „Meddig kell még tanakodni az én lelkemben, meddig kell még emésztődni az én szívemben?"

Egyszer valakinek nagy szomorúságot okoztam, noha nem akartam megbántani. Azon az éjszakán azt álmodtam, hogy az illető messziről intett nekem, mint aki búcsúzik, és soha többé nem jön vissza. Elcsigázva ébredtem fel. Fáj-e neked, hogy megszomorítod Istent, hogy nem szól hozzád? Zaklatod-e Őt, hogy: „Uram, meddig bánkódjam még szívemben?" Odaroskadsz-e a lábai elé, és kérleled-e Őt? Felkeresett egyszer valaki, aki nagyon kínos, nehéz harcokat vívott az ördöggel. A harc nem múlt el nyomtalanul a lelkéből. Próbáltam vigasztalni, de nem sikerült. Biztosítottam, hogy én ugyanúgy szeretem őt, mintha ezek a bűnök soha nem érintették volna, de ez sem használt. Egyszer azonban felragyogott előtte Isten arca, átélte az Igét, hogy „én rád többé nem haragszom", és eljött számára a vigasztalás. Isten gyermekét sem a barátai, sem a szerettei vagy a szerelme nem tudja megvigasztalni, csak az Úr maga. Ha átmenetileg tudnak is mosolyt deríteni szomorú arcodon, az igazi öröm fénye csak akkor derül fel, amikor Isten hozzád fordul. „Nézz ide" - mondja a zsoltáríró. A hívő lélek nem nyugszik bele abba a gondolatba, hogy Isten nem néz rá, nem törődik vele. Ha dolgozom, és a kislányom a közelemben van, újra meg újra így szól: „Édesapám, tessék már idenézni!" Hiába mondom, hogy látom, amit csinál, a kislányom nem nyugszik ebbe bele, hanem odajön, és maga felé fordítja az arcomat. Ne nyugodj bele te sem, ha Isten nem néz rád. A gyermeknek fontos, hogy akit szeret, az lássa őt. Érdekel-e téged, hogy Isten szemei rajtad vannak-e vagy sem? Amikor egy-egy nehéz dolog előtt állok, feltör szívemből a kérés: „Uram, nézz ide, jól csinálom-e vagy sem?"

„Felelj nékem, Uram Istenem" - olvassuk a zsoltárban. A gyermek kitartóan tud kérdezni, és nem nyugszik bele, ha nem felelnek neki. Ilyen viszonyban kell lennie a hívő „gyermeknek" is az Atyjával. Finney, megtérése előtt, még jogászként eljárt egy hívő közösségbe. Azt a megállapítást tette, hogy az emberek ott nagyon sokat imádkoznak, de egyáltalán nem tartják számon, hogy Isten felel-e imádságaikra vagy sem. Nekem is ez a benyomásom Isten gyermekeiről. Egyáltalán nem, vagy csak nagyritkán történik meg, hogy imádságaink után ott van bennünk a vágy: „Felelj nékem, Uram Isten!"

„Világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra." Még a hívő emberek nagy része is bekötött szemmel jár a világban. Gyermekkoromban szerettem ott lenni édesapám mellett, amikor dolgozott. Ha szántott, fogtam az eke szarvának a csúszóját, és látni akartam, hogyan szánt. Ha vetett, baktattam utána a rögök között, és néztem, hogyan vet. Amikor az édesanyám főzött, ott lábatlankodtam a közelében. Látni akartam, mit tesz az ételbe. Jézus azt mondja, hogy a Fiú látja cselekedni az Atyát. Belenyugszol-e, hogy bekötött szemmel jársz, és nem látod

cselekedni az Atyát? Hiszen nincsen csodálatosabb dolog, mint látni Istent cselekvés közben. Látni Őt ott, ahol ágyúval és tankkal mérik az életet, látni Őt a természet változásaiban, mikor esik a hó, és hólepel borítja be a szennyes tájat, vagy mikor feljönnek a csillagok, és mint gyémántszemek ragyognak az éjszakában, látni Őt, amint emberi életeket fordít magához, ahogy felemel, vagy porba dönt. Csodálatos. Aki egyszer munkálkodni látja Őt, az belefeledkezik ebbe a csodába. Akire nem néz rá Isten, akinek nem nyitja meg a szemét, akinek nem felel, az a halálban van, és élete a kárhozatban lesz teljessé. Vannak, akik így élik le a földi életüket. Nem néz rájuk Isten, nem felel nekik, nem láthatják az Ő dolgait, és egyszer csak megnyílik előttük a halálnak sűrű, sötét, áthatolhatatlan éjszakája. Az Istentől való elhagyatottság állapotában nincsen válasz. Aki nincs élő közösségben Istennel, annak ez a sorsa. Örül felette az ellensége, és gúnyos csodálkozással kérdi, hogy vajon Isten mit szólna? Isten munkáit emberi ügyességnek, vagy erőszaknak tulajdonítja, így lát a hívő lélek is, abban az állapotban, amikor Isten elfordítja tőle az arcát. Ilyenkor csak az ellenség kacagása, a sötétség hatalmának rettentése veszi körül. Nincs az ördögnek nagyobb öröme, mint ha ingadozni látja Isten gyermekeit. Szomorú, szívet tépő sors, reménytelen zuhanás. Kegyelem az, ha Isten rád tekint, ha felel és megvilágosítja az értelmedet. Kegyelem, hogy lehetsz más, mint aki vagy. A földről az égbe, a sáros fertőből az égi tisztaságba születhetsz. Isten megmagyarázhatatlan, szabad, mondhatni, önkényes kegyelme ez. Mert így tetszett neki. Nem bízhatunk másban, csak a kegyelemben, de ez éppen elég. Amikor a zsoltáríró előtt felragyog ez a kegyelem, egyszerre megváltozik a zsoltár hangja: „Örüljön a szívem a Te segítségednek!" A gyötrődést felváltja az öröm. Amikor Isten újra lehajol, és felé fordul, akkor újra áttör a felhőkön a napfény. Isten szabadításának örül az ember szíve. Nem tudom, milyen állapotban van a lelked. Néz-e rád az Úr, felel-e néked, fénylik-e világossága előtted? Vagy az ellenség örülhet a tántorgásod felett? Ha így van, mondjad te is: „Én a te kegyelmedben bíztam!" Hidd el, hogy te, aki az imént még leverten, csüggedt szívvel jártál, egyszer csak örülni fogsz, és felhangzik ajkadon az ének: „Fű, virág mind úgy ragyog, minden szebb a földtekén, és én oly boldog vagyok, én Övé és Ő enyém. Mitől egykor féltem én, az mind ködbe oszla el, nyugszom Jézus kebelén, védő karja átölel."

14. Zsoltár

ÉL AZ ISTEN!

A tartalma szerint két részre osztható. Az l-3.v. az egész emberi nemzetségre vonatkozik. A bűn egyetemességét hangsúlyozza. A 4-7.v. már két csoportra osztja az emberiséget. Isten népét üldözik a gonosztévők, az Úr azonban népe védelmére kell.

Az l-3.v.-et általában az ateistákra értelmezték a legtöbben. A verseket Pál értelmezi helyesen Rom. 1,18; 3,20 közötti részben. A bűn az egész emberiségre jellemző. Mindnyájan megromlottunk és rászorulunk arra a kegyelemre, amit Isten Jézus Krisztusban adott meg. A (nábál) nem azt jelenti: balgatag. Azaz nem elsősorban ezt jelenti. Jelent kiszáradt, elaszott, hullaszerű, gyámoltalan állapotot. Valamit, ami nem töltötte be a küldetését, értelmetlen életet, így jelentheti az Istentől elszakadt embert, az embert, aki úgy mer élni, mintha nem lenne Isten. Jelenti az Istentől elszakadt, magának való és magáért élő, céltalan embert. Nem a balgát jelenti a bölccsel szemben, hanem a szívében kiszáradt, válságba került embert. Nem az értelmükkel van baj, hanem a hozzáállásukkal, a magatartásukkal. Mi a szív megromlásának oka? Elszakadás a Teremtőtől, a teremtéstől. Nem tudja, nem akarja vállalni azt, hogy ő része a mindenségnek és egyúttal az emberiségnek. Mindentől és mindenkitől független akar lenni. Van egy szó a Bibliánkban: bűn. Ezt az ember nem könnyen veszi be.

Pedig a bűn nem más, mint ebben a feszélyezett helyzetben lenni: elszakadni Isten akaratától, megtagadni Őt, mint a világ, az élet Teremtőjét, a mi személyes Teremtőnket. A természetes, magától értetődő helyünk a világban az, hogy imádjuk Istent, engedjük, hogy az Ő rendje érvényesüljön életünkben. Ehhez képest az ember mindent elkövet avégre, hogy szabad legyen. Pedig minél inkább magunk irányítjuk életünket, ez csak az Istentől való elszakadás bűnéhez vezet és annál inkább elszakadunk Istentől, embertársainktól, annál betegebbek leszünk. Annál inkább mar, rág, minden következményével együtt a beteg, elsorvadt élet. Isten úgy teremtette a világot, hogy ne éljen önző, magának való életet az ember. Valójában a másik ember nélkül nem élhet egész séges életet. Isten az embert szeretetre teremtette és az, aki gyűlölködik, vét Isten törvénye ellen, megrontja az élet és a természet egységét. Ott dörömböl saját romlásának, embertársai romlásának ajtaján. Uralkodni akar a természeten, uralkodni akar embertársán és nem jut uralomra, hanem egyre inkább beteg lesz. Ez a bűn mindnyájunkra elhatott. Ahogyan ember által jött a világba a bűn, a bűn által a halál, úgy minden emberre átterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vetkezett! (Rom. 5,12).

Az engedetlenség, önállóság, Isten akarata helyett a magunk akaratát cselekedni, ez a bűn. Ebben a tekintetben nincs különbség. A zsidók is, a görögök is mind bűnben vannak. Isten hiába figyel, hiába tekint le az égből, csak azt tapasztalja: „Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem. " (14,3.b). Isten áldásul adta az életet, mi pedig

állandóan boldogtalanok, zúgolódók vagyunk benne. Isten megvizsgálta azok szívét, akik ezt vallják: Ők szeretik Istent. És rá kellett jönnie, hogy nincsen senki, aki jót cselekedjék! (Rom. 3,10). „Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincs aki jót tegyen. Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel ámítanak, kígyóméreg az ajkukon, szájuk átokkal és keserűséggel van tele. Lábuk gyors a vérontásra, romlás és nyomorúság jár a nyomukban, a békesség útját nem ismerik, Isten félelmével nem törődnek. " (Rom. 3,12-18).

Nagyon nehéz ezt magunkról kimondani. Pál is küszködött önmagával, mikor mindenki bűnösségéről és mindenki kárhozatáról beszélt. De fel kellett tárnia a római gyülekezet tagjai előtt a rettenetes valóságot. Bűnösök a pogányok mind, és bűnösök a zsidók is mind. József Attila is ezt a törvényt fedezi fel önmagában:

„Én úgy hallgattam mindig, mint mesét, a bűnről szóló
tanítást. Utána nevettem is - mily ostoba beszéd!
Bűnről fecseg, ki cselekedni gyáva!

Én nem tudtam, hogy annyi szörnyűség barlangja szívem.
Azt hittem, mamája ringatja úgy elalva gyermekét,
ahogy dadogva álmait kínálja.

Most már tudom. E rebbentő igazság nagy fényében az
eredendő gazság szívemben, mint ravatal fékeiül.

És ha én nem szólnék, kinyögné a szájam bár lennétek ily
bűnösök mindnyájan, hogy ne maradjak egész egyedül. "

Istennek a kijelentése nem az ítéletért van. Isten felfoghatatlan kegyelme éppen abban van, hogy szereti, minden bűne ellenére az embert és szeretetében készítette el a Jézus Krisztushoz vezető utat, hogy el ne vesszen, hanem örök élete legyen! Isten szeretetéből fakad, hogy elhozza Jézus Krisztus által a szabadulást. Isten keresi az övéit a világban. Isten szeretetének következtében találhatja meg az ember a megmaradás és az élet útját. Amiről a 14. zsoltár csak annyit tudott: Isten az, aki kezdeményezi, hogy rátaláljon az emberre, Pál már a római levél elkövetkező fejezeteiben arról beszél, hogy talált rá Isten az emberre, és hogyan mutatja meg a Jézus Krisztushoz vezető utat! Isten „ az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által mindenki számára, aki hisz!" (Rom. 3,22). Isten látta az ember vergődését, minket, mint ellenségeit megbékéltetett önmagával, Fia halálával!

Isten ragaszkodott az emberhez. És ahogyan egynek vétke (az első emberpáré) lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek igazsága (Jézus Krisztus

kereszthalála) minden élet megigazulása. (Rom. 5,10-18). Ne feledjük el soha, hogy a bűn miatt képtelenek vagyunk a jóra. Rajtunk csak valaki olyan segíthetett, aki tiszta volt és ártatlan. Isten tehát úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte. (Jn. 3,16). Ő volt engesztelő áldozat a vétkeinkért, így van, mit álmélkodunk azon, hogy milyen szeretetet tanúsított irántunk! Ám de nem elég ámuldoznunk. Isten megismert szeretete arra kényszerít minket, hogy ismerjük meg bűneinket, bánjuk meg és hagyjuk el azokat, így érhetünk el ahhoz: „Nincs tehát semmi kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye, megszabadított téged a Krisztus Jézusban a bűn és halál törvényétől!" (Rom. 8,1). Aki tehát megbánja bűneit, részesülhet az élet örömében, mert „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? " (Rom. 8,32).

Mivel felelhet erre az ember? Add nekem a te szabadításod örömét! Aki megismerte a szabadítás örömét, az nem száraz ág többé! Az örömmel ujjong és hálával tartozik Isten szabadításáért. Van Isten! (1. Kor. 2,7 kk; Rom. 8,19 kk).

Ezt már nem láthatta a zsoltáríró, de azt igen, hogy mindazok, akik az Úrhoz nem kiáltottak, úgy eszik Isten kimentett népét, mint a kenyeret. A kárhozat fiai magukkal akarják rántani a megsemmisülésbe Isten megmentett gyermekeit is. Ez következik a természetükből. A test szerint valók a test dolgaira gondolnak. A veszedelem gyermekei arra törekszenek, hogy az Isten választottak csúffá tegyék. De az Úr megmenti az övéit. „Jóra fordítja népe sorsát, ujjong Jákob és örül Izrael!" (14,7)

A választott nép örvendező nép. Mikor tehát szemben áll velük a világ, nemcsak kicsúfolja őket, hanem meg is*kívánja keseríteni az életüket. Isten az, aki által megterem bennünk a hála gyümölcse. Nincs nagyobb dicsekedése a gonoszoknak, mint mikor Isten gyermekeit megszomoríthatja, kétségekbe kergetheti. Isten gyermekei harcban állanak ezzel a kísértéssel. A kegyelem ben élő ember arra törekszik, hogy a reményeit és ne az aggodalmait szaporítsa. Sok bátor lélek van kitéve rettenetes kísértéseknek, de nekünk nem szabad feladnunk a harcot. Istenre, szabadítására, a Krisztusban adott élet csodáira kell figyelünk. Mert várunk a reménység beteljesedésére, örök ígéreteinkre. Tudjuk, hogy Isten nemcsak ígérte, de be is teljesíti, „hogy jóra fordítja népe sorsát." (14,7) „Miattad gyilkolnak minket naponta, vágójuhoknak tekintenek. " (Zsolt. 44,23). De mindezekkel szemben diadalmaskodunk azáltal, aki szeret minket!" (Rom. 8,36-37).

Bölcsesség és bolondság
14. zsoltár

Akit a Szentírás bolondnak nevez, annak a szíve van összezavarodva, és ennek következtében elszakadt Istentől. Bolond az az ember, aki a maga útjára tér, és azt mondja a szívében: „Nincs Isten." Aki pedig így szól: „íme az Úrnak félelme: az a bölcsesség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás", azt nevezi az írás bölcs embernek. A bolond, ha szájával nem is mondja ki nyíltan, a mindennapokban azonban úgy él, mintha nem létezne Isten. Ilyen ember nagyon sok van a világon. Sokkal több az istentagadó, mint gondolnánk. Hiszen valamit nem venni figyelembe, valamivel nem törődni, nem jelent mást, mint annak a megtagadását. Isten szentnek, sérthetetlennek, és féltőn szerető Istennek jelentette ki magát, aki halállal bünteti a bűnt, és még a bűnös gondolatainkat is megítéli. Aki emellett az Isten mellett közömbösen továbbmegy, az istentagadó. Nézd meg életed cselekedeteit, nem arról beszélnek-e, hogy nincs Isten? Nem az a lényeges, hogy a szád miről tesz bizonyságot, hanem hogy mennyire veszed komolyan Istennek a rád vonatkozó kijelentését és akaratát. Neki tervei vannak veled, amelyeket el kell fogadnod. A törvény és a próféciák azért írattak meg, hogy azokban járj. Meglátszik-e a tetteidből, hogy komolyan veszed Istent, vagy pedig életed éppen ennek az ellenkezőjéről szól?

Az istentagadás oka és következménye a következő: „Megromlottak, utálatosságot cselekedtek, nincs, aki jót cselekedjék." A világosság a világra jött, az emberek azonban inkább szerették a sötétséget, mert a cselekedeteik gonoszak. Történt egyszer, hogy egy idős lelkipásztor suhancokkal utazott együtt. A legénykék azt bizonygatták egymás között, hogy nincs Isten. Nem ismervén a lelkészt, megszólították: „Ugye kérem, önnek is ez a véleménye?" A lelkész így felelt: „Fiatal barátaim, az istentagadók három csoportba oszthatók. Az egyik csoportba tartoznak azok, akik tudományos vizsgálódásaik során jutottak el erre a megállapításra. Ezek közé önök nem tartozhatnak még." A legény kék rázogatták a fejüket, hogy nem, ehhez ők még túlságosan fiatalok. „A második csoportba azok tartoznak - folytatta a lelkipásztor -, akik az előbbiek szénáját eszik. Önök azonban bizonyára nem élnek más szénáján." - „Nem, nem" - tiltakoztak élénken az ifjoncok. „Nos, a harmadik csoportba pedig azok tartoznak, akiknek alapos okuk van rá, hogy tagadják Isten létezését. Ezek közé tartozhatnak önök is." Gondolom, hogy a fiatalemberek ezután nem érezték magukat nagyon jól. Akár kényelmesen érzed magad, akár nem, én is azt mondom, hogy Isten létezését azok tagadják, akiknek erre okuk van. Megromlottak utaik, utálatosságot cselekedtek, nincs, aki jót cselekedjék. Ez azonban a következmény is. Az istentagadó ember romlott és utálatos. Lehet valaki a világ szemében becsületes, Isten Igéje szerint azonban utálatos, mert vannak becsületes

istentagadók és becstelen „istenimádók". Sokan vannak, akikre érvényes Ézsaiás próféta megállapítása: „Ez a nép szájjal közelget hozzám, szíve pedig távol van tőlem", azaz istentiszteletük betanított emberi parancsolat. Szomorú, hogy ha a kegyeseket az úgynevezett istentelenek mellé állítjuk, az előbbiek gyakran szégyennel kerülnek ki ebből az összehasonlításból. Megbecsülendőbb egy őszinte pogány, mint egy hazug „keresztyén".

Isten keresi az övéit a világban. A zsoltáríró Isten mentő szeretetéről még csak annyit tudott, hogy „letekintett". Tekintete keresi az értelmes istenkereső embereket. Mi tudjuk már, hogy Isten nem elégedett meg azzal, hogy letekintett, azzal sem, hogy kezével lenyúljon értünk, hanem tovább ment ennél: eljött emberi testben erre a világra, hogy megmentse az elveszettet. Alászállott a poklokra, a sír sötétjébe, a halál birodalmába, hogy onnét is kihozza az övéit. Megtalált-e téged is?

Ha egy ember értelmesen keresi Istent, meg is találja. Legyen az akár a szerecsen királyné komornyikja, vagy egy hindu Tibet valamelyik eldugott falujában. Az előbbihez Filepet küldi, az utóbbihoz Sundar Singhet. Ne mondja senki, hogy keresi Istent, de nem találja. Vannak emberek, akiket örökös istenkeresőknek lehetne nevezni, mert noha egy életen át „keresik" Istent, mégsem találják meg, mert nem értelmesen keresik. Egyszer egy ember, hazaérve a lakásába, észrevette, hogy betörő járt ott. Elkezdte keresni a zsiványt, nagy szívszorongások közepette. Kereste az ajtó mögött, az ágy alatt, majd megkönnyebbülten kiáltott fel: „Itt nincs!" Végül, kinyitva egyik ruhásszekrénye ajtaját, ott találta a betörőt, aki töltött pisztolyt fogott rá. Rémülten becsapta az ajtót, és felkiáltott: „Itt sincs!" Hányan teszik ugyanezt, az úgynevezett istenkeresők közül: amikor rátalálnak Istenre, megrettennek és elfutnak előle. Emlékezz csak vissza: életed során hányszor lépett eléd, meglepetésszerűen, az Isten. Te pedig továbbra is azt állítottad, hogy nem találod, hiába keresed. Mint a villámfény világította meg életed romlott voltát, bűneid rútságát, te pedig elrejtőztél előle. Ne feledd, hogy Istent mindig a legnagyobb nyomorúságodban találod meg: a Jerikói úton félholtra verve, a házasságtörő asszony szerepében, akinek egy mentegetőző szava sincs a vád hallatán, akkor, ha te is azt kiáltod, mint Péter:

„Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok!" Nem is te találod meg Istent, hanem csodálatosképpen Ő talál meg téged, a nyomorúságodban, a bűneidben. Utolér a világossága, és leleplezi undok bűneidnek sokaságát, de felragyogtatja Istennek a szeretetét is. Ha egyszer azt mondod, hogy nem bánod, milyen áron, mit kell feláldoznod érte, csak megtaláld Őt, akkor Istennek a szemei találkoznak a tiéddel, és a két szempár, ha mind a ketten akarják, csodálatos dolgokat beszélhetnek meg egymással. Csak amikor benned is őszintén feltámad a vágy,

akkor találkozol Istennel. Lehet, hogy fájdalmas és megrendítő lesz ez a csodálatos találkozás, de rájössz arra, hogy az Úr valóban letekintett a földre, hogy vajon van-e értelmes istent kereső. Amikor Isten tekintete végigsöpör a világon, ezt kell megállapítania: „Mindnyájan elhajlottak, egyetemben elromlottak." Ki-ki a maga útjára tért, mindenki a maga akaratát cselekszi, a saját gondolatai szerint jár. Tekinteted nem keresi Isten tekintetét, orcádat nem emeled hozzá, hanem a porban jársz, a sötétbe rejted arcodat, hogy ne láthassad Istent. Templomaink tornyai még az ég felé mutatnak, de akik oda járnak, azoknak szíve a pokolhoz van kötve. Leborulásunk gyakran nem azt fejezi ki, hogy tisztességet adunk Istennek, hanem azt, hogy a mélységben van az, akit imádunk. Imádkozás közben nem azért hunyjuk be a szemünket, hogy alázatosan magunkba tekintsünk, hanem hogy elrejtőzzünk a szemei elől, mert elhajlottunk tőle, eltaszítottuk magunktól. Rólad mit állapít meg most a Szentlélek? Odarejted-e arcodat Atyád keblére, vagy pedig dacosan, makacsul elfordulsz tőle?

A gonosztevők ideiglenesen hatalmat vehetnek Isten népén. Úgy eszik Isten népét, „mintha kenyeret ennének", az Urat pedig nem hívják segítségül. 4. vers Ne aggódjon azonban emiatt senki, mert Isten nem ígérte sehol az Ő népének, hogy mentesek lesznek a világ nyomorúságától. Sőt éppen azt mondta, hogy eljön az idő, amikor majd „aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik", jn 16,2. Fel kell készülnünk arra az időre, amikor Krisztus anyaszentegyháza újra üldözők kezére adatik. Fel kell készülnünk arra, hogy rettegve fogjuk olvasni a bibliánkat, suttogva mondjuk imádságainkat, és éneklésünknek nem szabad kihallatszania az utcára. Isten azonban az igaz nemzetséggel van. A gonosz előbb-utóbb kifullad, beleütközik a kősziklába, eléri Isten haragja és bosszúállása. Ez nem sovány emberi vigasztalás, hanem Isten akarata. Bármennyire pogány dolognak hangzik, az én számomra igen nagy vigasztalás, hogy Isten látni engedi majd az ellenségeim romlását. Amiként földi életemben is hatalmas és erős Istennek mutatta magát, és felhozta igazságomat, mint a napot, bizonyos vagyok benne, hogy az én Uram az ítéletben is az igaz nemzetséggel lesz. A meggyalázott, arcul vert Megváltó királyként tér vissza, és töviskoronája helyén olyan koronát fog hordani, melynek láttán az istentelenek jajszóval hullnak a porba. Elbizakodottságnak tűnhet, de nem adhatjuk alább a királyi trónnál. Annál a bizonyosságnál, hogy egyszer majd ellenségeink a lábaink alá vettetnek, és kénytelenek lesznek átélni, hogy uralkodik az Úr az Ő szentjeivel. Az a kérdés, hogy te az uralkodók vagy az alávetettek között leszel-e?

Akinek az Úrban van bizodalma, az csúfság tárgya ebben a világban. E világ szempontjából valóban bolondság elengedni minden e világi segítséget, és belekapaszkodni Istenbe. Isten gyermekei ezt teszik: lemondanak minden emberi bizakodásról, és csak az Úrban bíznak. Ledöntik a fétiseket, lerombolják a

bálványokat és csak az Úrnak szolgálnak. Tálcán felkínált alkalmakat szalasztanak el. A világ megítélése szerint lehetnének boldogok, hatalmasok, ők azonban mindezt elutasítva hitük karjaival a láthatatlant ragadják meg. Az emberi lehetőségeket, képességeket és jócselekedeteket szemétnek ítélve a kegyelemre támaszkodnak. A lelki szegényeket kineveti, bolondnak tartja ez a világ. Valaki egyszer azt mondta, hogy a keresztyén élete olyan, mint a vándorcigányé. Nincs neki földje, éléstára, cserepes tanyája. Úgy koldulja össze a napi eledelét is. Isten gyermeke ilyen: sem az életre, sem az üdvösségre nincsenek tartalékai. Ha tíz, húsz vagy akár ötvenévi keresztyénség után kell is Isten előtt megállnia, mindig csak az üres tenyerét tartja az ég felé. Bármikor is kell üzleti évet zárnia, mindig csak adóssága van. Mindig többet költ, mint amilye van, mindig üres zsebet, korgó gyomrot és szomjas lelket tár az Úr elé. A világnak van, a hívőnek nincs. A világ szerinti kegyes szeret arra hivatkozni, hogy hány pap van a családjában, vagy előveszi a nagyapjától örökölt, beporosodott, pókhálós bibliát. Úgy szorongatja a markában a kincseit, mint a gyermek a régi, divatjamúlt kétfillérest. Mondd csak, elég szegény vagy te ahhoz, hogy Isten megajándékozhasson? Minél üresebb egy edény, annál többet lehet beletölteni. Minél szegényebb a szíved, annál inkább lehet gazdagítani. Minél nyomorultabb vagy, annál könnyebb téged felsegíteni. Minél sárosabb a kunyhó, amelyben laksz, annál fényesebbnek látod a mennyországot, minél magányosabb vagy, annál drágább lesz a testvéreknek mennyei serege.

Azokat, akik az evangéliumban hisznek, bolondnak tartja a világ, és e perükben el is marasztaltatnak a világítélő fórumain. Lényeges azonban, hogy a mennyei törvényszéken nekik lesz igazuk. Ne nyugtalanítson tehát, ha itt pervesztes vagy, mert végül Isten ítéli meg, hogy ki a bölcs és ki a bolond.

Isten népének szívét minden időben betölti az adventi várakozás. Annál is inkább, mert az istentelenek közé vagyunk szórva, akik szorongatnak, nyomorgatnak bennünket, mert olyan világ vesz körül, amelyikben üldöztetünk, és mert a testünk is újra meg újra elárul bennünket, szövetséget akar kötni a világgal. Ezért tör fel szívünkből a sóvárgás: „Vajha eljönne Sionból Izraelnek a szabadítás!" Ha jól is megy sorod ebben a világban, akkor is ott kell, hogy legyen a szívedben ez a vágyakozás. Ha sikerül is az életedben minden, akkor is tudatában kell lenned, hogy fogoly vagy. Amiként az oroszlánt sem vigasztalhatja meg, hogy az állatkertben kőből és homokból sivatagot építenek neki, ugyanúgy neked is tudnod kell, hogy bármilyen szépségekkel és ígéretekkel vegyen is körül a világ, valójában fogoly vagy. A mi igazi hazánk nem e világból való. Új eget és új földet várunk, melyben igazság lakozik. Nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövendőt keressük. Olvastam valahol egy kis hódról, amelyet a vadon tavából az állatkerti ketrec fürdőjébe vittek. Amikor meglátta a vizet, fejest ugrott bele, s összezúzta a koponyáját a tó beton fenekén. Ilyenek a világ ígéretei: amikor a mélyére szállunk,

véresre zúzzuk magunkat rajtuk.

Az lesz a dicső nap, amikor eljön Sionból Izraelnek a szabadítás. Ez a nap az Isten népe számára örömnek, és vigasságnak a napja lesz, de azok számára, akik nem hisznek, háborúnak, haragnak, szorongattatásnak, nyomorúságnak, pusztulásnak és sötétségnek a napja. Amikor feltűnik az Ember Fiának jele az égen, és mint a villámlás, ellátszik kelettől nyugatig, úgy, hogy még az állatok is, remegő szívvel, odúikba szorulnak, akkor ujjong fel Isten megváltott gyermekeinek a szíve, örül és vigad Izrael, és dicséri a Királyt.

„Visszahozza népének foglyait", olvassuk a hetedik versben. Szegény, fogságban sínylődő, elkínzott lélek! Nézd, az Úr hogyan vigasztal téged! Micsoda vigasztalás ez! Nem csörögnek többé a bilincsek rajtunk, nem szívjuk többé a börtönünk dohos levegőjét, nem csupán szívünk kínzó vágya marad, hogy elrepüljünk, messze szálljunk innen. Micsoda dicsőség és öröm! Ahogy az ének mondja:

„Ha majdan szárnyain, lelkem repül
S túl csillag százain, hazakerül,
Meg lesz főkincse még, hogy lészen
a tiéd, Jobban tiéd Uram, jobban tiéd."

Mennyi baj, mennyi gond, mennyi kísértés van ebben a világban! Csalódások még most is égő forrásait hordod a lelkeden, bűn égette sebek fájó foltjait. Aggódsz a holnap miatt, kísért a múlt, és a jelen taposómalmában tántorogsz! De mindez egyszer megszűnik, semmivé válik. „Mikor az Úr visszahozza népének foglyait, Jákob örül majd, és vigad Izrael." A bolondságot Isten mértéke szerint ítélik majd bolondságnak, a bölcsesség pedig Isten mértéke szerint veszi el a jutalmát. A világ bolondjai, nemtelenjei és megvetettjei ott örökös örömben részesülnek, megszűnik a fájdalom, a sóhaj. Te bolond! Bölccsé lehetsz, ha felismered, hogy bolondság volt az, amit idáig bölcsességként hirdettél. A világ szemében bolonddá kell lenned, hogy Isten szemében bölcs lehess.

15. Zsoltár
ISTENNEL KÖZÖSSÉGBEN

Felvetődik a nagy kérdés: ki lehet a sátrad vendége? A „lehet" így is fogalmazható: ki méltó? És ezzel kapcsolatban gondolnunk kell a vendégmarasztaló szeretetre. (1. Móz. 18,1 kk.) De a sátor valamikor a nomád időkben lakóhely volt. És ez a kép a pusztában való vándorlás idején a szent sátorra is vonatkozott! Ki méltó tehát arra,

hogy Istennél szállást kaphasson? Ez a sátor Isten lakóhelye volt, és később ezt fejezte ki a Jeruzsálemben épített templom is. Sőt, ha Isten országára vonatkoztatjuk, akkor az Ef. 2,19 kk-re is kell gondolnunk, vagy éppen a mennyei polgárjogra (Fii. 3,20). Valóban felvetődik a kérdés, ki méltó arra, hogy ezzel a polgárjoggal rendelkezzék? És akkor előttünk van valaki, aki magát nem tartotta méltónak, hogy az Atya házába belépjen (Lk. 15,11 kk), mégis befogadást nyert, mert azt mondta az Atya: ez az én fiam, aki meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott! Újra, meg újra megdöbbenéssel olvasom, mikor felvetődik a „ki a méltó?" kérdése. És sem az égben, sem a földön senki sem bizonyul méltónak és János nagyon sír ezen. (Jel. 5,1 kk). És a döbbent csendben elhangzik „ Méltó a megöletett Bárány!" És a Bárány felnyitja a pecséteket és láttatja az apostollal az elpecsételtek számát, azokét, akik méltók bizonnyal nem voltak, de akiket a Bárány ítélt méltónak arra, hogy mennyei polgárok legyenek! (Jel. 5,1 kk). Mi által lettek ezek méltók és honnan jőve kapták meg a fehér ruhát? „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehérítették a Bárány vérében. " (Jel. 7,14).

Maga Jézus is tesz fel ilyen kérdést a Hegyi Beszéd végén: Ki méltó arra, hogy bemenjen a mennyek országába? Jézus ismerősei ezek, mert a többieket el fogja utasítani: „Sohasem ismertelek titeket, távozóitok tőlem, ti gonosztévők!" És kérdhetjük, ki a bölcs és kit ismer Jézus? És ő felel: „Aki hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát!" Az embert ez teszi méltóvá az Isten országára, ha hallgat Jézus szavára! Akkor aztán ömölhet a zápor, jöhetnek az árvizek, feltámadhatnak a szelek és nekidőlhetnek a háznak. (Mt. 7,21-27).

Ki a méltó tehát? Méltó Jézus Krisztus és méltó az, akit Ő elpecsételt magának, akit Ő ismer, befogadott, vérével megtisztogatott, aki viseli a megigazítás fehér ruháját.

A 15. zsoltár is megfogalmazza a méltóság jeleit. Méltó az a láb, amelyik tökéletességben (tám), ártatlanságban jár. Méltó a kéz, amelyik igazságban (c^{e}dákáh) él, igazságot cselekszik. Méltó a szív, amelyik szilárd, eltökélt, amelyik „ámen" mond az Úr dolgaira. Méltó a nyelv, amelyik nem rágalmaz, amelyik fontosabbnak tartja saját becsületénél a másokét. (Fil. 2,3-4). Aki nem mond gyalázatot másokra. Aki ellene mond a nyelv kísértéseinek. (Jak. 3,1 kk). Méltó a szem, amelyik tiszteli azokat, akiket az Úr megbecsül. Aki egyetért Istennel abban, amit cselekszik. Méltó az, aki nem vonja vissza esküjét, aki nem uzsoráskodik a rábízott javakkal.

Ha szétnézünk és keressük azt, aki méltó lenne, hogy Istennel lakjék, van-e ilyen? Egyértelmű lenne a feleletünk, ha magunkra nézünk: senki sincsen, bizonyára senki! Még azt sem mondhatnánk, amit Illés: „egyedül én maradtam meg, de az én

életemet is el akarják venni. " (1. Kir. 19,14). Erre a kérdésre nem is embernek kell megadni a választ.

Ha embernek kellene erre választ adni, a válasz talán úgy hangzana, mint Illésé. Csak én maradtam meg. És akkor elfeledkezne arról, amiről Illés is elfeledkezett: „ meghagyok Izraelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baál előtt, minden szájat, amely meg nem csókolta meg azt." (2. Kir. 19,18). Ember nem méltó arra, hogy feleljen erre, mert embert Isten nem avatott bele örök tanácsába. Egyedül Ő tudja, ki az, akit megőrzött magának! Döbbenetes az, hogy mennyire téved ebben az ember. Aki 1-et lát a 7000 helyett! Az ember elveszítené azt, akit Isten a magáénak rendelt öröktől fogva. Mert félelmesen megrendítő az ember ítéletének az aránya: l:7000-hez.

Meghökkentő kérdés is ez. János szívében is megválaszolatlanul marad és sírni tud csak. A zsoltáríró így felel rá: aki így cselekszik, soha el nem bukhat. Dehát ez még megdöbbentőbb felelet. Jánosnak azt mondja az égi hang: ne sírj! Ezt a megnyugtató hangot csak az hallhatja, aki sírt, akinek fáj, hogy nincs ember, aki méltó arra, hogy Isten országának a polgára legyen. Sőt, János azt is láthatja, hogy Isten országa megtelik, mint a menyegzői ház. Isten végbeviszi a tervét, megvalósítja azt, ami embernek lehetetlen. És, ha a meghívottak nem méltók, akkor beterel embereket az utcákról és a terekről, mert meg kell telni a menyegzői háznak. (Mt. 22,1-10).

Egy felelet van rá, nem méltóság szerint telik be a menyegzői ház, hanem kegyelemből, Jézus Krisztus által. Isten a meghívását nem méltóság szerint adja, hanem a Fiáért, Jézusért, kegyelemből! És aki nem alkalmas erre, azt Ő teszi és csak Ő teheti alkalmassá. „De Isten gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett Krisztussal együtt, - kegyelemből van üdvössége tek! —, és vele együtt feltámasztott, és a mennyeiek világába ültetett Krisztus Jézusért, hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban. " (Ef. 2,4-7). Másképpen: „Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljetek. Ó szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és vitt át minket szeretett Fiának országába. " (Kol. 1,12-13).

Ki lehet hát méltó, alkalmas arra, hogy Isten sátorának vendége lehessen?

Ki? Az, aki sír a bűnei miatt! Aki éhezi és szomjazza az igazságot, akit üldöznek az igazságért. Aki, mint só, elveszett a megízesített ételben. A meggyújtott lámpa világossága, aki miután mindazoknak világított, akik a házban vannak, ő

maga elégett Isten dicsőségére és az emberek világosságára. (Mt. 5,6-10.13-16).

Isten oltalmában
15. zsoltár

Ennek a zsoltárnak az indító kérdése egy keleti szokást fed: keleten ugyanis sokáig sátrakban laktak az emberek. A sátrukba nem fogadtak be akárkit. Akit azonban befogadtak, akinek az asztaluknál helyet és szállást adtak, azt a barátjuknak tekintették, és ha kellett, az életüket is kockáztatták érte. Az Úr sátorában lakozni semmivel sem jelent kevesebbet, mint élő közösségben lenni a szent és igaz Istennel. Akit befogadott sátorába és kegyelmébe, arra kiterjeszti irgalmasságát. Isten elrejti, kegyelmébe, oltalmába veszi az övéit, hogy mikor jön az üldöző, aki halálra keresi a lelkűket, aki vádolni, és ítélőszék elé akarná állítani őket a bűneikért, ne találja meg őket. Az üldözött, a bujdosó vándor számára, akit éh- és szomjhalál vagy a forró égövi éjszakák dermesztő hidege fenyegetett, aki bármikor rablók kezébe kerülhetett, nem volt sürgetőbb kérdés, mint hogy ki fogadja be a sátra rejtekébe, ki ad ott oltalmát és biztonságot neki. Éppen ilyen életbevágóan fontos kérdés az ember számára, hogy beviszi-e őt az Úr az Ő sátra rejtekébe, vagy pedig kívül marad? Minket is halálra keres valaki. Életünk ki van téve a hideg éjszakának, félő, hogy elvész étlen-szomjan a pusztaságban. Ki itatja meg a te szomjazó lelkedet, és ki elégíti meg éhező szívedet? Az emberi szó, vigasztalás nem elég. Mind megtört nádszálnak bizonyul, ha rájuk támaszkodsz. Hiába nyúlnak ki feléd emberi kezek, nem tarthatnak meg. Szíved nyugalmát nem adhatja vissza senki. Próbálkozhatsz új környezettel, de a kísértéseidet, a szívedet oda is magaddal viszed, az árnyékaidtól nem tudsz megszabadulni. Visszajárnak és békétlenné, keserűvé teszik az életedet. Egyetlen megoldás van üldözött ember számára, mégpedig az, hogy az Úr bevigye őt az Ő sátra rejtekébe. Vágysz-e te is erre a biztonságra? Vágysz-e nyugalomra, csendre, arra, hogy megszűnjön zaklatásod, mely gyötör, és felkavar? Az Úr sátrában találsz nyugodalmat és biztonságot. Annak bejáratánál az Úr áll, mint hatalmas hős, és nem árthat annak senki, akit Ő szeret. Nincs olyan hatalom, sem pokol, sem angyalok, sem fejedelemség, sem hatalmasság, sem mélység, sem jelenvaló, sem semmi néven nevezendő, ami elválaszthatna téged attól a szeretettől, mellyel Isten megajándékozott téged a Jézus Krisztusban.

„Kicsoda lakozhatik Szent hegyeden?" - kérdi a zsoltáríró, és a következő versben megvan a válasz is: „Aki tökéletességben jár." A tökéletesség az ember számára elérhetetlen. Olyan, mint mikor valaki fényes királyi palotát akar venni magának, de csak egy fillért szorongat a markában. Ha őszintén a szívedbe

nézel, meg fogod látni, hogy nincs egy olyan cselekedeted sem, amellyel megközelíthetted volna a tökéletesség mértékét. Életünk legtökéletesebbnek hitt percével sem tudjuk megközelíteni ezt a mércét. Egy óriási gyár minden tökéletes berendezésével sincs olyan tökéletes és egyszerű, mint a mákszemben lévő életcsíra. Az ember képtelen rá, hogy megfejtse, megértse, még inkább arra, hogy megalkossa. A mákszem tökéletes.

Nézz a szívedbe: van-e benne tökéletes szeretet? Tudod-e szeretni azt, aki nem viszonozza? Tudod-e őszintén szeretni azt, aki gyűlöl, vagy ellenszenvvel viseltetik irántad? Nézd meg a cselekedeteidet, mennyire tökéletlenek, még azzal szemben is, akit a legjobban szeretsz. Hát még azzal szemben, akit szeretned is nehéz! Pedig azt mondja az Ige, hogy csak az lakhat az Úrnak sátorában, aki tökéletességben jár. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy Valaki levetkezte istenségét és emberré lett azért, hogy mi Isten fiaivá lehessünk. Azért vetkezte le az ő dicsőségét, hogy mi, a gyalázatunk helyett, magunkra ölthessük. Az lakozhat az Úr sátorában, aki Krisztusban jár, mert Ő tökéletes. Szájában nem találtatott álnokság vagy fogyatkozás, O a szeplő és sömörgőzés nélkül való, hibátlan, szeplőtlen Bá lány. Szemben a gyűlölői hadával, merészen ezt kérdi tőlük: „Kicsoda vádol engem közületek bűnnel?" És nincs senki, aki vádolhatná. Mikor pedig leszámolni készül földi életével, így szól a tanítványaihoz: „Jön a világ fejedelme, és én bennem jn 14,30 nincsen semmije." El tudod-e ezt mondani te is magadról? Egyedül Ő mondhatta ezt. A holtteste felett nem vitatkozhatott az ördög az angyallal, mint Mózes holtteste fölött, mert az maradéktalanul az Istené volt. Aki Őbenne jár, az lakozhat csak az Úr sátorában.
Továbbá, aki „igazságot cselekszik". Az áttetsző, őszinte, egyenes lelkű ember, akinek szavai mögött nem kell keresni mögöttes jelentést, mert „igazat szól az ő szívében". Ami a szívében, az van a száján is. Szívében van az igazság. Nem úgy van, hogy szívében mást gondol, máson rágódik, hanem nyíltan kimondja, amit gondol. Ebben a világban ez szokatlan, meglepő és kellemetlen dolog. Isten sem tétovázik igazat mondani az embernek. Vizsgáld meg, hogy nem vagy-e képmutató? Nem mondasz-e mást a száddal, mint ami a szívedben van? Meg mered-e mondani az igazságot, anélkül, hogy szeretetlen volnál és annak dacára, hogy el kell viselned a szeretetlenség vádját? Vagy pedig elrejted, elhallgatod azt? Ne higgye senki, hogy Jézusnak könnyű volt megmondani a farizeusoknak és írástudóknak, hogy képmutatók. Nem volt könnyű ezt mondani: „Képmutató, vesd ki előbb a gerendát a te szemedből és akkor gondolj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!" Jézus tudta, mi lesz ennek a következménye, mégis vállalta. Aki az Úr sátrában lakozik, az mindig igazat szól. Próbáld csak meg!

„Nem rágalmaz a nyelvével.", olvassuk a harmadik versben. A hitbeli keresztyénségnek gyakorlativá kell válnia. Aki Krisztusban jár, az tökéletesen

cselekszik, igazat szól és nem rágalmaz a nyelvével. Meg mered-e mondani a felebarátaidnak, amit a hátuk mögött mondasz? Ez a beszédben való tisztaság. A többi rágalmazás. Ez nekem nem mindig sikerül, és a szeretet hiányára vall. Akit szeretünk, arról nem mondunk rosszat a háta mögött, hanem mindig csak arról, akivel szemben van valami keserűség vagy gyűlölet a szívünkben. Természetesnek tartjuk Isten ajándékait, azt is, hogy beszélhetünk, hogy van nyelvünk, pedig lehetne másként is. Egyszer furcsa módon elkezdett a nyelvem dagadni. Arra gondoltam, milyen döbbenetes lenne, ha Isten elhallgattatna. Százszor is kiérdemeltem már. Gondoltál-e már arra, hogy egyszer megnémulhatsz, mert Isten haragját gyűjtőd a fejedre a sok rágalmazás miatt?

„A megbélyegzett utálatos az ő szemeiben." Mi, keresztyének e tekintetben túlságosan liberálisak vagyunk. Az első keresztyének sokkal lüktetőbb és erőteljesebb keresztyénsége nem zárta ki azt, hogy voltak emberek, akiknek nem is köszöntek az utcán. Ha szembe találkoztak velük, átmentek a másik oldalra. Gyakran kényelemből vagyunk nagylelkűek, hogy elkerüljük az összeütközést. Ahol viszont nagylelkűnek kellene lennünk, ott sok mulasztás terhel. Vannak olyan emberek, akikkel szemben Isten gyermekeinek meg kell tagadni a beszélgetést, a barátságot. Ismerek egy keresztyén közösségbe járó asszonyt, akit mikor megtért, komolyan figyelmeztettem, hogy ha Jézus tanítványa akar lenni, szakítsa meg a barátságát egy bizonyos asszonnyal. Ő a szeretetre hivatkozva továbbra is tartotta a kapcsolatot vele mondván, hogy meg akarja menteni Jézus számára az illetőt. Végül, engedetlensége következtében, azóta sem jutott el a teljes világosságra. Még most is félszárnyú, vergődő életet él, és ez talán így is marad, mert nem tudta megszakítani ezt a barátságát. Mentek már tönkre keresztyén életek, mert nem tudtak barátságokat, közösségeket megszakítani. Olyan eset is van, hogy valakit a közösségből is ki kell tiltani, hogy ne zavarja meg a mások lelki békességét.

Ez az ige állásfoglalás is e világgal szemben. A zsoltár olyan világban íródott, amelyben Isten gyermekei képviselték úgy a politikai, mint az egyházi életet is. Ma Isten gyermekei pogány világban élnek: sötét, elállatiasodott világ veszi körül őket. Vannak ugyan keresztyén templomok, és istentiszteletek is, de ez semmit sem változtat a dolgon. Gyakran még azok is messze vannak az igazi keresztyénségtől, akik bibliaórákra járnak. Megbélyegzett világ vesz körül minket. Mersz-e vele szemben arra az álláspontra helyezkedni, hogy megveted ezt a világot, undorodsz tőle, bár közben megteszel mindent, hogy akik benne vannak, azokat megmentsd? Enélkül nem lehet az Úr sátorában lakozni. Itt csak olyanok lakozhatnak, akik Krisztusnak jó illatát hordozzák.

„Aki kárára esküszik és meg nem változtatja." - elfog a szégyen ennek az Igének

olvasása közben. Hogyan tudnám mindig megtartani ígéretemet, és szavamat, akkor is, ha károm származik is belőle? Csalódnom kell saját magamban. Hol van életünkben a megbízhatóság és a hűség? Hogy ha valamit mondunk, az megáll, arra lehet építeni, bármibe kerüljön is nekünk? Természetesen csak akkor, ha amit mondunk, az Isten szerint való dolog. Te, aki keresztyénnek vallód magad, lehet-e számítani a szavadra? Mennyi csalódás van, hány ember törik össze, keseredik meg amiatt, hogy nincs megbízható ember. Hányat szomorítottam már meg én is így! Hányszor mondhatták volna neked is, hogy nem vagy megbízható, hazug vagy! Az Úr megbízható, igaz Isten, ígéretei nem változnak meg. Az Ő sátrában olyanok lakoznak, akik megtartják azt, amit ígérnek. Hányszor fogadtál hűséget, hányszor ígértél, és nem tudtad megtartani! Hányan sírtak emiatt! Hány szív szomorodott meg, mert nem tartottad meg azt, amit ígértél, mert másképp alakultak a dolgok! Nekem az a meggyőződésem, hogy nem alakulhatnak másként a dolgok. Ha valakit Isten Igéje vezet, és megígér valamit, tegye meg, ha beleszakad is ígérete megvalósításába. Ha kárára esküszik is, nem változtathatja meg. Isten is saját kárára esküdött, de nem változtatta meg: ígéretet tett, hogy megtart téged, és ez az ígéret Jézus életébe került, mégis teljesítette. Vajon te kész vagy-e erre?

Az Ő sátrában való lakozásnak a következő feltétele az anyagiakban való hűség. „Pénzét nem adja uzsorára, és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen" - olvassuk az ötödik versben. Adjatok, semmit nem várva érte. Aki kér tőle, mert szorult helyzetben van, annak odaadja, amilye van. Hűséges vagy-e az anyagi dolgaidban? Ha Isten átvizsgálná a pénztárkönyvedet, hány olyan tétel lenne benne, amire Isten azt mondaná, hogy ezt uzsorára fordítottad, gonoszul használtad fel? Mennyit adtál a pénzedből az ördögnek, a saját indulataidnak és kívánságaidnak a kielégítésére? Vizsgáld meg, hogy pénzedet úgy költöd-e, mint az Úr pénzét? Úgy gazdálkodsz-e, hogy el tudj számolni Isten előtt az utolsó fillérig? Nem kell-e szégyenkezned emiatt? Hányszor használtad a magad céljára, amit Isten azért adott, hogy másokon segíts vele, vagy másoknak szerezz örömöt általa? Gondolod, hogy Isten nem fogja számon kérni? Tőlem már számon kérte. Úgy használod-e anyagi javaidat, mint aki az Úr sátrában lakozik? Isten sátrában semmi sem vész kárba, mindennek megvan a maga helye, célja és értelme. Bizonyos vagyok benne, egyszer még kiderül, hogy a legveszedelmesebb baktériumoknak is fontos szerepe van a földön. Isten háztartásában semmi nem felesleges. Nincs-e a te háztartásodban egy sereg felesleges dolog, ami hiábavaló és haszontalan?

„Aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké" - olvassuk végül. Tehát változhatatlan, mozdíthatatlan közösségben van az Úrral. Megfigyeltem, hogy aki nem őszinte, aki nem tud a nyelvére csomót kötni, aki nem helyezkedik helyes

álláspontra a világgal szemben, aki nem tartja meg az ígéreteit, és nem megbízható az anyagi dolgaiban, annak életében kilengések vannak. Aki nincs biztonságban, az Úr sátrában, az meg-megrendül. Baj, bizonytalanság van az életében. Szeretnél az Úr sátorában, és az Ő szent hegyén lakozni? Olvasd el ezt a zsoltárt a Szentlélek jelenlétében, és kérdezd meg az Urat: „Mit akarsz, hogy cselekedjem?"

A legjobb tanácsadó

Áldom az Urat, mert tanácsot ad nekem... Zsoltár 16, 1.

Sok tanácsadó tolong körülöttünk, de csak egyvalaki ad jó tana csőt: az Úr. Ő csodálatos tanácsadó (Ézs 9,6), mert nemcsak a legtisztább szeretettel keresi a javunkat, hanem ismeri jól a körülményeket is, jobban, mint mi. - Mit tanácsolt egykor Dávidnak? Azt, hogy Őt magát válassza örökségül. Jobbat nem választhatott volna, és Dávid nem tud eléggé hálás lenni ezért a tanácsért. Kaphatunk hasznos és értelmes tanácsokat emberektől is, de Isten tanácsa mindent felülmúl. A Bibliában olvasunk a Sátánról, aki gonosz tanácsával az első embert romlásba döntötte. Akkor a kígyó volt az eszköze, most pedig az a sok-sok ember, akik által szórja a maga romboló tanácsait. Egykor Ádám megfogadta a tanácsát és a mi bűnös, balga szívünkben még most is ez talál igazán visszhangra. Akkor azt tanácsolta, hogy a tiltott gyümölcsből egyenek, és akkor majd megnyílnak a szemeik és csodálatos tudáshoz jutnak: „Olyanok lesztek, mint az Isten." Ugyan ki ne szeretne isteni magasságokra eljutni? Évát megvesztegette ez a nagyszerű kilátás, férjének is adott a csábító gyümölcsből. A gonosz becsapta őket, vesztettek, ahelyett hogy nyertek volna. Halált ettek maguknak; így van ez mind a mai napig.

Az oktalan tanács mindig jobban tetszik a természetünknek. Gondoljunk például Roboámra, Salamon fiára (IKir 12,4). Uralkodása elején kérte a nép, hogy könnyítsen nehéz igájukon, amit apja tett rájuk. Előbb tapasztalt vénekkel tanácskozott; ők azt tanácsolták, teljesítse a nép kérését. Ez nem tetszett büszkeségének. Az ifjakkal, a vele egykorúakkal is tanácskozott. Ők az ellenkezőjét tanácsolták: súlyosbítsa még jobban az igát. Uralkodás! vágyának, erőszakos gondolkozásának ez a tanács tetszett. Ennek következtében tíz törzs elszakadt tőle. A Sátán mindig így, a mi fonák gondolkozásunknak megfelelően tanácsol. Hízeleg hajlamainknak és a szenvedéstől való velünk született félelmünknek. „Isten mentsen, Uram, nem eshetik ez meg veled!" - mondta Péter, de Jézus azonnal felismerte a Sátánt a látszólag jó tanács mögött, amely a szenvedést akarta el kerül tét ni vele. Ha Jézus ezt a tanácsot követi, engedetlenné vált volna Atyja akaratával szemben és az emberiséget nem váltotta volna meg. - Adjon Isten nekünk olyan tanácsadókat mindenkor,

akik Igéje szerint tanácsolnak minket!

16. Zsoltár (Messiási zsoltár)

ISTEN AZ, AKI MEGTART

A (mik^{e}tám) pontos értelmét nem ismerjük. Azért, mert akkád nyelven befedni az értelme, engesztelő zsoltárnak mondják. Luther így fordítja: arany ékszer!

A zsoltáríró legelső kérése: őrizz meg, tarts meg a kegyelmedben. Menedékedbe futottam, tarts meg. A (chászáh) nemcsak a megőrzést jelenti, hanem tartalmazza a futást is, a menekülés útját is! És ha felmerül a honnan hová, ez egyúttal jelzi a futás kiindulópontját és a menekülés célját is. Bizonyára igazuk van azoknak, akik azt mondják, hogy a menekülés a kánaáni termékenységisteneknek való hódolástól az igaz Istenhez vezetett. A 4.v. a bálványáldozatok kultuszára utal és a bálványoknak bemutatott áldozatról, illetve ennek elhagyásáról szól. Baáltól Jahvéig. Kicsapongó, elzüllesztő életmódtól az Atyáig. Ahol a menekülőnek egy nagy vágya jut kifejezésre: Vetkeztem az ég ellen, bocsáss meg, ha cselédnek is, de fogadj be házadba. Megtisztulásra szorulok, tisztíts meg, védelemre szorulok, oltalmazz meg! Ahogy a költő írja:

„ Meghurcolt a Vér, ez a Pokolba bomolva, romolva vágtató, tüzes fogat. S most lenget utánam jelt a Patyolat, most most szeretnék lenni bátran élettagadó, szűz, makulátlan, vágytalan és tiszta. " (A patyolat üzenete)

Az, aki menekülésben megérkezett a menedékvárosba, sietett az oltárhoz és futástól lihegve kapaszkodott abba bele! Dolgát nem a bosszúálló ítélte meg, hanem a gyülekezet. A menedékvárost azonban el nem hagyhatta! (4. Móz. 35). Itt mindenesetre nem szószerinti értelemben van szó menedékvárosról. És a futás nem vérbosszúálló elől való menekülés, hanem a hamis istenektől az igaz Istenhez való futás, vagy éppen, megtérés! Isten bámulatos kegyelme az, hogy hozzá lehet menekülni, lehet megtérni! (Az átváh) = te.) Csak te vagy nekem nincs senkim rajtad kívül. Senki más nem tarthat meg rajtad kívül! Te vagy az én menedékváram Te vagy az én egyetlen biztonságom! Nálad vagyok, végre itt, tenálad, tehát ki ne adj! Bocsáss meg, hozzád futottam oltalomért. Bizodalom és kapaszkodás kifejezése ez, de egyúttal a biztonság érzése is. Az írás széjjeltépve, szabad vagyok, szabad! Ártatlan, drága véred, áldoztad lelkemért! Íme, a megérkezés öröme: Lelkem a Jézus vére által igaz s boldog lehet! (Kol. 2,13-15).

Ám, nem elég odajutni, ott is kell maradni! Nem elég, ha az ember az Úrhoz

menekül, nála is kell maradni. Mert a megmentést a megtartás követi. Ennek az a jele, ha egymást követik életünkben a megtartó Istennek a cselekedetei. „Akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez. Akikről ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. " (Rom. 8,29-30). Isten munkájában folytonosság van, gyermekei útját végig kíséri. Kegyelme nem rész szerint van, hanem egész, teljes. Meg lehetünk róla győződve, „ hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára." (Fil. 1,6).

A „rajtad kívül nincs ami jó nekem" (16,2), elébünk helyezi a jót (thób), az Isten szeretetét és kegyelmét, amivel a hívőnek táplálkoznia kell. Az ember megtartatásában nemcsak folyamatosság van, hanem fokozatosság is! Előbb úgy szól hozzánk, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejjel táplál és nem kemény eledellel. Lépcsőről-lépcsőre lehet előrehaladni. Sokan jutalmul még a próbatételeket is megélhetik, „mert sok nyomorúságon át kell bemennünk Isten országába." (Ap.Csel. 14,22). Mennyi mindent el kell hagyni az Úrért! Csak akkor mondhatjuk el: feletted való jóm nincsen! A test szerint valók a test dolgaira gondolnak! De a testi törekvés végeredménye: halál. És akik test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.

„A szentekben és dicsőségesekben telik minden kedvem." Ez azt jelenti, hogy a test cselekedeteit felváltja a Lélek gyümölcse. (Gál. 5,16-23). Az Istenben való gyönyörködés öröme, új ízlést, új kapcsolatteremtést is hoz magával. Az atyafiakkal való közösség gyakorlásának a fontosságát! A hívő élet áldott szenvedélye: rátalálni azokra, akik „szentek", akik megmosódtak a Bárány vérében. Arra vágyni, hogy velük együtt egy lelki ételt és egy lelki italt kaphasson! Az, aki megtalálhatja az atyafiakkal való közösséget és gyakorolja azt, annak előhaladása van Isten dolgaiban. Az nem hiába él, mert gyönyörűséget talál az atyjafiaiban. Neki ott a helye, az Isten által kirendelt helye és ennek a gyakorlásában gyönyörűségét találja. Éspedig „minden kedvét". Ez az első pillanatra túlzásnak tűnik. De hát gondoljunk Pál szavaira: „Öltsétek tehát magatokra, mint Isten választottal, a könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen. Mindezek fölé öltsétek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent. És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben. Legyetek háládatosak... " (Kol. 3,12 kk). Jól értsük meg, ez nem az apostol kívánsága, hanem a Krisztusban választott, teljes élet következménye. A Jézussal való együtt járás sohasem okoz fájdalmat, hanem valóságos és igaz gyönyörködést.

Jaj annak, aki ezt elveszíti! Aki erre tette le az életét, azt nem zavarja a

nyereség utáni vágy, az mindent megkap az Úrban és az Ő megváltottaiban. Aki otthagyta a bálványokat, az maradjon meg az Úrhoz való hűségben. „A keskeny útra térünk, ne rettentsen meg az; Ki elhívott, vezérünk, tudjuk, hogy hű s igaz. " (455. dicséret 2. verse)

Ő hű volt a halálig. Ne legyünk hát mi sem hűtlenek. Vígan járjunk. És úgy járjunk, mint akik szent láncban összetartozunk. „Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős!" (455. dicséret 7. verse) A lemaradókat, megfáradtakat segíteni, ez lényeges, mert hiszen egymásért is felelősek vagyunk. Keresni és találni gyönyörűséget a szentekben és dicsőségesekben, ez a Krisztus gyermekeinek páratlan jutalma! Ne feledjük, hogy gazdag Istenünk van, Ő többet, jobbat, eleget kínál mindenki másnál inkább. (2. Krón. 25,9).

„ Uram, osztályrészem és poharam. " (16,5) Az Úr a mi osztályrészünk. Aki letette a gonosz poharát, annak a kezébe adta az Úr az Ő poharát. „Az ünnep utolsó napján felállt Jézus és így kiáltott: Ha valaki szomj ázik, jöjjön hozzám és igyék. Aki hisz énbennem, annak a belsejéből élő víz folyamai ömlenek. " (Jn. 7,37-38). A hívők örömrésze az Úr kezében van, sőt valójában nem más ez, mint maga az Úr! A müvelésre kiosztott örökrészt kötéllel mérték. (Ez. 47,21). Nagy megbecsülésnek számít: „Én leszek az örökségük, ezért ne adjatok nekik birtokot (a leviták), mert én leszek az ő birtokuk!" (Ez. 44,28). Ez olyan kitüntetés, amit nem kaphat más, csak az, aki szolgálja az Urat! Olyan kiváltság, ami valóban kies helyre esett és ami méltán nagyon tetszik azoknak, akik ebben a kiváltságban részesültek! Ők, már most, itt a földön örvendezhetnek abban, „ nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más hőség, mert a Bárány, aki középen, a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz és az Isten letöröl a szemükről minden könnyet. " (Jel. 7,16-17).

„Az Úrra tekintek szüntelen..." (16,8) Valójában azt kell kimondanunk: „Mi néked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod? - Az, hogy testestől, lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, engem az ördög minden hatalmából megszabadított, és úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejemről; sőt inkább minden az én üdvösségemre kell, hogy szolgáljon; azért engem Szentlelke által is biztosít az örökélet felől, és szív szerint késszé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentúl Őneki éljek. " (Heid. KT. 1). Az ember élete Krisztusban átfogja a jelent és jövőt. Krisztus feltámadása a követőinek is utat mutat a jövő reménysége felé. Krisztus története nem fejeződött be a Gecsemánéban való nagy küzdelemmel, de még csak a golgotái éjszakával sem, hanem a húsvét reggelével. Nem sötét éjszakával zárul, hanem a

húsvét hajnalának a fényével.

„Ezért örül a szívem... " (16,9) Már itt átélhetjük a húsvéti hallelujá̓t: Jézus él, vele élek én is. Jézus győzött, vele együtt győzök én is, Jézus uralkodik, vele fogok uralkodni én is. Akinek a számára Isten a legfőbb jó, annak az élet a legmagasabb gyönyörűség.

17. Zsoltár

REJTS SZÁRNYAID ÁRNYÉKÁBA!

Dávid imádkozik. Imádságában Isten jelenlétére vágyik. Milyen más az embernek e magatartása a világban. Az ember nem vágyik Isten közelébe. Nem Istentől vár megoldást, nem nála keresi a megigazulást. Dávid végül is király, akinek kezében van a hatalom, hogy kiharcolja a maga érdekeit, elégtételt szerezzen magának. Milyen más magatartás ez, mint, amit általában tapasztalunk. Aki imádkozik, az megalázkodik és kér! Az ember gőgös és nem szeret kérni. Az ember nagyra tartja magát, szavaiból kiárad a gőgje, szinte megperzsel. Az emberek bizonyára legtöbben egyetértenek a költővel: „Nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgy is, ha nem kérem!" (Nagy László)

Egy idős ember mondotta a felesége temetése után: „ Óriási veszteség ez a halál nekem. Ötven éven át tudott mindig megbocsátani!" Milyen kár, jutott eszembe, hogy ezt csak most mondja, most ismeri el! Mennyi örömet szerezhetnénk olykor embertársainknak, netán éppen a feleségünknek, ha ezt a vallomást még életében elmondanánk. Igen megráznak minket a veszteségeink, de az életet addig kell megbecsülnünk, amíg él!

Dávid imádkozik és ezzel azt ismeri el, hogy nem tud élni Isten nélkül! A gyertyának nem az a dicsősége, hogy el van téve, szépen becsomagolva a szekrényben, hanem az, hogy elég, miközben fénnyel ajándékoz meg másokat! Dávid imádkozik és így példa lesz. Útjelző tábla az úton, mutatja az irányt, felmutat Istenre, hogy a mi pihenésünk, békénk, vigasztalásunk, örömünk Őnála van. Merjünk Istenre hagyatkozni, még tart az élet, még van mód arra, hogy odakéredzkedjünk a legkiválóbb társaságba, a legmeghittebb közösségbe! A legtöbb ember nem figyel oda. Elmegy felette a reggel és elmegy felette az este, tudja, hogy hiányzik valamije. Panaszkodik, hogy magára van hagyva, dehát hogyne lenne magára hagyva, mikor megfeledkezett arról, hogy őt is szereti Isten, hogy ő is megoszthatja vele a terheit!

Az imádság erő, az imádság fellélegzés. Mikor nagyon nehéz vinni a ránk nehezedő terhet, micsoda segítség, ha megfelezhetjük azt valakivel, pláne, ha éppen Istennel. Dávid király megalázza magát és imádkozik. Kinek van szüksége a terhei megosztására, ha nem éppen annak, akinek milliók terhe nehezedik a vállára! Dávid imádkozik és nem szégyelli, hogy imádkozik. Senki buzgóbban, gyakrabban nem imádkozott, mint Jézus. Ő már hajnalhasadáskor ott állt Isten, az Atya színe előtt (Mk. 1,35), és mielőtt leszállt volna az este, elbocsátott mindenkit és felment a hegyre imádkozni! (Mk. 6,46).

A modern ember szégyell imádkozni. Nagy kár! Az, aki nem tudja letenni a terhét, az csak gyűjtögeti magában, és mérgezi életét, környezete életét. Félelmes mulasztás, mert akinek nincs Istene, annak hiába állnak rendelkezésre a lélektan tudósai vagy a sarlatánok. Fontos kérésnek kell tartanunk, mikor a tanítványok azzal keresik fel Jézust: „Uram, taníts minket imádkozni!" (Lk. 11,1). Érthető, mert az imádkozásból közéjük lépő Jézus derűt, békességet, erőt hozott az Atyánál töltött órák gyümölcseképpen.

Dávid imádkozik és Istentől igazságtételt vár. Dávid felmentő ítéletet vár, az igazság érvényesülését. Nem a saját igazságát kéri, és nem azért zörget Isten ajtaján. „Imádkozom, legyek vidám, hogy házamat vidítni tudjam. Mosolyogjak, ha bántanak és senkire ne haragudjam. " (Áprily Lajos). Csak az lehet áldás a világban, akin megpihent Isten felmentő ítéletének áldása! „ És mert kegyelmed, - gyógyír mindenekre, — gyarló imákra is mézül pereg le: Tanuljak tőlük bár, esetteidtől, kik együgyűn szólnak is, de hitből, s így tanúságot Rólad véve, mégis mozdul hitükre nem a hegy, az ég is... Hozzád szól és egyre jobban, megérzem, hogy szíved visszadobban... " (Berde Mária).

Az imádkozás nem erény, hanem szükség! Kinyújtott kéz az égi segítség után. A hatalmas Isten előtti szerény megalázkodás. Az imádkozás a hit lélegzetvétele, ami ha nincs, mondanivalója sincs. Bartimeus átérezte nyomorúságát és kiáltott. Mikor csendesítették, még hangosabban kiáltott. Emberek nem értették meg őt, de Jézus érdeklődött iránta és magához kérette. Minden ügyünk Isten kezében van, tőle indult el és oda is tér vissza.

„Próbára tettél..." (17,3) A próba jelentése ugyanaz, mint az ércek kitisztítása. Olvasztó kemencében tisztították. Ez a kemence vastag falú volt, a füstöt nyíláson át vezették el belőle, és ilyeneken át engedték bele a savakat is. Fűtőanyaga faszén volt. A nemesfémeknél olvasztótégelyt használtak, hogy kisebb legyen a veszteség. Dávidot is gyakran próbálta meg a szenvedés tégelyében. Most már túl van rajta, tud róla. Ezért mer arról beszélni, hogy „

nem jön ki hitványság a száján." Úgy tűnik, hogy ez ellentétben van a Hegyi Beszéddel. „Aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében. " (Mt. 5,28). Azaz a gondolt bűn is bűn. Amikor áradás van, a környéken mindenki veszélybe kerül, de míg a gátak útját állják, nem szakadnak át, addig közvetlen veszély nincs.

A bűn úton van, hogy befejezze félelmes útját, ám, ha a szájnál sikerült azt megfékezni, ez is győzelemnek számít.

A 7.v. (cheszed) itt irgalmasságra értendő. Mikor Jézus szeretetét adja, megfűszerezi azt a szíve irgalmasságával. Nem kihűlt ételt küld a táplálásunkra, idejében megtölti éléskamránkat ízes ételekkel, meleg kézszorítással kíséri nekünk juttatott adományait, bősége asztaláról nem morzsákat ad elénk. A szívesség, a szemrehányás nélküli jóság megnedvesíti a szemünket is. Az, hogy Ő gazdag, azt jelenti, hogy gazdagon is ad. Olykor úgy gyógyít, hogy észre sem vesszük, ami velünk történik, egyszer csak látunk, hallunk, járunk. Nem viselkedik úgy soha, mintha terhére lennénk. Ha szót is ejt a gyávaságunkról, azért teszi, hogy máskor bátrabban folyamodjunk a segítségéért.

Valóban elmondhatjuk: csodálatos Isten szeretete!

„Őrizz engem, mint szemed fényét... " (17,8) Aki Istenhez kiált, meg fogja tapasztalni, hogy választ kap! Nem puszta segítséget vagy oltalmat, hanem Igéjét is. Nem hasonlít ez semmilyen emberi vigaszhoz. Ember nem tud ilyet adni, mert nincs neki. Az Isten éltető Igéjét nem tudományból merítjük, hanem azt a Szentlélek közvetíti nekünk! Az élő Igéket kapja meg Mózes is. Mikor az atyjafiai számon kérik, ki tett téged bíróvá, Isten élő Igét ad az ajkára és fejedelemmé teszi népe fölött. (Ap.Csel. 7,35-38). Isten akkor is hű a népéhez, mikor az nem figyel reá, mikor elutasítja azt, akit hozzáküld. Amikor valakit Isten vigasztal, ez az igazi vigasztalás, mert Ő nem szavakkal, hanem élő Igékkel vigasztal.

Isten vigyáz ránk, mint a szeme fényére, ez az Ő jelenlétére, oltalmazó szeretetére való utalás. Emberek helyett érdemes megtanulni egyedül Istennek tetszeni! Isten szeme fényének lenni, ez olyan biztatás, amit nagy kitüntetésnek kell venni. Még az is nagy dolog, ha emberek mondják nekünk: Te vagy az én szemem fénye. De még nagyobb dolog ezt hallani Isten élő Igéjéből, hisz ez derül ki a vele való meghitt közösségből! Ezt sehol másutt, sehonnan máshonnan nem ismerhetjük meg.

Akik kiveszik a részüket az életből... Osztályrészük az élet javaiban van! Lakjanak csak jól. „Ők Krisztus keresztjének ellenségei, a végük kárhozat, hasuk az istenük, azzal dicsekszenek, ami a gyalázatuk. " — mondja sírva Pál (Fil. 3,19).

A 13. és 14.v. megható könyörgés. Ezt jelzik a rövid felkiáltások: „Kelj fel... " „Lépj elő, Uram!" „terítsd lel" Akit üldöznek, az beszél így. Mi ez a veszély? Azoknak a gondolkodásmódja, akik a testieket szeretik. A felénk lőtt tüzes nyilakat csak az Úr ereje olthatja ki. (Ef. 6,16). Ők ezzel elveszik jutalmukat! (Mt. 6,2).

A záró vers úgy hangzik, mint győzelmes kiáltás: „Én pedig meglátom orcádat... " Ez nem valami reggeli ébredésről szól. Ez a reggel az örök reggel ideje, amikor meglátjuk Őt színről-színre!

Hullámok közt Jézus karjain
17. zsoltár

Ez a zsoltár Dávid imádsága. Az imádság a kevésbé kegyes emberek életéből sem veszett ki egészen. Vannak, akiknek semmi közösségük nincs Isten Igéjével és népével, imádságaik azonban mégis vannak. Bizonyos vagyok benne, hogy alig akad ember, aki életének bizonyos pontjain ne imádkozna. Bár állandóan nem imádkoznak, és nem is nélkülözhetetlen számukra az ima, amely nélkül ne tudnának meglenni, mégis adódnak életükben alkalmak, amikor imádkozni kényszerülnek. E zsoltárban Dávid imádsága van leírva. Az első versben mindjárt szemünkbe ötlik egy fontos dolog, ami ha hívő szívvel, meghallgatásra várva imádkozunk, nélkülözhetetlen feltétele a mi imáinknak is. Dávid imádsága „nem jő csalárd ajakról". Aki csalárdul, kétszínűén imádkozik, akinek ilyen az ajka, annak imádsága nem jut Isten elé. Akinek imádsága kettős ajakról fakad, az egyszer imádkozik, és dicséri Istent, máskor azonban hazug, és tisztátalan beszéddel meggyalázza Őt. Dávid kérhette, hogy „hallgasd meg, Uram... ", mert az ő imádsága nem jött csalárd ajakról.

Komoly hívőnek tartott emberek ajkán is hangzanak el hazug imádságok. Mondják az Úr imádságát, a Miatyánkot, de hazugságot szólnak vele. Sokan mondják az apostoli hitvallást, és hazugság a szájukon. Istenben még csak-csak hisznek, de az Apostoli Hitvallás által kijelentett Jézusban nem, és még kevésbé a Szentlélekben. Nem hisznek a testünk feltámadásában, és az örök életben sem. A te imádságaid milyen ajakról jönnek? Megtisztult, megszentelt vagy pedig tisztátalan, csalárd ajakról? Gárdonyi Géza egyik elbeszélésében az elbeszélő egy kristálytiszta vizű patakot lát, melynek partján elindul a patak forrása felé. A forráshoz érve megdöbbenve látta, hogy a forrásvíz egy döglött kutya száján buzog elő. A Példabeszédek könyve szerint: „Mint a sántának lábai lógnak, úgy a bölcsmondás a bolondoknak szájában." Más helyütt pedig ezt olvassuk: „Mint a részeg ember kezébe akad a tövis, úgy akad az eszes mondás

a bolondoknak szájába." Imádságaid maguk sebezhetnek meg, és tehetnek boldogtalanná téged, ha olyasmiket kérsz, amelyek ha meghallgatásra találnának, szerencsétlenné tennék egész életedet. Visszaemlékszem néhány kérésemre, amelyek, ha meghallgatásra találtak volna, átkozottá lett volna az egész életem, mert nem tiszta ajakról hangzottak el.

Egyezzenek meg az imádságaid Isten ítéletével. Úgy állj Isten elé, hogy amit kérsz, álljon meg az Ő igéjének világosságában. Olyanok-e a kéréseid, hogy az ítéletnapján is, nyugodtan és félelem nélkül oda mernél állni velük Isten ítélőszéke elé? Ha Isten mérlegre veti őket, és megolvasztja, miután kiolvad belőle a salak, marad-e belőlük valami? Jakab apostol mondja, hogy „nincsen semmitek, mert nem kéritek", vagy „Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt." Imádságainkban, sok esetben, a magunk könnyebbségét keressük. Volt rá eset, hogy fájt a fejem, és bevillant a gondolat: „Kérjed Jézust és megszabadít." Isten Lelke azonban rávilágított, hogy most csak a saját könnyebbségemet akarnám, és a kérésemet inkább úgy formáltam át, hogy: „Adj erőt elviselnem, és ne engedd, hogy gátoljon a szolgálatomban." Mire a szolgálatomat befejeztem, megszűnt a fejfájás is. Hányszor imádkozunk valakinek a megtéréséért, csak azért, hogy ez által kellemesebb legyen az életünk. Hogy kevesebbet bosszantson, háborgasson az az ember. Asszonyok azért imádkoznak a férjük megtéréséért, hogy kényelmesebb életük legyen. Nem annyira a férjük lelki üdvössége izgatja őket, mint inkább az, hogy a megtért férj sokkal elnézőbb lesz egy kis rendetlenséggel szemben.

Ne felejtse el senki, hogy amikor Jézus imádkozni tanított bennünket, mielőtt a mi kéréseinkre került volna a sor - hogy a mindennapi kenyerünk meglegyen, hogy ne kerüljünk kísértésbe -, lezárta a sorompót a saját akaratunk előtt, azzal a mondattal, hogy „legyen meg a Te akaratod". Mikor imádkozol, úgy állj Isten elé, hogy mindent letettél, és mindent Tőle várasz. Mikor szenvedsz, mikor bántalmaznak, vagy szükségben vagy, akkor is úgy állj elé, hogy: „Uram, Tőled jöjjön az én ítéletem." Ha az ítélet történetesen az lesz, hogy maradj meg a szenvedésben, a szükségben és háborgattatásban, sőt még mélyebben megaláztassál, légy kész vállalni azt is. Isten ugyanis megpróbál, hogy szereted-e Őt, hűséges maradsz-e hozzá bármi áron is. „Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel, próbáltál engem" - olvassuk a harmadik versben. A zsoltárírót a legkeményebben megpróbálta Isten. Nem volt elég nappal hordoznia ellenségei gyalázását, és kísértései terhét, jött az éjszaka, és felüdülés, alvás helyett újabb próbatétel szakadt rá. Voltak nyugtalan, álmatlan éjszakái, amikor vergődött, kínlódott, hullottak a könnyei a szenvedéstől.

A zsoltáríró nem talált magyarázatot a próbatételre. Pedig a próba sokkal

könnyebben viselhető el az ember számára, ha tudja az okát. Annál nehezebb, amikor tisztán kerül ki belőle. Mikor ezt kell mondania: „Uram, megpróbáltál engem, és én becsületesen megvizsgáltam az életemet, de nem tudom, miért bántalmaznak az emberek, nem tudom, miért hull rám a gyalázat", vagy: „Nem tudom, miért vagyok beteg. Nem találok rá okot és magyarázatot." Dávidnak nincs az ajkán csalárdság, és várja, hogy Istentől jöjjön az ítélete. Nincs is más út a próbák idején, mint nézni rá és várni az Ő szabadítását. A próbák idején Istennek Igéjével állott őrt. „Ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényire." Lehetetlen is másként megállni a csalárd, kétnyelvű, képmutató emberek között. Akinek életét nem járta át Istennek Igéje, az a próbatételek között elvész, elsodorja a csalárd emberek tömege. Álnok világ vesz körül minket. Minden félrelépés romlást hozhat, halálos veszedelmeket rejt. Csak úgy maradhatsz meg, ha lépteid ragaszkodnak Isten ösvényéhez, bármilyen szépnek ígérkeznek más ösvények vagy kerülő utak, amelyek arra csábítanak, hogy beszélj mellé a dolgoknak, rejtsd el szavaiddal a gondolatodat. Hányszor kerül ilyen kísértésbe az ember! „Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez" - olvassuk az ötödik versben. Ha ingoványon keresztül vezet az ösvény, lelépni róla egyet jelent az elsüllyedéssel. Bármilyen csábítóak is a virágok, a nádcsomók hűs árnyéka, aki életben akar maradni, annak ragaszkodnia kell az ösvényhez. Jól vigyázz!

Ha életben akarsz maradni, ragaszkodnod kell az egyenes úthoz, Isten ösvényéhez.

Isten a hívásra szabadítással felel, és a szabadítás kegyelem. Ha szükségben vagy, megáll Isten ígérete: Zsolt „Hívj segítségül engem." Senki más nem felelhet ne-
5o'15 ked Istenen kívül. A választ, amire a szíved vár, senki mástól nem kapod meg. Máriát húsvét reggelén csak Jézus szava vigasztalhatta meg. Ugyanúgy a te szíved is csak Jézus szavára csitul el. „Hívtalak én, mert Te felelhetsz nékem, Istenem!" Hiába biztatnak, és vigasztalnak az emberek. Mondhatják neked, hogy ne félj, menj nyugodtan tovább a magad útján, de addig, amíg Isten nem vigasztal meg, a szíved vigasztalan marad. Ha viszont Ő vigasztal, akkor hiába is akarnának elcsüggeszteni az emberek, szíved bizton nyugszik a sziklán. Tudod, milyen drága vagy Istennek? A szeme fénye vagy. A szemünk, akaratunk ellenére is, becsukódik, ha valami közelít hozzá. Arról beszél ez, hogy Istennek önmagával kellene meghasonlania ahhoz, hogy rólad elfeledkezzék, vagy átadjon téged az ellenségeidnek. Életemben talán háromszor történt meg velem, hogy édesapám magához ölelt, és ezt mondta: „Apád szemfénye vagy." A szidást, a verést régen elfelejtettem, de ezt nem tudom elfelejteni. Isten szeme fényének lenni annyit jelent, hogy ha nem láthatna többé Isten, akkor egyáltalán nem akarna látni. Nem kívánna gyönyörködni többé sem az angyalok

szépségében, sem a csillagok ragyogásában, sem a teremtett világban.

„Szárnyaid árnyékába rejts el engemet" - mondja a zsoltáríró a nyolcadik versben. Mikor a kis csibe veszedelembe kerül, rémülten menekül az anyja szárnyai alá. A szükség és a nyomorúság idején te is menekülj Atyád szárnyai árnyékába, a gonoszok, az ellenség, a sötétség hatalmai elől. A kilencedik versben Isten ellenségeinek jellemvonásai vannak felsorakoztatva. Pusztítanak. A gonoszok pusztítani akarnak téged. E világ fiai kárt akarnak tenni bennünk: Béliái fiainak gyönyörűséget okoz, ha megszeplősíthetik, ha bemocskolhatják a tisztaságodat, ha sarat és nyálat fröcskölhetnek az arcodba. Körülvesznek lelkendező ujjongással, mondván, hogy: „Hol van a te Istened, akiben bíztál?" Hát hiába imádkoztál? Hiába hiszel? Boldogok, amikor a hited csorbát szenved. Még ha látszólag a javadon örülnek is, szívükben ott a bosszú és a gyűlölet. Nincsen szívük. Az Isten gyermekeit körülvevő embereknek, még ha azok édesanyák, testvérek, vagy barátok is, akkor sincs szívük annak megértésére, ami a hívő életét hevíti, megtartja és megszenteli. „Szívüket elzárták", olvassuk a zsoltárban. Kevélyek és gőgösek. Körülvesznek bennünket „mentünkben", az üdvösség útján, „szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek". A hitetlen világ szeme rajtad van, hogy ha elesel, azonnal megtiporjon, tépjen, marcangoljon. Amíg talpon vagy, nem mernek rád ugrani, mert nincs hatalmuk hozzá. Ahogy a farkasok is hajszolják a nemes vadat, de amíg talpon van, nem merik bántani. Mikor azonban felbukott, ráróntanak, hogy széttépjék. A világ fiai olyanok, mint a rejtekhelyen ülő oroszlánkölykök, alattomosan várják a pillanatot, amikor támadhatnak. Ki szabadíthat meg téged, ha rád zúdulnak a sötétség hadai, ha rád szakadnak a világnak hatalmasai? „Kelj fel, óh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyvereddel." Isten fegyvere az Ige. Amikor hadakozik a pogányok ellen, az Ő igéjének fegyverével teríti le ellenségeit. Az Ige jön vigasztalni, és megerősíteni téged. Hányt-vetett életednek biztos kősziklája, szilárd horgonya ez. Balgatag ember, ne akarj magad harcolni a kísértéseid ellen! Ne akarj magad legyőzni a kísértések hadát, a nyomorúságaidat, az erőtlenségedet! Ha szájaddal győzöl is a szájhősök között, ezáltal legfeljebb te is szájhős leszel, de nem győztes keresztyén. Amikor Elizeus szolgája meglátta az ellenséget, akik annyian voltak, mint réten a fű, így kiáltott: „Jaj nekünk, Uram, mi lesz velünk, elveszünk!" Mikor azonban, Elizeus imájának hatására, szemei megnyíltak, és meglátta a környező hegyeken felsereglett angyalokat, megszűnt a félelme. Amikor jön az ellenség, ha körülvesz, és rád szegezi a tekintetét, ha oroszlánként üvölt körülötted, ekképpen kérd az Urat: „Uram, a te szemed fénye vagyok, rejts el engem a te sátradba és védd a te ügyedet!" Zwingli éneke így szól: „Tartsd, Uram, most a székért, mert az útról, ha letért, ellenünk ujjong azért!" Láttam már néhányszor rakott, dülöngő szekeret. Az ember rettegve nézi, hogy, jaj, csak le ne boruljon! Van rá eset, hogy

Isten ügye is ilyennek látszik. Ilyenkor Isten gyermeke rettegve kéri: „Uram, tartsd, védd a te ügyedet, különben eldől!" Mi nem tudjuk megvédeni, megtartani, hiszen kiesett a kezünkből a kormány. „Uram, segíts, kelj fel, szállj szembe ellenségeimmel, védd a Te ügyedet!" Kitől kell megvédeni Isten ügyét? „Az emberektől, oh Uram, kezeddel, a világ embereitől." E világnak nincsenek szellemei. Noha „nem test és vér ellen van tusakodásunk", a démoni hatalmak embereken keresztül támadnak. Péter Jézus tanítványa volt, mégis megtörténhetett, hogy az ördög eszköze lett, mikor ezt mondta: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled!" Jézus azonban azonnal látta, hogy Péter ajkán keresztül a sötétség hatalma beszél vele. Arra is volt eset, hogy az ördög édesanyja aggódó szeretetén keresztül akarta tőrbe csalni, és ezt kellett mondania: „Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én órám."

Jönnek az emberek, és ígéreteket, ajánlatokat tesznek. Hívnak, csábítanak ide-oda. Figyelj oda, hogy mi van a szándékuk mögött. Nincs rá eset, hogy e világ fiai jó szándékkal közelítsenek Isten fiaihoz. A legjobb szándék mögött is ott van a Sátán sötét keze, aki el akar csábítani, meg akar ejteni. Ajánlatai legtöbbször kedvezőek és hízelgőek. Úgy látszik, mintha jóakarat és szeretet irányítaná őket, de démonok állnak mögötte. A világ fiai zavartalanul élnek: „Az ő osztályrészük az életben van; megtöltötted hasukat javaiddal, bővölködnek fiákkal, amijük pedig marad, gyermekeikre hagyják." Nem lehet őket kirívó bűnökkel vádolni, ki-fogástalanul illeszkednek a világ erkölcsi rendjébe. Zavartalan nyárspolgári életet élnek. Annyira jól megy a sorsuk, hogy néha még a hívő ember is kételkedik, hogy vajon nem nekik van-e igazuk? Ugyanis a hívő ember élete hozzájuk képest meg-alázott, elesett élet. Nem találtam még olyan hívő lelket, aki valamilyen formában ne csalódott volna a világban. Éppen a csalódásokon keresztül érkezett el Jézushoz. Akik e világban jól meg tudják tölteni a gyomrukat, a tékozló fiúhoz hasonlatosak, amikor az még tobzódva élt. Nem tudnak fölkelni, és visszatérni az atyai házhoz, csak akkor, ha majd a kegyetlen gazda a disznók vályújától is éhes gyomorral kergeti el őket. Aki e világban nagyon feltalálja magát, akinek „keresztyénsége" dacára minden úgy megy, mint a karikacsapás, az nem tudja igaz lélekkel megérteni azokat, akik nem maguk választották Őt. Míg e világ kiegyensúlyozott életű nyárspolgárai megelégszenek azzal, hogy megtöltötték a hasukat és kényelmet, jólétet biztosítottak maguknak, addig Isten gyermekei csak Isten ábrázatának a látásával elégednek meg. Ha Isten gyermeke vagy, legyen neked elég Jézus. Nem baj, ha minden más elvész, ha elveszítem azokat, akiket szeretek, ha vérzik is a szívem, csak Ő maradjon meg nekem. Isten azt mondja neked, hogy a szeme-fénye vagy. Bocsásd el tehát az emberi reményeidet, amelyekbe kapaszkodsz, és rejtsd el arcodat Uradnak kebelén. Mond neki te is, hogy: „Megelégszem a te ábrázatoddal."

Ha nézed Őt, elcsendesedik zaklatott szíved, és révbe érsz szívének rejtett sziklaöblében. Viharvert madár! Megpróbált, hányt-vetett élet! Megváltódnak ölelésre tárt karjai nyugalmat és menedéket kínálnak neked! Ne akarj a magad erejéből partra vergődni. A viharban, a hullámok között is biztonságban vagy Jézus karjaiban!

18. Zsoltár
GYŐZELMI ÉNEK!

A 18. zsoltár kisebb változásokkal szerepel a 2. Sám. 22-ben. Az (ebed Jahve) = az Úr szolgálja. Szószerinti értelemben rabszolga, akinek semmi joga nincs, egészen az uráé. Az Úr szolgájának lenni mégis dicsőség. A próféták is az Úr szolgájának vallják magukat. Dávid is az Úr szolgájának vallotta magát. Isten tulajdonának. Ez a zsoltár megkapó erővel mutatja be, amint Isten kiszabadítja a szolgáját szorongatott helyzetéből. Amint odafigyel szolgája segélykérésére. Megkapó erővel mutatja be, hogy a teremtettség Ura rendelkezésére áll szolgájának a természet erőivel.

A zsoltár beosztása: 2-4.v.: Isten dicsőítése. 5-20.V.: azt mutatja be, hogy milyen veszély leselkedett az Úr szolgájára, és hogyan mentette meg a hozzá lehajtó Isten, miközben mozgásba hozta a természet félelmes erőit. 21-28.V.: arról beszél, hogy Isten feddhetetlenné tette a szolgáját, és fénysugaraival győzelmet vesz a sötétség minden hatalmán. 29-46.V.: a zsoltáríró személyes tapasztalatát írja le, és megvallja, hogy a kegyessége, hűsége mind, mind Istentől valók. 47-51. v.: Isten magasztalása és kegyelmi ítéletének hangsúlya a győzelmes Istenről.

a) 2-4.v. Láthatóan Isten szolgájának lenni nagyobb dicsőség, nagyobb kiváltság, mint emberek, mint Izrael királyának lenni! Már József megtanított arra, hogy aki Isten szolgája, az már nyugodtan lehet Potifár szolgája is. Élete titka nem az, hogy Potifár megbecsüli, szolgái fejévé teszi, hanem az, hogy az Úr rajta tartja a kezét, vele van, áldássá teszi őt! (1. Móz. 39).

Isten szolgáját az jellemzi, hogy szereti az Urat! (rácham). Tele van a szíve Isten iránti rajongással. El van ragadtatva Istentől. Annyira , hogy Isten a biztonsága, Ő a kőszikla amelyen állhat, erőssége, aki által erőről-erőre jut. Biztonságban van, és lehet nála veszedelem idején is. Szereti az Urat lankadatlanul, mert Őbenne van biztonságban. Az Úr iránti szeretet az, ami talajt ad a lábunk alá. Ez a szeretet bizalom is Istenben. A szeretet a legnagyobb, aki szeret nem múlik el a múlandókkal, aki szeretetben van, Istenben van és Isten is őbenne. (1. Kor. 13,1-

13; Ján. 4,7-12).

„Az Úrhoz kiáltok... " (18,4). A szeretet az Úrhoz fordul, mikor a gonosz közelít hozzá. Aki szereti az Urat, megosztja az Úrral a gondjait, mert tudja, hogy segít rajta Ura! (1. Pét. 5,7). Az Úr iránti szeretet és bizalom kísér minden utunkon. „ Ha egy sem volna a világon, kire magad rábízhatnád, akkor is állna oldaladon, és hűségét tapasztalnád. Ő tudja titkos bánátidat, elvenni mikor kell azokat: Légy csendes szívvel. " (270. dicséret 4. verse).

Olykor mégis elszorul a torkunk, mert elengedtük az Úr kezét, mert úgy tűnt, hogy nincs szükségünk rá. Az ember akkor van igazán veszélyben, mikor úgy véli, biztonságban van. Nincs annál nagyobb veszély, mintha nélküle élünk és nélküle merünk valamit is elkezdeni. Az ember sohase felejtse el, hogy neki páratlan nagy vigasztalása az, ha bízik az Úrban, ha rajta csügg minden reggelen és benne pihen el minden este. Aki bízik Istenben, az kővárban lakik, Isten szeretetét és hűségét élvezheti. „S akármit teszek, a parányi tettek, mozdulatok is áldássá lehetnek, csak semmit ne végezzek sohasem gépiesen! Legyen ott minden tettben a szívem! Egész szívem. " (Túrmezei E.).

Áldott, aki így kezdheti napját: Jó reggelt, kegyelem!
„A tegnap terhe már a tegnapé, a holnap árnya még a holnapé.
Minden új reggelen, örök Útitársamat köszönthetem:
Jó reggelt, Uram Jézus!
Jó reggelt, öröm!
Jó reggelt, békesség!
Jó reggelt, kegyelem!" (Túrmezei E.)

Aki napja reggelén megragadta élete biztos pontját, az jól is fogja végezni.

b) 5-20.v. „Körülvettek a halál kötelei..." A baj mindig váratlanul támad. Akkor, mikor legkevésbé számítunk rá. A Sátán nemcsak erősebb nálunk, él azzal a lehetőséggel is, hogy váratlanul csap le ránk. Úgy lép elénk, mint a hirtelen áradás, kísértései özönével akar lerohanni minket. Jön többedmagával. Ömlik a zápor, jönnek az árvizek, feltámadnak a szelek és nekidőlnek életünknek. Csak az állhat meg, aki az Úrban él, az Úr szavára ügyel. (Mt. 7,24-25). Az ördög támadása félelmes, mintha örvények nyílnának meg hirtelen, elnyelő mélységek, mintha a polipkarok kapaszkodnának belénk, csápjaikat, szívó karjaikat belénk mélyesztve. Mi a védelme a megtámadott embernek? Buzgón kér, Ura után kiált!

A szeretetnek van olyan vallomása is: „ nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam... és Ő meghallotta kiáltásomat!" (18,7) Ahogyan elhangzott a kiáltás, Isten meghallotta

és jött! Igen, azt kell mondani: Az Úr csodásán működik, valóban igaz, hogy az Úr közel van, kéznél van! Súlyos hibát követ el, aki eltávozott az Úrtól. Nagy hatása van az igaz ember buzgó könyörgésének! (Jak. 5,16). Isten érti és hallja a könyörgésünket, sőt olykor még szólnunk sem kell, ő már hallja, segítségünkre siet. Isten a bajban levő, nyomorult és megtört szívű emberrel van. (És. 66,2).

Ezekből a versekből azt kell megértenünk, hogy milyen messzire érnek az Úr kezei! Ki tud menteni a legnagyobb mélységekből, kihoz a pokol tornácából! „ Ha a mennybe szállnék ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, ott is ott vagy, ha a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem." (Zsolt. 139,8-10). Amikor segélyért kiáltok és megrendül a föld, dörög az Úr az égben, láthatóvá válnak a vizek medrei, nem kell félnem. Az Úr felelete ez a kiáltásomra. Ilyen messzire elmegy az Úr, hogy megmentse az én nyomorult életemet!

Azt kérdezhetjük, mi választ el engem az Úr szerelmétől? „tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?" (Rom. 8,32). „Azért nem félünk, ha megindul is a föld és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei és tombolásától megrendülnek a hegyek. " (Zsolt. 46,3-4). Aki átélte Jézussal együtt a nagycsütörtök gyötrelmét, aki hallotta Jézust imádkozni: Atyám, vedd el tőlem a poharat. Akit csak halványan érintett is az a fájdalom, ami Jézust meggyötörte, aki belenézett a fájdalomnak abba a tengerébe, mikor verítéke olyan volt, mint földre hulló nagy vércseppek, az érez valamit abból, hogy meddig ment el Isten az irántunk megmutatott szeretetében. (Lk. 22,43-44)

Annak a szívében felfakad az ima: Ó, mily csodálatos, hogy Isten szeret engem! Az az ember átérezheti, milyen fontosak vagyunk Istennek! A háromszor elhangzó öröm: „Az Úrhoz kiáltok és megszabadulok" (4. v.) „Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam és meghallotta a hangomat." (7. v.) És „lenyúlt a magasból és felvett engem!" (17.v.). Akit így szeretnek, akiben így gyönyörködik az Úr, annak olyan gazdagság jutott, amivel nem vetekedhet a föld bármilyen gazdagsága sem. Isten lehajlásának olyan következményei vannak, hogy remeg a föld, mikor megreszketnek a hegyek alapjai, lehajlítja az eget és dörög az Úr, mert hallotta a kedvese hangját, és felborította a természet megszokott rendjét! Jól jegyezzük meg, hogy Isten mindent megtesz a gyermekeikért! Bármi történjék is velünk, körülöttünk, bátran bízhatunk Benne, mert értünk áll harcban. Kikérhet a Sátán, de az Úr hűségét, szeretetét soha meg nem kérdőjelezheti. Máglyán ég el Húsz János, de már kibontakozóban Luther Márton tanúságtétele. Istvánra kövek zúdulnak, de már közel van az idő, mikor úton van a választott edény, Pál. Semmi erő nem állíthatja meg az Urat győzelme elérésében, még a huszadik század hitetlensége sem. Legfeljebb közelebb hozza hozzánk a nagy Babilon romlását, az

új eget és az új földet. (Jel. 18,2; 2. Pét. 3,10-11).

c) 21-28.v. Mondhatja már Dávid: „Gyönyörködik bennem", „igazságom szerint bánt velem az Úr!" „feddhetetlen voltam előtte." Ez a magyarázat nem állhat meg az Úr előtt. Nem, nem. így nem! Semelyik keresztyén és semelyik hívő ember meg ne engedje magának, hogy becsapják. Bármilyen kedvesnek tűnnék is, hogy Isten bámulatos szeretetének forrását magamban véljem megtalálni. Ez félrevezető, a Sátán csapdája lehet. Dávid is rá fog jönni és erősen hangsúlyozza is: „Isten ruház fel engem erővel, Ő teszi tökéletessé utamat. " (18,33) Bárminemű kívánatosságomnak, igazságomnak, jóságomnak nincs más magyarázata, mint az, hogy a jóságaim mind, mind az Úrtól vannak. Az, hogy szeret az Úr, nem magyarázható meg, az az Ő csodálatos, érthetetlen elhívásának a titka!

Mindezeken túl előttünk áll Isten gondolkodása úgy, ahogy ezt Jézus Krisztus tárta elénk. Isten nem azt szereti, ha keveset bocsáthat meg. Őelőtte az a kedves, akinek sokat bocsáthatott meg! (Lk. 7,36-47). Isten a szívekbe lát, jól ismeri az embert, tudja, hogy az, aki „hó" akar lenni, az képmutató. Aki el akarja rejteni bűnét, az nem készséges a megbánásra! Jézus szívesen ült a vámszedők és a bűnös asszonyok közé, mert Ő az elveszettek megkeresésére jött. (Lk. 15). Őt nem lehet semmiféle hízelgéssel félrevezetni! (Mk. 10,17-18). Az élet valahogyan a szeretet és megbocsátás talajáról indulhat el.

,,A nyomorult népet megsegíted, de a kevély tekintetűeket megalázod..." (18,28). A jelszó nem az: boldog, aki jó volt, sokkal inkább az: boldog, aki hisz! Mert miközben az ember azt emlegeti: igaz voltam, irgalmas voltam, elpirul, mert rá kell jönnie, hogy ő csak nyomorult volt. Isten előtt csak ez az érdeme. Aki a világ „nemtelenért," a „semmiket" választotta magának (1. Kor. 1,26-31), nem szereti a dicsekvő embert, egyetlen ember se dicsekedjék Őelőtte. Aki tehát dicsekedni akar, az dicsekedjék Krisztus keresztjében. Ő az üdvözültek ereje! Az, aki Krisztusban dicsekedik, jól tudja, hogy a jósága, szeretete, engedelmessége Krisztus által van. Isten az, aki az embert felruházza erejével!

Megnyílt a mélység, Kórah, Dátán, Abirám alatt (4. Móz. 16,1 kk), ő azonban megmenekült, mert lenyúlt a magasból és felvette öt. Érti tudja, hogy Isten őt is méltán veszíthette volna el a megnyílt mélységben.

„Feddhetetlen voltam Őelőtte!" (18,24). Hogyan? Úgy, hogy neki tulajdonítja Krisztus erényeit. Krisztus tisztaságába öltöztette fel öt. Isten ereje által még hősi tettekre, a mártíriumra is eltökélheti magát az ember. Rendkívül fontos, hogy „Veled!" (18,30). Igen, veled rablóknak, Góliátoknak is nekirontok, a kőfalon is átugrom. Dávid elvethette Saul fegyvereit, mert az Úr volt a pajzsa, mellvértje

és így volt sebezhetetlen (1. Sám. 17,1 kk).

d) 29-46.v. „ Te gyújtasz nekem mécsest, Uram... " Jézus által mondhatom: Az Úr az én világosságom! Jézus napja az én világosságom, és általa lehetek, élhetek romolhatatlan életet, ragyogjatok, mint a csillag a világban! (Fii. 2,14-15). így lesz Jézus a világ világossága, „ aki őt követi, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága. " (Jn. 8,12; 9,5). A világosság a sötétségben fénylik! Jézus által hőssé lehet az ember is. Képes lehet szeretetre, szelídségre, mint Assisi. Örömre, gyönyörködésre, szolgálatra, mint Avilai Teréz. Irgalomra, gyöngédségre, mint Fry Erzsébet. Nagy döntésekre, mint az őskeresztyén mártírok.

„Isten ruházza fel a harcra!" (18,33.40.) Isten választott edényei mindaddig nem törhettek össze, míg Isten azt mondta nekik: „Ne félj!" (Ap.Csel. 18,9; 23,11). Tehát nemcsak megragadott, felemelt a mélységből, hanem meg is erősített, harcra felruházott! Isten gyermekei a Jézus Krisztusban kapott kegyelemből, fel vannak készítve a harcra is. „Akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak, és nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére!" (1. Tim. 3,13). Isten felemelő keze nagy bátorítást jelent: „erősödjetek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében!" Isten fegyvereivel megállhatunk a sötétség világának urai ellen. (Ef. 6,10-12). „Bizony nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elvesszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk. " (Zsid. 10,39).

„Biztossá teszed lépteimet... " (18,37). Fontos megjegyezni, hogy a biztonságunk, erőnk titka, nem magunktól van. Aki ezt elfelejti, az a vesztébe rohan. A harcunkhoz sokszorosan hozzátartozik az, hogy Vele. Nem elég jó cél felé indulni, meg is kell maradni az Úr útjában. A sodró, akadályozó erők mindig jelentkeznek. Aki leveti az Úr fegyvereit, az elbukik! Nagyon fontos annak a hangsúlya: Nincs kőszikla Istenen kívül!

„Szétzúzom őket..." (18,39). Nem valami boldogtalan dicsekedés a magam erejével. Mindjárt következik is utána: „ Megmentesz engem a lázadó néptől!" (18,44). Mikor hiszek, mikor megmaradok a hűségben, mindig előttem kell legyen, hogy mindez nem tőlem származik. Hű vagyok, mert Ő hű, szeretek, mert Ő szeret engem. Elmondhatjuk Pállal: „Én úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág. " (l. Kor. 9,26).

e) 47-51 .v. „ Él az Úr!" Jézus feltámadásának, a halál feletti győzelmének örömétől, ennek boldog megtapasztalásától visszhangzik az egész Újszövetség. A szájról-szájra továbbadott bizonyságtétel mindig ezt mondja: „láttuk az Urat!" (Jn. 1,14;20,29). Jézus kilépett a sírból. Megjelent a tanítványainak, ötszáz atyafinak egyszerre. (1. Kor. 15,5-11). Isten által ismerhette meg ezt Dávid. Páratlan nagy

győzelmet ad az Úr! És ez egyben kitekintés a holnapok felé is.

Isten szavai nemcsak azt mondották meg Dávidnak: milyen vagy, hanem azt is: milyen lehetsz! Meg kell vallanunk, hogy ez a bizonyságtétel nem közömbös. Aki magát látja, az látja bűneit, erőtlenségét, hitetlenségét. Isten arra tanít, hogy az Úr szemeivel lássuk azt: mivé lehetünk! Mivé formál minket a mi Urunk. Az ember azt látja: „állhatatlan nemzedék fiák, kikben hűség nincsen." (5. Móz. 32,20). Isten pedig így: Minden szolgáid között, kicsoda hűségesebb Dávidnál! (2. Sám. 22,24-51).
Mondjuk hát örömmel, bizalommal teli: „Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát!" (kánon)

19. Zsoltár
A MINDENSÉG DICSÉRETE

„A karmesternek..." Isten Igéjében nincsenek felesleges szavak. Az l.v. a karmestert figyelmezteti a zsoltár szerzőjére, és a zsoltár tartalmára. Arra, hogy Isten szentségét nyilatkoztatta ki Dávidnak, mint valamikor Mózesnek. Mózesnek így szólt: Ne jöjj ide közel, oldd le saruidat lábaidról: mert ez a hely, amelyen állasz, szent föld! A saru az ember lábnyomait jelképezi, az életmódunkat fejezi ki. Le a saruval, alázd meg magad, Isten jelenlétében nem élhet az ember a maga rendje szerint. Le tehát a sarukkal karmester! Mikor Isten a kijelentését közli velünk, szent helyen állunk!

Isten, mikor kijelent, elrejtettségéből lép elénk. Ezt a tényt az embernek nagyon alázatosan, nagy tisztelettel, sarutlanul és eltakart orcával szabad fogadnia. Mikor Isten kijelenti magát, ez nem tartozik emberi megítélés alá, nem szabhat korlátokat az ember. Nem vehet el belőle, és nem toldhat hozzá semmit. Egy szót sem illik elhagyni abból, amit Isten mond. (Józs. 23,14). Ezt, mint Isten kijelentését, csak átveheti, megbecsülheti az ember. Élet beszéde ez, Őbenne van az élet és az élet világossága. (Jn. l, l kk).

Két dolgot jelentett ki Isten a 19. zsoltárban. És ha kétféleképpen vagy többféleképpen jelenti is ki magát Isten, a kijelentés összetartozik! Tévednek azok, akik azt mondják, hogy eredetileg két éneket kapcsolt össze a 19. zsoltár. Istennek a teremtésben történő kijelentését éppen nem szabad elválasztani az Igében való kijelentésétől. Ne legyünk hát tudatlanok, ha egyszer Istennek úgy tetszett, hogy elvegye a tudatlanság idejét! (Ap.Csel. 17,30).

„Az egek hirdetik... " (19,2). A teremtettségbe az ember is beletartozik. Tehát az ember is dicsérhetné a Teremtőt, de ha az ember nem teszi, csak szégyellheti

magát. Persze, van, aki megteszi ezt.

„ Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, Csak titkon érző lelke óhajtva sejt? Léted •világít, mint az égő Nap, de szemünk bele nem tekinthet. " (Berzsenyi Dániel).

A csillagoknak kell az Úrról beszélnie, ha az ember hallgat. Ha a tanítványok szája elnémul, kiáltanak a kövek. (Mt. 3,9). A mű felmutat Mesterére. A halott dolgok: egek, mennybolt, nappal és éjszaka megelevenednek, Isten dicső és felséges voltának a tanúi lesznek. Bizony, be kell ismerni: „Hát én, kibe lelket a jó Teremtő tett, némán vesztegeljek s ne dicsérjem ötét? Nem, sőt minden lelki erőmet összeszedem, elmémnek szárnyain székihez emelkedem..." (Lengyel József). Az ismeret és tudás, ha igazán ismeret és tudás, nem mentegethetik magukat. Aki a természetet kutatja, csak elbámulhat és csodálkozhat. A materialista filozófus mondhat csak ilyen bolondot: átkutattam az eget, a csillagvilágot, de nem találtam benne Istent. Ebből következik, hogy nem mindenki képes a természetismeretből Istenre, szeretetére, gondviselésére, teremtő nagyságára gondolni. És a maga módja szerint igaza is van, mert azt látja, ami a szeme előtt van. Amit az ember lát: az a világ és nem Isten. Ám, a teremtett világ, ha akarja az ember, ha nem, Istenről és alkotójáról beszél, ámulva, csodálva. Az emberek ájuldoznak, mikor felfedezik azt a rendet, vagy annak egy kicsi részét, kitüntetéseket, Nobel díjakat osztogatnak, de azt, aki ezt a csodás rendet, annak parányát és félelmes nagyságát megteremtette, arra nem gondolnak! Az a rend, azok a törvények, amiket Isten beépített a világába, gondosan követhető, annak a segítségével, pontos betartásával kilőhető az ember a világűrbe és onnan vissza is térhet, és az emberek kivívják a világ, a többi emberek csodálatát, de aki ezeket a törvényeket megalkotta, Őt észre sem veszik. Fejüket sem hajtják meg előtte, nem tisztelik. Félelmes ellentmondás ez! Isten a teremtésben kijelentette magát. Bolond tehát az, aki bután, süketen, vakon, érzéketlenül áll e kijelentés előtt. Kijelenti, hogy a teremtés magától jött létre. Mennyivel könnyebb ezt elfogadni, mint meghódolni Isten nagysága előtt?

Van Istennek egy másik kijelentése: az élő Ige. „Az Úr törvénye tökéletes... " (19,8). A (tóráh) Isten eligazító szavát jelenti az ember számára. A törvény Isten kijelentése, akaratának megmutatása. Fordítani is így helyesebb: tanítás, útmutatás, kijelentés! Az Ószövetséget mindig így nevezik az Újszövetségben: „Törvény és próféták". Isten kijelentette magát választott edényeinek, Mózesnek és a prófétáknak. Isten ezt a világot örök terve szerint, tanácsával és gondviselésével tartja fenn. És, bár a bűneink miatt ki vagyunk zárva a vele való közösségből, gondoskodott arról, hogy teremtett világának a részesei legyünk, továbbra is törődik velünk és az, amit felőle megtudhatunk, megjelentette nekünk. Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtése óta, alkotásaiból megérthető a számunkra. (Rom. 1,19-20). A

„törvény" (tóráh) Isten kijelentése önmagáról, az ember iránti szeretetéről. Az, hogy a „törvény" tökéletes, azt jelenti, hogy az ember ragaszkodhatna Isten eligazító tanácsolásaihoz. Senki sem mentheti magát, mert vádolja a lelkiismerete. Mit is mondott Isten nekünk a törvényében? Elsősorban azt, hogy „ Én az Úr vagyok, a te Istened, ne legyen más Istened rajtam kívül!" (2. Móz. 20,2). Miközben a tóráhról azt mondja: tökéletes, az emberről azt mondja, hogy tökéletlen. Az ember akkor jár jól, ha ennek az eligazító jó szónak engedelmeskedik! A (támím) azt jelenti: megbízható, szilárd. Aki ezt követi, nyugalmat, életet szerez az életének.

Isten Igéje megelevenít, mert élő Ige. Aki hozzá igazodik, az életet nyer! Aki felfigyel Isten alkotásaira, aki ki tudja mondani: Nagy vagy te Isten, nagy a te hatalmad!, annak a számára megnyílnak az engedelmesség utjai, az Isten csodálata. Jóllehet holtak vagyunk a mi bűneink miatt, felismerhetjük kijelentése által a bűnbánat útját, a magunk tévelygéseit és teljes szívvel kimondhatjuk Dáviddal együtt: „teljesen mosd le rólam bűnömet, én vétkemtől tisztíts meg engem... Moss meg engem és fehérebb leszek, mint a hó!" (Zsolt. 51,4.9.). Mikor az ember bűnnek ismeri be Isten előtt a bűnt, Isten kijelentő Igéje munkába vette őt!

Isten Igéje megvidámítja a szívet. Isten kijelentését úgy ismerjük meg, hogy: örömhír. Ennek a kijelentésnek tökéletességét jelenti be János evangéliuma. „És az Ige testté lett, közöttünk lakott és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. " (Jn. 1,14). A legtökéletesebb kijelentést ismerhettük meg Jézus Krisztusban, és róla meg van írva: „Akik befogadták őt, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek." (Jn. 1,12). Jézus ugyanakkor azt is mondja: azért jöttem, hogy a tóráht betöltsem. Jézus azonosítja magát az Isten tóráhjával.

Isten Igéje megvilágosítja a szemeket. Az Úr félelme tiszta és megáll örökké! Boldog ember az, aki tanácsát követi. Isten Igéje megvilágosítja elménket, meg-hódoltat Isten igazsága előtt. De azért ott marad bennünk a 13.vers kérdése: „A tévedéseket ki veheti észre... " Az ember önmagától nem juthat el az igazsághoz, a megtisztuláshoz. Segítségre van szüksége. Jézus személy szerinti befogadására Isten Igéje és Szentlelke által találhat a bűnei bocsánatáig, Jézus keresztjéig, mert Őbenne igazulunk meg hit által. Ki őrizhet meg a gonosztól? A válasz egyértelmű: az értünk testben eljött, értünk szenvedő, meghaló és feltámadó Jézus Krisztus. Ő a mi kősziklánk, menedékünk, Ő a mi Megváltónk!

A szabadító
18. zsoltár 1-36. vers

Dávid ajkán nem csak olyankor fakadtak zsoltárok, amikor szorongatott helyzetben volt, hanem akkor is, amikor Istennek csodálatos szabadítását tapasztalhatta meg. Magától értetődik, hogy mikor bajban vagyunk, segítségül hívjuk az Urat. Mikor azonban megszűnik rajtunk haragjának ostora, mikor megkönnyebbül rajtunk a teher, akkor gyakran elfeledkezünk róla, és nem jut eszünkbe a dicséret, a hálaadás. Mindenki megtapasztalhatta, hogy mikor nyomorúság között járt, újra és újra felfakadt ajkán a sóhaj, és segítséget kér, mikor azonban napsugaras helyekre kerül, mikor Isten kivezeti az alagútból, elfeledkezik a hálaadásról. Olyan körülmények között született Dávid ajkán ez az ének, amikor az Úr kiszabadította minden ellensége kezéből. Dávid nem tulajdonította magának a szabadítást, hanem szinte meggörnyedt a hálaadás terhe alatt, és így kiáltott fel: „Szeretlek Uram, én erősségem!"

Életünknek igen nagy szegénységét mutatja, ha az Ő szabadításának a megtapasztalása nem váltja ki szívünkből ugyanezt a hálát, hanem úgy vagyunk, mint a mesebeli kilencek. Tíz ember sétál egy rózsakertben, és kilenc közülük sóhajtozik: „Milyen kár, hogy a rózsán tövis terem!" Egy pedig így szól: „Milyen jó, hogy a tövisek között rózsa nő!" Szívünk panasszal van tele, ahelyett, hogy hálaadással és magasztalással töltené el az Isten szabadítása. Gyakran kiárad ránk a kegyelem, de mi nem azt nézzük, amit megnyertünk, hanem azon sopánkodunk, amit elvett tőlünk az Úr. Amikor megtapasztalod Istennek a szabadítását, amikor kiemel a kátyúból, amikor megszűnnek a nehézségek, és feloldódik a prés, törjön fel a te szívedből is a kiáltás: „Szeretlek Uram, én erősségem!"

Véges-e a te szereteted Isten iránt? Van-e olyan pont, amin túl már nem tudod szeretni Istent? Van-e olyan dolog, amit nem tudnál odaadni Jézusért? Vannak-e olyan dolgok, amelyeknek az elvesztésébe beleszakadna a szíved, mert nem bírnád elhordozni? A keresztyén ember ajkán igaz kell, hogy legyen az ének: „Akárhogy is legyen, én tűrök csendesen, érjen sok rossz dolog, szívem nem háborog. Egy van, mit el nem tűrhet, hogy elszakítsanak Tőled!"

Isten szabadítása után emlékezz vissza a régi időkre! Ezt a zsoltárt egy olyan ember írta, aki valamikor nagy mélységbe zuhant, ahol a szabadulásnak még csak reménye sem volt, ahová még a fénysugár sem hatolt el, és valaki mégis kimentette őt. Mikor aztán kiszabadult, odaborult szabaditójának karjai közé, és onnan tekintve le a mélységbe, remegve mondja el, hogy milyen szörnyű mélységből szabadította ki őt. Jézus iránti szerelmedet az teszi teljesebbé, ha meglátod, honnét hozott ki téged. Valaki egyszer azt írta nekem, hogy szegényebb, mint Vörösmarty költeményében az a nő, akinek „nincs a földön egy barátja", mert annak legalább tiszta maradt a szíve és szenny nélküli az élete.

Én pedig magamra maradtam, de a szívem szennyes és az életem tisztátalan, üres. Számára is vigasztaló azonban Istennek az Igéje, mert amikor valaki eljut ide, hogy „az életem üres, szegény, nincs benne fény", akkor a rákövetkező sor ez: „De van remény." Minél szédítőbbnek látod a bűneid mélységét, minél mélyebbre kellett Jézusnak lehajolnia érted, annál mélyebben gyökerezik a szerelmed iránta.

A harmadik versben a zsoltáríró alig-alig talál megnevezést a szabadítójára, annyira elönti a lelkét a hála és a magasztalás: „Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítom; az én Istenem, az én kősziklám, Ő benne bízom: az én pajzsom, üdvösségem szarva, menedékem." A szeretet, mely a szívében van, nehezen talál kifejezést. Előfordult már velem is, hogy átéltem, amit az egyik ének így fejez ki: „A szívem fut feléd, a szívem fut feléd!" A hálaadástól és az örömtől nem tudtam szólni, csak azt éreztem, hogy reszket a szívem, szeretnék hangosan kacagni, ujjongani, mert valami csodálatos dolog történt velem. Csodát tett velem az Isten. Átélted-e már te is ezt az érzést?

Csak az tapasztalhatja meg a szabadításnak ezt a csodálatos valóságát, aki szükségében az Úrhoz kiált. Mikor Dávidot a Seol és a halál kötelei vették körül, mikor a halál tőrei fogták meg őt, amikor sem testének, sem lelkének nem volt már több reménysége, akkor az Úrhoz kiáltott. Szükségében az Urat hívta segítségül. Amilyen kétségbeesetten kiáltott a szükség idején, olyan lelkesedéssel és örömmel adott hálát a szabadulásért: „Az Úr az én kősziklám!" - kiáltja. Aki ilyen kétségbeesetten tud kiáltani, az nagyon szereti azt, akit segítségül hív. A kisgyermek kiált ennyi bizalommal az anyjához, akkor is, ha édesanyja nincs a közelében. Kislányomat egy időben nagyon kínozta a köhögés. Mikor rátört a köhögés, szaladt az anyjához. Szólni nem tudott már a köhögéstől, de rohant hozzá. Mikor Dávid bajba jutott, kétségbeejtő helyzetében az Úrhoz kiáltott. Mikor te bajba kerülsz, mit teszel? Mi a te első gondolatod, amikor rád szakadnak a bajok? Kihez kiáltasz? Isten gyermeke is juthat szükségbe, ahogy azt az 5-6. versben olvassuk. Bár Isten gyermeke, és megtisztult, megtapasztalta Isten szabadító kegyelmét, ez azonban még nem biztosíték arra nézve, hogy nem rettenthetik többé az istentelenség árjai. Hogy nem környékezi meg a kísértő, és nem súgja a fülébe: „Átkozd meg az Istent, és halj meg!" Körülvehetnek a halál félelmei, rettenthet a kárhozat nyomorúsága. A világ fejedelme életünk és üdvösségünk ellen tör. Előbb, vagy utóbb, mindenkinek át kell mennie ezen a mélységen, és még ha nem is olyan tragikus és megrendítő ez a mélység, mint a Dávidé, nincs más szabadítás, mint kiáltani az Úrhoz. Ilyenkor süket lesz a füled az emberi vigasztalásra, nem lesz kedved hozzá, hogy beszélj bárkivel is a nyomorúságaidról. Egy vágyad lesz csupán: „Uram, könyörülj rajtam és halld meg az én szómat." Isten pedig meghallja, eljut hozzá bajbajutott

gyermekeinek a segélykiáltása.

A 8-16. versig terjedő szakasz olvasásakor az jut eszembe, mikor valaki, szerelmesének vészsikolyát hallva, nem törődik azzal, hogy ki és mi van az útjában, hanem mindent félretaszít, és siet annak segítségére. Amikor Dávid kétségbeesett kiáltása elhangzott, Isten átszakította az egeket és alászállott oda, ahol Dávid volt. Mikor a bűnbeesett, a Sátán által elkínzott lelkek nyögése és sóhajtása felszállott hozzá, Ő előtört a Kerubok közül, kettészakította a kárpitot, leszállott a mélységbe, úgy, hogy megrendült az egész teremtett mindenség. Milyen szilárdan állnak a hegyek fundamentumai és ez az egész teremtett világ! Nincsen olyan emberi hatalom vagy erő, amely megmozdíthatná! Mégis, mikor övéinek kiáltása felhangzott, akkor megindult a föld, mert a hatalmas Isten jött az övéinek megmentésére, és megrázta az egész teremtett mindenséget. A szerelmes ember haragja iszonyatos. Borzalmas, mikor haragszik.

Ez a kép az ítéletet is ábrázolja. Szörnyű lesz a hitetlen világra nézve mikor a mi Urunk jön szerelmesének megmentésére, akinek vészkiáltása és segélykérése a fülébe hatolt. Megrázza haragjában ezt a világot. Füst száll fel orrából és emésztő tűz, szájából izzó szén gerjed. Kerubokon repül, és a szelek szárnyán suhan, dörög és kibocsátja nyilait. Meglátszanak a vizeknek fundamentumai, háborog majd az egész világ. Feldübörögnek ítéletének szekerei, felharsannak az ítélet harsonái, és a fehér lovas nyomában felvonulnak a mennyei seregek, mikor népe megváltására eljön az Úr. Milyen mérhetetlen messzeségre van az ég! Ő azonban egyszerűen lehajtja az egeket és alászáll, mert sietős a dolga. Nézd, mire képes, mit tesz érted!

Egy világtragédia van itt leírva, és mindez azért történt, hogy lenyúljon értünk. Azért, hogy meg mentsen egy embert, száz világot dönt le, hegyeket szakaszt össze. A legtökéletesebb emberi elme sem képes megalkotni egy szál virágot. És micsoda egy szál virág a teremtett mindenséghez képest! Isten pedig széttöri, lerombolja, porrá zúzza ezt az egész mindenséget azért, hegy megmentsen téged, hogy lenyúljon a magasból és kivonjon a nagy vizekből. Semmi sem drága Neki: sem a csillagok, sem az égnek fényessége és ragyogása, nem drága az élet és az erő sem. Ennek a nagy szabadításnak a másik megrendítő csodája, hogy miközben rászakad a világra ez a félelmetes ítélet, miközben Isten jégesőt és dörgő villámokat zúdít a világra, és aláhajtván az egeket, alászáll, gyöngéd kézzel lenyúl a mélységbe, hogy kimentse onnan gyermekét. Mikor majd millió halálra ítéltnek a vészkiáltása tölti be ezt a földet, ebben a szörnyű ítéletben Istennek lesz ideje lehajolni érted. Lenyúl a magasból és felvesz, kiragad az ítéletből.

Jelenti azonban ez az ige azt is, hogy a mélységből soha nem tudnánk felkapaszkodni egyedül. Annyit tehetsz, mint a bölcsőben tehetetlenül fekvő gyermek: nyújtja a kezét a felnőtt felé, az pedig lenyúl a magasból, és felveszi őt. Vagy ha lázas beteg, és a karját sem tudja nyújtani, az anyja akkor is lenyúl érte, és magához öleli. Ilyen tehetetlen, nyomorult és elesett az ember, Isten azonban lenyúl a magasból érte.

Isten gyermeke legyen tisztában azzal, hogy a Sátán erősebb, mint ő. A bukás sokszor azért következik be, mert ezt elfelejtjük. Azt gondoljuk, hogy az ördöggel szemben magunk is képesek vagyunk megállni. Dávidnak is meg kellett tapasztalnia, hogy gyűlölői hatalmasabbak nála. Azok, akik életedre törnek, erősebbek, diadalmasabbak nálad, hiába próbálsz megállni velük szemben. A megoldás Jézusnál van, aki még erősebb. Az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, de eljön a nálánál erősebb, és legyőzi őt. Önmagádban nem tudsz megállni a bűneiddel, kísértéseiddel szemben. Valójában nem a testi vágyaiddal, az indulataiddal kell harcot vívnod. A Sátán használja fel ezeket eszközül. Egy erős akaratú ember képes lenne legyőzni a szenvedélyét. Hogy mégsem teheti, annak az a magyarázata, hogy a kísértések mögött emberi erővel legyőzhetetlen ellenség áll. Csak egy megoldás van, Jézus szabadítása. Amíg egyedül veszed fel a harcot, amíg magadban reménykedsz, újra meg újra elbuksz, mert megtartatás és élet csak Jézusban van.

Az ellenség úgy tör ránk, mint az áradás: „Rám jöttek veszedelmem napján." Nem egyesével jöttek. Van idő, amikor a kísértés úgy szakad rá az emberre, hogy úgy érzi, nincs más megoldás, mint lesodortatni a mélységbe. Az ördög összevont erőkkel támad. Minden kötél szakad, minden ereszték recseg-ropog. Akinek nem az Úr a támasza, az elvész ilyenkor, de aki az Úrra támaszkodik, annak épülete nem dől össze. Jöhet az árvíz, fújhatnak a szelek, háza megáll, mert kősziklára épült. Ki a te támaszod? Emberi támasz semmit sem ér. A jó erkölcsöd nem segít rajtad, józanságod, akaraterőd nem tart meg téged, csak Jézus egyedül. Noha a veszedelemnek napján náladnál hatalmasabbak törnek ellened, mégis csodálatos dolog történik veled. Ekkor tapasztalod meg, hogy, csak aki az Úrnak útjait megőrzi, az járhat igazságban és tisztaságban. Hiába vagy hívő ember, hiába szeretnél becsületesen és tisztán élni e jelenvaló világban, Isten útjainak megőrzése nélkül ez lehetetlenség. Isten gyermekének mint csillagnak kell ragyogni az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette. Éljen e világban, anélkül, hogy e világból való volna. Ez azonban csak Isten útjainak megőrzése által lehetséges. „Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útját, ha nem a te beszédednek megtartása által?"olvassuk a Szentírásban.

Aki Jézus nyomdokain jár, gyakran felteszi magának a kérdést, vajon mit tenne

Jézus az ő helyében. Dávid életében voltak olyan időszakok, amikor eltávozott Istentől, de gonoszul nem távozott el tőle soha. Akiben egyszer Isten Lelke elkezdte a maga munkáját, az nem távozik el gonoszul Istennek út-jától. János apostol levelében írja, hogy „benne marad annak magva". Előfordul Isten választottal- íjn 3,9 nak életében, hogy útjuk keresztezni látszik Isten útjait, de gonoszul nem távoznak el attól soha. Szívükben sohasem utálják meg Istent és a vele való közösséget. Megmarad bennük a vágy Isten után. „Rendeléseit nem hánytam el magamtól," olvassuk 2.3. vers a zsoltárban. Ezek a rendelések az igében vannak kijelentve nekünk. Vezetnek, tanácsolnak, biztatnak, fenyítenek, amire éppen szükségünk van. Ne dobáld el Isten rendeléseit! Ne tégy úgy, mintha nem ismernéd őket! Sámuelről azt olvassuk, hogy az Úrnak igéiből egyet sem hagyott a földre esni. Szemei előtt tartotta, és szívében forgatta őket. Isten olyan komolyan vette a saját rendeléseit, hogy Mózes könyvében azt mondja az Ő népének, hogy legyenek ezek szüntelenül a szemeik előtt. Legyen homlokkötőd, legyen odaírva ajtófélfádra, a ruhád peremére, hogy akármerre jársz, mindig lássad. Konyhádban, lakószobádban, veteményes kertedben, szántóföldeden, jószágaid között, üzletedben és munkahelyeden is, legyenek szemeid előtt Isten rendelései. Azért olyan elesett a keresztyénségünk, mert Isten rendeléseit elfeledjük. Hány „hívő" lélek van, aki csak addig gondol Isten rendeléseire, amíg a bibliája fölé hajol! Amint azonban kilépett a belső szobájából, elhányja magától, ahelyett, hogy a szívében hordozná őket. Cselekedeteit nem „sózzák meg" Isten ígéretei és ítéletei.

Dávid azt állítja ebben a zsoltárban, hogy ő „tökéletes volt Isten előtt". Hogyan lehetséges ez? Az a Dávid, aki Akis király előtt őrültnek tetette magát? Az, aki Bethsabéval vetkezett? Dávid zsoltárait figyelve azt látjuk, hogy, csodálatos módon, amikor Isten előtt megjelenik, tökéletes. Nincsen szívében semmi rejtekhely, semmi homályos vagy titokzatos dolog. Tökéletesen feltárul Isten előtt. Őszinte, átlátszó és tiszta. Tökéletes vagy-e te is a te Urad, Istened előtt? Őszinte vagy-e hozzá vagy pedig csalárd, hazug és képmutató?

Istenhez való viszonyunk azon múlik, hogy szívünk tökéletes-e előtte. Hányszor mondjuk neki: „Te tudod Uram, hogy szeretlek téged," miközben ezt kellene mondanunk: „Uram, te tudod, hogy én nem szeretlek téged." Mikor ezt mondjuk: „Uram, én bízom benned, légy segítségül az én hitetlenségemben", tulajdonképpen ezt kellene mondanunk: „Uram, könyörülj rajtam, hogy tudjak igent mondani, mert szívem a világba vonz, kívánságaim más felé sodornak."

A huszonnegyedik versben van egy praktikus tanács Isten gyermekei számára, amit Dávid maga is gyakorolt: „Őrizkedtem az én vétkemtől." Több ez, mint megtartóztatni magunkat a vétkünktől, és még több annál, hogy nem követjük el

a vétket. Azt jelenti ez, hogy akinek például tolvajlásra van hajlama, az igyekezzék minden pénzről számot adni, ami a kezébe kerül. Aki hajlamos a pletykálkodásra, az igyekezzék minél kevesebbet beszélni. Aki hajlamos a hazugságra, jól gondolja meg, hogy egészen igaz-e, amit mond. Akinek parázna gondolatai vannak, ne vegyen a kezébe olyan könyvet, ne nézzen olyan képeket, amelyek felkelthetik a kísértést, és ne hallgasson kétértelmű beszédeket. Akit vonz a világ, az kerülje a világot. Őrizkedj a vétkedtől, mert egy váratlan pillanatban rád tör, és elsodor. Ha nem vagy óvatos, ha oktalanul jársz, egyszer csak azon veszed észre magad, hogy benne vagy a bűnben. Kerüld azokat a helyeket és alkalmakat, amelyek kísértést jelentenek a számodra.

Isten az egyenes szívűekkel szemben egyenes. Azt is mondhatnám, hogy a visszás szívűeket megcsalja Isten. Ők ugyanis nagyot csalódnak benne. A csalárd szívűeknek, a hazugoknak keservesen kell megtapasztalniuk, hogy Istent nem lehet becsapni. Egy darabig tűri, szó nélkül hagyja a csalárdságukat, úgy tesz, mintha hagyná megcsalni magát, de egyszer meglepődve veszik majd tudomásul, hogy amikor Istent próbálták megcsalni, magukat csalták meg. Ha csalárd a szíved Isten előtt, egyszer nagyot fogsz csalódni. Azt hiszed, hogy Isten elfogadta imádságaidat, téged is tanított igéjéből, úgy látszott, hogy vezet, hordoz, gondoskodik rólad, de egyszer csak, mint kártyavár, dől romba az életed. Magadat csaltad meg, és Isten hagyta. Ő az irgalmashoz irgalmas, a tisztához tiszta, az igazságoshoz igazságos, a tökéleteshez tökéletes. Aki tökéletes szívvel áll előtte, ahhoz lehajlik az Ő szívének tökéletességében. Isten szíve pedig akkor a legtökéletesebb, amikor szeretettel van tele. A te szíved akkor tökéletes, amikor a legőszintébben feltárul bűnös, nyomorult állapota. Ekkor találkozol a tökéletes szeretettel. Ha azonban a szíved csalárd, magadat megcsalva, kifosztva állsz majd az ítélet napján. Milyen szörnyű lesz azoknak a sorsa, akik egy életen át hagyták megcsalni magukat a gondolattal, hogy az Úr az ő utcájukon tanított, és ők az Úr nevében ördögöket űztek! Az ítélet napján döbbennek rá majd a rettenetes öncsalásra, amikor Isten így szól majd hozzájuk: „Nem tudom, kik vagytok." Ugye nem szeretnél így járni? Most még van szabadulás!

Isten az alázatosnak kegyelmet ad, a gőgös szívet pedig megalázza. Gazdagokat küld el üresen, és éhezőket tölt be javakkal. A lelki szegények, a megalázottak, a nyomorultak, a senkik nyitott ajtóra találnak. A kevélyek, a gazdagok, az erősek, a hatalmasok pedig hiába döngetik az ajtót, be van zárva előttük. Hogyan jössz Isten elé? Amikor a kananita asszony azzal jött Jézushoz, hogy: „Uram, gyógyítsd meg az én leányomat, mert beteg", addig Jézus nem állt szóba vele. Amikor azonban azt mondta, hogy az ebekhez hasonló, akkor megtapasztalta a szabadítást. Amíg melledre ütsz, és azt gondolod, hogy van valamid, addig elfordul tőled Isten. Mikor azonban magadat megalázva, üres kézzel jössz hozzá, lehajol hozzád.

Vannak emberek, akik előtt soha nem tárul fel Isten szíve: kemény Istennel találják szembe magukat, akin csak összetörni lehet, és lesznek szívek, akik számára a félelmetes kőszikla a szabadulás Kősziklája lesz. Hogyan állsz most Isten előtt? Ha van valamid, akkor nincs Istened. Ha van még bizakodásod, akkor bezárja előtted az ajtót. Ha azonban az ég felé terjeszted üres tenyeredet, akkor lehajol hozzád Isten kegyelme. Megtartja a „nyomorult népet", és a „kevély szemeket" megalázza.

„Te gyújtod meg az én szövétnekemet." - olvassuk a zsoltárban. Amíg a magad világossága mellett akarod bejárni a földet, addig tévelygés lesz a sorsod. Amíg a magad kívánságai szerint jársz, addig újra meg újra kerítésnek ütközöl, zsákutcába jutsz. Életed csődbe jut, céltalan futkosás lesz az egész.

Amint azonban úgy jössz hozzá, mint a vak Bartimeus, sötétségben tapogatózva, és kérve, hogy láthass, akkor megnyitja szemeidet, és világosságot gyújt a szívedben. Lehetséges, hogy valaki egy életen keresztül az ige mellett ül, és mégis sötétben marad, mert azt hiszi, hogy lát. „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad" - olvassuk az Igében. Amikor valaki így jön, az ének szavaival, hogy: „Amint vagyok, vak és szegény, hogy kincset leljek benned én, derüljön éjszakámra fény", akkor beragyog szívébe az Ő világossága. Kérted-e már Jézust ekképpen: „Uram, vak vagyok, nyisd meg az én szemeimet, hogy lássak!" Mindig így vedd elő a bibliádat, és így hajolj oda az ige fölé: „Uram, nyisd meg az én szemeimet, gyújtsd meg az én szövétnekemet, világosítsd meg az én sötétségemet!" Nagyon nehezen ismeri el az ember, hogy sötétben botorkál, hogy tudatlan és vak. Egy királynak volt egy tudósa, akitől az egyik udvaronc megkérdezett valamit. A tudós azt felelte, hogy ő azt nem tudja. Az udvaronc erre ráripakodott a tudósra, hogy miért fizeti őt a király, ha még ennyit sem tud. A tudós azt válaszolta erre: „Ha a király azért fizetne engem, amit nem tudok, valamennyi kincse sem volna elég, hogy megfizessen engem. O azonban azért fizet, amit tudok." Lásd be te is, hogy tudatlan vagy, hogy milyen parányi az ismeret, amivel bírsz! A legtudósabb koponya is nevetségessé válna, földi ismeretei birtokában, a mennyei dicsőségben.

Néhány évvel ezelőtt történt, hogy egy öregasszony, aki hetvenéves koráig a pusztán lakott, és vonatot is legfeljebb csak messziről látott, felkerült Budapestre. Ha kilépett az utcára, azonnal nevetségessé vált. Nem tudta elhinni, hogy a villamos meg az autó nem hajtanak föl a járdára. Ennek a világnak a legkiválóbb koponyája is úgy járna a mennyei világban, mint ez az asszony, mert bizony a mi világosságunk sötétség. A legpompásabb ívlámpa is szégyenben

marad, amikor felragyog a nap. Hát még akkor, ha majd az Ő világossága fény lik! Bibliaismeretünk, tudásunk is milyen csekély! Ha itt-ott felvillan számomra Isten igéjéből a fény, utána még nagyobb sötétség borul rám. Olyan, mint a koromsötét éjszakában a villám: utána a sötétség még nagyobbnak látszik. Néha meg-megvillan az ember előtt Isten titkaiból valami, aztán újra csak tapogatózik és keres. Egyedül Isten az, aki meggyújthatja szövétnekünket és elűzheti a sötétségünket.

Nincsen olyan nehézség, amelyen Isten keresztül ne segíthetné az embert. Lehet tábor vagy kőfal körülötte, lehet áttörhetetlen sziklagát, Istennel ezeken is átugrik. „Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon is átugrom" - olvassuk a harmincadik versben. Dávid bizonyára emlékezett rá, amikor Saul fegyveresei körülvették őt, ő azonban átfutott a táborukon. Mindenütt gyilkos tőrök lestek rá, hullott utána a nyíl, mint a zápor, és ő mégis sértetlenül futott át. A sötétség fejedelme tüzes nyilakat zúdít rád, melyek közül, ha csak egy is eltalálna, halálos lenne, mert mérgezett nyilak ezek. Megmászhatatlan kőfalak gátolnak az előrejutásban vagy nehézség, nyomorúság, gond, bánat mérhetetlen tengere. Elől tajtékzó hullámok, hátul az üldöző egyiptomiak. A magad erejével soha nem jutnál mindezeken keresztül, de Övele sikerülhet.

Isten világosság és nincs benne semmi sötétség. Megdöbbentő azonban, hogy Istennek az ítélete is tökéletes, amint az ő kegyelme és a szerelme is az. Minden emberi ítélet magában hordozza a tökéletlenség csíráit. Ember úgy nem tud büntetni, hogy ne maradjon benne semmi vigasztalás, erre egyedül Isten képes. Isten végrehajtott ítéletében nem lesz semmi vigasztaló.

Az ember legjobb cselekedetében is benne van a romlás, ezzel szemben Isten kegyelme tökéletes. Nincsen benne semmi gonosz, semmi kegyetlenség, semmi tisztátalanság, semmi bűn. Istennek beszéde is tiszta beszéd, nincsen benne semmi sötétség, homályosság.

Isten a mi oltalmunk és erősségünk, igen biztos segítség a nyomorúság idején, „pajzsuk ő mindazoknak, akik bíznak benne" - mondja Dávid. Akkoriban, háború idején, a pajzs volt a legfontosabb védőeszköz a kardcsapásokkal, dárdadöfésekkel, vagy a nyilakkal szemben. Dávid azért használhatta ezt a hasonlatot, mert sértetlenül szabadult a csatákból. Isten volt az ő pajzsa. Gondolj most Arra, aki a mi bűneinket magára véve, felment a keresztre. Az ördög kardcsapásai és gyilkos nyilai elérték Őt, te azonban bizton húzódhatsz a kereszt alá.

Istenen kívül nincsen isten, nincsen kőszikla. A szolgálatra is egyedül Ő tesz képessé: még a legkisebb szolgálatot is csak akkor tudod tökéletesen végezni, ha Isten tesz tökéletessé a szolgálatra. Szolgálatkészséggel is Ő övezhet fel téged. Ő teheti tökéletessé a te utadat. Azért van annyi hiábavaló, eredménytelen utunk, mert nem Isten megbízásából, nem az Ő küldetésében járunk. Isten tesz a szolgálatban kitartóvá. Azt ígéri, hogy olyanná teszi lábainkat, mint a szarvasé, és fáradt szarvast nem igen látni. Lábaid nem lankadnak el a szolgálatban. Vagy ha megfáradnak is az ifjak, ha meglankadnak a legkülönbek is, Ő „erőt ad a megfáradottnak", és az erőtlen erejét megsokasítja.

Van úgy, hogy Isten gyermeke szeretné letenni a terheket. Illés is elfáradt, mikor életét csüggedten igyekezett menteni Jézabel elől. Mikor már nincs értelme tovább menni, akkor jön Isten szabadítása, és olyanná teszi lábaidat, „mint a szarvasé". Felkelsz megint, és vidáman, erőd teljében futsz tovább. A fáradtság, a csüggedés, a kedvetlenség tovaszáll.

E zsoltár első felében az van leírva, hogy Isten lenyúlt a magasból a mélységbe és „felvett engem". Itt, a 34. versben azt olvassuk, hogy „az én magas helyeimre állít engem". Tehát nem elégedett meg azzal, hogy lenyúlt és kivont a mélységből, hanem magasságba helyezett. Isten, a váltság által, nemcsak azt végezte el, hogy kivett a bűnből és a mocsokból, hogy újra ember légy, hanem királlyá tett téged. A dicsőségbe helyezett téged. Éppen az a csodálatos, hogy nemcsak annyit adott, amennyit elvesztettünk, hanem sokkal többel ajándékozott meg. Nemcsak odáig emelt, ahonnan lezuhantunk, hanem magaslatra állított minket. Ő tesz képessé a harcra, úgy, hogy karjaid meghajlítják az ércíjat. Nagy győzelmek lehetősége ez! Nemcsak a fából vagy vesszőből készült íjat tudod meghajlítani, hanem az ércíjat is. Akiket Isten készít fel a harcra, azok előtt nincsen akadály: a nyíl, amit a kezükbe vesznek, mindent átjár. Ismerek keresztyén embereket, akik a maguk kis bajaival pepecselnek, és keresztyén életük nagy győzelmeiként könyvelik el életük, sokszor nevetségesen kicsiny, eseményeit. Pedig nagyobb dolgokban is tudnának győzni. Ne elégedj meg kis dolgokkal, mikor Isten nagy győzelmi lehetőséget, tágas tért adott neked!

A 36. versből három dolgot jegyezzünk meg: 1. Nekem adtad a te üdvösségedet, 2. Nekem adtad a te bizonyosságodat, 3. Felmagasztaltál engem. Ez a keresztyén élet három lépcsője. Aki nem nyerte el az üdvösséget, annak nem lehet bizonyossága, és nem lehet része a felmagasztalásban sem. Akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Az üdvösség Istené, és Ő adhatja annak, akinek akarja. Dávid egy jelentéktelen pásztorfiú volt, ott tilinkózott a nyáj mellett. Talán erre is gondolt, amikor leírta

ezeket a sorokat. Neki, a senkinek, adta Isten az üdvösséget. Később, a Bethsabéval való vétke után, bizonyára még nagyobb alázattal mondta, hogy: „Adtad nékem a te üdvösségedet." így van ezzel mindenki, aki elindult Jézus követésében. Minél nagyobb utat tesz meg rajta, annál nagyobb alázattal és szégyennel fogja mondani, hogy: „Adtad nékem a te üdvösségedet." Volt idő, amikor fiatal csikóként, fejemet felemelve mondtam ezt, arra gondolva, hogy az ismeretlenségből, a semmiből hívott el engem. Aztán Isten megengedte, hogy elmondhattam mélyen megalázva, összetört szívvel is, hogy mindennek ellenére „adtad nékem a te üdvösségedet". Isten jobbja az, amely megszilárdít engem, és az ő jó volta magasztal fel engem. Nemcsak kimentett, hanem meg is tart, és minket, akik holtak voltunk a vétkeink miatt, Jézussal együtt feltámasztott és ültetett a mennyekbe. Beleszédülünk ebbe a csodálatos kegyelembe! Ő, aki adta néked az Ő üdvösségét, nem vonja azt vissza, hanem a poklokon keresztül is részesít benne.

Aki győzelmet ad
18.zsoltár 37-51.

Ő a megtartó, aki győzelemre segít. Az üdvösség pajzsát adta nekünk, jobbjával megszilárdított, felmagasztalt, örök, mozdíthatatlan szövetséget kötött velünk.

„Kiszélesítetted lépésemet alattam" - olvassuk a 37. versben. Azt jelenti ez, hogy aki Istennel közösségben van, az mozdíthatatlan és szilárd. A világ ingadozik, mint a részeg ember. Amikor a próféciákban, egy helyen, Isten a világ megítéléséről beszél, többek között így szól: „Miként a részeg tántorog az ő okádása felett." Olyan a világ, mint az uborkaföldön maradt kalyiba, amely a legkisebb mozdulatra is összedőlhet, semmi vihart vagy veszélyt nem képes kiállni. Az Istennel közösségben élő ember léptei kiszélesednek alatta. Erős alapot nyert: nem könnyű megbillenteni, elmozdítani. Egykönnyen nem támad nyugtalanság a lelkében semmi rossz hírtől nem fél, az Úrban bízik. Most, amikor az emberi élet egyre bizonytalanabbá válik, mikor minden omlik és porlik, homoknak bizonyul, nagy dolog, ha valakinek a lépteit Isten kiszélesíti, és céltudatosan jár, nem tántorog.

Isten teljes győzelmet ajándékoz az övéinek. Nem úgy van, hogy kísértéseink bizonyos területén egyszer-egyszer győzünk, hanem addig üldözzük ellenségünket, amíg megsemmisül, összetörik, és egészen elpusztul. Földi életünkben mindig lesznek harcok, kísértések. Mindig akadnak rókabarlangok, ahol a sötétség hatalma meghúzódik, és nem vagyunk képesek kifüstölni onnan. Isten népe azonban nem áll meg a teljes győzelemig. Isten nem olyan király, aki

ne tudná, hogy milyen hatalommal jő ellene az ellenfél. Ismeri a pokol minden mélységét, mégis fölvette a harcot a sötétség hatalma ellen tudva, hogy győzni fog. Mint aki építkezni akar, előtte leült számba venni, hogy van-e elég pénze, be tudja-e fejezni a munkát. Ő amit elkezdett, azt be is végzi. Mindenhatóságán esnék csorba, ha csődbe jutna.

Szövetségeseinek győzelme éppen olyan bizonyos, mint Istené. Amilyen bizonyos, hogy Isten győzelmet vett a sötétség hatalma felett, éppen annyira bizonyos az is, hogy akik vele Lélek szerint közösségben vannak, addig fogják űzni az ellenségeiket, míg azok megsemmisülnek. Különböző összecsapások vannak ebben a harcban. Van olyan időszak, amikor az ember közelharcba kerül a sötétség hatalmával. A Sátán erősen ellenáll, de végül megtörik a hatalma: „Álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek" - mondja az Ige. Aztán van olyan időszak, amikor az ellenség meghátrál. Lépésről lépésre engedi át a teret, minden talpalatnyi területért küzdeni kell. Minden gondolatomat és a napnak minden óráját úgy kell visszaperelni tőle. Lépésről lépésre, csak a kényszernek engedve, hátrál meg, és adja át a teret. Vannak olyan időszakok is, amikor üldözhetjük ellenségünket, mikor a pokol enged és menekül.

Senki ne higgye azonban, hogy ilyen esetekben aztán később nem talál megerősített vonalakat, mikor a gonosz újra szembefordul vele és ellenáll. Legyen meggyőződve azonban minden hívő afelől, hogy akár üldözzük, míg megsemmisül, akár megáll velünk szemben, míg a lábaink elé nem hull, akár meghátrál, végül ő veszti el a csatát.

Isten népének győzelme bizonyos, úgy az egyéni, mint a közösségi életben és végül az ítéletben. Ez a győzelem azonban egyedül Isten ereje által lehetséges. Azért üldözheti Dávid az ellenségét, mert Ő övezte fel a harcra. Az a négy vagy hatszáz fős sereg, mely Dáviddal a pusztában bujdosott, nem volt elég erős, hogy legyőzze akár az amálekiták akár a Saul seregét. A győzelem azáltal vált lehetővé, hogy Isten övezte fel a harcra.

Önmagunkban nincs meg a győzelem ígérete. Testünk elárul minket, mert a sötétségnek szövetségese. Akit azonban Isten övez fel a harcra, az meggyőzi ellenségét. Vannak e világban is fellángolások és sikerek. Emberi erővel is lehet nagy dolgokat cselekedni. A végső és teljes győzelem azonban csak azoknak adatott meg, akiket Isten övezett fel a harcra. Vívtak és vívni fognak e világban is győzelmes csatákat, azok a győzelmek azonban csak időlegesek.

Ha összehasonlítjuk a világi seregekkel és vezérekkel azoknak a seregét és vezetőit, akik Isten harcát harcolják itt e világban, az összehasonlítás

nevetségesnek látszó eredményt hoz. Ahhoz hasonló, mint mikor Izrael serege csak két kis kecske nyájacskának látszott az Asszíria elleni harcban. Azonban ez a nevetséges kis nép, Istennek népe, egyszer dicsőségesen és győztesen kerül ki a harcból. Isten népe, megváltottak serege, ne nyugtalankodjék a te szíved, se ne féljen: bízz Istenben és Abban, akit elküldött hozzád. Bár nyomorúságotok lesz e világon, de Jézus azt mondta: „Bízzatok, én meggyőztem a világot."

Aki a holnap rémével egymaga akar szembeszállni, azt a világ tengere, a tajtékkal együtt, kiveti a partra. Aki bűneivel, kísértéseivel szemben maga akar győzelmet venni, annak nincs más lehetősége, mint Júdásnak, a sűrű sötétség homálya. Aki maga akarja felvenni a harcot, az menthetetlenül elvesz.

Tudod, mi tesz a bűntől tisztává? Csak a Bárány Jézus vére. Tudod, mi tesz a bűntől szabaddá? Csak a Bárány Jézus vére. Tudod, mi adhat győzelmet neked? Csak a Bárány Jézus vére. Tudod, ki az, akinek a győzelme alatt megharcolhatod a csatákat? Jézus, Istennek fia.

Az istentelenek is kiáltanak az Úrhoz a démonok elleni harcban, de nem felel nekik. Nincs szabadítás, nincs meghallgatás. A világnak a kiáltozása és jaj-szava egyre inkább betölti a földet, Isten azonban hallgat, nem felel nekik. Reménytelen az istentelen ember sorsa, hiábavalóak az imádságai. Ahhoz a zárhoz hasonlók, amelyet évtizedeken keresztül nem nyitottak ki, és amikor, végső szükségben, forgatni akarják benne a kulcsot, kiderül, hogy annyira berozsdásodott, hogy nem lehet kinyitni többé. Olyan ajtó áll előttük, amelyet korábban nem nyitogattak, olyan út, amelyen még nem jártak. Olyan az istentelen bizodalma a szükség idején, mint a kimarjuk fog. Amikor harapni kellene vele, iszonyatosan fáj. Senki se csalja meg magát azzal, hogy majd ráér imádkozni akkor, ha bajban lesz. Aki csak végszükségben hívja segítségül az Urat, könnyen ezt a választ kaphatja: „Én is a ti nyomorúságtokon nevetek." Ne ámítsd magad azzal, amikor majd rád szakadnak bajok, Isten atyai szíve fordul oda hozzád, aki Istennel soha nem törődtél. Isten lehet, hogy kacagni fog a nyomorúságodon. Nincs ennél borzalmasabb, mint amikor végszükségben odafordulsz hozzá, és Isten nevet rajtad.

Az ellenség pusztulása olyan lesz, hogy reménysége sem lehet rá, hogy valaha is felépüljön. Ha egy teleírt papírlapot az ember beledob a tűzbe, és a visszamaradt pernye nem esik darabokra, olvasható marad az írás. Ha azonban valaki azt a papírlapot finom, apró darabokra tépi, és a robogó vonat ablakán keresztül szélnek ereszti, nincs többé ember, aki elolvashatná. „Apróra törtem őket, amilyen a szél elé való por" - olvassuk a 43. versben. Nincs reménység arra, hogy két porszem, mely egymás mellett volt, újra egymás mellé kerüljön. Teljes romlás, teljes

pusztulás, teljes összetöretés annak a sorsa, aki Isten népe ellen támad.

A világ fiai olyanok, mint a szél ingatta nádszál. Koreszmék sodorják őket, barátaik, ismerőseik, a tömeg pártállása hányja-veti őket ide-oda. Aki az Istennel való közösségében nem jut érett férfiúságra, azt is hányja idestova a tanításnak ilyen olyan szele. Aki alatt azonban Isten kiszélesítette a lépéseit, ahogy azt 337. versben olvassuk, annak lábai nem tántorognak, a népek pártoskodása sem befolyásolja őt.

Lehetetlen, hogy aki az Úrral közösségben van, annak elhatározásai, meglátásai vagy döntései emberi vélekedéstől függjenek. Vannak olyan keresztyének, akik ugyanarra a dologra ma igent mondanak, holnap nemet, holnapután esetleg megint igent. Ez azzal magyarázható, hogy Istennel nincsenek érett közösségben. Ha ugyanis Isten változhatatlan, és nincs benne a változásnak még árnyéka sem, akkor, akik vele közösségre jutottak, abban, amiben világosságot nyertek, ugyanilyen változhatatlannak kellene lenniük. Vizsgáld csak meg magad! Nem forgat-e ide-oda az idők szele, a szeretteid állásfoglalása vagy a párt iránti szenvedély? Amikor valamiben döntened kellene, azt nézed, mit tesznek mások. Ha mások maradnak, akkor te is maradsz, ha mások futnak, te is futsz. Sodor magával a kor divatja, a tömegszellem. Korunk egyik ismertető jegye ez, alig-alig akad ez alól kivétel. A bridzs, a lóverseny, a labdarugó mérkőzés mint tömegszenvedély lesz úrrá az emberek fölött és milliókat sodor magával. A homokot elviszi, a kősziklán azonban megtörik az ár. Az a kérdés, hogy te kőszikla vagy-e, amelyet hiába ostromol a hullám, vagy pedig homok, amelyik még a rázúduló vizet is, amely magával sodorja, csak szennyesebbé teszi?

Dávid úgy állt Isten mellé, hogy ha mindenki menekül is, ő kitart híven mindhalálig. Nem számit, mit zúgnak körülötte a népek! Hadd énekeljék Izrael szépei a körtáncban: „Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét." Hadd zúgja a siklági vérfürdő után családjukat vesztett harcosok tömege, hogy: „Halál reád!" Ő erős volt az Úrban. Azt olvassuk, hogy a siklági vérfürdő után megerősítette magát az Úrban.

Győzni akarsz? Akkor így állj Jézus mellé, nem törődve azzal, hogy mit mondanak az emberek. Mosolyogjanak rajtad, vagy éppen dicsérjenek, ne befolyásolja az elhatározásodat. Isten gyermekeinek az állásfoglalását nem érintheti az emberek pártállása.

Isten úrrá tette a népek felett az ő felkentjét. Dávid alakja és a rá vonatkozó kijelentések egyben Dávid leszármazottjáról, Jézus Krisztusról is szólnak, aki eljött az idők teljességében. „Nemzetek fejévé tettél engem, olyan nép szolgál

nékem, melyet nem ismertem" - olvassuk a 44. versben. Azt jelenti ez, hogy Isten az ő kegyelmét minden népekre kiterjesztette. Azokra is, melyeknek ószövetségi értelemben semmi közük nem volt a szövetséghez. Kegyelem, hogy mi, magyarok, hallgathatjuk Isten igéjét, hogy Isten gyermekei lehetünk. Egyébként nem volna számunkra más lehetőség, mint őseink fétisimádása. Fehér lovat áldozni a Hadúrnak, rettegni a gonosz szellemet. Isten kegyelme, hogy hallgathatod az Igét. Isten kegyelme számunkra, hogy a nép, melyből a Megváltó test szerint származott, megkeményíttetett, és nem hitt Isten egyszülött Fiában. Ennek köszönhető a mi üdvösségünk. Hogy más népek is hódolnak Dávidnak, annak az az ára, hogy Isten népe nem hódol neki. A megkeményítés Isten részéről történik. Isten törte ki a szelíd olajfából őket, hogy téged beoltson a letört ágak helyébe.

„Él az Úr!" - ujjong fel Dávid lelke, mikor végignézte mindazt, ami a háta mögött van. Feltárult a szemei előtt, hogy milyen mélységből hozta ki, és milyen magasságba állította Isten, és örömmel kiált fel: „El az Úr, és áldott az én kősziklám!" Nehéz lenne meghatározni, hogy mi mindent jelent Isten gyermeke számára ez a kijelentés. Bizonyos, hogy Dávid ajkán is egy nagy fogadalomtétel volt: odaszánás, eskütétel az Úrnak. Felismerése annak, hogy mindabból, amit az életben megtapasztalt, az következik, hogy él az Úr. Hirdettetik számodra az evangélium, füleid megnyíltak, és hallod. Ebből is az következik, hogy él az Isten. Ha a te Istened bálványisten lenne, akkor ez nem következhetne be. Ami eddig velem történt, az azért történhetett, mert él az Isten. Azért juthattam idáig el, mert él az Úr. Ez a kijelentés a jövőre nézve is vigasztaló. Nyugodtan, bizalommal indulhatsz tovább, mert él az Úr. Lehet, hogy kőfal vagy éppen felmérhetetlen mélységű, áthághatatlan szakadék áll előtted, melynek mélyén zúg az ár, és nincs híd, hogy átmenj, nincs erőd sem, hogy megkerüld. Kipróbáltál már minden kulcsot az ajtón, mégis zárva maradt előtted. De halld csak a kiáltást: „Él az Úr!"

Luther Márton egy napon gondterhelt ábrázattal, csüggedt lélekkel vergődött otthonában. Nem lehetett lelket verni bele. A felesége erre gondolt egyet, gyászruhába öltözött, és szomorú, gyászoló ábrázattal járt-kelt férje körül, aki mikor ezt észrevette, riadtan kérdezte, hogy: „Mi történt, kit gyászolsz?" „Nagy baj van" - felelte Kata asszony, „mert meghalt az Isten". Luthert észhez térítette a szemléltető lecke. Nem halt meg az Isten! Elpusztulhat, romba dőlhet körülötted minden, de él az Úr! Ha magadra is hagyna mindenki, él az Úr! Akinek a számára ez a kijelentés egyszer valósággá lett, az ugyanúgy ujjong, mint Dávid, és ugyanúgy mondja: „Áldott az én kősziklám!." A panasz, a keserűség mindig olyan szívből származik, amelyik ezt elfelejtette. Aki emlékszik Isten szabadítására, az így énekel: „Zúgjon az ének, elnyomni ne hagyjuk, dalba' dicsérje szívünk a dicsőt."

Dávid végignézte mindazt, ami történt: Isten a népek fölé rendelte, fényes királyi trónja körül szolgák serege hajlong, a környező népek suttogva emlegetik a nevét, ellenségének ereje megtört, és az ő dicsősége felragyogott. Ő azonban nem ennek örül, hanem üdvösségét szorítja magához: „Magasztaltassák hát az én üdvösségemnek Istene." Igaz, hogy szolgálják őt a népek, hogy keze meghajtotta az ércíjat, hogy átfutott a táboron, átugrott a kőfalon, és megszabadult minden ellensége kezéből, de mi ez az üdvösséghez képest? Lehetnek e földön szép eredményeid, győzelmeid, dicsőséged, de mit érne mindez, ha Isten nem lenne az üdvösségednek Istene? Mit ér, ha az egész világot megnyered is, a lelkedben pedig kárt vallasz?

Jól tudta Dávid, hogy eljön az idő, amikor, az élettel betelve, eltávozik a földről. Akkor azok a győzelmek, amiket e világban vívott, nem fogják vigasztalni őt. Egy vigasztalása lesz csak: hogy Isten az üdvössége. A te szívednek sem lehet más, örökkévaló vigasztalása.

Isten a bosszúállás jogát magának tartja fenn, még akkor is, ha olyan szolgáját éri sérelem, mint Dávid. Nincsen hát jogunk önmagunkért bosszút állni, hanem helyet kell adnunk az Ő haragjának. „Enyém a bosszúállás, én megfizetek," mondja Isten.

Ő az, aki felövez a harcra, aki megment az ellenség kezéből. Minden felkészültségünk és harci készségünk ellenére is elvesznénk: az ellenünk felkelők seregét, az erőszakosok hadát minden képességünk ellenére sem tudnánk legyőzni. Isten azonban kiragad, kivisz az ellenség kezéből, hogy ne árthasson neked. Kiszabadít az Ő hatalmával, sőt fel is magasztal az ellenünk felkelők között. Ők ránk törnek, az életünket akarják, és úgy tűnik, hogy van is hatalmuk hozzá, azonban fordul a kocka, és Isten felmagasztal minket. Gondoljunk csak Márdokeus esetére. Már állt az ötven könyöknyi magas fa, hogy felakasszák rá, mikor Isten fordított egyet a dolgon, és Hámán került a fára, aki Márdokeust akarta felköttetni, Márdokeus pedig Hámán udvari tisztébe jutott.

„Azért dicsérlek téged, Uram a nemzetek között"- mondja Dávid. Adósa vagy Istennek, aki nagy dolgot vitt véghez az életedben. Mivel adózhatnál mással, mint hogy dicséred és magasztalod a nevét? Mit adhatnál mást neki, mint hogy újra felzendül ajkadon a magasztalás: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és áldást!" Bárhol jársz, bármit teszel, ne feledkezz meg arról, hogy adósa vagy a királynak. Dicsérd a nemzetek között! A gyülekezetben és minden helyen magasztald őt!

Isten irgalmas a Dávid magvához. Kicsoda a Dávid magva? Azok, akik

megmosattak a Jézus vérében. Nem valószínű, hogy Dávidnak valahol e világon lenne test szerinti leszármazottja. De még ha lenne is, akkor sem az a Dávid magva, hanem az, aki Ézsaiás jövendölése szerint Isai törzsökéből származott. Az a csodálatos szép virágszál, a megöletett Bárány. János evangéliuma szerint azokhoz irgalmas az Isten, akik az ő magvából születtek. Akik nem a test akaratjából, nem férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. Azoknak ad hatalmat, hogy Isten fiaivá legyenek. Akik az Ábrahám hitéből valók, azok az Ábrahám fiai. Te kinek a magvából való vagy? Ha csak testtől születtél, hiábavaló életet örököltél, és természeted szerint a harag fia vagy. Csak aki újonnan született, az ige és a Szentlélek által, az a Dávid magva. Ezekhez irgalmas Isten. A többiekre csak ítélete, a kárhoztatás és a kárhozat vár. A Dávid magvából valók megtartatnak, még ha öldöklő angyal jár is Egyiptom földjén, mert a vér alatt vannak. A Dávid magvából valók a Bárány vére alatt vannak, és a kihullott vér miatt gerjed Istennek szíve irgalomra irántuk.

Két kijelentés
19. zsoltár

A teremtett világ, a természet, Istennek a dicsőségét hirdeti. Hogyha valaki hit által, nyitott szemekkel beletekint a bennünket körülvevő csodálatos világba, akár az égnek a titkaiba, akár a természeti törvények bármelyikébe, akkor feltárul előtte az Alkotónak dicsőséges, nagyságos volta. Egyszer egy hívő arabtól megkérdezte valaki, miért hiszi ő, hogy van Isten? Az arab erre ezt kérdezte a mellette haladó embertől: „Uram, mondd meg nekem, honnét tudod, hogy karaván ment előttünk?" A kérdezett így felelt: „Mert látom a lábnyomaikat a homokban." „Nos" - felelte az arab, „én onnan tudom, hogy van Isten, hogy látom a lábnyomait a teremtett világban."

A hívő ember számára Istennek nagyságát, kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Hol van az a mérnöki tudomány, amelyik olyan pontosan ki tudná számolni, és megmérni a különböző naprendszereknek az útját? Vagy azt, hogy milyen erőknek kell uralkodni a természeti világban, hogy össze ne szakadjon a teremett mindenség? Az ember értelme valósággal beleszédül a csodálatos világba, amely körülveszi. Vak, sötét és balgatag, aki azt mondja, hogy ez magától állott elő.

A természeti világban van egy csomó következetlenség. Ezeknek az eredménye a mi megtartatásunk is. Hogyha a világot egy következetes vagy egy nem gondolkodó agy, mondjuk egy gép alkotta volna, akkor a következetesség eredménye az lenne, hogy nem lehetne élet a földön, megszűnne minden

életcsíra. Egy ilyen ismert következetlenség a víz fagyási törvénye. Minden, ami megfagy, összehúzódik, súlyosabbá válik és lemerül a mélységbe. Minden a fenekén fagy meg. A víz az egyetlen, amelynél ez fordítva van.

A víz plusz négy foktól kezdve tágul, így a jégnek nagyobb lesz a térfogata, mint a víznek, könnyebb fajsúlyúvá válik, és felemelkedik a víz tetejére, így a víz a tetején kezd el fagyni. De mi lenne, ha nem a tetején fagyna be? Leülepedne a jég a vizek fenekére, a halak elpusztulnának benne. Pár évszázad után jégkéreg borítaná az egész földet, és elpusztulna minden. Hol van az a fizikai törvény, amely leírná, hogy minden legyen súlyosabb, mikor megfagy, a víz azonban legyen kivétel? Egy értelmes, bölcs gondolkodó alkotta ezt meg a teremtés pillanatában, és még sok egyéb dolgot, hogy előálljon az a csodálatos világ, amely körülvesz.

„Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat" - olvassuk a második versben. Becsukhatod a szemeidet, bedughatod a füleidet, és mondhatod, hogy mindez magától lett. Volt egyszer két barát, akik közül az egyik nem hitt az Isten létezésében, és teremtő hatalmában. A másik, hogy rávezesse őt a balgatagságára, egy alkalommal meghívta magához, és mutatott neki egy gyönyörű szép óraszerkezetet. Hitetlen barátja megkérdezte tőle, hogy: „Ki alkotta ezt a művészi szerkezetet?" „Oh, kérlek, ez csak úgy magától állott elő" - felelte a másik. A hitetlen ember nem vette észre a csapdát, és így felelt: „Olyan bolond nem vagyok, hogy ezt elhiggyem." „Látod" - felelte emez, „azt azonban elhiszed, hogy ez a sokkal csodálatosabb és bonyolultabb világ magától állott elő." Bármennyire keményen hangzik is, bolond az, aki azt hiszi, hogy magától állott elő ez a világ. Magától nem teremtődik ebben a világban semmi. És ha egyszer valaki az égnek dicsőségébe beletekint, nem tud mást tenni, mint alázatosan megtudakolni, hogy hol az Alkotó, hogy ki az, aki ezt megalkotta, hogy magasztalni tudja őt.

A körülöttünk lévő dolgok és történések mind Istennek nagyságáról és dicsőségéről beszélnek.

„Nap napnak mond beszédet, éj éjnek ad jelentést" olvassuk a harmadik versben. Nincsenek vak véletlenek, hanem minden esemény mögött bölcs és tudatosan irányító kéz van. A te életednek sincsenek véletlen eseményei. Nem véletlen, hogy ott vagy, ahol vagy és nem másutt. Nem a véletlen folytán üdvözülnek az emberek, és nem a véletlen folytán kárhoznak el. Minden üdvösség és kárhozat, minden akarás és véghezvitel, minden felemeltetés és porba hullás mögött ott van Istennek keze és bölcsessége. És ahogy a világban a parányi események nem véletlenül történnek, ugyanígy nem véletlen a nagy események alakulása sem. Ahogyan parányi vízcseppekből tevődik össze a tenger, és parányi porszemekből a föld, és ahogy azokon belül még vannak atomok és molekulák, ugyanúgy az egész

emberi élet parányi életeseményekből tevődik össze. És ezeket mind az örökkévaló Istennek hatalmas keze, akarata, elgondolása irányítja. Ne higgye senki, hogy a fegyver véletlenül sül el, hogy a golyó oda megy, ahová a gazdája irányítja, hogy a kődarab oda megy, ahová dobni akarták, hanem minden Isten elgondolása és akarata szerint megy végbe a világon. A nyílvessző nem véletlenül találja el Akháb királyt a csatában. Egy ember „csak úgy találomra kilőve az ő kézívét". Isten azonban, próféciája által, kijelentette, hogy Akháb királynak el kell vesznie abban a csatában. Hiába akart elmenekülni, a nyílvessző eltalálta a lapockái között, mert Isten úgy szabta meg az útját. Az események, amelyek körülöttünk dübörögnek, és megrázzák a világot, melyek úgy rendítik meg a szívünket, mintha mennydörgés riasztana fel éjszakai álmunkból, mind Isten akarata szerint mennek végbe. „Nap a napnak mond beszédet, éj éjnek ad jelentést", egyik nap a másiknak adja tovább, egyik nap eseményeiből következnek a másik nap eseményei, egészen addig, amíg az Úr Istennek dicsőséges Fia, Jézus Krisztus kilép, mint egy hős, vagy mint a vőlegény, az ő ágyasházából, és kijön ítéletre és igazságra ebbe a világba.

A teremtettség és a világesemények üzenete nem érthetetlen: nem olyan szó és beszéd, amelynek a hangja nem hallható. Akinek vannak fülei a hallásra, az hallja, és akinek vannak szemei a látásra, az látja. Ezért menthetetlenek a pogány népek, mert ami Isten felől tudható, az a teremtésben és a lelkűk mélyén jelen van. Nem mentheti magát senki, hogy ő nem hallotta az evangéliumot.

Nincs e világnak olyan távoli sarka, ahová ki ne hatna „az ő szózatuk". Az északi sarok legeldugottabb pontján is ragyog az északi fény, az őserdő mélyén is virágzanak a virágok, énekelnek a madarak, ott is dörög az ég, és csodálatos fényű csillagok ragyognak az égen. Nincs ember, akihez el ne jutna ez a szózat, nincs olyan, aki előtt titokban maradhatna. Nem mondhatja senki, hogy nem hallotta, nem tudta, nem ismerte. Mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek: az ég dicsősége, az angyali seregek ragyogása, az elkárhozottak halálüvöltése, a pokoli hatalmasság és sorolhatnánk tovább. Az ég azért feszíttetett ki, hogy a napnak szolgáljon sátorul. Csodálatos, hogy a kifeszített égboltozat alatt jár, teljes pompájában és dicsőségében, a nap. Mindez azért teremtetett, hogy az Alkotó majd egyszer, az idők teljességében, meglátogassa az ő népét. És minden azért történik, hogy majd egyszer eljöjjön, dicsőségben, a királyok Királya és uraknak Ura, és, a felhőkön keresztül, elvigye az ő elkészített menyasszonyát. Minden Jézus Krisztusra, az Isten szerelmes Fiára nézve teremtetett, és egyszer majd kilép a világeseményeknek és emberi életünknek ebből a zűrzavarából a dicsőséges Úr, Jézus Krisztus. Az előbb utaltam rá, hogy mindaz, ami körülöttünk történik,

kicsiny, parányi dolgokból tevődik össze, és ami érvényes a teremtett mindenségre, az érvényes a mi szűkre szabott életünkre is. Krisztusnak a te életed káoszából is elő kell lépnie. Megfigyelted-e már a reggelt? Ködös, párás, füstös a reggeli levegő, és ebből egyszer csak pompázatosán előlép a nap, elűzve a homályt a földről. A mi életünk is ehhez hasonló: káosz van benne, és mikor már azt sem tudjuk, hol tartunk, nincs remény, semmi fény, semmi vigasztalás, semmilyen út, vagy lehetőség, akkor ebben a zűrzavarban egyszerre feljön a nap, és beragyog mindent. Ahol árnyék volt, és kiismerhetetlen mélységek tátongtak előtted egyszerre csak virágos réteket támaszt a nap sugara. Ahol ijesztő magasságot láttál, egyszer csak feltündöklik előtted, megtartó erejével a Kőszikla, mely menedéket és oltalmat nyújt neked. Feljött már életedben a nap, vagy pedig még homályban vagy? Ha a szíved békétlen és üres, csak bánt a gond, a lárma, ha össze vagy zavarodva, nincs más, csak félelem, aggodalom, kétely, eljön az idő, amikor Jézus előlép a maga dicsőségében, és minden megváltozik. Ez nemcsak a mi egyéni életünkre érvényes, hanem az egész teremtett világra is. Miközben egyre nagyobb lesz a köd, a zűrzavar, a bizonytalanság és bizalmatlanság, miközben teljes lesz a káosz, Isten Lelke ott lebeg a kaotikus sötétség felett. Mikor azt mondja: „Legyen világosság", ebből a káoszból előlép, fehér lovon, a királyok Királya, mint egy hős, hogy győzzön és megfussa dicsőséges pályáját, az ég egyik szélétől a másikig. Nem lesz szem, amely elől rejtve maradna, „nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevétől". A sötétségben élő telkeknek ez a tűz olyan lesz, mint a gyehenna tüze: gyötörni és kínozni fogja őket. Akik azonban itt dideregtek, és majd megfagytak e világban, mert nem kaptak semmi szeretetet és megértést, azok számára olyan lesz a tűz, mint a vőlegény szeretete az ő menyasszonya iránt: felhevíti, és boldogsággal tölti el őket. Mit jelent számodra ennek a napnak a heve? Gyötrelem és kín az érkezése? Bekerget az árnyékok közé, a sötét helyekre? Vagy pedig várod az Istennek szerelmes Fiát?

A zsoltáríró a nyolcadik verssel a lelki életnek egy egészen más területére vált. Mintha a hetedik verssel lezárulna a zsoltár, és a nyolcadikkal egy új rész kezdődne. A természeti világ, a teremtés csodáiról a tekintete és a gondolatai egyszerre csak, minden átmenet nélkül, az Ige világához térnek. Látható, hogy számára a két világ összefügg, így nincs semmi csodálnivaló azon, hogy egyik pillanatban a csillagos égbolt dicsőségét és nagyságát szemléli, a következő pillanatban pedig feltör ajkán az ének: „Nagy vagy, te Isten, nagy a te hatalmad." Az Istennel közösségben élő ember számára a természet és az Isten Igéje egyformán csodálatos kijelentéseket hordoz. A zsoltáríró tehát, a természeti csodákról áttér az ige kijelentéseire. A következő versekben Isten igéjének áldásait sorakoztatja fel.

Az Úrnak törvénye, az Isten igéje megeleveníti a lelket. Ige nélkül nincs

megelevenedés. Bűneink miatt, természetünknél fogva, holtak vagyunk. Isten szempontjából minden ember halott, semmi kapcsolata, semmi közössége nincs Istennel. A halottnak lehetnek nagyon szépen betanult mozdulatai, kegyesre mázolt ábrázata, lehet a templomi környezet is az a kripta, melyikben halálos álmát alussza, ez a lényegen nem változtat semmit. Istennek igéje, Istennek beszéde kell hogy megelevenítse az embert, az az Ige, amely Istennek szájából származik. Csodálatos titok ez! Ahogy az őskáoszt is az Istennek szájából származó beszéd elevenítette meg, mikor e világot formálta, és tette azzá ami, ugyanúgy a te halott lelkedet is csak Isten igéje elevenítheti meg. Ha az igehirdetésen valóban Istennek igéje hangzik el, a szívedben új élet támad. Ezért van szükség az igehirdetésre, és az ige hallgatására. Légy azért mindig ott, az ige közelében!

Az ige bölccsé tesz. Ez a következő kijelentése ennek a szakasznak. Az ügyefogyott embert is bölccsé teszi Istennek igéje. Nincs más bölcsesség, noha úgy látszik, mintha lenne. A világnak bölcs építői kihagyják a fundamentumból Jézust. Még ha érdekből, kegyesen emlegetik is Istent, Jézust akkor is kihagyják. Az ilyen fundamentumra épített ház, még ha tökéletesnek látszik is, romba dől egy szempillantás alatt, mikor jön az árvíz, és fújnak a szelek. Ezzel szemben, a legügyetlenebbnek látszó emberek is, kik talán még a nevüket sem tudják leírni, építhetnek arra, ami maradandó, ami múlhatatlan és örök, ha bölcsesség lesz számukra Istennek igéje. Te mire építesz? Mi a te épületednek az alapja? Az új világrendbe, amelyet a Vőlegény, mikor megjelenik, magával hoz, csak azok építtetnek bele, akik Isten igéje szerint bölcsek.

Isten igéje megvidámítja a szívet. A világi öröm és szórakozás csak az érzékekre hatnak, igazi, tartós öröm nem marad utánuk. Felcsigázzák az érzékeinket, és egy időre feledtetik, hogy kik vagyunk, milyen nyomorúságban élünk, de nem maradandók. Istennek igéje viszont megvidámítja a szívet. Örömmel tölti el a szívünket, mely örökké tart.

Az Úr parancsolata megvilágosítja a szemeket. Ha a szemed világos, az egész tested világos. Mert ha a szemeddel jól és helyesen látsz, akkor mindig olyan utakon fogsz járni, ahol világosság van. Akinek azonban a szeme nem világos, az nem jár a világosság útján. A vak ember nem tudja megállapítani, hogy ő világos, vagy sötét, tiszta vagy piszkos helyen jár. Egyedül Istennek igéje tudja megvilágosítani a lelki szemeinket. Vannak emberek, akiknek hiába mondja az ember, hogy bűnben élnek, ők nem látják, mert vakok. Hiába minden bölcselkedés és erőfeszítés, amíg Istennek igéje meg nem világosítja őket, addig nem is tudják, hogy vakok.

Istennek igéje megáll mindörökké. Minden más múlandó, az ég és föld elmúlik,

egyedül Istennek igéje marad meg örökké. Beszéde igaz beszéd, mindenestől fogva igazságos. Nincs olyan emberi be szed, amelyikben ne lenne hitetés. Nincs olyan emberi száj, amely ne szólna hazugságot. Nincs olyan emberi ígéret, amely minden körülmények között megállhatna, egyedül Istennek igéje maradandó és örök.

„Kívánatosabbak az aranynál és... édesebbek a méznél." - olvassuk a tizenegyedik versben. Ez nem jelent mást, mint hogy Istennek igéje értékesebb, mint az arany, és táplálóbb, mint a méz. Akinek aranya van, az még elveszhet, és akinek méze van, az még éhen halhat. Mit ér, ha valaki jól táplált, de lelkileg el van gyötörve, mint a pásztor nélkül való bárány? Mit ér, ha valakinek drága kincsei vannak, de nincs békessége és örök élete? Azon a napon, amikor meg kell állanod az Úr előtt, hiába hívod segítségül az arany bálványaidat, az okleveleidet, az érdemeidet és kitüntetéseidet vagy a takarékbetétkönyvedet, nem fog segíteni rajtad. Isten beszéde azonban örök: átsegít téged ezen az úton is. Mit ér azonban, ha ilyen igaz és ilyen tiszta, ha nem személyesen a tiéd? Vannak emberek, akik magasztalják az Igét: milyen szép, milyen drága, milyen bölcs, milyen helyes és valóságos, de nem mondják azt, amit a zsoltáríró: „Szolgádat is intik." Int-e téged is az Úrnak szava, vagy nincs mondanivalója hozzád? Tartozik-e rád is, vagy mind másra vonatkozik? „Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet!" - olvassuk a ti zenharmadik versben. Aki az Igével él, az eljut a saját bűneinek a felismeréséig. Lehet, hogy valaki betéve tud igeszakaszokat, jól tudja idézni, vagy éppen magyarázni, ha azonban az Ige ismeretében nem jut el odáig, hogy: „Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek, mert én még arra sem vagyok képes, hogy a saját bűneimet felismerjem", az nem ismeri a Szentírást, azt nem tanítja Istennek a kijelentése.

Aki pedig eljutott ide, az egy lépéssel tovább megy, és azt mondja: „Szakassz el engem az én gonosz, tisztátalan környezetemtől, a régi életemtől, a régi barátaimtól és szórakozásaimtól!" Aki felismeri a bűneit, az arra is rájön, hogy „jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok". Aki így imádkozik: „Titkos bűnöktől szabadíts meg engem", az ezt is mondja: „Tarts távol azoknak társaságától, akik bűnben élnek, és abban gyönyörködnek." Ha nem kívánsz elszakadni azoknak társaságától, akik a bűn útján járnak, fennáll a veszély, hogy nem igazán tanít, és oktat téged az Istennek igéje.

Befejezésül, hadd tegyük oda mi is, mint a zsoltáríró, a mi szánknak mondásait, és szívünknek gondolatait az Istennek oltárára. Imádságaid, kéréseid, vágyaid kerüljenek mind az oltárra. Hívő lelkekhez szól ez az ige. Vajon te, hívő lélek, oda tudod-e tenni a kívánságaidat Isten oltárára mondva hogy: „Mindazonáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem úgy, ahogy te akarod, Uram, Kősziklám

és Szabadítom!" Bárcsak tudna megalázkodni bennünk a lélek, és szólnánk így: „Legyen úgy, ahogy te akarod, Uram!"

20. Zsoltár
KIÁLTÁS GYŐZELEMÉRT!

Így is mondhatnánk: könyörög a királyért. Vagy éppen: kiált. Az ember akkor kiált, mikor szükségben van. Senki sincs nagyobb szükségben, mint a király. Az, akire a nép, népe boldogítása vár, az van a legnagyobb szükségben. Nagyon kedves és szép párhuzam ezzel az 1. Tim. 2,1-3: „Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalókért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes kegyességben és tisztességben. Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk előtt. " A királyok és mindenféle vezetők szükségben vannak, hogy vezetettjeik imádkozzanak értük. Ez különösképpen fontos dolog a hívőknek!

Az imához Isten ígéretei fűződnek. Mindenekelőtt az, hogy Isten meghallgatja őket! Az imádság nem csak arra való, hogy magunkért járjunk közben, az imádkozás mezeje befogja az élet egészét. Az imádkozol az is értékeli, hogy kikért érez felelősséget. Imádkozzunk tehát bátran, sokszor, sokakért, mert Istennek minden ember kedves. Nem jó, ha imádságunk szűk kört ér át, pláne, ha csak magunkért való imádságaink vannak!

Imádságaink lelepleznek minket, kiért, miért, minek a győzelme mellett állunk Isten előtt. Nagyon fontos tudnunk, hogy miközben ez az imádság a király győzelméért hangzik el, a mi királyunk, Jézus Krisztus is harcban áll a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen (Ef. 6,12). Ott állunk-e mi is harcban, Urunkkal együtt, felöltöttük-e a Krisztus vitézeinek a fegyverzetét? És a legfőbb fegyverrel, az imádsággal osztozunk-e a küzdelemben a győzelemért?! (Ef. 6,18-20). Bizony illik hozzánk, „szüntelen imádkozzunk!" (I.Thess. 5,17).

Meggondolkoztató párhuzamokban adja elénk az imádság tartalmát.
Adjon győzelmet - néked!
Legyen oltalmad, oltalmával vegyen körül téged!
Emlékezzék meg - rólad!
Cselekedjék - veled!
Fogadja szívesen — a te áldozatodat!
Örvendezhessünk - a te oltalmadban!
Emelhessünk zászlót - érted!

Miért? Azért, mert az imádság tárgya a másik. Amikor az egyéni önzés hátralép, helyet ad, tudatosan a másiknak. Mindig így: néked, téged, rólad, érted! Következetesen, végig így! Következetesen abban a gondolatban, hogy mikor a másikért harcolok, magamért is harcolok. Nem lehetek Isten áldása alatt, ha meg akarom előzni a másikat!

Miközben olvasom ezt az imádságot, eszembe jut Ézsau és Jákob versengése az atyai áldásért. Mindkettő a maga érdekeit tartotta szem előtt. A megcsalatott Ézsau szinte sírva kéri: „Nekem nem tartottál meg valami áldást?" (1. Móz. 27,34 kk). Az imádság nem azért hangzik el soha, mintha Isten valami vészes feledékenységben lenne. „ Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek!" (Mt. 6,8). Az imádságnak nem szabad azt a látszatot keltenie, hogy akaratunkat rákényszeríttettük Istenre! Ellenkezőleg: „Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt bűntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül!" (1. Tim. 2,8) mondja Pál erről. Az imádság azt kell szem előtt tartsa: győzedelmeskedjék Isten akarata, rontassék le a Sátán minden hamis igyekezete. Le kell győzni a saját akaratunkat, hogy végbe mehessen Isten akarata mennyen és földön! És csak ezután következik a testi, lelki szükségeink, bajaink, nehézségeink orvoslására vonatkozó kérés: Atyám, áldj meg azzal a bizonyossággal, hogy megosztod velünk a terheinket. Kéréseink előterjesztése azzal a bizonyossággal kell történjen, hogy már előre megköszönjük a kéréseink teljesítését. „Hálaadással tárjátokfel kéréseiteket Isten előtt, és Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, megfogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. " (Fil. 4,6-7).

Jákob előre ígéretet kapott Istentől az áldásra. „ Egyik erősebb lesz a másiknál a nagyobbik szolgál a kisebbiknek." (1. Móz. 25,23). Jákob azt az örökséget szerezte meg, amit neki szánt előre Isten, de ezért nem kellett volna a csalás eszközével harcolnia. Isten akarata volt ez. Isten minden imádkozó gyermekének szem előtt kell tartania, mi az, ami Isten akaratából következhet. Erre azonban egyiken sem figyeltek. Isten akarata szent, Isten akarata teljesedéséhez semmiféle nemtelen, csaló módon nem szabad hozzájárulnunk. Isten minden ígéretéhez hozzátartozik az „ámen"-ünk. Isten ígéreteit szem előtt kell tartanunk, arról nem szabad megfeledkeznünk. És bizalommal, engedelmesen el kell azt fogadnunk.

Ki és mi a fontos az imádságainkban? Ki ez a „te", a „neked", „rólad", „veled", „érted"? Bizony ez nem más: „legyen meg a te akaratod." (Mt. 6,10.) Aki imádkozik, Isten akarata beteljesedéséhez kell hozzájáruljon. Mózes felemelt kezei többet értek az ellenség elleni harcban, mint Józsué fegyverei! (2. Móz. 17,10-16). Mire valók az imádságaink? Arra, hogy felemelt kezeink közelebb

vigyenek minket: Jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek! Szükség van imádságra mindig, minden hívő embernek, mert imádságai arról beszélnek, hogy rá van szorulva mindig, mindenben Isten segítségére. Ezért szorosan hozzátartozik imádságainkhoz az alázat is! „Miért parancsolja Krisztus, hogy Istent így szólítsuk meg: Mi Atyánk? Azért, hogy mindjárt imádságunk elején felköltse bennünk azt a gyermeki félelmet és bizodalmat Isten iránt, amely a mi imádkozásunk alapja kell, hogy legyen: tudniillik, hogy Isten Krisztus által Atyánkká lett, és amit tőle hittel kérünk, megadja nekünk." (Heid. KT. 120).

„Az Úr győzelmet ad felkentjének..." (20,7) Az imádságban végül is erre megy ki minden. Arra, hogy az Úr győzzön. Elfogadja az áldozatot. A leghatalmasabb fegyver, amit Isten bevetett a győzelméért, Jézus Krisztus áldozata. Ekörül forog minden győzelem. Jézus Krisztus áldozata az, ami hit által készíthet fel minket minden győzelemre. De ez az áldozat állíthat helyre mindent a mi szükségeink között. Aki a Fiát odaáldozta, mi módon ne ajándékozna Jézussal együtt mindent minekünk. (Rom. 8,32). „Aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne." (1. Jn. 4,16). Aki Jézusnak erre az áldozatára figyelve lép az Úr elé, aki a szerelmes Fiúért keres áldást az életére, az számolhat a győzelemre. Boldog nép az, melynek ez az Isten az Ura (Zsolt. 33,12). Isten barátsága és kegyelme többet ér hadseregeknél. Zászlót emelhet, Isten nevében helytállhat az a sereg, amelyik Jézus sebeire hivatkozva állhat meg az Úr előtt.

„Az Úr győzelmet ad felkentjének... " (20,7). Isten mellett állani, többet ér harci kocsik sokaságánál. Istenben bízva dicsekedhet, mert tudja, tudhatja, kinek hitt, hogy a rá bízott drága kincset meg fogja őrizni, ama napra. (2. Tim. 1,12).

Ezek harci kocsikat, lovakat emlegetnek, mégis csatát vesztenek. Mi pedig a mi Istenünknek, az Úrnak nevét emlegetjük, és mégis állva maradunk. (20,8). „Azok" és „mi" van szembeállítva. A világ fiai bíznak az erőben, saját nevükben, erejükben bízva emeltek zászlót a maguk nevében. Nekünk más a jelszavunk. „'Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az Úr leikével" indultunk el. (Zak. 4,6). Hol helyezkedik el Isten embere? Isten oldalán vagy a világ nagy dolgait emlegetve, harcolja az élet harcát? Nos, azok térdre rogynak, elbuknak, de mi állva maradunk! Góliát hatalmas ember volt, felkészült a harcra, teljes fegyverzetben állt Dáviddal szemben, aki parittyával és öt kövecskével felfegyverkezve állt ki, de nagyobbnak bizonyult Góliátnál, mert vele volt Isten hatalma. (I.Sám. 17,50). Dánielre oroszlánok szemei voltak függesztve, attól a pillanattól kezdve, ahogy bevetették őt az oroszlánok vermébe. Dániel nem nézett az oroszlánokra, nem rettent meg hatalmas karmaiktól. Ő a láthatatlan Istenre nézett, és Isten angyala befogta az oroszlánok száját. (Dán. 6,23).

Isten imádkozó gyermeke belé vetheti bizalmát, mert Isten olyan Nevet ajándékozott neki, hogy „Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr Atya Isten dicsőségére." (Fii. 2,10-11). Isten gyermeke reszketve ereszkedik térdre Krisztus előtt, de imádságából a belevetett bizalom által emelkedhetik fel.

Ki mellett állsz?
20. zsoltár

Ez a zsoltár abban az időben íródott, amikor Dávid, Istennek felkent királya, nehéz, kockázatos kimenetelű harcban állott ellenségeivel, és olyan embernek az ajkán fakadt, aki teljes szívéből kívánta Dávid győzelmét. Ma is olyan embereknek a zsoltára ez, akik szívből kívánják, és várják Isten felkent királyának, Jézus Krisztusnak a győzelmét ebben a világban. Döntő jelentőségű, és egyik félre nézve végzetes harc van a világban: Jézus a sötétség hatalmával vívja a maga harcát. Minden, ami a világban történik ennek a harcnak a következménye, vagy a további küzdelmek előkészítése. Nincs egy parányi esemény sem, amelyik ebből a szempontból mellékes lehetne, és nincs olyan ember sem, aki közömbös maradhatna, mert lehetetlen, hogy valaki tétlen szemlélője legyen ennek a küzdelemnek.

Emberi természetünkből következik, hogy állást foglalunk, még olyan esetekben is, amikor a dolgokhoz semmi közünk nincsen. Gondoljunk csak arra, hogy ha például elkezdődik egy szenzációs bírósági tárgyalás, az ember elolvassa az újságokból, ami a periratokból kiszivárog, és önkéntelenül is elbírálja az ügyet, állást foglal, ítéletet mond. Ha valaki a saját szájával mondja el a sérelmeit, panaszait, akkor még hamarabb állást foglalunk, mert a szívünk, az érzelmeink odasodornak bennünket valamelyik fél mellé, és ha nem is mondjuk hangosan, de szívünk mélyén már ki is alakítottuk a véleményünket. A harcban, amelyik a világban az Úr Jézus Krisztus és a sötétség hatalma között folyik, még kevésbé lehet közömbösnek maradni. Senki nem mondhatja, hogy: „Én ebbe nem avatkozom bele, rám ez nem tartozik." Valamelyik oldalra oda kell állnia az embernek: vagy a sötétség hatalma vonja be a maga harcába, vagy az Úr Jézus, aki mellé, ha odaáll az illető, szívének minden akarásával kívánja az Ő győzelmét.

El kell döntened, hogy ki mellett állsz ebben a küzdelemben, mert ez a zsoltár csak akkor lehet a te kívánságod, a te zsoltárod is, ha a felkent király

mellé álltái. Különben nem énekelheted, kérései nem a te kéréseid. Vagy ha mégis a szádra vennéd, hazudnál. Képmutató, alávaló kém lennél, aki befurakodott az Isten győzelmét váró sereg sorai közé.

El kell döntened, kinek a győzelmére vársz szívszakadva. Ha a magadéra, akkor a Sátán katonája vagy. Ha a magad igazságát keresed, nem vagy az Isten gyermeke. Mert Isten gyermekei azt a pillanatot várják szívszakadva, amikor meghasad az ég, és eljön a Királyok Királya és Uraknak Ura. Ők, bármi történik, azt várják, hogy: „Jézus, jöjj le győzni végre, hogy meghajoljon mindnek térde... " Mikor ellenkezel valakivel, kinek a győzelmét várod? Mikor ott állsz egy beteg, egy panaszkodó, egy zúgolódó, egy átkozódó mellett, vagy ott van előtted, aki megkárosított, megszégyenített, vagy kicsúfolt és becsapott, kinek a győzelmét várod? Azt várod-e, hogy a veled szemben álló ember is legyen Jézusé? Aki nem ezzel az indulattal áll meg emberek vagy események mellett, az nem veheti szájára ezt a zsoltárt. Ha ezt tudod mondani: „Uram, az nem számít, hogy én elbukom, hogy kudarc ér, hogy megszégyenülök, és csúfságot szenvedek, csak az az egy számít, hogy te győzzél, és a Te neved dicsőíttessék", akkor valóban ott állsz Isten népének seregében.

Ennek a zsoltárnak az írója a felkent király mellett áll. A második versben azt mondja: „Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg téged a Jákob Istenének neve." Nagy odaadás van ebben, ami ritkán fordul elő ebben a világban. Nem tudjuk, ki énekelte, és ajánlotta ezt a zsoltárt Dávidnak, de mindenesetre odaadó jó barát lehetett, mint Jonathán, aki azt mondta Dávidnak: „Te király leszel, én pedig a második te utánad." Ez a barát is valami hasonlót mondott: „Az a fontos, hogy a te ügyed menjen előre, én majd félreállok. Az a fontos, hogy győzzél, ha én lemaradok is." Egész szívével kívánta a király győzelmét. Te vajon tudod-e ugyanígy mondani: „Én királyom! Legyen meg a te akaratod! Én a szolgád vagyok, és neked engedelmeskedem, cselekedj a tetszésed szerint." Vagy pedig neked is vannak kívánságaid, igényeid, mikor a Király előtt állsz?

A felkent király is juthat szükségbe. Van a világban egy bizonyos fajta hiedelem - hadd ne nevezzem hitnek -, amely szerint Isten ügye, és az Isten népe sohasem juthat veszedelembe. Mikor aztán jön a próbatétel, jönnek a kétségbeesett és dacos „miértek". Van rá eset, hogy Isten országának az ügye olyan nagy veszélyben van, hogy az embereknek, úgyszólván, a haja szála is égnek áll, hogy a következő pillanatban mindennek vége. Isten népe is jut szükségbe. Nem egy napsütötte út az, amelyiken Isten gyermekei járnak: tele van sötét, félelmetes szakadékokkal. A pásztornak is keresztül kell vezetni a nyájat mély szakadékokon, tövisbozóton, hogy megérkezzék vele a kitűzött célhoz. Isten ügye is jut szükségbe. Vajon kell-e annál nagyobb szükség, mint amikor Jézust el akarták

ragadni, hogy királlyá tegyék, neki pedig „át kellett mennie" közöttük? Vagy mint amikor meg akarták kövezni Őt, és neki „át kellett mennie" közöttük? Jézus akkor bizonyára szorongó szívvel és hittel ment keresztül közöttük, így tusakodott a Gecsemáné kertjében is, hogy „ha lehetséges, múljék el tőlem ez a pohár". Isten nem ígérte meg az övéinek, hogy nem lesznek kétségeik, nem lesz hányatott sorsuk. Nem ígérte, a kenyerük nem fogyatkozik meg, és nem rongyosodik meg rajtuk a ruha. Inkább azt ígérte az embernek, hogy tövisét és bogáncskórót fog teremni a földje. Ha mégis mást kapunk, az Isten kegyelmi ajándéka. Nem ígérte meg, hogy Sidrák, Misák és Abednégó nem kerülnek be a tüzes kemencébe, és azt sem, hogy onnan élve kerülnek ki. Nem ígérte, hogy Dániel nem kerül az oroszlánok vermébe, még kevésbé azt, hogy onnan élve jön ki. Viszont azt ígérte meg, és ezt tapasztalják meg az övéi, hogy a szükségben is megtart minket a hitben. Nem az a győzelem, hogy a dolgaink mindvégig zökkenőmentesen sikerülnek, hanem az, ha a kudarcok között is talpra tudunk állni, rá tudunk nézni, míg Ő leperli a perünket. Dávid Istennek felkent királya volt, és szükségbe jutott. Volt idő, mikor nem volt mit ennie, elkopott a ruházata és rettegnie kellett az életéért is. Isten ügye azóta is gyakran jutott ilyen helyzetbe. Te is jutsz még ilyen helyzetbe, mikor majd Istennek kijelentéseire teszed az ujjad, és kérdezed, hogy vajon ezek igazak-e. Elfog a sötétség kísértése, és te is azt fogod kérdezni, hogy: „Miért?"

Ezért van szükség arra, hogy azok, akik nincsenek ilyen szükségben, és óhajtják a Krisztus győzelmét az emberi életekben, így imádkozzanak: „Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején!" Amikor lelked csak nyögdécselni tud, mint a megszorult galamb, mikor csak riadtan sikít, mint a csapdába esett nyúl, amikor minden bezárul előtted, akkor hallgasson meg téged az Isten, legyenek kezek, amelyek az ég felé emelkednek teérted, hogy oltalmazzon meg téged a Jákob Istenének neve. Mikor olyan körülmények közé jutsz, hogy ember már nem tud segíteni rajtad, mikor a legerősebb hitűek is úgy állnak meg melletted, hogy „testvérem, noha fáj a szívem, és hullnak a könnyeim érted, én már nem tudok segíteni neked ebben a nyomorúságban", akkor oltalmazzon meg téged a Jákob Istenének neve. Isten, a szükség idején, elküldi az ő segítségét a Sionból, a szent helyről. Ez a segítség kétféle lehet. Olyan, amilyen Dánielnek volt az oroszlánok vermében, aki bizonyságot tehetett Dárius előtt, hogy az Úr elküldte az Ő angyalát és befogta az oroszlánok száját. Esetleg olyan, mint amikor, Elizeus imádságára, Isten megnyitotta Elizeus szolgájának a szemét, hogy lássa meg, többen vannak velük, mint ellenük. Lehet olyan segítség is, mint Illés hollói voltak, amelyek ételt vittek Illésnek a Kérith patakja mellé, vagy mint a seraptai özvegyasszony, aki ugyancsak megvendégelte Illést. Tehát lehet olyan ez a segítség, hogy Isten csodát tesz, de ez nem biztos. Erre nézve nem kötelezte el Isten magát. A lényeg az, hogy segít.

Az is segítség a Sionból, mikor Ábrahám a reménység ellenére is hisz, mikor valaki a vérpadra tud menni, vállalni a szétfűrészeltetést vagy lefejeztetést, a bitófát vagy a halált hozó golyót. Mikor valaki azt tudja mondani, mint Pál, hogy „ismerős vagyok az éhezéssel is". Az is a szent helyről küldött segítség volt Pál apostol számára, mikor azt tapasztalta meg, hogy Isten küldöttei bőségesen gondoskodnak róla, és az is, ha korgó gyomra dacára nyugodtan, derűs arccal tudta hirdetni Istennek igéjét. Vagy kézzel fogható segedelem vagy pedig hitbéli bizodalom. Ne tartsa senki egyiket kisebbnek, mint a másikat, mert mind a kettő ugyanabból a kézből jön. A lényeg az, hogy Isten felkent királya győzzön, és talpon maradjon. A keresztyén életemnek nem az a lényege, hogy soha ne legyen lyukas a cipőm, és rongyos a ruhám, hanem az, hogy ne tűnjön el arcomról a mosoly. Nem az a keresztyén élet győzelme, ha minden sikerül, hanem az, hogy amikor egyik kudarc a másik után jön, akkor is úgy menjek tovább, mintha mindegyik győzelem lett volna. Ez Istennek segítsége a Sionból.

A győzni tudás alapja a negyedik és ötödik versben van. Itt alapvető igazságok jutnak kifejezésre: a negyedik versben a megigazulás, az ötödikben pedig az Istennel való állandó közösség. Ha valakinek az áldozatait Isten kedvesen fogadja, az azt jelenti, hogy magához engedte, atyai szívére zárta. Ha Isten elfogadja valakinek az áldozatait, az azt jelenti, hogy bűnei eltöröltettek és úgy áll Isten előtt, mint aki soha nem vetkezett: tisztán, őszintén, érintetlenül. Kérdés, hogy elfogadja-e Isten a te áldozataidat? Ő csak egy áldozatot fogad el, mégpedig azt, amit Jézus mutatott be a golgotái kereszten. Minden más áldozat utálatos előtte, elfordul róla a tekintete, nem találja kövérnek, és nem emlékezik meg róla. Ha Isten elé járulsz, és Isten nem emlékezik meg a te áldozataidról, akkor megemészt az Ő szentsége. Mikor Isten elé állsz itt a földön és majd az ítélet napján, eltaszít magától, mert nem emlékezik meg áldozataidról. Lehet, hogy azt mondod: „Nem tudok Isten elé jönni, nem találom vele a kapcsolatot, nem tudok imádkozni." Azért van így, mert te nem arra az áldozatra tekintesz, nem arra emlékezteted Istent, ami a Golgotán történt. Te valami más áldozatra próbálod Őt emlékeztetni. Amíg arra emlékezteted, hogy te mit tettél, arról Ő nem vesz tudomást. De ha úgy járulsz Isten elé, hogy Jézus teérted is vérzett, helyetted is meghalt, a te bűneidért is szenvedett, a te vétkeidért is meg-sebesíttetett, a te békességed büntetése is rajta van, és te az Ő sebei által kívánsz meggyógyulni, akkor Isten azonnal emlékezni fog a te áldozatodra, elégnek találja azt, és magához bocsát téged. Próbáld meg te is, aki talán még sohasem járultál Isten elé! Ha kétség, aggodalom és félelem van a szívedben a gondolatra, hogy Isten elé jöjj, kíséreld meg, és emlékeztesd Őt erre az áldozatra! Ennyi elég lesz. Isten mindent elfelejthet, de azt, hogy egyszer az ember iránti szeretetből a szíve a Golgotán megszakadt, ezt nem fogja elfelejteni soha. Elfelejtheti a legjobb cselekedeteinket, áldozatkészségünket, de azt, hogy szeret téged, azt sohasem

fogja elfelejteni. Aki így járul Isten elé, az olyan kapcsolatban van Vele, amilyenről az negyedik versben olvashatunk: „Cselekedjék veled szíved szerint, és teljesítse minden szándékodat." Ha tudatában vagyunk annak, hogy Isten szándékai és gondolatai változatlanok, ha tudjuk, hogy Istenben nincs változás vagy változásnak árnyéka, akkor ez a kijelentés roppant nagy jelentőséget nyer. Ugyanis, ha Isten mégis az én szívem szerint cselekszik, ez azt jelenti, hogy az én szívem egészen olyanná változik, mint Istennek a szíve, a szándékom ugyanaz lesz, mint az Övé, nincs más vágy és akarás bennem, csak amit Is ten akar. Semmi egyebet nem szeretnék. Azt jelenti ez, hogy ami Isten szívében van, az van az enyémben is, Isten terve az enyém is. Ilyen közösségben vagy-e az Istennel? Vagy pedig még mindig vannak saját szándékaid és akaratod? Mennyi kívánságod van az Isten elé tett papírlapon, amelyet alá akarsz íratni Vele? Oda tudod-e tenni elé üresen, hogy Ő töltse ki, ahogy neki tetszik? Aki Istennel ilyen közösségben van, annak az életében megvalósulhat a következő igevers: „Hogy örvendhessünk a te szabadulásodban, és a mi Istenünk nevében zászlót lobogtassunk!" Ez az imameghallgatásnak az alapja. Ne gondolja senki, hogy Istent ostromolhatja az imáival, vagy, ahogy mondani szokták, imádságaival „mozgatja Isten karjait". Nem vásári fajankó, hogy madzagon mozgatni lehetne. Ő szabadon cselekszik. Amit tehetünk, hogy alázatosan meghajlunk előtte nem akarva mást, mint amit Ő. Ekkor tapasztalod csak meg, hogy az Úr teljesíti minden kérésedet, mert nem is lesz más kérésed, mint amit Isten akar, nem kívánsz másfelé menni, mint amerre az Isten Lelke vezet.

Aki ilyen közösségben van vele, az számíthat az Isten jobbjának segítő erejére, mert az ott jár, ahol Ő jár. Ahol ő cselekszik, ott Isten cselekszik, ahol ő szól, ott Isten szól. Ez volt Isten nagyjainak és erőseinek titka e világon: Mózes, Illés, Elizeus és a többi próféták nem akartak semmi mást, mint azt, hogy Isten cselekedjen az ő életükön keresztül. Engedelmes eszközei voltak.

Isten hívő gyermeke és a hitetlen ember közötti életbevágó különbség az, amit a nyolcadik versben olvasunk: „Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevéről emlékezünk meg." A világ fiai mindig oda-állnak, ahol az erő van: annak jósolják a győzelmet, akinek több fegyvere és izmosabb karja van, aki test szerint hatalmasabbnak látszik. Csak ott remélnek megoldást, ahol emberi erő és segítség kínálkozik. Isten gyermekei azonban az Úr nevéről emlékeznek meg, erről a megcsúfolt, kigúnyolt névről. Arra az oldalra állnak, ahol semmi emberi remény nincs. Te kiben bízol, mikor útnak indulsz? A saját ügyességedben, eszedben, a kapcsolataidban vagy pedig Isten nevében? Ha például arról lenne szó, hogy betegségedben az orvos kezét vagy Isten kezét kell elengedned, melyikről mondanál le könnyebben? Ha állásod ügyében a támogatódat vagy Istent kell választanod, melyikről mondanál le könnyebben? Nem mindig

kényszerülünk ilyen döntést hozni, de vannak alkalmak, amikor Isten választás elé állít, akárcsak Ábrahámot. Izsákot szereted-e jobban vagy pedig Őt? Van úgy, hogy döntened kell: a világ hatalmasaiban bízol-e inkább vagy Istenben?

Ha választanod kell protekció és Isten támogatása között, emberi és isteni szeretet, oltalom között, melyiket választod? Ha még gondolkodni sem marad időd, melyik oldalra állsz? Vannak, akik a szekereknek és a lovaknak oltalma alá húzódnak, és vannak, akik nem törődve ezzel az oltalommal, kiállnak a szabad ég alá, és ezt mondják: „Az Úrnak, a mi Istenünknek nevéről emlékezünk meg!" És mi az eredménye ennek a két különböző magatartásnak? „Azok meghanyatlanak és elesnek, mi pedig felkelünk és megállunk" - olvassuk a kilencedik versben. Egyik oldalon nagy az esély a győzelemre, mégis bukás lesz a vége. A másik oldalon semmi esély nem látszik, mégis ott a győzelem. Figyeld csak meg, hogy akik a világban bíznak, és emberi segítségre támaszkodnak, azok milyen becsapott, kétségbeesett emberek! Hogy vonszolják magukat, mennyit félnek, és aggódnak! És nézd meg azokat, akik Isten mellett állnak: ha vereséget szenvednek, akkor is így szólnak: „Ne örülj én ellenségem, elestem ugyan, de felkelek!" Megint felkelnek, talpra állnak, és mennek tovább, megemlékezve az ő Istenüknek nevéről.

Végül pedig, ne felejtsd el, hogy Jézus győzelme a te győzelmed is: „Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson meg minket, mikor kiáltunk hozzá" - olvassuk a tizedik versben. Jézus ott van, ahol az övéi vannak. Ha a testvéreid győznek valahol, te is győztél, ha vereséget szenvednek, neked is részed van benne. Állj oda azok közé, akik fennhangon, egy szívvel, egy lélekkel kiáltják: „Uram, segítsd meg a királyt!"

Győzelmes élet
21. zsoltár

A huszadik zsoltár a király győzelmét kívánja, a huszonegyedikből pedig az e felett érzett öröm csendül ki: a zsoltáríró hálát ad, hogy láthatta a felkent király győzelmét. Valószínűnek látszik, hogy a huszadik a harc előtt, a huszonegyedik pedig a harc és a győzelem után született. Ez egy győzelmi ének, mégsem úgy indul, hogy a király örül, mert Isten meghallgatta a kívánságát, és segített legyőzni az ellenségeit, hanem így: „Uram, a te erősségedben örül a király." Ez az örömnek az egyetlen igazi alapja: az Úrban való erősség, és az Úrban való megerősödés. A Szentírásnak sarkalatos tétele ez. Nem ismételhetjük elégszer Jézus kijelentését, hogy: „De azon ne örüljetek, hogy a lelkek nektek engednek; hanem inkább azon örüljetek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben." Az igazi Lk

10,20 örömnek nem lehet az az alapja, hogy mi sikereket értünk el. Ezek a győzelmek egyik pillanatról a másikra tovaszállnak: aki ma győztesen jár, magasan hordja a fejét, lehet, hogy egy szempillantás múlva lehanyatlik, és ezzel odavan minden büszkesége és öröme. A mi lelkünk nyomorult, érzékeny műszer, a legkisebb ütésre is azonnal elhajlik, a legkisebb érintés is megviseli. Figyeljük csak meg, milyen kevés kell ahhoz, hogy elszálljon az örömünk! Valami nem sikerül, és odavan a boldogság. Hát, még ha valami keserűség ér bennünket! Az egész nap áldása, öröme, békessége odavan. Ezért nem a kivívott győzelemnek örvend a király, hanem annak, hogy az Úr az ő erőssége. A királynak, akiről ez az ének szól, Isten megadta a szíve kívánságát, és ajkai kérését nem tagadta meg tőle, mert az volt az ő szívében, ami Isten szívében is. És most tegyük fel a kérdést önmagunknak: az van-e a szívünkben, ami Isten szívében van? Nem pirulsz-e el néha, ha megvizsgálod a kívánságaidat? Nem lenne-e keserves számodra, ha szíved gondolatait felvennék egy fonográfra? A mi szívünknek gondolatai bizony nem mindig állhatnak meg az Isten világosságában, mert nem tudtuk a szívünket teljesen odaadni az Úrnak. Ha szavainkat és tetteinket odatesszük is az Ő mértéke alá, azt is inkább az emberektől való félelmünkben tesszük. A szívünket azonban ezzel még nem adtuk oda. Ha a szívem egy az Isten szívével, ha összeforrott vele, akkor ahogy az Ő szíve dobban, úgy dobban az enyém is, amire az Ő szíve vágyik, arra vágyik az enyém is, ami az Ő számára borzalom, az nekem is az, ami irtózat az Ő számára, az irtózat az én számomra is.

Isten többet ad, mint amit mi kérünk tőle. A huszadik zsoltár írója csak szabadítást kér a királynak, mentséget és oltalmat, de sokkal többet kapott ennél: „Eléje vitted javaidnak áldását és színarany koronát tettél fejére" - olvassuk a negyedik versben. Istennél mindig van ráadás. Nem szűkmarkúan ad, nem úgy van, hogy éppen csak kimentett a nyomorúságból, éppen hogy kiragadott a kátyúból, hanem bőségesen és gazdagon árasztja ránk az Ő áldásait. Nemcsak megmentett a kárhozattól, hanem az Ő dicsőségére emelt. Nemcsak kiemelt a rabszolgasorsból, hanem aranykoronát tett a fejünkre, és gyermekévé fogadott. Az is nagy szabadítás lett volna, ha csak leveszi a bilincseinket, de Isten eleve részesévé is tett mindannak, ami a mennyekben van fenntartva számunkra.

Istennek kegyelme, az Ő ígéretei és ajándékai, nemcsak a földi életre vonatkoznak, hanem az örökkévalóságra is. Ha valakit az Ő kegyelmének vonzáskörében tart, azt nem sodorhatja ki onnan semmilyen erő. Ha Isten valaki előtt feltárja az üdvösség titkát, királyságának gazdagságát és szívének szeretetét, nem történhet meg, hogy utána elvesse magától. Nem lehetséges, hogy az, aki meg ízlelte a mennyei dicsőség gazdagságát, utána elszakadjon tőle. Isten „örökkévaló és végtelen" életet ad a királynak.

A szolgáknak vagy rabszolgáknak is lehet betekintésük a mennybe, előttük is felragyog valami az ég dicsőségéből, de akik a királyság részesei lettek, azoknak a része örökkévaló és mozdíthatatlan. A fiák szabadok. „Nem mondalak többé titeket szolgáknak,... titeket pedig barátaimnak mondottalak" - mondja Jézus a tanítványainak. Az a kérdés, hogy te Isten fia vagy-e? Isten felkent királya vagy-e vagy csak szolga? A szolgának nincsenek királyi igényei és jogai. Rohan felettünk az idő. És míg mások kétségbeesetten nézik ezt, addig az övéi életén ez nem változtat semmit. A többieket sodorja az élet, befolyásolják a körülmények, az övéi azonban tudják, hogy ők az örökkévalóságban, a végtelen időben élnek. A múló percek, a gyötrelmes, keserves, fájdalmas vagy kínos élet nem változtat a lényegen semmit. Isten gyermeke nincs alávetve az időnek. Ahol a lélekben az idő múlása vagy a körülmények változása valami tragikus változást idéz elő, ott a királyság kérdéses dolog, mert Isten a királynak hosszú időt adott, örökkévalót és végtelent.

Isten az övéinek az Ő saját dicsőségét adja. Jézus a saját dicsőségét adta gyalázatra a Golgotán, a saját hatalmát vetette latba az ördögnek minden ravaszkodásával szemben, hogy bennünket megszabadítson a kátyúból, amelybe az öröklött bűneink belevittek, és az Ő saját dicsőségét és hatalmát közölte velünk. Isteni természet részeseivé tett bennünket. Ha gyaláznak ebben a világban, akkor az Isten dicsőségét gyalázzák meg benned, az Isten örökkévaló hatalmával űznek csúf játékot. Éppen ezért lesz rettenetes az ő végük. „A ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki engem elküldött... " - mondja Jézus. El ne fe- Lk 10,16 ledd, hogy Isten dicsőségét hordozod ebben a világban. Amikor arcul vernek, Isten dicsőségének kell visszatükröződni az arcodon, mikor meggyaláznak, a Bárány természetének kell megmutatkozni benned, amikor földre tepernek, tudnod kell, hogy Ő felemel, Ő talpra állít téged. Nem emberi dicsőség és nem emberi hatalom, amivel jársz, így elég kell, hogy legyen legyőzni a saját szívedet, a saját vágyaidat. Jézus a kereszten, a szenvedések közepette, is tudott uralkodni a szíve felett. Ugyanígy neked is tudnod kell uralkodni az indulataid felett, mert Isten saját hatalmával és dicsőségével ajándékozott meg.

A zsoltárban a hetedik versig a lelki felemelkedés fokozatait látjuk. A zsoltáríró olyasmit él át, mint amikor a reggeli szürkületen áttör a nap fénye, és egyre több látszik meg belőle, egyre nagyobb és magasztosabb. Egy hangskálához hasonlatos a zsoltár, amelyik lent kezdődött, majd eljutott a legmagasabb hangig, és ott a legtisztább. Ez itt a hetedik vers, amelyben benne van a király e világi hivatása: „Sőt áldássá tetted őt." A királynak minden győzelme, minden dicsősége, sőt, örökkévaló élete is értelmetlen és céltalan, ha ez a hetedik vers nincs ott koronaként az élete felett.

Keresztyén életünk lehet az Úrban és az Ő erősségeiben örvendező élet. Lehet valakinek olyan bensőséges közössége Istennel, hogy a szíve együtt dobog Isten szívével. Lehet, hogy színarany korona van a fején, és koronák hullnak porba előtte. Lehet örökkévaló és végtelen élete, és olyan dicsősége, hogy az angyalok suttogva emlegetik a nevét. De mit ér az egész, ha mindezt magának tartja meg? Mit ér a mi egész keresztyénségünk, ha magunknak tartjuk meg? Mit ér a fenséges királyság, ha a magaslat lábánál szegény, bűnben veszteglő emberek vannak, akik csak sóvárogni tudnak a tündöklő arany bálvány után? Mit ér, ha te megtisztultál, de nem vagy hajlandó kockáztatni a tisztaságod azért, hogy bűnös lelkeket ments meg Krisztus számára? Mit ér, ha nem vagy hajlandó a bőrödet vásárra vinni azért, hogy életeket ments ki a sárból? Jó volt Péternek, Jakabnak és Jánosnak ott lakozni a megdicsőülés hegyén, de nincs nagyobb balgatagság, mint így szólni: „Építsünk itt három hajlékot." Igenis, alá kell szállani a bűnbe, a nyomorúságba, hogy áldássá legyünk a hitetlenül élő emberek számára. Hívő testvérem! A te életedből annyi a hasznos rész, amennyi áldássá vált belőle. A többi, lehet bár szédítő, csodálatos, bámulatos, de nem hasznos. Mi haszna lenne ennek a világnak a Krisztus királyságából, ha nem válik gyalázattá a Golgotán? Mi haszna lett volna e világnak Istenből, ha nem válik emberré? Jézus példát adott nekünk, hogy mi is ezen az úton járjunk. Ha Isten gyermeke vagy, légy áldássá! Ott, azon a helyen, ahová Isten állított. Lehet, hogy beleszakadsz ebbe, lehet, hogy tönkremész, és ronccsá leszel, de légy áldássá! Nem tündöklő üstökösökre van szüksége ennek a világnak, hanem füstölgő, de mégis pislogó gyertyabelekre. Az üstökösök fénye mellett nem lehet látni az utat, de a pislogó gyertyabél bevilágítja azt. „A király bízik az Úrban" - olvassuk a nyolcadik versben. Ez bizony nagy dolog. Figyeljük meg azonban, hogy nem azért nem inog meg, mert bízik az Úrban, hanem azért, mert vele van a Magasságosnak kegyelme. Ne higgye senki, hogy ha hisz, megtartatik, hogy azért, mert bízik az Úrban, győzelmes lesz az élete. Nagy ajándék a hit, a bizalom, de ha csak akkor tartatnánk meg, mikor hiszünk és mikor bizalmunk gyökerei mozdíthatatlanok, akkor a mélységbe zuhanna az életünk. „Nem inog meg, mert vele a Magasságosnak kegyelme" - mondja a zsoltár. Isten akkor is megtart bennünket, mikor mi elengedjük a kötelet. Kegyelme akkor is őriz, mikor a s/ívünk másfelé húz. Isten akkor is fogja a kezünket, mikor mi nem fogjuk az Övét. Ha te hitetlenkedsz is, Ő hű marad, mert magát meg nem tagadhatja. Te elfordulhatsz utálattal tőle, de Ő nem utál meg téged. Népe megundorodhat a mannától a pusztában, Isten mégis tovább hullatja rájuk, mert kegyelmes. Azért nem veszel el, mert veled van a Magasságosnak kegyelme. Ne bízd el magad: azért állsz, mert tart az Isten. Ne csüggedj el, ha tele vagy kétséggel és aggodalommal: nem esel el, mert tart az Isten.

Isten győzelemre viszi népét. Ezt meg kell majd tapasztalnia a legkeményebben és legdacosabban ellenálló léleknek is. Akkor majd nem lesz rejtekhely, ahová meghúzódhatnak Isten elől. „Megtalálja kezed minden ellenségedet, jobbod megtalálja gyűlölőidet" - olvassuk a zsoltárban. Vannak keresztyének, akik, jóakarattal és elnézéssel, úgy képzelik, hogy Isten majd végül mindenkinek megbocsát. Az Ige azonban nyíltan beszél arról, hogy elkövetkezik az idő, amikor Isten megütközik Góggal és Magóggal, és akkor megaláztatnak Isten ellenségei. Bizony van ítélő, bosszúálló Isten a mennyben, és bizony jönni fog az ítélet erre a világra, azokra, akik ellenállnak beszédeinek, akik gyalázattal illetik népét, meggyalázzák Isten dicsőségét, és gúnyt űznek az Ő hatalmából.

Isten gyermekének imádságai, könnyhullatása és jajszavai egyszer majd tüzes ítéletként hullnak vissza erre a világra. Megdöbbentő, hogy mikor az ítéletről beszél Isten igéje, leginkább a „tüzes" kifejezést használja: „tüzes kemence", a „gyehenna tüze", „emésztő tűz" stb. Isten megígérte, hogy víz által nem veszti el még egyszer a földet, hanem, ahogy Péter levelében olvassuk, tűzzel fogja megítélni azt. Tűz emészti meg ezt a világot, fizikai, és lelki értelemben is: az ítélet kohójában kínzó, gyötrő tűz fogja emészteni az elítélteket. Amikor Isten igéje a kárhozatról, az ítélet tüzéről beszél, akkor nem szó szerinti tüzet kell alatta értenünk, mint ahogy sokan elképzelik. Gyötrődésről, kínzó emésztődésről van szó. Ahhoz hasonló, mint amikor valaki megégeti a kezét, és ugyan a tűz már sehol nincs, mégis éget és kínoz. Isten ítélete azért rettenetes, mert átadja az embert a bűnöknek, amelyekben élt, hogy gátlás nélkül gyötörjék, szabadon kínozzák őt. És nem lesz enyhülés, nem lesz vigasztalás. Amit alkottak e világban, az mind elvész. Döbbenetes, hogy a nagy, dicső, fényes emberi alkotások mind semmivé lesznek. Senki nem hivatkozhat a tetteire, az alkotásaira, hiszen az mind a tüze lesz, semmivé válik. A te alkotásaid vajon megmaradnak-e? Azon a napon, kinek-kinek a munkája tűzben próbáltatik meg, és elválik, hogy mit épített: fát, pozdorját vagy pedig aranyat? Te mit építesz az Úr Jézus Krisztusra? Vajon az ítélet tüzében nem fog-e megemésztődni az egész? És mindez miért van? Azért, „mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdságot gondoltak". Mert felemelték kezüket az Isten választottai ellen, mert az égre tátogatták szájukat, és így kiáltottak: „Mit tudhatná ezt az Isten, van-e a Magasságosban értelem?" Nem törődtek Isten gondolataival, útjaival, terveivel, és kijelentéseivel, nem vették tudomásul Isten akaratát.

Lehet, hogy azon a napon a sötétség hatalma keményen ellenáll. Lehetséges, hogy Isten gyermekei életében is keményen ellenáll, nem fut el, hanem csak lépésről-lépésre hátrál, és engedi át a megszállott területet, de meg kell hátrálnia a király előtt. A nyilak és a fegyver, mely az ördög arcára irányul, hátrálni kényszeríti őt. Tudod mik

azok a nyilak? Istennek kijelentése, Istennek írott igéje. Ne lepődj meg rajta, ha csak lépésről-lépésre hátrál, ha nem fut el tőled a Sátán, csak harcold tovább a harcot, mert meg kell hátrálnia. Kénytelen engedni, ha arcának feszíted a nyilakat. Csak állj szembe vele, keményen és határozottan, és kénytelen lesz feladni a területet.

Isten gyermeke a győzelem után sem nyugodhat a babérjain. Mikor úgy látja, hogy minden csatát megnyert, akkor folytassa így: „Emelkedjél fel Uram a te erőddel." Amikor minden győzelmet kivívtál, amikor úgy látod, hogy minden sikerült, akkor kiálts segítségért, szabadulásért és erősítésért az Úrhoz, mert a berkek alatt, a széleken ellenség gyülekezik újra. Amikor úgy gondolnád, hogy biztonságban vagy, újból jön a sötétség hatalma, hogy legyőzzön. A keresztyén emberek életében a bukás általában a legáldottabb időszak után szokott bekövetkezni. Nem olyankor bukunk el, amikor nehéz harcokat vívunk, hanem amikor úgy látjuk, hogy győztünk, de elfelejtjük ezt mondani: „Emelkedjél fel, Uram, a te erőddel", siess segítségemre, ne késsél! Akármilyen áldott csendes órád volt az Úrral, ne felejtsd el bereteszelni utána az ajtót, mert az ellenség az ajtó előtt áll, hogy ártson neked.

21. Zsoltár
A KIRÁLY GYÖNYÖRKÖDIK A HATALMÁBAN

A király-zsoltárok közé tartozik! Mintegy feleletként is felfoghatjuk a 20,10-re. Keresztyén értelemben király alatt mi a királyok Királyát értjük, így a 21. zsoltár azok áhítata, akiknek már meghajolt a térde a Király előtt. Mi a szívünkben a győzelmes Krisztussal örvendezünk együtt. (Fii. 2,9-11; Jel. 1,12 kk; 4,1 kk). A Fiú győzelmében Isten dicsőségét szolgálja. Ugyanakkor az embert Isten képe hordozójává teszi. Jézus győzelmével az ember helyét is helyreállítja, amit a bűnesetben elveszített. „ Miért nevezed őt mi Urunknak? Mert ő minket testestül-lelkestül a bűnből és az ördög hatalmából nem aranyon vagy ezüstön, hanem drága vérén megváltván a maga tulajdonává tett." (Heid. KT. 34). Jézus, mint győzelmes király lett az életünk megtisztítójává, minden javainak a részesévé. „Krisztus a Király, nézzétek, feláll! Hangosan kiált: Halljátok a Királyt! Akinek lelke szomjasán ég, jöjjön énhozzám és igyék! Hozzám jöjjetek, bennem higgyetek és forrás támad, élővíz árad belőletek!"

A zsoltár két részre tagozódik: Az l-7.v. a király örömét mutatja be, a 8-14.V. pedig azt, hogyan lesz áldássá!

„Uram, a te erődnek örül a király!" (21,2). Jézus örömének a forrásai: Isten ereje és szabadítása. Ez az öröm boldog gyönyörködés az Atyában és az Ő erejében! Nem is akárhogy: a (m^{e}ód) = azt jelenti: nagyon, bőségesen, mindig, teljességgel! Ez az öröm áradó és gazdag, mint amikor a nagy esőzés idején megtelnek az addig üresen ásító medrek! Az erő (óz) és a szabadítás (j^{e}suáh) nem rideg, hanem mozgalmas, megelevenítő tények, amik erőinket felerősítik, és a szabadításunkat ujjongó hálaadássá formálják át. Hát nem felmelegítő, szívdobogtató erő: „Istennek hatalma őriz hit által az üdvösségre!" (1. Pét. 1,5). Krisztus evangéliuma nem más, mint Istennek hatalma minden hívő idvességére! (Rom. 1,16). Az evangélium valóságos erő, ami által bizonyosságom van az Ő szerelme felől, amitől e világ leghatalmasabb erői sem választhatnak el. (Rom. 8,39).

„Ajka óhajtását nem tagadtad meg... " (21,3). Jézus legfőbb foglalatossága a közbenjáró imádság. Ennek következtében sokféle veszedelem megkörnyékezhet (félelem, kívánságok, testi vágyak), és ezek által a Sátán kikérhet, de Ő megígérte, hogy imádkozik értünk. (Lk. 22,32). A Lélek segítségére van minden erőtlenségünknek. (Rom. 8,26). Minden bátorságom, hitem abba vethetem: ajkai óhajtásait nem tagadja meg Isten.

„Életet kért tőled és megadtad..." (21,5). Jézus győzött! Mindenekelőtt abban, hogy megszületett. Karácsony első jelentése az, hogy győzelmi ünnep! Ez így hangzik a földön: „Áldott az Úr Izrael Istene, hogy meglátogatta népét és váltságot szerzett neki. " (Lk. 1,68). „És mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség és az emberekhez jóakarat" (Lk. 2,13-14).

Jézus győzött a kereszten is. Ö nem átok fájának fogta fel azt, hanem az engedelmesség fájának! „ Mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd!" (Lk. 22,42). Isten akarata pedig mindnyájunk számára a legfőbb jó! (Zsolt. 16,2). Jézus keresztje által nyugszik meg rajtunk Isten békessége. Eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, félretette azt, odaszegezve a keresztfára. (Kol. 2,13-14).

Az evangéliumnak szabadító ereje, hogy nem hagyta Őt a sírban. Életet adott neki! Rothadási nem kellett látnia az Ó testének. Isten előbb cselekedett, az asszonyok balzsamozása elmaradt. (Mk. 16,1). Jézus győzött. „És láttam, a megnyílt eget, és íme egy fehér ló, és aki rajta ül annak neve Hű és Igaz... " (Jel. 19,11). Ő az, aki övéiért közbenjár. Akik velejárnak, oltalmat nyernek és ugyanakkor harcol állanak a Sálán ellen. Az Újtestamentum abban az örömben születik: láttuk az Urat! (Jn. 14,19)

Így lesz Jézus mindnyájunk győzelme és áldása. 8-14.V.

Jézus győzelmes Király, és az Ő ereje állal lehelnek a gyülekezetei is harcban és győzhetnek. (Jel. 2-3). Isten gyermekeinek sok-sok okuk van rá, hogy Jézusra nézzenek, és nagy bátorítást nyerjenek benne minden harcra. (Zsid. 12,2). Akiben nem Krisztus uralkodik, valaki abban is uralkodik. Ne gondolja, hogy az, akiben Krisztus nem uralkodik, az szabad! Ellenkezőleg, ő a legnyomorultabb rabszolga. Uralomra engedte a szívében a test erőit. „A test cselekedetei azonban nyilvánvalók. Ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegség, tobzódás és ezekhez hasonlók." (Gál. 5,19-21). Betölthetné az ember szívét a félelem, hiszen a mi időnkben elhatalmasodlak a test cselekedetei!

Krisztusi áldásra adta Isten és nem átokra. Jézus által győzelmes életre hívott el minket az Úr. Abban is, hogy kezébe adja ellenségeit és győzelemre viszi népét Benne megjeleni és közöttünk van Isién országa! Nem vesztes nép vagyunk, hanem Isten győzelmes népe Krisztusban. Jézusban élni = Isten országában élni. Ó, ne szégyelljük Isten evangéliumát, mert Istennek hatalma az, minden hívőnek üdvösségére. (Rom. 1,16). Isten hatalma az országában és annak áldásaiban jelentkezik. Ez a hívő élet jussa és öröksége.

Jézus és az Atya egyek. Szövetségük örök szövetség és kapcsolatuk meg-rendíthetetlen. Megrendítő lesz, mikor Isten megrázza az eget és a földet, „ hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. Ezért tehát mi, akik országot kaptunk, legyünk hálásak, és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel. " (Zsid. 12,27-28). Tartsatok hát ki! „Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapadja, a szövetség vérét, amellyel közönségesnek, tisztátalannak tartja." (Zsid. 10,29).

„ Mutasd meg hatalmadat!" (rumán = emeld fel, rajta hát!) Ne engedd, hogy győzelemnek lássék az, ami nyomorúság és átok! Azt, akinek utolsó ütőkártyája az ember hűtlensége, ne engedd bűvészmutatványait mutogatni.

Bizonyuljon csalásnak, ami csalás, hazugságnak, ami bűn. Mi pedig, akik Krisztusban újjászülettünk, lehessünk az Ő bizonyságai a földön. Kegyetlenség az, ha elpusztulnak a férgek, a fertelmes dolgok? Nem! Ne feledjük, hívő életünkből csak az az áldás, ami Isten dicsőítésére való. Ez ékességünk, ez legyen a jövőnk!

Legyen szent imádságunk:

„Segíts az utamon erőddel, S a bűneim mind-mind töröld el, Ó, végy föl engem, S vígy az öledben Az ég felé. "

22. Zsoltár

AZ IGAZ SZENVEDÉSEI

A 22. zsoltár messiási karaktere nyilvánvaló. Mondhatnánk azért, mert az Úr Jézus ennek az idézésével készült a halálra. Kimondta a legsúlyosabb szavakat, amiket Fiú mondhatott az Atyának. És ezzel magára vonatkoztatta a 22. zsoltárt. És ebben a mondatban összesűrítette az emberrel, mint szabadítása tárgyával való képtelenül szoros kapcsolatát. Zsoltáridézet a Messiás ajkán, összefüggésbe hozta a szenvedést a megváltottsággal. Isten szeretetének döbbenetes titkát hordozza ez a zsoltár, ott a kereszten fellángolt a csipkebokor és az, aki odaállt a kereszt elé, valóban szent helyre lépett!

A karmesternek szóló üzenet: a hajnali szarvas dallamára utal, és tartalma szerint felidézi az üldözött szarvas halálos vergődését.

A zsoltár beosztása három ütemű. 1. A szenvedő panasza (2-9.v.), 2. Kérés és meghallgattatás (10-12.V.), 3. A hála dicsőítése (23-32.V.).

l. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el?" (22,2). Súlyos szavak ezek! A szenvedő ember jajkiáltása. A szenvedés az emberélet nagy próbája, amelyben kiderül, hogy az ember milyen kicsi, milyen tehetetlen, és minden elhagyja őt. A nálánál nagyobb erők játékszerévé válik és vergődik, mint a madár a szélvészben. A viharok megtépáznak, apróvá tesznek, a ránk zúduló csapások terhe összeroppant, az élet addig biztonságosnak tűnő fundamentumai inognak, nincs egy vigasztaló, szívünkig érő jó szó, mindenki és minden elhagy a kiszolgáltatottságunkban.

A mi századunkat a mélységekig átjárta a szenvedés tehetetlensége. Óriási hegyomlások voltak, tehetetlen emberekre lavinák zúdultak és temették be őket. Nagyon sokan érezték, hogy eljutottak az elviselés határáig. Háborúk pusztítása zúdult az európai kultúrákra és kérdezték, ki az ember? Az értelmetlen gyűlölködés, értelmetlen pusztításai beszélnek arról, hogy az ember gonoszabb, kíméletlenebb a vadállatoknál. Tükröt tartott elénk a végzetes irgalmatlanság: ilyen az ember! Jézus minden valamirevaló tanítványa is merő félelem, kérdés, szorongás. Olyan viharban vagyunk, mikor a riadt tanítványok ébresztgették a Mestert: „ Nem törődsz vele, hogy elveszünk? " (Mk. 4,38).

És íme a régi zsoltár jajkiáltása hangzik el a szenvedő Jézus ajkán. (Mt. 27,45; Mk. 15,34). Az a kérdésünk, hogy miért vette ajkaira Jézus éppen ezt a „miért?" -ét. Ez az a hely, ahol az ember bűne és Jézus összetalálkoznak. Amelyen a bűnt kárhoztatja Isten és vállalja Jézus az ember helyét. Az oltár, a leölés helye az ószövetségi szent sátorban. Jézus elvállalta ezt a helyet, hogy „halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak. " (Zsid. 2,14-15).

Ezen a helyen látjuk a Megváltót a szenvedés legnagyobb mélységében. Jézus valóságos, számunkra elképzelhetetlen megalázkodásának, és az emberiség bűneiért vállalt szenvedésének és a halálfélelemnek, fájdalomnak kétségbeejtő pillanata volt ez a hely. Igen, a testi kimerülés és a lelki kínok fájdalma szenvedésében a legmagasabb fokon állt. És mindezt tetézte az Atyától való elszakítottság érzése is. Ez valóban a legsötétebb éjszaka volt, és az ember ezt képtelen a valóságban átélni. Akkor éreztem ebből valamit, mikor a zsoltár első versét Szenczi Molnár szövegezésében tanultam énekelni. „ Én Istenem, én erős Istenem: miért hagytál el ennyire engem? Kiáltásomtól a segedelem nagy távol vagyon. Én kiáltok lehozzad egész napon, de mégsem felelsz meg, nincs ki megtartson, még éjjel sem hallgatok semmi módon, ez ínségben!" (22. zsoltár).

Jézus halállal való viaskodásában derül ki, hogy a bűn, halál ereje nagyobb minden földi erőnél. Ez a halálos kín annál nagyobb volt, mert együtt járt vele az Atyától való elhagyatottság valóságos átérzése. Bizonyság ugyanakkor Isten szeretetének erejéről, amikor érettünk elfordította attól, aki neki a legdrágább. Attól, aki azt mondotta: „Én és az Atya egy vagyunk!" (Jn. 10,30). Az Atya elfogadta a Fiú áldozatát! Ez az áldozat drága érték nekünk. „Mert egyetlen áldozattal, örökre tökéletesekké tette a megszentelteket. " (Zsid. 10,14). Jézus Krisztus szenvedéséből derül ki igazán, „ milyen nagy az én bűnöm és nyomorúságom. " (Heid. KT. 2.) A megfeszített Jézus értem küzdött, hogy ne maradjak abban a mélységben. „Élő, kútfő, Szentháromság! Téged áldunk, legfőbb Jóság! Kérünk: a kereszt győzelmét, közöljed velünk érdemét!" (344. dicséret 5. verse).

A kereszt, a maga rettenetességében mutat fel arra, hogy milyen is az ember! Ki vagyok én. Ki kell engem váltani, mert a saját erőlködésem csak arra jó, hogy még mélyebbre süllyedjek. Jézus kiáltása a mellettem döntő Isten szeretetét magasztalja. Valóban, „ úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen." (Ján. 3,16). És ez jelenti egyúttal a hívő ember alázatát. Neki átokfa jutott, hogy én megszabadulhassak.

A „Benned bíztak őseink, hozzád kiáltottak..." (22,5-6) segít megérteni, hogy van a keresztben valami messzire mutató, az Isten eleve rendelő döntése. A nem ezeket kellett-e szenvedni Krisztusnak (Lk. 24,25) kérdése arra utal, hogy a keresztnek Isten döntéseiben találjuk meg az egyik fontos magyarázatát. Isten örök akarata, végzése teszi érthetővé azt, hogy nem léphet közbe semmiféle szánalom, az áldozat, a szenvedés beletartozik Isten végzésébe. Mi lenne, ha az ember megspórolhatná az áldozatokat, a szenvedést, a kockázatok vállalását? Csak a megterhelt élet teremheti az élet jó gyümölcseit.

„Gúnyolódnak rajtam mind..." (22,8). Az emberi természethez tartozik, hogy akit maga alá gyűr, azt még gúnnyal eteti, még csúfolkodik is felette. A „feszítsdmeg!'" (Lk. 23,21) már a tömeg irgalmatlanságának a jele. Milyen hamar feledték csodáit, azt, hogy mindenkivel jót tett, aki hozzáfordult. Az ember egyre jobban belebonyolódik a maga gonoszságába. Nem kilábal belőle, hanem egyre inkább elsüllyed benne. Heródes megveti, katonák, szolgák szidalmazzák, mindenfelől hangzik a kárhoztatás. Aki ezeket elszenvedte, valóban maga is „féregnek" érezhette magát, „megvetett volt és emberektől elhagyatott, fájdalmak hordozója, betegségek ismerője. " (És. 53,1-2).

Mi csak sejteni vagyunk képesek, mi zajlott le Jézusban, mikor csúfolták, gúnyos megjegyzések tárgyául emlegették a királyságát. Milyen kemény csatát kellett vívnia, hogy határozottan tudja vállalni a harcot, egészen a halálig. Jézus ebben a külső és belső szorongattatásban teszi oda Isten elé a kérését, Istenem, segíts, hogy hű maradhassak. De aláhúzza ez minden idők szenvedői számára is, hogy kiáltani szabad a szenvedőknek, szenvedésükben hívhatják, szólíthatják Istent: Uram, segíts, hogy megállhassak. Segíts a te mindenható erőddel és szeretéteddel!

Az Úr Jézus gyötrettetéseiben Istent szólítja, a miért?-et tőle kérdi, mert ahhoz az Egyetlenhez fordult oda, aki segíthetett a bajában. És egyúttal példát adott minden szenvedőnek, mikor elhagyja mindenki, csak egy biztonságos hely van: Isten szeretetének a melegébe menekülni.

Jézus szenvedése félreérthetetlenül szenvedés volt, maga a pokol szabadult rá a kereszten. Ott lebegett körülötte a bűn minden utálatossága. Jézus nem kímélte meg magát, mert valósággal és igazán szeretett, és tudatosan elvállalta a sorsát.

„ Bekerítettek, a básáni bivalyok, föltátották rám szájukat, mint a marcangoló, ordító oroszlán... " (22,13-14). Vergődik Jézus abban a rabságban, amiben teljes a kiszolgáltatottság. Jézus azon az úton járt előttünk, amelynek végén a biztos halál vár. Oda volt szegezve, kötözve a fához, nem oldhatta meg kötelékeit, csak a halál,

az iszonyatos halál! Ő nemcsak a testében gyötrődött, hanem a lelkében is. Ő, aki így vigasztalta a tanítványait: „ Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. " (Mt. 10,28). Jézust azonban testében, lelkében egyaránt meggyötörték. Neki azokat kellett kiváltania, akikről a próféta írta: „ Tetőtől talpig nincs rajta ép hely, csupa zúzódás, kék folt és gennyes seb. Nem nyomták ki, nem kötözték be, olajjal sem gyógyították. "(És. 1,6).

„Szétfolytam, mint a víz, kificamodtak csontjaim, szívem mint a viasz megolvadt bensőmben." (22,15). Jézus halála félelmetes volt. Úgy érezte, egész lénye szétfolyt, mint a víz. Izmai kificamodtak, idegei szétszakadtak. Mialatt ott függött a fán, testének súlya ránehezedett és egyre erősödött benne minden testi-lelki kín. Világgá kellett kiáltania Istenre szorultságát. Hat órán át fokozódott a gyötrelem, míg az Úrra bízhatta lelkét!

Ebben a félelmes, önként elvállalt rabságban legnehezebb volt a lélek ki-szolgáltatottsága. Kiáltott tehát: Ne légy tőlem távol, mert közel a baj, és nincs, aki segítsen! Jelezte és megmutatta, hogy az ember éppen a szenvedésben szorul rá leginkább Istene gyöngédségére és segítségére. És egyúttal eszünkben kell tartani: „Isten pedig hűséges és nem hagy titeket erőtökön felül kísérteni, sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is." (1. Kor. 10,13). Jézus pedig, aki egyszerre volt főpap, aki magát áldozza égő-áldozatul, és bárány, akit az oltárra tettek, kivívta a jogot arra, hogy meginduljon erőtlenségeinken. Bizalommal járulhatunk tehát hozzá, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, mikor segítségre van szükségünk! (Zsid. 4,14-16).

Jézus a kereszten harcolt és győzött. Győzelmével nem törölte el a meg-meglátogató szenvedést, de példájával utat mutatott minden szenvedőnek! Az Ő torka kiszáradt, mint a cserép, nyelve ínyéhez tapadt, ott feküdt a halál porában, körülvették a vérebek, de az Atya kezébe tette le a lelkét és jelentette: elvégeztetett, betöltötte a küldetését. Ő élére állt az övéinek, előttünk ment az oroszlán torkába. Nem úgy tett, mint Jákob, s mint az ember: a szolgálókat állította előre. (1. Móz. 33,2). Ő előtte jár a juhainak, előttük megy veszedelembe. (Jn. 10,4).

Jézus az övéit szerette, mindvégig szerette, igazi pásztora volt a nyájnak. Az üldöző farkas és a nyája közé Ó állt oda, hogy testével fedezze báránykáit.

2. Valóban: Jézus jó pásztor és „a jó pásztor életét adja a juhokért. " (Jn. 10,11). Jézus a mi igaz közbenjárónk. (1. Jn. 2,1). Jézus nevében mondott imádságaink, fohászkodásaink, jajszavaink mind célba érnek. A kérést felelet, a halált feltámadás követi. A Fiút, akiről a szemlélő azt gondolhatta: elhagyta az Atya, most már körülöleli az örök szeretet, az Atya szeretete. A Fiú jutalma a győzelem

kimondhatatlan íze. A Fiú hazatért, hogy helyet készítsen övéinek, megváltottainak. A Megváltó szenvedése következtében a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, a sziklák meghasadtak, sírok nyíltak meg. (Mt. 27,51-52).

Jézus feltekintett az égre: „Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon. " (Jn. 17,1-2). Jézus imádkozott övéiért és Isten meghallgatta öt.

„ Mikor elhagytak, Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul Átölelt az Isten.
Nem harsonával, Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép tüzes nappalon, De háborús éjjel.
És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De Őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom."
(Ady E.: Az Úr érkezése).

Jézus Krisztus meghalt. Ne sirassuk Őt, hanem a bűneink miatt sírjunk! Bánkódjunk a vétkeink miatt, hisz azokkal szegeztük fel a fára. Küldetését beteljesítette és megkoronáztatott dicsőséggel és tisztességgel. (Zsid. 2,9). Sőt, érette a mi imádságainkat is meghallgatja Isten. „Ha megmaradtok én-bennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek és megadatik nektek." (Jn. 15,7).

3. „Kik az Urat félitek, dicsérjétek őt." (22,24) „Áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben." (I.Kor. 6,20). Méltó, hogy dicsérjük Isten nevét örökkön örökké! (Zsolt. 145,2). Dicsérjétek hát az Urat! Minden lélek dicsérje-az Urat! Soha el ne hallgasson a dicséret. (Zsolt. 150,6). Mire való az ember szája, ha nem dicséri vele az Urat?

„Nem veti meg a nyomorult nyomorúságát... kiáltását meghallgatja." (22,25). Az Úr nagysága, hatalma nem attól függ, hogy mi meghajtjuk-e előtte a mi térdeinket. A megszabadult imádsága nem marad, nem maradhat titkon. Az igazi hála olyan, mint a kicsorduló pohár. Bárhova tekintünk, bármire figyelünk, mindenütt azt kell észrevennünk, hogy dicséretre méltó az Úr!

Fogadalmak szoktak elhangzani a bajban. Méltó, hogy a fogadalmak teljesülésre jussanak. Tehát „hálaadással áldozz Istennek és teljesítsd fogadalmaidat!"

(Zsolt. 50,14). Elfelejtkezhetsz-e jótéteményeiről? Nem. Méltó tehát, hogy fogadásaiddal ne maradj adósa. Ne legyen soha terhes a hálaadás megmutatásaˆ Jóllehet csalárd a mi szívünk, vegyünk magunknak bátorságot, hogy ne hallgassunk a csalárd szívünkre.

Ne legyünk a szeretetért adósok, mert a szeretet cselekedeteire felfigyelnek az utódok, odafigyel a világ. Jézus, aki szájára vette a zsoltár szavait, összeszorult torokkal kiáltott Istenhez. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?" (Mt. 27,46). Nos, Isten győzelemre segítette Őt. Annyira, hogy olyan Nevet kapott, amely előtt minden térd meghajol! Jézus előtt méltán hajlik meg a térdünk, ez a mi hálánk édes kötelessége!

Jézust értünk a legnagyobb próbának vetette alá a Seregek Ura. Ezzel méltóvá tette Őt, hogy miközben teljesítette Isten akaratát, segítséget nyújthasson minden próbára vetettnek. Jézus megérdemli minden hívő bizalmát. Nem olcsón jutottunk Isten tulajdonába, Jézus minket drága vérén váltott ki hiábavaló életünkből. Adjuk hát bizonyságát ennek a jótéteménynek. Akit az Úr szabadít meg, az életével ad választ, mikor hálával dicséri az Urat. Ebből a hálából fakad az élet, tartozunk Istennek és embereknek, hogy a mi hálánk is alapja legyen a jövőnek.

„Jönnek és a születendő népek hirdetik őt..." (22,32). Tanukul rendelt és küldött el Isten minket a világba. A világ evangélizációja az üdvöt nyert életek hálájából fakad. Ebben derül ki, megértettük-e igazán az üdvösség evangéliumát? Mert akkor egyezik majd akaratunk Isten akaratával, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson. „Példátlan felelősségünk van tehát, úgy hirdessük hát lelkesen Isten országa evangéliumát!"

23. Zsoltár
AZ ÚR AZ ÉN PÁSZTOROM!

Hogy jutott Dávid ehhez a nagyszerű képhez? A rábízott juhok őrzése közben? Vagy, mikor azt értette meg, hogy ő is pásztora a népének, akire, mint Isten felkentjére, rábízta népe őrzését az ő Ura? Azt hiszem, ez a fontos és lényegbevágó kijelentés nem csendes elmélkedés szülötte. Ezt csak Isten jelenthette ki Dávidnak. Az Isten bátorítása alatt született meg ez a döbbenetes kapcsolás, Isten és népe között: Isten a népe pásztora. Isten volt az, aki a bűne miatt kirekesztett embert megszánta, magához emelte, gondoskodását rá kiterjesztette.

Ez az, mikor a távol valók közel valókká lesznek. A bárány, amelyik a magatehetetlenség, kiszolgáltatottság képe. Amelyik őrzésre, legeltetésre szorul. A bárány, amelyik nem tudja megvédeni magát sem a vadaktól, sem a zsiványoktól. De ugyanakkor ott az ellentét, amely a nép, az ember között feszül. Az emberről inkább azt lehet mondani, hogy lázadó, indulatainak a rabja, zsákmányra les, önző, nagyra törő, és ő lenne bárány? Ő lenne a magatehetetlen, a segítségre szoruló? Csak Isten, aki a dolgok mélyére lát, akinek igazi ismeretei vannak rólunk, Ő jelenthette ki az emberről, hogy Ő bárány. Ő tudja, milyen nyavalyás, búval terhelt, parány, árva, rászorult, akinek titkos panaszai vannak. Ő, csakis Ő tudja, Ő tartja számon fáradságainkat. Ő mondja ki: „Ne félj férgecske Jákob, maroknyi Izrael!" (És. 41,14). Ő mondja ki a legbátorítóbb szót: „ Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet!" (És. 40,1). Ő mondja ki a legigazabb valóságot felőlünk, mikor arról beszél: az ember vak, süket, meghátráló, védelemre szoruló. Az ember az, akinek szabadításra van szüksége, mert elmerül a bűn tengerében.

Igen, az ember az, aki rászorul arra a jó szóra. „Hát nem tudod, hogy örökkévaló az Isten?" (És. 40,28). Isten vigasztalása nyithat meg az ember előtt igazi távlatokat. „ Én, az Úr elhívtalak az igazságért, én fogom kezedet, megőrizlek téged. " (És. 42,6). „Magasztallak téged... csodálatosak alkotásaid... Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam... Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva." (Zsolt. 139,15-16). Isten tanított meg annak az ismeretére: Immánuel = Velünk az Isten! (Mt. 1,23).

Nincs nagyobb tévelygés, mint megfeledkezni Istenről és az Ő bátorító kijelentéseiről. Az a mi igazi biztonságunk, az életünk igazi értelme, mikor tudomást veszünk arról, hogy sorsunk nem a véletlen műve, gyökereink mélyen be vannak ágyazva Isten gondolataiba, terveibe. Isten rólunk való gondoskodása nem véletlen, nem valami szeszély műve. Bármilyen elképzelhetetlen, bármilyen lehetetlennek tűnik így igaz: Az Úr az én pásztorom! Ez az ember üdve, öröme, békessége. Igen, ez a kijelentés hitből hitbe hangzott, ilyen bátorítót csak kijelentés alapján mondhatott ki emberi ajak: Az Úr az én pásztorom!

Akinek az Úr a pásztora, azt is elmondhatja, hogy ő bárány, Isten nyájának elpecsételt tagja. „Ezentúl senki se okozzon nekem fájdalmat, mert én Jézus bélyegeit hordozom a testemen." (Gál. 6,17). Aki meggondolja a dolgot, az tudatában van annak, hogy ez a kép összetartozást jelent. Aki pásztor, az király is. A választott népnek Isten volt a királya. Mi az, hogy király? Isten szolgája, ha Isten iránti engedelmességben él. Ezt a királyt jelenti Dávid (1. Sám. 16,7). Aki Isten szerinti király, védelmezője, megtartója a népének. Persze vannak másféle királyok, másféle pásztorok is. „Prófétál Izrael pásztorairól... jaj Izrael pásztorainak, akik magukat legeltették... a tejet megittátok, a gyapjúval

ruházkodtatok, a kövéret levágtátok, de a nyájat nem legeltettétek. A gyengét nem erősítettétek, a beteget nem gyógyítottátok... az elveszettet nem kerestétek meg, hanem erőszakosan és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk... Én most a pásztorok ellen fordulok, számon kérem tőlük nyájamat!" (Ez. 34,1 kk). Az elkergetett pásztorok helyére Isten áll: Én magam legeltetem a nyájamat. Jó legelőn legeltetem őket, jó tanyájuk lesz. Jézus is ezért mondja magát jó pásztornak. „ Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. " (Jn. 10,11).

Jézus a jó pásztor, a megváltott nép pásztora. Vezeti nyáját, hallgat rá a nyája, ismeri a nyáját és Őt is ismeri a nyája. A jó pásztor azért jött, hogy életünk legyen és bővölködjünk. (Jn. 10,10). Jézus úgy első, hogy mindenki szolgája! „Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért. " (Mk. 10,45).

Akiket az Úr pásztorai, azok nem szűkölködnek. Nem szenvednek szükséget semmiben. Bizalommal vannak a pásztorukhoz, mert ő együtt él a nyájával. Osztja a bárányai sorsát, ha szél fúj rájuk, ha a nap égeti őket. Teljes bizalommal lehetnek és vannak a pásztor iránt. Felkutatja, megkeresi számukra a legjobb legelőt, csendes vizekhez terelgeti őket. A nyáj élenjár, őt éri minden veszedelem és támadás. Olyan gonddal legelteti nyáját, amint ez illik. Amíg az ember nem Isten pásztorlása alatt jár, szűkölködik, ha egyébként bőségben él is. Hiányzik életéből az édes bizalom, ami ráárad a pásztor irgalmasságából és szeretetéből, törődéséből és felelősségtudatából.

„Lelkemet felüdíti..." (23,3). Hűségében élhetek. Pajzs és páncél az Ő hűsége. Az Úrban elérkezik hozzánk a felüdülés ideje. Az ember nem lehet a maga számára életforrás, felüdülés, de aki az Úrban bízik, aki az Úr jelenlétében van, az felüdül, megfrissül. „ Tartsatok tehát bűnbánatot és térjetek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje. " (Ap.Csel. 3,19-20). Az ember a bűneibe fárad bele! És a bűn a Jézustól való elszakadás bűne. Az, mikor nem látja a becsapott, félrevezetett emberi lélek Istent a hatalma magaslatán! Mikor a nyáj kikerül a karámból, a kerítettségből, kitárulhat előtte a világ, az Isten áldásainak gazdagsága.

A „ delelés " nagyon fontos a nyáj életében. Az ottani nyáj hatalmas területeket jár be, és amint emelkedik a nap, egyre fáradtabb és egyre szomjasabb lesz. A delelés pihenés, árnyas hely, ahol meg lehet találni a vizet, az elrejtett forrást. Ez a forrásvíz vagy pihenés vize. (Én.Én. 1,7; És. 49,10).

A helyes út, igaz ösvény nem más, mint a keskeny ösvény. Sohasem volt könnyű megtalálni, annál inkább, mert gyakran eltűnik a megfelelő nyom. Jézus, a jó

pásztor maga az út, az igazság és az élet. Ő nem téved és nem könnyelmű. Ő a rábízottaknak a legjavát akarja. Az ember vallja csak meg bátran: „maradjon meg mellettem szerelmed és a hit. " (276. dicséret 3. verse). Ne feledjük, hogy ez a pásztor = jó pásztor. Aki szereti a nyáját, aki a nyájáért él és hal. Ismeri a báránykáit. nevükön szólítja őket és azok hallgatnak a szavára és követik őt! Számukra ő az élet, sebeibe rejti övéit. Élelmükről és italukról a legmesszebbmenőén gondoskodik. Mindig a nyája előtt jár, és így megy át értük a halál völgyében is. Velünk van, bízunk benne. Szent neve védelme alatt járunk. Rendelkezik a legfontosabb eszközökkel a nyájáért. Van vesszeje és botja. És ezek nem másra, mint népe, nyája vigasztalására szólnak. Az ő botja nem ütésre, fájdalom szerzésére, hanem vigasztalásra való. Az egyik közülük a vadaktól, rablóktól való védelmet jelent. Olyan, mint a dárda. Szembeszáll a farkassal, és elűzi a nyáj mellől. A másik legeltetésre, vezetésre való, amivel az eltévedőket tereli a helyes irányba.

A jó pásztor nyája az anyaszentegyház. Amit Isten Fia a világ kezdetétől fogva a világ végezetéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által magának az igaz hitben megegyező, örök életre elválasztott sereget gyűjt, azt oltalmazza és megtartja. (Heid. KT. 54).

Kiválaszt tehát magának egy nyájat. Ezt oltalmazza, megtartja, az örök élet a cél! A nyáj számára ételül és italul adja magát. Nem zavarja, hogy köröskörül ellenséges tekintetek veszik körül! Nagyon ragaszkodik minden bárányához, az elveszettet megkeresi! Az elűzöttet visszahozza. Senki el nem veszhet az övéi közül! Benne és általa van biztonságban az egész nyáj!

A fejre öntött olaj a Szentlélek, az elpecsételés jele. Azt jelenti, hogy közülünk senki sem él önmagának. Jézus birtoka, tulajdona vagyunk. Szentek az Úrért és az Úrnak! Mindnyájunkat magához kötött, megvásárolt, drága vére árán. „Áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben, telketekben, amelyek Istenéi. " (1. Kor. 6,20). A csordultig tele pohár azt jelenti, elég! Isten nem mindent ad az övéinek, hanem eleget. „Asztalt terít..." (23,5) befogad, asztalához ültet, maga mellett ad helyet, szeretettel és örömmel fogad magának.

„Jóságod és szereteted kísér... " (23,6). Isten választottaira hűség harmatja hull. Ez a szeretet, hűség pajzs és páncél! (Zsolt. 91,4). Ezért teljes bizalommal, bátorságosan élhetünk életünk minden idejében. Előre néz a nyáj, arra, aki előtte halad. Nem visszafelé, aki hátratekint, nem alkalmas Isten országára. Csak a célra nézzen arcom, mely felé török. Csak egy út van csupán, és csak az új Jeruzsálem hívogatása hangzik felém, hív az angyal, hogy megmutassa örök hazámat. És nekem szabad ehhez a híváshoz igazodnom. Mindig, amíg csak élek, amíg csak úton vagyok,

az Úr örök házába vágyom. Ez vár rám, ennek a dicsősége vesz már ígéretben körül. „Ő vigyáz rám, ha szemem behunyom, Ó áll mellém, hogyha szenvedek. "

25. Zsoltár
A REMÉNYSÉG ÁBC-je

Kálvin jelmondata: „Cor meum velut in sacrificium offero!" Szívemet égő áldozatul Istennek ajánlom! Az ember életének az a helyes útja, mikor Istennel találkozik. Megtalálja az Istenhez vezető utat, ezt választja, és ezen jár. Imádság azért, hogy amit eddig éltem, takard el, és amit ezentúl élni fogok, uralmad alatt járhassam. Külön nagy gonddal felépített ábc-s zsoltár, a héber ábc-t követi.

Tartalmi beosztása: l-3.v. Bevezetés: a lélek sóvárgása Isten jelenlétébe, a hívő bizalom útján. (bátach). 4-7.v. Első kérés: Vezesse Isten a hűség, kegyelem és bűnbocsánat útján. A 8-10. v. Ajándékozza meg a szeretet és hűség (cheszed, emet), tartsa meg szövetségében. A 11-lS.v. adja elő a második kérést: hadd lehessen az Úrral való közösségben (szód), istenfélelemben. 16-21.V. A harmadik kérés: Szabadítsa ki a gonosz hálójából (mácud). Bocsássa meg vétkeit.

Az epekedés háromszoros ismétlése (káváh) a 3., 5., 21.v. Valójában kiemelés, ami azt fejezi ki, hogy az ember rá van szorulva Istenre. Ő tesz és tehet érte bármit is.

A lélek sóvárgását Isten után Isten bátorításának, munkájának, szeretetének kell értelmezni. Isten rejtőzködő Isten, de övéi előtt feltárulkozik, kijelenti magát. Megengedi, hogy közelébe jussunk. A Jézushoz vezető út Isten kezdeményezéséből van, már ez is az isteni szeretetből fakad. Isten szeretetéből van minden Isten utáni sóvárgás. Aki már tudja, hogy éhezi és szomjazza Isten jelenlétét, aki vágyik az Istennel való találkozásra, abban már a kegyelmes szeretet van munkában!

Az Isten műve az, hogy keressük Őt. Különben csak félelemmel tud az ember Istenre tekinteni. Isten a mi reménységünk. Az utána való vágy a reménység első lépcsője. Aki reménységet talál Istenben, abban már Isten Lelke munkálkodik. „Csak aki az Istentől van, az látta az Atyát. " (Jn. 6,46). Különben eltakarják szemeink elől a bűneink. Az Isten utáni vágyódást Isten munkálhatja az ember szívében. „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást mind a cselekvést, az Ő tetszésének megfelelően." (Fii. 2,13). Aki vágyik Isten közelébe kerülni, az már bizonyos lehet abban, hogy rátalál. (Mt. 7,7). A Jézushoz vezető út megtalálásának

első nagy titka: Isten szeretete az ember iránt. „ Minden kincsünk te légy nekünk itt lenn, s a mennyben majd. Szerelmesid tudják csupán, szerelmed mit jelent. "

Aki már reménykedik, nem fog megszégyenülni! A keresés bizalmát Isten maga oltotta a szívünkbe! A reménység második lépcsője a bizalom. „Isten személyes kapcsolatban áll veled, bárki is légy. Neveden szólít. Rád tekint és elfogad: úgy, ahogy vagy, amilyennek alkotott. Teljesen ismer téged; ismeri érzéseidet, gondolataidat, gondjaidat, képességeidet és gyöngédségedet. Lát, mikor örülsz, és lát, amikor bánat ér. Odafigyel rád, ismeri szívverésedet, lélegzetvételedet is. Jobban szeret, mint te önmagadat. " (Newman).

„ Utaidat, Uram, ismertesd meg velem..." (25,4). Ez a reménység harmadik lépcsője! Az nevezetesen, hogy leszáll hozzánk, értünk. Krisztus Jézus, mikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem lemondott dicsőségéről, szolgai formát vett fel, emberekhez lett hasonlóvá és magatartásában is embernek bizonyult, megalázta magát, és engedelmes lett mindhalálig, a kereszthalálig.(Fil. 2,6-7). Miért kellett lehajolnia? Azért, mert mi a saját erőnkből nem tudunk a bűn mélységéből kiemelkedni. „ Van-e tiszta ember tisztátalanság nélkül? " — veti fel a kérdést Jób. És felel is rá: Nincs! (Jób 14,4). Az ember sok mindent megtanulhat, sok mindenre igyekezhet. Megvan az ember haladásának az útja. Erkölcsei is megtehetik a magukét, de a szívét, cselekvése belső rugóit nem képes megváltoztatni. Egyszerűen arról van szó, hogy „a nem lelki ember nem fogadja el Isten Lelkének dolgait, ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes..." (1. Kor. 2,14). „ Én testi vagyok ki vagyok szolgáltatva a bűnnek. " (Rom. 7,14). Istennek kellett értünk és miattunk az ég magasságából leszállania, hogy találkozhassunk vele az értünk vállalt szenvedésben, a bűnbánat útján.

A reménység negyedik lépcsője: Isten útjának megismerése és az ember bűnös természetének, a bűn utálatosságának felismerése. Isten szeretetének csodájára kell rádöbbennünk, hogy felismerhessük a menekülés útját, a kegyelmet és bűnbánat útján a bünbocsánatot! Olyan mélység támadt a bűnben, amit ember nem képes áthidalni. Micsoda felismerés: „ íme az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűneit!" (Jn. 1,29). Isten hűséges a szeretetéhez, irgalmához és kegyelméhez! íme Isten igazi bemutatása: „ Te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, nagy a szereteted!" (Jón. 4,2). Ez egyszerűen felfoghatatlan az érzéki és testi ember számára. „ Titeket is életre keltett, akik holtak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek... " (Ef. 2,1).

Isten maga lépett közbe! „Isten azonban abban mutatta meg rajtunk szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor mi bűnösök voltunk. " (Rom. 5,8).

Jézus Krisztus kiváltott minket a mi haszontalan életünkből. És itt tárul fel a reménység ötödik lépcsője: Isten kegyelmét felismerve, kérjük tőle bűneink bocsánatát. Az ember lelki életének van vízválasztója. Jézus. A vele való találkozás az, amiben van ifjúkor, a megbocsátás előtti idő és van a bűneinkről való elfeledkezés időszaka. Az ifjúkor valójában nem ifjúkor, hanem a bűnbánat és bünbocsánat előtti idő! A bűnös vonakodik a bűn megvallásától. Hiszen ezzel halálra méltónak ismeri fel az életét. Ebben találhat csak megoldást, nem Istent vádolja, hanem önmagát, odaborul Isten lábaihoz, megbánja bűneit. Az élet nagy felfedezése az, hogy rajtam Jézusért megkönyörült Isten. A bűnbánat és a bűnbocsánat összetartoznak, aki megbánja bűnét, az szabad. Aki hisz, az szabad! „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó dolga, aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmat nyer. " (Péld. 28,13).

A reménység hatodik lépcsője: beiratkozni Isten iskolájába. Az Úr oktat minket az Ő útjára, annak gyakorlására. Jézus útjára, az út titkaira. Ez az új szövetség megkötésének titka. Isten kegyelméhez szorosan hozzátartozik, hogy „ megmutassa a vétkeseknek a jó utat. " (25,8). A gőgösöket alázatra neveli, a tisztátalanokat megtisztítja. Szövetségének ajándékaiban részesíti őket. Sok a bűnünk, de Jézus által elvezet minket az igazságra. Ez a nevelés valójában az imádság útja. Az imádkozás egyúttal szent misztikum is, ami által Isten javainak a részesei leszünk. Jóllehet iskolába járunk, nem egyszerűen csak tanulva gyarapodunk. Titokzatos belső kapcsolat ez Jézus Krisztussal, amiben Ő sajátosan ajándékoz meg minket a Lélek gyümölcsével. Vele szigorú összeköttetésben, ahogyan kapcsolatban van a vessző a tövei, ad nekünk Lélek által való gyümölcsöket. Szent titokzatosságban, magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászban. " (Mk. 4,28).

Titokzatos az, ahogyan az Úr elfogad. Eltávolítja tőlünk beszennyezett ruháinkat és igazság ruháiba öltöztet. Fehér ruhát ad ránk, hogy öltözetünk legyen. (Jel. 3,18). Új nevet kapunk, új szívet, ékes korona leszünk az Úr kezében. (És. 62,2-3). „Új szövetséget kötök Izrael házával... törvényemet a belsejükbe helyezem, szívükbe írom..." (Jer. 31,31-33). Mindez nem vért izzadva megy végbe. „Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget." (Zsolt. 127,2).

Mindez az Úrral való szüntelen kapcsolatban megy végbe. Valami új megy végbe bennünk, amiből elsősorban azt vesszük észre, hogy várnunk kell káváh). Úgy tűnik egyszer, hogy a hit hajókötél, ami Istenhez láncol, másfelől sokféle bizonytalanságot észlelünk. Tudjuk, hogy a bűn megvan bennünk. Szüntelen tudatában vagyunk annak, hogy ki vagyunk szolgáltatva a bűnnek. Azt a törvényt látom az életemben, hogy miközben a jót akarom cselekedni, csak rosszat tudok cselekedni. Gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de

bensőmben egy másik törvényt látok, ami harcol a törvény ellen. Bizony a megszenteltetés útján is fel kell kiáltanom: Ó, én nyomorult ember! Mégis, hála Istennek, Jézus Krisztus által! (Rom. 7,14-25).

Isten iskolájában szüntelen ütközésben van a lelki és testi ember. Soha nem vehetem kézbe újjászületett életemet. Rá vagyok szorulva Isten Lelkének segítségére. Bizony a szánkba illik: „Enyhítsd szívem szorongását. Tartsd meg életemet, benned reménykedem. " (25,17. 20-21) Hosszú harc ez? Hosszú, mert a testi életem haláláig tart. Mégis rövid, mert a mi „pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó, nagy örök dicsőséget szerez nekünk." (2. Kor. 4,17).

Mondhatjuk tehát szent várakozással és bizalommal:

,,Aki értem megnyíltál, Rejts el ó, örök kőszál! Az a víz, s a drága vér, Melyet ontál a bűnért Gyógyír légyen lelkemnek. Bűntől, s vádtól mentsen meg. "(458. dicséret)

AZ ÚR TITKA

„Az Úr bizodalmas az Öt félőkhöz." Zsolt. 25, 14.

Miről lehet felismerni a barátot? Arról, hogy közli véled titkos bánatát? Nem, hanem arról, hogy közli véled titkos örömeit. Sokan akarják rád bízni titkos bánatukat, de a bizalmas viszony igazi jele a titkos örömök megoszlása. Megengedtük-e már valaha Istennek, hogy közölje vélünk titkos örömeit, vagy olyan szakadatlanul mondogatjuk Néki a titkainkat, hogy nem is jut rá alkalma, hogy szóljon hozzánk? Keresztyén életünk kezdetén tele vagyunk kérésekkel Istennel szemben; azután rájövünk, hogy Isten közösségbe kíván velünk lépni és kapcsolatba akar minket hozni a céljaival. Annyira összenőttünk-e Jézus imádság-fogalmával — „Legyen meg a Te akaratod" —, hogy fel tudjuk fogni Isten titkait? Nem annyira nagy áldásain, hanem a parányi kis dolgokon keresztül szeretjük meg Istent, mivel ezek mutatják meg hozzánk való, csodálatot keltő közelségét: ismeri egyéni életünk minden kis részletét.

„Megmutatja annak az utat, amelyet válasszon." (12. v.) Eleinte szeretjük tudatosan érezni, hogy Isten vezet minket, de amint haladunk, annyira Isten jelenlétének a tudatában élünk, hogy már nem kell kérdeznünk, mi az ö akarata, mivel eszünkbe sem jut más akarat választásának még a

lehetősége sem. "Ha meg vagyunk váltva és szentelve, Isten a mi közönséges döntéseink útján vezet minket és ha azt találjuk választani, amit ö nem akar, akkor visszatart minket és nekünk vigyáznunk kell. Ha kétely merül fel valaha, azonnal állj meg. Ne okoskodj és ne mondd: ‚Miért ne tenném meg?' Isten tanít minket azzal, amit választunk, azaz úgy vezeti józan eszünket, hogy nem kell többé folytonos kérdezgetésekkel zaklatnunk az ő Lelkét: ‚Uram, mi most a Te akaratod?

26. Zsoltár:
AZ „ÁRTATLAN" EMBER IMÁDSÁGA

A 26. zsoltárban a kegyelemben, az Úrral való közösségben élő ember cselekedeteiről van szó. Az Isten kegyelméből élő ember hogyan állhat meg a próbák és kísértések között. A hangsúly nem a bűnös ember nyomorúságán van, hanem a helytállásán. Mi már megszoktuk, hogy az ember Jézusban, jócselekedetek nélkül, az Úr áldozatából él. A zsoltáríró azt húzza alá, hogy a megváltott ember kegyességének vannak jócselekedetei. Ő só, hegyre épült város és sugározza másokra is a fényt, amit ő az Úrban kapott. Amikor a Heid.KT. 2. arról beszél, hogy három dolog biztosíthatja az ember vigasztalását, azt mondja ki először: milyen nagy az ember nyomorúsága! Majd azt: ki által szabadultunk meg a mi nyomorúságunkból! És végül, hogy mivel tartozunk ezért a szabadításért. A hála, a hűség, az Úrral való közösség áldása.

Van, aki a bálványimádás fenyegetése alatt és kísértései között élve, bizonygatja Isten előtt a maga ártatlanságát, kéri Istent, hogy ekképpen bánjon vele, és az egész zsoltáron végigvonul, hogy Isten ítélje meg, hogy ő mentes minden bálványimádástól és megőrizte az Úrral való közösséget.

A zsoltár először szíve tisztaságát, élete tisztaságát, illetve ennek megítélését kéri Istentől (1-3.v.). Majd arról van szó, hogy kerülte, távol tartotta magától az istentelenek társaságát (4-5.v.). Tisztasága bizonysága az, hogy Isten házához és a vele való közösséghez ragaszkodott (6-8.v.). És végül kérés Istenhez, hogy az istenteleneket fenyegető ítélettől őrizze meg (9-12.v.).

Szabad tehát az Úrban úgy imádkozni: Uram, szolgáltass nekem igazságot, mert feddhetetlenül éltem. Pál is erről tesz bizonyságot. „ Mert én nemsokára feláldoztatom, elérkezett az én elköltözésem ideje. Ama nemes harcot megkarcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr, az igaz Bíró. " (2. Tim. 4,6-8). Futottam, úgy, hogy nem bizonytalan a cél! (1. Kor. 9,24-27). Igaz, nem a magam

erejéből, de benne volt az én igyekezetem is. Testemet szolgává tettem, megsanyargattam. Az Úr az, aki által alkalmas vagyok, aki alkalmassá tett engem. (2. Kor. 3,5). A keresztyén ember eleven ember, akinek a munkája nem hiábavaló. Isten fogja őt megítélni, és nem valamiféle emberi ítéletszó.

A „feddhetetlenül éltem, az Úrban bíztam" (26,1) nem a magam dolgaival való hivalkodás, hanem annak a bizonysága, hogy az ember nincs az Úrban hiábavalóságra kárhoztatva. Az Úr ajándékozott meg tennivalóval, megbízásokkal. És mindezzel a megbízóm előtt kell megállanom. A tékozló fiú példázatában úgy tűnik, hogy az otthonmaradt fiú azt hiszi, hogy otthonmaradása feljogosítja öt az Atya szeretetének bírálatára. Az Úr helyreigazítja őt: mindenem a tiéd, mindig velem vagy, vigadnod is meg kell tanulni azon, hogy a testvéred meghalt és feltámadott. (Lk. 15,32).

A hit próbákat él meg, kikéri a világ. Akkor derül ki, hogy jó alapokra épített-e. Isten kegyelme építő lelkülettel, becsületes helytállással, értelmes élettel ruházott fel minket, és ebben meg kell állanunk. Isten kegyelme Krisztusban nemcsak utólag hat, Ő kezdettől fogva állta az Atyának tett ígéretét. Az ígéret örökösei tehát hitben éltek, be voltak írva az Úr könyvébe. Atyáink mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták. (1. Kor. 10,4). Az ő kősziklájuk is Krisztus volt.

Életünk minden pillanatban a Bíró előtt áll. Ennek a tudatában élünk és cselekszünk a földön. „Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra, aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát, az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg... Ha valakinek a munkája megmarad, jutalmat fog kapni. " (1. Kor. 3,12). Bíránk lesz majd az, aki elé oda fogunk állni. A Bírónak kétféle végzése van. Jertek, én Atyámnak áldottai és ti pedig átkozottak, menjetek örök tűzre! (Mt. 25,34-41). Mint igaz Bíró előtt állunk majd, aki ismeri szívünket, átkutatja lelkünk állapotát. Mindent ismer.

„Nem ülök le a bűnösök közé... " (26,5). Félreérthetetlen, hogy aki az Úrban él, nem keveredik szívesen a haszontalanokkal. Csak azt nem szabad elfeledni, hogy Isten leszállt közénk, és éltetni, megtartani akar. Isten fel akarja használni az övéit a nyomorultakért való küzdelemben. Csupán azt óhajtja, hogy ne vegyünk részt bálványimádásukban, gonosz cselekedeteikben. Senkit meg ne vessünk, hiszen minket sem vetett meg Jézus. Ne tévesszük össze az ember nyomorúságát magukkal a mocskos és tisztátalan cselekedetekkel. Jobb az Úrral, Jobbal együtt porban ülni, mint Bábel paráznájának baráti pohárt emelni. (Jel. 17,1), vagy a Sátán zsinagógájában üldögélni.

„Ártatlan vagyok, megmosom kezemet, úgy járom körül oltárodat, Uram..." (26,6). A kézmosás nem büntelenséget jelent, hanem a megtisztulás varasát. Kérem az Úr Jézust, hogy tegyen engem tisztává! Isten utai a kegyelemről és a hűségről beszélnek. Isten Fia nem útjelző, hanem maga az út. Jézussal járni annyi, mint eggyé lenni vele és azokkal, akiket Ő megváltott. Jézussal lenni közösségben annyi, mint vele életközösségben élni. Közösségben élni Jézussal annyi, mint vele együtt lépni, vele együtt gondolkodni. Aki átengedte magát Isten közelségének, az egyúttal Isten újjáformáló hatalmának, hatásainak is alávetette magát. Új kezdet csak Jézus újjászülö szeretetéből fakad. Minden kegyes ember rászorul erre az újjászülő akaratra!

„Ne ragadd el telkemet a vétkesekkel!" (26,9). Az Istenhez való ragaszkodás létérdekünk. „ Lehetetlen ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosíttattak, megízlelték a mennyei ajándékot és részeseivé lettek a Szentléleknek, megízlelték Isten felséges beszédét és a jövendő világ erőit, de elestek, azok ismét megújuljanak és megtérjenek, hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát és meggyalázzák őt." (Zsid. 6,4-6). „ Miért kell a sebet hasogatni, ha egyszer beforr? Miért kell a másik ajtajába seperni a port? Miért kell sziszegve felnagyítani egy apró hibát? Miért kell ecettel keverni a másik borát? Miért kell a kezet félrelökni, ha kérni akar? Miért kell a kezet félrelökni, ha adni akar?" (Szent-Gály Kata). Mikor Ágoston végiggondolja élete Isten nélkül töltött idejét, szorongva mondja: „Milyen későn kezdtelek keresni és szeretni! Mert lám: Te énbennem voltál, én pedig kívül kerestelek! Otromba módon belegázoltam gyönyörű teremtésedbe. Te velem voltál, de én nem voltam Veled. Ami engem Tőled elvonzott, nem is létezhetne, ha nem Tebenned volna. Hangosan hívtál és széttépted sötétségemet; villámokat szórtál és fénysugárral borítottál el, hogy véget vess vakságomnak... Megkóstoltalak, és most már Terád éhezem és szomjazom. Megérintettél, és azóta békességed után vágyom." Bizony Istenhez ragaszkodni a legfőbb jó a világon, Isten dicsősége fényességének hódolni. Bizony így igaz: Isten neked annál messze többet adhat, mint amit elveszíthetsz a világban. (2. Krón. 25,9).

„Hangos hálaéneket zengve!" (26,7). Mikor az Úrra gondolunk, hozzánk a hála éneke illik! A megváltott élet legszebb termése a hála. „ Minden örömet, amit az élet ad, meg kell szolgálnunk, mielőtt a miénk lehet, és hogy milyen keményen kell megszolgálnunk, csak azok tudják, akik nagy dolgokért viaskodtak. Szíve vérének piros gyöngyeivel kell fizetnie a küzdőnek, mielőtt a győzelem koszorúját a homlokára teszik." (Ch.Bronte). Az öröm és a hála nem szereznek jutalmat, mert ők maguk a jutalom. Igazán vidám ember az, aki hálás.

„Könyörülj rajtam... " (26,11). Erkölcsi világrendre szükségünk van. Ennek pedig egyik

pillére az Isten által belénk táplált lelkiismeret. Amit nem lazítani kell, hanem erősíteni. A „tiszta lelkiismeret értékesebb, mint az arany vagy drágakő." (Fabianke). Az ember akkor lesz igazán ember, ha kezdi érteni Isten szavát. Akinek nincs lelkiismerete, az nem ember. Hiszen a lelkiismeret Isten szavának felfogása. Abban a mértékben vagyunk emberek, amilyen mértékben visszasugározzuk, visszhangozni engedjük szívünkben Isten szavát! Isten könyörülete az emberhez: „Akkor ismét látni fogjátok, hogy különbség van az igaz és a bűnös között, az Istent tisztelők és az őt nem tisztelők között. " (Mai. 3,18). Jézus is erről beszél: „Hadd nőjjön együtt mind a kettő (a búza és a konkoly) az aratásig, és az aratás idején megmondom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kévékbe, és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be a csűrömbe. " (Mt. 13,30).

27. Zsoltár
DE ÉN HISZEM!

Sajátos zsoltár a 27-ik. Ez is az Urat hívja segítségül. Kétségtelen, hogy a kiáltó nagy veszedelemben van. Ezt a veszedelmet azonban hit által nézi és látja. A veszedelmet látva, Istent is látja. Dávid így nézhetett a filiszteus Góliátra és önmagára. A filiszteus jött ellene dárdával, pajzzsal, de ő (veánókí = de én) a Seregek Urának Istenének nevében. (1. Sám. 17,45!). Az, aki vele van, nagyobb Góliátnál, erősebb fegyverzeténél, a filiszteusok egész táboránál. És győzelmi éneket mond.

Nem azt jelenti ez, hogy nem látná a helyzetét reálisan. Nagyon is látja. „Akkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, Góliát... Magassága hat könyök és egy arasz volt. Fején rézsisak volt, öltözete pikkelyes páncél, páncélja ötezer sekel súlyú rézből. Lábán rézvért, vállán rézdárda volt. Lándzsájának nyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája, lándzsájának hegye pedig hatszáz sekel súlyú vasból volt, és egy pajzshordó ment előtte." (1. Sám. 17,4-7). • ánókí) = de én, én pedig a láthatatlan Isten fegyverzetében megyek ellened!

Ez az én pedig így hangzik, az Úr, az én világosságom és üdvösségem: kitől félnék. Az Úr az én erősségem, kitől remegnék? Mit jelent ez a három? Az, akinek ilyen hármas segítsége van, lehetetlen, hogy eltiporja bármilyen ellenség, gonoszság, akár egy tábornyi ellenség, Én akkor is: bizakodom (bátach). „Akik az Úrban bíznak, olyanok, mint a Sión hegye!" (Zsolt. 125,1). A magát Istenre bízó embernek három szövetségese van, méltán töltheti be egész lényét a bizalom. Jézus is azt tanácsolja ismételten: „Bízzál!" (Mt. 9,2-22; 14,27; Mk.lO,49;Lk. 8,48; Jn. 16,33!).

Az Úr az én világosságom! (Az világosság.) A világosságot meg kell különböztetni a fénytől, amelyik a lámpában, villanyégőben gyullad fel. Még nem is a nap és égitestek világossága. Több ennél! Isten világossága teremtő erő. A kezdetek kezdetén a fold kietlen és puszta volt, sötét, de Isten Lelke lebegett a vizek felett! És szólt Isten: Legyen világosság! És lett világosság. Ez a világosság az, ami megelőzött minden mást. Ez a világosság az Isten szeretetének világossága, Lelkének hatalma volt. Sőt ez maga az Úr Jézus Krisztus! „Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert. " (Jn. 1,9). „Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé az élet világossága!" (Jn. 8,12). Aki Krisztus világosságában jár, az Isten dicsőségét tükrözi, és ugyanarra a képre változik át dicsőségről dicsőségre. (2. Kor. 3,18). Olyan jó Isten világossága, hogy méltán örvendezhet az, aki ezt tükrözheti vissza. Az Úrban lenni annyi, mint az Ő világosságában élni. Az Úrban élni annyi, mint a messze mutató kilátóban állani és látni messze, világosan mindent! (Mk. 8,25). Jézus előre ad hálát, mert előre látja a gyógyulást (Jn. 11,41-42). Elizeus megkapta ezt a világosságot, mert nemcsak az ellenséget látja, amint el akarják őt fogni, hanem látja Isten megmentésükre előjött seregét is. (2. Kir. 6,13 kk). Add nekünk is kérünk, a te világosságodat, Urunk!

A másik forrás, ami Dávid világosságát bizalomra táplálta, ez volt: az Úr az én üdvösségem! (jása = segítségnyújtás, győzelem, üdv). Ki az üdv szerzője és bevégzője? Jézus Krisztus. (Zsid. 12,2). A pásztorra kell gondolni, aki ha kell, meg is hal a bárányaiért, hogy megmentse, megtartsa őket! Az értünk meghalt és feltámadt Krisztus Jézus, a mi megtartónk. A nyáj nyugodtan pihen, mert a pásztor ébren van, őrzi minden bárányát. Ő, aki legyőzte az ősi ellenségeinket, a bűnt és a halált. Halál, pokol félelmes tengerén hangzik felénk: „ Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!" (Mk. 6,50).

Istenbe vetett bizalmunk harmadik forrása: Életem ereje az Úr! (TŰ; óz = erő, hatalom). Istennek ereje van a Sátánon! Méltán vallja, aki hisz: Erősségem nekem az Úr! (2. Móz. 15,2; Zsolt. 46,2). Luther éneke is erről beszél: Az Úristen a mi reménységünk, midőn reánk tör ellenségünk. Ne dicsekedjék senki a saját erejével. Isten ezt mondta Pálnak: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. " (2. Kor. 12,9).

Méltó tehát, „ hogy egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem, hogy az Úr házában lakhassam egész életemben. " (27,4). Az Úr világossága, üdvössége, ereje az Ő közelében, házában található meg. Az ember nem élhet Isten nélkül. „Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők népei lesznek, maga az Isten

lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom... " (Jel. 21,3-4). A pusztában sátorozó nép javáért, közöttük lakott Isten a tábor közepén felállított szent sátorban. Bárki, aki a táborban volt és meghanyatlott a hite, odanézhetett a sátorra. Ez a sátor volt Isten népének a kilátója. Innen várhatott segítséget. A sátor középen volt, és ez azt jelentette, hogy mindenkihez közel, mindenkitől megkereshető állapotban. Hit által volt ez a sátor megközelíthető, hit által vihette a nép a sátorba bűnbocsánatát, hozhatta alázattal hódolatának és reménységének jeleit az Úr oltárához.

A sátor hit által volt Istené, ígéret szerint volt jelen és hit által állt rendelkezésre. Jézus volt az ajtaja. Isten sátra körül lakni nagy kitüntetés volt. Mi ugyan bűneink miatt idegenek voltunk, Istentől távol, ellenségként álltunk. Mégis Isten közénk jött, és ez a sátor az Isten örök szeretetének üzenete volt az ember számára. Aki az Úr házában lakik, annak Jézus Krisztus nyitott ajtót. Isten szeretete által hív minket, hogy mi is közelítsünk békéjéhez, bocsánatához. Ez a sátor a mi kilátónk, ahonnan be lehet látni Isten szeretetébe, át lehet gondolni annak szélességét és hosszúságát, mélységét és magasságát. Itt fogad szeretetébe, mint kijelölt menedékvárosban, minden bűnöst bocsánatra, megtisztulásra és Jézus vérével való meghintésre. Méltán állhatok itt biztonságban, ha ellenségek vesznek is körül. Igen, fölemelt fővel állhatok itt ellenségeim között. Krisztus a mi gazdagságunk, világosságunk, menedékünk. Őbenne élünk és vagyunk. (Ap.Csel. 17,28). Ebben a sátorban szent szertartás között él a hívő ember. Krisztus háza vagyunk, Krisztus, mint Fiú, hű a maga házához. Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus az Isten Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. „Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk. " (Zsid. 4,14-16).

Istenhez járulni: kegyelme előtt megnyílni. Mikor Ő szólít: Járuljatok színem elé! Szívem így válaszol: Színed elé járulok, Uram! Aki Isten előtt van, Őrá figyel, az kősziklán áll. Ez a szikla nem rendül meg soha. A Krisztusszikla állja a viharokat, de az ember, aki a kősziklára épült, megrendülhet. A szívünk van megcsalatva, mikor azt gondoljuk: az Úr elhagyott minket, elrejtette volna előlünk orcáját! A hit Isten arcát akarja látni mindig és olykor mégis úgy tűnik, mintha Isten elrejtette volna előlünk az arcát. És akkor nem tudunk küzdeni. Valami nagyon gonosz dolog történik velünk. Azért mi gyakran így kiáltunk: ne hagyj el, orcádat el ne rejtsd előlünk! És ott találjuk Isten figyelmeztetését: bele ne gyávulj! Vigyázz, ott állsz a győzelmes Isten oldalán. Isten a te Istened, erősebb a világ minden hatalmánál!

Fel ne adj semmiféle lehetőséget, amit az Úrban kaptál. A gyávaság bűnébe ne essél. Mert a gyávaság az ördögtől van. Mi nem arra vagyunk elhíva, hogy megrestüljünk. Isten bíztatására emlékezzünk mindig, minden erőnkkel bízzunk az Úrban! Még a Lélek is figyel az erőtlenségeinkre. „Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogy kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. " (Rom. 8,26). Isten gyermekei érezhetik a fenyegető veszedelem erejét, annyira, hogy kérdezni kell: elválaszthat-e minket valami Isten szeretetétől? Nyomorúság, szorongattatás vagy üldözés, éhezés, mezítelenség vagy fegyver? A szüntelen éberségre figyeljünk csak! Nagyon figyeljünk. „ Mindezekben diadalmaskodunk azáltal, aki minket szeretett." Sőt a régi fordításban az is szerepel: „felettébb!" Tehát Pál bíztat, bízik az Úrban: „Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, mely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban." (Rom. 8,38-39).

„Hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élők földjén..." (27,3). Aki azt hiszi, hogy várni könnyű, erősen téved. De a reménység olyan ajándéka Isten minden gyermekének, amiben meg lehet fogóznunk. Olyan hatalmas feladat: várni, hogy olykor kemény sáncmunkák is könnyebbnek tűnnek a várakozásnál. Mit tegyen a keresztyén ember ilyen időkben? Gyáván elfusson vagy kitérjen a feladat elől? Nem! Csak egyszerűen: várjon! És kiáltson Istenéhez, mondja el neki, mi terhelte le, mi aggasztja. Lelki együgyűséggel várjuk az Urat! Kapaszkodjunk hittel, fogózkodjunk meg a csendes türelemben. Mindent tégy készséges szívvel Isten kezébe. Mondd: A Te akaratod legyen meg! Szívem benned bízik egyedül! Reszketve is reménykedj, fel ne add a helyedet!

28. Zsoltár

URAM, EL NE HALLGASS! (Kiáltó zsoltár)

Ne! Ne! Ne! Hármas kiáltás ez. Első: Ne légy néma, Uram! A második: Uram, szólj, el ne hallgass! A harmadik: Ne számlálj a bűnösök közé! Valójában arról van szó, hogy az ember élete nem lehet meg a teremtő szó nélkül. Akár átérzi az ember, akár nem, Isten élő és éltető szava nélkül mélységben és sötétségben van. A néma Isten elhagyatottságot jelent, élettelenséget, üres, reményt len, holnaptalan életet. A magára hagyott embert, azt az állapotot, ami megelőzte a teremtést. Jelenti a sivárságot, mélységet, halált, sötétséget. A hit abból él, hogy Isten szavát hallja, bíztatásaiból életet, bátorságot remél, bízik és bízhat, Istene nem neműit meg.

Akkor kerül az ember igazi bajba, mikor elhallgat az Isten. Mikor „ritkaság volt az Úr igéje, nem volt látomás." (1. Sám. 3,1). Mikor nincs vezetés, elvész a nép! (Péld. 11,14). Mikor Isten néma, az ember olyanná lesz, mint a sírba szállók, így is énekeljük: „Ne hallgass el, mert el kell vesznem!" (28. zsoltár). Nincs nagyobb szorongás az ember szívében, mint mikor éhezi és szomjazza az élet Igéjét. „ Jön majd olyan idő, mikor éhséget bocsátók a földre. Nem kenyérre fognak éhezni és nem vízre fognak szomjazni, hanem az Úr igéjének hallgatására. Támolyognak majd tengertől tengerig és északtól keletig. Bolyongónak, és keresik az Úr igéjét és nem találják. Azon a napon elepednek a szomjúságtól a szép szüzek és az ifjak, akik Samária halványára esküsznek." (Ám. 8,11 kk).

Ezt a szomjúságot ma még nem érezhetjük igazán át, mert a Biblia rendkívül sok embernek rendelkezésére áll, és bizonyára sokan úgyis olvassák azt, mint Isten élő, formáló, teremtő, újjászülő Igéjét! Azt azonban tapasztalhatjuk, hogy szaporodnak azok, akik Isten élő Igéje helyett hamis forrásokhoz járnak, eljött a néma bálványok ideje. De hála Istennek, hogy Ő még mindig szól. És habár Voltaire azt jövendölte, hogy a Biblia napjai meg vannak számlálva, sőt a kommunizmus határozottan remélte és kinyilatkoztatta, hogy csak pár évtized és megszűnik a vallás, nem kell többé számítani a hittel, egyházakkal, ez nem következett be. Bár mindig tudtak a keresztyének arról, hogy „ az utolsó napokban nehéz idők jönnek, mikor az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárok lesznek, dicsekedők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek, szeretetlenek, kérlelhetetlenek... féktelenek, a jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent. " (2. Tim. 3,1 kk). Ezek bizony Isten gyermekeinek máris elég nehéz idők. Ez azonban nem jelenti azt, hogy Isten megnémult volna. Igenis Isten még szól! Az, aki néma, aki elhallgatott, az az isteneket, a bálványokat jelenti! Ok mindig is hallgattak. Az ő szavuk soha nem volt más, mint félrevezetés, öncsalás, ámítás. Az istenek hangja soha nem volt építő, életadó erő, teremtő hatalom. Nem élet származott belőle, hanem csalódás, félelem, szorongások.

Az istenek valójában hallgattak is mindig. Az, aki jóslással, ördögűzéssel, pláne gyógyítással dicsekedett a nevükben, becsapta önmagát és másokat is. Üres lárma az, ami a bálványok, a hatványozás és fanatikusai felől érkezik. Az, hogy az igaz Isten szól, hogy szava van hozzánk, nem a keresztyének dicsősége. Keresztyének azért vannak, azért hallhatják Isten Igéjét, mert van Biblia, az élő Isten teremtő szava még mindig szól. Szól és nem hallgat. Isten Igéje maga Jézus Krisztus. „Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és velők szétválásáig, megítéli a szív gondolatait és szándékait." (Zsid. 4,12). Nem kell tehát félni, Isten nem lett néma, legfeljebb az ember füle süket, az ember

szeme vak, az ember szíve sötétült el.

A három: „ ne!" azt fejezi ki, hogy az ember, az emberiség számára nincs félelmesebb, nincs nehezebb pillanat, mint mikor Isten Igéje a Bibliát olvasó ember számára elsötétülhet. Isten élő beszédét nagyra kell becsülnünk, akkor kell legjobban odafülelni, mikor halkan és csendesen szól. Ez a halk és csendes szó többet ér minden hangzavarnál, mennydörgéseknél, földindulásoknál. Nagyon értékes, mindennél értékesebb, mikor érthetjük a szót: Bízzál! Mikor hív ez a szó! Jöjjetek én hozzám, akik elfáradtatok! Mikor azt mondja ez a szó: Vigasztaljátok népemet! (Mt. 9,2; Mt. 11,28; És. 40,1). A hívőnek drága kincs a hit, Isten élő szava. A „ne félj!" biztatásaiból minden napra jut a Bibliánkból. Nem szabad hát félnünk. Az Úr nem hallgat és ma is Isten evangéliuma szól Isten országáról, arról, hogy keressük először Istennek országát és az Ő igazságát!

„A én Uram az Úr, megtanított engem, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak, minden reggel fölébreszt engem... Az én Uram, az Úr, megnyitotta a fülemet." (És. 50,4-5). Fontos, hogy reménységben legyek, hogy dicsekedjem az Ő Igéjével!

A keze elengedése helyett tegyem csak össze kezeimet, és hívjam Őt segítségül! Ne essek kétségbe, mert a keze még felemelve van (2. Móz. 17; Zsolt. 139,5 stb.). Azt várja tőlünk is, hogy ha megzavarna a hitetlenség vagy bármi más veszély, én is emeljem fel hozzá az én kezeimet (És. 59,1). Ne engedjek csábításoknak, tévelygéseknek. Lehetnek idők, mikor elhívottak is kételkednek. Ezek az idők bizony, félelmesek a hívők életében. Isten szól, de ők elengedik a szavát a fülük mellett. És a maguk esze és szíve szerint döntenek.

A „ne sorolj a bűnösök és gonosztevők közé." (28,3). Olyan óhaj, ami figyelmet érdemel. Mert gyakran megérdemelnénk, hogy odasoroljon. Isten szeretetének félreérthetetlen bizonysága az, hogy nem teszi ezt, hanem megbocsát, ha kérjük, ha megbánjuk, Jézus érdeméért! Aki magáért akarna megváltást érdemelni, pórul járhat. Isten elénk tárja Igéjét, de gyakran nem is figyelünk az üzenetére. Nem olvassuk a Bibliát, nem tartunk csendességet. Nem tulajdonítunk olyan fontosságot a szavának, ahogy azt méltán megérdemelné. Nem szégyelljük bűneinket, és megfeledkezünk kérni azok bocsánatát, Mindazáltal Isten hűséges övéihez. Ő gondosan számontart mindent. Ő, mikoi mi hitetlenkedünk, hű marad. (2. Tim. 2,13). Ő bizony nem tagadja meg magát. Hűsége azt jelenti, hogy sziklaszilárdan áll helyt értünk. Ne jajgassunk, ne kételkedjünk tehát, hanem inkább tekintsünk bizakodásunk alapjára, Jézuí Krisztus értünk hozott áldozatára.

És ebben bízva, mondjuk ki ismételten: „Áldott az Úr, mert meghallgattc esedező hangomat!" (28,6). A szentek szentje a szentélynek a legbelső része Itt trónol

Isten népe között és kezeinket hozzá emelni legbensőbb kötelességünk. Életünk erőssége, békessége az, hogy megőrizzük a vele való közösségünket. Amikor Isten gondolataira méltat engem, derű tölti be lelkemet, ahogy kinyílnak a virágok, kihajtanak a rügyek, mikor itt a tavasz, megelevenednek a fák, Isten napja süt rájuk. Isten szeretete kibontakoztatja áldott következményeit a mi lelkünkben is.

A hála a meghallgattatásunk következménye. Az Isten embere gyakran lát áthághatatlan szakadékokat maga előtt, de nem maga elé, hanem az Úrra néz, betölti a szívét a hálaadás, mert csodálkoznia kell azon, hogy a nehezén máris átjutott, így lehet az Úr népe ereje. Kibontakozik előtte: megsegített engem az Úr! Ezért áldja Őt, felismeri vezető, gondoskodó kezét és átjárja a szívét Isten lelkének felmagasztaló ereje.

Így bomlik ki az előbb még kiáltó ember életében Isten szeretetének bizonyossága, és mint lépcsőfokokon, emelkedik egyre nagyobb magasságba. Első fok: az a tapasztalat, hogy Isten megsegítette őt. Lábai nem süllyedtek bele a mocsárba. Lábai megálltak, átvitte őt Isten a mélységek felett.

Aki előbb még remegett, félt, hálaadásba kezd. Akiben ott kísért az ádámi örökség, felfigyelhet arra, hogy az új Ádám, Krisztus, tartja a sorsát kezében. „Az ember, ó, a test s a vér, Ádámban elbukott, de új Ádámunk, Krisztusunk a bűnre rátapad."

De további útján sem hagyja magára. Őrzi, jó legelőre vezeti, jó forrásokhoz járulhat, mert jó pásztora van! Aki védi, óvja, gondoskodik róla, aki személy szerint ismeri. Micsoda felhatalmazás ez: bátran élhetünk, mint Jézus bárányai, legelőjének juhai az elénk tett javakból. Éljünk teljes bátorsággal az Úr ajándékaival. Ő azokat egészen nekünk szánta és javunkra adta.

Az, aki az Istennel való beszélgetés elején még kételkedéssel volt teli, mint a választott nép, amelyik kéztördelve áll a fáraó lovasai és a tenger között (2. Móz. 14,15), a fáraó és lovasai vesztét látja, dicsőítő éneket énekel! Ne bámészkodjék soha Isten gyermeke, merjen belekezdeni magasztaló énekébe!

29. Zsoltár:

ADJÁTOK MEG AZ ÚRNAK, NEVE DICSŐSÉGÉT!

A háromszoros (hábu) olyan, mint a parancs, vezényszó, aminek ez a jelentése:

térdre! A tomboló viharban tehetetlenül áll mindenki, és térdre esve magasztalja, dicséri Istent. Koronáját, trónját, dicsőségét Isten lábai elé teszi ég és föld. Minden hatalmasságok, mennyeiek és földiek. A félelmes vihar Isten dicsőségét, szentségét jelzi, és leborul előtte és imádja Őt. Mikor Isten megjelenik a viharban, villámok, mennydörgés, vihar ereje között nem tehet mást az isteni és emberi hatalmasság, minthogy önkéntelenül megnémul, és térdet hajt Isten hatalma előtt.

Bekövetkezhetnek olyan pillanatok, mikor megjelenik Isten dicsősége, és az ember nem tehet mást, mint térdeire ereszkedik és kimondva, kimondhatatlanul rebegi: szent, szent, szent a Seregek Ura! (És. 6,3).

Isten jelenléte térdre kényszerítő erő. Aki hallja, belerezzen a megtisztel-tetésbe. Ésaiás egyenesen belejajdul: „Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom!" (És. 6,5). Azt kell kérdeznünk: Ki állhat meg az Úr orcája előtt?! Ő a tiszta, fenséges, mi a tisztátalanok, Ő a szent és mi a méltatlanok és bűnösök! Isten megjelenése szokatlan, váratlan, meghökkentő, és az embernek meg kell előtte alázkodnia, össze kell törnie. Micsoda könnyelműség vesz erőt rajtunk, mikor könnyelműen beszélünk előtte! Mikor így szól a nép: „Megtesszük mindazt, amit az Úr mondott!" (2. Móz. 19,8). Valaki ezt így fejezte ki: az ember Istenről úgy beszél, mintha a nagybácsija volna. Micsoda felelőtlenség ez! Isten és közöttünk áthidalhatatlan szakadék tátong. Aki ezt nem veszi észre, az tudatlanságban és sötétségben van. Csak tudatlansága és Isten egészen más volta tárja fel az emberi szív előtt azt a szakadékot, ami Isten és közötte tátong. És ez a tudat döbbenthet rá minket arra, hogy Istenről csak a legnagyobb alázattal szólhatunk.

Isten neve dicsőséges. Isten szent és dicsőséges volta az ember alázatán ragyoghat fel. „Előtted arcra esünk, s kérünk, édes kezesünk: Részeltess halálodnak és feltámadásodnak drága érdemeiben." (348. dicséret 4.verse) Isten dicsőségének a forrása nem a mi imádásunkból fakad. Ez az Ő lényéből, az Ő tetteiből fakad. Benne mindaz tökéletesen megvan, ami belőlünk teljességgel hiányzik. Tetteihez csak a magasztalás illik. Dicsekedhetünk-e bármivel is, amivel nem neki tartoznánk! Az teszi tehát jól, aki alázattal közelít hozzá! Tehát: térdre! Minden jó, ami jelen van az életünkben, felséges szeretetének az ajándéka!

A hit a különleges és félelmes jelenségekben Isten hatalmát szemléli. Félelmes jelenség, mikor váratlanul elborítják az eget a sötét felhők, villámok hasítják az eget és dörgések rázzák meg a földet. Szívünket önkéntelenül is átjárja a szorongás. Páratlanul kicsinek érezzük magunkat a természet megnyilvánulásai közben is. A viharok hirtelen támadnak a tengeren, és nem ura az ember többé a hajónak. Az az ember, aki előbb még élvezte, milyen csendes a tenger, egyszerre

csak azt veszi észre, hogy sem magáért, sem társaiért nem tud tenni semmit. Milyen jó annak, aki viharok zúgása közben is tudja, az élete Isten kezében van, és alázattal odaborulhat Istene védő keblére.

Ne keltsenek a váratlan események, viharok félelmet bennünk! Isten az, aki bennünk megszólal. Ahogy jöttek, el is fognak múlni. Nem a rettegésnek van a helye a szívünkben. Ez legyen csak alkalom Isten imádására! Ő a szent és dicsőséges, Őt imádjuk és Előtte hódoljunk. Ez a világ nem ezt cselekszi. Isten szent nevét gyalázza, káromolja. A porszemnyi ember csak magát kisebbíti a káromlással, nem találja meg az Isten dicsőítésének a helyét. Az embernek azért adott szájat Isten, hogy dicsérje őt. Aki átkoz, káromol, önmagát alacsonyítja le. Aki nem dicsőít, megtagadja szent hivatását, amire teremtette Isten. Milyen jót szerez magának, aki Istentől vett ajándékait Isten magasztalására használja. Az valójában a szentek ékes ruhájába öltözik! Nyugalmat, békességet, méltóságot, áldást kap örökségül, és jótékony hatással van, áldás lehet mások számára is! Aki káromol, csak azt bizonyítja, hogy milyen magatehetetlen és nyomorult!

Az emberhez az illik, hogy az alázatosság ruhájába öltözzék és tiszta öltözetben jelenjék meg Isten előtt. A derék asszonynak erő és ékesség a ruhája. (Péld. 31,25). Bizony illetlen az Úr elé szennyes ruhában járulni, különösképpen lelki értelemben. Ne gondoljuk, hogy az Úr előtt az Ő vendégségében szent és fehér ruha lesz majd az, ami hozzánk illik. (Mt. 22,12).

„Az Úr hangja zeng... " (29,3) Ez azt jelentheti, hogy Isten ítéletre jön. A nagy-vizek... mikor cédrusokat törtdel... mikor hangjára lángok törnek elő... ebben nemcsak szentségének a bizonysága van, ez lehet ítéletének is a jele. Ilyenkor jó megcsendesedni, dolgainkat meggondolni. Rádöbbenni: miattam van a harag! (Jón. 1,12). Olykor-olykor éppen azt jelenti, hogy korlátot szabott a vesztébe rohanónak. Meg kell állni és meg kell gondolni utjainkat. Tartsunk tehát bűnbánatot és Ő, aki Ura a természet erőinek, lecsillapíthatja azokat. Az, aki beismeri bűnét, megalázza magát Isten előtt, Istennek ad dicsőséget. (Jós. 7,19).

Az Úr Igéje erős és hatalmas. Bizony olyan az, mint a sziklazúzó pöröly. Olyan, mint a tűz. Isten Igéjének semmi sem állhat ellene. Isten Igéje teremtő Ige. Élő erő. Olyan hatalom, amit sem tévelygés, sem tudatos elferdítés, sem koreszmék nem tettek félre az útból. A föld megrendülhet, még az ég és a föld is, de az Ige nem rendül meg soha. (Mk. 13,31). Bizony „el ne utasítsátok azt, aki szól! Mert nem menekülünk meg, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk!" (Zsid. 12,25). Nem rendül meg az, aki Jézus Igéjére építi az ő lelki házát! (Mt. 7,24 k).

Isten Igéje szól és boldog, aki hallgat rá. Isten Igéjének ránk nézve nincs

fontosabb mondanivalója, mint hogy Isten szeret minket. És akit Ő szeret, annak nincs félni- és féltenivalója. O azt, akit szeret, megszólítja, mert szereti. Mert kiválasztotta magának. Uralmának alapja a szeretet. És az, hogy Ő szeret, többet ér az angyalok nyelvénél is. A szeretete bennem is szeretetet támaszt Isten és emberek iránt. A szeretet pedig megmarad! (1. Kor. 13,1 kk).

Isten trónja azt jelenti, hogy Isten uralkodik. Erős Isten, Örökkévaló Atya Békesség Fejedelme. Uralma növekedésének és a békességnek nem lesz vége a Dávid trónján. " (És. 9,5-6). Szarvasok megriadnak, letarolja az erdőket, de temploma áll, hogy ott mindenkor dicsőítsük Őt. Jó annak, aki elmondhatja: Bűnös vagyok, de hadd legyek tiéd, én Istenem! Isten szava meggyógyít, alázatossá tesz, engedi, hogy lábai elé borulhassak alázatomnak és tiszteletemnek bizonyságául.

„Az Úr erőt ad népének, az Úr megáldja népét békességgel." (29,11) Ez a világ tele van reménytelenséggel. Minden miatt panaszkodni kell. Ezért menekül a legtöbb ember italhoz, kábítószerekhez. Pedig azok senkit sem vigasztalnak meg. A halál és a félelem rabságában tartja az embert. (Zsid. 2,15). Az ember megoszthatja minden gondját, baját az Úrral. Nagy kitüntetés az, hogy „minden gondunkat őrá vethetjük, mert neki gondja van ránk. " (1. Pét. 5,7). Minden nyugtalanságban töltött időért kár, mert a nehéz terheket kivel mással oszthatnánk meg?! Járjunk csak békén és biztonsággal Istennek hatalmas keze alatt!

A békesség Isten szeretetének és áldásának a gyümölcse. A békétlenség bűn, amiből csak Isten békéjének ajándékai gyógyíthatnak meg. A (sálóm) = Istennel való szövetségünk gyümölcse. Milyen jó, ha valaki elmondhatja:Istenben bízom, nem félek!" (Zsolt. 56,5; 118,6). Vessed hát minden terhedet az Úrra, Ő gondot visel rólad és nem engedi, hogy ingadozzék az igaz. (Zsolt, 55,23). A békesség nagy érték. Arra kell törekednünk, amik a békességre és egymás épülésére valók! (Róm. 14,19).

30. Zsoltár:
TEMPLOMSZENTELÉSRE, DÁVIDTÓL

A ti testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma. (1. Kor. 6,19-20). Megszentelt azt jelenti, hogy Istennek szánt. Az Ő tulajdona, semmi másra nem használható, csak arra, hogy templom legyen. Érdekes módon felszentelő ének a 30. zsoltár. Isten a szent sátorban lakik az Ő népe között. A templomról tudjuk, hogy az a hely, ahol Isten lakik. A felszentelés áldozat bemutatásával történik. A szent hajlékot

mindenben úgy kellett felállítani, ahogyan Isten azt megparancsolta. És végül Isten dicsősége töltötte be a szent hajlékot. (2. Móz.40,16-34).

(rom^{e}mot = elsősorban magasít, átvitt értelemben méltóságát visszaadja.) Honnan kellett az embert kihozni: a megvetettségből, amelyben ki volt téve ellenségei gúnyolódásának. (ráfá = Meggyógyítani, éppé tenni.) s^{e}ol = az alvilág, a halottak helyé.' Innen emelte ki (áláh.) A 2-4.v. közös jelentése, hogy Isten a bűnben elveszett, sárba dobott, megszégyenített embert kihozta a halálból, helyreállította, méltóságát visszaadta. Hogy kapcsolódik mindez az istentisztelet helyéhez, a templomszenteléshez? Úgy, hogy az ember teremtésének az volt a célja, hogy szeresse Istent, szeresse embertársát. Isten képviseletét hordozta a világban. Élete értelmét Isten imádásában gyakorolja. Igen, de ezt a méltóságot elvesztette, mikor Isten parancsát áthágta, és Isten kiűzte öt az Éden kertjéből! A megromlott, Seolba taszított ember Krisztus által nyerheti vissza régi méltóságát. Krisztusban születik újjá, Isten Lelke által imádhatja újra lélekben az Atyát.

A zsoltáríró is megsejtett valamit ebből az újjáteremtésből! Mikor tehát Isten felemeli, magához emeli, méltóságát helyreállítja az embernek, akkor templommá szenteli azt. Az Ószövetségben a szent sátor, az „aranyház" volt az, amin keresztül az ember kapcsolatba kerülhetett Istennel! Bemutathatta áldozatait, megmosakodhatott és istentiszteletet végzett. Krisztus az, aki kihozta az embert a maga nyomorúságából, Krisztus mutatta be, mint főpap a maga életáldozatát, és tette egyetlenegy áldozatával (Zsid. 10,14) örökre tökéletesekké a megszentelteket. „Járuljunk azért oda igaz (valójában megigazított) szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől..." (Zsid. 10,22). Isten Krisztusban templommá szenteli az embert.

Helyreállíttatásunkat Isten Krisztusban végezte el. Ő tökéletes váltságot szerzett nekünk, és ezzel megszentelte egész valónkat, lehet életünk Isten dicsőségére való. Jézus hozott ki romlott állapotunkból, a halálból és hit által magasztalhatjuk Istent lélekben. Isten Krisztusban csodát tett az emberrel. Az ember alkalmassága minden tekintetben Isten által van. Isten tett minket alkalmassá, hogy ne a betű, hanem a Lélek szolgáivá lettünk. (2. Kor. 3,3 kk).

A hívő ember életének van egy bizonyos hullámzása. „Zengjetek az Úrnak, ti hívei. " (30,5) El ne hallgasson a dicséret! Mindig, mindben és mindenkor. Jóban és rosszban. Isten gyermekének egyféle kötelessége, elkötelezése van: Magasztalni az Urat. Akkor is, ha jól mennek a dolgai és akkor is, ha bajok veszik körül. Ne feledkezz meg Istenedet dicsérni, mikor jól mennek körülményeid. Hiszen minden jó tőle származik! De akkor is Istent magasztald, mikor nehéz idők jönnek az

életedben, hisz tudnod kell, hogy ez is Istentől jön. A sötét felhők eltakarják a napot. De ez is Istentől van. De a leghosszabb éjszaka után is eljön a reggeli világosság. Pál és Silás Istent dicsérő éneke akkor hangzik el, mikor éjszaka van, mikor méltatlanul szenvednek (Ap.Csel. 16,25), mikor kezük, lábuk kalodában van, és marhatná a szívüket a kérdés: miért is léptek Európa földjére!

Az Istent dicsérő ének felnyitja a tömlöc zárkáit. És mire eljön a reggel, ők már szabadok! Folytathatják nappal is azt, amit éjszaka elkezdtek. Mindenképpen és minden körülmények között Isten kezében vagyunk. A kegyességben Isten lelkének hatalma alatt vagyunk, nem hallgathat el tehát soha az Istent magasztaló ének. Zakariás templomépítő munkatársait arra figyelmezteti, hogy nem erővel, nern hatalommal, hanem az Úr Lelke által végezzék a jeruzsálemi templom építését. Nem az ember szerint kedvező idő, hanem Isten Lelkének biztatásai szerint épül Isten temploma. Aki az ember szerinti kedvező időre vár, az megcsalja önmagát. Mikor Isten nevében fogott hozzá a templomépítéshez a fogságból hazahozott nép, akkor Isten szabadítását élte át.

Magasztalja tehát Istent, most, amikor nehéz idők vannak életében. Ne várjanak a kedvező időre, az erőre, a hatalomra, hanem csak egyetlen dologra: Isten Lelkére, mert Isten Lelke építheti meg őket, az építőket és magának a templomnak az építését. A templom építésében nem aszerint kell eljárni, hogy az un. kedvező időkre várunk! Jób életét és kegyességét nem az méri, hogy szaporodik a vagyona, fiai és leányai vidáman élnek. Mikor gazdagsága hirtelen eltűnik, gyermekei áldozatok lesznek, kimondja: „ ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk." (Jób 2,10) Vagy „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve." (Jób 1,21) Dehát, mikor még nagyobb próbára teszi Isten és jönnek a barátok is, akik arra akarják rávenni: vallja meg a bűneit, hiszen csak a bűnei magyarázhatják meg az őt ért csapásokat. Jób vitába száll velük.

Aki Isten nevelő iskolájába iratkozik be, annak meg kell tanulnia, hogy Isten szeretete éppen a bajban őriz meg minket. Az, aki csak a jót fogadja el Istentől, az nem viseli jól magát Isten iskolájában. Aki csak a jót fogadja Isten kezéből, az elbízza magát az áldások között. A „ nem tántorodom meg soha!" (30,7) arra int, hogy az ember elbízza magát. A kedvező időkben annak az érzésével telik be: nem rendülök meg soha. De ha Isten elrejti orcáját előlem, már a következő pillanatban összeroskadok.

Isten változatlanul szeret minket „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!" (Zsid. 13,8). Isten még ha büntet, akkor se büntet úgy, hogy helyre ne akarna állítani minket. Jób barátaiért magának Jóbnak kell közbenjárnia. Nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között. Ők csak a jót veszik el Isten

kezéből. Barátjuk gonosz sorsától megriadva, azt kutatják: mi rosszat tett a barátunk. A szenvedést csak az ördöggel való cimborálásnak tulajdonítják. A kegyes embernek tudnia kell mindent Istene kezéből elvenni! Isten olykor a nyomorúságok útjára enged. Ez is az Ő nevelő eszköze. Az az ember, aki mindig a könnyű és kényelmes életet kapja, nem tudja azt igazán megbecsülni. Rá kell döbbennünk, hogy Isten próbára teszi az övéit. „A szenvedés kalapácsa új dallamot csal ki a bánat üllőjéből." (Spurgeon).

Bátorságra tanít minket Isten. Arra a bátorságra, hogy szüntelen zengjen Istent magasztaló énekünk. És arra a bátorságra, hogy Istenre, Krisztusra nézzen a szemünk, tanuljunk meg Istenünk szeretetére figyelni a próbára tevő időben. Isten mindig, szüntelen szeret és hű. A szeretet ösvénye tövissel és bogánccsal van szegélyezve, de a tövises út mégis mennyország nekünk, mert Jézus tart velünk és megengedi, hogy karjára támaszkodjunk." (Spurgeon).

A szenvedés mind pillanatnyi. „A mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk." (2. Kor. 4,17). Ez Isten rendjéhez tartozik: „Egy pillanatra elrejtettem előtted arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked. " (És. 54,8). Isten sohasem vesz el úgy, hogy ne adna. Jó mértékkel, meghatározottal! (Lk. 6,8). Isten jósága és irgalma messze felülmúlják büntetését, így áll ez egymás mellett: megbüntetem az atyák vétkét a fiákban harmad- és negyedíziglen. Ugyanakkor irgalmasságot cselekszik ezeríziglen azokkal, akik őt szeretik. (2. Móz. 20,5-6).

Isten gyermekei Jézus által örök fényt és világosságot láthatnak. Jézus sebei és szenvedései által válhat az életünk Isten dicsőségét zengő hálaadássá szüntelen!

31. Zsoltár
KEZEDRE BÍZOM LELKEMET!

Lehetetlen megállapítani, melyik korból való ez az ének. Talán éppen ezért szólal meg benne az ember örök rászorultsága. Az ember gyenge önmagában, elveszne Isten segítsége nélkül. Egy főtéma többféle variációja: „A reménység pedig nem szégyenít meg!" (Rom. 5,5). Soha ne feledjük, hogy Isten a „reménység Istene!" (Rom. 15,13). A szeretet pedig mindent remél. (1. Kor. 13,7). Az ember szívének minden bizalmatlanságból, minden próbatételből vissza szabad menekülnie Istenhez, aki a reménység erős vára. A mi ellenségünk mindig támadásban van, de Isten a mi menedékünk! Félretehetetlenül áll: az embert megkísértő erők nagyok, de Isten erősebb minden veszedelemnél, ami megközelít minket.

A bajban lévő ember örök joga az, hogy jajonghat, nyöghet. Egyek lehetünk Jeremiással, Jobbal, akik „miért?"-et kiáltanak (Jób 3, 11-23; 7,19-21; Jer. 8,18-23; 9,11...), és jogunk van meghallani, hogy Jézus átvonulóban van Jerikón, és szabad kiáltanunk: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! (Mk. 10,47). Megkereshet minket és ránk találhat Jézus biztatása a legkiáltóbb elhagyatottságban is: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok... " (Mt. 11,28). Az ember kiálthat Istenéhez, és egyszercsak váratlanul és titokzatosan azt veszi észre: megszabadított engem, az én Istenem!

Lehetetlen nem figyelni erre a szócskára: siess! (m^{e}héráh!). Azt jelzi ez, hogy türelmetlenek vagyunk, miközben a segítségre várunk. A könnyelmű ember beleesett a csapdába, de siettetheti a mentést! Az ember félelmetesen sokat megengedhet önmagának. Ezzel ellentétes Isten türelme, kitartása, hiszen szeretete nem változik. Jézus hű volt a halálig. Nyilván ebből a különbségből, a mi türelmetlenségünkből és Isten hűségéből adódik, hogy a hit számítani mer mégis a meghallgatás bizonyosságára: Nem hiába kiáltok, meg fog hallgatni engem. Nem hiába szólítgatom, hozzám fogja hajtani a fülét. Nemcsak tudhatom, remélhetem, hanem valóban Ő a kőszikla, az erős vár, Ő a segítség. Aki bízik, nem teszi hiába, Isten nem engedi őt megszégyenülni. És ezért semmit se tehet az ember. Istennek természetében van, hogy Hozzá nem folyamodom hiába.

Isten megbízható, ezért az embert betöltheti az Isten felé áradó bizodalom. A reménység isteni erő, ami mint a napfény beragyogja a pályánkat. „Rám rám derül ismeretlen Utamon egy kis öröm: Azt is a Te véghetetlen jóságodnak köszönöm; Hálakönnyem tündöklése A te neved hirdetése." (277. dicséret 3. verse). Isten a reménység Istene, mi pedig Jézus Krisztusban a reménység gyermekei vagyunk. A képmutató ember reménysége gyönge lábon áll, mert az igazi reménység kiindulópontja a töredelmes bünbánat. Bizony szabad felismernem gyengeségeimet, mert Isten igazán ismeri azokat.

„Szabadíts ki a hálóból..." (31,5) A tőr vagy háló a vadászat eszközei. Csapdák, kísértések, amikkel az ember beleesik az ördög tőrébe! „Álljatok ellen az ördögnek és elfut tőletek!" (Jak. 4,7). Milyen nagy felszabadulás, „mikor lelkünk megmenekül, mint a madár a madarász tőréből!" (Zsolt. 124,7). Ki segíthet rajtunk? Csak az, aki nem esett áldozatul a kísértés tőrének. (Mt. 4,1 kk.). A kísértésen át kellett esni Isten Fiának is. Mennyivel inkább nekünk. Bizony, gyakran észre sem vesszük, máris ott vergődünk a kísértések hálóiban. Van, aki önmagában bízik, van, aki könnyelmű és élete áldozatul esik önhittségének. Nem bízza életét és napjait Istenre. Olyan hamis nyugalomban él, hogy Isten segítsége nélkül is, vezetésére való figyelés nélkül is képesnek véli magát arra, hogy rátaláljon a helyes útra. De van olyan is, aki a kishitűség hálójában vergődik. Tele van aggodalommal, gondokkal és nem jut

megnyugvásra azokban! Az aggodalom az ördög tőre! Aggodalmaink hálóiból éppoly kevéssé vagyunk képesek kijönni, mint a magunkban bízás és az önhittség tőreiből.

Mi lehet a mentségünk? „ Kezedre bízom lelkemet!" (31,6) Van, akire figyelhetünk! Van, aki meghallgatja segélykiáltásunkat. Nem vagyunk egyedül, magunkra és sorsunkra hagyva. Isten a mi Gazdánk, Ő visel gondot ránk, így ígérte meg. Ő bátorított fel arra, hogy bizodalmunk legyen hozzá teljes szívből. Nem véletlenek állítottak ebbe a világba. Istennek célja van velünk, és hozzájárul életünk céljának eléréséhez. „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!" (És. 43,1). Jézus Krisztus, a mi Megváltónk, szeret minket, kiterjesztette fölénk teljes jóindulatát és győzelemre viszi, segíti azt, aki hisz Őbenne. (1. Jn. 5,4). Tud arról, hogy a mi lakásunk álnokság közepette van. (Jer. 9,7).

Milyen igazat mond Jézusnak a gyermek apja, mikor a segítségét kéri: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen. " (Mk. 9,24). Én bízom benned, Uram, de fogj, őrizz, vigyázz a lábaimra, mert különben összeroskadok. Hozzád jöttem, hiszek benned, de ez a ragaszkodásom mit sem ér a segítséged nélkül. Pislogó gyertyabél az ember hite. Isten mindent átlát, tisztában van azzal, hogy kivel áll szemben, mikor segítségét nyújtja. Viszont Isten megértésének és szeretetének a titka, hogy bár pislog a gyertya, nem oltja ki azt, bár töredezik a nád, nem engedi azt összetörni! (És. 42,1-4). Isten szeretetének, segítőkészségének, bizalmának titka az, hogy gyarló, esendő tanítványokra bízza: legyenek tanúi a világban, és vigyék diadalra szolgálatát Isten országa ügyében. (Ap.Csel. 1,8).

Isten világosan látja, mi a helyzet. „Légy kegyelmez, Uram, mert bajban vagyok... Bűnöm miatt megrokkan az erőm, csontjaim sorvadoznak. " (31,10-11). Oltalmát adja, segítséget nyújt, karóval támogatja, hogy le ne hanyatoljék. Azt, aki a Krisztus útját választotta, támadni kezdik, hálók fenyegetik, vadásznak rá. Feltámadnak ellene a szelek és viharok, törékenysége, bűnei fenyegetik. Gyalázások támadnak rá, magára marad, még szomszédai előtt is gyanússá válik. Úgy van, mint Péter, mikor járni kezdett a tengeren, de egyszerre érezte a különbséget a támaszt nyújtó hajó és a hánykolódó hullámok között s kiáltania kellett: „ Uram, ments meg!" (Mt. 14,28-32) Kiderül rólunk hamar, hogy bizony mi kishitűek vagyunk. De az Úr nyári hőség tikkasztó idején is harmattal hűsíti a gyenge fűszálakat, hogy épek maradjanak, átvészeljék a nehéz időket.

Bizony igaz: „ Nehezebb egyetlen napot teljesen Isten gyermekeként leélni, mint szárnyaló terveket szőni, az egész évre. " (Ch. Morgenstern). „Isten kezében van a sorsom!" (31,16). Ő pedig jóra vezérli életemet, kibontja előttem a pályámat, sőt diadalra vezeti gyenge hitemet. Tehát, odanyújtom a kezemet hozzá, s kezébe ajánlom lelkemet. „ Tégy mindent teljes bizodalommal a mennyei Atya elé,

hogy holnap, midőn új napra ébredsz, újra kezdhesd az életet, és vállald azt, ami a feladatod." (M. Quoist).

Isten újra meg újra útra küldi tanítványait, utánuk küldi erőit, velük van a Lelkével, hogy idejében lábra állítsa őket, bizalmat tápláljon a szívükbe. Az, hogy a tanúi helytállnak minden időben, ezt jelenti: Velem van az Úr, velem, mindig velem, ha ezt nem látja is azonnal gyarló szemem.

Ez a tapasztalat bizonysága: „ Én már azt gondoltam ijedtemben, hogy eltaszítottál magadtól. De te meghallgattad könyörgő szavamat. " (31,23) Nagy titok ez: „Kezedben van sorsom." (31,16). Mindig is abban volt. Ő volt az, aki szemmel tartotta járásomat, kelésemet. Ő alkotta veséimet, Ő formált anyám méhében. Csontjaim sohasem voltak rejtve előtte. Mindig is abban lesz! Mily drágák számomra a szándékai és a végén is csak Nála vagyok. (Zsolt. 139,13 kk). Örök bizonytalanság tehát az élet? Nem. Isten megtartó szeretete a titka a pályafutásomnak. Éberré, készségessé tesz, a bennem levő kétség, Isten megőrző kegyelmének az ízei iránt.

„Legyetek erősek és bátor szívűek... " (31,25). Legyetek, mert lehettek! Kezdettől fogva Ő volt titka mindannak, ami velem történt. Ő vezetett olykor a vak sötétben. Ő őrzött meg. „ Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló." (1. Kor. 15,10). Ő az életem titka, Ő tartott meg betegségben, kísértések sötét óráiban. Keze a titka annak, hogy nem buktam el az elém vetett akadályokban. Ő rendelt ki mellém a maga idejében hívő társakat. Ő adott mellém családot. Jó és biztos helyem volt mindig az életemben. Ő a titka annak, hogy elvégezhettem a feladatomat. Ő áll mellettem akkor is, mikor a pályám a végéhez ér. Mindenben az Ő kezének áldott erőit látom. Ezért rá bízom magam. Életem ideje, az örök is, az Ő biztos kezeiben van.

A reménység meg nem szégyenít

31. zsoltár

Ebben a zsoltárban, az Igének más kijelentései mellett, fokozott mértékben jut kifejezésre a reménykedés. A zsoltáríró újra és újra visszatér a gondolathoz, hogy: „Te benned bíztam, Uram!" A zsoltárt olvasva azonban, önkéntelenül is felmerül a gondolat, hogyan kerülhet írójuk ennyire ellentmondásos helyzetekbe. Egyszer így szól: „Kősziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért", vagy: „Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, oh Uram,

hűséges Isten", utána azonban hányattatásról, lelki elernyedésről szólnak a következő versek: „Bánatban enyészik életem, és sóhajtásban múlnak éveim; bűnöm miatt roskadoz erőm... ", vagy: „Töröltettem, akár a halott az emlékezetből, olyanná lettem, mint az elroshadt edény." Ez az ellentmondás arról tanúskodik, hogy az Istenben megbékélt ember életében is van hányattatás. Van idő, mikor a hívő ember hitbeli bizonyosságai is, bizonyos mértékig, megrendülnek. Az, hogy valaki Krisztusban van, még nem azt jelenti, hogy az életében nincsenek többé törések, és lelke zavartalanul emelkedhet az ég felé, hanem inkább azt, hogy újra és újra ki van téve a kísértéseknek, a próbáknak, a nyomorúságnak, amelyek megkínozzák, és gyötrelmeket okoznak neki. Valaki azt mondta egyszer, hogy hinni annyit jelent, mint sokat kételkedni, és ez valóban így van. Miután az ember hitre jutott, állandóan kísérti a kételkedés. Aki nem emelkedett fel soha, az nem is eshet le. Akinek egyáltalán nincs hite, annak nincsenek hitbeli kérdései sem, aki azonban a hit útjain próbál járni, ki van téve a veszélynek, hogy elhagyja ezt az utat. Éppen ezért, a hívő ember életében jöhetnek elő azok a próbatételek, amelyekről ebben a zsoltárban mint a zsoltáríró személyes tapasztalatairól olvashatunk. Azért lehetséges ez, mert a sötétség hatalma minden erejével arra tör, hogy Isten gyermekét meggátolja az előrehaladásban. Amint valaki elindul Jézus felé, azonnal titkos hálók fenyegetik. Olyan területen is kísértései lesznek, ahol azelőtt soha nem voltak. Egy anekdota szerint, egyszer egy evangélista végigment egy falun, és látja, hogy a falu végén az ördögök nyugodtan alszanak, süttetik a talpukat a napon. Mikor beért a faluba, látja, hogy az emberek a kocsmában ülnek, az asszonyok pedig összedugják a fejüket, és egymást szapulják. Halmozódik a bűn. Ahogy a következő faluba ért, látja, hogy az ördögök nagy mozgásban vannak, egy percnyi nyugtuk sincs. Az emberek pedig, házaikban, az Ige mellett gyülekeznek össze, Krisztus elé jönnek, és bűnvallást tartanak. Ha valakinek nincsenek kísértései, ha az életében nincsenek törések, nincs nyomorúság, ha minden úgy megy, mint a karikacsapás, ez annak a jele, hogy az ördög sikeresen elringatta a bűn halálos álmába. A kísértések viszont azt jelzik, hogy Isten szeretete vonja és hívja őt, a dicsőség felé. A titkos hálókat éppen a hitre jutott emberek számára készíti az ellenség. A bűnben járó embert meg lehet ejteni közönséges farkasveremmel is, a hívő ember számára azonban rókacsapdák kellenek. A hitetlen ember minden bűnbe beleesik, szó nélkül felfalja az eléje tett csalétket, a hívő embert azonban alattomosan kell megejteni, ravasz fogásokkal, hogy észre se vegye a kísértést, csak akkor, mikor már benne van a nyomorúságban. Lehet ez olyan bűn is, amelyet nem is tartasz annak. Gyakran az érzésvilágunkat támadja meg az ördög: szépnek és kedvesnek látszó érzéseket, gondolatokat támaszt bennünk, amelyeket féltve őrizgetünk magunkban, míg egyszer csak nyilvánvalóvá válik, hogy ezek az ördög gondolatai. Nem egy esetben barátságok tartanak bennünket fogva a világban. Mondjuk, hogy ezek a barátaink úgy szeretnek minket, és nem jut eszünkbe, hogy „jó erkölcsöt

megrontanak gonosz társaságok". A családi kapcsolatok, az étkezés, az ivás, a szórakozás, a játék, a kedvteléseink, anélkül, hogy észrevennénk, titkos hálók lehetnek, melyekben fogva tart a sötétség hatalma, és nem enged előrejutni az Isten országának útján. Csak ha már jól belegabalyodtunk, akkor vesszük észre, hogy hálóba került a lelkünk. A gabonavetésekben úgy fogják a fürjet, hogy a vetés fölé finom szövésű selyemhálót terítenek. A vadász lehasal a vetésre, a háló elé, fújja a fürjsípot, és odacsalogatja a fürjet a háló alá, majd a vadász megriasztja a madarat, az meg gyorsan fel akar repülni, mit sem sejtve. Nem tudja, hogy a csalogató szóra háló alá került és mikor repülne, belegabalyodik a hálóba. A sötétség hatalma sokszor ilyen ravaszul csalogatja Isten gyermekeit is a titkon vetett hálóba. Titkon megsebzi a szívét tüzes nyilával, és csak vergődik utána. Hányszor szökött be nyitva felejtett ajtódon a sötétség hatalmának titkos nyila? Kezedbe került egy könyv, amit nem lett volna szabad elolvasnod, megfogant benned egy gondolat, amelyet már a kezdet kezdetén ki kellett volna törölnöd, odafigyeltél egy beszélgetésre, amit nem kellett volna meghallgatnod, és egyszerre csak vérezni kezd benned a lelked.

Az üdvösségre elhívott lélek nyomorúsága idején is az Urat keresi, így kiált: „Hajtsd hozzám füledet, hamar szabadíts meg." Mikor a kislányom valamit bizalmasan akar mondani nekem, megfogja a fejem, és odasúgja a fülembe, hogy senki más ne hallja. Van-e neked is ilyen bizalmas mondanivalód Istennek, mikor nyomorúságba jutottál? Kiálts Hozzá ekképpen, hogy: „Nyomorúságban, szükségben vagyok, hajtsd ide hozzám a füledet." A keskeny út tele van hálókkal, veszedelmekkel, kísértésekkel. Csak egyféleképpen maradhat meg rajta a hívő ember: ha az Úr vezeti őt. Az út személyre szabott: előttünk még nem járt rajta senki. Amerre holnap kell indulnod, arra még senki sem járt. Hiába vannak ezen a világon olyan sokan hasonló életkörülmények között, azt az ösvényt, amelyre neked kell tenni a lábad, még senki nem taposta. Ismeretlen és titokzatos út ez. Nem tudhatod, mit hoz a következő lépésed. Az ember kiszínezheti magának a holnapot, de a mi emberi gondolatunk nem egyezik azzal, amilyennek Isten készítette. Éppen ezért, azon az úton, mely előtted van, csak egyféleképpen tudsz eligazodni: ha az Úr vezet. Sokan tévelyegnek körülötted, tele nyomorúsággal. Nem tudják, hová lépnek, mi lesz velük. Nincs vezetőjük, olyanok, mint a nagyváros forgatagában eltévedt gyermek, aki futkározik fel-alá, de nem tudja megmondani, hogy mi a neve, hol lakik, hova kellene hazavezetni őt. Ilyenek körülötted az emberek, és ilyen a te életed is, amíg az Úr nem kezd el vezetni. Akkor éled át igazán az ének szavait: „Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem, hogy nálad nélkül járni sem tudok. De így Uram, a mennyből jövő fénynél, Reád tekintve bizton indulok." A zsoltáríró Istenre bízza az ő lelkét. Másra nem bízhatja, mert senki más nem válthatja meg őt abból a nyomorúságból, amiben van. Szánakozhatunk az embereken, sírhatunk velük, fájhat a szívünk úgy, mint az övék, mégsem tudjuk megváltani őket a

bajból. Rám hiába bízza bárki is a lelkét, én elveszítem azt, célba vinni nem tudom, hisz az én lelkemnek is megváltásra van szüksége. Ugyanígy a szentek, a közbenjárók is, csak elveszíteni tudják a lelkedet. Egyetlen megoldás és lehetőség van: bízd rá lelkedet az Úrra! „Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, óh Uram, hűséges Isten" - olvassuk a hatodik versben. Isten hűséges, és nem játssza el a lelkedet. Ne bízd rá azt a hiúságok kedvelőire! Sokan emberekre bízzák a lelkűket, emberekhez igazodnak, emberekre néznek, emberekhez igazítják az életük folyását. Hiába követ valaki engem vagy mást, Jézus Krisztuson kívül senki más nem vezethet el az üdvösségre. Ha embereket követsz, akkor a hibáikat, a tévedéseiket is fogod követni, és nem oda érkezel meg, ahová szeretnél, hanem máshová, ahová egyáltalán nem vágytál.

Egyedül Isten kegyelme, hogy meglát minket a nyomorúság idején. Nem köteles meglátni minket, hisz mi magunk választottuk a bajt. Vannak hívő lelkek, akik, nyomorúságuk idején, perlekednek Istennel, és azt hiszik, Isten köteles meglátni a szükségüket. Azt gondolják, Isten tartozik nekik azzal, hogy kimentse őket a bajból. Aztán jönnek a miértek, Isten felelősségre vonása. Pedig nekünk nincs jogunk felelősségre vonni Istent. Ki vagy te, hogy perlekedsz Istennel? Milyen jogon vonod felelősségre őt? Kegyelem, hogy meglát a bűneidben, hogy tetszik neki levenni válladról a bűneid terhét. Ezért csak így szólhatsz: „Láss meg engem, Uram, az én nyomorúságomban, könyörülj rajtam elesett állapotomban." Ha kegyelmes, és meglát téged, örvendj és adj hálát érte Istennek.

A háborúságban Isten megismeri az ember lelkét. Csodálatos dolog ez! Az emberi szív nyomorúsága soha nem jön olyan fényesen napvilágra, mint a háborúság idején. A felgyülemlett talajvíz kristálytisztának látszik. Áttetsző, a fenekéig lelátni. Ha azonban egyszer felkavarodik a víz, meglátszik, hogy mennyi szenny és piszok van benne. Nézd meg a saját lelkedet, mikor felkavarodik! Mikor békességben vagyunk, tudunk mosolyogni egymásra, de ha felkavarodik a lelkünk, mert keserűség, csapás ér, egyszerre kiderül, hogy mi van a szív mélyén. Érjen csak valakit veszteség! Azonnal eltűnik arcáról a mosoly, és felül kerül az, ami alul volt. Az ember akkor vizsgázik a keresztyén életből, amikor csapás vagy csalódás éri. Könnyű nyugodtnak lenni, ha semmi sem bánt. Könnyű keresztyénnek lenni, ha nem sértegetnek, nem lopnak meg. De vizsgáld meg a lelkedet a háborúság idején, és meglátod, mi van benne!

Isten nem hagy bennünket az ellenség kezében. Akivel nem törődik a Mindenható, azt ott hagyja az ellenség kezében, berekeszti, illetve nem nyitja meg előtte a szabadulás ajtaját, de akivel törődik, azt nem rekeszti be, hanem tágas térre viszi. Vigasztaljon meg Isten Szentlelke azzal, hogy „tágas térre állatja" lábadat, és nem rekeszt be a nyomorúságba. Engem vitt már a Sátán olyan nyomorúságba,

hogy azt gondoltam, itt csak megfulladni lehet. Olyan volt, mint egy börtönüreg, amelyben sem ülni, sem állni nem tudtam, csak kétrét görnyedve kínlódtam. Az Úr azonban nem rekesztett be ide: egyszer csak kinyitotta a szabadulás ajtaját, és tágas térre helyezett. Egyszer csak leveszi rólunk a terhet, és arra ébredünk, hogy nincs már rajtunk többé, amit roskadozva vittünk, aminek súlya alatt nyikorogtak az eresztékeink. A hitnek a hullámzásait figyelhetjük meg a zsoltár kilencedik, majd tízedik versében: a kilencedikben a zsoltáríró teljes bizalommal és hittel kapaszkodik bele Isten ígéreteibe, a tizedikben, azonban, újra ott szűköl a porban, és azt mondja: „Uram, könyörülj rajtam!" Az enyészet és a nyomorúság ideje arra való, hogy felismerjük, hogy „bűnöm miatt roskadoz erőm". A nyomorúság, a közöny, az áldatlan családi élet, a betegség, a magány, mind a bűn miatt vannak. Itt érkezik meg a zsoltáríró oda, ahová minden embernek meg kell érkeznie. Előtte csak az üldözőit látta, a külső akadályokat, a gonosz embereket, a kísértéseket, itt azonban eljut oda, hogy ő maga az oka a bajnak és a csapásoknak, amelyek érik. Isten téged is oda akar elvezetni, hogy a bűnöd miatt „roskadoz erőd". A sorscsapások alatt az ember nem roskad össze. Azokat lehet mosolygó arccal hordozni. Jézus a kereszt alatt sem roskadt volna össze. A sebek, amelyeket a kereszten ejtettek rajta, nem ölték volna meg. Ő a bűneim alatt roskadozott: azért nem bírta a keresztet, mert rajta volt a bűn. Ha vetkeztél, roskadozva viszed az életed tovább, mert olyan terheid vannak, amiket nem bírsz immár. Mindazok a dolgok, amelyek a zsoltár 12.., 13., és 14. verseiben vannak megírva, a bűn következményei. Szörnyű, ahogy rád tör, el akar rabolni, a mélységbe akar rántani. A sötétség hatalma jogos igénnyel lép fel, azt mondva, hogy az övé vagy, hisz az arcodon ott van a csókja, a szívedben az ő ígérete és szerelme. A bűneid miatt akarja elrabolni a lelkedet. Ha az ember eljut ide, hogy „bűnöm miatt roskadoz erőm", akkor tudja ezt is mondani újra: „De én benned bízom Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem." Nincs más bizalma, nincs már más reménye. Eljutottál-e te is idáig, hogy nem az életkörülményeid elviselhetetlenek, nem a sorsod mostoha, nem az emberek gonoszak, nem a világ átkozott, hanem te vagy átkozott, nyomorult bűnös, emiatt roskadozik az erőd? Ha eljutottál ide, akkor egy kéz leemeli rólad a terheidet, és magához ölel. A keblén megszűnik a fájdalmad, és felismered, hogy Ő a te Istened. Bárcsak megpihenne zaklatott szíved, hányatott életed Jézus Krisztusnak, Isten Fiának a karjaiban, ahogy a kisgyermek anyja ölében!

Hogy nyomorúságunk ideje meddig tart, hogy meddig kell a próbák katlanában égni, ez Isten kezében van, ezért mondja a zsoltáríró: „Életem ideje kezedben van: szabadíts meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől!" Hogy életünket és Krisztus anyaszentegyházát Isten meddig engedi át az ellenségünknek, meddig teszi ki üldözéseknek, nyomorúságnak, megaláztatásnak, kínzásoknak, az egészen Tőle függ, és nem emberi önkénytől vagy elgondolástól. Amikor

Nabukodonozor megalázta Jeruzsálemet, porba döntötte a jeruzsálemi templomot, és szétrombolta az oltárt, az emberi gőg és hitetlenség azt gondolhatta, hogy a király önkényesen cselekedett, pedig mindez úgy ment végbe, ahogy előre megíratott. Mikor Cirus, perzsa király szabadságot hirdetett a zsidó népnek, és megengedte, hogy hazamenjenek, és felépítsék a templomot, megint gondolhatták sokan, hogy ez egy véletlen fordulat, emberi önkény, pedig csak az történt, amit Isten előre kihirdetett. Ma sem történik más, mint amit Isten az írásokban kijelentett, azok teljesülnek be. Életünknek ideje Isten kezében van. Hogy meddig kell még itt járnunk, ebben az árnyékvilágban, a kísértések között, meddig kell még hordoznunk a testünket, és annak nyomorúságait, az egészen Isten akaratától és tetszésétől függ. Mivel pedig Isten szeret, nyugodtan rábízhatjuk életünk útjait és idejét.

A szükség sötétségbe és bizonytalanságba taszít. Minél nagyobb a szükség, annál kevésbé látjuk a kivezető utat belőle. Ha az ember tudná, hogy meddig tart ez az állapot, és hogy milyen megoldás születik rá, akkor már nem is szenvedne annyira miatta. Azért kívánja a zsoltáríró a tizenhetedik versben, hogy „világosítsd meg a Te orcádat". Az O arcától nyert világosság mutatja meg a szabadulásnak és kibontakozásnak az útját. Nem az életkörülményeinknek, nem a kísértéseinknek kell megváltozniuk, hanem az Úr arcának kell megvilágosodnia. A veszedelmek és kísértések ellenére is ragyoghat a szemünk az örömtől, ha az Úrnak orcája világít előttünk. A bizonytalanság idején pedig nem életkörülményeink változtak meg, hanem el homályosodott előttünk az Úrnak orcája. Ugyanaz vagy, aki voltál, a körülményeid, a kísértéseid is ugyanazok, mint régen. Az Úr orcája akkor világosodik meg előtted, mikor megbizonyosodsz afelől, hogy, a kereszten szerzett váltság miatt, senki ki nem ragadhat az Ő kezéből. Ha feltündöklik Isten arca, akkor megint visszatér szívedbe az öröm, és a teremtett világot is sokkal szebbnek látod. Úgy látod majd, hogy a fű, a virág, a madarak, mind teérted vannak. Ezen a földön minden ugyanolyan éjszaka is, csak éppen a föld elfordult a naptól. Mondhatjuk nyugodtan, hogy nem is az Úr orcája homályosodik el, hanem mi fordulunk el tőle. De ahogy újra felé fordulunk, megint világosságban tündöklik minden. A megszégyenülés az, amitől az ember a legjobban fél. A megromlott énnek ösztönszerű irtózása ez: szégyenérzet ugyanis csak a bűneset után támadt az emberben. A bűn miatt szégyenkezünk. Ádám és Éva akkor kezdték szégyellni magukat a mezítelenségük miatt, egymás és Isten előtt, amikor vetkeztek. A bűneset óta van szégyen, és megszégyenüléstől való rettegés. A hívő ember másként fél ettől, mint a hitetlen. A hitetlen ember szégyenérzete saját énjének a féltése, a hívő ember megszégyenüléstől való félelme pedig Isten ügyének a féltése. A te szívedben milyen szégyenérzet van? Attól félsz-e, hogy lelepleződnek a dolgaid, nyilvánvalóvá lesznek a bűneid, és ezért rejtőzködsz, ezért vagy nyugtalan? Hogy esetleg kiderül, hogy a kegyességed hazugság és képmutatás? Hogy

lelepleződik a benned lévő tisztátalanság? Vagy pedig azért félsz a szégyentől, mert az Úrnak az ügyét félted? A zsoltáríró szívében ilyen félelem van, amikor így szól: „Ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged; a gonoszok szégyenüljenek meg, és pusztuljanak a Seolba." Ne csapkodja az ellenség a kezét felettem, hogy milyen Istenem van. Ne csúfondároskodjék, és ne csúfolja Isten nevét! Vajon neked van-e bátorságod mondani: „Hadd szégyenüljek meg inkább én, mint az Úrnak ügye, hadd vallják kudarcot én, csak az Ő dicsősége növekedjék!" Saul király is félt a szégyentől. Azt mondta Sámuelnek, nem baj, ha Isten neve szégyent vall is, csak neki szerezzen tisztességet a népek előtt. Nem baj, ha a királyság odavan, csak a látszat maradjon meg. Vajon nem ezt teszed-e te is? Nem baj, ha az evangélium elbukik is, csak a látszat maradjon meg? Ha Isten Lelke van benned, akkor így szólsz: „Uram, ne szégyenüljek meg, mivel hívlak Téged, hozzád imádkozom, rád építettem az életemet! Ha elbukom, az a Te szégyened lesz, Uram!" A hazug ajkak vakmerőén szólnak az Isten ellen, mert kevélység van bennük és megvetés. Az Isten nélkül élő ember nincs tudatában annak, hogy kit káromol: azért szól vakmerőén, mert nem látja, hogy kivel áll szemben. Azt mondja Jézus: „A ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet Lk 10,16 meg, azt veti meg, a ki engem elküldött." Más helyen pedig azt mondja, hogy: „A ki titeket bánt, az ő szemefényét bántja." Ezzel az istentelenek nincsenek tisztában, máskülönben nem mernék feltá-tani szájukat, és felemelni a kezüket Isten gyermekei ellen. Isten „esőt ad mind az igaznak, mind a hamisaknak". A nap minden emberre süt, isten-félőre és istentelenre egyaránt. A földnek javai is mindenkihez eljutnak. Vannak azonban Istennek olyan ajándékai, amelyekből csak az Ő kiválasztottai részesülnek. Az embereknek is vannak kedveltjeik, akikkel megkülönböztetett figyelemmel bánnak, és különös adományokat tartanak fenn a számukra. Istennél is így van: ajándékait az egész világgal közli. Kegyelmi ajándék, például, a zenei képesség, a művészi adottság, az írói készség is. Isten félretett javait azonban csak az Őt f élőknek adja. Ha Isten gyermeke vagy, akkor részese kell hogy légy az Ő különleges javainak. Ilyen az üdvösség, az örök élet reménysége, a Szentlélek ajándéka, Istennek a békessége. Ezenkívül vannak Istennek különleges javai, amelyeket egyszer-egyszer, a lelki elmélyülés egy-egy boldog pillanatában ad az övéi-nek. Isten gyengéd figyelmére és szeretetére vall ez, ahogy a barátok vagy a házastársak is adnak egymásnak ajándékokat, ezzel is kifejezve különleges szeretetüket. Vajon te tapasztaltad-e, és élvezed-e Istennek félretett javait? Amikor az istenfélelem engedelmesség formájában mutatkozik meg, amikor Isten valamit kér tőlünk, és mi engedelmeskedünk, akkor részesülünk az Ő félretett javaiból. Ez a hívő emberek osztályrésze, akik Istennel közösségben vannak. Lehet, hogy Isten azt mondja, hogy eredj el, és békélj meg a te atyádfiával. Ha nehéz is megtenni ezt az utat, engedelmeskedsz. Utána olyan kimondhatatlan öröm tölt el, amilyent még soha nem ereztél. Előtte is volt öröm és békesség szívedben, de ez valami különleges lesz.

„Megmutatom rajtad féltő szerelmemet." Amikor Krisztus az ő menyasszonyát az egész világ szemeláttára elővezeti, akkor, akik előtte csúfolták, azok is kénytelenek lesznek látni, hogy Isten mivel ajándékozta meg őt. Isten különleges javai a mennyország is, az élet fája és annak gyümölcse, a királyi szék, amelybe a választottai vele együtt ülnek, a fehér kövecskék, és rajtuk a nevek, a hely a királyi asztalnál, és mindaz az örökség, amit Isten készített. Vannak-e a te számodra is elkészítve mennyei javak? Vagy te csak Istennek az általános kegyelmi ajándékait élvezed? Bizalmasa vagy-e Istennek? Az is félretett ajándéka Istennek, amikor így szól: „Miért titkolnám Ábrahám előtt, amit cselekedni akarok? Megmondom néki!" Ez a bizalom jele. Vannak Istennek dolgai, amikről csak veled akar beszélni, amiket neked akar kijelenteni.

Isten világosság és az O arcának világosságában rejti el az övéit. Nagy erősség, hogy Isten gyermeke az Ő világosságában járhat. Sokan vétkeznek, és járnak a bűn útján, mert nem ismerik Isten arcának világosságát. Vannak emberek, akik nem merik felfedni, hogy Jézus követői: elhallgatják ezt a családi körükben, a munkahelyükön és éppen ezért nincsenek ebben a rejtekben. Megvallani Isten nevét a munkatársaim előtt, családi körömben vagy egy vasúti kocsiban, ez éppen azt jelenti, hogy elrejtőztem Isten világosságába, és nem engedhetek meg magamnak olyan beszélgetést, mint ők. Ha megvallom nyíltan, hogy kinek szolgálok, kötelezem magam a keresztyén magatartásra. Ha utána vétkezem, az emberek maguk fogják mondani: „Lám-lám, te hívő ember vagy, és mégis ezt teszed? Hol van a te keresztyénséged?" Aztán Isten elrejti az övéit az Ő sátorának rejtekében az emberek zendülései elől. Gyermekei Őhozzá menekülnek a „perpatvarkodó nyelvektől". Hová menekülhetnél, ha rágalmaznak, ha csúfolnak, ha szidalmaznak? Csak úgy találsz rejtekhelyet, ha odaborulsz elé, és elmondod, milyen nyomorúságban vagy. A megerősített város is ki van téve az ostromnak, de a támadást feltartóztatja a fal, és a város lakói nyugodtan élnek azon belül. A zsoltáríró „megerősített városhoz" hasonlítja magát, mert a nyomorúság, a kísértések, a harcok, amik az életét érik, kívül maradnak a kőfalon, nem tudják megrendíteni a hitét, elvenni az Istennel való közösségét. Juthat az ostrom odáig, hogy a városban lakókat is szorongatja a félelem, hogy kibírja-e a fal az ostromot. Eljuthatsz a hitnek a mélypontjára, amikor már nem hit, hanem kételkedés a neve. Nemcsak reszket már a hited, hanem ingadozik, nemcsak bizonytalan a járásod, hanem tántorogsz, és már-már el is esel. De mikor már úgy gondolod, hogy elvettettél az Ő szemei elől, mert nem világít az arca, akkor jön a csodálatos fordulat: „Mégis meghallgattad esedezéseimnek szavát." Gondoljunk csak annak az apának az imádságára, aki odavitte a holdkóros fiát Jézushoz, ezt kiáltva: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek." A mi imádságunk is így hangzik: „Uram, az én hitem tántorog, kételkedem benned, nem tudom elhinni,

hogy Te segíthetsz rajtam, de ez az utolsó esélyem!" Vagy: „Uram, én jobban szeretem a bűnt, mint Téged, szívem jobban vonzódik e világhoz, mint hozzád, inkább szeretem az istentelenek társaságát, mint a hívők gyülekezetét, mégis itt vagyok! Ha tehetsz valamit, könyörülj rajtam!" És íme, az eredmény: „De mégis meghallgattad esedezéseimnek szavát, mikor kiáltottam hozzád." A hitből való imádság meghallgatása is csoda, de a hitetlenül mondott imádság meghallgatása még nagyobb csoda. Ha valaki hittel imádkozik, szinte természetes, hogy válaszol rá Isten, de mikor valaki nem hitből, hanem kényszerűségből, nyomorúságból imádkozik, jóformán azt sem tudva kihez és hogyan, és Isten mégis lehajlik hozzá, ez az igazi szeretet. Hogy Isten a mi bizalmunkra azzal felel, hogy lehajlik hozzánk és megtart minket, szinte magától értetődő dolog. De hogy a bizalmatlanságunkra is ezzel válaszol, ez az Ő szeretete. Erre a szeretetre nem válaszolhat a zsoltáríró másként, csak így: „Szeressétek az Urat 24. vers mind ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr... ", azaz szeretettel. Boruljunk eléje, és szeressük mi is Őt! Nemcsak a hitben erőseket őrzi meg, azokat, akik hegyet mozgató hittel kapaszkodnak bele, hanem azokat, akik hűek maradnak hozzá. Akik a kételkedés idején is megmaradnak mellette, mikor úgy látszik, hogy semmi célja és értelme nincs a hitnek. Megmaradsz-e az Úr mellett, akkor is, mikor látszólag semmi értelme sincs? Ez a hűség, mikor úgy látod, hogy semmi hasznod nincs belőle, mégis mellette maradsz. Választanád-e Jézust akkor is, ha valaki bebizonyítaná, hogy nem lesz üdvösséged? Tudnád-e azt mondani, hogy: „Uram, én akkor is szeretlek, ha a bűneimet nem törlőd el." „Melletted maradok, ha egy kívánságomat sem teljesíted." A mi szeretetünk tele van önzéssel. Tudsz-e úgy szeretni, ha nincs viszonzás? Tudnád-e úgy szeretni Jézust, ha nem marad hűséges hozzád? Tudom, hogy ez paradoxon, de gondold végig, mert az iránta való hűségednek és szeretetednek ez a fokmérője. „Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok az Urat!" Mi gyávák, bátortalanok és erőtlenek vagyunk. A Krisztusra való várakozásunk is gyáva és erőtlen. Folyton biztatásra szorulunk. Tele vagyunk félelemmel, aggodalommal és rettegéssel. Ne mondja senki, hogy az ő hite szilárd és mozdíthatatlan, mint a kőszikla. Nem hitt az még soha igazán, akinek a hitét nem kellett volna támogatni és erősíteni. Nem élt át még egyetlen éjszakát sem. Aki nem ismeri el, hogy van idő, mikor tele van félelemmel és rettegéssel, az nem tudhatja, mi a bátorság. Nem tudhatja, mit jelent hinni, aki nem kételkedett még. Éppen azt jelenti hinni, hogy újra meg újra bátorításra szorulunk, mert az éjszakában várjuk Őt, amikor semmi reménység nincsen. Éppen azt jelenti az Urat várni, hogy szorongunk a félelemtől és a kétségtől, hogy hátha nem jön. Éppen a hívő ember az, aki felteszi a kérdést, hogy hátha megcsalták. Hátha becsapták? Hátha csak telebeszélték a fejét? Hátha csak szuggesztió vagy önszuggesztió volt az egész? Annak van hite, aki kételkedése dacára, becsületesen azt mondja, hogy ő mégis hisz. Éppen ott van szuggesztió és emberi ráhatás, ahol ezek a kérdések nem jöttek elő. Az a hit, amikor valaki tizenkét

vödör vizet öntött az oltárra úgy, hogy az oltár alatti árok is megtelt vízzel, tehát tűz nem lehetett alatta, majd azt mondja, hogy a tűz mégis fel fog gyulladni.

„Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek... " Ne ejtsen kétségbe, hogy téged bátorítani és erősíteni kell, hogy néha összeszorul a szíved, és rettegve teszed meg a következő lépést, nem tudva, hogy nem szakad-e le alattad a híd. Istennek minden hívő gyermeke ezt az utat járja. Éppen ehhez az úthoz kell a hit. Azok járnak rajta, akik várják az Urat. Akik nem várják Őt, azok esznek, isznak, adnak-vesznek, házasodnak és férjhez mennek nem törődve a holnappal, mert gondatlanul, kérdés és kétkedés nélkül odaadták magukat az ördögnek. Akik azonban a Krisztuséi, azok a reménység ellenére is mennek tovább, és kételkedő szívükből újra meg újra feltör a reménykedés zsoltára.

A legnagyobb boldogság

32. zsoltár

Aki ezt a zsoltárt írta, annak minden lehetősége megvolt rá, hogy a boldogságot megkóstolja. Mikor azonban a bűnbocsánat boldogságát tapasztalta meg, túláradó örömmel csordult ki lelkéből e zsoltár első verse: „Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett." Boldogtalanságunk oka legtöbbször valóban nem a külső körülményeinkben keresendő. Ha valaki gondterhelt arccal, megszomorodva és tagjait alig vonszolva jár-kel a világban, annak mindig az a magyarázata, hogy felborult a belső békessége. Jézus békessége hiányzik a szívéből, amelyről Jézus ezt mondta: „Az én békességemet adom nektek, nem úgy adom én nektek, ahogy a világ adja, ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen." Igazi, töretlen boldogsága jn 14,27 csak annak lehet, akinek a szívében megtörtént a belső átrendeződés, és Isten békessége beköltözött oda. Amíg ez hiányzik, olyan az Isten népe, a próféta kijelentése szerint, mint a kelé vény, melyet ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem puhítottak, így minden érintésre fájdalmasan feljajdul. Az a boldog ember, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Békétlenségünk és nyugtalanságunk forrása a meg nem bocsátott, el nem fedezett bűn. Jézussal kell közösségre jutnunk ahhoz, hogy bűneink elfedeztessenek. Ugyanakkor, a hívő ember is lehet nyugtalan, olyankor, ha valami bűn kerül az életébe, mely nincs rendezve Istennel. Olyanná válik ilyenkor az ember élete, mint a kenetlen kocsi, nyikorog: dolgai rendezetlenek, zavar van az életében, amíg vétke el nem fedeztetik, és hamissága meg nem bocsáttatik.

Az igazi keresztyén életben fejlődés van. Fontos lépés, amikor valakinek a vétke elfedeztetik, és eljut a bizonyosságra, hogy Jézus az ő bűneit is felvitte a fára. Nagy baj azonban, ha valaki megmarad itt, és nem jut tovább. A keresztyén életben meg-szentelődésnek hívják azt a folyamatot, amelyben életünknek mind nagyobb teljességre kell jutnia. Nem elég az, hogy az Úr elfedezte az én hamisságomat, hanem el kell jutnom oda, hogy lelkemben „csalárdság nincsen". Különben könnyen bűnre csábíthat a gondolat, hogy miután bűneim megbocsáttattak, most már rendben van minden. Tovább kell mennünk, egészen addig, amíg egyenes lélekkel, tiszta, nyílt tekintettel állhatunk mindenkor Isten előtt. Ne közelíts kerülő úton Istenhez, hanem a te gondolataid és cselekedeteid legyenek nyilván az Ő szemei előtt. Ha bűneid bocsánatáról bizonyosságot nyertél, el kell jutnod oda, hogy valóságos tisztaságban és szentségben élj Isten előtt.

Az elrejtett bűn testi nyomorúságot eredményez. A Példabeszédek könyvében van megírva, hogy: „... .Távozzál el a gonosztól. Egészség lesz ez a te testednek, és megújulás a te csontjaidnak." Manapság egyre inkább elfogadott álláspont, hogy sok betegségnek nemcsak fizikai, hanem lelki oka van. Az elrejtett, eltitkolt bűnök lehetnek kórokozói a betegségnek. Magam is bizonyságot tehetek róla, hogy egy bizonyos betegség és a velejáró szenvedés mindig visszatér, valahányszor rendezetlen ügyem van az Úrral. „Életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében" - mondja a zsoltáríró a negyedik versben. Tehát fizikai gyötrelmeket élt át a bűnei miatt. Nem akarom vitatni az orvosi beavatkozás szükségességét, mégis azt mondom, hogy mielőtt orvoshoz mennél, hozd előbb rendbe a dolgaidat Istennel, mert lehetséges, hogy ez meggyógyít minden bajodból. Ezzel szemben, hiába a fizikai gyógyulás, ha a lelkiállapotod rendezetlen marad. Nem mondhatjuk, hogy minden betegségnek a bűn az oka, de minden betegségnek az a célja, hogy Isten magához tereljen, illetve hogy elzárjon előttünk utakat.

A Lélek megszabadít a megvallott bűntől. Amíg a zsoltáríró be nem vallotta bűnét, ránehezedett az Isten keze. Bűnei súlyos teherként nyomták az életét. Olyan volt, mint a megterhelt gálya, mely nem bír fennmaradni a vízen. Amint azonban megvallotta bűnét, azonnal átélte a szabadítást: „Te elvetted rólam bűneimnek terhét." A sötétség csak addig létezhet, amíg ki nem gyullad a fény. A bűn következményétől nem minden esetben szabadulunk meg, de a bűn terhétől igen. Ez két különböző dolog. Ha valaki ifjúságában eltékozolta az erejét, ezt egész életében érezni fogja. És mivel Isten kijelentései nem vonhatók vissza, az apák bűne megmutatkozik a fiákban. Isten azonban leveszi rólunk a kárhoztatásnak terhét és ítéletét. Ne ámítsa magát egy hívő lélek sem azzal, hogy a bűneiért itt e földön nem kell megfizetnie. Isten megfizet nekünk az emberek által a hazugságainkért. Vállalnunk kell a bűn következményeit, de

nem bocsátja ránk bűneinknek terhét. Az a különbség a hívő és a hitetlen lélek között, hogy míg a hitetlen a büntetést átkozódva, jajveszékelve hordozza, a hívő ember megalázottan mondja, hogy „méltán". A bűne miatti büntetés még közelebb viszi Istenhez. Nem gyászolva jár emiatt, hanem Istent magasztalja. Mert valaki fizetett helyettünk. A kárhoztatást, a bűnnek a terhét Jézus hordozta, ezért hozzá fohászkodjék minden igaz, ha bűnei terhe alatt roskadozik. Kiálts hozzá, tárd fel előtte a szíved nyomorúságát! Mutasd meg neki az adóslevelet, hogy mennyit követel rajtad a sötétség hatalma! Az adóslevélre Jézus vérrel írja rá, visszavonhatatlanul, hogy megfizetett érte. Az így megpecsételt adóslevél hatásos fegyver az ördög ellen: elhordja magát, nem kötekedik többé.

A zsoltár írója megtapasztalta ennek a valódiságát, és itt van előttünk a bizonyságtétele. Én is megtapasztaltam, hogy mikor a bűneim szorongattak, kiáltottam hozzá, és Ő levette rólam a terhet. Azóta is, amikor rám nehezednek a bűneim, vagy amikor újra perbe fog a sötétség hatalma, kitárom Jézus előtt a szívemet, és Ő leveszi rólam a terhet. Jártam én is roskadozva, előregörnyedt vállakkal, lesütött szemmel, míg Ő hozzám nem hajolt, és meg nem mutatta a megoldást a Golgotán. Immár én is énekelhetem, hogy: „Azóta véle járok, szívem csak neki él, csodás lényét megértem Szentlelke fényinél." Akik szívüket kitárják előtte, azokat nem kárhoztatja többé senki. Az Isten orcájától való rettegés azoknak osztályrésze, akik elrejtették előle a bűneiket, és félelemtől szorongatva járnak, elhagyatva, sűrű sötétben. Akik azonban befogadják Őt, megtapasztalják, hogy bár nagy vizek áradnak, nem juthatnak el hozzájuk. A harc azonban még nincs befejezve. Bár feltártam a bűneimet, Ő pedig elfedezte hamisságomat, és nem tulajdonítja többé nekem, hanem az ő Fiára, Jézus Krisztusra veti, nincs kizárva a további kísértés lehetősége. A sötétség hatalma nem mond le rólunk. Nem úgy van, hogy ezután zavartalanul és veszedelem nélkül élhetünk. Ősellenségünk visszakövetel bennünket. Ezért Isten oltalma alatt kell maradnunk, ahol el-rejtőzhetünk a veszedelem napján. Isten gyermeke maradjon az óvóhelyen akkor is, ha, mások szerint, már lefújták a légitámadást. Rejtőzködj a vér alatt akkor is, amikor úgy látszik, hogy megszűnt az öldöklés! „Végy körül engem a szabadulás örömével!" - olvassuk a hetedik versben. A kísértésekkel szemben ez a legbiztosabb menedék. Adj hálát azért, amit az Úr tett veled, és megmenekülsz a kísértéstől! Mintha Isten fegyveresei vennének körül, mikor az Ő szabadításáért adsz hálát! Viszont ha a szabadulás örömét a szívedbe rejted, hiányzik az első vonalbeli erősség a kísértéssel szemben, és az ördög támadásai egyből a fellegvárat érik. Ha azonban körülveszed magad a szabadulás örömével, az ördög első rohama megtörik rajta. A szabadságban csak úgy tartatunk meg, ha Isten bölcsessége vezet. Amúgy minden óvatosságunk és elővigyázatosságunk dacára is belerohannánk veszedelembe. A hívő ember, minden világossága ellenére is

eltévedne, ha Isten nem vezetné. Ehhez azonban szükséges, hogy Istenre nézzünk. „Szemeimmel tanácsollak téged" - mondja Isten a nyolcadik versben. A lehető legbensőségesebb kapcsolat ez. Hiszen még ahhoz is lelki közösség szükséges, hogy a beszédünket megértse valaki. A beszédnek is van kottája: nem mindig a szavak a lényegesek, hanem az, amit a szív érez. És erre csak azok éreznek rá, akik ismerik egymást. Sokszor csak a fülünkkel halljuk a szót, a lelkünk nem érti meg. A „nem" sok esetben „igen" is lehet. A halkan elsuttogott „igen" pedig gyakran „nem"-et jelenthet. Azonban mennyivel több lelki közösség kell a szemek beszédéhez! Isten olyan közösségben akar lenni veled, hogy a szemeinek tanácsát is megértsed. Amikor rád tekint, tudjad, hogy biztat-e, vagy haragszik. Előfordul, hogy kislányom ott ül velem szemben a bibliaórán, és elkezd rendetlenkedni. Rendszerint elég ránéznem ahhoz, hogy újra nyugodtan üljön a helyén. Amikor pedig valamiért megfenyítem, rámnéz, és a szememéből megérti, hogy mikor jöhet oda újra hozzám, hogy megcsókoljon. Te tudsz-e olvasni Atyád tekintetéből? Észreveszed-e, ha haragos, vagy ha biztat? Amikor Isten ránéz az emberre, az elpirul, zavarban van, mert nyugtalan, vagy örül. Tanuld megérteni Isten tekintetét, és tanulj meg engedelmeskedni neki! Annál is inkább, mert ha nem használ az Ő szemeinek tanácsa, akkor kénytelen zabiához és gyeplőhöz folyamodni. A zabla pedig fájdalmas eszköz: a ló nem azért enged olyan könnyen, mert megszokta, hanem azért, mert fáj neki az irányítás. Ha nem engedsz a szemek taná csanak, ha nem használ a szép szó, akkor majd használ a gyeplő. Ha fáj is, Isten azt akarja, hogy az igazságnak és megtartatásnak az útján maradj, hogy veszedelem ne közelítsen hozzád. Néhol, hegyi utakon, ha veszedelmes mélységek szélén vezet az út, kőkorlátot építenek, hogy biztonságosabb legyen. Borzalmas dolog arra gondolni, hogy egy vadul száguldó jármű nekirohan ennek a korlátnak, de még mindig jobb, mintha a mélybe zuhanna. Milyen kegyelem nekünk is a korlát, amelyiknek olykor nekiszaladunk, vagy a zabla, amelyiket némelykor úgy megránt mennyei Gazdád, hogy az inad majd belészakad! Az igaz, hogy a korláton sok minden összetörhet: így törik össze sok reménységünk, ábrándunk, de a roncsok közül mégiscsak élve kerülünk elő. Éppen a korlát által tartatunk meg az üdvösségre. Ezért vannak a tragikus összeütközések is, amelyeket alig bírsz kiheverni. Nem szükségszerű, hogy nagy szenvedés jöjjön az ember életébe, azonban ha jön, mindig akkor jön, amikor Isten útját eltévesztettük. Nincs törvényszerűen betervezve az életünkbe, de sohasem marad ki akkor, amikor a magunk útjára térnénk. Az autó is, ha letér az országútról, azonnal összetörik. Isten gyermekei a legnagyobb megpróbáltatás idején is megtalálják a szabadulás útját. Átmenve a siralom völgyén forrást fakasztanak benne. A legnagyobb szükség is kegyelemmé válhat számukra, ha felis merik, hogy ez is Isten ajándéka. Kegyelem, ha a nyomorúságban is fel tudjuk ismerni Őt. Ahogy a viharral küszködő, az evezésben elfáradt, csüggedt tanítványok is, a sötét, viharos tengeren, a kísértetnek vélt alakban felismerték Jézust. Ha ez nekünk is sikerül, ugyanúgy szól

hozzánk is: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!"

Azok az igazán boldogok, akik bűneikből megtisztultak a Jézus vére által. Ők az Úrban örülnek. Mások nem tudnak örülni az Úrban: akinek a bűne nem fedeztetett el, annak az Úr közelsége elhordozhatatlan kín. Egyszer egy evangélista, átutazóban, egy éjszakára egy vendégfogadóban szállt meg, ahol éppen valami táncmulatság volt. Miután úgy sem tudott aludni tőlük, lement közéjük és megkérte őket, hadd zongorázzon nekik valamit. Azok készséggel megengedték. Erre ő egy nagyon ismert bűnbánati éneket kezdett el játszani. Az emberek egy ideig megkövültén hallgatták, aztán némelyek félőrültként rohantak ki a táncteremből, mások pedig dühöngve rátámadtak ezért az otromba mulatságrontásért. Nem bírták ki, hogy váratlanul Isten közelébe kerültek. Az Úr váratlan betoppanása nem örömöt, hanem megrökönyödést és rémületet váltott ki belőlük. Isten közelében csak az egyenes lelkűek tudnak örvendezni, akiknek a lelkében csalárdság nincsen. A hazug, a kétnyelvű és kétéletű ember nem érzi ott jól magát. Hányan vannak, akik elmenekülnek a bibliaórákról, az evangélizációkról, mert Isten közelsége kibírhatatlan a számukra. A gonoszok elesnek Istennek útjain, az igazak pedig vigadozással járnak rajta. Ha tehát Isten közelsége terhes neked, ha az O szava elhordozhatatlan, mert gyötör és kínoz, ez annak a jele, hogy nem vagy egyenes lelkű, hanem csalárd. Valid meg tehát a hamisságodat, és meg fogod tapasztalni te is, hogy elveszi rólad a bűneidnek terhét. Boldogságra szomjas lélek, békességet kereső szív! Mit futkosol jobbra-balra, miért áldozol kincseket azért, ami ki nem elégíthet, amikor, íme, a boldogság egyetlen igazi útja ingyen tárul fel előtted? Isten ingyen kegyelméből, irántad való szerelméből kínálja neked ezt a legnagyobb boldogságot. Tárd ki előtte a szívedet, és elveszi rólad a bűneidnek terhét!

32. Zsoltár
BŰNBÁNATI ZSOLTÁR
(második)

Tanköltemény, tanítás? Ez a kifejezés aligha felel meg a zsoltár tartalmának. Egyike a hét óegyházi bűnbánati zsoltárnak. (6, 32,38,51,102,130,143). Valójában a boldog ember titkát hordozza. Ki is a boldog ember? Az, aki bűnét megbánva, leteszi terhét az Úr elé és nyomban megszabadul terhétől, és így lesz bűnbocsánatot nyert, és ezáltal boldog ember! Mennyire téved az ember, mikor azt véli, hogy bünbánat valami gonosz dolog. Amíg valaki meg nem vallja bűnét: teher alatt jár. Éjjel-nappal ránehezednek Isten kezei. Hazugságban jár, Isten és emberek előtt takaróznia kell. „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. " (Péld. 28,13). Aki már úgy beszél a bűnről, hogy a háta mögött tudja azt, az valóban boldog ember. „Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem... Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutatta meg végtelen türelmét." (1. Tim. 1,13 kk). A felszabadult szív már Isten dicsőségének boldog evangéliumát hirdetheti. (1. Tim. 1,11).

Ez az az ismeret kezdete, mikor már ismerem a bűnöm, beszélek róla, mert lemondhattam a szégyen takargatásáról! (2. Kor. 4,2). Pál és Ágoston gyönyörködhetnek Isten bocsánatában, mert megvallottak szégyenüket Isten előtt és megszabadultak annak a terhétől. Az, aki bűnben jár, olyan, mint az eladósodott szolga, akinek folyton nőtt a terhe. Nehéz volt nagyon az út odáig, hogy ezt beismerje. Titkolta adóssága szégyenét ura és az emberek előtt. Félelmes teherré nő, ami naponta szaporodik, de egyszer számon kér Isten és azt mondja: add meg, amivel tartozol! És akkor derül ki, hogy a felhalmozott adósság csődbe vitte az ember életét! Nem tud fizetni. Akkor, ebben a pillanatban, csak egyet tud tenni: „Légy türelemmel hozzám és én mindent megfizetek neked!" (Mt. 18,26). Ebben a rettenetes pillanatban, mikor ott áll Isten előtt és beismeri nyomorult voltát, a fizetésképtelenséget, egyszer csak az hangzik el: Elengedem adósságod, mert megszántalak téged. (Mt. 18,27).

Ez az ember úgy jelent meg Isten előtt, mint aki csődbe jutott. És most elbocsátja Isten azzal, hogy számlád rendezve van, megbocsáttattak a bűneid! Isten csodát tett értünk Krisztusért, Ő megfizetett helyettünk. Elhordozhatatlan terheit, ki-ki közülünk ott láthatja Jézus Krisztus keresztjén. Milyen nagy Isten szeretete, hogy minket, akik holtak voltunk a bűneink miatt, Ővele megelevenít. Adósságlevelünket eltörölte, félretette az urunkból, odaszegezte a keresztfára. (Kol. 2,13-14).

Ki a boldog? Az, aki felé elhangzott: absolve te (feloldozlak). Jézus, vére által félreteszi, széttépi adóslevelünket. Ki a boldog ember? Az, aki szent ártatlanságban él, aki jót cselekedve jelenik meg Isten előtt? Ez hazugság lenne, mert ilyen ember nincs. Jézus ezt a bűnös asszony példázatában adja elénk.

Megkérdezi a farizeust: „Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon, melyikük szereti őt jobban? Simon válaszolt: az, akinek többet engedett el!" (Lk. 7,36-50).

A héberben többféle elnevezése van a bűnnek. A (pesa) = hitszegés, lázadás. Bűnét félreteszi (násza). A (chattá) = mikor azt teszi meg az ember, ami tiltva van, vagy éppen nem teszi meg azt, ami parancs. A (kaszán) = betakargatja, szemet huny. És (avón) = mikor az ember alapállása is rossz, a gonosz utat választja. A megbocsátás szava (chásab) = nem tudja be. Aki Isten ígéretét Jézus Krisztusban megragadja, valóban boldog ember lesz, hisz így menekül ki az élet legnagyobb veszedelméből: „Kegyelem vagy, égi jó, mely minden bűnt eltöröl, hagyd, hogy gyógyító folyó tisztogasson meg belül. Életkút vagy, lüktetés, kimerítni drága hely. Ó, buzogj fel bennem és öröklét felé emelj. " (Wesley).

Méltán boldog az az ember, akinek sok-sok bűne bocsáttatik meg! Igen, az, aki Jézus bocsánatában újra él, az nem győz ezen örvendezni, ezért hálát adni. A bűnös asszony „könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg... mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolgatni a lábamat... kenettel kente meg a lábamat. " (Lk. 7,45-47). Igen, ott kezdődik a boldog ember, hogy Jézus vére törli el a bűneinket. Fülünkben, mint édes zene szól: „ Megbocsáttattak bűneid!" (Mt. 9,2). Aki bocsánat nélkül él, az valójában nem él. „Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim ...mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed." (32,3-4).

A bűn eltakarja előlem az eget, nem látom a helyes utat. Lábaim botladozva járnak. Nem tudom megkülönböztetni a jót a rossztól. Nem undorodom a bűntől. Nincs döntőbb elhatározás az ember életében, mint mikor arról dönt: megbánja vétkét! Lerakja az Isten ellen való lázadása fegyvereit, belátja, hogy hűtlen volt Istenhez, rendeléseihez. Ezzel ad módot Istennek arra, hogy megbocsásson. Mikor a tékozló fiú meggondolja magát és rádöbben, hogy atyja házában a béresek is bővölködnek a kenyérben, ő pedig éhen hal tőle távol, megszakítja az atyai háztól való elszakadása gőgjét és elindul haza. És hazaérve kimondja a kimondhatatlant: „Atyám, vétkeztem az ég ellen, és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek." (Lk. 15,21)

És egyszerre, sőt már előbb is, érzi atyja ölelését, csókjait, könnyeit és hallja a szavát, ami gyógyít, bekötöz, eltakar és befogad egyszerre: „Ez az én fiam meghalt, és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. " (Lk. 15,24). Mikor volt boldogabb a fiú: mikor elment, vagy amikor megérkezett?! Bizony, amikor visszajött! Ebből az örömből semmit sem érez az a fiú, aki odahaza maradt!

Az „amíg" (6.v.) a helyes időt jelenti. Azt a pillanatot jelenti, amikor új életünket megtaláljuk. Rátalálunk Isten bocsánatának édességére. Ez a kellemes idő, az üdvösség napja (2. Kor. 6,2), asztalhoz ülünk ünnepi öltözetben az Atya házában. Ez a felüdülés ideje (Ap.Csel. 3,19-20). Ez az újonnan (felülről) való születés áldott napja. Ne féljünk ettől a naptól! És döntsünk idejében arról, hogy nem árulunk többé a gonoszokkal egy gyékényen! Erre a pillanatra vár az Atya, az égi lények, a mennyei seregek! Sokszorosan igaz: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. " (Jn. 3,16).

Erről szól Isten evangéliuma. Arról az áldozatról, hogy az ember hazatérésének alapjait Isten vetette meg. Bűnbocsánat azért lehetséges, mert az árát Isten fizette meg! Érthetetlen csoda: így szeret minket Isten! A mi bűneink bocsánata neki igen sokba került! Annak az árát, hogy mi feltámadhassunk és éljünk, Isten fizette meg. Ezért Isten szeretete felmérhetetlen, megérthetetlen boldog csoda marad mindig az ember számára. Mivel tartozunk ezért? Legelőször azzal, hogy részesüljünk benne! Hogy a szeretet győzzön és mi éljünk, így, és ebben ér a céljához Isten szeretete. Akkor már jöhetnek nagy, áradó vizek, mert Ő körülvehetett minket a menekülés örömével.

A (széter) = oltalom, védelem, de titok is (7.v.). Isten szeretetének megfoghatatlan titka. Mikor megtelik a lelkem szabadsággal, örömmel, hálával. „ Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni téged, Szóm és erőm mind oly kevés, hogy elmondhassa néked!" (329. dicséret 4. verse). Aki ebben az örömben él és megy tova az útján, az hálát zeng az Úrnak. Erre vonatkozik: „Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek!" (Fii. 4,4). Aki a szabadítás örömét átélte, az maga is felold. „Ne legyetek olyan oktalanok, mint a ló vagy az öszvér, amit fékezni kell. " (32,9). Az, aki irgalomból kapott bocsánatot, adósságai eltörlését, az maga is töröl, irgalmas. Aki hisz, az szabad. Aki hitben él, az a kegyelem atmoszférájában él! Az azt akarja, hogy mindenki más is örüljön. Ő is megbocsát, adósságot enged el. Irgalmat kapott, ő is irgalmat gyakorol. Pál beleborzad, mikor arról hall, hogy a korinthusiak egymás adóssága miatt törvénykeznek. „ Egyáltalán már az is nagy gyarlóság bennetek, hogy pereskedtek egymással. Miért nem szenveditek el inkább a sérelmet?" (1. Kor. 6,7). Senki, aki kegyelmet kapott, ne feledje el, hogy ő is áron vétetett meg. Filemonnak írja Pál: „nem akarom azt mondani, hogy önmagáddal is tartozol nekem." (Filem. 19.v.).

„Bölccsé teszlek... tanácsot adok neked... Sok fájdalom ér, de aki bízik az Úrban, azt ő szeretettel veszi körül. " (32,8-10.). Aki nem az Úrra figyel, az oktalan. Isten értelmes tanítványokat keresett magának. Olyanokat, akik emlékeznek bűnös voltukra, ahonnan Isten kegyelme hozta ki őket. Olyanokat, akik emlékeznek

boldogtalan utaikra, és a rájuk árasztott kegyelemre, akik a szabadulásuknak ismételten örülnek. Olyanokat, akiknek kilátásuk van Isten dicsőségének szemléletére. Az Úrnak olyanokra van szüksége, akik megértették, hogy senki se véthet olyan nagyon ellenük, hogy meg ne lehetne és kellene bocsátani. És olyanokra, akik tisztában vannak azzal, hogy nincs olyan kicsi bűn, ami kimaradhatna a bocsánatkérés alól!

Az, aki bűnbocsánatot nyert, boldog ember. Úgyis járjon tehát, mint akit boldoggá tett Istene. Élete tartalma legyen tehát: „ Örüljetek az Úrnak, ujjongjatok ti igazak. Vigadjatok mind ti, igaz szívűek!" (32,11). Isten gyermekeihez illik az öröm. Aki Jézusban, a bocsánatában él, annak egész élete sem elég arra, hogy zengjen ajkán az örömének. Az a keresztyén emberek hivatása, hogy a mennybe vezető úton legyenek Isten világosságának hordozói, sugározzák Isten rájuk eső fényét másokra. Életük istentisztelete legyen örvendező, boldog, Istenre felmutató. Akinek Krisztus a barátja, éljen úgy, mint akit megvigasztalt Ura. Az győzze le a sátáni erőket az életében, amik kétségekkel, szomorúsággal akarják megterhelni őt. „Életeden át tartson erőd!" (5. Móz. 33,25).

Örüljetek az Úrban

33. zsoltár

Isten Igéjének sokszor visszatérő kijelentése ez: „Örvendezzetek az Úrban!" Minden más öröm múlandó, és hamarosan ürömmé vagy keserűséggé változhat a szánkon. Ismerek valakit, aki úgy tud örülni, hogy mikor találkozom vele, majd lesodor örömével a lábamról, máskor azonban, ha rossz kedve van, utálatos és elviselhetetlen ember. Örül, mikor jól megy sora, mikor minden sikerül neki, de ha nem jönnek össze a dolgok, akkor nem lehet értelmesen beszélni vele. Vizsgáld meg a saját életedet, hogy vannak-e hisztérikus kitöréseid? Hogy néha majd rátaposol az orrodra, olyan kedvetlen vagy, máskor pedig majd feldöntesz mindenkit a jókedveddel? Ha valami sikerül, az eget ostromolja a jókedved, ha viszont nem, akkor kedvetlenül, csalódottan jársz-kelsz, mert nem az Úrban van az örömöd. Az Ige alapján, a zenének is Istent kell dicsőíteni. Jó elidőzni ennél a kérdésnél, mert vannak, akik úgy gondolják, hogy akármilyen zenét meghallgathatnak, és akármilyen muzsikát lejátszhatnak. Nem mindegy, hogy a zene Istent dicséri-e, vagy pedig emberi indulatokat és vágyakat táplál. Istent dicsőíteni csak olyan zenével lehet, amelyik vele közösségre jutott szívből

származik. A bárok zenéjét vad indulatok és szenvedélyek hatalmában élő emberek írták, ezért ugyanilyen indulatokat és érzéseket váltanak ki másokból is. Ha egy helyiségben két zongora van, és összehangolják őket, akkor, ha az egyiken leütik a Gé-t, ugyanaz a húr a másikon is rezgésbe jön. Megfigyeltem a petróleumlámpát is: ha kiéneklem azt a hangot, amelyre a lámpaüveg van hangolva, majd elalszik a lámpa, olyan rezgésbe jön. Ha van fizikai rezonáció, sokkal inkább van lelki is. Ha szennyes, tisztátalan lelkű ember zenéjét hallgatod, benned is ugyanazokat a tisztátalan gerjedelmeket kelti. Ugyanez áll az énekre is. Azt gondolják némelyek, hogy nyugodtan meghallgathatnak bármilyen éneket. De ha elkezdjük dalolni a zsargon nótákat, hatalmába kerít minket a nóta szelleme. Ezért hadd szóljon a zenénk és az énekünk Isten dicsőségére! Ahogy egy énekünk mondja: „Itt a hangom, csak neked, rólad zengjen éneket." Nekem még most is eszembe jut néha egy-egy régi nóta, és akaratlanul is azt dúdolom. Ez olyankor történik meg, mikor az Úrral való kapcsolatom meglazul. Ilyenkor az énekem sem az Úré. Vegye csak komolyan mindenki, aki az Úrral közösségre jutott, hogy nem kell többé dalolnia se a magas jegenyefán fészkelő sárgarigóról, se a babájának a „hacacáré kötőjéről", hanem egyedül csak az Úrnak a dicsőségéről. Ha élő közösségben van az Úrral, akkor mindig lesz, mit dalolnia, bűnbánattal vagy hálaadással, mert Isten hűsége dicséretre indítja az embert. Isten szeretete végtelen és csodálatos, de a hűsége még csodálatosabb. Arra még lehet magyarázatot találni, hogy Isten előbb szeretett bennünket, még mielőtt mi szerethettük volna Őt, hiszen remélhette, hogy mi egyszer majd viszonozni fogjuk a szeretetét. De hogy akkor is szeret, amikor mi már egyszer szerettük, majd elfordultunk tőle, ez az Ő hűsége, és erre nincs logikus magyarázat. Ha valaki megszeret valakit, reménykedhet abban, hogy a másik egyszer viszonozni fogja a szeretetét. De miután a másik viszonozta, majd mégis megcsalta, és elhagyta őt, nincs többé semmi ok a szeretetre, így is tovább szeretni: ez a hűség. Isten így szeret minket: mikor mi már nem szeretjük, Ő még mindig szeretettel van irántunk. Hallottam egy megrendítő történetet valakitől. Mikor megkérdeztem tőle, hogy hogy van, ezt felelte: „Most már, hála Istennek, nagyon jól." Majd elmesélte, hogy egy ideig nem talált munkát, és elkezdett a cimboráival kocsmába járni. „Bizony, esténként jól berúgtam, és úgy mentem haza" - mesélte. „Alig bírtam a lábamon állni, és úgy láttam, nincs semmi célja az életemnek. Aki ilyen mélyre csúszott, annak nem érdemes élni." Aztán, mikor már ennyire eltávolodott az Úrtól, egyszer csak, Isten vezetése folytán, olyan állást talált, amilyenről álmodni sem mert volna. „Az rendített meg" - mondta, „hogy Isten a csapodárságom ellenére is ilyen hűséges hozzám." Hányszor csaptad be, hányszor csaltad meg, hányszor tértél olyan útra, amelyen nem mehetett veled, hányszor hagytad el csalárdul, és Ő mégis visszatért hozzád!

Istennek minden cselekedete hűséges. Akkor is, ha arcul csap, ha megaláz, ha

összetör, ha megszégyenít, ha a vesédig bocsátja tőreit, ha nyilai a szívedig hatolnak.

A törvény igaz, és Isten szereti a törvényt. Félelmetes igazság ez: éppen ezért van tele az Ő kegyelmével a föld. Télen, mikor mindent hó borít, az erdőben és a vadaskertekben úton-útfélen etetők és telelők vannak felállítva, ahol a vadak meghúzódhatnak a hideg elől. Istennek a törvénye és az ítélete keményen és szigorúan lebeg a világ felett, de ugyanakkor az Ő kegyelmével telve van a föld. Az ítélet körülárad bennünket, mint a folyóvíz a sziklát. Jön a zúgó ár, hogy megostromoljon, de Isten kegyelmével van tele az életünk. Isten kegyelmi ajándéka az is, ha hallgathatod az Igét: feltárja előtted az ő szeretetének és kegyelmének az ajtaját, és erősíti a szívedet az elkövetkező nyomorúság idejére. Minden alkalom, amikor az Ige szól hozzád, kegyelem.

Különbséget kell tennünk az egek és a mennyei seregek között. Az „egek" az a csodálatos, dicsőséges építmény, amelyiknek, egy gyermek szerint, visszája a csillagos égboltozat. Milyen szép lesz a színe, ha a visszája is ilyen szép tud lenni! Az ég szépsége el van takarva előlünk, de ha a föld olyan szép tud lenni májusi virágzáskor, milyen dicsőségesen szép lehet az ég? A mennyei seregek, az angyalok, szolgáló lelkek, akik elküldettek, hogy szolgáljanak az Isten gyermekeinek. Az Úr parancsol nekik felőled, hogy kézen hordozzanak, hogy meg ne üssed lábad a kőbe. Tábort járnak körülöttünk. Az Úr szavára teremtettek, mielőtt még megszülettél volna, hogy majd őrködjenek az életed felett.

A természeti világban is Isten uralkodik. A mennydörgés és a villámlás nem maguktól, vagy a vak véletlen folytán keletkeznek. Nem oda csap a villám, ahol elektromos erőközpontok vagy kisugárzások vannak, hanem ahová Isten megszabta az útját. Nem oda mennek a fellegek sem, ahová a szelek fújják őket. Eső sem akkor van, amikor a természet rendje úgy fordul, hanem ott és akkor, amikor Isten jónak látja. Isten tud felhőt támasztani aratás idején, meg tudja állítani a napot az égen, és ha akarja, egy szempillantás alatt megáll az egész teremtett mindenség. Ha akarja, a föld egyik fele örökre sötétben marad, a másik fele pedig örök világosságban és napfényben fog elpusztulni. Ha úgy akarja, megváltoztatja az időket, az esztendőket. Fel tudja függeszteni a természeti törvényeket is: ha Ő akarja, járhat valaki a vízen anélkül, hogy elsüllyedne, vagy bedobhatják a tüzes kemencébe, és nem esik bántódása. Megállíthatja a legerősebb ember szívverését, de előhívhatja a halottat is a koporsóból. Úgy cselekszik, ahogy Ő akar, mert ura a természeti törvényeknek. Nagy baj volna azonban, ha Isten csak a természeti világnak lenne az ura. Ne higgye senki, hogy a nemzetek tanácsában történhet valami emberi indulatból, hogy a háborúk és a békekötések emberi számítás szerint jönnek létre. Egy helyen a Bírák könyvében olvassuk, Abimélekkel kapcsolatban, hogy

bűnszövetséget hozott létre, hogy a trónját megerősítse Izraelben. Isten azonban gonosz lelket küldött rájuk, felbomlott a szövetség, és kitört Izraelben a polgárháború. A békétlenség, a háborúk is Istentől jönnek: ha kell, elbocsátja a gonosz angyalok seregét, hogy megháborítsa a népeket. Kioldozza Nabukodonozort északon, és elküldi délre, hogy feldúlja a szent helyet, és megkötözve vigye Babilóniába Izrael népét, míg őt is meg nem kötözi Cirus, a perzsa király, és amazokét haza nem bocsátja. Istennek a gonosz szellemek éppen úgy engedni kényszerülnek, mint a mennyei seregek. Isten úr a szellemi világban is, amely minket körülvesz. Ezért ne félj, Istennek gyermeke, ha démoni seregek vagy ördögök légiói között jársz is, mert Isten ezek felett is úr! A hívő nyugodtan énekelheti: „Azért a mi szívünk nem félne, ha az egész föld megrendülne és a hegyek a tengernek közepébe bedűlnének." Ha Jézus tudott a tenger vizén járni, eljöhet az idő, amikor Isten gyermekei a népeknek habzó tengerén járnak majd. Az Apostolok Cselekedeteiben olvashatjuk, hogy amikor az apostolok a nagy tanács előtt voltak, azok tajtékzottak a dühtől, és rájuk akartak rontani, de nem volt hatalmuk hozzá, mert megkötöztettek. Az Úrnak tanácsa megáll. A világban nem emberi tanácsok, nem politikai áramlatok jutnak diadalra, és nem is koreszmék, amelyek aztán meghódítják a tömegeket, és győzelemre jutnak, hanem Isten győz. Ő veri le a népeket. Szívének gondolatai megállnak mindörökre. Azért boldog Isten népe, mert az Úr az ő oltalmuk a természeti törvények változásai vagy a pokolnak rettentései közben. És akkor is, amikor megszületik a kisded Betlehemben, és felhangzik az ének: „Dicsőség a magasságban Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jóakarat." A Lkz,i4 kis Jézust éppen úgy Isten őrzi, mikor Heródes parancsba adja, hogy meg kell ölni.

Boldog az a nép, amelyet Isten magának választott. Ne nyugodj bele, hogy Isten Urad neked, hanem légy a választottja! Én Istené vagyok, nem csak azért, mert Ő az én Istenem, hanem azért is, mert a gyermeke vagyok, magának választott engem. Isten a szívekbe lát. Mi csak mosolygó vagy komor arcokat látunk. Ha őszinte vagyok is valakivel, nem láthatja a szívemet. Sokszor még én magam sem tudom megmondani, hogy mi van benne. Gyakran nem is tudjuk megnevezni a bennünk dúló harcot, a vágyakat vagy a jó érzést, a békességet. Egyedül Isten ismeri a szívünket. Az emberek a külső megjelenésed és a megnyilatkozásaid alapján ismernek téged, eszerint dicsérnek, vagy kárhoztatnak. Isten azonban a szívedbe lát, és ez nagy vigasztalás. Mikor a cselekedeteim kárhoztatnak engem, mikor magamon érzem az emberek elítélő tekintetét, vigasztalja lelkemet a tudat, hogy Isten ismeri a szívemet is. Hallja azt is, mikor így szólok előtte: „Inkább tépd ki, Uram, a nyelvemet, mint hogy gonoszt szóljak, inkább szúrd ki a szemeimet, mint hogy hiábavalóságra vessem a tekintetemet! Törd el inkább a lábam, mint hogy bűnös utakra térjek, és törd el inkább a kezeimet, mint hogy bűnös dolgot cselekedjek! Nem szeretnék gonosz szívvel szolgálni neked!" Mikor az emberek

dicsérnek, ott van bennem a megalázó tudat: „Ti azt látjátok, amit cselekszem, de Isten azt is látja, ami a szívemben van." Isten látja, milyen szív indította el a kezet, a lábakat és a szót. Isten ismeri a szívedet, mert Ő alkotta azt: pontosan tudja, mi van benne, hol kísérthető, hol sebezhető. Ismeri a kísértéseidet, a gyöngeségedet, a bűneidet - egész valódat ismeri. A szabadulás nem abban van, amiben általában az emberek látják. Nem abban, hogy valakinek sok lova, nagy serege, nagy ereje van. Abban sem, hogy jól tud beszélni, és a szűkös időkben is tele van a kamrája: van tartalék ruhája, cipője, és nyugodtan néz a holnap elé. A zsoltárban ezt olvassuk: „Megcsal a ló a szabadításban... Ámde az Úr szemmel tartja az őt félőket."

33. Zsoltár
UJJONGJATOK AZ ÚRBAN!

„Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!" (33,22) Felszólítás Isten dicséretére. Kiknek szól ez a biztatás? Ki az igaz? Az, aki Isten igazi gyermeke, akiket Ő elhívott magának, akik az Ő fiai és leányai. Nem vagy többé szolga, hanem fiú Jézus Krisztus által. Akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. (Rom. 8,14; Gál. 4,7; 1. Jn. 3,1). Valakik befogadták Jézust, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek. (Jn. 1,12). Ki lehet igaz az emberek közül? Mindnyájan elhajlottak, nincsen csak egy igaz is. (Rom. 3,10). Isten Jézus Krisztus által választ, szentel és tisztít meg fiúvá! Krisztusban megszentelt és megtisztított ajkaknak egyetlen, döntő foglalatosságuk van: ujjongjanak, magasztalják és dicsérjék Istent! (ránan = ujjongani). Ebben nyeri el Isten gyermeke a méltó helyét, ha mint fiú és leány büszke az apjára. „Kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek!" (Zsolt. 57,8).

Isten gyermekének Isten ösvényei vannak a szívében! (Zsolt. 84,6). Egyenesen így: „ Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem fel a hajnalt. " (Zsolt.57,9). Isten a népnek új éneket is ad a szájába. Aki hálás, annak a hálájából új énekek is fakadnak. És, aki hálás, dicséri Istent a hangszereivel is. (1. Sám. 16,23; Zsolt. 150,3-7). Ez illik Isten gyermekeihez, a vidám ének. Miért akarják némelyek kivenni az Istent magasztalok kezéből a kürtöt, a lantot, a hárfát, a dobot, a citerát, fuvolát vagy a cintányért!? Isten mondja: ez illik hozzánk. Miért akarjuk őket eltiltani? Illik Isten gyermekéhez az öröm is, a vigasság is. Jézus arról beszél példázataiban, hogy az Ő Atyja örvendező Isten, Isten országában helye van a vigasságnak. Isten angyalainak nagy öröme támad, ha egy bűnös megtér. Jézus születésekor a pásztorok a mennyei karokat hallották, amint dicsérték az Istent. Az öröm, az ének, a hangszerek használata Istentől van! Dávidot akkor

hívták elő, mikor Sault a gonosz lélek szállta meg. Fogta Dávid a lantot, pengette a kezével, és a gonosz lélek eltávozott Saultól.

Miért dicsérjük Istent? Dicsérjük és magasztaljuk Igéjéért. Azért, hogy ez az Ige (jásar) az Ő szava. Azért, mert Ő beszédes Isten, megszólal a szívünkben. Az Ige az Ő hozzánk szóló szava. Az Ő Igéje egyenes, őszinte, megbízható. Az Úr Igéje megbízható eligazítást ad. Az ember hite rátámaszkodhat, és ha rátámaszkodik, akkor nem fog eltévedni az úton. Világító szövetnek az ember útján. (Zsolt. 119,105). Boldog az, aki rábízza magát. Isten Igéje sohasem ellenkezik a cselekedeteivel. Ezért tanácsa megáll, megbízható. Rá szabad támaszkodni. Az Ige sohasem mond ellent önmagának. Nem a félrevezetésünkért szólal meg, hanem az eligazodásunkért!

Isten Igéjének hatalma van. Örökérvényű az Úr határozata, szívének gondolata nemzedékről-nemzedékre száll. Isten Igéje teremtő hatalom. Ő szól és meglesz, Ő parancsol és előállít. Isten Igéjének ereje van. Teremtő, alkotó szó az Ige. „De az Ige, a te hatalmad, hirdet téged, Uram, legjobban. A mi szívünk, ha erre hallgat, úgy láthat meg igaz valódban." Milyen jó annak, aki ilyen megbízható, jó szót mondhat eligazitójának! Valaki mondta, életemben egyszer bizonyosan igazat mondtam. Amikor megvallottam az Úr előtt: bűnös vagyok! Választ is adott rá azonnal: „Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt... " (És. 44,22).

„Az Úr szeretetével tele van a föld... " Isten szeretetben formálta a világot. Isten jókedvéből és örömmel gyönyörködve teremtett. „Az egyetlen dolog, amiből mindig több lesz, minél többet adunk belőle: a szeretet." (R. Huch). „Mellette voltam, mint kedvence és gyönyörűsége voltam minden nap színe előtt játszadozva mindenkor." (Péld. 8,30). Abban a tudatban teremtett, aminek a végén kimondotta: látta Isten, hogy amit teremtett, jó, sőt, minden, amit alkotott, igen jó! (1. Móz. 1,18-31). Bizony Isten szeretetével tele van a föld!

Milyen fontos az, hogy Isten szeretetére, alkotásainak csodáira mi is szeretettel válaszoljunk. Isten müvei értékesek, nála lenni annyi, mint közelében maradni. Hozzá közel lenni = értékes életet élni; tőle elszakadni = értéktelenebbé válni! „Nagy vagy te Isten, nagy a te hatalmad, világteremtő a te szózatod; mondád: legyen, s a puszta semmiségből világosság s mindenség támadott. A csillagezrek, a nap fényessége, ég, föld követte szent parancsodat: Remeg szívem s megdöbbenvén csodálja Mindenható, dicső hatalmadat." (Kováts L.). Azon, aki így szemléli a világot, elárad a bizalom Isten teremtése és csodálatos jóakarata iránt! És mélységesen egyetértünk azzal: „Boldog... az a nép, amelyet örökségül választott." (33,12)

Ő az; aki semmivé teszi a hamis terveket (jáac). Eltelhet a szívünk hálával és bizalommal iránta. Igen, az, amit alkotott, az megbízható. Isten léte világít, mint az

égő nap! Az emberre, a népre béke, öröm áldásai várnak, még akkor is, mikor sír, halál fullánkjai akarják elrontani a bizalmát. „Bizton tekintem mély sírom éjjelét! Zordon, de ó, nem, nem lehet az gonosz, mert a te munkád: ott is elszórt csontjaimat kezeid takarják." (Berzsenyi D.). Az Isten népe boldog nép = a bizalom és a reménység népe = szíve békességben van. (2. Kor. 5,15 kk).

„Csalódik, aki lovaktól vár segítséget..." (33,17). Úgy, ahogy ezt Zakariás kimondja: „Nem hatalommal, és nem erőszakkal, hanem az én telkemmel!" (Zak. 4,6). Mentsen meg minket minden hamis bizalomtól, emberek és emberi nagyság keresésétől. Ez hamis bizalom. Jaj annak, aki ettől vár megoldást. Hamis bizalom forrása a mi időnkben a pénz. Elterjedt köztünk a különféle szerencsejátékok iránti érdeklődés, pedig az mindig csalódást okoz. Azt se menti meg a zavaroktól, aki nyer, mert a kérdéseit nem oldja meg.

„Ő formálta mindnyájuk szívét!" (33,15). Ez bizony igaz. De csak akkor hasznos a szívünk tanácsa, ha az ott maradt az Úr felügyelete alatt. Különben megbízhatatlan, csalárd. (Jer. 17,9). Nincs értékesebb tanács ennél: „Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utóimat!" (Péld. 23,26). Ne engedjük, hogy a szívünk ocsmány dolgokkal legyen tele! Az embernek ott és abban van a kincse, ahol a szíve! Így mondja Jézus: elfogyhatatlan kincset igyekezzünk szerezni a mennyben, amihez nem juthat hozzá a tolvaj, és nem emészti meg a moly. (Mt. 6,19-21)

Letekint az égből az Úr, ügyel azokra, akiket szeret... Isten megrendítően érdeklődik irántunk és sorsunk iránt. Még Sodomát és Gomorát sem pusztította el mindaddig, míg le nem szállt, hogy személyesen győződjék meg mindarról, ami betöltötte ezt a két várost. (1. Móz. 18,19 kk.). Isten csodálatosan szeret, aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem Őt mindnyájunkért odaadta! Meg kell rendítsen az a hűség, hogy még hajszálainkat is számon tartja. Mikor könny hull a szemedből, Ö látja azt. Amiképpen könyörül az atya az ő fiain, úgy könyörül Isten az Őt félőkön. (Zsolt. 103,13). Bízzál, mert rád tekint az Úr, ha nagyon szegény és nyomorult vagy is.

Ezért „lelkünk az Urat várja... Benne van szívünk öröme. " (33,20-21) Ne engedjünk tehát semmiféle kísértésnek, szomorúságnak. Isten gyermekének az élet sokféle próbája alatt van mit remélnie, van miben megkapaszkodnia. Előtte állanak Isten sokféle ígéretei. Bajok veszik körül őket, ők mégis énekelnek! A veszedelmek hullámai már átcsapnak a fejük felett, mégis elébük ragyognak Isten orcájának fényei. Énekelhetik éneküket, mert mindig előttük van a drága mentőöv: Velem van Istenem, mindig velem. Ha a halál árnyékában járnak is, Jézus kiáltja feléjük: ne félj, mert meghalni annyi, mint örökölni! Amikor pedig megérkeznek az örökségükbe, azt mondja nekik Jézus: „Ne félj, te kicsiny nyáj mert úgy tetszett az Atyátoknak, hogy nektek adja az országot. " (Lk. 12,32). Jézus jelenléte a hívők számára a teljes mennyország.

A bizalom örömet ad

„Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk"
(Zsolt 33,21)

A hit gyökeréből nő ki a szívbéli öröm virága. Talán nem támad bennünk azonnal öröm, de megjön a maga idejében. Ha szomorúak vagyunk, de az Úrban bízunk, egyszer csak eljön az idő, és Ő úgy felel bizalmunkra, hogy hitünket megjutalmazza, mi pedig örvendezni tudunk az Úrban. A kétkedés csak szomorúságot nemz, de a bizalomból tartós öröm lesz.

A zsoltáros itt kifejezett meggyőződése tulajdonképpen egy ígéret, amelyet a bizalommal kinyújtott kezünkbe tesz az Úr. Bárcsak megbecsülnénk! Ha e pillanatban nem is örvendezünk, hamarosan örvendezni fogunk. Ez olyan bizonyos, mint ahogy Dávid Istene a mi Istenünk is.

Gondolkodjunk csak el az Úr szent nevén, hogy még jobban tudjunk bízni benne, és bizonyosabb legyen az örömünk. Az Úr szent, igaz, kegyelmes, hűséges és megváltozhatatlan. Bízhatunk az ilyen Istenben. Ő bölcs, mindenható és mindenütt jelenvaló; támaszkodjunk rá örömmel! Tegyük ezt azonnal és fenntartás nélkül. Jahve-Jire - az Úr gondoskodik rólunk (IMóz 22,14), Jahve-Salom - az Úr békességet ad (Bír 6,24), Jahve-Cidkénu - az Úr a mi igazságunk (Jer 23,6; 33,16), Jahve-Sammá - az Úr mindvégig közel van (Ez 48,35) és Jahve-Nisszi - az Úr az én hadijelvényem (az Úrban van a győzelem - 2Móz 17,15). Akik ismerik a Te nevedet, bíznak és majd örvendeznek Benned, ó Uram!

Kimenti az Ő szolgája lelkét

34. zsoltár

A lélek szerinti dicséretmondásra jellemző, hogy nem tud megmaradni a szívben. Olyan, mint mikor tavasszal a folyó megárad és kiönt. Egy-egy nagy áradáskor még a gátakat is elsodorja. Mikor valakinek a szívében őszinte istendicséret van, az kicsordul belőle. Ahogy egy darabig vissza lehet fojtani a könnyeket is, úgy, hogy azok befelé csorogjanak, de egy idő után nem lehet többé elrejteni a keserűséget, mert minden emberi erőfeszítés ellenére is a felszínre tör. Ha valakinek a szíve megtelik Isten dicséretével és magasztalásával, azt sem lehet visszatartani többé, és felcsendül az ének: „Dicsőítsétek velem az Urat és magasztaljuk együtt az ő szent nevét." Ha Isten dicsérete megfér a szívedben, ez azt jelenti, hogy még nem jött el számodra az igazi tavaszi áradás, amely áldással borítja el a földet. Először

gyakran nagy nyomorúság jön: lehet, hogy az engedetlenség útjára térsz, majd mikor engedetlenséged gyümölcsét Isten nem érleli meg a számodra, hanem helyette életnek kenyerével táplál, mikor a magad fakasztotta források vizét nem itatja meg veled, hanem szívéből fakadt forrásból kínál meg téged, akkor tanulod meg igazán dicsérni Istent. Ez után mindenkinek el akarod majd mondani, hogy kinek szolgálsz, és hogy mit tett veled, érted az Isten szeretete.

A Zsoltárok könyve olvasásakor ismételten látjuk, hogy a hívő lélek szükségében az Urat keresi. Aki az Ő királyságának részese, az a saját engedetlenségének útján is előbb-utóbb megkeresi Istent, és kiált hozzá: „Könyörülj rajtam, én Istenem!" Az Úr várja, hogy segítségül hívjuk a nyomorúság idején, hogy keressük Őt a kétségeink között is. Mert a bűn és az engedetlenség útján csakhamar szorongás fogja el az embert: megrendül a békessége, a lelke nyugalma csakhamar oda lesz, a benne lévő világosság elsötétül. Azonban mindig jut végszükségbe, pedig el kell érkeznie a lelki élete csődjéhez, mikor már nem bírja tovább. Olyan ez, mint a kelevény az ember testén: kínoz, és mielőtt felfakad, akkor a legkínzóbb. A szív terhe is így gyötör bennünket, míg egyszer csak megkeressük az Urat, hogy könyörüljön rajtunk. Isten minden félelemből kimenti azt, aki őt keresi. Az emberek ránéznek, és azt mondják: „Ez a szegény kiáltott, és az Úr meg hallgatta, és minden bajából kimentette Őt." Nem tudom, eljutottál-e a lelki életed csődjéhez, amikor nem maradt más út a számodra, mint az Isten megtartó kegyelme? Ha egyszer eljutsz ide, akkor megtapasztalod azt, amit Dávid, hogy: „Minden félelemből kimentett engem." Mikor Dávid nem az Úrra nézett, elszomorodott és megszégyenült. Mi is megszomorodunk, ha elkezdünk a körülményekre, az emberekre vagy önmagunkra nézni. Beszélgettem valakivel, aki csüggedt lelkiállapotban volt, kétségek emésztették. Megkérdeztem tőle, hogy mi a baja. Mondta, hogy ő nem tud más lenni, nem tud megváltozni. Még most is ugyanolyan, mint amikor elindult a keresztyén élet útján. Azért csüggedt el, mert önmagára nézett, és nem Jézusra. Én is olyan vagyok, még most is, mint amikor elindultam a keskeny úton: ugyanazokkal a nyomorúságokkal küszködöm. De Jézusban van élet, öröm, győzelem és megtartás. „Akik őreá néznek, azok felvidulnak." Dávid elcsüggedt, megszégyenült, gyalázatossá vált az élete, mikor nem rá nézett, hanem a Saul fegyvereire. Elveszítette a próféciát, hogy király lesz. Űzött csavargók társaságába került, akiket senki nem fogadott be. Ha magamra és a körülöttem élőkre nézek, mindig az jut eszembe, hogy a csatát csak elveszíteni lehet. Ilyenkor megszomorodik az arcom, és jönnek a kudarcok. Mikor a rendelkezésünkre álló erőkre, javakra és lehetőségekre nézek, mindig csüggedés, kétség és szomorúság üli meg a szívemet. De mikor Őrá nézek és arra, amit Ő tett, akkor drágává válnak azok is, akik addig ellenszenvesek vagy éppen utálatosak voltak. Ilyenkor felvidul

az ember arca és „meg nem pirul". Akik Őreá néznek, felvidulnak, akik a körülményeikre, azok elcsüggednek, és bajba jutnak. Dávid megtapasztalta, hogy az Úr angyala tábort jár az Őt félők körül, és kiszabadítja őket. De ne felejtsük el, hogy ő ezt az engedetlenségének az útján tapasztalta meg. Ne szolgáljon ez senkinek biztatásképpen, hogy bátran járhat az engedetlenség útján, mert Isten megfizet nekünk, sokkal inkább, mint azoknak, akik nem ismerték meg Őt. Éget, gyötör, és kínoz Isten tüze az engedetlenségünk útján, ám az Úr angyala tábort jár az Őt félők körül: Isten még az engedetlenség útján sem adja át az övéit a halálnak. Megrostálja őket, mint a búzát, de számon tartja őket. „Én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited." A Jónások elindulhatnak Lk 22,32. ugyan Ninive helyett Társisba, Isten azonban halat rendel, hogy elnyelje őket. Rettenetes dolog a hal gyomrában lenni, de Ő gondoskodik róla, hogy ne pusztuljanak el, hogy idejekorán kivesse őket a hal a szárazra. Megrendítő Istennek ez az irgalmassága: mikor Jónás ellene lázad, mikor a saját bűnei útjára tér, akkor is két hűséges kar veszi őt körül, és a hűséges Atya tekintete őrködik felette. Nem elég Istennek jóságát megérezni, hanem látnunk kell a saját szemeinkkel. Ha éppen nem érezzük, látnunk akkor is kell. Aszáf a szentek szentjéből látta Isten jóságát. Te is Istennek szentélyéből, a golgotái keresztről láthatod Istennek hozzád való jóságát. Ha máshonnan nem is tűnik ilyennek, a Golgota felől mindig jónak, irgalmasnak és szeretettel teljesnek látod az Istent.

A testi áldások szoros összefüggésben vannak az Úrral való közösséggel. Akinek a dolgai nincsenek rendben Istennel, az nem várhatja el, hogy Isten megáldja őt itt a földön. Vagy ha mégis ez történik, az Istennek a külön kegyelme. Akik Őt félik, előtte szentségben és igazságban járnak, azoknak nincs fogyatkozásuk. Azt ígérte, hogy a föld kenyér helyett tövisét és bogáncsot fog teremni. Nem boldogságot ígért, hanem verítéket és szomorúságot. A kenyér, a ruha, a vidámság és az élet csak kegyelemből van. Aki nem áll a kegyelem alapján, aki nincs élő közösségben Krisztussal, az nem számíthat arra, hogy kenyere és ruhája lesz. Akik Őt félik, azoknak nincs semmi fogyatkozásuk. Isten engedte megtapasztalni az életemben, hogy mikor a vele való közösségem meglazult, az egészségem, az anyagi javaim, a munkakedvem is megfogyatkoztak. Engedte, hogy betevő falatom se legyen, hogy elfogyjon a pénzem, hogy még mélyebbre jussak a vele való közösségben. Akik félik az Urat, azok számíthatnak az Ő testi áldásaira is.

Mit jelent az Istennek félelme? A zsoltáríró számvetést készít ebben a zsoltárban.

Légy a beszédben nyílt és egyenes! Ne legyen képmutatás és hazugság a szívedben. Vizsgáljuk meg a beszédünket: mennyiszer van más a szánkon, mint a szívünkben! Mennyiszer hazudunk szeretetet ott, ahol nincs, mennyiszer mondunk valótlant,

mennyi csalárdság van bennünk!

A következő dolog, hogy a kegyességünk ne passzív, hanem aktív legyen. Vannak, akiknek a keresztyénségük abban merül ki, hogy kerülik a rosszat. De nem lehet itt megállni: ne abban merüljön ki minden erőlködésed, hogy kerülöd a rosszat, hanem cselekedd a jót. Ha utazás közben, a vonaton, kísértések kerülgetnek engem, előveszem a Bibliámat és elkezdek olvasni, vagy elkezdek Krisztus evangéliumáról beszélgetni az útitársaimmal. Aki megbízhatatlan az anyagi dolgokban, az kezdjen el adakozni! Aki nem képes jól beosztani az idejét, az vállaljon munkát Isten országának az építésében! Ne azon töprengj, hogy hogyan fecséreled el az idődet, hanem fogj hozzá valamihez! Gyakorold a békességet: keresd a békességet és kövesd azt. Vannak emberek, akik ezt mondják: „Én szeretnék mindenkivel békességben élni, csak ne bántanának, ne bosszantanának annyit az emberek." De követni a békességet azt jelenti, hogy mikor bántanak, akkor sem bántok vissza. Aztán vannak, akik keresik a békességet, hiszen kinek okoz gyönyörűséget, ha háborgatják, vagy ha fel van dúlva az élete? Azonban kevesen követik a békességet, kevesen indulnak el ezen az úton. Nem esik jól senkinek, ha valakivel haragban van, de hol vannak azok az emberek, akik elmennek, és keresik a megbékélést?

Isten gondviselésének a kifejezése az, hogy szemei az igazakon vannak és fülei azoknak kiáltásán. Szemünkkel és fülünkkel tudunk a leginkább figyelemmel kísérni valakit. Bár nem látjuk, fülünk meghallja a hangját, ha kiált. Szemünk pedig látja, hogy bajban van, ha ő maga nem is tudja, és nem is kiált segítségért. Istennek a szemei és a fülei rajtad vannak. Lehetséges, hogy az irgalmas samaritánus nem látta az embert, akit a rablók kifosztottak, de fülei meghallották annak nyöszörgését. Vagy talán nem tudott már nyöszörögni sem, de a samaritánus szemei felfedezték őt. Juthatsz olyan helyzetbe, hogy szólni sem bírsz a fájdalomtól, mert fojtogat a sírás, de az Úr szemei rajtad vannak. Látják a könnyeidet, a sírásra torzult arcodat, a nyomorúságba jutott életedet. Lehetsz olyan messze Istentől, hogy már-már látótávolságon kívül kerülsz, de mikor szíved mélyéről feltör a kiáltás, hogy: „Én Istenem, könyörülj rajtam!", Ő meghallja, mert fülei nyitva vannak az övéi kiáltásának a meghallgatására. Is ten arca vigasztalás és erősség az igazak számára. Ézsaiás próféciájában olvassuk, hogy: „Búsulásom felbuzdultában elrejtem orczámat egy szempillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad." Azt ígéri itt Isten, hogy mikor újra megkönyörül, akkor felénk fordítja arcát. „Az Úr orczája előtt fogok járni az élőknek földén." Nagy gyönyörűség ez! A bűnben élők számára Isten arca rettenetes és elviselhetetlen. Mikor az ember vetkezett, nem mer Isten elé kerülni. Lehetetlenség, hogy egy őszinte keresztyén ember, miután vetkezett, előálljon imádkozni. Az Úr arca olyankor elhordozhatatlan, és ez van a gonoszokon, így nézett Jézus azokra az emberekre,

akik a bűnös asszonyt odavitték elé. Csak ennyit mondott nekik: „A ki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ." Hogy kotródtak el egymás után az asszony vádlói! Talán még a szandáljukat is lehúzták, hogy csendben, észrevétlenül, lábujjhegyen menekülhessenek el onnan. Az imádság meghallgatásának feltétele az igazság. Ne számítson meghallgatásra az, akinek a dolgai nincsenek rendezve Istennel, akinek a szíve és a kezei nem tiszták. Ahol békétlen szív, gyűlölködő élet, keserűség és irigység van, ahol a testi indulatok, a kívánságok uralják az embert, ott nem lehet imameghallgatás. De ha igazak kiáltanak hozzá, meghallgatja, és minden bajukból kimenti őket.

Vizsgáld meg, hogy imádságaid miért jutnak csak a szobád mennyezetéig, és nem Isten szívéhez! Valami tisztátalanság van benned. A megigazulás nem azt jelenti, hogy nem lesz több baj, nehézség az életedben. Az igaznak is van baja, de valamennyiből kimenti őt az Úr. A gonosz azonban elvész az ő bajában. Belevész a nyomorúságaiba, elvész a bűneiben.

A megtört szívű ember a legigazabb Isten előtt. „Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket" - olvassuk a 19. versben. Ezekhez van a legközelebb, ezeknek a kiáltása hallatszik el legelőször hozzá. Úgy kell elképzelnünk, hogy Isten, a beérkezett kérések közül, első helyre rakja azoknak a kéréseit, akiknek a szíve megtört és megsebesíttetett. Ézsaiás próféciája szerint karjára gyűjti a szoptatósokat, és a gyengéket szelíden vezeti. Az okosakat, az erőseket hajtja, beteg, lázas gyermekét azonban a karjára veszi Isten. Az igazak sem mentesek ugyan a bajtól és a nyomorúságtól, de ez csak felületi nyomorúság: horzsolások lehetnek ugyan rajtuk, de a csontjaik nem törhetnek el. Néha ugyan a hívők nyomorúsága rútabbnak és veszedelmesebbnek látszik, mint a hitetleneké, csontjuk azonban mégsem törik el. Az istenteleneknek pedig a csontjuk törik össze, abba évődik bele a betegség, a bűn, a kárhozat. Jóllehet, a hívők sokszor visszataszítóbbak, mint a becsületes hitetlenek, azoknak mégis a csontjuk törik el. Isten gyermekein lehetnek gyötrő, fájdalmas sérülések, ezek azonban nem halálosak. Nem lesznek tőle sánták, kacskakezűek, és nem ferdül el az életük.

A bűn önmagában hordja büntetését. Ne tartsa Istent senki kegyetlennek: a bűn maga bünteti meg azt, aki benne él. Nyomorulttá, kárhozottá teszi az embert. Nem kell Istennek lemenni a pokolba, hogy kínozza a kárhozott lelkeket, hogy tüzes korbáccsal ostorozza őket, és felhánytorgassa a bűneiket, mert a mennyei dicsőség látványa mindennél nagyobb gyötrelem lesz nekik. Nem kell, Ő hogy kárhoztassa, mert van, ki kárhoztassa őket: ott van Mózes és az elmulasztott törvény. A gonoszt a gonoszság öli meg, a bűnöst a bűn gyötri, és kínozza halálra.

Befejezésül így foglalja össze a zsoltáríró mindazt, amit átélt: „Az Úr kimenti az ő szolgáinak lelkét és senki meg nem lakói, aki őbenne bízik." Dávid szemei előtt felötlött mindaz a nyomorúság, amit átélt: a gyilkos tekintetek, a bűn, a kárhozatos út mélységei, amelyek elnyeléssel fenyegették, és egyszerre rádöbben arra, hogy Isten volt az, aki lenyúlt a mélységbe, és kiemelte őt. Isten érted is lenyúl, és kiragad a mélységből. Lehetetlenség, hogy Jeruzsálemen kívül vesszen el Istennek prófétája. Lehetetlenség, hogy akik az Úréi, ne jussanak be Jeruzsálembe. Lehet, hogy mérhetetlen nyomorúság vár még rád, de íme, a megtapasztalás: „Az Úr kimenti az ő szolgái lelkét!" Lehet, hogy te is úgy küszködsz életed árján, mint csónak a habon. Nincs remény, semmi fény. Gyötrődésedet még kínosabbá teszi, hogy magad választottad ezt az utat. De halld meg a tapasztalatból fakadó bizonyságtételt, és tudjad: kimenti a te lelkedet is!

34. Zsoltár

AZ ÚR HALLJA KIÁLTÁSOMAT. (Kiáltó zsoltár)

Akisről (l.Sám. 21,13-15) és nem Abimelekről (l.Móz. 21,22) van szó. A zsoltár alfabetikus elrendezésű.

(abárakáh) = térdét meghajtani, van ebben egy magatartásbeli szembenállás. Te tehetsz, amit akarsz, én azonban az Úr előtt hajtok térdet, sőt te is, ti is akkor tennétek jól, ha a példámat követnétek. Őt imádom, Őt választom. Habár had támad reám, mégis Őbenne bízom én! Nem dacról van itt szó, hanem belső, szív szerinti döntésről. Nem akarok áldozatául esni semmiféle gyávaságnak, hűtlenségnek. Áldom az Urat mindenkor. Körülöttem kétségeskednek, siránkoznak, elbátortalanodnak. Én az Urat áldom.

Ez a tapasztalata az Úr szentjeinek. Nincs fontosabb érdeke Isten gyermekeinek annál, mikor keresik az Istennel való szoros kapcsolatot. nábat = tekintetünket Istenre irányozni.) Jó és rossz napok váltják egymást az életünkben, de semmi ne akadályozzon meg abban, hogy Őreá figyeljünk. Őt magasztalni, nagyságát szem előtt tartani, ez Isten gyermekének kiváltságos joga! Jézusra és példájára nézzen a szemünk, ez adjon erőt, ebből szerezzünk békességet. Nézzünk rá. Amint ott áll a kísértések között. Mint a szikla mond nemet mindenre, amiben nem Isten magasztalása van, és mond igent azokra, amik Istenhez való tartozását aláhúzzák! „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik!" (Mt. 4,4) A hűséges szívet nem ronthatja meg fizikai éhség. Jézus Isten közeléből jött és betelt Isten kenyerének az ízével. Jól tudja Ő, hogy Isten parancsolhat angyalainak és ők képesek csodát tenni érte. De a Sátán kedvéért nem

tesz csodát! „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. " (Mt 4,7) Isten tettei nem csupán arra valók, hogy kiálljon értünk. (Dán. 3,16-17). Jézus milyen világos öntudattal mondja ki: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!" (Mt. 4,10).

Jézus legyőzi a kétséget, félreteszi az Atya akaratáért a saját kívánságait. S milyen győzelemre jut a nagycsütörtöki éjszakán: „mindazáltal ne úgy legyen ahogyan én akarom, hanem amint tel" (Mt. 26,39). Ő teljesen tisztában volt azzal, hogy az a legfőbb jó az egész emberiségre nézve, ha Isten akaratát követi és átengedi orcáját a verőknek. (Jer.Sir. 3,30). Ezzel enged Isten szeretete eláradásának az egész emberiségre. Ő az, aki megveretve, megcsúfolva, keresztfán függve is megtalálja a közbenjárás lehetőségét. „Nem tudják, mit cselekszenek!" (Lk. 23,34). Jézus a példa, a biztatás, Ő mutatja az irányt, Ő az erőnyerés és a vigasztalás. „Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem. " (Jn. 4,34).

Akik térdet hajtanak az Úr előtt, mégsem vallanak szégyent! táam = ízlelni, kóstolgatni az Urat és jóságát.) „ Örömre derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk. " (34,6). Sőt! „ Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át, az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre." (2. Kor. 3,18) Isten gyermekeinek kiváltsága, hogy örülhetnek az Úrban. Az Úrban való örömöt senki sem veheti el tőlünk. Sőt, Isten a vigasztalás Istene is. Aki elveszi a rosszat, meg fogja kapni Isten örök vigasztalását! (Lk. 16,25). Isten szeretét nem mindig itt a földön adja meg azoknak, akik Őt szeretik. Az Ő vigasztalása öröm! (2. Thess. 2,16).

„Kiáltott a nyomorult..." (34,7) A bajban megtanul az ember imádkozni. Övéi szoros úton járnak, de az is csak arra jó, hogy közelebb kerüljünk hozzá. Aki kiált, személyesen szólít meg. Aki kiált, néven szólít. És akit megszólítanak, megérti a hívást, felel, megáll és meghallgat minket. Micsoda erőket vet be Isten az övéi érdekében! „Isten hatalma őriz, hit által az üdvösségre!" (1. Pét. 1,5). Ez készen van, nem kell újra meg újra felmelegíteni. Átvehető, élvezhető minden pillanatban! Jézus Krisztus élő kenyér, élő víz azoknak, akik hit által élnek. Már most is lehet belőle enni, inni, ízlelni.

„Nem szűkölködnek az istenfélők." (34,10). Valami titka van annak, amit Pál így fejezett ki: „én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek. Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt." (Fil. 4,11-12). Isten gyermekének lenni = Isten különös kegyelmébe beavattatást kapni. Tanulni, megkapni a hívő élet magas iskoláját, a megelégedés tudományát! A megelégedés nem a bővölködés vagy a szűkölködés függvénye. Sokkal magasabb értéke van: Istennel járni, vele lakni, szent élettel illatozni: győzelmet venni hit által a testi

kívánságokon! A szívet soha nem azért alázza meg Isten, hogy elveszítse, hanem, hogy megpróbálja, és ezzel meg is erősítse.

„ Vigyázz, hogy a nyelved ne szóljon rosszat... " (34,14) Sokféle ízlés van a világon. Van, aki átkozódik és nem gondolja, hogy amit szól, az gonosz. Vannak, akik fegyvertelen tüntetőkre lőttek sortüzet, ártatlan embereket pusztítottak el, és nem éreznek lelkiismeret-furdalást. Meg kell tanulni, hogy Isten értékelése, ízlése más, mint az emberé. A nyelv gonosz, „íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat... a nyelvet azonban az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni, fékezhetetlenül gonosz az, telve halálos méreggel. " (Jak. 3,5-8).

(chánáh) = táborozni! (8.v.) valóságos tapasztalatról van szó. Mikor a csacsi látva Isten angyalát, kitért előle, vállalva a megverés kockázatát. (4.Móz 22,22) Vagy gondoljunk Elizeus prófétára, aki Isten angyalainak védő serege mögött biztonságban érezte magát. Elmondhatta azt a szolgájának is: „többen vannak velünk, mint övelük. " (2.Kir. 6,16) Isten nagyságának tetteiről ugyancsak nagy alázattal szólhatunk, de tudnunk kell, hogy nem követheti azokat az ember legmerészebb fantáziája sem. Bizony Isten szavára még a csontok is megéledhetnek. (Ez. 37,1 kk).

„Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimenti az Úr." (34,20) Szenved az az igaz, de a gonosz nem szenved. Az igaz olyan dolgok miatt is szenved, amik mások számára magától értetődőek. Az igaz szenved igazságtalanság miatt, a mindennapi értelmetlen kérdések, tények miatt. Szenved az isteni rend megrontása miatt, a házasság, család, emberi közösségek kárai, veszteségei, s a bennük végbemenő istentelenség miatt. A világ így beszél: egyszer így, másszor úgy van. Az igaz azt mondja, nem kell ennek így lenni, hisz ez Isten ellen van! Isten nem minden esetben segít rajta. Olykor azt éli meg, hogy Isten segít rajta úgy, hogy vele szenved. A szenvedésében is igaznak és hűnek találja Istenét.

Az igaz nem mondhatja, hogy a szenvedés valami gonosz dolog. Éppen azt kell meglátnia Isten feleleteként, hogy Krisztus keresztjének nem átok lett a következménye, hanem áldás. A világ minden reménységét elvesztette volna, ha Jézus nem szenved érte. (1. Jn. 4,9). Az Isten és az igazak szenvedéséből él a világ és van jövője. Nyújtsuk csak ki mi is a kezünket a világra és mondjuk: „Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!" (4. Móz. 6,24-26). Isten áldását kapjuk meg mi a szenvedésben. A világnak áldásra van szüksége. Csak az Úr áldásából következhet a világ megújulása!

Isten harcol érted

35. zsoltár

Isten gyermekének ellensége Istennek is ellensége. Ő sorsközösséget vállal az övéivel ebben a világban: aki az Ő népe ellen támad, ellene tör. Ezért jogos a zsoltáríró felhívása, mindjárt az első versben: „Perelj Uram a velem perlőkkel, harcolj a velem harcolókkal." Isten erre valóban készen áll. Ez ugyanakkor azt is jelenti, hogy Isten gyermekének nem kell bosszút állnia önmagáért, nem kell magának legyőznie az ellenségeit. Van, aki a mi kísértéseinkkel szemben győzelmesen felvegye a harcot, akinek drága az Ő kegyeseinek halála, és éppen ezért, élete kockáztatása árán is, kész megvédeni azokat, akik tőle kérnek segítséget. A hívő ember nem harcol önmagáért: „Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr." Ne akarj igazságot szerezni magadnak, ne akarj bosszút állni az ellenségeiden, mert az Úr majd bosszút áll. Tömlőbe gyűjti az övéinek a könnyeit, és számon tartja a sóhajtásaikat. Szorongatott népének kiáltása eljut a fülébe, hogy alkalmas időben segítségükre legyen.

A hívő embernek az Úr a pajzsa. Nem a saját erejével száll szembe a kísértésekkel. Ha mégis a maga erejével próbálkozik, annak mindig bukás a vége. Aki azt gondolja, hogy dicsőséges keresztyén múlttal a háta mögött, életének akár a legparányibb kísértésével szemben is, győzelmes harcot vívhat, hamar megtapasztalja ennek az ellenkezőjét. A mi pajzsunk és páncélunk az Úr. Nekem vannak olyan kísértéseim, amelyeket annak idején, Jézus nélküli életemben, úgyszólván játszva legyőztem, de most döbbenten látom, hogy Nélküle nem megy. Jézus nélkül nincs erő, és nincs győzelem. Ő a mi pajzsunk, vértünk, Ő az, aki felkel a segítségünkre. Embereknél nincs megoldás, nincs megtartás. Éppen ezért, a hívő ember a szükség idején egyedül Isten segítségére vár. A világban élő ember a politikai hírek kedvező alakulását, a világ hatalmasainak a mosolyát várja. Vagy azt, hogy az életkörülményei másként alakuljanak, hogy a támogatói, a barátai biztató sorokat írjanak neki, és gondját viseljék a bajban. Isten hívő gyermekei azonban az Úrra várnak. Nekik nincs más vigasztalásuk, még annyi sem, mint az istenteleneknek. Nincs olyan hívő, akinek ne lennének gyönge pillanatai, aki egyszer-egyszer ne állna tehetetlenül szembe a kísértéssel. Éppen ezért nem lehet más megbízható támasz, csak a mi Urunk, Jézus. Ő ott van melletted, és mikor már összeroskadnál a terhek alatt, a karjaiba vesz. Mikor minden fény kialszik, Ő ott van, hogy világosságod legyen. Mikor mindenki elhagy, mikor megszűnik benned az élet, Ő akkor is ott van, hogy életed legyen.

Amikor Isten gyermeke imádkozik, szavai igazságként teljesednek be azokon, akik ellene támadnak. Isten odaáll az Ő szolgáinak a beszéde mögé, nem hagyja megszégyenülni őket. Ha az Ő szolgája azt mondja, hogy szégyen és gyalázat érje

őket, az Ő ellenségei valóban pirulnak, és olyanok lesznek, mint a polyva a szél előtt. Útjuk valóban sötét lesz, és az Úrnak angyala fogja kergetni őket. Az Isten nélkül élő ember sorsában ezek beteljesülnek. Szégyen és gyalázat az ő osztályrésze. Egy darabig fenn hordja az orrát, sikerülnek a dolgai, de elkövetkezik az idő, mikor szégyene és gyalázata az ő arcára borul, és meglátszik majd mezítelenségének rútsága. Hiába áll egy ideig úgy, mint a kőszikla, elkövetkezik az idő, mikor olyanná válik, mint polyva a szélben. Hány ilyen életsorsot látunk! A hatalmasok, akikről azt hittük, hogy örök alapokon állnak, egyszer csak megrendülnek, mert utoléri őket Istennek ítélete. Sokak fényes pályája egyszerre sötétségbe, homályba vész, mert az Úr angyala elkezdte „kergetni" és „verdesni" őket.

A világtörténelem folyamán, mióta Istennek népe elvált az istentelenek társaságától, a világ fiainak sohasem volt okuk arra, hogy Isten hívő gyermekeit üldözzék. Káinnak sem volt rá oka, hogy Ábelt bántalmazza. Meg vagyok győződve arról, hogy ha Káin birkái a szakadékba zuhantak, Ábel kihúzta őket onnan. Kezdettől fogva jogos hát a kérdés: miért bántalmazzák, miért verik arcul, miért adják keresztre Isten gyermekeit? Ez a világ sohasem tudja megindokolni, hogy miért üldözi a hívőket. A barátaid sem tudják megmondani, hogy miért gúnyolnak, miért bántja őket a tiszta életed és a kegyességed. Mit árt nekik, ha te nem dalolod velük a nótáikat, és nem mész velük a kicsapongás útján. Ok nélkül „vontak hálót" és „ástak vermet". Mi oka volt Heródesnek arra, hogy gyűlölje azt a néhány hetes csecsemőt? Néró és a többi császár mivel magyarázhatták, hogy üldözték, majd vértanúhalálra adták a keresztyéneket? Soha nem tudott magyarázatot adni ez a világ. Koholt ugyan hamis vádakat, de megindokolni igazán sohasem tudta, hogy miért gyűlöli Isten népét. Mert letörölte a könnyet az arcáról? Mert szeretettel hajolt le hozzá a nyomorúságában? Csak ezért gyűlölheti őket, más oka nincsen.

Az Isten nélkül élő embert váratlanul éri a romlása. Ismételten előfordul ez a Zsoltárok könyvében. Romlásuk a dűlő falhasadékhoz hasonló, mely egy váratlan pillanatban leomlik. Senki nem tudja megmagyarázni, miért éppen akkor, de egyik pillanatról a másikra összeomlik az egész, mert belső romlás emészti. Amilyen váratlanul éri az istentelent a romlás, olyan váratlanul szakad rá a hívőre az öröm. Szokták mondani, hogy az idő majd meggyógyítja a sebeket. A felejtésnek drága kegyelmi ajándéka valóban Istentől van. Gyógyír ez a világban élő, istentelen ember számára is. Isten gyermekei azonban nem így kapják a szabadulást: nem kell önszuggesztióval vagy más eljárásokkal gyógyítani magunkat. Az Úr letépi a fellegeket az övéi lelkéről egy váratlan pillanatban, és rájuk szakad az öröm. Egy szempillantás alatt szétszakad a ködfelhő, és dicsőségesen felragyog Isten napja. Nincs a keresztyén életnek olyan hosszú alagútja, mely után ne ragyogna fel még tündöklőbben a nap. Nincs olyan nehéz teher, amely után ne következne el, szinte

váratlan módon, a tehertől való szabadulás és annak öröme.

A bűn erősebb, mint én. Magamban nem vagyok képes felvenni vele a harcot. A bűn kegyetlen. Ez abban mutatkozik meg, hogy a szegényt és a szűkölködőt rabolja meg. A világi büntetőtörvények szerint is súlyosbító körülménynek számít, ha valaki nálánál szegényebbet, nyomorultabbat foszt ki. És íme, az ember nem lehet annyira nyomorult, hogy a bűn ne tudna még valamit elrabolni tőle. Ne higgye senki, hogy lehet olyan boldogtalan és szerencsétlen, hogy a sötétség hatalma ne tudná még boldogtalanabbá tenni. Ne higgye senki, hogy van olyan mélység, amelynél az ördög ne akarná még mélyebbre taszítani az embert. Ha az ördög átkutatja a zsebeidet, nem lehetsz olyan szegény, hogy ne találna valamit bennük. Megrabolja a szegényt és a szűkölködőt is. Ettől az erős fegyverestől szabadít meg téged a még erősebb, kegyelmes Jézus. Ettől a rettenetestől szabadít meg téged a még rettenetesebb Úr.

A világ olyan vádakkal illeti Isten gyermekeit, amelyekhez semmi közük nincsen. Tanúkat állítanak elő, és olyan dolgokról vallatják őket, amelyekről nem is tudnak. Figyeljük meg Pál apostol vagy Jézus vallatását! Olyan dolgokkal vádolják őket, amelyeket soha nem követtek el. Nem a valós bűneiddel fognak vádolni, amelyeket te már letettél a kereszt alá. A rablógyilkos, ha megtér, nem a tényleges bűneiért fog vértanúságot szenvedni, azért, mert ölt és rabolt, hanem azért, mert vallást mert tenni Jézusról. Ezért aztán hamis vádakat koholnak ellene. Ha hűségesen kitartasz Jézus mellett, az elkövetett bűneidért, amelyekről tudsz, és amelyekkel a Szentlélek is vádol, nem fognak perbe az emberek. De perbe foghatnak olyan bűnökért, amelyekről nem is hallottál.

A sötétség hatalma megrabolja az emberek lelkét. Ne higgye senki, hogy az ördög anyagi javakat akar elvenni tőlünk. E világ gazdagságát és kincseit nem félti tőlünk. Nem sajnálja a dicsőséget, a hírnevet, a nagyságot, az erőt, a pénzt, a kincseket. Ezek mindegyikét bőségesen adja, az embereknek a lábai elé rakja, mert jól tudja, hogy egyszer megtérül a befektetés, és mindezt visszakapja, a birtokosával együtt. Ő az ember lelkét akarja megragadni. Ezért mondja Jézus, hogy: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelkében kárt vall?" Az ördög kész odaadni neked a világ minden dicsőségét, csak add oda a lelkedet. Adja a testi vágyak piros rózsáit, a lábad elé rak minden szenvedélyt, ha kívánod, csak a lelkedet add oda neki. Testi örömökben azok a leggazdagabbak a világon, akiknek semmi erkölcsi gátlásuk nincs, akik a lelkűket egészen odaadták az ördögnek. Hogy aztán mi a vége ennek, és mi a következménye, erről fölösleges beszélni, vagy magyarázni. Nézz a tükörbe, nézd meg a ráncokat az arcodon, a sötét karikákat a szemed alatt, és megtudod!

A világ fiai örülnek, mikor Istennek gyermekei elbuknak. Boldogok, csapkodják a kezüket fölötte, hogy a „nagy hívő" most megkapta a magáét. Isten gyermekei pedig könnyeket hullatnak, mikor látják a világ fiainak romlását: „Az ő betegségükben gyászba öltöztem, böjttel gyötrettem lelkemet, imádságom keblemre vissza-visszaszállt." A zsoltáríró nem tud megnyugodni: hiába mondta el imádságát, mindegyre újra kell kezdenie, nem tudja abbahagyni a könyörgést. „Mintha anyámat siratnám, úgy jártam a bútól meghajolva." Ti, akik hisztek, hullattok-e könnyeket azok nyomorúságán, akik körülöttetek vannak? Jártok-e bútól meghajolva, és fáj-e a szívetek értük? Roskadoznak-e a lábaitok az ő terheik alatt?

Némelykor a sötétségnek árnyai úgy rettentenek bennünket, mint az oroszlánok ordítása. Nekünk ezt nehéz elképzelni, hiszen minket nem fenyegetnek oroszlánok. De vannak népek, akik nagyon is jól tudják, mit jelent, mikor felhangzik az oroszlánok üvöltése az éjszakában. Annak, aki nem élte át, azt is nehéz elképzelni, hogy milyen érzés tengeren utazni viharban. Ehhez hasonló lehet, mikor úgy megvadul körülöttünk a kísértéseknek árja, hogy már-már úgy érzi az ember, elszakadnak az eresztékek, összeomlik minden, és nincs menekvés. Ilyenkor lelkűnkből felszakad a kiáltás: „Uram, meddig nézed? Meddig kell még várni?" A nyomorúság pedig nem egyszer azzal tetéződik, hogy Isten hallgat, nem jelentkezik. Hiába kiáltozunk, nincs szabadulás. „Láttad, óh Uram, ne hallgass— Serkenj föl, ébredj ítéletemre, óh Uram, Istenem, az én ügyemért." Hasonló helyzetben voltak a tanítványok is, mikor hajójuk a tenger hullámai között hánykolódott, Jézus pedig nyugodtan aludt a hajón. Van a hívő ember életében is olyan időszak, mikor félelmetesen tombol a hullám, és ő kétségbeesetten így kiált fel, az ének szavaival: „Mester, a bősz vihar dühöng, hullám fölé hullám kél... nincs oltalom, nincs segély." Az éjszakai viharban az ember csak botladozik, de nem talál kivezető utat. Eljár az összejövetelekre, előveszi az Igét, és néha vakító fénnyel villan be a leikébe, hogy most megtalálta az utat, de aztán újra a régi homályba zuhan. Nyomorúságos, szörnyű idők ezek. Mit tehetnél a szorongatásnak ilyen éjszakáján, minthogy kétségbeesetten kiáltasz Istenhez: „Serkenj föl, ébredj ítéletemre, oh Uram, Istenem, az én ügyemért." Lehet, hogy szádon hang se jön ki, mert sírás fojtogatja a torkodat, csak a szíved mélyén kiált, kétségbeesett kiáltozással, a Lélek. Vigasztaló a tudat, hogy noha sokszor nem is tudjuk, mit kell kérnünk, és hogyan, de a Lélek hangtalanul esedezik érettünk. És mikor mi már nem tudunk kiáltani, amikor elapadt hitünk forrása, a Szentlélek még mindig kiáltozik értünk. Mindenkor érvényes, hogy Jézus esedezik érettünk, és közbenjárása meghozza a kívánt szabadulást.

Isten hívő gyermeke a nyomorúság idején isteni igazságra és ítéletre vár. Nem kér kedvezményt: természetes és magától értetődő, hogy vállalja a bűneit. A világ fiai

nem vállalják, hanem letagadják a bűneiket. A hívő azonban így kiált: „ítélj meg engem a te igazságod szerint, óh Uram, Istenem, hogy ne örüljenek rajtam!" A világ fiai a maguk igazságára támaszkodva elvesznek, akik azonban Istennek igazságára és ítéletére támaszkodnak, azok megtartatnak. Jöhet olyan időszak a hívő ember életében, mikor úgy tűnik, hogy a hitetlenség benyelte az életét. Úgy látszik, nincs többé megtartás és szabadítás. A világnak erősei és hatalmasai így kiáltoznak: „Elnyeltük őt!", és örülnek. Mégis van megtartás, és eljön az idő, amikor ezek pirulnak és megszégyenülnek, mert korai volt az örömük. A Jelenések könyvében olvassuk, hogy mikor Istennek két bizonyságtevőjét megölik, nagy öröm támad Sodomában. Ajándékot küldöznek egymásnak az emberek afeletti örömükben, hogy elpusztultak a bizonyságtevők, akik Isten beszédeivel gyötörték őket. Azok azonban, három és fél nap múlva, megelevenednek a nagyváros utcáján. Lehetséges, hogy a világ már úgy látja, elveszett Istennek gyermeke, Isten azonban tudja, hogy még van benne élet, és megeleveníti, talpra állítja őt. A végső öröm Isten választottainak az öröme: ők afelett örvendeznek, hogy nagy az Úr, és kívánja az Ő szolgájának békességét. Van a világban sokféle győzelem és diadalmámor, felhangzik sok diadalének, de a végső hálaének, az utolsó diadal az lesz, amikor a győzte sek nyelve hirdetni fogja Isten igazságát és dicsőségét. A végső, döntő szót Isten mondja ki, ezért „ne csüggedj lelkem"! Ne csüggedj, hívő lélek, hanem emeld fel a fejed, mert egyszer még a te nyelved is hirdetni fogja Isten dicsőségét! Azért nézz csak rá, és ne nyugtalankodjék a szíved, mert Ő harcol érted, és hordoz téged. Jézus, aki tusakodott érted a Gecsemáné kertben, majd vérét hullatta érted a Golgotán, most ott van az Atya Istennek jobbján, és harcol érted, sőt veled is, önmagádért.

A látszat ellenére is

3 7. zsoltár

Gyakori kísértés a hívő számára, hogy irigység támad benne, és vád Isten iránt, mikor a gonosztevők töretlen életpályáját látja. Nem érti, hogy miért megy neki rosszabbul, mint a körülötte élő istenteleneknek. Volt ilyen időszak a Dávid életében is, bár nem tudjuk pontosan, hogy mikor: amikor Saul gonoszságai gyötörték, vagy amikor fájó szívvel kellett látnia, hogy a lázadó fiú, Absolon mellé

állt az országa, holott ő tette kockára az életét, és vetette latba minden erejét azért, hogy Izraelt naggyá és dicsőségessé tegye. Atyjuk és pásztoruk volt, mégis elfordult tőle a nép. Joggal támadhatott fel benne a keserűség, amikor futva kellett mentenie az életét a gyűlölői elől. Emlékezz csak vissza a saját életedre: bizonyára téged is elfogott a keserűség, amikor láttad, hogy mások milyen könnyen jutnak ruhához, ételhez, italhoz, neked pedig, minden hűséged dacára, nélkülöznöd kell. Isten gyermekei akkor kerülnek bele a kísértéseknek ebbe a fogójába, amikor szem elől tévesztik, hogy Isten ítélete és igazsága nem a ma eseményeiben bontakozik ki a maga teljességében. A ma eseményei mutathatnak egészen más képet, mint ami a valóság. Úgy tűnhet, hogy Isten gyermeke csatát vesztett, szégyen és csúfság érte, a világ sorsa pedig felfelé ível. Mikor azonban a hívő szemei megnyílnak, meglátja, hogy azok levágatnak, mint a fű, és hirtelen elfonnyadnak: nincs az életüknek gyümölcse és maradandó értéke. A legváratlanabb pillanatban jön el rájuk a romlás. Lehet, hogy nagyot és dicsőt építettek, de egyszer csak jajveszékelve, kezüket tördelve vergődnek, a porba hullott nagyságuk, a gyalázatba merült dicsőségük romjai felett. Éppen azért, a keresztyén ember bizakodjék csak az Úrban, minden időben, és cselekedje a jót, még akkor is, ha úgy látja, hogy az ő jócselekedeteinek nem sok értelme és célja van.

A keresztyén élet nem ábrándozásból és fellegjárásból áll. Vannak emberek, akik azt gondolják, hogy az Isten igéje egy csodálatos költemény. Mások azt hiszik, hogy a keresztyénség annak felel meg, amit a mennyországról olvasnak az Igében. Vagy szeretnek lelkes szónoklatokat, prédikációkat végighallgatni. Ehhez azonban nem kell keresztyénség. Az ókori görög szónoklatnak is megvoltak a maga iskolái, ahol azt a nemes szellemi élvezetet űzték, hogy kiváló szónokok előadásait hallgatták. És bár magasztos gondolataik voltak, közben részegre itták magukat, paráználkodtak, és bálvány isteneik voltak. Fennkölt gondolataik voltak az istenségről, és közben emberhez nem méltó, állati életet éltek. Semmivel sem különbek azok a „keresztyének", akiknek nagyszerű kijelentéseik vannak, gyönyörű gondolatokat vetnek papírra, vagy elgyönyörködnek egy vallásos zseni hallgatásában. Ez nem keresztyénség. Isten azt kívánja, hogy „e 3. vers földön lakozzál és hűséggel élj". Ahogy jársz-kelsz a világban, az élet hétköznapi eseményeiben jusson kifejezésre, hogy te Isten gyermeke vagy. A munkahelyeden, abban a környezetben, ahová Isten állított. Az utcán, a villamoson, a műhelyben, az irodában mutatkozzék meg a Krisztussal való közösséged, és nem pedig abban, hogy szellemi légtornákat űzöl bonyolult bibliai helyekkel. E földön hűséggel élni csak az tud, aki az Úrban gyönyörködik. Minden más gyönyörűség előbb-utóbb zsákutcába vezet, vagy mellékvágányra visz. Jézus az egyetlen, akiben ha gyönyörködünk, helyes irányban tartja az életünket. Aki Jézust nézi, nincs kitéve annak, hogy másokat utánozzon, nem bizakodik el, nem válik gőgössé, nem támad a szívében irigység és pártütés. Aki másban gyönyörködik, annak a gyönyörűsége

hamar odalesz, virágból zörgő kóróvá változik. Minden e világi gyönyörűség így végződik egyszer.

Ha nem Jézus a szíved gyönyörűségének tárgya, akkor nem számíthatsz rá, hogy beteljesednek a szíved kérései. Felébred a szívedben sok tisztátalan, önző és irigy vágyakozás, amelyeket nem teljesíthet be Isten. Jézusban gyönyörködve azonban, szíved gondolatai mennyeivé válnak, amelyeket Isten beteljesít. Ezért mondja Jézus, hogy keressük először Istennek országát, és annak igazságát, és a többiek megadatnak nekünk. Csakhogy mi fordítva csináljuk! Először földi kincseket akarunk megnyerni, és azután keresni Isten országát. A gyakorlati kegyességünkben is úgy van, hogy előbb elvégezzük a dolgainkat, és azután imádkozunk, holott az Ige így szól: „Gyönyörködjél az Úrban és megadja néked szíved kéréseit."

Amikor sérelem vagy bántalom ér, ne szerezz magadnak elégtételt. Ritkán fordul elő, hogy méltatlanul bántalmazzanak. Engem például ugyan még nem sok bántalom ért, de ha mérlegre tettem őket, mindig meg kellett állapítanom, hogy nem méltatlanul értek. Méltán aláztak meg, méltán vádoltak, sőt, soha nem mondtak rólam olyan gonoszát, ami a valóságban ne lenne még rosszabb. Isten világosságában úgy látom, hogy ha valaki a bűneimet, az igazságnak megfelelően, vádiratba akarná foglalni, bármennyire lihegne is a gyűlölettől, meg sem közelítené a valóságot, csak a dolgok felszínét érintené. Méltatlan vád tehát bajosan ér minket, de még ha így lenne is, ha elgáncsolnak, vagy fel-5. vers ökleinek, „hagyjad az Úrra a te utadat", majd ő teljesíti. Ne bosszankodjál a gonoszra, mert az csak rosszra vinne. Hidd el, nincs olyan igazságtalanság, ami egyszer, valamilyen formában, napvilágra ne jönne. Isten engedte megtapasztalnom, hogy mikor reszkettem az Ő szentsége előtt, és a világ részéről igazságtalanság ért, azok, akik méltatlanul bántak velem, később kénytelenek voltak a segítségemet kérni. Isten kegyelme felhozza a mi igazságunkat. Ne keresd, ne firtasd a magad igazságát, ne akard magad minden dologban igazolni, ne támadjon fel benned azonnal az ügyvéd, amikor valamiért megszidnak! Felhozza a te jogodat bizonyosan és fényesen, mint a delet. Ne vitázz, ne védd körömszakadtáig a magad meggyőződését, hanem engedd el azt, aki vitába száll veled, hogy menjen a maga útján! Ha majd visszatér rosszul sikerült útjáról, és te, gúnyos megjegyzések vagy tudálékosság helyett gyengéden bekötözöd a sebeit, és megpróbálsz vele együtt megoldást találni, emésztő tűz lesz ez, mely a megszégyenített emberben elégeti kevélysége maradványait. Miközben az önmagunk igazsága újabb gyűlöletnek a rönkjeit rakja a katlan alá.

A bosszúság mindig rosszra visz. Aki haragszik, annak nincs igaza. Jézus, mikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem a bosszúállást Arra hagyta, aki

igazságosan ítél. Megtörtént már néhányszor velem is, hogy vitázni kezdtem, és bár a bíróság biztosan nekem adott volna igazat, mégis mélyen meg kellett szégyenülnöm az én Uram előtt. Hányszor keveredünk bele fölösleges vitákba, hányszor hencegünk, fenyegetőzünk és bosszankodunk! Hányszor támadnak emiatt bosszúálló gondolataink! Mennyi megszégyenüléstől és megaláztatástól kímélhetnénk meg magunkat, ha csendben maradnánk! Megnyugvás csak az Úrban van, sehol máshol. Vele az élet nehézségeit is békességgel hordozzuk. Miután egyszer több éjszakán keresztül nem aludtam, egy olyan szobatársam akadt, aki az egész éjszakát végighorkolta. Álmatlanul forgolódtam az ágyamban, és arra gondoltam, hogy: „Na, még csak ez kellett nekem!" Olyan kínban voltam, hogy néhány órai kínlódás után elhatároztam, hogy felkelek, és kimegyek az utcára sétálni. Azonban egyszer csak eszembe jutott, hogy olvastam egyszer egy hívő emberről, aki jó néhány éjszakát olyan börtönben töltött, ahol leülni sem tudott, mert piszok, sár és patkányok voltak a lába alatt. Egyszerre elöntötte szívemet a hála, hogy ehhez mérten én királyi ágyban, gyönyörű helyen, pompás levegőben alszom. Miért zúgolódom hát? Néhány perc múlva el is aludtam. Csillapodjál le az Úrban! Ne zaklasd fel magad! Annak csak újabb békétlenség és nyugtalanság a következménye! Ahelyett, hogy bosszankodnál a hitetlenre, amiért jól sikerülnek a dolgai, gondolj arra, mit ér, ha negyven vagy hatvan esztendeig minden sikerül neki, ha utána elkárhozik? Isten gyermeke azonban, minden látszat ellenére, bizonyosan megérkezik.

A végső győzelem csak idő kérdése. "Az elvetemültek kivágattatnak, de akik az Urat várják, öröklik a földet." Egy kevés idő még és nincs a gonosz. Csak idő kérdése, hogy az én szabadulásom eljöjjön, és az ő ítélete beteljék. Mi azonban nem szeretünk várni. Úgy vagyunk vele, mint az egyszeri ember, hogy: „Add meg Uram, de mindjárt." Gondoljunk azonban arra, hogy mennyit vár Isten, mennyi türelme van, holott minden oka meglenne rá, hogy türelmetlenkedjék. Hiszen Ő a feltételeket, a maga részéről, teljesítette! Isten mindent elvégzett. A hitetlenség láttán mi is szívesen vennénk, ha Isten tüzes nyila azonnal elpusztítaná azokat, akik engedetlenek. Nincs türelmünk kivárni a dolgok végét, pedig nem szabadna elfelejtenünk, hogy idő csak a jelenvaló világban van, és azonnal megszűnik, amint egyszer kilépünk innét.
Isten nevet a gonosz erőfeszítésein. Ha ugyanaz az indulat van bennünk, mint Jézus Krisztusban, akkor bennünk sem támadhat sem félelem, sem bosszankodás a gonosz miatt. Amíg tudjuk, hogy a győzelem a mi oldalunkon van, addig nevetséges az ellenség áskálódása. Ha én, mondjuk, bezárom a főbejáratot, és valaki körbefutja a házat, hogy a hátsó ajtóhoz érjen, de én közben azt is bezárom, akkor én is nevetek az ő erőfeszítésein. Ezért nevet Isten a gonosznak csel vetésén, mert jó előre kiépített védelmi, sőt támadó vonala is van, minden támadásával szemben. Ne ess kétségbe, amikor a sötétség

hatalma támad: fogadd mosolyogva, és mondjad neki, hogy nem jöhet olyan kísértéssel, amilyet Krisztus ne győzött volna már le. Nem illethet olyan váddal, amilyennel te nem illetted volna már magad Jézus előtt. Egy barátomnak a kislánya elszakította a ruháját. Mikor megláttam, figyelmeztettem, hogy elszakadt a ruhája. Rám nevetett, és ezt válaszolta: „Tudja már azt az édesanyám!" Nem rémült meg, nem esett kétségbe, mert a bíró már felmentette őt. Ha Jézussal rendben vannak a dolgaid, mondhat az ördög, amit akar. Mehet panaszkodni, árulkodni is, mert Jézus az egész szívünket ismeri, és nem lesz meglepetés neki, amit mondani fog. Nem jöhet olyan kísértéssel sem, amelyikről már ne beszéltem volna Jézussal, hogy őrizzen meg benne. A gonosz rágalmazása és vádaskodása önmagára hull vissza. Az a kárhozat lesz az osztályrésze, amellyel Isten gyermekeit akarta elnyelni. Nem lesz nagyobb kárhoztatás a hitetlen világ számára, mint az a kereszt, amit győzelmes mámorában, öntelt gőggel emelt a Golgotán. Bizony, a fegyver, mellyel a nyomorul tat és a szegényt akarták elejteni, a saját szívükbe hatol.

Isten áldása gazdagít meg, nem pedig a testi javak. Az igaznak többet ér a kevés, mint a gonosznak az ő gazdagsága. Bárki megtapasztalhatja, hogy a kevesebb vagyon, Isten áldásával, nagyobb érték, mint a nagy gazdagság, áldás nélkül. Ő meg tudja szaporítani a kevés pénzt is, mások kezében pedig értéktelenné tenni a sokat, így van ez az idővel is. Amikor Isten megáldja az időnket, néhány óra alatt többet végzünk el, mint máskor napok alatt. Ugyanez áll az erőre is: vele többet ér a kevés, mint nélküle a robusztus testi adottság. Sokszor kimerültén, zúgó fejjel és a félelemmel, hogy a következő pillanatban összeesem, többre megyek, mint mikor úgy érzem, hogy minden erőmnek a birtokában vagyok. Nincs olyan jólét, nincs olyan erő, amit Isten meg ne ronthatna. Az igazakat támogatja az Úr, a gonoszok karját meg egyszerűen eltöri.

Isten jól ismeri a feddhetetlenek útját. Ne csüggedj el, hogy a munkádnak, az utadnak nincs jutalma! Jól tudja Isten, ha a testvéreidet hordozod, ha teljes odaszánással harcolsz a kísértéseiddel. O nem aszerint ítél meg, hogy az életed milyen eredményes, hanem aszerint, hogy milyen hűséges vagy. Lehet, hogy valakinek látszólag győzelmes élete volt, mégsem lesz olyan ragyogó koronája, mint an nak, aki bukdácsolva járt, mert Isten mindkettőjük életében az odaadást és a hűséget nézte. Éppen ezért ne keserítsen el az emberi vélekedés, ne zaklassa fel a lelkedet az, hogy mit mondanak az emberek! Az Úr tudja a feddhetetleneknek útjait, és örökségük mindörökre meglesz. Lehet, hogy az emberek elvitatják a fejedről a koronát, nem ismernek el, haszontalannak bélyegzik az életedet, de az a lényeges, hogy az Úr ismeri a feddhetetlenségedet, és nála van az életed jutalma. Éppen azért nem szégyenülnek meg Isten gyermekei a veszedelemben, mert az Úr tudja az ő útjukat, a hitetlenek bizo-dalma pedig olyan, mint a fájós láb. Míg az igazak éppen

a szükség idején tapasztalják meg Istennek nagy szabadítását, addig a gonoszok, „mint a liget ékessége" füstként múlnak el. Jóllehet fojtogatott a jelenlétük, csípte-marta a szemeidet, mint a füst, de eljön az Úrnak szele, rájuk fuvall, ők tovatűnnek, és nincsenek többé. A világ fiai és az Isten gyermekei között a pénzügyek tekintetében is feltűnő különbség van. A gonosz kölcsön kér, és nem adja meg, tehát nemcsak azt tartja meg magának, ami az övé, hanem még azt is meg akarja szerezni, amihez nincs joga. A világ erre van berendezve: minél többet megszerezni, összeharácsolni. Hogy ez mások véres verejtékébe kerül, hogy könnyeket hullatnak miatta, hogy éheznek, és rongyokban járnak, az nem zavarja őket. Elvenni, megragadni, minél többet markolni, ez a jelszavuk. Ezzel szemben, a hívő ember gazdasági felfogása ez: jobb adni, mint venni. „Az igaz irgalmas és adakozó." Nemcsak azt adja oda tehát, ami jár, hanem a járandóságon felül is ad, az ő szívének irgalmassága szerint. Ez a legpontosabb mérleg, amelyen le lehet mérni, hogy kinek milyen a szíve. Aki legfeljebb azt adja, ami jár, az még nem hívő ember, csak becsületes. A hívő ember irgalmas és adakozó. Minél többet adhat, annál boldogabb. Alig van kínzóbb dolog, mint a ki nem elégített irgalom: ha szeretnék segíteni valakin, akinek a szenvedései nekem is fájnak, és nem tudok. Ezzel szemben, a kielégített irgalom örömmel tölti el az embert. Az igaznak szíve irgalomra indul, és boldog, hogy ezt az irgalmasságot kielégíthette. Annál is inkább, mert nagyon jól tudja, hogy anyagi javai Istentől vannak. Amink van, nem a miénk, csak ránk lett bízva, hogy sáfárként gazdálkodjunk vele. Ha a hamis mammonon, a pénzen nem tudunk magunknak barátokat szerezni, hanem inkább ellenségeket szerzünk vele, akkor ki bízna ránk más, igazabb javakat? A hívő embernek egy pillanatra sem szabad szem elől tévesztenie, hogy anyagi javai Istennek ajándékai. „A kiket ő megáld, öröklik a földet, és a kiket ő megátkoz, kivágat-tatnak azok." Az a darab kenyér, ami a kezedben van, Isten ajándéka. Aki ennek tudatában van, az hálás szívvel tud visszaadni belőle mindazoknak, akiket Isten, ezzel a céllal, az útjába állít. Anyagi javait csak az tekinti zsákmánynak, aki elfeledkezik róla, hogy a földnek, az ítélet szerint, csak tövist és bogáncsot kellene teremnie. Ha mást is terem, az Istennek az ítéletben, vagy annak dacára is, megmutatkozó kegyelme. Amikor asztalodra kerül a kenyér, vagy a pénztárcádhoz nyúlsz, ez jusson az eszedbe!

A céltudatos élet Isten ajándéka. A világban élő ember céltalanul tévelyeg. Alig akad ember, aki az élet céljára nézve értelmes választ tudna adni. Az emberek legnagyobb része él, hogy egyék. Mondanom sem kell, hogy ennél az életnél a versenyistállók lovainak is különb élete van. Másik részük megkeseredetten mondja, hogy a családomért élek, vagy azért élek, hogy dolgozzam, de hangzanak cinikus válaszok is, hogy: vagyunk, mert lettünk, stb. Vannak, akik ezt a kérdést fennhéjázó kézlegyintéssel intézik el, hogy ne kelljen elárulniuk megkeseredett szívük gyötrelmét, ugyanakkor azonban nem tudják meghatározni az életük

célját. Csak azok járhatnak céltudatosan, akiknek az Úr szilárdította meg a lépteiket. A többieknek olyan az életük, mint a tréfabeli részeg emberé, aki az útnak mindkét oldalán érkezett haza, annyira tántorgott. Hányan vannak úgy, mint a holdkóros fiú, akit, az Ige szerint, a betegség vetett tűzbe és vízbe: vagy az érzéki örömök ragadják a magasba őket, vagy a testi szomorúság rántja le őket a mélybe. Kiegyensúlyozott, megbékélt élete csak annak van, akinek az Úr szilárdította meg a lépteit.

Más dolog elesni és megint más elterülni. Jó, ha Isten gyermekei ezzel tisztában vannak. Ha hétszer elesik is az igaz, felkel, az istentelenek azonban egy nyavalyával is elvesznek. Nagy különbség az, hogy valaki elesik egy bűnben, és nem tud felállni: fetreng benne, vitetik és sodortatik az áradás által, mind mélyebbre, vagy pedig elesik, és Jézusra nézve, újra talpra áll. Ne tételezze fel magáról senki, hogy a keresztyén életben odáig jutott, hogy ő már nem botlik meg. Szinte bizonyosra veszem, hogy ha kijelenteném, hogy „én pedig nem esem el", még ma elesnék. Az elbizakodott ember mindig tőrbe kerül. Igazat ír a Példabeszédek könyve: „Kevélység jő: Péld 11,2. gyalázat jő... "

Isten gondviselésére csak az igazak tarthatnak igényt. Sok ember zúgolódik amiatt, hogy Isten nem ad neki kenyeret, nem veszi le a válláról a gondot, hogy betegséggel, nyomorúsággal látogatja meg. És mintegy számon kérik Istenen, hogy miért. Holott csak az Istennel közösségre jutott embereknek van joguk az életnek fájához. Csak azok járulhatnak imádsággal Isten elé, akik, Jézus Krisztusban, fiai lettek az Atyának. A szolgáknak csak a szerződésben biztosított ígéretekhez van joguk. A szerződés pedig tövist és bogáncsot biztosít. Ki űzetést a paradicsomkertből, eltiltást az élet fájától. Sokan ott tévednek, hogy úgy jönnek az Úrhoz álmaikkal és vágyaikkal, hogy a fiúságuk nincs rendezve. Értsd már meg egyszer, hogy nincs jogod kenyeret kérni addig, amíg Isten nem az Atyád. Jézus, az úri imádság megszólításában, tisztázza ezt a kérdést: „Mi Atyánk... " Mielőtt tovább imádkoznál, állj meg és vizsgáld meg, atyád-e Ő neked és valóban a fia vagy-e, és utána mondd el a kéréseidet neki. Tehát csak az igaz magzatja nem válik elhagyottá és kenyérkéregetővé.

Aki nem akar szűkölködni, az tegye ezt: „Mindennapon irgalmatoskodik és kölcsön ad." Aki irgalmas, az Úrnak ad kölcsön. Ismertem valakit, aki nagyon szűkös fizetéséből tartotta el a családját. Mégis olyan mértékben adakozott, hogy volt eset, amikor már-már úgy láttam, ez könnyelműség. Asztaláról azonban soha nem hiányzott a kenyér. Láttam őt stoppolt ruhában, de mezítelenül soha. Nekik is alig volt, mégis vendégül láttak sokakat. Egy konferencia alkalmával, szobájukból a bútorokat is kihordták, hogy elférjenek a vendégek. Mégsem szűkölködtek soha. Ezzel szemben láttam olyan keresztyén embereket, akik a fogukat szívták, mikor

valaki a szőnyeg mellé lépett, mert féltették a fényesre sikált padlót. Nem mertek vendéget fogadni, mert takarítani kell utánuk, mert nincs mit enni adni, és így tovább. Pedig igaz az Ige, hogy aki mindennap irgalmatoskodik, annak még kölcsönre is futja. Amíg mások kölcsön kérnek, ő kölcsönt folyósít. Ha bővölködni akarsz, szórd szét, amid van. Ez az egyetlen megoldás. Amíg a javaidat magadhoz szorítod, elolvadnak, semmivé válnak, de mikor elkezded szétszórni őket, megsokasodnak. Nem hangsúlyozhatjuk eléggé, hogy az egészséges keresztyén életnek két oldala van: egy passzív és egy aktív. A passzív így mutatkozik meg: „Kerüld a rosszat!" Az aktív, ezzel szemben, így: „Cselekedjél jót!" Vannak emberek, akik úgy gondolják, elég, ha nem tesznek semmi rosszat. Ez azonban lehetetlen. A rossz elkerülésének ugyanis éppen az a legcélravezetőbb módja, hogy cselekedjük a jót. Nem tudod elhallgattatni a lelkedben a régi dallamot, ha azonban új éneket énekelsz, az kiszorítja a régit. Egy edényből lehetetlen teljesen kiszívni a levegőt, de ha vizet töltünk bele, az kiszorítja. A passzív ellenállás nem vezet célra, az aktív cselekvés azonban igen. Ha vétekre csábít a tekinteted, beszélj Jézus Krisztusról. Az unalmas délutánjaidat használd fel arra, hogy járj körbe, és tegyél valami jót. Meglátod, hogy kiszorul életedből a gonosz.

A látszat ellenére, van különbség az igaz és a gonosz között. Bár úgy tűnik, hogy a gonoszoknak minden sikerül, eljön az idő, amikor a magvukat is kiirtja Isten. Mikor egy alkalommal végigmentem a híres Békási-szoroson, engem, alföldi embert, ko molyan szorongatott a gondolat, hogy mi lenne, ha ezek a hegyek ránk szakadnának. Meg is jegyeztem, hogy nem kellene nekünk se koporsó, se temetési beszéd. Valaki azt mondta erre, hogy mégis lesznek emberek, akik ezeknek a hegyeknek fognak kiáltani, hogy rejtsék el őket a Bárány haragja elől. Rettenetes az, ha valakire ráomlik a szikla, de még ez is oltalom lesz az Isten haragjával szemben. Az ítéletkor lesznek emberek, akik inkább vállalnák, hogy rájuk szakadjanak a hegyek, mint hogy Isten lángtekintete elé kerüljenek. Bizony, akkor lesz különbség: nyilvánvalóvá lesz, hogy az igazak öröklik a földet, és mindvégig rajta lakoznak.

„Bölcsességet beszél az igaznak szája, és nyelve ítéletet szól." A világ bolondságnak tartja ezt a bölcsességet: Isten bölcsessége a világ szemében bolondság. Ha igaz ember vagy, akkor, akár jókedved van, akár rossz, Isten bölcsessége szólal meg rajtad keresztül. Amíg az istentelen ember legmegfontol-tabb kijelentése is bolondság, a hívő ember szája minden időben bölcsességet szól, és ítéletet. Anélkül, hogy akarná, beszédével megítéli a környezetét. Nem kell szándékosan ítélkeznie, mert a bölcsesség önmagában is leleplezi a bolondságot, ahogy a világosság az által, hogy felgyulladt, előzi a sötétséget. Ha Isten megigazított, akkor a beszéded megítéli a környezetedet.

Ahogy a mérleg is megméri, amit ráhelyeznek.

A hívő ember elhatározásait nem a lelkiismeret, hanem az Isten igéje irányítja. A lelkiismeretünk megvesztegethető. A szívünk, amikor csak teheti, meg is vesztegeti. Egyedül a Szentlélek megvesztegethetetlen és igaz. Isten Lelke pedig nem az érzéseink által, hanem az igén keresztül tanácsol bennünket. Bizony, a jó lelkiismeretünk dacára is vígan elkárhozhatnánk, mert nagyon sok esetben kifica-modott lelkiismeretünk van, és jónak mutatja azt is, ami gonosz. Ha igazságban akarsz járni, akkor életed mértéke Isten törvénye legyen. Az Úr nem adja át az övéit a gonosznak. Jóllehet fogát csattogtatja körülöttük az ellenség, és minden igyekezetével a megrontásukra tör, Isten megőrzi őket: „De az Úr nem hagyja azt annak kezében, sem nem kárhoztatja, mikor megítéltetik." Nincs hatalma fölöttük a démoni erőknek. Testét megölhetik, de arra nincs módjuk, hogy a lelkének ártsanak. Megismertem valamennyit a sötétség kísértéseiből, megsejtettem valamit szörnyű hatalmából, mégis állítom, hogy senki nincs a világon, aki árthatna nekem. Ha a pokolnak minden hatalma egyedül engem támadna is, ha eljönnének a démonok a bárokból, és a mulatóhelyekről, akkor sincs hatalmuk felettem, mert az Úr nem hagyja, íme, újra itt van ez a csodálatos „de": leselkedik a gonosz az igazra, de az Úr nem hagyja. A gonosz ott leselkedik rád, ahol a legkevésbé sejted: a legszentebb bibliaköri közösségben, vagy amikor, egyéni csendességedben, az ige fölé hajolsz, és imádságban, lelki életed legszentebb pillanatait éled át. Ott leselkedik az ajtóhasadékon át, hogy megfojthasson téged. De az Úr nem hagyja. Ha hagyná, akkor azonnal elpusztítana, mert halálra keres.

Az ítélet és a kárhoztatás között különbség van. A hívő emberek is megítéltetnek, de nem kárhoztatja őket senki. Isten számon kéri rajtam a tetteimet: ha például hazudtam, akkor szégyenkeznem kell miatta. Ha valakit megsértettem, meg kell aláz-kodnom előtte. Az a különbség a hívő és a hitetlen ítélete között, hogy a hívő, ha tékozló fiú módjára is, de megtalálja az utat hazafelé, a hitetlen azonban elbujdosik, mint Káin, és hordozza átkát. A hívő az ítéletből megfényesedve kerül ki, mint az arany, a hitetlen azonban elolvad a tégelyben, és semmivé válik. „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak... " Noha a világ kárhoztat bennünket, ez Rom s,i alaptalan és jogtalan: Isten választottait nincs joga kárhoztatni senkinek, hiszen Krisztus megigazította őket.

Noha az ördög sokszor megkísérli elhitetni velünk, hogy nem érdemes az Úrra várni, Isten gyermekeinek boldog megtapasztalása, hogy ha késik is, bízhatnak benne: „Várjad az Urat, őrizd meg az ő útját és fölmagasztal téged." Az Úrnak megváltót- 34. vers tai egyszer meglátják, hogy kiirtatnak a gonoszok. Tudom, hogy

nem vonnák feketébe a bazilikát, és nem raknák tele gyászlobogókkal a Rákóczi utat, ha közülünk valaki meghal, mégis eljön az idő, amikor azok, akik most lenézettként járnak a világban, vele együtt megjelennek a dicsőségben. Szeretném megszorítani csüggedt kezedet, és a szívedbe vésni kitörölhetetlenül, hogy mindennek dacára mégis érdemes az Ő útján járni.

A világi dicsőség csak látszat-dicsőség. A zsoltáríró látta terjeszkedni a gonoszt, mint gazdag lombozatú fát, de mindez elmúlt. Itt van újra a megrendítő „de". Jó lenne ezt a kötőszót hatalmas plakátokra írni, és végigvinni a világ hiúságvásárán. Egyszer egy képeslapon láttam egy szétbombázott városnak a képét. A tető nélküli, elüszkösödött házakról az jutott az eszembe, hogy egyszer Isten ezt az egész világot így rázza ki a rongyaiból. Nemcsak a selymet és a bársonyt, hanem a kegyesség caf-rangjait is letépi majd. Vannak, akiknek fényesebb ornátusaik vannak kegyes cselekedetekből, mint a legdíszesebb papi ruha: olyan tornyos sapkát csináltak maguknak, hogy az ajtón bizonyára nem férnének ki vele. Egyszer azonban elmúlik mindez: 36. vers „Kerestem, de nem található", mondja a zsoltáríró. Micsoda megdöbbentő ítélet ez! Gondolj arra, hogy egy ház egyik napról a másikra eltűnik, és csak az üres telket találod! Amíg e sorokat írom, valakinek a halálhíre érkezett hozzám. Lehet, hogy órákkal ezelőtt még megnyomorította a tekintélyével a környezetét, ma pedig üres a helye az elnöki emelvényen. Elsodorta a vihar. Az ítélet ugyanis csak azokat sodorja el, akik nincsenek az Úrban.

„A jövendő a béke emberéé." Jézus is hasonlókat mond a hegyi beszédben: „Boldogok a szelídek, mert ők örökségül bírják a földet.", „Boldogok a békességre igyekezők, mert ők Isten fiainak mondatnak." Korunkra is igaz, hogy a jövendő mindig a béke emberét igazolja. A gyűlölködő, izgága, veszekedő ember egyszer csak visszatér hozzád, békét keresve. És a jövendőre nézve is igaz hogy nem a Sátáné, hanem a béke emberéé: az Embernek Fiáé. Ő adhat békességet, és adja is azoknak, akik Őbenne hisznek. Béke országában a bűnösök mind elvesznek, és a gonoszoknak vége a pusztulás.

Megszabadít, megvéd, megsegít. Ebben a három szóban benne van az egész keresztyén élet. Ha csak megszabadítana, de nem védene meg, akkor újra rabságba esnénk. Mit érne azonban egy fejlődésképtelen keresztyén élet az Ő oltalma nélkül? Ő meg is segít. Aki megszabadult a bűnből, az nem maradhat mindig a megtérés utáni, kezdeti állapotában: egyre világosabban kell látnia az Atya akaratát, egyre készségesebbé kell válnia az engedelmességben és az odaszánásban. Vannak elkorcsosodott keresztyének, akik, mintha egy időre kiszöknének Isten oltalma alól, majd elcsigázottan térnek vissza újra oda. Aki azonban tudatosan, minden kísértésben Isten oltalma alá menekül, az fokozatosan többre jut, a látszat ellenére is. A világ ugyanis úgy látja, hogy egyre kevesebbje van, mert

mindig összébb sül, kiolvad belőle az én-tudat zsírja, de annál ízesebbé válik az élete. Lehet, hogy szorongatja szívedet a gonoszok jó szerencséje, és sokszor kísért a gondolat, hogy érdemes-e egyáltalán Isten útján járni. De a látszat ellenére se dobd el a bizalmadat, mert nagy jutalma van! Hajtsa szívedet a legszentebb „mégis": a látszat ellenére is van megérkezés!

Siess segítségemre

38. zsoltár

Rettenetes dolog, amikor Isten haragszik. A Jelenések könyve szerint, amikor Isten haragja kitöltetik a világra, borzalmak borzalma lesz a földön. Aki iszik a mindenható Isten haragjának a kelyhéből, annak szörnyű lesz a sorsa. Jaj lenne az üdvösségre választottaknak is, ha Isten az Ő haragjában ostorozná meg őket. Mert Ő haragszik a bűn miatt, de az övéinek ostorozását nem búsult haragjában cselekszi, hanem arra az időre hagyja, amikor haragja elmúlt. Búsult haragját majd akkor árasztja ki erre a világra, amikor az övéit már elvitte innen. Azért könyörög a zsoltáríró is így, hogy: „Uram, haragodban ne fenyíts meg engem." Isten meghallgatja ezt az imát, mert haragja kitöltetett a Golgotán, és így, akik bűneik tudatában a kereszthez jönnek, azokat nem haraggal, hanem kegyelmes szeretettel fogadja. Még ha ostoroz is, ezt nem a haragvó Is ten teszi, hanem Atyánk, aki megkegyelmez az Ő fiainak. Amikor Isten feddése nem használ, akkor nyilait akasztja beléd. Ha nem segít a tanács, majd segít az oldalnyilallás. Ha nem használ a jóakarata atyai intés, majd használnak a nyilak, amelyek belénk akadnak, amikor az Ő keze reánk nehezedik. Amikor az övéi letérnek az útról, először gyöngéd atyai figyelmeztetésben részesíti őket, de ha ez nem használ, akkor jönnek a nyilak, a tőrök, amelyek a vesénkig hatnak. Ilyenkor gyötrődés és kínlódás a sorsunk, és elvétetik tőlünk az öröm, mert a Szentlélek eltávozott tőlünk, magunkra hagyott. Isten gyermekei egyszer-egyszer átélik ezt az időszakot, hogy Isten nyilai beléjük akadnak. Isten ezzel próbál észhez téríteni, ugyanis sohasem önkényesen kínoz bennünket. Vannak emberek, akik azt feltételezik Istenről, hogy úgy kínozza az embert, ahogyan a gyermekek kínozzák a bogarat: vissza-visszaterelik ugyanoda, és céltalanul járatják körbe-körbe. Isten nyilai azonban mindig célzatosan akadnak belénk. Vagy azért, mert vetkeztünk, vagy azért, mert vetkeznénk. Úgy áll elénk, nem egyszer, mint szögesdrót a szakadék szélén, melynek a vadul rohanó nekiszalad, és véresre sebzi ugyan magát, de ez által menekül meg a lezuhanástól. Bizony, ez a seb némelykor olyan kínos, hogy az ember úgy érzi, mint a zsoltáríró, hogy nincs „épség testében" és „békesség csontjaiban".

De vigasztaló, hogy a sebet Istennek a megtartani akaró atyai keze ejtette. Én lelkem, ne csüggedj! Ha kudarc, csapások, sikertelenség vagy szégyen ér, keresd a bűnt, amiért Isten megostorozott, vagy nézz rá bizalommal, mert Ő még mélyebbre akar vinni az Ő megismerésében.

A bűnt nem lehet úgy megjárni, hogy csak térdig vagy csak derékig érjen az embernek. Vannak naiv lelkek, akik úgy képzelik, hogy járhatnak bűneikben csak bokáig, vagy térdig. Pedig a bűn betemet. Annyira, hogy csak a bűneid látszanak belőled, és semmi vélt jóság. Lesznek ugyan emberek, akik egy ideig szeretnek, vagy a szerelemnek megvakult szemeivel néznek, és ezért úgy látják, hogy hibátlan vagy, de nincs olyan szeretet vagy szerelem, amely ne venné észre, előbb-utóbb, a hibákat is. Vannak ugyan házasfelek, akik eltakarják egymás hibáit, és idegenek előtt csak jót mondanak egymásról, ők maguk azonban világosan látják azokat. Nem hajlandó az édesanya sem bevallani a gyermeke hibáit, de ő maga nagyon jól látja azokat. Önmagát csalja meg, aki azt képzeli, hogy saját erejével leszámolhat a bűnnel. Ne hidd, hogy te magad is elbánhatsz a kísértéseiddel, mert azok erőd felett vannak. Nem vagy képes igazat mondani, amíg Isten meg nem szabadít, nem tudsz elszakadni az irigységtől, a másénak a kívánásától egészen addig, míg Isten meg nem változtat. A bűn elbágyaszt és megterhel. Mennyit küszködünk az álmossággal! Az álmosság a bűn következménye. Isten eredeti tervében benne volt, hogy az ember dolgozzék, de hogy elfáradjon, az nem. Ez a bűn következménye lett. Istennél nem lesz fáradtság: micsoda öröm ez! Viszont mivel a fáradtság a bűn következménye, akinek bűnnel van tele az élete, az sokkal fáradékonyabb. Szomorú látvány, hogy fiatalok arcán hogyan hervadnak el az élet rózsái, hogyan kell szépíteniük az arcukat, hogy fiatalnak látsszanak, mert, bűneik következményeként, odalett az ifjúság üdesége. Isten országában örök szépség és fiatalság van. Ez a fiatalság csak akkor hervad le az arcunkról, amikor az Úrral való közösségünket megrontja valami. Ilyenkor eltűnik arcunkról a mosoly, és nehézzé válik az élet, mert roskadozunk a terhek alatt.

A bűn által meggyötört ember az, amelyik őszintén kiönti a lelkét Isten előtt. Amikor a tékozló fiú odáig jutott, hogy éhen fog halni, akkor ismeri be fenntartás nélkül, hogy vetkezett. Míg valakit a bűn csődbe nem juttat, addig mindig keres valami saját megoldást. Amíg úgy gondolja, hogy ő maga is elboldogul, amíg össze nem roskad a terhei alatt, addig nem tárul fel a szíve Isten előtt. Valaki mesélte, hogy átadta az életét Jézusnak, és noha nagy erővel és lelkesedéssel ment haza, hogy meg fog állni az Úr mellett, az egész nem sokáig tartott. Amikor azonban rászakadt hiábavaló életének a terhe, akkor lett az élete igazán a Jézusé. Egyszer egy lelkipásztor mondta, úgy érzi, hogy a városban, ahova vissza kell mennie, nagy feladatok várnak rá, de neki ezekhez a feladatokhoz nincs elég ereje.

Azt mondtam neki, hogy most így mehet, mert vele lesz az Úr. Az ige, hogy „nem erővel és hatalommal, hanem a Lélek által", ott lesz igazán valósággá, ahol az emberi élet csődöt mond, és így megdicsőülhet Jézus. A Lélek ugyanis csak Jézus megdicsőülése után lesz a miénk. A kényszeregyezség a lelki megújulás területén ismeretlen fogalom. Itt csak a csőd lehetséges. Krisztus nem hajlandó betársulni a mi cégünkhöz. Sem úgy, hogy „Krisztus és Én", és még kevésbé úgy, hogy „Én és Krisztus", hanem Jézus egyedül akar irányítani. Nekünk tökéletesen csődbe kell jutnunk, hogy a nevünk alatt többé ne lehessen folytatni az üzletet. Ez azt jelenti, hogy ez a név: Szikszai Béni, megbukott a világban. Úgyannyira, hogy a rehabilitálásra sincs többé lehetőség. Én a magam neve alatt többé nem kezdeményezhetek semmit, csak Isten neve alatt. Nem lehetek még csendestárs sem, mert a tőke is egészen az Övé. Csupán az Ő neve alatt újra kezdett üzlet nyeresége lehet az enyém, és ez a kegyelem. Amikor az ember idejut, akkor a szíve kitárul Isten előtt, és így szól: „Előtted van minden kívánságom, és nincs előled elrejtve az én nyögésem!" Ekkor következik be az a tehetetlenségi állapot, melyet a zsoltáríró így ír le: „Szívem dobogva ver, elhagy erőm, s szemem világa - az sincs már velem." Nem egyszer fizikai értelemben is átéltem, hogy a szívem dobogva ver, és elhagy az erőm. Van olyan pillanat, amikor kiesik kezemből a toll. Pillanatokig tart csak, de teljes tehetetlenséget jelent. Ilyenkor elsötétül a világ, és a szenvedő összeroskad, ájultan zuhan a földre. Arról van itt szó, hogy minden vélt igazságom és emberi reménységem úgy omlik össze, mint a kártyavár. Olyan állapota ez az emberi léleknek, amikor senki nem érti meg. A bűnösnek van bírája, van tanácsadója ebben a világban, de nincsen barátja. Nézd csak meg, hogy csapdossák az emberek a kezeiket afelett, akit visznek az akasztófára. Kérdezgetik egymástól, hogy: „De hát miért tette?" „Hogy tehetett ilyet?" Ha valamilyen bűn kiderül valakiről, azonnal akad egy csapat botránkozó, de nincs senki, aki mellé álljon, és azt mondja, hogy sorsközösséget vállal vele. „Szeretteim és barátaim félreállanak csapásomban, rokonaim pedig messze állanak" - mondja a zsoltáríró a n-ik versben. Éppen ez lesz tragikus az ítéletben is, hogy ha bűntársaiddal kerülnél Isten ítélőszéke elé, valamennyien tagadnának, és azt mondanák, hogy ők semmiről sem tudnak, és semmi közük nincsen hozzád. Akkor mindenki a maga nyomorúságos életét fogja menteni, és senki sem törődik majd veled. Ahogy ma sem törődik senki, hacsak a testvéreid nem, akiket Krisztusban nyertél. Lehetnek nagyon jó cimboráid, de ha valamilyen bűncselekményért elítélnének, nem állna melléd senki. A bűntársakban nincsen részvét. Sőt, megdöbbentő, hogy éppen az ember elesett állapotában akadnak olyanok, akik az életére törnek.

Az őszintén bűntudatra ébredt ember szájában nincs ellentmondás. Nem vitázik, nem száll perbe azokkal, akik az életére törnek. Nem menti magát, nem mondja, hogy nincs igazuk, hanem „mint a siket", nem hall, és mint a néma, „nem nyitja föl száját". Ilyen az a házasságtörésen kapott asszony is, akit Jézus elé visznek:

hallgatása bűntudat és beismerés. Erre a fellebbezés nélküli bűntudatra, erre a mentegetőzés nélküli beismerésre mondta neki Jézus: „Én sem kárhoztatlak, eredj el, és többé ne vétkezzél." A vádlói között ott lehettek azok is, jn s,n akik megejtették, és ahelyett, hogy a segítségére lettek volna, még mélyebbre taszították, de az asszony nem vitatkozik, hanem hallgat. Mekkora lelki nagyság kell ahhoz, hogy az ember ne mentegetőzzék! Jézusról az van megírva, hogy szidalmaztatván viszont nem szidalmazott, néma volt, mint bárány az ő nyírói előtt. Nem vitázott azokkal, akik vádolták. Éktelen dolgokat, alávaló szennyet raktak rá. Otromba kézzel hozzányúltak a legszentebbhez, gyalázattal illették a származása titkát, de Ő nem szállt vitába velük. Te mentegeted-e magad, mikor vádolnak? Alig találkoztam olyan keresztyén emberrel, aki ne mentegetőzne, ha vádolják. Egyszer összeszidtam valakit valamiért, és később kiderült, hogy nem volt hibás. Mintha arcul vert volna, úgy hatott rám, hogy vádjaimra egy szóval sem mentette magát.

A hívő ember az ő perében az Úrra vár. A zsoltáríró ezt mondja: „Olyanná lettem, mint az, aki nem hall, és szájában nincsen ellentmondás. Mert téged vártalak Uram... " Nem szól egy szót sem, az Urat várja, hogy Ő szolgáltasson neki igazságot. Nem törődik vele, hogy mit gondolnak az emberek, hogy meghallgatnák-e a mentegetőzését, ő az Úrra vár. Mert ugyan mit ér, ha az emberek felmentenek, de peredben az Úr kárhoztat. Viszont mit árt neked, ha az emberek elmarasztalnak is, ha Ő felment téged? Ahogy az énekünk is mondja: „Elhagynak emberek, mit árt, ha Ő veled? Töröld le könnyedet, Jézus szeret." Ez elég neked.

A bűneinket nem elég felismerni, hanem bánni is kell azokat. Valaki elmondta nekem a bűneit, és közben mosolygott. Azt kérdezte tőlem, hogy mit szólok ezekhez a dolgokhoz. Azt feleltem neki, hogy mikor majd sírva jön hozzám, annyira fájnak a bűnei, akkor tudok rá mondani valamit, de addig nem. Valaki más egyszer pontosan meghatározta, hogy lelkileg hol tart, majd arra kért, imádkozzam érte, hogy áldás lehessen ott, ahol szolgál. Feltettem neki a kérdést: „Hogy képzeli, hogy ilyen szívvel szolgálhat? Nem érzi-e úgy, hogy Istent arcul veri ezzel, és hazárdjátékot űz? Hiszen a jelen állapotában elkárhozik. Feltettem neki a kérdést: mi lesz veled, ha ma éjszaka meghalsz? Megdöbbenve rám nézett és így felelt: »Elkárhozom!« Hiába mondta el pontosan, hogy milyen állapotban van, nem tudtam segíteni rajta, mert nem esett kétségbe a saját állapotán. A zsoltáríró így szól: „Bánatom mindig előttem van. Sőt bevallom bűneimet, bánkódom vétkem miatt." Nincs rendben a dolog, ha valaki bűnbánatról beszél anélkül, hogy tudná mi az, ami bántja, vagy felismeri a bűnét, anélkül, hogy bánná azt. Van úgy, hogy a bűnbánat általános megszomorodásként jelentkezik, de következnie kell utána a bűnismeretnek is. A két fogalom: bűnismeret és bűnbánat, összetartozik.

A bűnbeesett embert mindig kísérti a gondolat, hogy elhagyta őt Isten. Ez a félelem szorongatja a szívét. Nincs is addig baj, amíg ez a félelem arra ösztönzi, hogy még jobban sóvárogjon Isten után. A baj akkor kezdődik, amikor abban kezd el kételkedni, hogy valóban elfogadta-e őt az Úr. Isten elrejti arcát a bűn miatt, de nem hagy el. Ahogy a szülő arca is megszomorodik vétkező gyermeke felett, de amint az megbánja a bűnét, azonnal felderül a szülői arc. Amikor meg akarom fenyíteni a kislányomat, és közeledek hozzá, megfagy arcán a mosoly, szinte kiesik kezéből a játék, szeretne elbújni valahová, mert látja, hogy az atyja arca egészen elváltozott. Ilyenkor arra is gondolhat, hogy talán nem is szereti őt az édesapja, de ahogy megint a megszokott, szerető atyai arcot látja, megszűnik ez a kétely, így vagyunk mi is. Isten elrejti előlünk az Ő arcát, a bűneink miatt, de nem hagy el. Várja azonban, hogy őszintén kiáltsunk hozzá, ahogy a zsoltáríró is, az utolsó versben: „Siess segítségemre, óh Uram, én szabadítom!" Juthatsz nagy mélységbe, hányhatja szívedet a kétely hulláma, hogy sem az emberek, sem Isten nem szeret, ha azonban őszintén hozzá kiáltasz, Isten a segítségedre siet. Ez a hívő ember megkísértésének végkicsengése. Jézus is először így kiáltott: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet!", aztán így: „Atyám, a kezeidbe teszem le az én lelkemet." A hívő a legnagyobb mélységben is megtalálja az oltár szarvait, és Atyja újra a karjába veszi.

Nincs ősi jogod

39. zsoltár

Amilyen nehezen nyílik a szánk hálaadásra az elvett jókért, olyan hamar nyílik panaszra, amikor próbák közé kerülünk. Ki az, aki nem zúgolódott még, és ne kapná magát újra meg újra azon, hogy szíve keserűségében panaszra nyílik az ajka? A zsoltáríró a nagy próbatételek között elhatározta, hogy nem nyitja meg panaszra a száját, némán tűr, szótlanul viseli a csapásokat. De ha tovább olvassuk a zsoltárt, látjuk, hogy ez az elhatározása csődöt mondott. És nem is csoda, hiszen az egyetlen, aki a méltatlan szenvedést szó nélkül hordozta, aki nem siránkozott, és nem tördelte jajveszékelve a kezét, az Jézus volt. Ha azt akarjuk, hogy olyan indulat legyen bennünk, amilyen benne volt, ha valóban Isten gyermekei vagyunk, tanuljuk meg panaszkodás nélkül hordozni a terheket,

anélkül hogy tördelnénk a kezeinket, és jajveszékelnénk. Egy darabig össze is szorítja az ember a fogát, beharapja az ajkát, és nyeli a könnyeket, de lehet olyan nagy a lelki kín, hogy egyszer csak, minden becsületes odaszánás ellenére is, elerednek a könnyei. Ne ítéld el azt, aki nem bírja tovább zokogás nélkül, hanem inkább sírj vele együtt. Bizony mindannyian átéljük, amit a zsoltáríró: „Elnémultam, veszteglessel hallgattam a jóról, de fájdalmam felzaklatódott." Van úgy, hogy nem tudjuk visszafojtani a sírást. Még mélyebb pontja a lelki megterhelésnek, amikor az ember nemcsak az érzelmein nem tud uralkodni többé, hanem az értelme is fellázad a terhek ellen. Érzelmi világunk sokkal hamarabb felzaklatódik, de még ebben a zaklatottságban is gondolkozhatunk rideg értelemmel: meg tudjuk magyarázni magunknak, hogy méltán ér bennünket a nyomorúság. Lehet, hogy értelmünk még mindig higgadtan ismételgeti az igét: „Azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van." Tisztán és világosan áll előttünk, hogy Isten tudja, miért cselekszik így, és ha fáj is nekünk, a vége majd mégiscsak jó lesz, nincs ok a kételkedésre. Amikor azonban megszűnik az értelem kontrollja, amikor már az értelmünk is felteszi a kérdést, hogy „miért", mikor az agyunk is kételkedni kezd Isten szeretetében, akkor következik be a nyomorúságunk mélypontja. Ekkor csúszik ki lábunk alól a talaj, ekkor inognak meg az ember bizonyosságai. Ekkor mondja az ember, a zsoltáríróval együtt, hogy: „Jelentsd meg Uram az én végemet. .. ". Úgy látszik, hogy megoldást csak a halál jelenthet. A zsoltáríró belefáradt és beleroskadt a terhek hordozásába. Én is éltem át ilyen időt. Volt olyan, amikor úgy éreztem, kettészakad a szívem, és minden emberi érvelés ellenére, nekem csak ez az egy gondolatom volt: „Jelentsd meg, Uram, az én végemet!" Arra gondoltam, bárcsak ne kellene többé emberekkel találkoznom ezen a földön, és még kevésbé önmagámmal, a saját kísértéseimmel. Azt akartam, hogy Isten pontot tegyen a földi létemre. Isten gyermekeinek az életében semmi sem történik hiába. Ennek az időszaknak is megvannak a maga áldásai. A zsoltáríró életében voltak időszakok, amikor úgy állt, mint a kőszikla, a soha meg nem rendülők bizonyosságával, a legnagyobb félelmek között is. Ez a lelkiállapot azonban nem alkalmas arra, hogy felismerje, a maga kiábrándító voltában azt, hogy Isten országában nincsenek ősi jogai. Azért mondja Pál apostol, hogy aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék. Eljön az idő, hogy aki most mosolyog a mások szívfájdalmán, az is megtapasztalja a gyötrő kínokat. Lehet, hogy most csodálkozol azon, hogy másoknak hogyan lehetnek kételyeik, de holnap te is ott vergődsz majd a kételkedés habjai között, elhaló ajakkal kérve: „Jelentsd meg, Uram, az én végemet!" Aki most úgy gondolod, hogy mozdíthatatlanul állsz, szemben a démoni erőkkel, egyszer csak rájössz, hogy „merő hiábavalóság minden ember akárhogyan áll is!" Eljön az idő, hogy kicsúszik a kezedből, amit most markolsz, értéktelen kővé dermed mindaz, amire bizakodással, mint drága értékre tekintettél, és ekkor majd te is azt mondod, hogy „merő hiábavalóság minden ember". Átélt te is, amit Isten minden gyermekének át kell élni hogy, nincs ősi jogod.

Olyan az ember, mint a tovasuhanó árnyék. Többször megtörtént, hogy behúzódtam egy fa hűsítő árnyékába és elaludván vagy belefeledkezvén gondolataimba, egyszer csak azt vettem észre, hogy az árnyék továbbment, és gyötrően tűz rám a nap Minden emberi segítség és jóakarat is ilyen. Lehet, hogy ott vagy valaki jóakaratának az árnyékába azonban változnak az idők, az árnyék tovaszáll, és te ott maradsz egyedül, a tikkasztó melegben. Király is lehet az, akinek az árnyékában meghúzódsz akkor is csak árnyék. Dávid árnyékában Joábot és Abiatárok nőhettek nagyra, mégis, mikor Isten elvette Dávid életét, Joábnak az oltár szarvain: kellett meghalnia, és Abiátár is hasonlóan gonosz véget ért. Ne húzódj hát az emberi hűségnek tovasuhanó árnyékába, mert egyszer csak ott maradsz a tűző nap hevében. De ne vádolj másokat, hanem nézz magadra: nemcsak mások hűtlenek, 1 ugyanilyen vagy! Most boldogan húzódnak meg az emberek a társaságodban, és jól érzik magukat a közeledben, de egyszer csak kihűl a szereteted, és hűtlenné válsz. Tovasuhan az árnyék. Vagy neked kell elhagyni a földi világot. Mert mi is csak ilyen átsuhanó életek vagyunk a jelenvaló világban. Egyedül csak O örök. Rajta kívül nincsen reménység. Amikor a zsoltáríró eljutott addig, hogy merő hiábavalóság és tovasuhanó árnyék minden ember, tekintete megtalálja az Urat. Csodálatos ez, és Isten gyermekei valamennyien megtapasztalják ezt a csodát! Amikor feltárul előttünk, hogy a legszeretettebb lény is csak ember, akkor szívünk egész szerelmével fordulunk Jézushoz. Boldog időszak az, amikor Isten gyermeke minden emberi bizakodást felad, minden halványt ledönt, és csak Jézusra támaszkodik, belátva, hogy minden ember csak megbízhatatlanul tovasuhanó árnyék. Ne légy hát balga gyermek, aki a tükör által visszavert fényt kergeti a falon! Mert amikor megfognád, tovalebben. Ne legyen semmi másban reménykedésed, csak abban, amit Isten tett érted.

A bűn csúfot űz belőlünk. Az ördög nem elégszik meg azzal, hogy elveszi az értékeinket. Őt a bosszúállás gondolata vezeti. Nem azért veszi el a tisztaságodat, mert neki szüksége van rá, hiszen a mi tisztaságunk nem teszi őt szentté. Ha minden emberi igazságot megnyerne is, akkor sem igazulna meg, mert átkozott. Csupán a bosszúállás gondolata vezeti, és bosszúját úgy töltheti ki rajtunk, ha csúfot űz belőlünk. Ne higgye senki, hogy a bűn titokban marad. Az iszákos ember egyszer csak tántorogni kezd, és onnantól mindenki látja a bukását. Az ördög nem elégszik meg azzal, hogy valaki csak a saját szemében legyen hazug. Eljön az idő, amikor a hazugság kiderül. Köznevetség tárgyává akar tenni téged. Hadd gúnyolódjanak az emberek, hadd legyen gyalázat az Isten igéjén!

A csúfságtól egyedül Isten menthet meg. Az a csodálatos, hogy akik egyszer odaadták magukat Krisztusnak, megszabadulnak attól, hogy bolondok csúfjává legyenek. Az iszákos ember a józanság mintaképe lesz az ismerősei előtt, a hazug

az igazmondásé, a tolvaj a becsületességé. Önmagukban, bűntől elgyötört állapotukban, csak bolondok csúfjává lennének, ha azonban az Úr megtisztítja őket, valóban tiszták lesznek. Mardos a bűn? Világ csúfjává akar tenni téged? Nem lesz békesség és nyugalom a szívedben addig, amíg meg nem érted, hogy csak Isten válthat meg ebből. Csak akkor jön el a szabadítás, ha megalázod magad. Ha vállalva a bűnödet, így szólsz; „Ments ki engem minden álnokságomból!" Ekkor nyúl le érted Isten keze.

A nyomorúságban az az egyetlen mentő gondolat, hogy Isten cselekedte. Amíg az ember, elesett állapotában, nem látja, hogy minden csapás mögött Isten keze van, aki méltán haragszik az ő álnokságai miatt, addig nem jut el oda, hogy: „Megnémultam, nem nyitom fel szájamat ..." Csak amikor belátjuk, hogy Isten cselekedett velünk, akkor jutunk békességre.

A bűn büntetése úgy hat ránk, mint az enyészet, mint mikor a moly emészti a ruhát. Ne féljen azonban senki ettől, mert csak az emésztetik meg, amire nincsen szükségünk. Fáj ugyan az énünknek, és csak kínlódva adjuk fel a magunk igazát. Isten tudja azonban, hogy miért kell feladnod, hogy miért bocsátja rád feddéseit és ostorát. A szenvedések között egy fokkal még mélyebbre jut az emberi szív. A zsoltáríró először azt ismeri fel, hogy „merő hiábavalóság minden ember", aztán, mikor felismeri, hogy Isten keze cselekszik, és a bűnei miatt méltán bünteti őt, akkor jut el odáig, hogy minden csak kegyelem. Felismerni, hogy minden ember merő hiábavalóság, passzív tudás, az aktív tudás az, hogy: minden kegyelem. A próbák és bukások által, Isten el akarja vezetni az embert oda, hogy felismerje: nincs ősi joga. „Jövevény vagyok tenálad!" Jól tudjuk, hogy a jövevény csak megtűrt személy. Nincsenek öröklött jogaink a mennyben: ősi jogunk csak a pokolhoz van, a mennybe csak kegyelemből mehetünk. Isten gyermekének szem előtt kell tartania, hogy Vele szemben nem lehetnek igényei vagy jogai. Ha a bezárt ajtón zörgetsz, Istennek nem kötelessége kinyitni: ha kinyitja, csak kegyelemből teszi. Bármelyik keresztyén felekezet tagjaként születtél is, nem szabad elfelejtened, hogy Isten a kövekből is támaszthat fiákat Ábrahámnak. Ha te vadhajtás létedre beoltattál az olajfába, nincs jogod lenézni a kitöretett ágakat, mert nem te hordozod a gyökeret, hanem az hordoz téged. Azok hitetlenség miatt törettek ki, te pedig hit által állasz, tehát fel ne fuvalkodjál, hanem félj! Noha az újszövetségi kijelentés szerint nem vagyunk jövevények és zsellérek Isten országában, mégis ezzel a tudattal kell járnunk. Vannak keresztyén emberek, akikről lekopott a szerénység. Egy ideig, méltatlanságuk tudatában, alázatosan jártak, de egyszer csak elbizakodtak. Megszűnt szívükben a hódolat Isten iránt, sőt, annyira otthonossá váltak a mennyei hajlékban, hogy szinte magukat tolták Isten helyére. Vizsgáld meg magad te is, hogy mekkora alázattal veszed a kezedbe az Igét. Nem nyúltál-e régen sokkal szerényebben a lelki javakhoz, azzal a boldog tudattal és

hálaadással, hogy kegyelem, ha hozzányúlhatsz.

Szomorú, ha Isten gyermekei elfeledkeznek róla, milyen nagy kegyelem, hogy olvashatják az Igét, hogy ott lehetnek a közösségi összejöveteleken, és a fiák jogaival járulhatnak az Úrhoz. Nem tudom elképzelni, hogy miután a tékozló fiút visszafogadta az atyja, a példázat ott folytatódjék, ahol elkezdődött. Ettől fogva mindig azzal a tudattal ült le az asztalhoz, hogy ez nem illetné meg őt, ha az atyja nem kegyelmezett volna meg neki. Nem lenne joga a kenyérhez, mert már egyszer eljátszotta. Isten gyermeke, te is így közelíts az élet fájának gyümölcseihez, és így meríts az élet vizéből! A zsoltárírónak azért kellett átélnie az első tizenkét vers gyötrelmeit, hogy eljusson ide.

Nincs kínzóbb, mint amikor Isten tekintete szemrehányóan pihen meg az Ő gyermekén. Isten most is néz: ez vajon enyhülést jelent-e neked vagy pedig kínt? Örömmel, biztatón, jóváhagyóan pihen meg rajtad Isten szeme vagy pedig szomorúan, a kevélységed miatt? Testvér! Nézz ennek a mindenható Úrnak a szemébe, és kérdezd meg tőle, csendes alázattal, hogy mit lát benned? Önteltséget vagy pedig alázatot? A te egyetlen, örökkévaló és mozdíthatatlan jogod Jézus Krisztusban van, az Ő kereszthalála által, aki ősidők óta, örök szeretettel szeretett téged.

Várjad az Urat

40-41. zsoltár

Egyszer valaki elvitte a fiacskáját egy keleti bölcshöz, és megkérte, hogy tanítsa bölcsességre őt. A bölcs azt mondta a fiúnak, hogy üljön le egy pokrócra a sarokba. A fiú szót fogadott, és ott ült estig. Másnap és harmadnap ugyanazt kellett tennie. Három nap múlva a bölcs hazaküldte a fiút, azzal, hogy most már megtanulta a legnagyobb bölcsességet: megtanult várakozni. Erre a bölcsességre tanítja Isten az Ő népét évezredek óta. Nyugodtan mondhatjuk, hogy a legnehezebb leckék közül való ez. Van úgy, hogy az Úr annyira megvárakoztat, hogy úgy látszik, egészen magunkra hagyott: a szabadulásnak még reménysége sincs, se közel, se távol. Csüggedten nézünk az eget borító fellegekre, és nem látjuk mögöttük a hajnal aranyszínű világosságát. Tehetetlenül járunk fel-alá bezártságunk börtönében, és nem jön a szabadítás. Mennyi szorongással teli sóvárgással énekli olykor a Krisztus menyasszonya: „Miért késel Jézus, minden elsötétül, és Ő nem jön." Semmi jele annak, hogy az Úr hozzánk hajolna. Mégis,

előbb-utóbb elérkezik az idő, amikor a várakozásba belefáradt, kétségbeesett lélek ujjongva tehet bizonyságot: „Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat." Várjad csak az Urat, mert kiáltásod szavára egyszer mégiscsak feltűnik Istennek miattad aggódó arca, és alányúl a mélybe, hogy kimentsen téged a sáros fertőből. A bűn nemcsak beszennyez, de el is pusztít. Nemcsak sáros fertő, amely elviselhetetlenné és magányossá teszi az életedet, mert előbb-utóbb mindenki elhagy, hanem az ördög halálra is sebez. Nem elég neki, hogy beszennyezi a tisztaságodat, elveszi a békességedet, hogy leszakít a nyájtól, hanem addig üldöz, amíg elpusztulsz. A kísértéseid között is várjad az Urat, mert egyszer csak lehajlik érted, és kivon a pusztulás gödréből!

Isten nem végez félmunkát. Nem mondja azt, hogy miután kimentett, most már állj meg a magad lábán. Ha ezt tenné, újra ingoványba tévednének a lábaid, és elvesznél. Ő azonban nemcsak kivon, hanem sziklára is állít. Amit elkezdett, azt be is végzi. Megszilárdítja a lépteidet, hogy célegyenest előre futhass, és győzelmes harcot vívhass a kísértéseiddel szemben. Enélkül ingadozó és bizonytalan volna a járásod.

Az énekel új éneket az Úrnak, aki a szabadítás nagy csodáját átélte. Hatalmas karok, ezrek és tízezrek éneke sem lehet olyan szép, mint azoké, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták, és megfehérítették ruhájukat a Bárány vérében. Ennek hallatán megremeg a pokol. Jézus szabadítása teszi olyan széppé az éneküket.

Ember nem tarthat meg minket a szükségben. Lehetnek olyanok, akik fájó szívvel könnyeket hullatnak érted, és megszaggatják a ruháikat, segíteni mégsem tudnak rajtad. Jóllehet még a hívő léleknek is, amikor megcsúszik a lába, nagy kísértést jelent, hogy emberi kezek után kapdosson, és földi hatalmasoknál keressen magának megtartást a szükség idején, megtartás csak az Úrban van, és sehol másutt.

Isten érettünk cselekedett és cselekszik ma is. Nekünk teremtette ezt a csodálatos világot. Menj el a sötét erdő titkos mélyére, nézd meg a csobogó hegyi patakot, nézd meg, milyen pompás ércvirágok nyílnak a hegyek mélyében, a sziklák hasadékaiban, egy harmatos hajnalon merülj el az ébredő madarak énekének a hallgatásában, vagy nézz végig az Alföld végtelen síkján, majd borulj rá az atyai kézre, amelyik mindezt érted cselekedte! Emlékezz vissza, hányszor voltál életveszélyben, amikor csak a kegyelem tartott meg téged! Mennyi kegyelmet, mennyi szerelmet és áldást nyertél már az életben! Amikor terített asztal mellett ülsz, amikor üdítő poharat emelsz a szádhoz, vagy pihentető álomból keltél fel, gondolj arra, hogy mindezt Isten cselekedte érted! De mi ez ahhoz képest, amikor, örök időknek előtte, így

szólott: „íme jövök, a könyvtekercsekben írva van felőlem!" Csodálatosak az emberi cselekedetek is: vérpatakok ömlőitek, aranyat, drágakövet, színes szövetek tömegét hordták össze, és szédítő templomokat építettek, hogy Isten haragját kiengeszteljék. Mindezt az ember cselekedte Istenért. Ő azonban nem lelte kedvét benne. Hiába rakta az ember szent kenyerekkel tele az asztalát, hiába füstölögtetett kellemes illatú olajokat az illattétel oltárán, hiába csengett a főpap köntösén az aranycsengő a szentélyben, ahogy az aranylapocskák összeverődtek a hósen drágaköveivel, mindezt az ember cselekedte, és Isten nem lelte kedvét benne, mert Ő akart cselekedni értünk. Látta, hogy mindezekben a megszorongatott, bűnökkel terhelt ember istenvárása jutott kifejezésre, Ő pedig erre a várakozásra a golgotái kereszt véres áldozatával felelt. Egyszer, időknek előtte, elhangzott a kérdés, hogy: „Kit küldjék el, ki megy el?", majd a válasz: „íme jövök, a könyvtekercsben írva van felőlem." Mikor már minden emberi út bezárult előtted, te is ezt a csodálatos, vigasztaló szót fogod hallani: „íme, jövök!" Elgyötört, megkínzott lélek, várjad az Urat, mert jön! Hisz a könyvtekercsekben írva van felőle! Az Ő áldozatában békéit meg velünk Isten, Ő az, akiről azt mondta, hogy kedvét leli benne. Nem csoda, mert azért jött, hogy teljesítse Isten akaratát. „Törvényed keblem közepette van", ahogy a kilencedik versben olvassuk. Amíg mi csak az engedetlenség útját találtuk meg, neki eledele volt, hogy Atyja akaratát teljesítse. Amíg a mi tagjainkban a bűn törvénye uralkodik, addig az Ő keblének közepette Isten törvénye van. Mégis neki kellett letenni az Ő életét érettünk, hogy betöltse Isten akaratát. Végigjárta az utat, kiitta a keserű poharat, majd a kereszten így szólt végül: „Elvégeztetett." Ez az, amit Isten tett érünk. Istent váró lélek, ezen az úton jön el hozzád az Úr! Boldogságra szomjazó szív, ez az Ő érkezésének ösvénye!

A gyertyát nem azért gyújtják, hogy véka alá tegyék, mondja Jézus. Ha megtapasztaltad Isten szabadítását, akkor annak ki kell áradnia a szívedből. Lehetetlenség, hogy aki Isten hűségét és segítségét átélte, az önző módon megtartsa magának, és ne tegyen bizonyságot erről mások előtt is. A megajándékozott szív dicsekszik. Csak a szegény és a szűkölködő rejtőzik el nyomorúságos viskójába. Ha csak egy csepp van a pohárban, az meghúzódik a pohár fenekén, ha azonban csordultig tele van, kiárad belőle. Ha a szíved csordultig telik Isten szabadításával, akkor belőled is kiárad ez az élet.

Isten kegyelmére folyamatosan szükség van. Ne higgye senki, hogy eljuthat a szabadságnak egy olyan fokára, amikor a megkötöztetés nem fenyegeti többé. Azzal se áltassa magát senki, hogy a bőségből olyan tartalékalapot létesíthet magának, amely egész életére elég. Az egyiptomi hét bő esztendő termése ugyan pótlásul szolgált a rákövetkező hét szűk esztendőre, de mindig eljön a nyolcadik esztendő, amikor újra Isten kegyelmére szorulunk, mert nélküle, minden tartalék

dacára, éhen halnánk. A leggazdagabb lelki megtapasztalásokat átélt ember is juthat pusztaságba. Ha Isten irgalma ilyenkor nem újulna meg felette, bizony elveszne ebben a pusztaságban, mert a tartalékjai nevetségesen keveset érnek. Annyit sem érnek, mint a szentjánosbogár fénye az éjszaka sötétjével szemben. Eltévednénk ennél a fénynél, ha nem ragyogna fel Isten világossága.

A bűnt, a maga valóságában, az látja, aki már megtapasztalta, hogy Isten mit tett érte. Vannak keresztyének, akik még nem élték át, hogy milyen gyötrelmes, mikor utolérik az embert a bűnei, és ahogy a zsoltárban olvassuk: „A szívem is elhagyott engem." Aki ezt nem élte még át, hogy undorral kellett elfordulnia saját magától, mert belefáradt a saját rútságának a szemlélésébe, az sohasem láthatta a kereszt nagyszerűségét sem. Aki meglátja a keresztet, és rajta a szenvedő Krisztust, annak előjönnek a bűnei, rázúdul minden nyomorúsága, és ez az állapota fel is emésztené őt, ha meg nem érkezne hozzá az Úr. Éppen az a csodálatos, hogy minél inkább körülvesznek a bajok, annál szorosabban ölelnek át Isten karjai: minél inkább utolérnek a bűneim, annál inkább utolér Isten szeretete is. Ahol megnövekszik a bűn, ott a kegyelem is megsokasodik. Amikor a szíved egészen elhagy téged, a csalárdul megszökött szív helyén Isten égő szeretete lobban fel irántad.

Megtartásunk Isten jókedvéből van. Nem az életkörülmények alakulnak úgy, hogy az egyik ember kievickél a bajból, a másik pedig benne marad, hanem Istennek tetszett az egyiket kimenteni, a másikat pedig magára hagyni. Lehet okoskodni vagy vitázni fölötte, de az Úr azon könyörül, akin akar, mást pedig magára hagy a bűneiben. Akit az Isten meg akar tartani, ha hatszor elesik is, felkel, aki felé pedig nem nyújtja ki segítő és megtartó kezét, annak elég egyszer elesni, és nem kel fel többet. Ezért kéri a zsoltáríró, hogy: „Tessék Uram néked, hogy megments engemet." Ezért kell Isten hívő gyermekének minden szüksége és nyomorúsága közepette az Urat várni. Annál is inkább, mert a gyalázat, amivel a világ Isten bajbajutott gyermekeit illeti, rájuk fordul vissza. Jóllehet, úgy les rád ez a világ, mint a macska az egérre, mégis megtapasztalod, hogy az átok, amit neked készítettek, az ő fejükre fordul vissza.

Az öröm azoknak az osztályrésze, akik Istennek adják a dicsőséget. Nem akkor szokott megfogyatkozni az örömünk, amikor megszégyenülünk, és megcsúfoltatunk, hanem amikor az van a szemeink előtt, hogy milyen csúfság ért minket. Mikor elfelejtjük, hogy az egyetlen lényeges dolog, hogy az Úr neve dicsőíttessék. Aki ezt nem téveszti szem elől, az a legnagyobb szükség és hányattatás idején is csak Isten dicsőségének a ragyogását várja, és előbb-utóbb eljut oda, ahová a zsoltáríró is, hogy: „Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot." Ez lesz az igazi vigasztalás. Hiszen az emberi

részvét - noha jólesik - csak annyi, mint a gyorsan felszáradó harmat a kiszáradt földnek. Igazi felüdülést és megújulást csak az áldott eső hozhat neki. Még inkább így érezzük, ha meg kell tapasztalnunk, hogy a síró ember közeléből menekülnek a többiek, vagy legfeljebb csak kötelességből róják le a részvétüket. Az igazi részvét az lenne, ha a fájdalmat magunkra vennénk, ha mi is sírnánk vele, ha megosztanánk a kenyerünket, és magunkra vennénk a másik nyavalyáit. Erre azonban az ember képtelen, mert nem tudja azt mondani, hogy: „Gyógyulj meg az én sebem árán, örvendezz az én könnyeim árán, legyen üdvösséged azáltal, hogy én pokolra szállók, legyen békességed az én békességem árán." Erre csak Ő képes, akiről a könyvtekercsekben írva van. Ezért várjad hát az Urat!

Van olyan időszak, amikor a lelki nyomorúsághoz még testi bajok is társulnak. A 4i-ik zsoltár egy betegségben szenvedő ember éneke. Azoknak ad tanácsot, akik hasonlóképpen betegségben szenvednek, és már elfáradtak az Úrra való várakozásban. Az első tanácsa az, hogy betegségedben is csak Ő tud megvigasztalni téged. Mert a betegségeinket Ő viselte. Egyetlen betegség sincs céltalanul. Nem tételezhető fel Istenről, hogy valakit önkényeskedésből verjen meg testi nyomorúsággal. A betegségen keresztül Isten a lelkedhez kíván szólni. Jób úgy áll előttünk, mint az emberi tökéletesség mintaképe, és méltán, betegsége által azonban mégis mélyebbre jutott az Isten ismeretében. Jóllehet a betegség, mint testi átok az ördög kezéből származik, de miután „azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van", az Úr ez által is üdvösségünket munkálja. A betegség óráiban is meg kell tehát érkeznie hozzánk az Úrnak.

Az ellenségeink örülnek, ha nyomorúságba jutunk. A legtöbben, akárcsak Jób barátai, Isten verését látják benne. Kárörvendőn csapdossák a kezüket, hogy ezt az embert is utolérte a sorsa. Persze, szemtől-szembe mást mutatnak: úgy tesznek, mintha fájna nekik betegségünk és a nyomorúságunk, a szívükben azonban más van. Hányszor úgy mutatkozik meg bennünk a részvét, mint abban a kisdiákban, aki a barátjával elment meglátogatni beteg tanítóját, és miután a barátjának a kapuban elfogyott a bátorsága, egyedül ment be a tanítóhoz. Mikor aztán kijött, kérdezi tőle a barátja, hogy mi újság. A diák kedvetlenül legyintett a kezével: „Reménytelen eset." „Hát miért?" - kérdi a barátja. „Holnap jön tanítani" - hangzott a válasz. Hányszor jönnek hozzád részvéttel olyan emberek, akik valójában örülnek a romlásodnak. Ennek a beteg embernek is az az egyik panasza, hogy ha látogatni jön valaki, hiábavalóságot beszél. Megszégyenítő képe ez a beteglátogatásainknak, a kórházmissziónknak. Ahelyett, hogy a betegségben sínylődő lelket azzal vigasztalnák a látogatói, hogy várja az Urat, nem egy esetben a bulvársajtó termékeivel árasztják el őt, a Színházi Magazinról és a Páriszi Divatról sem feledkezve meg. Beszélhetnénk ugyan arról is, hogy neked mire vágyik a lelked, mikor Isten betegágyhoz köt. Még Isten hívő gyermekei is hajlamosak

azt mondani, hogy a betegség Isten büntetése. Ezzel szemben, Isten igéjéből határozottan látszik, hogy, nem egy esetben, az istenteleneknek halálukig sincsenek kínjaik. Makkegészségesen mennek át az életen. Ne higgye tehát senki, hogy ha valaki beteg, ez feltétlenül Isten büntetése rajta.

Azt se gondolja senki, hogy aki egészséges, az mind istentelen.

A hívő embernek a betegségben azt kell felismernie, hogy ez is Isten ajándéka, hogy csalárd, elfordulni kész szívünket ez által szelídítse magához. Emlékezetem szerint, mintegy tizenhárom esztendeje nem voltam igazán beteg, Isten kegyelméből azonban átélhettem elég sok testi szenvedést és nyomorúságot, nem egyszer úgy, hogy a közvetlen környezetem sem tudott róla. Mondhatom, hogy ezek Istennek legdrágább ajándékai voltak. A szenvedés kemény és fájdalmas eszköz arra, hogy Isten még közelebb vigyen magához: ekkor várjuk Őt a legjobban, és ilyenkor a legcsodálatosabb megtapasztalni az érkezését. A megsanyargatott testben pedig szabadabbá, világosabbá és tisztábbá lesz a lélek.

Az emberi jóakarat és Isten irgalma között nagyon éles különbség van. Fájdalmas tapasztalatom, hogy az emberek igen nagy jóakarattal voltak hozzám, amíg tőlem függtek, vagy reméltek tőlem valamit, mikor azonban a függés vagy a reménység megszűnt, eltűnt a jóakarat is. Bizony, a velem szemben megnyilatkozó jóakaratot nem egy esetben megkeseríti a gondolat, hogy vajon meddig fog tartani. Vizsgáld csak meg a saját jóakaratodat is, hogy mennyiszer nem a személynek, hanem a státuszának szól. Ugyanolyan jóakarattal viszonyulsz-e az utcán ácsorgó idegenhez, mint, mondjuk, a főnöködhöz? Ugyanolyan szeretettel és készséggel beszélsz-e mindkettővel? Az emberi jóakarat gyorsan füstté és párává változik. „De te Uram, könyörülj rajtam" - olvassuk a n-ik versben. Isten jóakarata és könyörülete a látszat ellenére sem hagy magadra téged. Ha az emberek részéről semmi jóakaratot nem látsz, ha keserűen kell megállapítanod, mint a zsoltáríró, hogy „még az én jóakaróm is, a kiben bíztam, a ki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem", akkor is várjad az Urat, mert Ő jóakarattal van hozzád! Ismerek valakit, aki olyan nagy nyomorúságba jutott, hogy a felesége, aki pedig hűséget esküdött neki, magára hagyta a nyomorúságában, és tudni sem akart róla többé. Édesanyák is vannak, akik elhagyják a gyermeküket, de elhagyatottságod legkétségbeejtőbb állapotában is jusson eszedbe, hogy Isten minden időben jóakarattal van hozzád. Várjad az Urat, és Ő hozzád hajol! Juthatsz olyan körülmények közé, mint Koré, Dáthán és Abirám, akiknek sátrától riadtan húzódott félre mindenki, mert nem akartak velük együtt elveszni, mégis lesz valaki, aki kész elveszni veled: a te Urad, Jézus Krisztus. Ha magadra maradsz, a bosszú gondolata helyett szólj úgy, ahogy Ő szólt, mikor átélte az emberi elhagyatottság legszörnyűbb mélységét: „Atyám, bocsásd meg nékik, mert nem tudják, mit cselekesznek."

„Abból tudom meg, hogy kedvelsz engemet, ha ellenségem nem ujjong felettem" - olvassuk a n-ik versben. A hitnek van ennél magasabb perspektívája is. Velem is megtörtént már, hogy hitbeli kérdést csináltam abból, hogy Istennek egyik vagy másik ígérete valóra válik-e vagy nem. Egy ilyen alkalommal, szelíden, azt kérdezte tőlem az én Uram: „Mi lenne, ha most mégsem úgy történne, ahogy te gondolod?" Nem mondhattam mást, mint ezt: „Akkor is te lennél az én Megváltóm és Uram!" A hit ezt mondja: „Ha az ellenség csapdossa is felettem a kezét, ha nevetnek rajtam, ha világ csúfjává leszek, akkor is melletted maradok, mert te vagy az én Megváltóm és Uram!" Az igazi szerelem nem a szerelem viszonzása, a szeretetre és kedveskedésre adott válasz, hanem az, amelyik akkor is kitart, ha szerelmese korbáccsal veri, és lábbal tiporja. A Jézushoz való ragaszkodásod akkor válik igazivá, amikor ezt tudod mondani: „Uram, ha megalázol, ha megtiporsz, ha mindenki magamra hagy, ha a kutyák nyalják is sebeimet, mint a Lázárét, és nem lesz senki részvéttel irántam, hogy rám nézzen, vagy egy résztvevő szót szóljon hozzám, én mégis szeretlek téged! Ha ellenség ujjong felettem, ha világ csúfjává lettem, akkor is csak egy sóvárgás emészti a lelkemet: hogy támogass engem az én feddhetetlenségemben! Én minden körülmények között csak téged várlak, csak rád nézek, szabadításomnak Istene!"

Várjad az Urat, akkor is, ha minden reménység szertefoszlott, ha az utolsó őrségváltás léptei is elhangzottak már, és minden jel arra utal, hogy a Vőlegényed végképp magadra hagyott, és többé nem tér vissza hozzád! Túlárad majd szerelme irántad, ha úgy talál, hogy minden látszat ellenére is, pislákoló hited mécsese fölött virrasztasz, tekinteted pedig az ég alját kutatja, hogy hol van Jézus, vajon miért késik?[8]

Szomjúhozom

42-43. zsoltár

Az ember évezredek óta él Istentől elszakadva, és ezalatt mindent megtett, hogy berendezkedjék a jelenvaló világban, úgy, mintha soha nem kellene eltávoznia innét, de mégis vágyik vissza Istenhez. Minden komfortja és kényelme ellenére sem talált itt igazi békességet és nyugalmat. Bizony igaz a kijelentés, hogy mint a fészekből kiesett fióka, úgy csipog az ember is a békesség és szeretet után, amit akkor vesztett el, amikor elszakadt Istentől. Hiába a világnak minden ígérete,

pompája, gazdagsága és dicsősége, semmi nem adhatja vissza azt a békességet, amit elveszített. Ahogy a szarvast is, ha szomjúság gyötri, nem elégítheti ki az erdő szépsége, a madarak éneke, az ég kékje, egyedül csak a folyóvíz. Az ember is így vágyik vissza oda, ahonnan elszakadt: az élő Istenhez. Bálványok nem elégíthetik ki: sem a pompás székesegyházak, sem a pagodák misztikus csendje, de még a Messiás oratórium csodálatos zenéje sem. Ahogy a tanulatlan pogány sem talál megnyugvást abban, hogy a bambuszbotból faragott bálványkép előtt hódol, vagy félőrültre táncolja magát a dobok és sípok ördögi zenéjére. Csak az élő Isten az, aki megvigasztalhat, aki szomjazó lelkünket megelégítheti. Van a r 8,5 világban „sok isten és sok úr", ezek azonban csak emberkéz és emberi bölcsesség alkotta uraságok és istenek, általuk nem adatik békesség senkinek. Nem adnak megnyugvást a primitív, vagy az agyon kulturált vallási rendszerek és a legcsodálatosabb szellemtanok, ahogy a legegyügyűbb vagy a legkörmönfontabb kegyességi forma sem. A benned lévő szomjúságot csak az élő Isten elégítheti ki. A lelked sír, sóvárog, gyötrődik, és emésztődik mindaddig, amíg Istenben el nem csitul. Ez a gyötrő kín a földi élet után, a kárhozatban is megmarad azok szívében, akik nem találtak vissza Istenhez. Az ember egy életen keresztül siratja az elvesztett paradicsomot. Ha pedig nem sikerült megtalálnia az élő Istent ebben a jelenvaló életben, ha nem jutott vele élő közösségre az Ő szerelmes Fia, Jézus Krisztus által, akkor majd egy örök életen át is sirathatja. A kárhozatban is azok lesznek a legfájdalmasabb könnyek, amelyek az elvesztett paradicsomért hullnak. Az ember bárhol van és bármit tesz, az elveszett paradicsomot keresi. Ezért telnek meg a szórakozóhelyek, ezért hajszolja az ember a testi élvezeteket, ezért válik érzékivé és ördögivé vagy éppen zseniálisan szellemivé, mert mindenütt az elveszett paradicsomot reméli megtalálni. Ha a föld gyomrában kutat, vagy a sztratoszférába repül is, ha bejárja az egész földet, vagy pedig remeteként a magányba vonul, mindenütt szívének ez a sóvárgó vágyakozása űzi és hajtja, hogy hol találhatná meg azt, ami elveszett. Márk evangéliumának az elején olvassuk, hogy amikor Jézus reggeli csendességébe vonul vissza, tanítványai a kora hajnali órákban utána futnak, és szemrehányóan mondják neki, hogy: „Mindenki téged keres!" Soha el nem titkolható igazság ez: mindenki Őt keresi, mert benne vált valóra Istennek minden ígérete.

Megtörténhet, hogy egy időre Isten hívő gyermekei is elveszítik szemeik elől a paradicsomnak szépségét és dicsőségét. Ilyenkor az ő szívükben is erős a vágy, hogy visszahódítsák az elvesztett édent. Előfordul, hogy aki már egyszer békességre lelt a jó Pásztornál, egyszer csak lemarad valahol a nyájtól. Az ilyen juhok még inkább keresik Őt. Aki egyszer ízlelte Istennek a szeretetét, az nem tud megnyugodni addig, amíg ebbe a szeretetbe újra vissza nem talál. Könnyhullatás a kenyere éjjel-nappal, mint a zsoltárírónak. És olyan, mint az eltévedt, pásztor nélkül való bárány. Vagy mint az árva, magára hagyott

gyermek, akit legfeljebb szánalomból szeretnek imitt-amott, de nem talál addig vigasztalást és békességet, míg vissza nem érkezik azokba a karokba, amelyek igazi szeretettel veszik körül.

Az Istentől való elhagyatottság csüggesztő óráiban az éneklés és az imádság megerősít a kegyelemben. Jönnek napok, amikor elcsügged bennünk a lelkünk és bizony, olykor sötét kétségek éjszakáján kell keresztülmennünk: alattunk örvény, felettünk félelmetes, sötét szikla. Alagútba érünk, és bármerre nyújtjuk a kezünket, csak a hideg, nedvességtől csillogó sziklafalat találjuk. Félelem, tőr és verem. Szabadulás helyett pedig „örvény örvényt hív elő", vihar tombol körülöttünk. A vízáradás hullámai már-már összecsapnak felettünk, és nincs emberi kéz, amit megfoghatnánk. Ki segít? Hol a megtartás? A zsoltáríró énekel és imádkozik. Hívő testvér! Amikor a kísértések völgyébe kerülsz, ne engedd, hogy ajkadon elhaljon az ének: „Elnyomni ne hagyjuk, dalba dicsérje szívünk a dicsőt!" Énekelj, ha gyötör a kín, ha nyom a teher, aztán meg imádkozzál! Amíg el nem hallgat az imád, amíg a feltörő panaszt nem fojtottad vissza, addig nincs veszély. Addig biztos a győzelem. A súlyos megpróbáltatások idején a sötétség hatalma az éneket és az imádságot akarja beléd fojtani, mert jól tudja, hogy amíg énekeddel és imádságaiddal Istent keresed, a kegyelemnek olyan mély vizén jársz, ahol nincsenek zátonyok, és nem feneklik meg életed hajója. A zátonyos helyek ott kezdődnek, amikor elnémul az ajkad és a szíved.

Nincsen kínosabb a hívő lélek számára ennél a kérdésnél: „Hol van a te Istened?" Nemcsak az emberek fordultak el tőled gúnykacajjal, hanem Isten is magadra hagyott, nem törődik veled. Hiába ostromlód imádságaiddal az eget, hiába énekelsz, hiába hajtod a fejed a porba, annál gúnyosabban és diadalmasabban kérdik tőled, hogy hol van a te Istened. Bizony nagy mélység és sötét út ez! Olyan, mintha az embernek a csontjait érné a fájdalmas ütés, egyik a másik után. Hol van ilyenkor a megtartás, hol van az élet? Annak az Istennek az oltalma alatt, aki után hiába kérdez a szív, aki után hiába kiált a száj. Éppen ezt várja, és éppen ezt akarja, hogy az Ő karjaiba roskadj ilyenkor is szerelemmel, amikor láthatólag elhagyott. Éppen arra vágyik, hogy te akkor is öleljed Őt, amikor Ő látszólag elfordult tőled. Egyedül Isten oltalmaz meg a gúnyolódókkal, a csúfondárosokkal szemben. Ha szembesülsz a kétségbeejtő kérdésükkel, hogy: „Hol van a te Istened?", nézz arra, akinek a kereszt alatt joggal tették fel ugyanezt a kérdést, és lásd meg, hogy a Golgotán, amikor úgy tűnt, hogy Isten a legtávolabb van az embertől, tulajdonképpen ott volt legközelebb hozzá az Ő áldozatos nagy szeretetével. Bár még nem látod, vagy mást látsz, de egyszer majd csodálatosan tündöklik fel az Ő szerelme, amelyik a nagy mélységek, a kétségbeejtő sötétség óráin is közel volt hozzád.

A „miértek" mindig az önigazságunk kérdései. Isten igazságának mértékét viszont csak a Szentlélek által megvilágosított szív látja. Ezért szükséges, hogy Isten világossága töltse be a szívünket. Zúgolódsz és panaszkodsz, mert elfeledkezel róla, hogy az elhagyatottság, a nehéz út, a kereszt, a próbatétel méltó osztályrészed. Ha azonban kiárad Istennek Szentlelke és megvilágosítja az igazságtalanságot, a jogtalanságot, nyilvánvalóvá teszi méltatlan voltodat, egyszerre megtörik az ellenállás, a dac. Nem kérdezed többé, hogy „Miért?", hanem alázattal hajtod le a fejed, és ezt mondod: „Méltán, Uram, igazak és igazságosak a te ítéleteid!" Ha felismered ezt az igazságot, ennek nyomán, csodálatos módon, ott leszel újra a szent hegyeken, Isten hajlékaiban. Ugyanis csak aki felismeri az igazságot, az menekül az oltárhoz, ahol vigasztalást találhat. Van egy csodálatos oltár, ahol Isten a legérthetetlenebb, mert a legjobban szeret: aki ide érkezik, annak a szíve megtelik vigassággal, ajkán dicséret fakad, és Isten az ő Istene is lesz. Szíve az Isten szívével találkozik. Ennél az oltárnál fakadt az a forrás, amelyik az Isten után szomjazó szív minden sóvárgását kielégíti. Aki ehhez az oltárhoz megérkezett, annak az élő Isten személyes Istene lesz, gondviselő, mennyei atyja.

A csüggedten vergődő lelket Isten szabadításának a reménysége erősíti meg. Abban reménykedik, hogy a láthatóak ellenére eljön még az idő, amikor hálát adhat az ő szabadítójának és Istenének. Ami látható és kézzelfogható, az kétségbeejtő, rémületet és rettegést támaszt az emberben, mert nem látszik a mennyei ígéretből semmi: kudarc kudarcot ér, örvényben áll, az ellenség gúnykacaja tölti be az éjszakát. Végül azonban Isten Lelke csendesen megvigasztalja őt: „Miért csüggedsz el lelkem, miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek!" A zsoltáríró a jövővel biztatja magát, mikor a jelen szenvedése múlt idejűvé válik: ez a vigasztalás azonban ténylegesen megédesíti a jelen kétségbeejtő óráit is, és boldog megtapasztalás lesz belőle. Szomjazó lélek, vigasztalást kereső szív! Ne csüggedj, ne nyugtalankodj, mert eljön az idő, amikor még hálát adsz a mostani nyomorúságodért is és a szabadításért is, a te Szabadítódnak és Istenednek!

Érthetetlen „mégis"

44. zsoltár

Vannak olyan korszakok, mikor az emberek csak az elmúlt idők eseményeiből ismerik Istent. Mindig szomorú és elcsüggesztő időszak az ilyen, akár az egyén, akár az egyház vagy a közösség élje át a keserves megtapasztalást, hogy a fülükkel hallották, az atyáik beszélték el nekik mindazt, amit Isten hajdanán, az ő korukban cselekedett. Az erőtlenségnek, az elesettségnek a bizonyságtétele ez. Istent ugyanis minden kornak személyesen kell megismernie: az Úrral való közösség mindig jelen idejű kell, hogy legyen. Ahol egy közösségben az istenismeret, Isten csodáinak az átélése a múlté, ott Isten valami miatt elfordította az arcát tőlük, elvilágiasodás vagy egyéb bűn miatt. A múltra való emlékezés azonban motiváló lehet Isten gyermekei számára a jelenkor szükségei közepette is, hogy szívük még nagyobb vágyakozással keresse Istent. Ezért jó, ha a tekintetünket a bizonyságok fellegeire fordítjuk, hogy lássuk, Isten mit cselekedett értünk, vagy bárhol az Ő népéért. Fontos látni, hogy Isten volt az, aki a múltban cselekedett, nem pedig emberek, mert ez ad reménységet arra nézve, hogy neki módjában áll a jelenben is cselekedni, hisz a karjai nem rövidültek meg. Isten múltbeli csodáit és kegyelmét szemlélve a hívő léleknek el kell jutnia oda, ahová a zsoltáríró is eljutott az ötödik versben: „Te magad vagy az én királyom... " Csak ezen a hitbeli bizonyosságon és akaratbeli odaszánáson épülhet aztán fel Istennek és az Ő csodáinak a jelenben való megtapasztalása. A megtapasztalásban szegény időknek lehetnek próbái, kísértései és szorongattatásai. Ha azonban eljutott oda, hogy mindezek dacára Isten az ő királya, ebből következik a további felismerés és csodálatos megtapasztalás is, hogy „nem én, hanem te", „nem én verem le a szorongatóimat, nem az én ívem és kardom védelmez meg engem, hanem Te szabadítasz meg". Isten sokszor azért késik a segítségünkre sietni, hogy erre a felismerésre elvezessen bennünket. Embervoltunkból következik ugyanis, hogy amennyiben a nehézségeket magunknak is sikerülne legyőzni, a harcokat megvívni, az akadályokkal megbirkózni, könnyen elbizakodnánk, hogy: „íme, mire vagyok én képes!" Az elhagyatottság azonban éppen arra jó, hogy eljussunk a felismerésre, hogy Isten az, aki cselekszik.

Mi semmit sem tudunk, tehát inkább hallgatunk. Ez a felismerés odaszánásra, Isten nevének a magasztalására és dicséretére serkenti a szívünket. Mit is tehetnénk mást, ha egyszer átéltük a csodát, hogy átvitt a szabadítás várába.

Ekkor következik be a legérthetetlenebb „mégis"! Mi neki adtuk a dicsőséget, odaszántuk magunkat neki, lemondtunk önmagunkról, és elismertük, hogy minden dicsőség az Övé. Szégyennel, arcunk pirulásával állunk előtte és mondjuk, hogy: „Nem én, hanem Te." Nem az én erőm, hanem a Tiéd. Ekkor azonban fájdalmas bökkenő következik - így folytatódik a zsoltár: „Mégis megvetettél, meggyaláztál minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel!" Micsoda érthetetlen és megdöbbentő

megtapasztalás ez! Mit kívánhatna még tőlem Isten? Mi az, amire még nem szántam oda magam? Mit kellett volna még tennem? Mikeás is így kiáltott fel: „Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendős borjúkkal?!... Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!" A kétségek között hányódó lélek jajongása ez. A mi lelkünk is így hányódik sokszor. Hogy fáj, amikor szemrehányóan oda kell állnunk Urunk elé, ezt mondva: „Uram, mégis odadobtál, eladtál! Gyalázatom előttem van naponta! Csúfolódók, káromlók táncolnak felet tem!" „Csúfságul vetettél oda minket szomszédainknak. .. Példabeszédül... a pogányoknak" - olvassuk a zsoltárban. És itt következik a még érthetetlenebb „mégis", amikor az Istennek odaszentelt szív így folytatja: „Mindez utolért minket, mégsem feledtünk el Téged, és nem szegtük meg a te frigyedet. Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a Te ösvényedről." Az érthetetlen „mégis" után még érthetetlenebb oda-szánás következik. Mi lehet ennek a titka? Nem más, mint az a széttéphetetlen, bensőséges szeretet, amely összeforrasztja Isten megváltott gyermekét az ő Megváltójával és Urával. Isten hívő gyermekének meg kell ugyanis tanulnia a következőket: Istent nem kötelezi a mi odaszánásunk semmire. A hitpróbát véghezviszi az Úr, és a mélységben válik nyilvánvalóvá, hogy mi van a mi szívünkben. De Isten nekünk nem adósunk. Nem kötöttünk szerződést Vele, nem alkudozhatunk úgy, mint Jákob, hogy ha az Úr visszasegíti, akkor templomot épít, és minden vagyonának a tizedét neki adja. Inkább azt kell követnünk, amit a három ifjú mondott a tüzes kemence előtt, hogy ha nem tenné is Isten, ha nem szabadítana ki, mi akkor is neki szolgálunk. Ne felejtse el egy hívő lélek sem, hogy Istent nem kötelezhetjük semmire. Arcátlanság ezt gondolni, mert Ő nekünk nem tartozik. Mi adósai vagyunk a Királynak, Őt azonban csak a szeretete kötelezi.

Ne áltassa magát senki azzal, hogy meg nem próbált hittel átjuthat a dicsőség hajlékába. Jézus Krisztus apostola is a kipróbált hitről beszél, mégpedig így: „Örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell 6 lenni, szomorkodtok különféle kísértések között." Hamis az a keresztyén vélekedés, amely szerint a Krisztusban való élet már ebben a jelenvaló világban is szakadatlan öröm és zavartalan békesség. A valóság az, hogy szomorúság, kudarc, könnyek, és nem egyszer, vér is Isten gyermekeinek az osztályrésze. Isten nem ígérte, hogy nem jönnek próbatételek, sőt, éppen az ellenkezőjét. De ígérte, hogy megtart a próbák között. Ne higgye senki, hogy megspórolhatja a szenvedéseket, amelyek e jelenvaló világban várnak rá. Az utat, bármilyen mélységek között vezessen is, minden hívő léleknek végig kell járnia. A poharat, akármilyen keserű is, minden hívőnek fenékig kell ürítenie. „Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megiszom" - kérdezte Jézus [38] Jakabot és Jánost. A tanítvány nem lehet nagyobb a mesterénél - Jézus ezt is nagyon komolyan szívére helyezte az övéinek. Jegyezzük meg azonban, hogy a

hitpróbák között sem hagy felettébb kísérteni, minthogy elszenvedhetnénk, de hitünket a végsőkig kipróbálja.

Isten megsanyargat bennünket, hogy megtudja, mi van a mi szívünkben. Egyszer valaki átvett egy kocsmahelyiséget, amelynek a cégérére egy medve volt festve. Az új tulajdonos átfestette a cégtáblát úgy, hogy a medve eltűnt. Jött a nyár, és a medvének nyoma sem volt. Ahogy azonban beköszöntött az ősz, a borongós idő, az eső verte a cégtáblát, és egyszer csak előtűnt a medve. A borongós, esős idő előcsalogatta. Napfényes időben emberi természetünk is a kellemes, szép oldalait tárja fel, mikor azonban jönnek a nemszeretem napok, a váratlan kellemetlenség vagy tartós nyomorúság, a kísértés, megaláztatás, szégyen vagy csapás, egyszerre nyilvánvalóvá válik régi természetünk. Ezért vezet a pusztába az Úr, hogy megsanyargasson, és megtudja, hogy mi van a szívünkben. Figyeld csak meg szívedet, hogy szükség idején tud benne feltámadni az irigység, a versengés. Amikor éhezel és meglátod a másik kenyerét, vagy amikor fázol és látod, hogy a másik meleg ruhában jár. Amikor beteg vagy, hogy irigyled a másik egészségét! Isten látszólagos hűtlensége nem ment fel minket a szövetség alól. Ne is higgye senki, hogy ezekben az időkben elfordul tőlünk az Úr, sőt éppen a próbatétel idején fürkészi fokozottan a szívünket. Nehogy azt gondolja valaki, hogy amikor szemeink nem látják, és érzéseink is hiába keresik az Urat, Ő távol van tőlünk! A legnagyobb reménytelenségben is, bár érthetetlenül és fájdalmasan, de munkálkodik Isten az életünkben. Lehetséges, hogy úgy érezzük magunkat, mint a tanítványok a háborgó tengeren, a hányódó hajó fedélzetén: noha vihar dúl, Ő alszik. Hozzájuk hasonlóan mi is kétségbeesetten kiáltunk: „Serkenj fel! Miért alszol, Uram?!" De a valóság az, hogy nem merülhet el a hajó, ha benn az ég, föld s tenger Mestere pihen. Mikor ugyanis úgy érezzük, hogy Isten elhagyott, akkor zuhanunk a reménytelenségnek abba a mélységébe, ahol immár akadályok nélkül elérhet hozzánk a kegyelem. Amíg az ember magában reménykedik, ezzel útjába áll a Mindenható kegyelmének, megköti Isten kezét. Ő a dicsőségét senkivel meg nem osztja, így nem segíthet addig, amíg az ember csalódottan el nem jut oda, ahová a zsoltáríró: „Bizony porba hanyatlik lelkünk, a földhöz tapad testünk." Fel kell adnunk azt az elképzelést, amely szerint a test a földtől elválasztható és a lélek, akár vallás, akár művelődés útján, felemelkedhetnék a porból. Csak amikor az ember eljut annak a felismerésére, hogy por teste ismét porrá lesz és a lelke, bármilyen becsületesen törekszik is a jóra, a porba hanyatlik vissza, akkor érkezik el Isten kegyelmének az ideje. Amikor minden ajtó bezárul, minden emberi reménykedés véget ér, amikor még Isten arca is elfordul tőlünk, amikor lelkünk csak a csendes halált várja, akkor jön Isten a megmentésünkre. Nem a képességeinkért, nem a jóságunkért teszi, hanem azért, mert kegyelmes és szeret.

A vőlegény és a menyasszony ékessége

45. zsoltár

A zsoltár, szövegét tekintve, lakodalmi ének lehetett. Minthogy azonban minden történés, ami ebben a világban van, példázata az eljövendő és maradandó dolgoknak, úgy ez a zsoltár is, tartalmát tekintve, prófécia. Prófétai beszéd az eljövendő Vőlegényről és annak menyasszonyáról. A zsoltárt ember fogalmazta, ahogy Isten Igéjének egészét is ember írta, de a Szentlélek ihletésére. Éppen ez a csodálatos az Igében, hogy emberi értelem, szív és ajak által fogant, az embernek mégsincs semmi része benne. Az írásban ugyanis egyetlen prófétai szó sem származik emberi akaratból: Isten szent emberei a Szentlélektől indíttatva szóltak. Elhangzik ebben a világban sok beszéd, sok fenyegetés és ígéret, ezek azonban emberi indulatból származnak, mert sem a beteljesülés, sem az örökkévalóság bélyegét nem hordozzák magukon. Akinek szíve azonban a Szentlélektől ihletetten buzog fel „szép 2. vers beszédre", és nyelve csak eszköze a Csodálatosnak, annak a műve örökkévaló, mert a Királynak szól. Ilyen ez a zsoltár is. Olvassa tehát minden olvasója úgy, mint Isten Lelkének a kijelentését!

A Vőlegény ékessége felülmúlja az emberi elképzelést. Szépsége nem testi szépség, kedvessége nem testi kedvesség, hanem Isten Lelke által vannak. Mert a teste nem szép, az ábrázata nem kívánatos -Ézs 53,3. „Fájdalmak férfia és betegség ismerője", de bűntelen. Mert noha mindenben hozzánk hasonlóan megkísértetett, a bűn nem érinthette Őt. Ez az a szépség és ez az a kedvesség, amelyet Isten megáldott örökre. Dicsőségét és ékességét az Ő Igéje által munkálja, amely bár rettenetes, mégis csodálatosan szelíd. Ellenségei ellen az Ő szájának kardjával küzd, menyasszonyát, az Ő gyülekezetét Igéje által tisztogatja, hogy szeplő és sömörgőzés nélkül állíthassa majd elő megdicsőülésének napján. Igéje tisztesség azoknak, akik hisznek, az engedetleneknek azonban botránkozásnak kősziklája. Az együgyű bölccsé lesz általa, a bölcs megbotránkozik benne. Halálnak illatja azoknak, akik elvesznek, de életnek illatja azoknak, akik megtartatnak. A kevélyeknek ellene áll, az önigazságukban elbizakodottakat megtöri, az alázatosoknak kegyelmet ad. Aki megalázott szívvel kopogtat ajtaján, annak csodálatosan feltárul, aki pedig magabiztosan kér bebocsáttatást, az előtt olyanná válik, mint az át-törhetetlen gránitfal. Jaj annak,

akit Isten Igéje halálra sebez! Mikor Jézus azt mondja, hogy van, aki kárhoztasson, mégpedig Mózes, ebben az esetben Mózes a törvény kétélű kardját jelenti, amely éppen azokat sebzi halálra, akik bőszen vagdalkoznának vele másokkal szemben. Ellenségeit szájának leheletével, Igéjének kardjával rontja meg Isten. Melletted harcoló fegyver-e az Ő Igéje, vagy pedig ellened van? Nyisd ki csak a Bibliádat, és olvasd! Nem ellened kifeszített nyilak merednek-e ki belőle? Jaj az Isten ellenségeinek! Mert igazságos dolog az Isten előtt, hogy szorongatással fizessen azoknak, akik az Ő népét szorongatják. Rettenetes lesz, amikor megjelenik az Úr Jézus hatalommal, az Ő angyalaival, tűznek lángjával, és bosszút áll ellenségein. Lábainak zsámolyául vettetik legyőzött ellensége, és felemeltetik mozdíthatatlan királyi széke.

Csodálatos királyi székeket emeltek ebben a világban. Salamon királyi székéről azt olvassuk az Igében, hogy ilyen elefántcsont faragású és arany díszítésű trónszéket korábban soha nem csináltatott senki. Voltak olyan királyi székek is, amelyek egyszerűségükkel, sőt durvaságukkal ejtették ámulatba az előtte hódolókat, mert aki rajta ült, annak olyan hatalom adatott, hogy a föld lakóinak na gyobbik része rettegte erejét. Hol vannak ezek a királyi székek? Dzsingisz kán, Timur-Lenk, Nagy Sándor, a cézárok trónjai mind porba hulltak, de Krisztus királyi széke mozdíthatatlan és örök. Ő az, aki csatát és dicsőséget nyert minden nép, nemzet és nyelv felett. Az Ő országa nem rontatik meg soha.

A zsoltár nyolcadik verse cáfolja azt a téves állítást vagy hiedelmet, mely szerint Jézus Mihály arkangyallal egyenlő, és csupán Micha-Elos, azaz Istenhez hasonló: az igerész alapján állíthatjuk, hogy Isten felkente Őt örömnek olajával örökkévaló királyságra. Nem angyal Ő, hanem Isten, aki ott ül az Atya jobbján, míg ellenségeit lábainak zsámolyává teszi. Képe Ő a láthatatlan Istennek. Általa és reá nézve teremtettek mindenek, láthatók, láthatatlanok, királyi székek, uraságok, fejedelemségek, hatalmasságok és erők. A kijelentés, hogy „én és szívet vidámító: sokszor keserű, sokszor fájdalmas, de mind a napsugár, mind a mirha, mind a kácia a Vőlegény csodálatos jelenlétéről beszélnek. Bármilyen öltözetben és bármilyen körülmények között közeledjék tehát hozzánk Krisztus, az Ő csodálatos illata erősíti és biztatja a szívünket. A menyasszonya ismeri az Ő illatát. Mások félreismerhetik, ő azonban tudja, hogy a Vőlegénye, a Jegyese közeledik.

A Vőlegény legdrágább ékessége az egyház és annak tagjai. Királylány és királyi menyasszony az, aki az Ő jobb keze felől áll, „ofiri aranyban". Csodálatos a teremtett világ, az ég pompás kékje, a csillagvilág és a sok felismerhetetlen szépség, amit emberi értelmünk felfogni sem képes, de micsoda ez ahhoz a szépséghez mérten, amilyenné a Vőlegény szerelme teszi az Ő királyi menyasszonyát! A menyasszony a minden szennytől, sártól, tisztátalanságtól

megmosott lelkek serege. Ahogy énekünk is mondja:

„Ki múltját nem feledheti, megtért gonosztevő,
Győzelmi pálmád add Neki; Legyen király, király, világ királya Ő!"

Noha sötét múlt van a hátad mögött, és talán gyötrelmes jelenben élsz, az Úr elkészít téged magának, és mikor maga elé állít, királyi szépséged minden dicsőséget, minden pompát, minden szépséget felül fog múlni. „Halld csak leány... Szépségedet a király kívánja; hiszen urad ő, hódolj hát néki!" Ne nézd a szíved rútságát, a kezeid tisztátalanságát, ne nézd, hogy koldus vagy, vityillóban születtél, rabkoszton éltél és bűnráncok borítják az arcodat: a Király kíván téged magának. A Vőlegény szerelme hív, hogy „hajtsd ide füledet! Feledd el népedet, és az atyád házát!" Hívását csak az hallja meg, aki felserken, mint a tanítványok, és odafordítja füleit az Ő szavának meghallására. Aki csak lót-fut és nincs ideje a fülét Isten Igéje felé fordítani, az soha nem hallja meg a Vőlegény szavát. Hacsak nem úgy kiált neki, hogy a szív is megrendül belé. Ebben a zűrzavarral teli világban Isten gyakran kénytelen keményebb, erősebb hangú hangszereken játszani, különben a menyasszony, akinek szépségét a Király kívánja, nagyon belefeledkezne kisded játékainak űzésébe és nem hallaná meg a hívó szót. Hogy mi az a szépség, amit kíván, nehéz volna megmagyarázni. A szeretet azonban elfogult, tárgyát egyszerűen szépnek, kedvesnek, vonzónak, ékesnek találja. Ilyen a Vőlegény szeretete is. Egyszerűen szépnek látja menyasszonyát, noha az emberi szemek csak rútságot és sömörgőzést fedeznek fel rajta. Mennyi aránytalanságot, mennyi testiséget lát a mi szemünk egymásban és a Krisztus menyasszonyában! Azonban ha arra gondolunk, hogy még nem lett nyilvánvalóvá, mivé leszünk, és hogy életünk el van rejtve Krisztussal az Istenben, akkor egyszerre megsejtünk valamit abból, hogy mennyire más lesz az a szépség, amelybe Krisztus öltöztet minket, hogy odaállíthasson az Ő dicsőséges jobbjára. Ő ezt a szépségünket látja és így kíván bennünket magának. Bár rútságunkban fogad magához, hogy majd beöltöztessen az Ő szépségébe. Aki Krisztus követésére elszánta magát, annak számolnia kell azzal a felhívással, hogy: „Feledd el népedet és atyád házát." Ez jelentheti a népet, amelyből származik, esetleg a társadalmi osztályt, amelyikhez tartozik, vagy a környezetet, amelyben leélte addigi életét. Aki ezekhez ragaszkodik, az sohasem lehet jövevénnyé és vándorrá, így nem csatlakozhatik a sátorlakók nemzetségéhez. Aki jobban szereti atyját, anyját, feleségét és gyermekeit, mint Őt, az, ha vele jár is, nem méltó hozzá, és előbb-utóbb visszaoldalog a régi életébe. Ahogy, az Ige szerint, a férfiú elhagyja apját és anyját és ragaszkodik feleségéhez, ugyanúgy a menyasszonynak is el kell felejtenie háza népét és ragaszkodnia kell a Vőlegényéhez. Ha ez érvényes a testi értelemben vett házasságra, sokkal inkább érvényes arra, amit ez a házasság jelképezni akar: Krisztusnak és az Ő választottainak a bensőséges viszonyát.

Jézus menyasszonyának belső ékessége van. Nemcsak az asszonyokra vonatkozik Péter apostolnak az a kijelentése, hogy ékességük ne külső legyen: ne a hajuknak fonogatásából, az aranynak felrakásából, vagy öltözetek felvevéséből álljon, hanem ékességük „a szívnek elrejtett embere" legyen. De vonatkozik ez férfiakra és ifjakra egyaránt. Szerezzen belső ékességet magának mindenki, aki a Vőlegényre vár. Az ő belső embere legyen „vont aranyba", és romolhatatlanságba felöltözve! Krisztus menyasszonya öltözzön fel az ő ékességeibe! Az ő élete legyen megrakva a Lélek gyümölcseivel, melyeket csak az új ember teremhet. Ezeket a gyümölcsöket és ékességeket Istennek Igéje, az újszövetségi írásokban, levelekben bőségesen tárja a menyasszony elé. De legyen belső ez az ékesség! A külső kegyesség gyakorlása, a ceremóniák, a kegyes formulák átvétele nem teszi kedvesebbé a menyasszonyt, sőt inkább visszataszítóbbá. Külsőleg ne akarjon kitűnni, belsőleg azonban legyen csodálatos, tiszta, megszentelt és szép.

Jézus menyasszonya Jézus számára készíti magát. Pál apostol azt írja, hogy ne a szemnek szolgáljunk, mint akik embereknek igyekeznek tetszeni. Önmagára nézve pedig azt mondja, hogy ha embereknek akarna tetszeni, akkor még nem volna a Krisztus szolgája. Ha a menyasszony másnak is tetszeni akar az ő szerelmesén kívül, akkor csapodár Ha Jézus menyasszonya ennek a világnak is a kedvében akar járni, a világ számára is felékesíti magát, akkor kétszínű, és könnyen magára haragíthatja a Vőlegényt. Ha sokszor a magány gyötrelmes állapotát kell megélnie, ez annak a magyarázata, hogy csapodár és kétfelé szerető szívét így akarja hűségre tanítani az Úr. Aki a szenvedések, próbák és megaláztatások pergőtüzében Jézus számára ékesíti magát ebben a jelenvaló világban, az majd átélheti a csodát, hogy bevezetik őt, „örömmel, vígsággal", a királyi palotába. Bizony az Úr megváltottai megtérnek és ujjongva a Sionba jönnek, ahol nem lesz több fájdalom és sóhaj. Csodálatos lesz a királyi fiú menyegzőjének a napja, amikor a menyasszony elkészíti magát, és bemennek a Király palotájába! A csodálatos Vőfély, a Szentlélek Isten összegyűjti Jézus számára a menyasszonyi gyülekezetet ebben a jelenvaló világban. Micsoda öröm lesz majd, amikor bevonul a menyasszony és a Vőlegény, és megkezdődik a nász! A sokaság szava mint nagy vizek zúgása és erős mennydörgés hangja hallatszik: „Halleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és örvendezzünk, adjunk dicsőséget Neki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége elkészítette magát!" A királyi papság szent nemzet, megtartásra való nép a Krisztus menyasszonya. Jézus megígérte, hogy aki győz, annak megadja, hogy az Ő királyi székében üljön, ahogy Ő is győzött és ült az Ő Atyjának királyi székében. Isten gyermekei így lesznek fejedelmekké az egész földön. Akkor következik majd be, hogy Isten sátora az emberekkel van, velük lakozik, és azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, jel 2.1,4

mert az elsők elmúltak." Vőlegény és menyasszony boldog találkozása örökös örömmel az időkön túl.

Erős vár a mi Istenünk

46. zsoltár

Isten a mi oltalmunk és erősségünk. Ebben a világban maradandó békesség soha sem volt, és minél inkább közelednek az utolsó idők, annál kevésbé lesz. Az ígéret, hogy „e világon nyomorúságtok lészen", Isten gyermekein mindig kézzelfoghatóbb formában teljesedik majd be. Nagy tévedésben vannak azok, akik egy békeországot várnak, amelyikben jog és igazság uralkodik, hogy a keresztyénség úgy áthatja majd az élet minden területét, hogy békesség és öröm, biztonság és nyugalom lesz a földön. Háborúk mindig voltak és mind kevesebb lesz a békeesztendők száma. Egészen addig, amíg majd elkövetkezik a végső ütközet, amikor Góg és Magóg hada az Isten városa ellen támad. A háborúság, az üldöztetés, a félelem idején mind megbízhatatlanabbá és bizonytalanabbá válik minden emberi hajlék és oltalom. Isten gyermekeinek ezért nagyon biztosan kell tudni, hogy „Isten a mi oltalmunk és erősségünk!" Manapság, az óvóhelyek és bunkerek világában, amikor vasbetonból épülnek menedékek, nehéz megértetni és elhinni azt, hogy a legfélelmetesebb bombabecsapódásokkal szemben is Istennek a karjai nyújtanak oltalmat. Isten gyermekeinek azonban tudniuk kell ezt. Jaj nekik, ha ők is emberi oltalomban bizakodnak, és ha nem is kísértik oktalanul Istent, vagy nem is állnak ellene a törvényes rendelkezéseknek, de a menedéket és a megtartást az emberi ígéretektől, emberi kéz alkotásaitól várják.

A föld és hegyek nem mozdíthatatlanok. Bár úgy látszik, hogy a gránitszikla ellenáll az idők vasfogának, és mintha az évezredek folyamán a föld arca nem ráncosodna, hanem inkább kisimulna, azonban úgy a föld, mint a hegyek eltávoznak és megrendülnek. A szó szoros értelmében igaz Isten Igéjének a kijelentése, hogy a föld megég és elpusztul minden rajta lévő erőkkel egyben, és hogy a hegyek aláhanyatlanak, a völgyek pedig felemelkednek. A szó képletes értelmében is igaz, hogy nincs ebben a világban semmi mozdíthatatlan, semmi örök. Hiába ásnak mély fundamentumot az építménynek, és hiába nyúlik az égbe, hogy már-már ostromolja azt, legyen akár szellemi termék, akár a technika vagy az építészet vívmánya, egyszer csak követi az alkotóját, akinek az élete a jelenvaló világban szintén véges. Visszatér oda, ahonnét vétetett: a porba. Nincsen azért nagyobb

balgatagság, mint a jelenvaló világra, a láthatókra építeni, ezekbe kapaszkodni és ezekbe helyezni a mi reménységünket. Aki ezekre építi az életét, homokra épít, megbízhatatlan alapra. Az ég és a föld elmúlnak: Isten Igéje az, ami örökre megmarad, és semmi más ezen kívül. Jönnek majd a viharok, amikor meginog minden emberi építmény, minden szemmel látható és kézzel fogható dolog. Mi, akik a jelen korban élünk, láttunk már és átéltünk olyan viharokat, amikor kétségbeesett kapkodással kellett megtapasztalnunk, hogy semmi sem biztos. Hatalmasok süllyedtek alá a mélységbe, évezredes királyi trónok mozdultak meg és temették maguk alá a trónon ülőket. A legbiztosabbnak látszó emberi remények egyik napról a másikra tűntek el, mint a papírfoszlány. Olyan viharok támadtak, amelyek a legsúlyosabbnak látszó értékeket is elsöpörték, ahogy a szél söpri maga előtt a pelyhet. Hát még ha arra a viharra gondolunk, amikor majd csillagok hullnak, „az ég mint írás egybehajtatik", amikor majd keserves jaj fog Ézs 34,4 hangzani az egész földön. El ne felejtsd tehát, hogy támadnak olyan viharok, amelyek a sziklából épült családi hajlékokból is kisodorják azok lakóit és hajléktalan, út szélén alvó, menekülő vándorrá teszik őket. Támadnak olyan viharok, amelyek erőseket és hatalmasokat döntenek a porba és tesznek kol dússá, kenyérkéregetővé! Támadnak viharok, amik az alsóbb réteget emelik fel, és teszik uralkodóvá. Ne áltasd hát magad az átmeneti, békés idők pillanatnyi nyugalmával, hanem készülj fel arra az időre, amikor a viharnak „zúgnak", „tajtékoznak" hullámai és háborgásától megrendülnek a hatalmas hegyek.

A vigasztalás forrásai a nyomorúság idején sem apadnak el. Emberi vigasztalás nem lesz többé, mikor a habok háborognak, a hegyek összeomlanak és a föld megindul. Félelmetes, szörnyű és szívet bénító események ezek. Amikor füst és gőz, hegyomlás és tűznek ropogása tölti be a levegőt, a szív elhal a félelem miatt. Nincs merre menekülni, sehová nem vezet út. Félelmetes, megrendítő idők! Élnek olyan emberek, akik átéltek már valamit az ítéletnek az előszeléből, de mi az ahhoz mérten, amikor majd az ítélet a maga végső kiteljesedésében szakad rá erre a világra! Aki a bizodalmát földi dolgokba vetette, az rettenetesen összetörik azokban az időkben. A vigasztalás forrásai Jézus Krisztus sebeiből fakadnak a Golgotán, a vér és víz, ami kiömlött belőlük. Ott is meghasadt a föld, elsötétült az ég a szörnyű ítélettől, de éppen ebben az ítéletben mutatkozott meg Istennek a szeretete úgy, mint soha máskor. A vigasztalás forrása az, hogy az ítélet, a rombolás ellenére is, szeret az Isten. Az, akinek hatalma van a harci zaj, a szekérzörgés, a zajongás és lázongás felett. „Nemzetek zajongnak, országok mozognak, kiereszti hangját, megszeppen a föld." Csodálatos az, amikor Isten „megálljt" parancsol, amikor rákiált a tengerre: „Eddig jöjj és ne tovább; ez itt ellene áll kevély habjaidnak!" Times New Roman Lehetséges, hogy a vész, a zuhatag, a szikla közvetlen szélére sodorták életedet: már behunytad a szemed és csak a zuhanást várod. Lehetséges, hogy a mélységeknek olyan borzalmai tárulnak fel

közvetlenül a lábaid előtt, hogy csak vészsikoltásra futja, és már belezuhanni készülsz. Akkor azonban Isten parancsol, „kiereszti hangját, megszeppen a föld". Arra ébredsz, hogy Megváltód karjai fognak, aki a mélység fölé hajolt, és nem a zuhatag sodort, hanem Atyád szerelme vont téged hűséges szívére. Szörnyű a mélység, irtózatos a veszély, ami elnyeléssel fenyeget, de Isten szól, és minden visszavonul a saját kis odújába. Azt mondják, hogy amikor a sivatag oroszlánja kiereszti a hangját, még az éneklő madár is elhallgat és a pusztának minden vadállata menekül. Amikor Isten szól, mert haragjában bosszúra indul az Ő megszorongatott gyermekeiért, akkor elhallgat az angyalok hárfája, megcsendesedik minden, és csak a szívet bénító dörgedelem hallatszik. Ha Isten szól, összetörik a hadiszekér, összezúzódik a kopja, megbénulnak a harcra kinyújtott karok. „Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!" - olvassuk a tizenegyedik versben. A jelenvaló világban vannak istenek, hatalmasságok, és erők amelyek éveken, évtizedeken keresztül rettegésben tudják tartani népek milliói t, az uralkodó azonban mégiscsak Isten, és senki más. Ha úgy is látszik, hogy emberkezek alkotják a törvényt, emberi indulat hajt háborúba milliós hadseregeket és dönt nyomorúságba országokat, az Úr az, aki uralkodik. És amikor megelégelte, haragjának ostorát kettétöri és elhajítja, vagy félreteszi úgy, amint Ő jónak látja. „Csendesedjetek!" - olvassuk a zsoltárban. Ne nyugtalankodjék a szívetek, ne háborogjon a lelketek! Ne engedd, hogy a világ fejedelme feldúlja a szíved békességét, felkavarja a lelked nyugalmát! Ne engedd, hogy a sötétség lelkei rátelepedjenek, és békétlenség tanyájává tegyék a szívedet! Amikor minden romlik, minden zajlik, amikor robajjal és csatazajjal összedől körülöttünk minden, akkor is legyen ott a bizonyosság, hogy Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Húzódj csak oda az ítéletre kinyújtott karok alá! Isten szívén békesség, nyugalom és biztonság van. A karok csak a tőle távol levőkre sújtanak, a hozzá közel lévőket magához öleli. Amikor minden másként látszik, amikor mindenki másról beszél, akkor is uralkodik az úr!

(Zsolt 47,5).
„Kiválasztja a mi örökségünket"

Ellenségeink szűkmarkúak velünk szemben, de nem vagyunk kiszolgáltatva nekik. Az Úr gondoskodik rólunk, végtelen bölcsessége jelöli ki helyünket a világban. Sorsunkat nálunk bölcsebb értelem irányítja. Minden dolgot Isten rendez el, és mi ennek örülünk; azt választjuk, amit Isten választ a számunkra. Ha saját elképzeléseink szerint választhatnánk, akkor is azt kívánnánk: bárcsak minden Isten akarata szerint történne.

Saját balgaságunk tudatában ne akarjuk sorsunkat magunk irányítani. Sokkal

biztonságosabban és nyugodtabban érezzük magunkat, ha az Úr kezében van a kormány, mintha mi irányítanánk életünk hajóját saját elgondolásaink szerint. A talán sokszor fájdalmas jelent és az ismeretlen jövendőt bízzuk Atyánkra, Megváltónkra és Vigasztalónkra.

Én lelkem, a mai napon tedd le vágyaidat Krisztus lábaihoz. Ha mostanában makacs és önfejű voltál és a magad útját jártad, tagadd meg balgatag énedet, és add életed kormányát az Úr kezébe. Mondd: „Ő majd eldönti". Ha mások vitatják is az Úr végtelen hatalmát, és az ember szabad akaratát dicsőítik, felelj így nekik: „Ő dönt majd helyettem". Teljesen önként engedem át neki a döntést, és azt kívánom, hogy ő legyen életem korlátlan ura.

Isten király

47. zsoltár

Isten királysága nemcsak amolyan névleges királyság. Nem elégszik meg ennek a puszta tudatával, hanem országa van, és azt akarja, hogy országának fiai hódoljanak előtte. A király hódolatot vár. Nemcsak uralkodik az övéi felett, hanem hatalmánál és hűségénél fogva gondoskodik is az övéiről. Azonban elvárja, hogy övéi minden dicsőséget neki adjanak. Minden dicsőség, minden tisztesség, amit magunknak tartunk meg, vagy másnak adunk, Isten dicsőségének és tisztességének a megrövidítése, és méltán vonja maga után a király haragját. Ha Dárius elrendelhette, hogy országa népe rajta kívül senkitől ne kérjen és senki előtt ne hódoljon, Isten sokkal inkább elvárja, hogy rajta kívül senkit ne tekintsen királynak az ember, és hogy szívének egész hódolatával magasztalja Őt. Annál is inkább teheti ezt, mert „felséges, rettenetes nagy király az egész földön". Nem csak ott van királyi széke, ahol oltárai és templomai vannak, hanem urasága kihat az egész földre, és elvárja, hogy minden népek hódoljanak előtte. Haragját azzal hívják ki a nemzetek maguk ellen, hogy más király előtt hódolnak, és ha hosszan tűr is, eljön az idő, amikor számon kéri királyi jogait. Az Úr uralkodókká teszi az Ő választottait. Az Ő népe „királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép". Noha ebben a világban szolgaként kell járniuk, Jézus ígérete megáll: „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, Lk iz,3* hogy nektek adja az országot", mert neki adatott Mt 28,18 „minden hatalom mennyen és földön". Megáll Jézusnak a királyi székre vonatkozó ígérete is, amelyet a győzteseknek ígért. „Alánk veti a népeket, a nemzeteket lábaink alá" - olvassuk a negyedik versben. Mennyei örökségünk a királyi méltóság és az uralkodás.

Isten drága kegyelmi ajándéka a zene. Csodálatos titok, hogy egyikünknek van zenei hallása, a másiknak pedig nincsen. Megmagyarázhatatlan, hogy egyikünk élvezi a muzsikát, a másik azonban semmi gyönyörűséget nem talál benne. Ez az ajándék a Lélek mélységei felé viszi az embert. A sötétség hatalma éppen ezért vetette ki a muzsikára a hálóját, mert ezen keresztül a sötétség mélységeit is megmutathatja az embernek, sőt le is taszíthatja oda. Éppen ezért minden zene és minden ének Is tent kell hogy dicsérje. Minden más muzsika ördögi. A jelenvaló világban messze vagyunk ettől, de az örökkévalóságban énekünk és zenei szolgálatunk Istennek a dicséretét teszi teljessé', egyedül az O magasztalására szól és neki szolgál. Isten kívánja az éneket és a zenét, de azt is kívánja, hogy ezek Őt dicsérjék és magasztalják.

Legyen az éneklésünkben bölcsesség: ne felejtsük el, hogy Isten az Ő szentségének trónján ül. Nem mindig lelki az énekünk, mikor emberi érzések fűszerezik. Láttam már olyat, hogy valaki a kegyes énekkel a szerelmesének tett vallomást. Amikor csak a szívünk bánatát vagy egyéb érzéseinket énekeljük ki, anélkül, hogy Isten dicsőségét, szentségét, és a neki szóló csodálatunkat is kifejeznénk, akkor könnyen egy pogány rituáléhoz válik hasonlóvá. A pogány varázslók dobszó melletti sikongása, éneke és tánca semmi esetre sem Isten dicsőségét szolgálja. Ugyanígy a mi érzéki énekünk sem magasztalja az Urat. Igaz, hogy az éneknek szívből kell szólni, de abból a megtisztított szívből, amelyben a Szentlélek uralkodik. Semmi más ének, még ha kegyes szövege van is, nem viszi előbbre a lelkünk épülését és nem teszi teljesebbé Istennek a dicsőségét. Minden hódolat Őt illeti. Bár nem hangzott még el a kiáltás: „Alleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható", és nem lett még mindenki jel 19,6 szemei előtt nyilvánvalóvá, hogy a világ országai a mi Urunké, aki örökkön örökké uralkodik, de ez az uralkodás a hívő számára nem kétséges. És eljön az idő, amikor mindenki meglátni kényszerül, hogy Isten a király. Ne adj hát dicsőséget rajta kívül senki másnak, ne hódolj más előtt, hanem ajkad zengje: „Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké!"

Sion dicsősége

48. zsoltár

Nagy az Istennek dicsősége a teremtett világnak minden megnyilatkozásában.

Bármerre nézünk, méltán szemlélhetjük a mindenható Teremtő csodálatos voltát. Isten dicsőségének a teljessége azonban a Sionban teljesedik ki. A Sión a megváltottak gyülekezete, az Ő vérében megmosott és megtisztított gyermekeinek a serege, az Ő láthatatlan anyaszentegyháza. Azoknak a sokasága, akik sokféle népből gyűltek össze, hogy majd ott álljanak az Isten királyi széke előtt és zengjék az Ő dicsőségét. Micsoda dicsőség lesz az, amikor eljön, hogy uralkodjék és megdicsőíttessék az Ő szentjeiben, akik benne hisznek! Csodálatos lesz, hogy azok, akik a föld utolsó szemete, a világ megvetettjei, nyomorultjai voltak, azok most az Ő szeretete által megtisztulva jönnek elő, felruházva a Lélek drága ajándékaival! Ebben a jelenvaló világban is a Sionban dicsőül meg igazán az Úr. A népek, a nemzetek sokaságával szemben leginkább csak haragját mutatja meg, de a Sionnal szemben megmutatkozik az Ő gyöngédsége, oltalmazó szeretete, megváltó hűsége és gondviselő hatalma.

Szépen emelkedik a Sión hegye, az egész föld öröme. Szépen emelkedik, mert a próféták és apostolok alapkövére épült, a szegletkő pedig maga Jézus Krisztus, így épül fel lelki házzá, Isten dicsőségére. Isten a mélyből bányássza ki a köveket. „Mint titkos bánya mélyében, formálja terveit" - ahogy az énekünk mondja, és mindig új lelkek épülnek be a Sionba. „Az egész föld öröme" - olvassuk a zsoltárban. Mi öröme és vígassága lehetne ennek a világnak? A világi országok, építmények, sors- és életközösségek előbb-utóbb mind romlásba vagy botrányba fulladnak, ezért igazi örömöt, vigasztalást és megnyugvást nem tudnak nyújtani az embernek. És csak átmenetiek, időlegesek mind, magukon hordva a múlandóság és a romlás bélyegeit. Ezzel szemben Sión a múlhatatlanság, az örökös öröm, az állandó megújulás, a folytonos épülés és beteljesülés jeleit hordozza magán. Nemhiába mondja az apostol, hogy: „A teremtett világ sóvá-rogva várja az Isten fiainak megjelenését." A föld öröme Sión. Majd, amikor Krisztus anyaszentegyháza lesz úrrá ebben a világban, amikor a Vőlegény a homlokára teszi a koronát, akkor teljesedik be ennek a földnek az öröme.

Naggyá, csodálatossá és rettenetessé az teszi Siont, hogy Isten lakik az ő palotáiban. Nem a papi méltóságok, a csodálatos körmenetek, a szellemi tudás, a teológiai képzettség, a hatalom és erő teszik Siont rettenetessé és hatalmassá, hanem az rettenti meg az ellenségeit, hogy Isten lakik benne. Hányszor támadtak ellene a királyok? Hányszor hangzott el, hogy miután a földi hatalmasságokkal végeztek, most már a mennyeivel is végezni akarnak? Sión földi erősségeit számtalanszor próbálták összetörni, megsemmisíteni, eltörölni. De a királyok tovatűntek, az erőszakosok porba hulltak úgy, hogy még az árnyékuk sem lelhető fel többé a földön, legfeljebb csak a történelem elsárgult lapjain, mint elrettentő példák az utókor számára. A királyok nincsenek sehol, Sión pedig mozdíthatatlanul, erősen áll. Összeültek ellene, de mikor meglátták, megriadtak, rémület fogta el

őket. Ahogy a váratlanul feltámadó szél összezúzta Tarsis hajóit, úgy zúzta össze őket Isten haragja és mindent elsöprő lehelete. „Örökre megerősítette azt az Isten", olvassuk a kilencedik versben. Isten országa mozdíthatatlan és örök alapokkal bíró város. Csodálatos és erős, miközben országok dőlnek össze, és birodalmak válnak romhalmazzá. A nagyreményű óriások rendszerint a porba hányadának. Újra meg újra látjuk a földön, hogy Isten uralkodik az emberek birodalmán, és akinek akarja, annak adja a hatalmat. Az emberek közül a kicsit és az elesettet felemeli. Az ország és a hatalom pedig a magas-ságos egek szentjeié. Örökre megerősítette azt az Isten. Nem emberi szervezet tartja össze, mert az könnyen az erősebb szervezetek martalékává válna, hanem ereje az Úrban van, az Ő hatalmában és szeretetében. Ennek a csodálatos templomnak, ennek a lelki háznak csak kegyelemből válhat lakójává az ember. Csak az marad meg benne, aki a templom belsejében Isten kegyelméről elmélkedik. Aki azt képzeli, hogy a maga képességei, igazsága vagy bölcsessége révén jutott el oda, az előbb-utóbb kihull a rostán. A templomnak lakója csak az marad, aki végig, az örökkévalóságig zengi az Isten kegyelmét. Sión szorongatóit Isten igaz ítélettel ítéli meg. Sokszor kerül szorongatott helyzetbe, sokszor úgy látszik, hogy már-már eltöröltetik, Isten azonban újra kinyújtja az Ő kezét, igazsággal teljes jobbja elér a föld határáig. Ilyenkor „örül Sión hegye, uj-jonganak Júda leányai" az Ő ítéleteiért. Amilyen megrendítő és összetörő erejű ez az ítélet az Ő ellenségei számára, olyan éltető és megtartó Sión számára. Vedd számba Sión erősségeit! Sok csodája, sok szépsége van a palotáinak. Aki Sión lakója, annak meg kell ismerkednie a „sánczaival", azaz Isten országának az erősségeivel. A sötétség lelkei ugyanis újabb és újabb ostromot indítanak Sión lakói ellen. Foglyul akarják ejteni, el akarják pusztítani, kétségbe akarják ejteni őket. Mennyi szorongástól, mennyi felesleges aggodalomtól és nyugtalanságtól mentheti meg magát az, aki ismeri Sión erősségeit! Ezek az erősségek, ahogy a szépségek is, Isten Igéjében vannak megírva. Micsoda sánc és erősség például ez az Ige: „A ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem." Vagy a másik: „Van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus." Vagy a harmadik: „A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által." Jól nézd meg a sáncait, ismerd meg az erősségeit, hogy alkalomadtán ezekbe a sáncokba rejtőzhess el az ellenség támadása elől! De járd be a palotáit is, a pompás szépségű épületeket, Istennek gazdag ígéreteit! Micsoda szépség, amit a mennyei Jeruzsálemről találunk, az ezeréves birodalomról! Micsoda gyönyörű, illatos kertek, hűs rétek! Mennyi ígéret van Isten szeretetéről, vigasztálásáról! Mikor ennek a világnak a nyomorúságos arculatát nézve és a saját bűneidtől megrettenve, megkeseredve élsz, járd be a Sión palotáit, hadd töltse be a szívedet örökös öröm! Hadd szűnjön meg a fájdalom és a sóhaj! Nézd meg a sáncait, járd be a palotáit, hogy elmondhasd a jövendő nemzedéknek: „Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, Ő vezet minket mindhalálig!" Isten iránti bizalmad, a hozzá való ragaszkodásod és hűséged

úgy válik erősebbé, ha ismered sáncait és palotáit. Akkor felismered te is, hogy: „Ő vezet minket mindhalálig!" És ez igaz: átvezet a halál árnyékának völgyén, hogy beváltsa ígéretét, és elvigyen a mennyei Sionba. Amikor majd ezt a szózatot halljuk: „íme az Isten sátora az emberekkel van, és velők lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velők, az ő Istenök." És alászáll a szent város, az új Jeruzsálem, Istentől elkészítve, „mint egy férje számára felékesített menyasszony". Legyen dicsőség, tisztesség és magasztalás az Istennek Sionban!

Reménység nélkül a halálba

49. zsoltár

Isten Igéjére minden rendű és rangú embernek szüksége van. Bár a világban úgy látszik, hogy a gazdagok és a hatalmasok nincsenek rászorulva Isten Igéjének a vigasztalására és erősítésére, a valóság azonban nem ez. Az idők végén nyilvánvalóvá lesz, hogy mennyire nélkülözték Isten szavát, és milyen szerencsétlenek Isten vigasztalása nélkül. Ugyan most, amikor látszólag semmi fogyatkozásuk nincsen, vidáman és léhán mennek el Isten kijelentései mellett, nem törődve az Igével, de elkövetkezik az idő, amikor a mostani mulasztásukért keservesen megfizetnek. Úgy a közemberek fiainak, mint fő-emberekének, úgy a gazdagnak, mint a szegénynek, alázattal kell meghallgatni és elfogadni Isten kijelentett akaratát, amennyiben az élet igazi értelmét, sőt, magát az életet, meg akarják nyerni.

Isten kijelentését csak azok értik meg, akiknek füleit megnyitotta a Szentlélek. Ez a magyarázata annak, hogy sokan olvassák az írásokat, részt vesznek az igehirdetéseken, de valami megmagyarázhatatlan süketség borul az elméjükre. Balgatag szívük megkeményedik, és noha a kijelentések egyértelműek és nyilvánvalóak, mégsem értenek belőle semmit. Olyanok, mint akiknek nincs zenei hallásuk, ezért nem értik a hárfa szavát. Legfeljebb a szónoklat szépségében gyönyörködnek, vagy egy vallásos lángész után futnak, aki nagy szónok vagy művész, de nem látják meg Istennek a szavát a hirdetett Igében. Az Ige nem válik számukra kijelentéssé, életté, romolhatatlan maggá, hanem megmarad az emberi beszéd szűkre szabott keretei között. Jóllehet lelkesülnek, és nagy tettekre is készek, ez azonban csak önnön fellelkesített szívükből fakad, nem pedig a Szentlélek által nyert új életnek a hajtása és a következménye.

Az anyagi javakkal visszaélni nagy kísértést jelent. Akiknek gazdagságuk van,

rendszerint azoknak van módjuk arra, hogy a művészetben, tudományban előrehaladjanak, és a kényelemből is bőségesen kivegyék a részüket. Jóllehet Isten az anyagi javakat azért adta, hogy általuk a földi életünket kényelmesebbé és elviselhetőbbé tegye, vannak, akik visszaélnek ezzel a kegyelemmel. Sokan sírnak szükségben és nyomorúságban, míg ők bőségben, gazdagságban tobzódnak, és pazarolnak. Lázár és a gazdag példázata naponta megismétlődő eset: míg a gazdag minden nap vigadozik, Lazái még a gazdagon megterített asztalról leesett morzsával sem elégítheti ki kínzó éhségét. Ne csodálkozzon tehát a gazdag, ha nem szerez barátokat a hamis mammonból, sőt, sok ellensége támad, éppen azért, mert visszaélt a gazdagságával. Ezek az ítéletkor nem mellette, hanem ellene tesznek bizonyságot. Ne érezze azonban felmentve magát az, akinek csak pengői vannak, azzal szemben, aki ezerpengősökkel rendelkezik, mert a pengőkkel éppen úgy vissza lehet élni, mint az ezresekkel. Isten nagyon komolyan megkívánja, hogy gyermekei hűségesek legyenek az anyagi javakkal. Nincsen bolondabb dolog, mint visszaélni az anyagi javakkal, halomra gyűjteni a más verítéke és könnyei árán szerzett aranyat, mert a gazdagság nem válthat meg a haláltól, így nem is tehet igazán boldoggá. Igazi boldogság ugyanis abban volna, ha egyrészt biztosítani tudná a földi élet nyugalmát, másrészt viszont meg lehetne rajta venni a mennyei élet bizonyosságát is. Ez azonban nem történhet meg. „Senki sem válthatja meg atyjafiát", hiábavaló minden gyűjtés. Hiábavaló a szülők törekvése, hogy nagy örökséget hagyjanak a gyermekeikre, az örökség önmagában nem teheti boldoggá az örököst. Akármilyen értékes földi kinccsel ajándékozunk is meg valakit, a szíve békéjét, a lelke nyugalmát nem szerezhetjük meg általa. Hiába gazdag ugyanis valaki, mit sem ér, ha nincsen élő reménysége. A bölcs és a bolond egyaránt meghal, az ostoba és az előrelátó egyformán meglátja a sírgödröt, és gazdagságukat másnak hagyják. Végük hasonlatos a barmokéhoz. Mit ér, ha pompás palotát építettek maguknak, ha családi kriptában helyezik el a testüket, és márványba vésik a nevüket? Mit ér, ha alapítványok nyomán, évszázadokon keresztül emlegetik őket? Sőt, mit ér, ha tisztességben élnek is, és nem tapadt átok a kezükön megforduló pénzhez, ha nincsen eszük? Az ember, ha tisztességben él, akkor sem marad meg, hanem „hasonlít a barmokhoz, amelyeket levágnak". Gazdag vagy? Nézz végig a gazdagságodon, és gondolj arra, hogy egyszer mindent itt kell hagynod. Lehet, hogy a markukba nevető örökösök martalékává lesz minden. Lehet, hogy a gonddal és türelemmel összehordott javaidat tobzódó, gondatlan kezek pocsékolják el, és a tisztességhez sok átok tapad majd. így az igyekezet végül nem jelent igazi örömet senkinek. De mindenek felett neked nem! Egyszer el kell menned! Itt kell hagynod a perzsaszőnyeges, pompás lakásodat, a tükörszobákat, a pompás festményeket, az illatos lugasokat, a barátokat, a gazdagon megterített, ezüsttől roskadozó asztalt, melyhez a családi ceremóniák kötődnek: ez mind-mind itt marad, nem viheted magaddal, és azon a bizonyos napon nem vigasztal téged. A szívednek nem erre van szüksége, hanem élő reménységre, ami meg nem szégyenít.

A gazdagoknak, bár bolondok, mégis vannak követőik. Hány olyan balgatag van, aki szívesen áll a gazdagok árnyékában, törleszkednek, hogy azok uszályhordozóivá, előfutáraivá, útkészítőivé lehessenek. Nem vélekedhetünk másként róluk, mint azokról az éhes kutyákról, amelyek elkísérik a vásárra utazókat, és amikor meglátják, hogy azok előveszik a tarisznyát, és csibesültet esznek, odaszegődnek mellékjük, azzal a reménységgel, hogy a csirke csontjait megkaphatják. Hány ilyen nevetséges, tányérnyaló bolond van, aki fut a nemtelen gazdagok után, és utánozza, őket, hogy egy-egy falatot odavessenek neki! Mind ők, mind a gazdáik a halál reménytelen jegyesei, akik ha kifutják útjukat, vár rájuk a sírgödör, ahol majd a halál legelteti őket. Micsoda reménytelenség! Pompás palotából a sötét, fekete sírgödörbe vagy akár a fehér márványból épített kriptába, amely fölé művészi mauzóleumot épít a hálás utókor. Testük azonban éppúgy porrá lesz, mintha az útszéli árokba dobták volna őket és vajon, amit építettek, amit alkottak, abból mennyi a maradandó? De, még ha maradandó volna is, mit ér a szerencsétlen lelkűknek, amelyet a halál legeltet? „Alakjukat elemészti a Seol, távol az ő lakásuktól." Szegény bolondok! De ne vigasztalja magát a szegény se azzal, hogy szegény, mert ez sem jogcím az életre. Csak Isten válthatja ki lelkedet a Seol kezéből, amikor az megragad téged. Mikor a halál birodalma feltárul előtted, hogy polipszerű karjaival ellenállhatatlanul benyeljen, sem a gazdagság, sem a megszenvedett szegénységed nem tarthat meg téged. A szegény sorsa éppen olyan reménytelen a halálban, mint a gazdagé, akkor is, ha földi életében egyszer sem lakott jól, vagy egyetlen alkalommal sem vehetett fel kedve szerinti öltözetet, hacsak Isten ki nem váltotta őt a nyomorúságából. Isten azonban kiválthat és ki is vált.

Ne irigyeld a gazdagnak gazdagságát, ha életében áldottnak vallja is magát, ha dicsérik is, hogy bölcsen, értelmesen járt el, szép alapot vetett magának a jelenvaló világban, mert „dicsősége nem száll le utána". Volt egyszer egy király, akinek a szenvedélye az volt, hogy különböző készítményű órákat gyűjtött. Ezt az óragyűjteményt egyik, kővel kirakott szobája márványasztalán helyezte el. Egy napon, amikor az inasa takarított, fellökte az asztalt, az óragyűjtemény a kőre zuhant és valamennyi összetörött. Rémülten állt az inas a romhalmaz felett, rettegve a király haragjától, aki azonban, mikor belépett a szobába, nevetve csapta össze a kezét, és így kiáltott: „Nahát, ami nekem hosszú évek türelmes munkájával sem sikerült, azt te egy mozdulattal megoldottad! íme, most valamennyi óra összhangban van!" íme, a halál egy szintre állítja a gazdagot és a szegényt. Éppen ezért a földi tisztesség, okosság nélkül, senkit sem tesz különbbé az állatnál. Mi ez az okosság, amire Isten Igéje céloz? A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, és a gonosztól való eltávozás. Akinek a szívében nincs istenfélelem, aki nem tud hűségesen bánni az anyagi javaival, úgyhogy az mind magára, mind

másokra nézve átokká válik a kezében. Akinek viszont van Isten szerinti bölcsessége, az a szegénységben sem lázad, és nem néz irigy szemmel a gazdagok felé, mert jól tudja, hogy a megtartás és az élet nem a vagyonban van, hanem kegyelemben. Akarod, hogy legyen reménységed a halálban? Akkor legyen reménységed az életben az élő Krisztusban!

Reménység nélkül a halálba

49. zsoltár

Isten Igéjére minden rendű és rangú embernek szüksége van. Bár a világban úgy látszik, hogy a gazdagok és a hatalmasok nincsenek rászorulva Isten Igéjének a vigasztalására és erősítésére, a valóság azonban nem ez. Az idők végén nyilvánvalóvá lesz, hogy mennyire nélkülözték Isten szavát, és milyen szerencsétlenek Isten vigasztalása nélkül. Ugyan most, amikor látszólag semmi fogyatkozásuk nincsen, vidáman és léhán mennek el Isten kijelentései mellett, nem törődve az Igével, de elkövetkezik az idő, amikor a mostani mulasztásukért keservesen megfizetnek. Úgy a közemberek fiainak, mint főemberekének, úgy a gazdagnak, mint a szegénynek, alázattal kell meghallgatni és elfogadni Isten kijelentett akaratát, amennyiben az élet igazi értelmét, sőt, magát az életet, meg akarják nyerni.

Isten kijelentését csak azok értik meg, akiknek füleit megnyitotta a Szentlélek. Ez a magyarázata annak, hogy sokan olvassák az írásokat, részt vesznek az igehirdetéseken, de valami megmagyarázhatatlan süketség borul az elméjükre. Balgatag szívük megkeményedik, és noha a kijelentések egyértelműek és nyilvánvalóak, mégsem értenek belőle semmit. Olyanok, mint akiknek nincs zenei hallásuk, ezért nem értik a hárfa szavát. Legfeljebb a szónoklat szépségében gyönyörködnek, vagy egy vallásos lángész után futnak, aki nagy szónok vagy művész, de nem látják meg Istennek a szavát a hirdetett Igében. Az Ige nem válik számukra kijelentéssé, életté, romolhatatlan maggá, hanem megmarad az emberi beszéd szűkre szabott keretei között. Jóllehet lelkesülnek, és nagy tettekre is készek, ez azonban csak önnön fellelkesített szívükből fakad, nem pedig a Szentlélek által nyert új életnek a hajtása és a következménye.

Az anyagi javakkal visszaélni nagy kísértést jelent. Akiknek gazdagságuk van, rendszerint azoknak van módjuk arra, hogy a művészetben, tudományban előrehaladjanak, és a kényelemből is bőségesen kivegyék a részüket. Jóllehet Isten az anyagi javakat azért adta, hogy általuk a földi életünket kényelmesebbé és

elviselhetőbbé tegye, vannak, akik visszaélnek ezzel a kegyelemmel. Sokan sírnak szükségben és nyomorúságban, míg ők bőségben, gazdagságban tobzódnak, és pazarolnak. Lázár és a gazdag példázata naponta megismétlődő eset: míg a gazdag minden nap vigadozik, Lazái még a gazdagon megterített asztalról leesett morzsával sem elégítheti ki kínzó éhségét. Ne csodálkozzon tehát a gazdag, ha nem szerez barátokat a hamis mammonból, sőt, sok ellensége támad, éppen azért, mert visszaélt a gazdagságával. Ezek az ítéletkor nem mellette, hanem ellene tesznek bizonyságot. Ne érezze azonban felmentve magát az, akinek csak pengői vannak, azzal szemben, aki ezerpengősökkel rendelkezik, mert a pengőkkel éppen úgy vissza lehet élni, mint az ezresekkel. Isten nagyon komolyan megkívánja, hogy gyermekei hűségesek legyenek az anyagi javakkal. Nincsen bolondabb dolog, mint visszaélni az anyagi javakkal, halomra gyűjteni a más verítéke és könnyei árán szerzett aranyat, mert a gazdagság nem válthat meg a haláltól, így nem is tehet igazán boldoggá. Igazi boldogság ugyanis abban volna, ha egyrészt biztosítani tudná a földi élet nyugalmát, másrészt viszont meg lehetne rajta venni a mennyei élet bizonyosságát is. Ez azonban nem történhet meg. „Senki sem válthatja meg atyjafiát", hiábavaló minden gyűjtés. Hiábavaló a szülők törekvése, hogy nagy örökséget hagyjanak a gyermekeikre, az örökség önmagában nem teheti boldoggá az örököst. Akármilyen értékes földi kinccsel ajándékozunk is meg valakit, a szíve békéjét, a lelke nyugalmát nem szerezhetjük meg általa. Hiába gazdag ugyanis valaki, mit sem ér, ha nincsen élő reménysége. A bölcs és a bolond egyaránt meghal, az ostoba és az előrelátó egyformán meglátja a sírgödröt, és gazdagságukat másnak hagyják. Végük hasonlatos a barmokéhoz. Mit ér, ha pompás palotát építettek maguknak, ha családi kriptában helyezik el a testüket, és márványba vésik a nevüket? Mit ér, ha alapítványok nyomán, évszázadokon keresztül emlegetik őket? Sőt, mit ér, ha tisztességben élnek is, és nem tapadt átok a kezükön megforduló pénzhez, ha nincsen eszük? Az ember, ha tisztességben él, akkor sem marad meg, hanem „hasonlít a barmokhoz, amelyeket levágnak". Gazdag vagy? Nézz végig a gazdagságodon, és gondolj arra, hogy egyszer mindent itt kell hagynod. Lehet, hogy a markukba nevető örökösök martalékává lesz minden. Lehet, hogy a gonddal és türelemmel összehordott javaidat tobzódó, gondatlan kezek pocsékolják el, és a tisztességhez sok átok tapad majd. így az igyekezet végül nem jelent igazi örömet senkinek. De mindenek felett neked nem! Egyszer el kell menned! Itt kell hagynod a perzsaszőnyeges, pompás lakásodat, a tükörszobákat, a pompás festményeket, az illatos lugasokat, a barátokat, a gazdagon megterített, ezüsttől roskadozó asztalt, melyhez a családi ceremóniák kötődnek: ez mind-mind itt marad, nem viheted magaddal, és azon a bizonyos napon nem vigasztal téged. A szívednek nem erre van szüksége, hanem élő reménységre, ami meg nem szégyenít.

A gazdagoknak, bár bolondok, mégis vannak követőik. Hány olyan balgatag van, aki szívesen áll a gazdagok árnyékában, törleszkednek, hogy azok uszályhordozóivá,

előfutáraivá, útkészítőivé lehessenek. Nem vélekedhetünk másként róluk, mint azokról az éhes kutyákról, amelyek elkísérik a vásárra utazókat, és amikor meglátják, hogy azok előveszik a tarisznyát, és csibesültet esznek, odaszegődnek mellékjük, azzal a reménységgel, hogy a csirke csontjait megkaphatják. Hány ilyen nevetséges, tányérnyaló bolond van, aki fut a nemtelen gazdagok után, és utánozza, őket, hogy egy-egy falatot odavessenek neki! Mind ők, mind a gazdáik a halál reménytelen jegyesei, akik ha kifutják útjukat, vár rájuk a sírgödör, ahol majd a halál legelteti őket. Micsoda reménytelenség! Pompás palotából a sötét, fekete sírgödörbe vagy akár a fehér márványból épített kriptába, amely fölé művészi mauzóleumot épít a hálás utókor. Testük azonban éppúgy porrá lesz, mintha az útszéli árokba dobták volna őket és vajon, amit építettek, amit alkottak, abból mennyi a maradandó? De, még ha maradandó volna is, mit ér a szerencsétlen lelkűknek, amelyet a halál legeltet? „Alakjukat elemészti a Seol, távol az ő lakásuktól." Szegény bolondok! De ne vigasztalja magát a szegény se azzal, hogy szegény, mert ez sem jogcím az életre. Csak Isten válthatja ki lelkedet a Seol kezéből, amikor az megragad téged. Mikor a halál birodalma feltárul előtted, hogy polipszerű karjaival ellenállhatatlanul benyeljen, sem a gazdagság, sem a megszenvedett szegénységed nem tarthat meg téged. A szegény sorsa éppen olyan reménytelen a halálban, mint a gazdagé, akkor is, ha földi életében egyszer sem lakott jól, vagy egyetlen alkalommal sem vehetett fel kedve szerinti öltözetet, hacsak Isten ki nem váltotta őt a nyomorúságából. Isten azonban kiválthat és ki is vált.

Ne irigyeld a gazdagnak gazdagságát, ha életében áldottnak vallja is magát, ha dicsérik is, hogy bölcsen, értelmesen járt el, szép alapot vetett magának a jelenvaló világban, mert „dicsősége nem száll le utána". Volt egyszer egy király, akinek a szenvedélye az volt, hogy különböző készítményű órákat gyűjtött. Ezt az óragyűjteményt egyik, kővel kirakott szobája márványasztalán helyezte el. Egy napon, amikor az inasa takarított, fellökte az asztalt, az óragyűjtemény a kőre zuhant és valamennyi összetörött. Rémülten állt az inas a romhalmaz felett, rettegve a király haragjától, aki azonban, mikor belépett a szobába, nevetve csapta össze a kezét, és így kiáltott: „Nahát, ami nekem hosszú évek türelmes munkájával sem sikerült, azt te egy mozdulattal megoldottad! íme, most valamennyi óra összhangban van!" íme, a halál egy szintre állítja a gazdagot és a szegényt. Éppen ezért a földi tisztesség, okosság nélkül, senkit sem tesz különbbé az állatnál. Mi ez az okosság, amire Isten Igéje céloz? A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, és a gonosztól való eltávozás. Akinek a szívében nincs istenfélelem, aki nem tud hűségesen bánni az anyagi javaival, úgyhogy az mind magára, mind másokra nézve átokká válik a kezében. Akinek viszont van Isten szerinti bölcsessége, az a szegénységben sem lázad, és nem néz irigy szemmel a gazdagok felé, mert jól tudja, hogy a megtartás és az élet nem a vagyonban van, hanem

kegyelemben. Akarod, hogy legyen reménységed a halálban? Akkor legyen reménységed az életben az élő Krisztusban!

A hála erősíti a szövetséget

50. zsoltár

„Istenek Istene az Úr... " - olvassuk az első versben. Az Ő szavának engedelmeskedik a föld minden teremtménye. Vannak ezen a földön hatalmasságok, akiket istenekként tartanak számon, koronájukat azonban, Isten szavára, nekik is trónja elé kell rakniuk, ha pedig önként nem engednek néki, akkor engednek majd a kieresztett hangjának, a kinyújtott karjainak, és megrettenve hullnak előtte porba. Mikor Ő kiált, a legfélelmetesebb földi nagyságok is kicsivé lesznek, és szepegve állnak előtte.

A Sionról, ha szépsége tökéletes, Isten világossága árad. Jaj azonban, ha Sión szépségén hiba találtatik, és a benne lévő világosság sötétség. Te, aki Sión lakója vagy, nézd csak meg a benned lévő világosságot, nem vált-e sötétséggé? Árad-e belőled a fény? Elmondhatja-e rólad is Jézus, hogy: „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város." Sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, ezért jaj, ha Sión világossága is meghomályosul! Járj a Jézus világosságában, hogy teljessé legyen benned a fény!

Isten kijelenti magát. Nem olyan Isten Ő, aki elhallgat, és nem szól, mint a pogányok bálványai, melyeknek van fülük, de nem hallanak, van szájuk, de nem beszélnek. „Emésztő tűz van előtte, s körülte erős forgószél" - olvassuk a harmadik versben. Jóllehet félelemmel veszi körül azokat, akik hallgatják, és megbénít sokakat, de szól, és ez a megnyilatkozása is kegyelem. Mert amikor Isten végképp megharagudott az emberre, amikor végleg elfordult Siontól, akkor már arra sem méltatja, hogy megostorozza. Az a legborzasztóbb ítélete, a legmegrendítőbb csapása, hogy visszavonja a szavát, visszavonja magához a Lelkét, és többé nem beszél. Amíg tehát valakinek a bűn mardossa és emészti a lelkét, amíg nyugtalan az elkövetett vétkei miatt, bármilyen keserves legyen is számára, ez Isten kegyelme, és ebből az állapotból megtérés következik.

„Hívja az egeket..., és a földet, hogy megítélje népét" - olvassuk a negyedik versben. Isten gyermekeinek újra meg újra meg kell állniuk Isten előtt, hogy

megítéltessenek. Isten megpróbálja őket, hogy hitben vannak-e, és hogy abban mennyire jutottak előre. Ezért szólítja Isten maga elé a földet és az eget. Olyan ez, mint egy nagy hadi szemle, amikor mindent megvizsgál, mindent megpróbál, ami a szívben rejtőzködik. Kiveti mindazt, ami az Ő világosságában sötétségnek bizonyul, és megerősít minden igazságot. A szövetség megújításának drága alkalmai azok az idők, amikor Isten maga elé gyűjti az Ő népét, akár közösségenként, akár egyénenként, valami áldott csendességben. A felhívás ma is hangzik mindenkihez: „Gyűjtsétek elém kegyeseimet, a kik áldozattal erősítik szövetségemet!" A szövetség Isten részéről nem szorul erősítésre. Magára esküdött, és nagyobbra nem esküdhetett. Önmagát adta, és nagyobbat nem adhatott: ebben pecsételte meg a szövetségéhez való ragaszkodását és hűségét. A mi részünkről azonban szükséges, hogy ez a szövetség megerősíttessék. így értjük meg Péter apostolnak ezt a kijelentését is: „Igyekezzetek inkább a ti elhívatástokat és kiválasztatásotokat erőssé tenni." Nem Isten részéről van szükség és igény arra, hogy a kiválasztás erősebbé váljék, hanem a mi szívünkben kell a bizonyosságnak még mélyebb gyökeret vernie. Az áldozathozatal az, ami a szövetséget erősebbé teszi. Minél több áldozatot hoztunk a Krisztus evangéliuma szolgálatában, minél többet adtunk oda érte, minél többről mondtunk le róla, minél nagyobb távolságot tettünk meg érte, annál erősebb a bizonyosságunk és a szívünk ragaszkodása. Aki vonakodik az áldozattól, abban nem lett teljessé a szeretet és az oda-szentelés, az csak fél szívét adta oda. Nem csoda hát, ha ismételten kételkedik a szövetségben. A köteles áldozatban azonban nem gyönyörködik Isten. Ha nem is fedd meg érte, de nem fogadja el. Azt mondja itt, hogy minden az Övé. Nem az áldozat tárgyára van tehát szüksége, hanem az áldozat tényét kívánja. Nem az áldozat tárgya az, ami nélkül szűkölködik, hanem az áldozó szív szeretete után sóvárog. Ha csak muszájból hoztál áldozatot, ha csak kötelességből olvasod az Igét, ha csak azért imádkozol, mert szükségben vagy, ha csak azért támaszkodsz Istenre, mert minden más reménységed cserbenhagyott, akkor ezzel a fiúságodnak még semmilyen bizonyítékát nem adtad. A hazug áldozatot pedig egyenesen gyűlöli Isten. A gonosznak azt mondja: „Miért beszélsz te rendeléseimről, és veszed szádra az én szövetségemet?"Jobb, ha valaki Isten neve nélkül vetkezik, mint Isten nevével az ajkán. Jobb, ha valakinek a kezére szenteltvíz nélkül szárad rá a vér. Jobb, ha valaki nem nyújtja imádságra a kezét, amivel a más javai után nyúl. Átkozott az az ajak, amelyikből édes és keserű víz is jön. Hazug és csalárd ajakkal imádkozni, Isten nevét emlegetni, utálatos Isten előtt. A kéz, mely kinyúlt a zsarolt javak után, nem mutathat be áldozatot az oltáron. Értsétek meg ezt, ti Istent felejtők, nehogy elragadjon benneteket menthetetlenül az Isten! Nehogy azt gondoljátok, hogy olyan, mint ti vagytok!

Isten hálaáldozatot vár. A hála ugyanis olyan szívből fakad, amelyik felismerte és megértette az Istennek iránta való szeretetét. Minél mélyebb ez a felismerés,

annál mélyebbről jön a hála. A szeretetre gerjedt szív hálája ez, a szeretet pedig adni akar. Először csak kis dolgokat, végül azonban, amikor teljessé lesz, önmagát akarja adni. És ez az a hálaáldozat, amit Isten kíván. Egyszer egy afrikai keresztyén gyülekezet összejövetelén történt, ahol a résztvevők kókuszdióban rótták le az adományaikat, hogy amikor körbehordozták a kosarat, egy kisfiú így szólt a kosarat vivőkhöz: „Tartsátok lejjebb!" Mikor azok lejjebb tartották, tovább bíztatta őket: „Még lejjebb!" És amikor végül letették a földre a kosarat, beleült, majd ezt mondta: „Én magamat adom Jézusnak!" Ez az a hálaáldozat, amit Isten kíván. Hálával áldozzál Istennek! Szenteld oda magad néki, iránta való hálából! Mit is tehetne mást, aki megértette a keresztáldozatot, ezt a csodálatos szövetségkötést! Aki egyszer meglátta Istent fényeskedni a Golgotán, ahol, a szenvedés legnagyobb mélységeiben, a leginkább látni az Ő szeretetét! Aki ezt látja, az nem tehet mást, mint hogy az Isten részéről felajánlott szövetséget a maga hálaáldozatával erősíti meg. Hozd csak áldozatul magad, tedd le életedet az oltárra! Hadd égjen ott, és felszálló illata kedves lesz Istennek! Megújuló szeretetében újra hozzád hajol, és megdicsőül benned!

Az igazi bűnbánat

51. zsoltár

Isten szerinti bűnbánatra csak a Szentlélek indíthat. Hiábavaló minden emberi erőlködés. Hiába sírunk, hiába potyognak a könnyeink, mindez látszatbűnbánatnak bizonyul, ha nem a Szentlélek Isten gerjesztette bennünk. A Szentlélek pedig mindig a prófécia, az Isten hirdetett vagy olvasott Igéje által támaszt bűnbánatot. Amikor Istennek Igéje, mint sziklazúzó pöröly vagy mint égető tűz, odaér a bűnnel megrakott szívhez, rendszerint akkor támad benne isten szerinti bűnbánat. Ez a zsoltár tükröt tart elénk, hogy lássuk, a mi bűnbánatunk milyen. Akinek a szívében ugyanis a Szentlélek támaszt bűnbánatot, azt az alábbi felismerésekhez juttatja el.

Isten csak az Ő kegyelméből és irgalmából tarthat meg engem, semmiféle jogcímem nincsen erre. Nem léphetek fel tehát igényekkel. Isten igazságá ból az következik, hogy az osztályrészem csak az elvettetés, a kárhozat lehetne. Méltán cselekedne az Isten, hogyha haragjával lesújtana rám. Azonban csodálatos, hogy az a Lélek, aki olyan megrendítő módon leleplezte a bűnt és a bűnöst, gondoskodik

arról is, hogy a bűnös figyelmét felhívja a könyörülő Istenre, aki „késedelmes a haragra és nagy kegyelmű". Úgy végzi el ezt, hogy a bűnös belássa, csak az Ő kegyelme és irgalmassága folytán könyörül.

Nemcsak a vétkeink eltörlésére kell vágyakoznunk, hanem a bűnből való teljes megtisztulásra. Amíg valaki csak azt akarja, hogy töröltessenek el a bűnei, és állíttassék vissza az igazsága Isten és emberek előtt, addig csak a Saul bűnbánatáig jutott, aki, bár megbánta, hogy engedetlen volt Istennel szemben, de csak az volt fontos a számára, hogy Sámuel állítsa vissza a tisztességét a nép előtt. Ameddig valaki csak arra vágyik, hogy megmeneküljön a bűnei következménye elől, addig egyrészt nem ad teljes dicsőséget Istennek, másrészt pedig nem utálta meg a bűneit. Amikor ugyanis valaki undorodik a bűneitől, akkor minden erejével azon van, hogy egészen megszabaduljon és megtisztuljon minden álnokságából. Akkor vágyakozva kiált Istenhez: „Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet."

A bűntudatot mindig bűnismeretnek kell követnie. A bűntudat a Szentlélek által támasztott hit, a bűnismeret viszont a Szentlélek által támasztott ismeret. Akinek bűntudata van, az általánosságban ébred rá, hogy bűnös, amit sokszor nem is érez, nem is tapasztal, hanem egyszerűen csak elhisz. A bűntudat inkább hitbeli dolog. Noha még nem ismertem fel bűnös voltomat, de elhiszem, mert Isten mondja, Igéje, és a próféták által, és mind igaz, ami Isten szájából származik. A Szentlélek azonban nem végez félmunkát, hanem ezután következik a bűnök egyenkénti felismerése. A bűntudat után eljut a lélek oda, hogy felismeri a bűneit, és bűnismeretre tesz szert. Ekkor aztán már esetről esetre, fajuk és nemük szerint is ismeri a gonoszságokat, amik a szívében vannak. Amíg valaki csak azt mondja, hogy ő bűnös, de nem tudja azt is mondani, hogy ő hazug, tolvaj, csaló, parázna, hitszegő stb., addig nem jutott el a bűnismeretre és könnyen kétségessé válhat, hogy bűntudatát a Szentlélek támasztotta-e, vagy pedig csak kegyes szöveg az egész.

A bűnismeret megkínoz. Akinek szívében a Szentlélek bűnismeretet támasztott, annak már-már kényszerképzetté válik a bűne, újra meg újra visszatér, megjelenik a lelki szemei előtt, és kísérti. Nem tudja egyszerűen és könnyedén túltenni magát rajta, hanem szüntelenül előtte forog. Végzi a munkáját, szórakozik, beszélget, és egyszer csak újra eléje lépnek az elkövetett bűnei, hogy gyötörjék. Ahogy Ágnes asszony, a patakban fehér leplén még mindig látta megölt férjének a vérét, úgy a bűnismeretre jutott ember is szüntelenül látja elkövetett bűneit, és minden jó igyekezete dacára sem képes szabadulni tőlük.

Minden bűn Istent sérti, és az ő igazságát öregbíti. Ez a kettős kijelentés

csodálatos ellentétet hordoz magában. Azonban, az ellentét dacára is igaz. A kijelentés első fele szerint, minden bűnnel Isten ellen vetkezünk. „Vétkeztem az ég ellen és te ellened!" - mondja a tékozló fiú. Nincsen olyan bűn, amelyik ne sértené Isten törvényét. Mert ha csak emberi törvényeket sértett, akkor nem bűn, még ha az emberek annak ítélik is. Noha a világi törvények az isteni erkölcsi rendnek megfelelően igyekeznek berendezni a világot, mégis lehetnek olyan paragrafusaik, amelyeknek a megszegése nem Isten ellen való vétek. Viszont előfordulhat az is, hogy egy társadalom nem tekinti törvényei alapjának az Isten erkölcsi rendjét, hanem más törvényekre épül. Ebben az esetben pedig bekövetkezhetik az, hogy Isten törvényének a megtartása, a világi törvények megszegését jelenti. Ami azonban Isten törvényét sérti, Istent sérti. Nem mondhatja senki, hogy lopott, de nem ártott vele Istennek, vagy hazudott, de nem sértette meg vele Istent. Mert Isten azt mondotta: „Ne lopj!", „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!", stb. Azonban, az ellentét másik fele, hogy minden törvénytelenségünk Isten igazságát teszi nagyobbá. „Vétkezzünk-e tehát?" - teszi fel a Római levél írója a kérdést, majd így felel rá: „Távol legyen."

A bűn részemmé vált. Nem rázhatom le magamról, mint kutya a vizet. Nem lehet elválasztani tőlem, mert én vagyok a bűn. Vétekben fogantattam, tehát amikor eljövendő életemnek még legfeljebb csak mikroszkopikus képét lehetett volna látni, a bűn már bennem volt. A Szentlélek, amikor bűnbánatra gerjeszt egy szívet, nyilván feltárja, hogy át-meg átjárta a bűn. Ahogy átjárja az illat a levegőt és a meleg a vasat, minden részecskéjét, megváltoztatva a térfogatát is, ugyanígy, az emberi élet csupa bűn, minden állapotában. Nem külső mázburkolat rajtunk a bűn, hanem olyan, mint a vérbaj, mely tetőtől talpig megrontotta, és a halál jegyesévé tette az embert. Nincsen semmi jó bennünk.

Isten a belső igazságban gyönyörködik. Az igazságban, amely a vesékben van. És megújító munkája belülről indul kifelé. Nem lehet tehát Őt külső dolgokkal megtéveszteni. Az összekulcsolt kéz lehet kedves falfestmény vagy bibliajelző, a meghajtott térdek bájosak lehetnek a gyermekszoba falán, a szép éneklés elragadtathatja a hallgatóságát. Istent azonban nem lehet ezek által megtéveszteni. Ő az igazságban gyönyörködik, ami a bensőnkben van. Őt a mi belső megigazulásunk érdekli, az élet, amit Ő támasztott bennünk, a bölcsesség és az istenfélelem, amelyet a Szentlélek gerjesztett fel szívünkben. Ne hagyd tehát megcsalni magad a külső igazság jeleivel, hanem törekedj a belső megigazulásra!

Csak Isten moshat meg, csak Isten vigasztalhat meg, csak Isten teremthet tiszta szívet bennünk. A Szentlélek ledönti emberi igazságunk és képességeink építményét, és ráállít arra a kősziklára, vagy az alázatnak arra a zsámolyára, hogy „csak Isten". Hiába mosom magam, csak piszkosabb leszek. Hiába igyekszem

tisztára mosni a szívemet, még jobban belebonyolódom bűneim szövevényébe. Hiába akarom magam visszaállítani a mennyei jogaimat, minden emberi erőfeszítés hasztalannak bizonyul: megmosni csak Isten képes, és ha Ő megmos, akkor leszek fehérebb a hónál. Saját önmosogatásunk csak annyit ér, hogy amíg egyik helyen igyekszünk megtisztítani magunkat, addig a másik helyen beszennyeződünk. Mintha a szemetet a szoba egyik sarkából a másikba hánynánk.

A bűn megszomorít, vigasztalni pedig csak a Szentlélek Isten képes. Ki más vigasztalhatna meg, mint Isten? Az a vigasztalás, amit a bűnbe merült ember a jelenvaló világban keres, hamisnak és hazugnak bizonyul. Nem nyújt igazi megnyugvást és békességet. És ne higgye senki, hogy akár az imádkozásban, akár más kegyes cselekedeteknek a gyakorlásában vigasztalást találhat, írhat valaki az angyalok nyelvén is vigasztaló írásokat, és kezébe adhatja a megszomorodott embereknek, a Szentlélek nélkül soha nem találnak vigasztalást. Lehet valaki drága aranykehelyhez is hasonló, ha nincsen megtöltve a Szentlélekkel, nem tudja megvigasztalni azokat, akik hozzá fordulnak. Egyedül csak Isten teheti ezt.

Akiben felébred a vágyakozás az új élet után, miután eljutott a bűnei ismeretére, és kegyelemért kiált, a szívében vágyakozás támad a tiszta szív után. Rádöbben ugyanis arra, hogy szívének legszentebb indulatai is mennyi salakkal, szennyel és tisztátalansággal vannak vegyítve. Nincs olyan érzés, vágy, gondolat, amely ne lenne salakkal vegyítve, de inkább azt mondhatjuk, hogy érzéseinkben, vágyainkban alig található egy hajszálnyi aranyerezet, a többi csak salak, szenny és tisztátalanság. Viszont minden igyekezetünk, törekvésünk és akarásunk csődöt mond, ha a szívünket akarjuk megtisztítani. Csak Isten teremthet bennünk tiszta szívet, senki más.

Akit a Szentlélek Isten bűntudatra ébresztett, az nem önző érdekből vágyik a szabadításra, hanem másokért. A Szentlélek munkája eltörli az önzés lelkét. Jóllehet, ott él a szívben a sóvárgás, hogy: „Ne vess el engem a Te orczád elől..., add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem!", a célja ennek a kívánságnak azonban az, hogy: „Hadd tanítsam a bűnösöket a te útaidra!" A bűntől való szabadulásnak ez lehet az egyetlen célja. Ahol ez a cél nem lebeg a bűneit bánó bűnös szemei előtt, ott megint csak megkérdőjelezhető, hogy vajon a Szentlélek támasztotta-e a bűntudatot. Természetes ugyanis, hogy ha valaki kiszabadul a bűn mélységeiből, és valamennyire öntudatra tér, a legelső szava így hangozzék: „Van még rajtam kívül más is ott. Hadd nyújtsam ki a kezemet utánuk!" Aki csak élvezni akarja a bűnből való szabadulás boldogságát, semmivel sem jobb azoknál, akik, önző módon, csak a saját boldogulásukkal törődnek e jelenvaló világban. Akit a Szentlélek Isten ébreszt bűntudatra, annak szívében ott van a sóvárgó vágyakozás: „Tégy jól a te

kegyelmedből a Sionnal; és építsd meg Jeruzsálem kőfalait." A szabadításért érzett hála és öröm arra készteti, hogy odaszentelje magát Isten országának az építésére. Arra vágyik, hogy Jeruzsálemből, Isten gyermekeinek lelki boldogságából, igazság áldozatai szálljanak fel Isten trónja elé. Akit a Szentlélek ébresztett bűntudatra, az megérkezik vallásos életének a csődjéhez. Belátja, hogy a vallásos cselekedetek, még ha véres áldozatokkal járnak is, nem kedvesek Isten előtt. Dávid lelki csődjéről szól a tizennyolcadik vers: „Nem kívánsz Te véresáldozatot..., égőáldozatban sem gyönyörködöl." Óriási lépés az, amelynek megtételére csak a Szentlélek tud kényszeríteni: annak a beismerése ez, hogy imádságaim, kegyes cselekedeteim, vallásos életem nem gyönyörűségesek, sőt talán utálatosak Isten előtt. Micsoda kiábrándító felébredés! Imádságaimmal, megtérésemmel, életemnek minden kegyes cselekedetével sem jutottam közelebb hozzá. Elsírt könnyeim, a térdemen támadt bőrkeményedés, az ágyam előtt megkopott padló, mind-mind nem vittek közelebb Hozzá, mert Isten ezekben az áldozatokban nem gyönyörködik. Átvirrasztott éjszakák, legyalogolt kilométerek, perselybe dobott pénzösszegek, fáradtság, virrasztás, erőfeszítés, véres veríték, mind-mind nem használnak semmit.

A megtört szívűvel lakik együtt az Isten. Lehet, hogy a bűn törte meg, ahogy legtöbbször az töri meg a szívet, lehet, hogy a kegyesség eredménytelensége, és szégyenteljes kudarca, de amikor megtörik a szív, az azt jelenti, hogy végem, nincs már semmi reménységem magam felől. Mikor csak egy lehetőség van hátra, hogy elpusztuljak, akkor hajlik hozzám Isten, könyörülettel és irgalmassággal. Amikor a szívünk megtörik, Ő is könnyekre indul, és irgalmasan felemel. Akkor hálával énekelhetjük: „Uram a töredelmes szívet Te szereted, soha az engedelmes lelket meg nem veted!"

Az igaz és gonosz sorsa

52. zsoltár

A gonosz mindig az igaz ellen tör, ebben a világban. Megbékélés vagy egyesség kettejük között elképzelhetetlen: a gonosznak igazzá kellene válnia, vagy az igaznak gonosszá ahhoz, hogy egységre juthassanak. Miután azonban a gonosz gonosz marad, az igaz pedig igaz, ezért áthidalhatatlan a szakadék közöttük. Ez a magyarázata annak az ellentétnek, sőt gyűlöletnek, amely a gonosz szívében támad az igazzal szemben. Nem az igaz igazsága, és még kevésbé a hamissága szolgáltat alapot az ellenségeskedésre, hanem magában a gonoszságban rejlik az ok.

Ahogy az Edomita Doegnek semmi oka nem volt arra, hogy Dávidot gyűlölje, és Sault ellene és az őt segítő papok ellen ingerelje, ugyanúgy ma sincs a gonosznak semmi alapja arra, hogy gyűlölje az igazat. Ahogy Heródesnek sem volt semmi oka arra, hogy a Bethlenemben megszületett csecsemőt gyűlölje, mégis gyilkos hadjáratot indított ellene, ugyanúgy ma is minden ok nélkül ragad fegyvert a gonosz, és támad az igaz ellen.

Isten népének ellenségei nagy mesterei a nyelvnek. Amíg az igaz, mint juh vitetik mészárszékre, és száját nem nyitja meg, nem fenyegetőzik, ha szenved is, „nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán", ezzel szemben a gonosz nyelve olyan, mint az „éles olló": „ártalmakon elmélkedik". Csalárdság van az ajkán, hízelkedő beszédével az igaz megrontására tör. Beszéde olyan, mint a méreg. Az ártalmas beszéd, a gonoszság kovácsolása, az alattomos pletyka, mind-mind a gonosz nyelvén fogan. Nyilvánvaló ebből az is, hogy minden kétnyelvűség, minden olyan beszéd, ami nem épít, hanem rombol, gonoszságból származik. A gonosztól kér kölcsön vékát, aki másnak a háta mögött rosszat mér. Megrontani a szívek békességét, megtörni a szeretetet, ellenségeket szerezni a tisztességeseknek, és gyalázatot borítani rájuk, hamis színben állítani be az ártatlan valóságot, mind-mind a gonoszság mesterkedése. Aki ezeket szereti, aki örül a hazug híreknek, és szereti terjeszteni a rontó beszédet, az álnokság mesternek a tanítványa, a hazugság atyjának a szekértolója, és a sorsa könnyen vele együtt teljesedhet be. Ideig-óráig sikeres életet folytat a gonosz. Őt is tartja a kegyelem, ahogy azt a búza és a konkoly példázatából tudjuk. Isten megkegyelmez a konkolynak a búzáért, mert a konkoly kiirtása a búzára nézve is veszedelmes lehet. Isten, az igazért, a gonosz felett is kegyelmet gyakorol. Hiába dicsekszik tehát a gonoszságával, hiába gondolja, hogy sikereinek a titka ügyesen forgatott nyelvében van, mert életben maradásának egyetlen magyarázata Istennek kegyelme, amely ugyan nem miatta, de felette is van. Egyszer azonban elérkezik a kigyomlálás ideje, és Isten megrontja őt. Jóllehet, emberi szemmel nézve, minden sikerül neki, minden ügyes számítása bejön, egyszer mégis keményen összetörik. Éppen akkor, amikor a legkevésbé számít rá. Eljön az ítéletnek ideje, és Isten kigyomlálja, kiszaggatja az élőknek földjéről. Isten angyalai összegyűjtik a botránkozásokat, és jaj azoknak, akik miatt azok történtek. Ne csüggedj hát, ha a gonosz napja látszólag fenn ragyog is, mert eljön az idő, amikor aláhanyatlik. Eljön az idő, amikor az igazak nevetni fognak a gonoszokon. Nevetésük azonban nem káröröm lesz, hanem annak a felismerése, hogy Isten igazságos ítélete teljesedett be rajtuk. A hívőt a gonosz romlása felett érzett öröme sem teheti elbizakodottá: akkor is meg kell maradnia alázatban, tudva, hogy Isten az, aki ismét cselekedett érte. Az igaz és a gonosz sorsa közötti különbség a kifejlődésében mutatkozik meg leginkább. Akit nem Isten tett erőssé, hanem a saját hatalmában, és gazdagságának sokaságában bízott, azt megrontja Isten, és kitakarítja, kisepri az élők közül. Ahogy ki lehet takarítani egy

lakást, és megtisztítani minden szeméttől, vagy ki lehet költöztetni belőle a lakóját, úgy, hogy nyoma sem marad, ugyanúgy eltakarítja Isten a gonoszt. Nyoma sem marad a hatalmának, a rettegett haragjának. Ezzel szemben az igaz olyan, mint a zöldülő olajfa, Istennek házában: örökkön örökké megmarad. Ne nyugtalanítsa tehát szívedet a gonosznak ideig-óráig tartó eredményes pályafutása, mert síkos földön helyezte el Isten: eljön az idő, amikor nyoma sem találtatik, az igaz pedig örökké megmarad. Mindezért egyedül Istené a dicséret. Mit is tehetne mást az igaz, minthogy áldja Őt, mert így cselekedett, és a próbák, a nehézségek között is az Ő nevében reménykedik.

Isten nélkül nincsen értelem

53. zsoltár

Isten értelmes embereket keres. Azért tekint le a mennyből, hogy meglássa, van-e, aki Őt keresi. Mert értelmes az, aki Istent keresi. Sok mindent keresnek az emberek ebben a világban: boldogságot, békességet, hírnevet, gazdagságot, de ezeknek keresői mind értelmetlen emberek. Az értelmes csupán, aki igyekezetét arra fordítja, hogy Istent megtalálja. Ebből az következik, hogy életedben annyi az értelmes cselekedet, amennyit arra fordítasz, hogy Istent keresd. Ha valaki naponta félórát fordít a Szentírás olvasására, egy év alatt elolvashatja az egész Bibliát. Ez a napi fél óra, hozzávetőleg, évente 182. órát, tehát körülbelül hét és fél napot tesz ki. Ez azt jelenti, hogy ha valaki rendszeresen olvassa a Bibliát, egy esztendőnek a drága idejéből tulajdonképpen csak hét napot szentel Istennek. De vannak, akik még napi fél órát sem fordítanak az Igére.

Mennyi lótás-futás, törtetés van ebben a világban! Micsoda erőfeszítéseket tesznek az emberek, a népek, a hadseregek, és minderre azt mondja Isten, hogy értelmetlen!

Isten döbbenetes megállapítást tesz, miközben értelmes embereket keres. Arra a felismerésre jut, hogy: „Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak, nincsen aki jót cselekedjék, nincsen 4. vers csak egy is." Mellbevágó ez a kijelentés az Ószövetség lapjain: Egy sincs - tehát te sem. Te sem vagy értelmes, te sem vagy Istent kereső. Vannak emberek, akik azt mondják magukról, hogy ők keresik Istent. Valójában azonban kerülik azokat a helyeket, ahol megtalálhatnák Őt. Azt mondja Isten, hogy ki-ki a maga útjára tért, mint a pályán futó ló. Ennek a következménye az, hogy megromlottak.

Útjaikon romlás és nyomorúság van. Amit cselekesznek, az nem jó: még ha jóakarat van is mögötte, a tett elromlik. Ahogy elhajlott formával nem lehet hibátlan öntvényt készíteni, ugyanúgy az elhajlott ember sem tud kifogástalan cselekedetet bemutatni Istennek. Van ebben a világban millió cselekedet, hisz ténykedésből áll az ember élete. Egyik szervesen kapcsolódik a másikhoz. Mégis, mikor Isten leméri az Ő mérlegén, mind rossz, mind hibás. Emberi mérlegen lehet akárhány jó is közöttük, Isten mérlegén azonban nincs egy sem. Viszont egyedül Istennek van megbízható mérlege. Az emberi mérlegelés hamis és hazug, mert befolyásolják a különböző érdekek, az önzés.

Az ember balgaságának legmagasabb foka az, hogy „ott félnek nagy félelemmel, ahol nincsen félelem". A babonák és jóslatok világát éljük. A modern ember félretette Istent és a különböző szellemtanok szörnyű béklyóiban retteg. Racionálisan leszámolt a lélekkel, ugyanakkor belső szorongást érez. Azt mondja, hogy csak azt hiszi, amit lát, ugyanakkor irtózik a mikroorganizmusok láthatatlan világától. Betegséget, halált és romlást sejt ott is, ahol ennek semmi nyoma. Attól fél, amitől nem kellene, Istennel szemben viszont elbizakodott, és vakmerő. Vizsgáld csak meg a szívedet, van-e benne félelem és szorongás haszontalan dolgok miatt, miközben Isten előtt nem hódolsz, nem aláz-kodsz meg a porig, nem hajtod nyakad a felség uralma alá? Ha ott félsz, ahol nem kellene félned, ebből világosan következik, hogy nem vagy közösségben Istennel. Mert aki Istentől fél, az senki és semmi mástól nem fél. Tudja, hogy Istennél hatalmasabb és erősebb nincsen, és ez legyőzi benne a félelmet. A félelemből és a tévelygésből csak a Szabadító emelheti ki az Úr népének foglyait. Ha az Istennel való közösségünk azon múlna, hogy mi keressük Őt, akkor soha nem jutnánk el ebbe a közösségbe, azonban Ő keres minket. Ha a saját magunk bizakodásával kellene Úrrá lennünk a félelmünkön, akkor örökös rettegésben kellene élnünk, azonban Isten nyúl le értünk, és Ő erősíti meg, és biztatja szorongatott lelkünket. Ezért lehetséges a megtartás és az élet. Mi magunk soha nem találnánk vissza Isten nélküli kóborlásunkból, de az Úr visszahozza az Ő népének foglyait, ezért „örül majd Jákob és vigad Izrael". Nélküle sötétbe, homályba és értelmetlenségbe veszne az életünk, Ő azonban felkutat minket. Világossága eloszlatja sötétségünket, szeretete legyőzi a bizalmatlanságunkat. Értelmetlen életünk értelmet nyer, vigasztalás nélküli sorsunk pedig vigasztalást.

Hamis atyafiak között

55. zsoltár

Van az ember életében olyan időszak, amikor úgy érzi, hogy Isten elrejtőzött a könyörgései elől. Hiábavalónak látszik minden imádsága, tusakodása, alázata, segítségkérése: az ég zárva marad, és a meghallgatásnak semmi jele nem mutatkozik. Joggal kiált a zsoltáríró: „Ne rejtsd el magadat az én könyörgésem elől." Isten egyszerűen nem felel. Az Ige nem szól, az ember pedig kétségek között vergődik, nem talál vigasztalást. Ilyenkor keserűség, sőt félelem szakad rá az emberre. A sötétség hatalma számára kiváló alkalmak ezek, hogy rettegést, aggódást támasszon az emberben. Előbb a keserűség jön Istennel szemben, hogy az áldozat, hiába az odaszánás. Az ember nem tudja feladni önigazságát, ezért Istent vádolja igazságtalansággal, aminek az a következménye, hogy mélységesen megkeseredik a szíve. A megkeseredés folytán szakadás áll be az ember és Isten között. Az ember önmagába zárkózik, kísértésekbe esik, csak azokat látja, azokban vergődik nem látva Isten vigasztalását, és a szabadulás lehetőségét. Csak az ellenség szavát hallja, megretten a hazugságok láttán, keseregve bolyong és jajgat, a szíve reszket a hitetlenek nyomorgatása miatt, és körülveszik a halál félelmei. Elhomályosulnak a szemei előtt Istennek ígéretei. Rátör a Sátán hatalmasa, a halál, és borzadállyal veszi körül. Ki ne ismerné a nyomorúságnak ezt a mélységes és félelmetes szakadékát? Amikor már-már úgy tűnik, nincs más megoldás, nincs más kiút, mint hogy önkezével vessen véget az életének. Igazságszolgáltatás lenne a maga számára, és arculverés azoknak, akik a rágalomhadjáratot indították. Milyen könnyű volna ilyenkor meghalni! Egyszerre megszűnne minden fájdalom és minden csapás!

Ilyenkor elemi erővel szakad rá az emberre a vágyakozás: elmenni innen egy puszta helyre, ahol nincsenek emberek, ahol nem kell hallgatni és látni őket, nem kell együtt érezni velük, nem kell mosolyogni, és udvariasan a hogylétük felől érdeklődni. Nem kell gyötrődő szívvel hallgatni a hízelgő beszédüket, amint kedvesen közelednek, és szépeket mondanak, miközben a szívük hamisságot és álnokságot gondol. „Vajha szárnyam volna, mint a galambnak! Elrepülnék és nyugodnám." Úgy érzi magát az emberi lélek, mint a galamb, amelyik forgószélbe került. Nyugodt, békés sziget után vágyakozik, ahol magára maradhatna, és elsírhatná a szíve fájdalmát anélkül, hogy bárki is megkérdezné, mi fáj, hogy ne kelljen letagadni vagy elrejteni a gyötrődést. Mert a résztvevő kérdések mögött ritkán van érző szív is, inkább csak a kíváncsi ajkak vagy az alattomos indulat kérdez, hogy: „Még mindig nem omlottál össze, még mindig bírod a harcot?"

„Sietnék kiszabadulni e sebes szélből, e forgószélből" - mondja a zsoltáríró a kilencedik versben, de nem megy. A sötétség hatalmának nincs olyan nagy ereje, hogy rábírja őt: meneküljön a pusztába valami sivár helyre. Itt kell maradnia, hogy

még tetéződjék a nyomorúsága, amikor maga köré tekintve, mindenütt csak rontást és romlást talál. Hamisság, veszedelem, zsarnokság és csalárdság. Az embernek minden rútsága feltárul előtte. Irtózatos az, amikor az ember lelepleződik a szemeink előtt. Szörnyű, amikor belelátunk szövevényes terveibe, szívének rejtett szándékaiba. Megborzad a lélek, amikor meglátja, hogy mi van a világban. Csak romlás van és fertelem! Akármerre néz, mindenütt ugyanazokkal a szemekkel találkozik, ugyanaz a hamis, hízelgő száj beszél. Az ember mindig csak árt, mert csak ártani képes. És ez mind elviselhetőbb lenne, ha olyanokról volna szó, akik gyűlölik az igazságot, akik kezdettől fogva ellenségei voltak az igaznak, és keresztezték az útját. Ez nem lett volna meglepetés, és idejében felkészült volna rá. Az árulás azonban borzasztó. Mert nem az ellenség szidalmazott, nem a gyűlölő emelte fel a szavát, hanem a barát és ismerős, akiben bízott - akivel „az Isten házába jártunk a tömegben". Csalódni mindig fájdalmas és kiábrándító dolog. Olyan érzés, mint amikor az ember, a sötétben, bevágja a homlokát valami kiálló, kemény tárgyba. Ismerek valakit, aki tizennyolcéves, fiatal leányként hirtelen hajolt le a sötétben, belevágta a szemét valami éles tárgyba, és megvakult. Borzasztó lehetett ez a csapás! Ehhez hasonló érzés, amikor az ember abban csalódik, akit szeret. Amikor arra kell rémülten rádöbbennie, hogy annak ajka hazugságot beszél, hamisság és hízelgés van a nyelve alatt. Sőt, az életére tör. Azért közeleg hozzá hízelgő szóval, hogy kiszedje belőle a titkait, a féltett kincseit, és kárörömmel teregesse ki mások előtt. Mikor rájön erre, olyan, mintha feneketlen mélység nyílna meg előtte, hogy elnyelje, és ne legyen onnan többé szabadulás.

Az átkozódás a megkeseredés mélypontja. Vannak olyanok, akik meggondolatlanul, könnyelműen és léhán, minden kis dolog miatt átkozódnak. Aki azonban imádkozni szokott, annak az ajka ritkán nyílik átokszóra. Minél mélyebb valakinek a közössége Istennel, annál rettenetesebb az a lelkiállapot, amikor átok fakad az ajkáról. A zsoltár tizenhatodik verse arról tanúskodik, hogy írója a lélek lehető legborzalmasabb mélységeit járta meg. Isten gyermeke juthat ilyen mélységbe is, hogy végső kétségbeesésében már csak az átok szavai nyújtanak látszólagos megnyugvást. Hamis könnyebbség ez, és hazug vigasztalás, mégis úgy érzi az ember, mintha valami felszakadt volna belőle. Van aztán a vigasztalásnak egy másik formája is, amikor az ember maga próbálja megnyugtatni magát Isten ígéreteivel, vagy pedig az imádságban keres vigasz-tálast. Nem igazi vigasztalás azonban ez sem. Mi hiába vigasztalgatjuk magunkat, hiába merülünk bele kegyes imaformulák mormolásába és olvasásába. Egy-egy szépen megírt imádságnak az elolvasása, az elmélyedés, elcsendesedés, vagy Isten ígéreteinek az olvasgatása nyújthat ugyan átmeneti vigasztalást az ember számára, igazi megerősödés azonban nincs ezekben. Az ember előbb-utóbb megint csak a gonoszt látja, és felbomlik az átmenetileg megtalált békesség. Újra csak hamis ajkak suttogása jut el a füléhez, megint csak

azt látja, hogy megszegte a szövetséget, háborúság van a szívében. Ahhoz, hogy a vigasztalás kősziklját találja meg az ember, amelyről aztán nem csúszik vissza többé a kétség hullámaiba, arra van szüksége, hogy a Szentlélek vigasztalja meg, mégpedig olyan módon, hogy tekintetét, önmagáról, kétségeiről vagy a környezetéről az Úrra irányítsa. A zsoltáríró megtalálja ezt, amikor így szól: „Vessed az Úrra a te terhedet, Ő gondot visel rólad, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz." Akkor nyer igazi megerősödést a szív, amikor Istennek Szentlelke felfedi, hogy nincs olyan teher, nincs olyan nyomorúság, amelyet az Úr ne hordozna. Akkor jut el az ember valóban abba az állapotba, hogy nem ingadoznak, és nem tántorognak már a lábai, hanem az Úrba kapaszkodva, arcát megkeményítve megy szembe az áskálódással, a szélviharral, a hamis atyafiak hazug beszédével, a rágalom hadjáratával vagy a sötétség hatalmának bármilyen kísértésével. Akkor tekintetét az Úrra fordítja, és így szól: „Jöjjön bármi vész, suttogjanak az emberek, amit akarnak, kacagjanak ki, vagy sírva csapdossák a kezüket felettem, én csak rád nézek, csak beléd vetem minden reménységemet, és a Te nyomdokaidon megyek tovább!"

Tiszta látást ugyanis csak az nyer, akit a Szentlélek Isten megvigasztalt. Az látja a beteljesedést, a végső célt: tudja, hogy a vérszopó és álnok embereket Isten a veszedelem vermébe taszítja, ő pedig megtartatik végül. Nem kételkedik többé abban, hogy Urának szerető karjai minden poklon átmentik őt. A sebesen zúgó szélnek, a forgószélnek, nem lesz többé hatalma felette. Megtartatik akkor is, ha hamis atyafiak között kell leélnie az életét, bár, az újszövetség álláspontja szerint is, az élet egyik legveszedelmesebb dolga ez.

Isten mégis megtart

56. zsoltár

Ez a zsoltár egy csodálatos megtapasztalás után született. Dávid Isten iránti engedetlensége folytán került Gáthba, a filiszteusokhoz. Rokonságban volt Akhis királlyal, és amikor úgy látta, hogy az ügye veszve van Saul király udvarában, egy pillanatra megtántorodik a hitben, és a pogány király oltalmát akarta igénybe venni, hogy az ő segítségével biztosítsa magának az Úr által megígért királyságot. Micsoda balgatagság, micsoda vétek Isten ellen! Hamis, tisztátalan eszközt próbált felhasználni az Ő ígéretének teljesítésére. Azt gondolná az ember, hogy ezen az úton csak elesni lehet. Csodálatos azonban, hogy Isten hívő gyermeke számára még ezen az úton is van megtartás és élet. Ha úgy látszik, hogy még

emberi ítéletünk mérlege szerint is csak veszíthetünk, Isten akkor is megtarthat. Isten megtartja Dávidot, mert két fontos dolog jut kifejezésre ebben a zsoltárban. Először is, Dávid belátja, hogy félnie kellene Istentől. Igazat ad Neki, ha jogos haragjában rábocsátja ellenségeit, hogy letiporják őt. Jól látja, hogy akik ellene tátognak, akik nyomorgatják őt, és hadakoznak vele, azok méltán cselekszenek így, mert ő kivonta a kezét Isten kezéből, elmenekült Isten oltalma alól, és emberi menedéket keresett magának. Azonban nem áll meg itt. Noha félnie kellene Istentől, mégis bízik Benne. Ez a határtalan bizalom Isten kezét cselekvésre indítja. Isten soha nem tehet mást, mint hogy megsegítse azt, aki bízik benne. Állítólag egyszer valamelyik francia királynak odaadták a kadétjelöltek névsorát, akik a tiszti iskolába való felvételüket kérték. A névsort végignézve a király látta, hogy mindegyik kérelmezett neve után egy-egy előkelő francia úr neve szerepel. Megkérdezte, hogy mit jelentenek ezek a nevek a listán. Alattvalói felvilágosították, hogy ezek azok az urak, akik a jelölteket ajánlották. Volt egy kérelmező, akinek a neve után nem volt támogató. A király rámutatott, és így szólt: „Elsősorban őt kell felvenni, mert a bizalmával énhozzám fordult." Földi király volt az, aki ezt cselekedte. El lehet-e képzelni másként, minthogy a mindenség Ura megtartja azt, aki bizalmával egyenesen Őhozzá fordul? Kinyújtja segítő karjait, és megmenti azt. „Isten által dicsekedem az ő igéjével; az Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem?" Nem az én szívem bizodalma erős, hanem Istent tartom hatalmasnak és erősnek. Bár „minden nap elforgatják beszédeimet," „egybegyűlnek. .., mert kívánják az én lelkemet", Ő mégis hatalmas és megtart.

A következő dolog, ami Istent segítségre indítja: a bajbajutott zsoltáríró könnyeket hullat. Nyilván nem a haragnak vagy a gyűlölködésnek könnyeit és sirámait, hanem a bűnbánat könnyeit hullatja. Bánja már az útját, és, annak láttán, megkeseredett a szívében. Amikor Isten bűnbánó könnyeket lát, amikor könyörgést hall, akkor könyörületre indul. Úgy, hogy az ellenségnek, akik nagy hatalommal törtek rá Isten népére, meg kell hátrálnia, mert Isten az Ő népével van.

Van ebben a zsoltárban még valami, ami Istent megindítja: a zsoltáríró ebben az elesett, elhajlott állapotában sem felejtette el Istennek ígéreteit. Istent pedig kötik az ígéretei. Még inkább kötik akkor, ha valaki olyan állapotában ragadja meg azokat, amikor látszólag semmilyen joga nincs hozzájuk. Ez ugyanis ismét csak a határtalan bizalomnak a jele, és annak a felismerése, hogy Isten szeret. Aki felismeri, és tudomásul veszi, hogy Isten szereti őt, annak számára ez a szeretet csodálatosan megnyilatkozik, és megsokszorozódik.

Aki nyomorúságba jut, az gyakran tesz fogadalmat. Minél mélyebb a nyomorúság, annál nagyobb a fogadalom. Utána az ember úgy érzi, hogy tartozik Istennek. A

zsoltáríróval is ez történik. Az utolsó versben ezt olvassuk: „Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól, bizony az én lábaimat az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az életnek világosságában." Téged is azért szabadított meg Isten, azért mentette meg lelkedet a halálból, és lábaidat az eleséstől, hogy előtte járj. Te is adósa vagy tehát. Noha jogosan és méltán veszíthetett volna el téged is, a magad választotta utadon, a tévelygés ösvényein, Ő mégis megtartott, mégis könyörült rajtad. Ez a csodálatos „mégis" kötelez hálára, hogy az életedet Neki szenteld. Ha eddig nem tettél fogadást neki, ha még nem szántad oda magad, tedd meg most! Járj úgy, életed végéig, mint aki adósa a Királynak!

Mindig dicsérlek Istenem

57. zsoltár

Ez a zsoltár akkor íródott, amikor Dávid, Engedi pusztájában, az őt üldöző Saul elől egy barlangba menekült. Mikor Saul gyanútlanul és fegyvertelenül utána ment a barlangba, könnyen Dávid kezébe juthatott volna, ha őt a bosszúállás gondolata vezeti. Isten választottja akkor szorongatott helyzetben volt, de nem ragadta meg a szükséghelyzetben kínálkozó emberi megoldást, hanem nyugodtan várt Istennek a szabadítására. Ez a szabadítás, ahogy az a zsoltárnak a két strófájából kitűnik, nem késett. Az első rész a szabadítás előtti, a második a szabadítás megtapasztalása utáni állapotot írja le. Az a csodálatos, és az a Lélek szerint való ebben a zsoltárban, hogy mind a szükség, mind a szabadítás idején ugyanabban a sóvárgásban fogalmazódik meg a zsoltáríró reménysége. Ez is arról tesz bizonyságot, hogy Isten hívő gyermeke számára úgy az öröm, mint a bánat, úgy a szorongatás, mint a jólét idején nem lehet, és ne is legyen fontosabb, minthogy Isten felmagasztaltassék „az egek felett" és az egész földön teljes legyen az Ő dicsősége. Akkor kerülünk emberi méltóságunknak teljes birtokába, azzal állíttatik helyre emberi hivatásunk, ha meglátjuk a küldetésünket, amit az emberen és a lázadó angyalokon kívül minden teremtett lény betölt ebben a világban, nevezetesen: mindig, mindenütt dicsérni Istent. Az ember ezt a dicsőséget úton-útfélen megrabolja a maga számára: a lázadó angyalokhoz szegődött, így lett Istennek ellensége. Amint készség és hajlandóság támad szívében arra, hogy minden vélt emberi érdemet és igazságot feladva, minden dicsőséget és igazságot Istennek ad, lázadó állapotából azonnal a fiú kegyelmi állapotába kerül. A hívő lélek legfőbb ismérve tehát az, hogy mindenütt, minden körülmények között, egyedül Istennek adja a dicsőséget. A második vers könnyen

arra a félreértésre adhat okot, hogy a zsoltáríró azért számít Isten könyörületére, mert ő bízik benne. Holott a helyzet az, hogy Isten a mi emberi igazságunk nélkül is könyörül rajtunk. Ez az igevers inkább így értendő: „Könyörülj rajtam, mert nincs senki más, aki könyörülne!", vagy: „Ha te nem könyörülsz, akkor elvesztem, ha te nem fordulsz irgalmaddal hozzám, akkor végem van! Könyörülj rajtam, mert csak a te szárnyaidnak árnyékában van megtartás és élet!"

A Szentlélek által vezetett hívő lélek a nyomorúság idején is világosan látja, hogy Isten „jót végzett" felőle. Éppen ez az a reménység, amelyik vigasztalja, bátorítja a szívét a legnagyobb szükség idején is. Akinek nincs közössége a Szentlélekkel, és vigasztalása az Úrban, az előbb-utóbb a reménytelenség útvesztőjébe téved, mert nem látja a jót, amit Isten végül elvégez. Ugyanis, hogy valaki minden körülmények között tudatában legyen annak, hogy Isten jót végez felőle, ahhoz arra a meggyőződésre és bizonyosságra kell eljutnia, hogy Isten szereti őt. Ha pedig szeret, akkor nem tehet rosszat, nem kívánhat neki gonoszt. Erre a meggyőződésre pedig, hogy Isten szeret, csak a Jézus Krisztus által juthat el az emberi szív. Csak akit Krisztusban fiává fogadott, az tekint a gyermek bizodalmával, minden körülmények között, mennyei Atyjára.

Ha fiává fogadott Isten, akkor sohasem lehet kétséges előtted, hogy noha most szorongatásban van részed, Isten végül jót végez felőled. Ebből a reménységből származik a bizonyosság, hogy: „Elküld a mennyből és megtart engem." Ebben az igeversben az is benne van, hogy én magam erre képtelen vagyok. Csak Őnála van megtartás és élet, és az Ő kegyelmét küldi el az én megtartásomra. Megtartá som tehát kegyelem, nem érdem. Semmi nincs, ami Istent kötelezhetné arra, hogy megtartson. De nemcsak felemel, kegyelme által, hanem hűségesen ki is tart mellettem. Nem úgy van tehát, hogy egyszer könyörül rajtunk, aztán a sorsunkra hagy, hanem hűségesen mellettünk marad. Jóllehet ismét megtántorodnak majd a lábaink, jutunk majd megint mélységek szélére, nyomorúságba, de az Ő hűsége kitart mellettünk, és véghez viszi, amit elgondolt felőlünk.

Az élet minden területén megmutatkozó igazság, hogy a veszedelmet, a maga teljességében, csak a szükség idején látjuk. Amikor fényesen ragyog az égen a nap, nem tudjuk átélni, hogy milyen a borús idő. Amikor jól megy sorunk, és nincsenek kísértésekkel teli, nehéz órák, akkor nem tudjuk átérezni, hogy mit jelent, amit a zsoltáríró az ötödik versben ír le: „Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között fekszem; emberek között, akiknek foguk dárda és nyilak, nyelvük pedig éles szablya." Mikor azonban elérkezik a kísértések órája, és a sötétség hatalma úgy ránk telepszik, mintha minden hadát ellenünk mozgósította volna, akkor megdöbbentő módon tárul fel előttünk a sötétségnek minden mélysége és félelme. Akinek nem voltak még kísértésekkel teli, nehéz órái, az nincs is

tudatában annak, milyen veszedelmek fenyegetik az életét. Az ellenség ugyanis nemcsak erős, de ravasz is. Egyszer, mikor egy kisfiú a szívébe fogadta Jézust, figyelmeztették: „Vigyázz, mert a te ellenséged, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár!", mire ő sóhajtva mondta: „Nem volna baj, ha mindig ordítana, de van, amikor alattomosan, csendben közelít." Nagyon találóan jellemzi ez a gonoszt. A hetedik versben is ezt találjuk: „Hálót készítettek lábaimnak,... vermet ástak énelőttem." Finom selyemhálói vannak a bűnnek, és alattomosan, virágbokrokkal álcázott farkasvermei, amelybe a gyanútlan lélek menthetetlenül beleesne, ha - és itt jön Istennek a csodálatos kegyelme - nem ők esnének abba bele. Nincsen ugyanis a sötétségnek olyan hálója, olyan alattomos tőre, amelyikkel szemben ne volna megtartás: nyomorgatásunk idején, hűségével elénk jön a mi Urunk. Vannak, és lesznek is az életedben nyomorúságos idők, amikor a sötétség hatalma nem sejtett tőröket, és hurkokat vet a nyakadba. Légy azonban meggyőződve afelől, hogy ha életed legfőbb célja dicsérni és áldani Istent, akkor megtapasztalod, hogy ezekbe a hurkokba és hálókba azok esnek bele, akik neked állították őket. A szabadítás élménye felbuzdítja a szívet arra, hogy Istent magasztalja, és éneket zengedezzen néki. Az egészséges keresztyénből ösztönösen tör fel a dicséret és a hálaadás. Minden újabb szabadításnak a megtapasztalása újabb, őszintébb, igazabb oda-szentelésre serkenti a szívet. Minél több szabadítást éltünk át az Úrral, minél többször hajolt hozzánk hűségével és kegyelmével, annál őszintébb az oda-szánás bennünk: „Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem." Ez a készség azt is munkálja bennünk, hogy minden képességünket, és minden erőnket Isten magasztalására használjuk. Aki az Úré, az a természet adta képességeit, vagy a jelenvaló világban szerzett dicsőségét ajándéknak tekinti, és Neki adja, Őt dicsőíti velük. A Tituszhoz írott levél alapján, nekünk ékesítenünk kell „Istenünknek tudományát". A babért, a koronát, amit e világ-bán kaptunk, mind az Ő lábai elé kell raknunk. Legyen minden dicsőség, minden hódolat, minden magasztalás az Úré, mert egyedül Ő méltó arra, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és áldást. Ezért: „Serkenj fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfa, hadd költsem fel a hajnalt!"

Aki eljutott ide, az megtapasztalta a tizenegyedik vers csodálatos kijelentését, hogy Isten kegyelme a porból az egekig emel, hűsége pedig a legsötétebb felhők mögött is meglátszik. Azt jelenti ez, hogy földhöz tapadt lelkünk mennyei polgárjogot nyer. Nem vagyunk többé jövevények és zsellérek, hanem cselédei az Istennek, és polgártársai a szenteknek. Ez a föld nem végső, nem maradandó otthonunk, hanem elmegyünk innen: tekintetünk a mennybe néz, ahol Istennek dicsősége, kegyelmének gazdagsága, és felállított királyi szék vár bennünket. Addig azonban ismételten át kell majd élnünk, hogy nem látjuk szemeinkkel a napot, hogy árny borong a völgyben lent, hol fáradt lábunk vándorol. De szívünk bizonyosan látja, a reménység ablakain keresztül, hogy a ködben Isten lakozik.

Vőlegényünkre látunk ezen az ablakon keresztül, így ott lesz szívünkben a bizonyosság, hogy, még ha felhő takarja is a napot, de szél fúj át rajta, és újra kiderül az ég. Életünknek minden sötét fellege mögött ott van, mozdíthatatlanul, Istennek a hűsége.

Élőmbe jön az én kegyelmes Istenem

58-59. zsoltár

Ebben a két zsoltárban az a tény látszik megmutatkozni, hogy van kiegyenlítődés a gonosz és az igaz egyenlőtlennek látszó küzdelmében. Ez a kiegyenlítődés sok esetben Istennek már e földön megnyilatkozó ítéletében mutatkozik meg, ám méginkább abban a csodálatos kegyelmi tényben ismerhetjük ezt fel, hogy a szükség és a nyomorúság idején a kegyelmes Isten segítségére siet az igaznak.

A zsoltárok olvasása során újból és újból szembesülhetünk azzal a ténnyel, hogy ebben a világban Isten megváltott gyermekei és a sötétség fiai állandóan harcban állnak egymással. A harcot nem Isten megváltottai, hanem a sötétség fiai provokálják, akik nem képesek elviselni a világosságot, és minden erejükkel megrontani igyekeznek azt.

Vannak olyan megromlott emberek, akik az üdvösség és az örökélet szempontjából reménytelenek. Ok nem olyan tékozló fiák, akik tékozló útjukról visszatérnének, hogy Isten országának részesei legyenek. Ők nem hordozzák magukban az eljövendő élet ígéretét. Az 58. zsoltár a „süket áspishoz" hasonlítja őket, akiket nem lehet elbűvölni. A mérgeskígyót a kígyóbűvölő meg tudja szelídíteni, méregfogait kitördelni. Ezzel szemben az itt emlegetett gonoszok olyanok, mint a süket áspis, amelynek hiába szól a varázsló tilinkója, nem hajlik arra, csupán ártani igyekszik.

Ezeket az embereket Isten Igéje nemhogy megtérésre bírná, de még csak meg sem szelídíti, le sem csillapítja. Vadul és gyűlölködve futnak kitűzött céljuk elérésére, életeken gázolnak keresztül, vért ontanak, szerencsétlenné tesznek embereket. Nem látnak, nem hallanak, mert süket szívük megkeményedett. Hamisságot forgatnak szívükben, nem hajlanak a jóra. Emellett úgy állítják be magukat, mintha „a néma igazságot" szólaltatnák meg, és igazán ítélnének az emberek fiai között. Romlottságuknál fogva készek még az igazságot is nemtelen, aljas céljaik szolgálatába állítani.

Olyanok ők, mint a gazdátlan, kóbor eb, amelyik körüljárja a várost, szemetet eszik, megbízhatatlan és veszedelmes. Kevélységükben elbizakodottak, akik így szólnak: „Ugyan ki hallja meg, ha az égre látogatjuk a szánkat? Kinek volna füle, hogy beszédünket tanúbizonyságul hívhatná ellenünk?" Magukat megalázni, tévedéseiket vagy tévelygéseiket beismerni nincs bennük semmi hajlandóság. Csak a testnek, a jelenvaló világnak élnek. Semmi érzékük a lelki megnyilvánulások iránt. Céljuk mindössze testi alantas vágyaik, ösztöneik kielégítése. Azzal dicsekszenek, amit más szégyell, ott gyűjtenek babért, ahol más csak trágyadombot lát. Mindent, ami eléjük kerül, csak testi szemükkel néznek és látnak, a lelki dolgok iránt nincs bennük fogékonyság.

Ilyen emberek vesznek körül itt a világban, ezek között kell élnie a lelki embernek. Esténként „megjelennek és ordítanak, mint az eb", duhaj nótázásuk, durva kacagásuk felveri a csendet. Korcsmáról korcsmára, mulatóhelyről mulatóhelyre botorkálnak. A hívő lélek ezalatt Isten hatalmát énekli, reggelenként az Ő kegyelmességét zengi, mert vára és menedéke az Úr a nyomorúság idején.

Jézus Krisztus nem ok nélkül mondta, hogy elbocsátja övéit, mint bárányokat a farkasok közé. Más-más természettel, vággyal, szándékkal és céllal vagyunk jelen a világban: míg a lelki ember szeretné kikapcsolni életéből a látható világ durva megnyilvánulásait, és tetten érni a lélek finom rezdüléseit, a testi ember rátelepedni, megfojtani igyekszik a lélek megnyilvánulásait.

Nem arról van itt szó, hogy a megigazított ember ne lenne tudatában elveszett, bűnös voltának, hanem arról, hogy ok nélkül meg akarják rontani, anélkül, hogy igazságos jogcímük volna rá. El akarják hallgattatni az igazságot, ki akarják irtani a világból annak képviselőit.

Mit ártott az Evangélium a világnak? Mit vétettek Isten gyermekei az államberendezés, az üzleti és társadalmi élet ellen? Mégis üldöztetéseknek, megnyomoríttatásoknak vannak kitéve, mert a sötétség egyszerűen képtelen elviselni a világosságot.

Van azonban kiegyenlítődés: Isten neveti őket. Míg a tékozló fiú atyja sír az elveszett után, a jó pásztor fáradhatatlanul keresi eltévedt bárányát, Jézus könnyeket hullat Jeruzsálem felett, addig ezek felett az emberek felett nem szánakozik az Isten. Neveti gyűlölködő, bosszúra szomjazó, hányaveti magatartásukat, látja romlásukat, és még arra sem méltatja őket, hogy haragudjon rájuk.

A harag a szeretetből fakad. Ahol harag van, ott még van szeretet. Ahol azonban

a harag is megszűnt, ott már a szív kihűlt. Akiken tehát Isten nevet, azokat arra sem méltatja, hogy haragjának ostorát fölemelje ellenük. Elvetetté lettek.

Isten nem öli meg, hanem megalázza, bujdosókká teszi ezeket: megfogatnak kevélységükben, a maguk ásta verembe esnek bele. A hatalom trónjáról annál nagyobbat lehet zuhanni, az emberi kézzel alkotott dicsőséget a romlás annál mélyebb szakadéka követi. Haláluk óráján elvitetnek e jelenvaló világból, s mint kóbor lelkek, örökös gyötrelmek között kínlódnak, mert sem a menny, sem a pokol nem fogadja be őket.

E világon azonban hatalom adatott nekik. Isten hívő gyermeke viszont ne a bűn hatalmát szemlélje, hanem figyeljen Istenre, ahogyan a zsoltáríró is tette: „Hatalmával szemben Tereád vigyázok."

Aki az elvetemültét nézi, az végül beleesik annak bűnébe. A kígyó úgy kaparintja meg áldozatát, hogy erősen a szeme közé néz, mígnem az áldozat megigézve, magatehetetlenül besétál a kígyó torkába. Ha az áldozatnak volna ideje, hogy más felé nézzen, bizonyára arra is volna alkalma, hogy elfusson.

Ne nézz a bűnre! Nincs botorabb dolog, mint unos-untalan a kísértésekkel, démonokkal, szellemtanokkal foglalkozni, az ördögi mélységek szélén botorkálni. Tartsd magad minél messzebb, minél távolabb ezektől! Jézusra nézz! Kísértéseid, visszatérő régi bűneid hatalmával szemben egyedül Jézusra nézz! Az Ő tekintete vigasztal, bátorít, erősít, győzelemre segít. A sötétség tekintetében a kárhozat, ám Jézus szemében az örökélet ígérete van. Az előbbi megdermeszti a szívedet, az utóbbi lángra gyújtja.

Aki Őrá vigyáz, az megbizonyosodik afelől, hogy a győzelem a lélek emberéé. Annak szemei előtt világossá válik, hogy van jutalma az igaznak, és van ítélő Isten a földön. Annak Isten az ő vára a kísértő hatalmával szemben, és biztos menedéke. Átéli azt, hogy a veszedelmes utakon elébe jön az ő kegyelmes Istene.

Gyerekkoromban, amikor messzire kellett iskolába járnom, előfordult, hogy az egyik házból néhány rosszindulatú fiú ugrott elébem, és veréssel fenyegetett.

Egyszer elmondtam ezt az édesapámnak, és ő néhány alkalommal elébem jött azon az útszakaszon. Attól kezdve elmúlt a szívemből a félelem és a szorongás, és bátran mentem végig az úton, mert tudtam, hogy mindjárt föltűnik az édesapám.

Az, hogy „élőmbe jön az én kegyelmes Istenem", azt jelenti, hogy nem kell egyedül járnom a nyomorúsággal, kétséggel, rettegéssel és veszedelmekkel teli utat, mert

az Ö hűséges karja, szeretete erősen tart minden körülmények között.

„Élőmbe jön az én kegyelmes Istenem." Ne rettegjen, ne nyugtalankodjon a szíved, amikor gonoszok törnek ellened, amikor úgy látszik, hogy minden veszve van, mert amikor már-már fejed fölé csapnak a hullámok, erős karjával megérkezik hozzád valaki, és magához emel.

Isten Igéje felemel

60. zsoltár

Ha arra az eseményre gondolunk, amely ennek a zsoltárnak a keletkezését kiváltotta, akkor első tekintetre érthetetlen a 3-5. versek szorongattatásról szóló gondolatmenete. A zsoltár ugyanis akkor született, amikor Dávid fővezére, Joáb hatalmas győzelmet aratott az edomiták felett a Sóvölgyben. Értelmetlennek tűnik egy győzelmes csata után így kezdeni egy zsoltárt: „Isten, elvetettél minket, elszélesztettél minket."

A győzelmes csatáknak is vannak azonban kétséges fordulatai. Akad olyan pillanat, amikor az ember szívében kétely támad az ütközet kimenetelét illetően. Aki Jézus szavára a keresztyén élet útjára lépett, annak alapjában véve nem kell kétségben élnie afelől, hogy élete végső győzelemre jut. Mégis, aki járt ezen az úton, tudja, hogy vannak az útnak olyan szakaszai, amikor kétségek között hányódik az emberi szív. Tiportatunk, kétségeskedünk, hányattatunk, gyötörtetünk. Vannak helyzetek, amikor egy vékonyka fénysugár sem látszik, amely arra biztatna, hogy lesz még innen szabadulás. A „Mért késel Jézus, minden elsötétül" kezdetű ének is ilyen körülmények között születhetett, és nem állíthatjuk, hogy szerzője kevésbé volt hívő keresztyén, mint a „Jézussal élve járod a napsugaras hegyeket" kezdetű éneké. Sőt mi több, ugyanattól az embertől is származhat két ennyire eltérő ének.

Van olyan, hogy úgy érzi magát az ember, mintha nehéz borral itatták volna meg: élete csak tántorgásnak tűnik. Nem célegyenes futásnak, nem sasszárnyon való szárnyalásnak, hanem szárnyaszegett vergődésnek. Gyötrődik bilincsek, félelmek, rettegés között. „Elfáradnak az ifjak és meglankadnak... a legkülönbek is." Van mélység, amit csak akkor ismer meg a szív, amikor ő maga kerül bele. Addig esetleg csodálkozva állt hasonló mélységek között vergődő emberek láttán.

Az Istentől kapott kegyelmi jegyek ilyenkor is jelen vannak, ám segíteni csak akkor tudnak, ha az Úr az Ő jobbjával támogat. A látszatkeresztyént, a felszínesen vallásos embert a szövetség jelei önmagukban is megnyugtatják, a kiválasztott ember azonban jól tudja, hogy ezek a jegyek önmagukban elégtelenek Isten jelenléte, a Szentlélek vigasztalása nélkül.

Nem a szövetség kézzelfogható jegyeiben, hanem a hozzájuk fűzött ígéretekben van a vigasztalás. Az ígéretekben, amelyek Isten szájából származnak. A próféciában, Isten kijelentett akaratában, az Ő Igéjében tehát.

Amikor úgy érezzük, összeszűkül körülöttünk az élet, ezek a kijelentések képesek erőssé tenni a szívünket. Ha tekintetünket ezekre irányította a Szentlélek, akkor jóllehet minden ellentmondani látszik, Sikemhez és Szukkóthoz, Gileádhoz és Moábhoz látszólag semmi közünk, Filiszteához sem több, mégis tudjuk, hogy ezek az ígéretek végül beteljesednek, valóra válnak, mert Isten elég hatalmas ahhoz, hogy megtartsa, amit mondott.

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy ezeket az ígéreteket is Ő váltja valóra. Edomig Ő kísér el, a megerősített városokba Ő vezet el. Ha Ő nem vonul ki a mi seregeinkkel, akkor az ígéretek önmagukban nem tartanak meg. Isten nyomtatott Igéje önmagában nem orákulum. Ugyanúgy csak betű- és szóhalmaz, mint bármilyen más írás. Ha a Szentlélek nem eleveníti meg, nincs benne erő és megtartatás.

Olvashatja valaki az Igét, betéve tudhatja a szövetség ígéreteit, ám életté és erővé csak akkor lesz számára, ha a Szentlélek Isten áthevíti azokat.

Egyedül Istenben, az élő Igében van győzelem és megtartatás. Minden ceremónia, csendes óra, imamalom, imaszólam, mind-mind csak ékítmény Isten ereje nélkül. Ő a mi erősségünk, és egyedül az Ő Szentlelke által megelevenített ígéreteknek van erejük vigasztalni, erősíteni a szívünket, míg el nem jutunk a végső győzelemre.

Fordítsd tekintetedet Isten ígéretei felé, és ha a Szentlélek Isten ezeken keresztül megérinti a szívedet, akkor abból számodra új élet és a megtartatás olyan reménysége fakad, amely felett nincs hatalma sem Edomnak, sem Moábnak, vagy a pogányság más formájának.

Egyedül Ő

62. zsoltár

Az ember egymagában olyan, mint a „meghanyatlott fal és dűlő kerítés." Találó szemléltetése ez romlásnak indult életünknek. Az ember nagy dolgokkal hányja-veti magát, nagyot képzel magáról, „az égre tátogatja száját", valójában pedig olyan, mint a meghanyatlott fal és dűlő kerítés. Ma van, holnap már csak halvány emlékezete marad, mígnem az idő pora a legmélyebb lábnyomot is betakarja.

Testileg, szellemileg és erkölcsileg egyaránt múlandó az ember. Egy hirtelen jött betegség napok alatt semmivé teheti testi létezésünk: a szív megáll, és máris néhaivá leszünk. A szellemóriások sokszor együgyű gyermekként végzik; szellemi alkotásaik felett is tovaszáll az idő. Ami pedig az erkölcsi nagyságot illeti, kísértéseink közepette észrevétlenül megcsúszunk egy banánhéjon, és egyszeriben összesározódunk. Bizony „meghanyatlott fal és dűlő kerítés" az életünk.

Saját ingatagságunkat felismerve gyakran próbálunk emberekben reménykedni, erősnek tűnő társakba fogózni. Hamar kiderül azonban, hogy az emberekben való reménykedés hiábavaló, mert vagy csak képmutatás a segítőkészség, vagy az őszinte segíteni akarás mögül is kiütközik a tehetetlenség. Ráadásul ott vannak azok, akik a vesztünket akarják: szájukkal áldanak, szépeket mondanak, míg szívükben átkoznak. Mindenkinek vannak irigyei, gyűlölői, akik kedvesnek, segítőkésznek mutatják magukat, ám csak az alkalmat lesik, hogy az omlásnak indult falat megtaszítsák, a dűlő kerítést egészen kitörjék.

Vannak együtt érző barátok, akik velünk sírnak, és velünk együtt örülnek, sőt önmagukat áldoznák, csak hogy kimentsenek a nyomorúságból. Mégis, a nagy próbák idején kiderül, hogy „hiábavalók a közembernek fiai és hazugok a főembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind alábbvalók a semminél".

Emberi mérték szerint lehetünk hatalmasak és erősek, értékünket azonban nem emberi mérlegen méri az Úr, hanem a lelket megpróbáló életesemények precíz mérlegén, melyek esetében hamar erőtlennek, nyomorultnak, tehetetlennek bizonyulunk. Ezen a finom mérlegen kiderül, hogy bűneink félelmetes súllyal húzzák a serpenyőt, jóra való törekvésünk pedig elégtelen ahhoz, hogy ezt a súlyt ellensúlyozza.

Hiábavaló a gazdagság is. Vannak, akik azt képzelik, hogy a növekedő vagyon és a kincsek sokasága megóvja őket a magukra maradástól és az élet nyomorúságaitól. Az élet azonban rácáfol erre a reménységre: sokan gazdagságuk dacára is nyomasztóan egyedül maradnak, elhagyatnak. Nincs, aki rájuk nyissa az ajtót, és halálos vergődésükben mellettük álljon. Sokaknak egyik napról a másikra úszik el, válik semmivé a gazdagságuk, amelybe reménységüket vetették, és földönfutóként kell menteniük nyomorult életüket. Még jó, ha valaki könyörületből ajtót nyit

előttük, hogy szállást adjon egy éjszakára.

Sem az emberekben, sem a főemberekben, sem a vagyonban nincs megtartatás. Egyedül Istenben találhat biztos pontra az ember. Minden más meginog, tovatűnik, mint a futó víz. Isten azonban olyan, mint a biztos szikla, amely az idők múlása, emberi hatalmasságok bukása, értékek romlása ellenére is mozdíthatatlanul áll, mert öröktől fogva való, és örökké tartó. Megáradhatnak a vizek, a legbiztosabbnak tűnő békeszigetet is elboríthatják, nincs azonban olyan árvíz, olyan vihar, amely az örök kősziklát megrendíthetné. Egyedül Istenben van megtartatás, benne van élet. Zengjük mi is a zsoltárossal: „Csak Istenben nyugodjál meg lelkén. Csak Ő az én kősziklám!"

Emberi természetünkből adódóan Isten oltalma alatt is szorongunk, ám az Ő oltalma nem rendülünk meg felettébb. Míg a világ fiai nemcsak szorongattatnak, hanem meg is szoríttatnak, nemcsak kétségeskednek, hanem kétségbe is esnek, nemcsak inognak, hanem el is dőlnek, addig a „kősziklára" támaszkodva Isten gyermekei, akiknek az élete hasonlóképpen „meghanyatlott fal és dűlő kerítés", a legveszedelmesebb viharok közepette is megtartatnak. Recsegnek-ropognak olykor az eresztékek, elfogja szívünket a félelem és kétségbeesés, mégsem lesz úrrá felettünk, mert Isten oltalma erős menedék. Átélhetjük a csodát, hogy a vihar elzúg felettünk, mi pedig megmenekülünk anélkül, hogy hajunk szála is görbült volna.

Szabadulásunk ideje és mikéntje azonban Istennél van. Nem emberi erő és indulat határozza azt meg, hanem az Ő akarata. Gondoljunk a zsidó nép babiloni fogságára: nem Cirusz király önkényes elhatározásából történt, hogy hetven esztendő múltán szabadságot hirdetett nekik, hanem Isten terve volt ez, amelyet a próféták meg is jövendöltek. A Jelenések könyve 2:10-ben is meg van határozva a nyomorgattatás ideje: „Lesz tíz napig való nyomorúságtok." Tehát nem több, nem kevesebb.

Fogságunk, nyomorgattatásunk idején bízzuk magunkat Isten kezére. Ő tudja, mikor és hogyan szabadít meg minket. Megszabadít, sőt egyedül Ő szabadít meg bennünket.

Bízzuk egész szívünket Istenre! Teljesen csak Ő érti azt meg - ontsd ki hát előtte! Vannak talán együttérző barátaid, mégis Ő ismer igazán, Ő alkotta a szívedet, O ismeri a bűneidet. Ő tudja a legjobban, mennyire fájdalmas terheket hordozol, mennyire elviselhetetlen a csapás, amely alatt roskadozol. Előtte ontsd hát ki a szívedet! Ne legyen semmi közted és Isten között, ami elválaszthatna. Nem könnyű olykor megtalálni a szavakat, mégis tárd ki előtte magad, hogy lássa, mi mindent hordasz magadban. Megértő barátként, hűséges és gondviselő

szeretettel fogad majd.

Isten beszéde csak a megüresedett szívben talál visszhangra. Aki dacosan, makacsul elzárja szívét Isten előtt, aki nem tárja föl mindenét előtte, arra nem hat sem a vigasztalás, sem a fenyegetés. Annak a szíve csak egyre keményebb lesz. Aki azonban kiöntötte szívét Isten előtt, az képes befogadni az isteni vigasztalást, belőle erőt meríteni, és képes befogadni a fenyítést is, tőle megrendülni és porba borulni.

Egyszer szól az Isten, és Dávid kétszer hallja ugyanazt, hogy „a hatalom az Istené". Félelmetes, amikor Isten hatalmas voltát megtapasztaljuk az életünkben, ám mennyire vigasztaló tudnunk, amikor romboló hatalmasságok erőszakoskodnak körülöttünk, hogy a hatalom az Istené. Lehet, hogy magunk is megrettenünk, mert már-már minket is elnyel az idegen hatalom, a kétség hullámai elborítanak, lelkűnkig hatolnak, az elveszés fenyeget - mekkora boldogság ilyenkor visszacsendülni hallani a kijelentést, hogy a hatalom az Istené, és Ő képes ilyenkor is hatalmasan cselekedni.

Isten hatalmán túl még többet is tudhatunk: hogy „Tiéd Uram a kegyelem is". A hatalom félelmetes, a kegyelem drága, vigasztaló, szívet erősítő felismerés. A történelmi koroknak és hatalmasságoknak fölötte álló isteni erő, hatalom alatt mi magunk is eltiportathatnánk, megsemmisülhetnénk, ám mekkora boldogság tudni, hogy aki szemöldöke egyetlen rándításával az egész világmindenséget a mélységbe taszíthatná, a mi Urunk, gyöngéd kézzel óvja életünket, mert Övé a kegyelem is. „A megrepedt nádat nem töri el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki." - félelmetes erejében, megrendítő hatalmában sem feledkezik el meghanyatlott falhoz és dűlő kerítéshez hasonló, nyomorult gyermekeiről. Aki nála keres oltalmat, az minden körülmények között megtartatik.

Isten kegyelme jobb az életnél

63. zsoltár

Az Isten népével való közösség drága ajándékát az tudja igazán értékelni, aki egy időre nélkülözi. A zsoltárosban is akkor ébred fel az Úr népe iránti vágyakozás, amikor távol kényszerül lenni Isten népétől, a szent helytől, a templomi gyülekezettől.

Isten a kényszerű egyedüllét idején is mellettünk van, mindazonáltal sokkal megtapasztalhatóbb az Ő közelsége a közösségen belül, amiként ígéreteit is a gyülekezetnek tette. Ezért magától értetődő, természetes lelki vágyakozása minden embernek a közösség utáni sóvárgás. Aki nem érzi a közösségi élet fontosságát, annak az Istennel való személyes kapcsolata is orvoslásra szorul.

Aki még nem tapasztalta meg a közösségtől való elszakadást, sokkal kevéssé tudja megbecsülni annak áldását. Töltene bár egy rövid időt a pusztában, hamar megtanulná értékelni a közösségi élet ajándékát.

Testünk-lelkűnk számára egyaránt életszükséglet az Istennel való közösség. A zsoltáríró testében, lelkében sóvárog az Úrral való közösség után „a kiaszott, elepedt földön". Ahol nincs Isten, ott nemcsak a lélek, hanem még a test is elbágyad. Az Isten nélkül élő ember testileg is mind több nyomorúság és betegség hordozójává lesz. A szociális körülményeknek köszönhetően emelkedhet ugyan az átlagos életkor, aki azonban az Isten nélkül élő modern ember egészségi állapotát nézi, bizonyára megdöbbenve veszi tudomásul, hogy az emberek testi ereje nagymértékű hanyatlást mutat a régebbi korokhoz képest.

Fokozottan igaz ez a lélekre. Az emberiség szellemi termékei egyre sekélyesebbek, mind kevesebb az igazi művészi alkotás, és mind többen merítenek a posványból az élet vize helyett. Az egyes ember egyre békétlenebb, egyre kielégítetlenebb, mind többre vágyik, ám sehol nem talál lelkének nyugalmat.

Isten bárhol megmutathatja hatalmát, erejét, azonban hatalma és dicsősége a szent helyen teljesedik ki. Nincs ennek a világnak olyan pontja, ahol a mindenható, mindentudó erős Isten ne volna jelen, mégis szeretetének és kegyelmének legvalóságosabb jelei, mindenhatóságának legnagyobb csodái az Ő gyermekei között tudnak megvalósulni. Az örökkévaló Isten ennek a világnak még elesett állapotában is végső és korlátlan hatalmú Ura, dicsőségének teljessége mindazonáltal akkor lesz az egész terem-tettség előtt nyilvánvaló, amikor megdicsőül az Ő szentjeiben és csodáltatik azokban, akik hisznek. Akkor majd Istennek sátra az emberekkel lesz, és Isten lesz velük, az ő Istenük. Csak a földre szállott mennyei Jeruzsálemben lesz maradéktalanul teljessé az Ő nagysága és ereje. Ott semmi ellentétes hang, se bűneink, sem a sötétség hatalmának fondorkodásai nem homályosítják el többé az O hatalmát és erejét.

A kegyelem jobb az életnél. Az az élet, amely szemeink előtt játszódik, amelynek elszenvedői vagy cselekvői vagyunk magunk is, tulajdonképpen csak árnyéka a valóságos életnek. Csak haldoklás, illetve állandó küzdelem a halál szorító

bilincseivel szemben, a megmaradásért.

Haldokló életünkből egyedül Isten kegyelme emelhet át a valóságos életbe, amelynek teljessége a mi Urunk Jézus Krisztusban van. Ő levetkezte ezt a teljes életet, amikor meghalt a mi bűneinkért, hogy feltámadásával bennünket is részesévé tegyen. Hát nem jobb ez a kegyelem az életnél?

Mostani állapotunkban hasonlóak vagyunk a zsoltáríróhoz, aki elszakasztva élt a szent helytől, Isten népének közösségétől „a kiaszott és elepedt földön", melynek nem volt vize. Testével, lelkével sóvárgott a szabadítás után. Mi is kivetve élünk e jelenvaló világban mindaddig, amíg Isten kegyelme fel nem tárja előttünk a teljes élet kapuját, és részeseivé nem tesz az Ő gazdagságának.

Aki egyszer már átélte ezt a csodát, az önfeledt örömmel énekli a zsoltárossal: „A Te kegyelmed jobb az életnél." Aki a halódásból való szabadítás csodáját megtapasztalta, annak a szíve a szájával együtt zengi: „Szívem-lelkem Téged áld, megújult lelkem így kiált: dicsérjük, áldjuk Istent!" Isten dicsérete megeleveníti az ember lelkét.

A panasz, jajszó, zúgolódás, elégedetlenség olyan a léleknek, mint a májusi fagy a növénynek, vagy a tikkasztó nyári hőség: pusztító. A dicséret azonban, Isten nevének magasztalása, a Felségesnek való éneklés és csodáinak előszámlálása a lélek legédesebb tápláléka. Járjunk hát eleven, vidám lélekkel ebben a világban, Isten dicséretével az ajkunkon!

Ha valaki megpróbálná Isten tetteit végigszámlálni, soha nem jutna a végére, akárcsak az a fiúcska, aki az egyik esti ima alkalmával azt mondta az édesanyjának, hogy most nem imádkozik, mert nem tudja, mit imádkozzon, mire édesanyja azt ta-nácsolta, hogy csak sorolja el, mi minden jót kapott Istentől. Kisvártatva a gyermek szipogni kezdett: „Édesanyám, ha én mind felsorolnám, amit Istentől kaptam, reggelig sem mehetek aludni."

A zsoltárban is ezt olvassuk: „Ha rád gondolok ágyamban, őrváltásról őrváltásra rólad elmélkedem." Aki Isten csodatetteinek szemlélésébe merül, észre sem veszi az idő múlását: szíve és lelke csordultig megtelik hálával, amely kedves, jó illatú áldozat Isten előtt.

Aki megtapasztalta Isten kegyelmét, az ragaszkodik a Szabadítóhoz, aki pedig ragaszkodik Őhozzá, az számíthat Isten jobbjának támogatására. Sokan könnyen lemondanak az Istennel való közösségről, nem tartják fontosnak a vele való kapcsolatot, mert nem tapasztalták meg az Ő kegyelmét. Aki kegyelmet nyert, úgy

ragaszkodik Szabadítójához, mint a szökéséért halálraítélt rabszolga, akiért váltság¬díjat fizettek. Ragaszkodik a kegyelmet osztóhoz. Isten pedig jobbjával támogatja a hozzá fordulót, minden veszedelem közepette.

Akin az Isten egyszer könyörült, azt ebben a könyörületben végig megtartja, aki pedig az Ő kegyelmébe fogadottait bántalmazza, olyan előtte, mintha Isten szeme fényét bántalmazná. Annak a hatalmas, dicsőséges és szent Istennel gyűlik meg a baja. Ne félj hát szívem, ha had támad reád, ne rettegj lelkem, ha „veszedelemre keresik lelkedet", mert „a föld mélységeibe jutnak; szablya martalékaiul esnek el, és a rókáknak lesznek eledelei", akik ellened támadnak.

Lehetnek kételyeik azoknak, akik kívülről vagy távolról szemlélik Isten gyermekeinek az életét. Akik azonban Istent ismerik, tudják, hogy hű ígéretéhez, és jóllehet had támad „a királyra", és lelkét halálra keresik, mégis „örvendezni fog Istenben, és dicséri őt mindaz, aki őreá esküdött, mert bedugatik a hazugok szája", így teljesül majd be a prófécia: „íme, azt mívelem, hogy azok eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt és megtudják, hogy én szerettelek téged."

A kegyelem jobb az életnél, mert ennek a földnek minden reménysége, ígérete előbb-utóbb a koporsó és a sír szívet bénító reménytelenségébe torkollik, míg a kegyelem kiszabadít ebből az árnyékvilágból, és meglátjuk Őt. Akkor majd megtudják mindenek, hogy kicsoda Ő nekünk, és kik vagyunk mi az Ő számára.

A nyelv az ördög szolgálatában

64. zsoltár

Panaszunkat Isten érti meg a legjobban. Emberek előtt is jólesik kipanaszkodni magunkat, mert megkönnyebbül a szívünk, amikor kiönthetjük panaszunkat egy-egy megértő, részvevő lélek előtt. Szívünk igazi terhét azonban csak Isten tudja valóban levenni rólunk.

Még inkább igaz ez, amikor ellenséges környezetben van az ember, barátaitól, szeretteitől távol. Ilyenkor nincs senki Istenen kívül, aki megértené. Nagy ajándék a hívő ember számára az Úrral való közösség, mert amikor az ellenségtől való félelem rettenti szívét, nyitva áll az út Isten felé, aki meghallgatja szavát, panaszát.

A beszéd drága ajándékával nagyon sokan és sokszor visszaélnek. Rosszakaratból, gonosz szándékból vagy egyszerűen csak felelőtlenségből az ördög malmára hajtják a vizet beszédükkel. Nagy kegyelmi ajándéka Istennek, ha valakit elrejt a gonosz nyelvek elől, ha nem jut el hozzá mások rágalmazó beszéde, nem keseríti meg életét, nem teszi borzalmassá napjait. Amikor a zsoltáríró így fohászkodik: „Rejts el engem a rosszakaróknak tanácsa elől", bizonyára azért teszi ezt, mert tapasztalta már, milyen gyötrelmes dolog rossznyelvű emberek között élni, akik minden cselekedetét félremagyarázzák, és gyanúval fogadják a legjobb szándékú közeledést is. Adj hálát Istennek, hogyha megkímélt a gonosz nyelvek rágalom-hadjáratától!

Gonosz dolog a felelőtlen pletykálkodás, hát még a szándékos rágalmazás! Vannak emberek, akik nincsenek tudatában annak, hogy valótlan pletykáikkal mennyit ártanak embertársaiknak. Anélkül, hogy meggondolnák, hangoztatják véleményüket, téves következtetéseiket, miközben rossz hírbe kevernek embereket, szétzilálnak baráti kötelékeket, megkeserítenek békés életeket. Ennél is gonoszabb dolog irigységből, tudatosan gonoszt tervelni valaki ellen, szándékosan félremagyarázni tisztességes, becsületes cselekedetét, elidegeníteni tőle a barátait, kétségbeesésbe taszítani vergődő életét.

„Minden hivalkodó beszédért... számot adnak majd az ítélet napján" - mondja a Szentírás. Jól vizsgáljuk meg magunkat, hogy nem beszélünk-e felelőtlenül, nem áll-e a nyelvünk az ördög szolgálatában. Megállapításaink, megítéléseink mögött nem áll-e szándékos rosszakarat vagy irigység.

Aki megátalkodott szívvel mások rontására tör, annak a nyelve olyan, mint az áspis-kígyó nyelve, melynek marása nyomán méreg hatol a szervezetbe, és gyötrő kínokat okoz. Jakab apostol írja a nyelvről: „Kicsiny tűz nagy erdőt felgyújt," sok nyomorúság okozója.

Elképzelem, mekkora fölháborodást váltana ki annak az embernek a cselekedete, aki úton-útfélen mérgezett tűket szurkálna a mellette elhaladó emberekbe. Meggyőződésem, hogy rövid időn belül a törvény kezére adnák, mint megátalkodott gonosztevőt, míg azokat, akik mérgezett nyelvükkel esetleg nálánál nagyobb károkat okoznak, tisztességes, becsületes emberekként tartja számon a társadalom.

A rágalmazó ember szíve sötét, mint a félelmetes éjszaka. Jaj annak, akit a nyelvére vesz! Közelsége félelemmel tölti el az embert, mert sosem tudhatja, miből mit hoz ki, milyen álnok vádakat kohol. Szemtől-szemben hízeleg, majd pedig alka¬lomadtán visszaél a hallottakkal.

A világ tele van ilyen emberekkel, akik az ördög szolgálatába állították nyelvüket, és rontanak, vermet ásnak, szakadékba taszítanak, elveszejtenek másokat. A gonoszság nem ismer határokat. A hívő ember azonban tudja, hogy Isten hatalmasabb a gonoszság minden sokaságánál: „Meglövi őket az Isten; hirtelen nyíl üt rajtuk sebet." A kimondott szó visszahull reájuk, saját nyelvük lesz ellenük. A rejtekben, súgva kimondott rágalom egyszer mindenki hallatára kéretik számon. Mi magunknak is szembesülnünk kell egyszer suttogva elhangzott beszédeinkkel. Megrendítő lesz a leleplezés, amikor Isten nyilvánvalóvá teszi, hogy mi van a hízelgő szavak mögött, milyen kígyókkal, fertelmekkel van megrakva az emberi szív.

A világ fiai értetlenkedve szokták kérdezni, hogy hol marad az isteni ítélet. Akkor viszont valamennyien látni fogjuk, ahogyan Isten cselekszik, és hogy mégsem az ördög szolgálatába állt lelkeké az utolsó szó. Akkor majd Istent csodálva és imádva zenghetjük: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen... tisztességet és dicsőséget és áldást." Az ördög szolgálatába állt nyelvek pedig megbénulnak.

A végső győzelem mégiscsak az egyenes szívűeké: „Örvendeni fog az igaz Istenben." Hozzá menekülnek és dicsekednek majd azok, akiknek az volt a szájukon, ami a szívükben, és nem éltek vissza a beszéd drága ajándékával.

Én lelkem, vizsgáld meg magad, nem az ördög ideig való javait szolgálja-e beszéded, titokban elsuttogott vélekedésed, ahelyett, hogy mind most, mind a jövőben Isten dicsőséges országát építenéd. Az Úrban csakis az egyenes szívűek fognak dicsekedni.

Ahol Isten a legnagyobb

65. zsoltár

Isten nagysága és dicsősége legkézenfekvőbben a teremtésben van jelen. Aki a teremtés csodáit számba veszi, vagy csak nyitott szemmel beletekint, annak hódolattal és imádattal kell leborulnia azelőtt, aki alkotta: „Aki hegyeket épít erejével,. . . aki lecsillapítja a tengerek zúgását", csillagvilágot alkotott, és 7-8. vers mindeneket, úgyhogy valódi nagyságában ember azt soha fel nem foghatja.

A teremtett világ láttán az ember szíve hódolattal és imádattal telik meg. „Nagy vagy Te Isten, nagy a Te hatalmad, világteremtő a Te szózatod!" - énekelhetjük. Milyen hatalmas Isten az, aki a semmiből alkotta ezt a világot! Aki a port megelevenítette, aki növényt, állatot, embervilágot teremtett, és megfoghatatlan, titokzatos szellemi lényekkel népesítette be a láthatatlan valóságot. A teremtő Isten nagysága felfoghatatlan.

Még inkább rácsodálkozhatunk Isten nagyságára, amikor a népek életét, a történelmi események zajlását szemléljük hívő lélekkel. Ahhoz azonban, hogy valaki a történelemben meglássa Isten lábnyomát, a hitnek már nagyobb világossága és képessége szükséges. Hajlamosak vagyunk ugyanis mind az egyéni, mind pedig a nemzeti vagy a világtörténelmi események kiváltó tényezőit szemmel látható, kézzel fogható okokból - kisebb-nagyobb emberi hatalmasságok, céltévesztések, természeti és fizikai körülmények - eredeztetni. A hívő lélek azonban tudja, hogy Isten a történelem fölött is Úr. Ő csillapítja le „a népek háborgását", az Ő jeleitől félnek a „szélek lakói", és ugyancsak Ő az, aki „a napkelet és nyugat határait" megörvendezteti. Parancsol, gátat vet, utat készít, sorompókat zár le, ahogyan azt előre eltervezte.

Amikor például Asszíria elbízza magát, ezt mondja Isten: „Vajon vezéreim nem mind királyok-e,... Avagy amit cselekedtem Samáriával és az ő bálványaival, nem azt cselekedhetem-e én Jeruzsálemmel és bálványképeivel?" Azt is mondja: Jaj Asszíriának, haragom botjának, mert pálca az ő kezében az én búsulásom!" „Ha majd elvégzi az Úr minden dolgát Sión hegyén, meglátogatja Asszíria királya nagyot akaró szíve gyümölcsét és nagyralátó szeme kevélységét."

Nem dicsekedhetik a fejsze azzal szemben, aki vele vág - a hívő ember szeme előtt ez válik nyilvánvalóvá, amikor a történelmet szemléli, hogy Isten az, aki csodálatos, hatalmas és nagy a történelemben is.

Még ennél is csodálatosabb azonban, amikor Isten, mint áldást osztó ismerteti meg magát az emberrel. Nagy és félelmetes látvány, amint kemény kézzel gátat szab az előretörő hatalmasságoknak, ám gyöngéd szeretetéről, megértő szívéről tanúskodik, amikor Isten, mint az áldás osztója mutatkozik meg. Elrontani valamit, elvenni az életet nem csoda, azonban „elárasztani a földet" és „nagyon meggazdagítani", „megitatni barázdáit", „meglágyítani záporesővel" és „megkoronázni az esztendőt jóvoltával", valóban csoda. A pusztán végigvonuló csodálatos nyári záporok jutnak az eszembe, amelyek fölüdítik az eltikkadt fákat és a meghervadt növényzetet, megtöltik a földkérgen támadt tenyérnyi hasadékokat, és „csepegnek a puszta legelői", megújultan emelik az ég felé felüdült fejüket a növények. Ilyenkor minden Istennek az áldást osztó hatalmáról beszél. Vagy gondolhatunk

az üde zöld mezőn legelő nyájra, az élettel teli hullámzó gabonatáblákra, amelyek örvendezéssel töltik el az aratókat, a gyümölcsöskertekre, a szőlőhegyekre - ezek mind-mind az áldást osztó Isten csodálatos gazdagságáról beszélnek.

Hát még mennyire csodálatos az Isten, mint imádságot meghallgató és gondviselő Édesatya, amikor közel hajol hozzánk, és meghallgatja a por ember, a parányi féreg imádságait! „Ó könyörgést meghallgató, hozzád folyamodik minden test!" Csoda, nagyon is nagy csoda az ember számára, amikor szorultságában Istenhez kiált, és Ő megnyitja előtte a szabadulás ajtaját, amikor a mélységből kiált, és alányúlnak örökkévaló karjai. Isten útjai leginkább olyankor mutatkoznak meg, amikor csődöt mondanak az emberi lehetőségek.

És milyen jó átélni, megtapasztalni, hogy napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene, ezer veszély között is megtart bennünket! Az Ő oltalmazó karja és az Ő csodálatos angyalai kísérnek az úton, amelyen járunk. Lehet-e ennél nagyobb, csodálatosabb, dicsőségesebb az Isten?

Igen, lehet! Igazán nagynak és igazán csodálatosnak abban a tettében mutatkozik meg előttünk az Isten, amikor isteni nagysága és méltósága ellenére gyöngéd, alázatos szeretettel lehajol a bűnbe merült, megfertőzött szívű emberhez, hogy kiszabadítsa a mélységből és a nyomorúságból, a fertőből, amelybe a bűn vonta.

„Bűneim erőt vettek rajtam" - olvassuk. Nem arról van szó, hogy még tudok erőmet megfeszítve küzdeni ellenük, hogy megkoronázott hősként vonulhatnék be a mennyei dicsőségbe, hogy a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen volnék, hanem arról, hogy tönkre vert, beszennyezett a bűn, amiként sárosra, véresre, holtra veri a macska az egeret. Kinek volna gusztusa, hogy hozzám hajoljon, velem törődjön, magához öleljen?

Isten mégis csodálatosan hozzánk hajol, kiemel a mélységből, a posványból, megtisztít, és kősziklára állítja lábunkat. Hát hogyne zendülne fel az emberi szívből a hódolat és imádat: „Nagy vagy Uram, és mily nagy a szerelmed!" Igen, akkor a legnagyobb és leghatalmasabb Isten, amikor szíve megmagyarázhatatlan szerelmében odahajol a bűnös, sárba és posványba esett emberhez!

Aki ilyennek ismerte meg Istent, az csodálhatja Őt igazán, és hódolhat a Teremtő, Mindenható, Gondviselő, mindeneket Fenntartó és Bűnbocsátó Isten előtt azzal a boldogító tudattal, hogy Isten őt kiválasztotta, és magához fogadta, hogy lakozzék az Ő tornácaiban. Az megteljesedik az Ő házának

javaival, az O templomának szentségével. Akik nem élték még át Isten szabadítását. még ha hódolattal állnak is Isten előtt, értelmetlenül, sőt megbotránkozva tekintenek azokra, akik megtapasztalták a bűnből való felemeltetés nagy kegyelmét. Azok számára Isten csak, mint Teremtő, Gondviselő és Fenntartó létezik, míg a kegyelmet nyert, bűnből megszabadult ember számára az üdvösség Istenévé lesz.

Isten a mi üdvösségünk. Gondoskodásának a többi fölismerhető formája erre a jelenvaló életre irányul. A halál árnyékának a völgyén való átkeléshez azonban ezek a megtapasztalások nem elegendőek. Azon csak az üdvösség Istenének a hatalmas, erős karja tud átvezetni.

Isten a kereszten a legnagyobb. Igazi hódolattal és imádattal csak a Kereszt Királya előtt hódolhat a szív. Az az imádat és hódolat, amelyik ott fakad, örökké tartó: átzeng az örökkévalóságba, ahol ezt zengi a fehér ruhás sereg: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet és hálaadást és áldást!"

Örvendezz Istennek

66. zsoltár

Aki látja Isten műveit, dicséretet zeng nevének. Aki felismerte az Ő teremtő, gondviselő és mindeneket fenntartó hatalmát, annak a szívében hódolat, dicséret és magasztalás támad.

A természeti világ minden egyes teremtménye külön csoda, nem beszélve az általános természeti törvényeket felülíró, kivételes természeti jelenségekről, amikor egy-egy esemény vagy történés túllép, és ezáltal túlmutat az általános törvényeken. Öröm, csodálat és hála fakad az emberben, ha ezekre tekint.

Vannak népek, nemzetek, akik szívüket távol tartják Istentől, és elvetik az Ő Igéjét, megrövidítik az Ő dicsőségét. Amikor azonban Isten hatalma nyilvánvalóvá válik, akkor majd minden ellensége „hízelegni fog" neki, „az egész föld leborul előtte", és „énekel neki". Eljön az idő, amikor majd mindenek neki hódolnak mennyen, földön és föld alatt. Neki, aki által, és akire nézve teremtettek mindenek, aki képe a láthatatlan Istennek, akinek a kezébe adatott az ítélet is ezen a világon. Akkor majd lesznek olyanok, akik őszinte szívvel és hálaadással zengnek

dicséretet az Ő nevének, és lesznek olyanok, akik kénytelenek lesznek ugyancsak az Ő nevét zengeni. A te szíved hogyan zengi majd az Ő dicséretét?

Az Isten tetteire való emlékezés mindig a csodatettek sorozatát nyitja meg előttünk. Isten nem csak egyszer és kivételesen gyakorolja az Ő csodálatos hatalmát, megmentő szeretetét az övéin: a megtartatás és a kegyelem állandó. Nélküle egy lépést sem tudnánk tenni, kegyelme nélkül újra és újra igazságos ítélete alá esnénk. Csak az Ő folytonos kegyelme és hűséges gondviselése képes az Ő közelében, a szabadítás és az élet útján megtartani. Ezért bármerre tekintünk ezen az úton, akár előre, akár a hátrahagyottakra, mindenütt az Ő csodáinak a sorozatát szemlélhetjük.

Aki a tengert szárazzá változtatta, ugyanaz, mint aki a Jordán vizét kettéválasztotta. Aki lenyúlt a magasból, hogy a bűn tengeréből kiemeljen, ugyanaz, mint aki kézen fogva vezet, mígnem az Ő örök dicsőségébe megérkezünk. „Csodálatosak az Ő cselekedetei az emberek fiain." Aki ezeket szemléli, méltán örvendezhet szabadító, megtartó Istenünkben.

Az engedetlenek tevékenykedéseinek is Isten szab határt. A hívő ember hajlamos azt gondolni, hogy a hitetlenek korlátlanul véghezvihetik saját elgondolásaikat és kívánságaikat. Némelykor valóban félelmetesen magasra csapnak körülöttünk a hitetlenség és az istentelenség hullámai: már-már elnyeléssel fenyegetik Isten népét. Azonban ha tekintetünket Isten felé fordítjuk, megláthatjuk, hogy Ő az, „aki uralkodik az Ő hatalmával örökké": „Szemmel tartja a pogányokat, hogy az engedetlenek fel ne fuvalkodjanak magukban." Ott és akkor, amikor Isten szükségesnek látja, megállítja az engedetlenek előretörését.

A porból megelevenedni, az úton egyenesen járni magunktól nem tudunk: Isten az, „aki megeleveníti lelkünket, s nem engedi, hogy lábaink megtántorodjanak". Amikor lelkünk elalél, amikor erőtlenség és céltalanság kerít hatalmába, minden emberi erőfeszítésünk elégtelennek bizonyul ahhoz, hogy talpra álljunk. Istennek van hatalma arra, hogy a porba hanyatlott lelket magához térítse, a halál jeges karmai között vergődőket megelevenítse. Ám, miután Isten az Ő Lelke által megelevenített, akkor is folyamatosan szükségünk van az Ő kegyelmének a támogatására. Bizony, újra megtántorodunk, sőt elesünk, újra a porba hanyatlunk, elmerülünk a kísértések mélységeiben, ha a mi megtartó Istenünk erős karjaival meg nem tart bennünket.

Isten útjai nem mindig a mi elgondolásunk és kedvünk szerint vezetnek. Mi számtalanszor más sorsot szeretnénk magunknak és szeretteinknek. Fontos tudnunk azonban, hogy a megpróbáltatások, még ha nagyon emberinek látszanak

is, Isten kezéből jönnek: hálóba visz be minket, megszorítja derekunkat, sőt embert ültet a fejünkre, tűzbe-vízbe juttat, de kihoz bennünket bőségre. Isten meg akar tisztítani bennünket, mint ahogy az ezüstöt tisztítják.

Ne csüggedjünk hát, ha Isten úgy látja jónak, hogy embert ültessen a fejünkre! A hívő asszonyt sokszor a hitetlen férj kemény keze alatt próbálja meg az Úr. A hívő munkatárs vagy alkalmazott olykor hitetlen főnöke önkényeskedéseinek van kitéve. Embert ültet fejére az Úr, megpróbáltatásai közben tűzbe-vízbe jut. Az acélt is edzeni kell, felhevíteni, majd újra lehűteni, míg elég kemény nem lesz ahhoz, hogy nehéz munkát végezzenek vele. De végül majd kihoz bennünket a „bőségre" a mi szabadító Istenünk.

A megpróbáltatások idején szükségbe jutott ember könnyen tesz fogadalmakat, ám ezek a fogadalmak csak akkor lesznek teljesek, ha meg is tartja őket. Vigyázzunk, ne hamarkodjunk ezekkel, ne ígérgessünk komolytalanul, mert a fogadalmat és ígéretet Isten komolyan veszi, számon tartja, és számon is kéri. Lelki életünk megsínyli az ígéretszegést.

Nem másról, mint az Isten közösségében élő embernek a szükség idején Istennek tett odaszánásairól és ígéreteiről van itt szó. Az istentelenül tett ígéretek sokszor esztelenek, károsak, vagy akár ördögi fogadalmak is lehetnek, amelyek teljesítésétől Isten világosságában járva éppenséggel tartózkodnunk kell. A cselekedettel véghezvitt áldozatot ugyanakkor a szóbeli bizonyságtétel teszi teljessé. Az anyagi áldozat elégtelen, ha az ember szája nem az Úr dicséretét zengi eközben. Az áldozathozatalnak együtt kell járnia Isten dicséretével és magasztalásával.

Imáink meghallgattatásának az előfeltétele a bűnnel való szakítás. Ez nem azt jelenti, hogy aki Istenhez folyamodik, annak bűntelennek kell lennie, különben nem számíthat imái meghallgattatására, ám igenis kell, hogy legyen a szívében őszinte vágyakozás és akarás szakítani minden bűnnel és hamisságga l. A bűn és az ünneplés nem fér meg együtt Isten szentséges jelenlétében. Aki tehát imái meg-hallgattatását komolyan veszi, az vegye komolyan a bűnt és a bűn gyűlöletét is.

Imáink meghallgattatása mindazonáltal kegyelem. Nem azért hallgattatunk meg, mert elfordultunk a bűntől, mintha Isten ezzel akarná jutalmazni elfordulásunkat. A bűnnel való szakításban nincs semmi jutalmazni való, hiszen csak javunkat kerestük, és kötelességünket teljesítettük Istennel szemben, amikor a bűnnek hátat fordítottunk. A meg-hallgattatás Isten kegyelmének újabb megnyilatko-zása.

Isten kegyelme kísér jártunkban-keltünkben, és aki ebben a kegyelemben jár, mindenkor örvendezhet az Úrban, mert tudja, hogy életének minden eseménye, minden megnyilatkozása az Úr kegyelmes jelenlétét bizonyítja. Aki ebben a kegyelemben él és jár, mi mást is mondhatna tehát: „Örvendezz Istennek, oh te egész föld!"

Dicsérnek Téged a népek mindnyájan

67. *zsoltár*

Mi nem tudunk magunktól dicséretet mondani: Isten fakaszthatja azt fel belőlünk azáltal, hogy könyörül rajtunk. Isten a bűnben és nyomorúságban vergődő emberen megkönyörül, könyörülete azonban sohasem puszta szánalom, hanem mindenkor gyakorlati megtartás, megsegítés.

A mi emberi könyörületünk sokszor elakad a tehetetlenségnél, a cselekvésképtelenségnél, sőt az önzésnél. Isten könyörülete viszont mindig a szabadítással egyenlő: a bűnbe esett emberen azáltal könyörül, hogy kiemeli a bűnből. Akin pedig könyörült, azt meg is áldja. Isten áldásai nélkül újra elszegényednénk, és ismét koldus sorba kerülnénk. Ő azonban, kegyelme folytán, miután megkönyörült, áldásai sokaságával halmoz el bennünket.

Az áldásokban részesedő ember sok esetben még öntudatlan. A megvilágosítás Isten újabb kegyelmi ajándéka az életünkben, aki nem hagy bennünket homályban és bizonytalanságban botorkálnunk. Akin tehát Isten megkönyörül, azt meg is szabadítja, akit megszabadít, azt meg is áldja, akit megáld, azt meg is világosítja. A megvilágosított ember egyrészt belső bizonyosságot nyer afelől, hogy ő Isten áldásainak a hordozója és az eljövendő világ részese, másrészt környezete számára is Isten kegyelmének a közvetítője.

Megtartatásunk sohasem öncélú. Isten nem azért könyörül valakin, nem azért áldja meg és világosítja meg az Ő arcát felette, hogy a kegyelmi javak önző élvezője legyen, hanem azért, hogy megismerjék a földön az Ő útjait, az Ő csodálatos szabadí-tását. Ha az Isten megkönyörült rajtad, azért tette, hogy erősségül és világosságul légy azoknak, akik hasonló nyomorúságban vergődnek, mint ahonnan téged Isten kegyelme kiszabadított.

A Jézus Krisztusban nyert üdvösségnek széles kiterjedése van. Aki

Krisztusban van, nem elégszik meg szűkkeblűén maga szabta korlátokkal a bizonyságtétel és a bizonyságtevő élet vonatkozásában. A „minden népek" gondolata az, ami a szívét foglalkoztatja. A kapott lelki javak továbbítását nem szűkíti le csupán a saját családja, faluja, társadalmi osztálya vagy saját nemzete körére. Aki igazán Krisztusban van, annak a szívét ellenállhatatlan vágy szorítja, hogy minden népek megismerjék az ő szabadítását.

Az istentelenség, az Isten nélküli élet gyászba és nyomorúságba dönti a népeket, míg az a nép, amely ismeri Istent, „örvendhet" és „vigadhat". Vigadhat, mert tudhatja, hogy Isten „igazsággal ítéli a népeket, és a nemzeteket e földön Ő igazgatja". Aki ismeri Istent, az tudhatja, hogy a teremtés kezdetétől fogva minden eseménynek e jelenvaló világban a végső oka, mozgatója nem a bűn és a sötétség, hanem maga Isten. Még ha úgy látszik is, hogy a bűn és a sötétség hatalmaskodik a világ felett, tudja, hogy Isten igazsággal ítéli a népeket. A történések, a nagy világeszmék nyomán támadt megmozdulások is mind az általa megengedett keretek között zajlanak. Nem a diktátorok, nem a felséges nép, hanem Isten igazgatja a nemzeteket a földön.

Aki Isten ismeretére eljutott, az dicséri Őt, és Isten azt áldásaiban részesíti. Csodálatos körforgást tapasztalhatunk ebben: a dicséret nyomán áldás fakad, az áldás nyomán pedig dicséret. És ez így tart örökké. Isten az, aki áld, aki ad, az emberi szívben pedig dicséret fakad. A dicséretet pedig Isten újabb áldása követi. Ez a csodálatos összhang biztosítja majtl az új ég és az új föld és az új Jeruzsálem harmonikus és örökké tartó örömét.

68. zsoltár

Ez a zsoltár diadalének, írója előszámlálja a múlt győzelmeit, rámutat a ma szabadítójára, és az eljövendő győzelmek lehetőségét is elénk rajzolja. A győzelem mindenkor Istené, mind a múltban, mind a jelenben, illetve az eljövendő történelmi, sőt történelmen túli időben is.

Aki a múltban fürkészi Isten útjait, látnia kell, hogy valahányszor Isten felkelt, elfutottak előle az Ő gyűlölői. Hiába zúgott az ellenség, hiába tátogatta száját és kiáltozott, amikor Isten megmozdult, elszéledtek, mint a füst.

Amikor az ellenség szétfutott, az igazak örvendeztek és vigadtak az Isten előtt. Nem állhat meg más Ő előtte, csak azok, akik igazak: akik meg-igazultak az Úr Jézus Krisztusban. Ezek Isten előtt örülnek. Minden örömük Isten szeme előtt, mondhatnánk Isten ellenőrzése alatt, Isten szentséges jelenlétében történik. Az

ujjongás, az öröm, amelyik kibírja Isten jelenlétét, szent. De még a vallásosnak vagy kegyesnek látszó örömünnep is tisztátalan, ha Isten színe előtt nem mehet végbe.

Isten gyermekei életében elkövetkezhetnek olyan idők, amikor úgy tűnik, hogy Isten késik a szabadítással. Elárvultan, mint akik bús özvegységüket élik, várjuk majd a csodát, hogy támaszát vesztett életünk pusztaságain át megérkezzen hozzánk a mi szabadító Istenünk. És az „árváknak Atyja, özvegyeknek bírája" csodálatos szabadítással fogja 6. vers visszahozni a száműzetésből és fogságból azokat, akiket e világ hatalmasai ilyen sorsra kényszerítettek. Akkor majd fölzendül ajkukon az ének, zengedeznek az Ő nevének, és utat készítenek annak, aki jön a pusztákon át, , akinek Jehova a neve, és örülnek előtte.

Talán te is most éled bús özvegységed, és olyan vagy, mint a szegény, szélvésztől hányt asszony, akit elhagyott az ő férje. Nincs, aki megszánjon, vigasztaljon, erősítsen. Vagy úgy érzed magad, mint az árva, aki csak innen-onnan, könyörületből kap valamit, de nem hajol fölé anyai arc, nem öleli át erős apai kéz. Figyelj, mert feléd is hangzik a vigasztaló szó: „Csináljatok utat annak, aki jön a pusztákon át!" Csinálj utat ott és akkor, amikor életed legsivárabb időszakát éled, amikor úgy látod, hogy minden reménységednek vége, hogy megérkezhessen hozzád a te szabadító Istened!

Engedelmeskedjél neki akkor is, amikor úgy látszik, hogy nincs értelme az engedelmességnek. Járd az Ő útját akkor is, amikor úgy gondolod, hogy céltalanul taposod az Ő ösvényeit. Mert „csak az 7. vers engedetlenek lakoznak sivatag helyen", akik azonban hittel engednek neki a reménység ellenére is, azok megtapasztalhatják, hogy visszahozza a száműzötteket és kihozza boldogságra a foglyokat.

Amikor szükség vagy szorongattatás támad körülötted, emlékezz vissza a múltbeli idők bizonyságainak a fellegére: amikor Isten kivonult előtted, és csodálatos, hatalmas kézzel vezetett a pusztán át. Akkor megrendült a föld, megnyíltak az egek, 8-9. vers és áldásainak bő záporát hintette rád. Átélhetted újból és újból a csodát, amit az Ő népe átélt a pusztában: az égből kenyeret hullatott, a kősziklából vizet fakasztott, minden hegy alászállott, minden völgy felemelkedett, és ők sima és egyenes úton követhették.

Emlékezz vissza a múlt csodálatos eseményeire, hogy milyen hatalmasnak és erősnek mutatta meg magát előtted az Isten. Vajon „megrövidültek volna az Ő karjai", vagy lehet-e „változás vagy változásnak árnyéka" Istenben? Biztos lehetsz felőle, hogy aki a múltban előtted járt, most is előtted jár, és körülvesz

szeretetével, még ha „hallgat is az Ő szerelmében".

Isten győzelméről mindenek tudomást szereznek: az „asszonyok nagy csapata", akik az örömhírt 12. vers szétviszik, a seregek királyai, a kemény vitézek, az asszonyok, akik zsákmányt osztogatnak, sőt még az együgyű gyermek is. A győzelem mindenkié: az egész gyülekezeté. Ha egy tagját tisztesség éri, akkor tisztesség éri az egész testet, Ugyanígy, ha egy tagja szenved, akkor vele szenvednek a többiek is.

Nem lehet senkit kizárni a győzelem öröméből azért, mert gyermek, vagy nő, vagy bármilyen más kizáró okkal. Krisztusban nincsen sem férfi, sem nő, sem szkítai, sem görög, mert Krisztusban egyek, és Krisztus egy mindenekben. Azonban a szolgálat alól sem vonhatja ki magát senki, hogy túl gyönge, vagy ifjú, vagy öreg volna, hanem mind a szolgálatban, mind a szolgálat örömében a gyülekezet minden tagjának egyaránt része van.

Ne legyünk tunyák! Ne tétlenkedjünk, mint Méróz vitézei, akik nem álltak az Úr seregébe, amikor harcolni kellett, csak „nyájuk bégetését" hallgatták. Ne akarjuk, hogy az Úr nélkülünk vívja meg az Ő dicsőséges diadalát. Mert az Úr mindenkor győz. Akik" tétlenül a „cserények között hevertek", szégyenkezve kullognak majd elő a győzelem napján. Akik pedig holló módjára a vereségről károgtak, megszégyenülve látják majd Isten „galambjainak" csodálatos „ezüst szárnyú" suhogását.

Isten győzelme váratlan, „mint a hó a Salmonon". Úgy tűnik, mintha csatát vesztett volna, az ellenség már saját győzelmének örül, csapdossa tenyerét, és gúnyolódik Isten népe felett. Erre váratlanul, csodálatos módon arat győzelmet az Úr. Az Ő győzelmei mindig ilyenek: amikor senki sem számít rá, mindenki kéjelegve örül önző módon elért emberi sikereinek, egyszerre csak váratlanul megjelenik az Isten.

Isten a kicsinyekben dicsőíti meg magát, amiként „lakóhelyéül" is a „Basán hegyét" választotta. „Mit kevélykedtek ti sok hatalmú hegyek" - mondja a nagy hegyeknek a zsoltár írója. A kis Basán hegy csodálatos ligetekkel, gazdag szőlőskertekkel borított lankáin csodálatosan megmutatkozott Isten bősége és gazdagsága.

Vannak emberek, akik mintha az égig emelték volna fejüket, hatalmasak, erősek, mégsem tudnak áldáshordozók lenni. Az áldás hordozói egyszerű, kicsiny, a világ szempontjából jelentéktelen emberek, mert ezeket választotta lakóhelyéül az Isten, ezeknek a szívében és életében talált helyet a Szentlélek, ahová áldásait kiáraszthatja az Úr.

Istent angyalok serege veszi körül: ezer meg ezer, és az Úr közöttük van. Voltak, akiknek Isten látni engedte ezeket a mennyei seregeket, mint a Jelenések könyve írójának, vagy Ezékielnek. ígérete szerint Isten elküldi őket, hogy megtartsák és oltalmazzák az Ő választottait. A győzelmes Úr, a seregek Ura az ő vezérük, és Ő diadalra viszi, győzelemre vezeti majd mennyei seregét.

Az Úr legnagyobb győzelmei közül való, amikor „foglyokat" ejt magának, és még a pártütők és ellene lázadók közül is szolgálata eszközeivé, dicsősége részeseivé tesz embereket. Gondoljunk például Saulra, aki azért fut Damaszkuszba, hogy a Krisztus hitéből valókat foglyul ejtse. Bizony foglyul ejti őt magának az Úr, és dicsősége eszközévé teszi.

Krisztus ma is foglyokat ejt magának. Vajon téged foglyul ejtett-e már? Elmondhatod-e magadról, hogy te a Krisztus foglya vagy, aki pártütő és ellene lázadó voltál? Fölvitt-e már a magasságba, elszakította-e szívedet ettől a jelenvaló világtól, és odaállított-e téged az Ő dicsőségének a jobbjára?

Az ember nem élhet Isten nélkül. Éppen ezért az igaz Isten ismeretének hiányában minden időben alkotott magának isteneket. Az együgyűbb népek fából faragtak maguknak fétiseket, a műveltebbek szellemi lényekkel helyettesítették a Magasságost. Valamely nagy ember vagy legendás alak szobra előtt hódoltak, mitológiát írtak, azonban ezek egyike sem Istent személyesítette meg.

A mi Istenünk a szabadítás Istene, Ő az, aki megszabadít a haláltól. Ezért zengi ajkunk: „Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!" Nem olyan Isten Ő, akit mi alkottunk magunknak, és a saját gondolataink szerint formáltunk. Ellenkezőleg: Ő formált és alkotott bennünket. Az Úr Isten valóságos Úr földön és égen, mert Ő „parancsolt, és meglett", „szólt, és előállott" minden. Ő olyan Isten, aki megszabadít a haláltól, mert győzelmet vett a sír és halál felett az Ő szerelmes Fiában, az Úr Jézus Krisztusban.

Ennek a világnak a fejedelme hatalmas és erős. Egy időre hatalom adatott neki sok dologban ezen a földön, úgyhogy minden emberi erőfeszítés vele szemben megállni hiábavaló és nevetséges. Isten azonban megronthatja, és meg is rontja őt. De erre egyedül Isten képes, senki más. Ha Mihály arkangyal, aki a mennyei fejedelemségek közül való, ő is csak azt mondhatta a Sátánnak, hogy „dorgáljon meg téged az Úr", akkor ne áltassa magát senki azzal, hogy lebírhatja a sötétség fejedelmét. „Csak Isten ronthatja meg az Ő ellenségeinek fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját." Meg is rontja. Ez az Ő jövendő győzelmének az ígérete: eljön az idő, amikor a Sátán megkötöztetik, és a mélységbe, a második

halálba vettetik.

A Krisztus menyasszonyi gyülekezete a jelenben tulajdonképpen fogságban szenved. Ellenségei nyomása, vagy legalábbis ellenséges magatartása között kell élnie ebben a világban, ahogyan Ábrahám élt az ígéret földjén sok szorongattatás között, vagy ahogy Izrael élt Egyiptomban, rabságban. Az, aki győzni fog, diadalmasan kivezeti majd az ellenség fogságából: „Básánból visszahozlak, a tenger mélységéből is kihozlak."

Nincs az a távolság, és nincs az a mélység, ahonnan ki ne menthetné menyasszonyi gyülekezetét az Úr. Eljön az idő, amikor a Thessalonikabeli levél tanúsága szerint igazságos dolog lesz, hogy szorongatással fizessen azoknak, akik az Ő népét szorongatják, míg az Ő népének nyugodalmat szerez.

Mindez akkor lesz majd, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival, tűznek lángjában, és bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent. Akkor megdicsőíttetik szentjeiben, és csodáltatik azokban, akik hisznek.

Ez a megjelenés minden nép számára csodálatos látvány lesz: „És látám, hogy az ég megnyílt, és íme vala egy fehér ló, és aki azon ül vala, hivatik vala Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítél és hadakozik. És az Ő szemei olyanok, mint a tűzláng, és az Ő fején sok korona, az Ő neve fel van írva, amit senki nem tud, csak Ő maga. És vérrel hintett ruhába vala öltöztetve, és a neve Isten Igéjének neveztetik. És mennyei seregek követik vala Őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve. És az Ő szájából éles kard jő vala ki, hogy azzal verje a pogányokat, és Ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel, és Ő nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját. És az Ő ruháján és tomporán oda vala írva az Ő neve: királyoknak Királya és uraknak Ura."

A fentebb leírt nagy gyülekezetben áldják majd az Urat azok, akik Izrael magvából valók. Izrael magva az Ábrahám magva. Ábrahám magva pedig az, aki az Ábrahám hitéből való, aki hisz az Úrnak, és ez „tulajdoníttatik neki igazságul". Akkor nem lesz majd különbség Benjámin és Júda, Zebulon és Nafthali között. Itt, a jelenvaló világban versenghetünk azon, hogy ki a nagyobb. Mondhatják a római katolikusok, hogy ők az idősebb testvér, lenézhetik a baptista gyülekezetet, például azért, mert nincs olyan nagy történelmi múltjuk. Ott viszont nem lesz különbség, hiszen az egyes gyülekezetek vagy közösségek hatalmát Isten rendelte el. Isten szabta ki uralkodásuk területét. Nem dicsekedhet senki az ő nagyságával vagy erejével, mert mindez Isten kegyelmi ajándéka. Jól vigyázzon hát, aki magának tulajdonít bármit az Ő dicsőségéből,

hogy el ne vétessék tőle. Erre is áll az intés: „Aki azért azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék." Amit Isten a számunkra készített, Ő kell, hogy megerősítse. Mi magunktól elveszítenénk. Aki tehát a hitben alázatosságra jutott, Pál apostollal együtt így szól: „Az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra." Igen, az övéit Isten hatalma őrzi az üdvösségre.

Csodálatos lesz majd, amikor az Ő „Jeruzsálem felett álló hajlékában" jelenik meg az Úr dicsősége. „Királyok hoznak majd neki ajándékot", mindenek hódolnak előtte; a földön béke lesz, mert szétszórja a népeket, akik a háborúban gyönyörködnek. Egyiptom és Szerecsenország is kinyújtja kezét Istenhez, és e föld országai mind dicséretet énekelnek az Úrnak.

Akkor valóság lesz a megszámlálhatatlan nagy sokaság csodálatos látomása, „minden nemzetből és ágazatból, népből és nyelvből", ahogy a királyi szék előtt és a Bárány előtt állnak majd, „fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak, és kiáltanak nagy szóval, mondván: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé."

Isten az, aki kezdettől fogva az egek egén ül, „onnét szól nagy kemény szóval", és a népek odajárulnak az Ő dicsőségének trónja elé, hogy tisztességet tegyenek neki. A pogányok rettegve hallják: „Rettenetes vagy, óh Isten, a Te szent hajlékodból;" az Úr megváltottai pedig hálaadással zengik: „Áldott legyen az Isten;" méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és áldást.

Uram, tarts meg engem!

69. zsoltár

Ez a zsoltár a mélységbe és nyomorúságba jutott lélek kiáltása. Amikor a megtartatásra emberileg nincs lehetőség, az egyetlen esély az életre Isten könyörületessége.

A nagy szükség idején úgy érezzük, kicsúszott lábunk alól a talaj, süllyedünk. Találkoztam valakivel, aki egyszer beleesett a Dunába, és arra eszmélt fel ájultságából, hogy nincs szilárd talaj a lába alatt, egyre csak süllyed, és nyeli a vizet. Az ember lelke is kerülhet ilyen állapotba: úgy érzi, az Ige kijelentései, Isten ígéretei, a bizonyosságok kicsúsztak a lába alól, és a vizek a lelkéig hatoltak.

Sehol semmi kiút, csak merül, egyre merül a feneketlen örvénybe, míg feje fölé nem csapnak a hullámok, és végképp el nem nyelik. Aki azt hiszi, hogy vele nem történhet ilyen, jól vigyázzon, hogy el ne essék!

Nem a kőszikla inog meg ilyenkor, hanem a hitünk rendül meg, és könnyen eljuthatunk odáig, hogy már imádságunk sincsen. A lélek belefárad a kiáltozásba, lankadtan, csüggedten vár a szív Istenre. Nem olyan várakozás ez, mint amikor a lélek a hit szilárdságával, mozdíthatatlanul áll a bástyán. A megfáradásnak, az ellankadásnak az az állapota ez, amikor az ember úgy érzi, ő maga teljesen tehetetlen, nincs, aki segítsen, hacsak meg nem könyörül rajta az Isten. Talán mégsem feledkezik meg róla teljesen.

A csüggesztő állapotot csak nehezíti, ha az embert még gyalázzák is olyanok, akik ellen nem vetkezett, és alaptalan vádakkal illetik. A támadás akkor a legfájdalmasabb, amikor olyanok gyaláznak, akiknek nemhogy ellenségeskedésre, hanem inkább hálára volna okuk irányunkban, és joggal mondhatjuk a zsoltárossal együtt, hogy „amit nem ragadtam el, azt kell megfizetnem".

Isten csodálatosan gyöngéd szeretetére vall, hogy bűneinket nem szolgáltatja ki a nyilvánosságnak. Egyedül előtte vannak „nyilván" a mi bűneink. Gyalázatunkat, szégyenünket, pirulásunkat Ő tudja. A vele töltött csendesség titkos, rejtett történései ezek, amelyeket Isten szent titokként kezel, és irántunk való kegyelméből ellenségeink sohasem jutnak ezek birtokába, úgyhogy mindig hamis vádakat kell koholniuk ellenünk.

Vannak a keresztyén életnek olyan nehéz helyzetei, amikor Isten nem a mi igazságunkért tart meg bennünket, hanem azért, hogy bizonyságai lehessünk az Ő megtartó szeretetének és hűségének. A mi bukásunk mások kárára lenne, azok szégyenülnének meg, akik a mi győzedelmes életünket látva, reménykednek az Úrban. Elbukásunk az ellenség diadalát jelentené. Ezért van közel lelkűnkhöz, és váltja azt meg az Úr, hogy a mi ellenségeink ne örülhessenek rajtunk.

Ne tekintse hát senki saját érdemének a megtartatást és a győzelmet. Ne gondolja azt elbizakodottan, hogy az Úr dicsőségén esnék csorba, ha nem tudná bevinni Egyiptomból kiszabadított népét Kánaánba. Amikor valaki megtartatik, számtalan esetben az ellenségért cselekszik vele jót az Úr.

Az Isten népéhez való hűség nem egyszer a legközelebbi hozzátartozók megvetését vonja maga után. Minden időkre szóló kijelentése az Igének, hogy gyermek támad szülője ellen, és szülő a gyermeke ellen az Evangéliumért. Nemcsak az Újszövetség kijelentése, hanem az újszövetségi kegyesek fájdalmas élménye is

ez: „Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóidnak gyalázásai hullnak rám." A tanítvány nem lehet nagyobb Mesterénél. Ha a tanítvány szívében igazi hűség és ragaszkodás van Isten Igéje és az evangélium szolgálata iránt, akkor el kell készülnie arra, hogy ugyanaz a gyalázat, csúfság és megvetés lesz a sorsa, mint ami az Ige sorsa volt ebben a világban. János levele szerint mi is úgy vagyunk ebben a világban, mint Ő. Ő mindig számkivetett, utált és meggy alázott volt.

Isten gyermekeinek a legszentebb tényked ései a hitetlen világ szemében gúny tárgyát képezik. A bűnbánó könnyeiről, a mások szenvedéseit hordozóról „gúnynótát énekelnek". Amikor az Úr szolgálatára odaszentelt szív legszentebb áldozatait hozza, akkor gúnyolódik legcsúfondárosabban felette a világ. Sohase várjon Isten gyermeke megértést. Ez a világ szobrot emel azoknak, akik zsarnokként igába verték, márványba véseti azoknak a nevét, akik romlásba döntötték, önfeledten tapsol azoknak, akik uralkodnak felette, és gúny tárgyává teszi azokat, akik életük odaszentelésével szolgálnak neki. Szabadon bocsátja a Barabásokat, és megfeszíti Jézust, illetve azokat, akik az Ő nevében jönnek hozzá.

A szükség idején senki másra nem számíthat a hívő lélek, csak a kegyelmes Isten szabadítására. Ne is akard a mások megértését kiharcolni, ne próbáld a magad igazát bebizonyítani, hanem fordulj mindig szíved fájdalmával egyenesen az Úrhoz, aki az Ő jókedvének idején meghallgat és megszabadít az Ő kegyelmének sokasága szerint. Ne támaszkodj az emberekre, hanem az Úrra egyedül.

Akit Isten nem ment ki szabadító hűségével, az elvész a feneketlen vizekben, és a verem szája bezárul felette. Könnyelmű, meggondolatlan dolog emberi segítségben reménykedni, amikor az iszap percről-percre mélyebbre húz, és minden kapálódzással csak mélyebbre süllyedsz benne, mígnem átcsap a fejed fölött, és már csak egy-egy buborék mutatja, hogy ember veszett el benne, és nincs többé szabadulás.

Gyűlölőid, mint „feneketlen vizek", elnyeléssel fenyegetnek. Isten szabadítása azonban készen áll. Ő nagy irgalmú és nagy kegyelemű. Az Ő kegyelme és irgalmának sokasága elér hozzád a legnagyobb nyomorúságban is. Nincs az az elhagyatottság vagy a kísértésnek az a mélysége, amelyből kimenteni kevés volna Isten irgalma és kegyelme.

Ugyanakkor nincs az a nyomorúság, amelyiknél ne volna nagyobb. Amikor a vizek a lelkűnkig hatolnak, és úgy érezzük, hogy mindjárt bezárul felettünk a verem szája, mindez fokozódhat még azzal, hogy úgy látszik, az Úr is elfordította az orcáját előlünk. A szükség legmagasabb foka, a nyomorúság legnagyobb mélysége ez.

Ilyenkor, a kétségbeesés hangján, így jajdul fel a szív: „Ne rejtsd el orcádat a te szolgádtól, mert szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem!" Úgy tűnik, mintha Isten na gyön ráérne, mintha neki nem volna sürgős, mintha Ő nem erezné át szolgája nyomorúságos állapotát, mintha nem látná, hogy az iszap menten elnyeli. Mennyire kétségbeesve tud kiáltani ilyenkor a szív!

„A gyalázat megtörte szívemet és beteggé lettem; várok vala részvétre, de hiába; vigasztalókra, de nem találék. Sőt ételemben mérget adnak vala, és szomjúságomban ecettel itatnak vala engem." Meg¬döbbentő tapasztalata nem egy esetben az emberi szívnek a káröröm a szánalom és együttérzés helyett. Akik látszólag fájdalommal csóválják fejüket felettünk, a szívük mélyén örülnek, hogy utolért a veszedelem. Kevés olyan együttérző lélek van, aki káröröm nélkül, igazi részvéttel tud odahajolni másokhoz. Maradék nélküli, önzetlen odafordulást csak Isten részéről várhatunk. Kiáltson hát hozzá a szívünk: „Siess, mert szorongattatom nagyon." Az 18. vers igazi vigasztalást az Ő megérkezése hozza.
Az emberi szív legmélyebb elesettségének a jele az, amikor átokra nyílik az ajka. A lélek kimondhatatlan fájdalma, a szív mélyében lévő salak kerül ilyenkor a felszínre, mint amikor a kút fenekén lévő iszap felzavarodik. Minél mélyebb az emberi fájdalom, annál mélyebbről kerül fel a sár és az iszap; minél jobban fáj a szív, annál kegyetlenebb tud'ienni az indulat, amely belőle fölfakad.

Ne gondolja senki, hogy a Szentlélek Isten egyetért az átokkal, amely a keserűséggel telt szívből felfakad. És ne higgye senki, hogy a szerető Isten beteljesíti az átkot, amelyet szolgája fájdalmában kimondott. Isten jól tudja, hogy van az emberi fájdalomnak egy olyan foka, amikor a lélek ellenőrzése megszűnik a szív indulatai felett, és az ember, mint a vulkán, sárt, iszapot, lávát, hamut dob ki magából, megláttatván egyrészt, hogy mi lakozik bennünk, és megmutatván másrészt, hbgy mennyire tud fájni a szív. Isten, aki ismeri a mi szívünket, nem botránkozik meg ezen, ahogy az édesanya sem botránkozik meg lázálmában vadul kiáltozó gyermekén, hanem szánalommal és irgalommal fordul hozzá.

Az átok azoknak az ajkáról a legijesztőbb és legmegrendítőbb, akik közösségben vannak Istennel. A hívő lélek azonban ebben az állapotában is megmarad Isten segedelmének a varasában. Kitör belőle, mint pusztító vulkán, keserűségének minden fájdalma, majd megtörtén, magába roskadva így szól: „Engem pedig, aki nyomorult és szenvedő vagyok, emeljen fel, óh Isten, a Te segedelmed!" Jóllehet a salak előtört, a szív megmutatkozott olyannak, amilyen, a lélek bizodalma méginkább csak az Úrba kapaszkodik, mert tudja, hogy csak benne és tőle remélheti megtartatását.

Mint vihar után, amikor mindent félelmetesen lehengerelt a pusztító áradat, a sötét felhők szélén barátságosan előmosolyog a nap, úgy folytatódik a következő versekben a zsoltár: „Dicsérem az Istennek nevét énekkel, és magasztalom hálaadással." Miután a szív keserűsége és minden fájdalma, mint rút lávatömeg, emésztő fergeteg, előtört, majd elcsendesedett, az ember visszahull Isten karjaiba, és rájön, hogy Isten dicsérete kedvesebb az Úrnak, mint a testi áldozat. A magasztaló ének fokozott mértékben fordítja oda Isten szívét az ember szívéhez.

A megszabadultak hálaéneke sokak szívéből magasztaló éneket vált ki. Lehet, hogy szenvedésed megjárja a legnagyobb mélységeket, Isten karja azonban csodálatos módon kiemel, úgyhogy dicséret fakad ajkadon, és „látják ezt majd a szenvedők és örülnek", az Istent keresők szíve megelevenedik, és dicsérik Őt „az egek és a föld, a tenger és ami csak mozog azokban". Meglátják, hogy „megtartja Isten Siont, és megépíti Júdának városait". Micsoda hálaének, micsoda dicséret és magasztalás támad majd a szívekben, akik látták nyomorúságodat, és látni fogják megváltásodat is!

A legnagyobb dicséret azért illeti Őt, mert „megtartja a Siont", és „az Ő szolgáinak maradékai öröklik azt". Vihar van. Viharvert madárként valahol egy fa tépett ágaiba kapaszkodva sikolt fel lelkedből a könyörgés: „Ó Isten, hallgass meg engem!" Vagy talán a kétség hullámai között elapadt ajkadon az imádság, és úgy látod, nincs megtartatás. A mélység hullámai felhozzák szíved mélyéről a salakot, és így jajongsz: „Ontsd ki a te haragodat", „mert akit te megvertél, azt üldözik". „Szedd össze álnokságaikat"; „Töröltessenek ki az élők könyvéből"! Egyszerre azonban, annak szavára, aki „parancsolt és meglett", a vihar lecsillapul, elhalkul minden, szíved kétségbeesett dobogása is elcsitul, és csodálatos módon ott találod magad annak karjai között, akiről úgy hitted, elfordult tőled, és akihez az előbb még kétségbeesve kiáltoztál. Akkor szívedből diadalmasan zendül föl az ének: „Dicsérem az Istennek nevét énekkel."

Egyszer majd elmúlik a vihar. Egyszer majd megszűnik a nyomorgattatás és hányattatás, amikor „Krisztus, a mi életünk megjelen, és vele együtt mi is Kői 3,4 megjelenünk dicsőségben". Akkor majd csodáltatik azokban, akik hisznek. Mert nincs olyan hányattatás, nincs az időknek olyan változása, nincs az a hirtelen támadt vihar, amelynek közepette meg ne tartaná Isten a Siont. Eljön az idő, bármennyire reménytelennek látszik is életed jelen pillanatában, amikor „megépíti Júda városait", „és az Ő szolgáinak maradékai öröklik azt, és abban laknak majd, akik szeretik az Ő nevét".

Szükségbe jutott szív, mélységek között hányódó lélek, kiálts: Uram, tarts meg

engem! „Hallgass meg engem!" „Ments ki engem!"

Siess hozzám!

70. zsoltár

A nagy szükség sürgős segítséget kíván. Amikor a lélek így kiált: „Siess!", azt jelenti, nagy bajban van. Nem hangsúlyozhatjuk ezt eleget a Zsoltárok könyve olvasása során, hiszen a zsoltárok legnagyobb része szükség idején keletkezett.

Az emberi szívet a szükség és a szorongatott helyzet fordítja legtöbbször Istenhez, és aki Istennel élő kapcsolatban van, annak a fájdalmas órák idején a vele való közösség drága ajándékai jutnak osztályrészéül. Az olajbogyó magva is összetörve ad ki olajat magából, amiként az illatos füvek is összetörve árasztják ki az illatukat. Hasonlóképpen az Úrral közösségben élő szív is képes ennek a közösségnek a drága illatát árasztani magából, amikor szorongattatik.

Szorongatott helyzetben a szív ahhoz kiált, akivel a legelőbb összeköttetése van. Ahogy a bajba jutott gyermek édesanyját hívja segítségül, a bajba jutott hívő lélek Istenhez kiált: „Isten, az én szabadításomra, Uram, az én segítségemre siess!"

A segítség megérkezése mindig a szorongató meghátrálását eredményezi. Isten sokkal hatalmasabb minden szorongató ellenségnél. Az Ő hatalmával szemben nem állhat meg senki. Ha mégoly nagy had támad is Isten gyermekeire, és látszólag nagy dicsekedéssel tombolják ki magukat, amikor Isten segítsége megérkezik, mind a démoni erőknek, mind a szellemi befolyásoknak, mind a külső erőknek egyaránt meg kell hátrálniuk. Lehet, hogy a hitetlen ember mindebből csak a körülmények gyors változását látja, a váratlan, meglepő fordulatot, a hívő ember azonban tudja, hogy a visszájára fordult megszégyenülés és gyalázat Isten megérkezésének, közbelépésének a következménye.

A szabadulás öröme, amikor nyilvánvalóan Isten lépett közbe, sohasem maradhat rejtve. Lehetetlen, hogy ha valaki Isten kegyelme folytán igazságra jutott, ha életében az Ő ereje és hatalma kézzel-foghatóan megnyilatkozott, a szabadulásnak ez a megtapasztalása titokban maradjon. Aki egyszer átélte Isten szabadítását, annak ajkán énekszó, dicséret fakad, és hangjára mindig támad visszhang, mindig akadnak szívek, akik vele együtt örülnek és örvendeznek. Akik Őt keresik, azok örvendeznek az Ő szabadításának, „és ezt mondják majd...

Magasztaltassék fel az Isten!" Aki ugyanis átélte Isten szabadítását, az nem az

embert, nem a csodálatos véletlent vagy a meglepő körülményeket magasztalja, hanem a hatalmas Istent dicsőíti.

A szabadítást a maga teljességében az tapasztalhatja meg, aki felismerte saját emberi tehetetlenségét, hogy ő Istenhez menni képtelen, hanem Istennek kell hozzá jönnie, hogy segítsen rajta. „Én pedig szegény és nyomorult vagyok" - olvassuk. Nemcsak szegény, akinek meggazdagodásra van szüksége, de nyomorult is, aki a kezét kinyújtani sem képes, hogy a felé kínált lelki javakat elvegye. Nyomorult, aki ott vergődik nyomorúsága, tehetetlensége mocsarában, és Istennek kell megérkeznie, eljönnie hozzá, hogy abból kiemelje, talpra állítsa, és meggazdagítsa.

Ezekért jött Jézus. Azokért, akik belátták, hogy ők önmagukban Istenhez sohasem érkezhetnek meg, hanem egyetlen lehetőség van a számukra, ha a csodálatos, dicsőséges és gazdag Isten érkezik meg hozzájuk. Ezeknek az ajkán olyan erővel tör fel a kiáltás, hogy Isten szíve nem állhat ellent a hívásnak: „Siess hozzám!

Az Úr Istennek nagy tetteivel járok

71. zsoltár

Ez a zsoltár olyan ember ajkán fakadt, aki kenyere javát már megette, és az öregség félelmeket támasztott szívében, hogy ereje fogytán nem lesz majd, aki megbecsülje, nem lesz, aki félje és tisztelje. A testi erő megfogyatkozásával általában a lelki elerőtlenedés is együtt jár.

Öregségének kísértése az elhagyatottságtól és a kivettetéstől való félelem. Mindenki, aki átmegy az öregedés folyamatán, találkozik azzal az érzéssel, hogy rá többet már nincs szükség, feleslegessé vált a családja számára, inkább csak teher a léte, nincs célja az életének. Hasonló félelmek szülhették ezt a zsoltárt is.

A bizalom, amellyel ifjúságunk idején Isten iránt viseltetünk, nem jogcím arra, hogy meg ne szégyenüljünk. Az a tény, hogy valaki hitt Istenben, még nem menti meg az embert a megaláztatástól vagy megszégyenüléstől. Sőt, a hit teljessége éppen abban tud a leginkább megmutatkozni, hogyha valaki minden körülmények között meg tud a hitében és az Isten iránti bizalomban maradni. Nagy elbizakodottság volna részünkről azt gondolni, hogy Istent a mi hitünk bármire is kötelezi. Az csak minket kötelez. Bármit is végezzen felőlünk, Isten mindenkor jogosan és szabadon

cselekszik.

Ez a zsoltár azt a tévhitet is eloszlatja, miszerint hívő múltunk kizárólag diadalmas keresztyén életre jogosít fel bennünket. Holott hívő múltunk esetében is csak egy esélyünk van a megtartatásra: ha Isten rendelkezik a mi megtartatásunk felől. Lehet valakinek több évtizedes keresztyén múltja, sok gazdag lelki megtapasztalással, bizonyságok fellegeivel, sokaságával, elmondhatja magáról a zsoltárossal együtt, hogy „Te vagy az én reménységem gyermekségemtől fogva"; „Reád támaszkodom születésem óta; anyámnak méhéből Te vontál ki engem; rólad szól az én dicséretem szüntelen". Lehet, hogy csodává lett sokaknak, minden nap az Urat magasztalja, mégis azt kell mondania: „Légy sziklaváram, ahova menekülhessek szüntelen; rendelkezzél megtartásom felől", mert Te vagy az én „kőszálam és erősségem".

Az ember évtizedes keresztyén múlttal, gazdag lelki megtapasztalásokkal a háta mögött is mindig kegyelemre szoruló bűnös, akit, ha Isten keze egy szempillantásra elengedne, a sötét mélységbe zuhanna azonnal. A lelki élet szempontjából a vénség, az előrehaladott életkor nem jelent előnyt. Az bizonyos, hogy tapasztalatokat csak az idők folyamán szerezhetünk, a hosszú életkor azonban nem tesz senkit alkalmasabbá a szentek örökségében való részesedésre. Sőt, a vénség idején könnyen utolérhet bárkit az elhagyatásnak és elerőtlenedésnek az érzése, amikor minden ismeret és megtapasztalás dacára is nagy szüksége van az embernek Isten támogatására. Aki igazán Istennel jár, az alázattal így szól: „Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem!"

A vén kornak is megvannak a maga kísértései, éppen ezért az öreg embernek is szüksége van arra, hogy ne távozzék el tőle az Isten, hanem siessen segítségére. Szoktunk beszélni az ifjúság kísértéseiről, harcairól, és ez jogos is. Balgaság volna azonban azt gondolnunk, hogy egy bizonyos életkor elmúltával megszűnnek már a kísértések, és a tökéletesedésnek nagyobb lehetősége áll fenn. Minden életkornak megvannak a maga félelmei, mélységei. A vén ember éppúgy elkárhozhat, éppolyan mély fertőbe juthat, mint amilyen félelmetesen mély szakadékok tátongnak az ifjúság előtt.

Isten kegyelmének a naponkénti megtapasztalása az egészséges hívő ember életében két dolgot eredményez: egyrészt új reményt ad, másrészt újabb dicséretet fakaszt az ember ajkán. Mind a szív, mind a száj fokozottabban szegődik Isten szolgálatába. Ilyen az egészséges keresztyén lelki fejlődés. Ha a dolgok nem ilyen irányba fejlődnek, valami kificamodás van a lelki életben.

Isten naponkénti gondoskodása és kegyelmes szabadítása adjon szívedbe új reménységet a holnap felől, ajkadat pedig nyissa hálára és dicséretre az Úr iránt. Beszéld el száddal minden nap szabadítását, hiszen számát sem tudod, mert számtalanszor olyan körülmények között is megszabadított, amikor te még a veszély tudatában sem voltál.

Isten nagy kegyelme, ha valakit már gyermekkorában elhív az Ő szolgálatára. De még az a hívő ember is felismerheti Isten keze munkáját az életében, gyermekségétől fogva, akit később, az ifjúság, vagy a férfikor idején világosított meg kegyelméből. Az azonban bizonyos, hogy Isten nagy tettei csak annak az életében lehetnek nyilvánvalókká, aki fölismerte, hogy gyermekségétől kezdve Isten hordozta, és át is adja magát ennek a kegyelemnek.

Isten nagy tetteivel az járhat, aki mind ifjúságában, mind öregségében csak Isten igazságáról emlékezik. Félszívű, megalkuvó ember nem lehet ennek a kegyelemnek a megtapasztalója. Aki előtt nem nyilvánvaló, hogy Isten még életének abban az idejében is gondoskodó, oltalmazó és vezető kézzel hordozta, amikor ő erről semmit sem tudott, az ugyancsak nem tapasztalhatja meg Isten nagy tetteit az életében. Annál is inkább, mert Istennek azokra a cselekedeteire, amik pedig nyilvánvalók, úgy tekint, mint emberi beavatkozásokra, és nem az Úrnak ad minden dicsőséget. Aki azonban nyitott szemmel vizsgálja életét, az Isten nagy tetteit látja mindenütt, és ebben az a csodálatos, hogy minden felismerésre újabb csodálatos tettel felel az Úr.

Isten az Ő nagy tetteit azért mutatja meg, hogy mindenki előtt nyilvánvalóvá legyen az igazság, hogy nagyságos dolgokat cselekszik az Isten, és nem hasonlítható hozzá senki sem. Nem azért cselekszik velünk jót életünk folyamán, hogy az átélt kegyelmi megtapasztalások féltékeny őrzői legyünk, hogy zsugori módon magunknak tartsuk meg azokat, vagy éppen saját dicsőségünkre kovácsoljunk belőlük koronát, hanem azért, hogy az Ő dicsősége nyilvánvalóvá legyen.

Sok olyan imádkozó lélek van a világban, aki kér, de nem kap, mert nem jól kéri, mert a saját gerjedelmére akar azzal élni. Sok olyan tenni vágyó ember van, akinek eredménytelen a munkája, mert nem ad az Úrnak minden dicsőséget. Isten nagysága és dicsősége csak azoknak az életében nyilatkozhat meg a maga teljességében, akik az életüket mindenestől odaadták az Ő nagyságának és teljességének dicsőséges megnyilatkozására.

Az igazán hívő lélek Isten nagy tetteinek megnyilatkozását látja mind a jóban, mind a rosszban. A bajt és a nyomorúságot is Isten kezéből veszi. Amikor a mélységben kell járnia, akkor is tudja, hogy Isten az Ő kegyelmével és hatalmával vele van, és onnan is felhozza. Amikor Isten a körülményeket úgy forgatja, hogy a

mélységből és nyomorúságból ismét felemeltetik a magasságba, akkor viszont nem a körülmények változásának tudja be felemeltetését, hanem ismét Istennek adja a dicsőséget, tudván, hogy az Ő mindenható keze cselekedte ezt.

A hívő életben éppen az a csodálatos, hogy nincs az életnek és a halálnak olyan fordulata, amelyikben meg ne tapasztalnánk, föl ne ismernénk Isten jelenvalóságát, szabadítását, hatalmas kezét. Indítsa hát Isten kegyelmének ez az ismételt, csodálatos megtapasztalása hálaadásra a szívünket. Tiszteljük Őt „lanttal", énekeljünk neki „hárfával", a mi Istenünknek, az Izrael szentjének!

Isten legnagyobb és legcsodálatosabb tette, hogy megváltotta lelkünket a haláltól. Lehet, hogy az Ő nagy tettei mutatkoznak meg életedben. Lehet, hogy gyermekségedtől fogva ismered, tapasztalod gondviselő szeretetét. Kinyújtott karját szüntelen magad mellett érzed. Nincs életednek olyan mélysége vagy magassága, amelyben ne ismernéd föl Isten munkálkodását. Ám mindez mit ér, ha az Ő legnagyobb tettét nem tapasztaltad meg, amit a golgotái kereszten vitt véghez értünk, amikor megváltotta a lelkünket! Mit érne ennek a földi életnek minden sikere, minden győzelme, minden gazdagsága, ha egykor nem zenghetne diadalmasan ajkunkon a kiáltás: „Halál, hol a te fullánkod? Pokol, hol a te diadalmad?"

Isten legnagyobb tette, hogy megváltotta lelkünket a haláltól. Igazán boldog, diadalmas élete annak lesz, aki Istennek ezzel a legnagyobb tettével járhatja be a homályt és mélységet, amikor majd be kell lépnie a halál árnyékának völgyébe, és ezzel a bizonyossággal mehet keresztül a halálon. Zengjük mi is a zsoltárossal: „Az Úr Istennek nagy tetteivel járok."

Akit minden népek óhajtanak

72. zsoltár

Ez a zsoltár prófécia: Krisztus Király eljövendő országát rajzolja elénk. Nem a prófécia szándéka, hanem az emberi szív sóvárgó vágyakozása szülte ezeket a sorokat. Olyan szívé, amilyen ma is nagyon sok van a világban: amelyik várja Isten országának a beteljesedését, eljövetelét. Még a teremtett világ is sóvárogva várja az Isten fiainak dicsőséges megjelenését.

A földi országok csak árnyképei az eljövendő dicsőségnek. Mindegyik birodalom magában hordozhat valamit abból a kegyelemmel és igazsággal teljes királyságból,

amelyiket majd a mi Urunk Jézus Krisztus valósít meg, ám a földi országok mindegyike magában hordozza az emberi nyomorúságnak, önzésnek és uralomvágynak a mételyét is, ezért megközelítőleg sem dicsekedhet egyik sem az eljövendő királyság teljességével. Akik ezeknek a királyságoknak a polgárai, jóllehet igénybe veszik ezek jogvédelmét és szolgálják jogos és igazságos törekvéseiket, mégsem nyugodhatnak bele abba, hogy egy ilyen királyságnak az uralma alatt kell az életüket, örökéletüket végigélniük, mert a szívükben ott van a sóvárgás Krisztus Király eljövendő dicsőséges országa után. Ennek az eljövendő országnak a képe áll előttünk töredékes formában ebben a zsoltárban.

Abban az országban Isten ítélete és igazsága fog uralkodni. A jogállamban mindig őszinte törekvés mutatkozik arra nézve, hogy az igazságszolgáltatás, az ítélethozatal minél teljesebb mértékben megközelítse Isten igazságosságát. Ez a szándék azonban sok kívánni valót hagy maga után még a leghiggadtabb és legelfogulatlanabb ítélethozatalban, igazságszolgáltatásban is. Nincs ennek a földnek olyan bírája, aki mentes volna az emberi előítéletektől, érzelmi behatásoktól, de ha volna is, akkor sincs olyan, aki - Pál apostol szavaival - világosan látná „a sötétség titkait", és felismerné „a szívek tanácsait". Ennél fogva nincs, és nem is lehet abszolút igazság és igaz ítélet a jelenvaló világban, hanem majd csak abban a világban lesz ez teljessé, amelynek királya és ura Jézus Krisztus. Ott lesz nyilvánvalóvá az igazság, és ott lesz pártatlan és önzetlen szeretetből származó a méltányosság.

A megígért királyság az ígéret földjén sohasem valósult meg a maga teljességében. A környező hegyekben mindenkor megmaradtak az ország korábbi lakóinak a végvárai, ahonnan időről időre rárontottak a békességben lakozó vagy lakozni vágyó izraelitákra. Ezek a hegyek nem igazságot és békességet, hanem rablást, jogfosztást és újabb ha- 3. vers borúkat teremtek a zsidó nép számára.

Isten lelki népe is hasonló helyzetben van ebben a világban. Ha itt-ott akad is egy-egy békesziget, ahol gyönyörűségben lakoznak együtt az atyafiak, ha vannak is helyek, amelyeket Isten kiszakít a világ uralma alól, és az Ő népének adja pihenés és felüdülés végett, ezek körül mindig ott magasodnak a háborúságot és jogtalanságot rejtegető hegyek, a világ hatalmasai és erői, akik szorongatással és elnyeléssel fenyegetik Isten népét. Amikor eljön az, akit minden népek óhajtanak, az Ő országa körül majd „a hegyek békességet teremnek", és „a halmok igazságot szolgáltatnak". Az Ő uralkodásának ugyanis 3. vers sem vége, sem korlátai nem lesznek, hanem minden népekre kiterjed, mindenek a lábai alá vettetnek, és legelteti a pogányokat vasvesszővel, és mint a jel 19,15 fazekas, széttöri azokat, akik neki ellenállnak.

Az eljövendő király igazságossága abban is megnyilvánul, hogy a kevélyeknek ellenáll, az alázatost pedig felmagasztalja. Ritka tulajdonság ez a föld királyai között, hogy valaki a szegények, az erőtlenek és az elnyomottak megsegítésére alapozná uralmát, az erőszakoskodókat pedig összetörje. A földi királyok uralkodása mindig is az erőszak és a hatalom fegyverein alapultak. A fegyvereken, a hatalmasok barátságának a megnyerésén és megtartásán állt vagy bukott a földi királyságok fennmaradása. Az eljövendő Király mindazonáltal megtöri a kevélyek szívét, elveszti az erőseket, a szegényeket és a gyengéket pedig megsegíti.

Ő megkeresi az elveszettet, visszahozza az el-űzöttet, fölegyenesíti a megtörteket, megerősíti a betegeket, a kövéreket és az erőseket pedig elveszti. Mária is így énekelt felőle: „Hatalmasakat dönte le trónjaikról, és alázatosokat magasztalt fel; éhezőket töltött be javakkal és gazdagokat küldött el üresen."

Egy olyan népnek, amelynek az országa pusztulásnak indult, nyomorúság a sorsa: királya földönfutóvá lesz, a nép pedig szabad prédaként áll a győztes népek útjában. Hasonló az ilyen ország a madárfészekhez, amelyet róka dúlt fel, a fiókákat kiragadta, megszaggatta. Földúlt otthon, földönfutó nép. Félelmetes rémképe ez minden aláhanyatló birodalomnak. Amikor azonban eljön az, akit „minden népek várnak", olyan országot alapít, amely mozdíthatatlan és örök. Polgárai örök polgárjoggal bírnak, mozdíthatatlan alapokkal bíró városnak a tagjai, ahogy a mi Urunk mondta: „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha örökké el nem múlnak."

Egy uralkodó uralkodásának az értékmérője az, hogy mennyiben tudott áldás lenni népe számára. Hiába terjeszti ki birodalma határait, hiába emeli magasra és teszi fényessé uralkodói trónját, hiába félik és rettegik népek sokaságai a nevét, ha népe számára nem tudott áldásforrásokat megnyitni. Uralkodása akkor áldatlan marad, és bár a történelem nagynak állítja be őt, emberek tízezrei, esetleg milliói keserűséggel, fájdalommal, sőt talán átokkal emlegetik a nevét.

A Krisztus királysága abban is különbözik majd a többi országtól, hogy áldásokkal teli lesz az Ő uralkodása. Ahogy az eső a rétre, a zápor a tikkadt földre áldások bőségét, gazdagságát ontja, megeleveníti és felüdíti az eltikkadt természetet, úgy lesz a Krisztus országa: megeleveníti, felüdíti, megújítja a vigasztalásra szoruló szíveket. Amíg az igaz a legtöbb esetben szorongatásnak és üldözésnek van kitéve e jelenvaló világban, amíg a békességnek mindig a háborúságtól való félelem a velejárója, addig a Krisztus országában az igaz virágzik majd, és teljessé lesz a béke. Az ígéret, hogy „békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek", jn i_4,z_7 akkor lesz teljessé, az Ő

igazsága dicsőségessé.

Az áldások a bőségben és a gazdagságban is megmutatkoznak. Amíg a földi országok hatalmának kiteljesedésével gyakran együtt jár a benne lakó népek szűkölködése és nyomorúsága, addig az eljövendő király országában bőség, gazdagság és „bő gabona" terem, a hegyek tetején „gyümölcs reng, mint a Libanon", „virul a városok népe, mint a földnek füve". Mekkora öröme lesz a sok szükséget, szegénységet és nyomorúságot látott népnek, amikor ebben a csodálatos országban áldások sokasága veszi majd körül! Bizony, „Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rajok, sem semmi hőség". Amíg a testi erőn és hatalmon alapuló birodalmakban a túlhajtott nemzeti szellem lesz uralkodóvá, amely minden más nemzetiséget ki akar a jogközösségből zárni, vagy az imperialista célok érdekében minden nemzetre ki akarja terjeszteni erőszakos uralkodását, addig Krisztus eljövendő békeországában a minden népből, nyelvből és nemzetből származó polgárok ugyanolyan jogokkal és egymás iránt egyazon érzéssel lesznek együtt.

Jézus nem az erőszak fegyvereivel, hanem a szeretet hatalmával von minden népeket a hatalma alá, úgyhogy azok viszont-szeretetből hódolnak neki, és imádják Őt. Az Ő uralkodása kiterjed az egyik tengertől a másikig, a föld határáig, leborulnak előtte a puszta lakói, „Tarsis és a szigetek királyai", „Séba és Széba királyai adományokkal járulnak hozzá"; „meghajolnak előtte mind a királyok, és minden nemzet szolgál neki". Ő a királyok Királya és uraknak Ura. „Hódolnak neki és imádják Őt", mert „az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelkűket, és vérük drága az Ő szemében". Olyan drága, hogy a saját vérét áldozta értük a kereszten, hogy népet gyűjtsön magának, polgárokat, akik hódolattal és imádattal szolgálnak neki éjjel és nappal, az Ő templomában.

Vannak uralkodók, akiknek a nevét félik és rettegik. A monda szerint Attila nevével rémítgették a nyugati asszonyok a szót fogadni nem akaró gyermekeket, félelmetes és rettegett hatalom volt, rettegték a nevét. Az eljövendő király neve olyan név lesz, amely mindörökké „virul", amíg nap lesz, és „vele áldják magukat mind a nemzetek, és magasztalják Őt". Boldogok lesznek azok, akik az Ő nevéről neveztetnek. Mert nincs, és nem is adatott az ég alatt más név, amelyik által volna megtartatásunk, csak a Jézus Krisztus neve. Ebben a névben megtartatás van, és élet.

Végül pedig, dicsősége betölti az egész földet. Míg napjainkban csak az ébredések idején, itt-ott emeltetik magasra Jézus zászlaja, akkor majd kiteljesedik az Ő dicsősége, és a föld minden lakója zengi majd az Ő nevét. Addig is, hadd zengjen a menyasszony kiáltása: „Bizony, jövel, Uram Jézus!"

Telve Isten iránti bizalommal
„Mert megmenti a segítséget kérő szegényt és a nyomorultat, akinek nincs segítője" (Zsolt 72,12).

Aki bajban van, kiált; mi mást tehetne? Kiáltását Isten meghallgatja; kell ennél több? Ha szűkölködöl, olvasóm, kiálts azonnal, mert ez a legbölcsebb, amit tehetsz. Ne barátaid fülébe kiálts, mert még ha tudnak is segítem rajtad, csak azért tehetik, mert Isten késszé tette őket rá. A legjobb egyenesen Istenhez fordulni, szóljon kiáltásunk közvetlenül hozzá! A legrövidebb út az egyenes út: fuss azonnal az Úrhoz, ne keress közvetítőket.

Gyakran így szólsz: „Sajnos, nincs barátom, aki segítségemre lehetne!" Nos, annál jobb. így kétszeresen is indokolt, hogy Istenhez fordulj: mint szűkölködő, és mint akinek nincs segítője. Kétszeres a bajod, könyörögj kétszeresen. Földi szükségleteid teljesítését is kérheted Istentől, mert neki gondja van gyermekei földi javaira is. Ami pedig a szellemi szükségleteidet illeti, amik mindennél sokkal jobban tudnak hiányozni, az Úr sóvárogva várja kiáltásodat, hogy megszabadíthasson és bőségesen megajándékozhasson.

Szegény barátom, fordulj a végtelenül gazdag Istenhez! Magadra maradt barátom, támaszkodj az Ő segítségére! Engem Ő soha nem hagyott cserben, biztos vagyok abban, hogy téged sem fog cserbenhagyni. Jöjj hozzá koldusként, és Ő nem utasítja el kérésedet. Jöjj, és egyedül csak az Ő irgalmában bízzál! Gondolod, hogy az Úr Jézus, a Király, enged téged elveszni? Csak nem felejtetted el, hogy Ő Király?

„Ő megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé."

Három „de én'

73. zsoltár

Ez a zsoltár a lelki elesettség nagy mélységében kezdődik, és a felemeltetés csodálatos magasságában fejeződik be. Az első lépcsőfok ezen az úton egy „de én", amely az irigység talaján megcsúszott lélek keserűségét fejezi ki. Nincs az a hívő ember, aki ne volna kitéve annak a veszélynek, hogy ilyen lelkiállapotba jusson.

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a mi keresztyén igyekezetünkért Istennek jól kell bánnia velünk. Holott a mi keresztyén törekvéseinknek Isten iránti hálából kellene származnia, nem pedig abból a gondolatból, hogy ezzel lekötelezzük Istent.

Amikor nem kívánatos dolgok következnek be az életünkben, gyakran csalódottan és kétségbeesve tesszük föl a kérdést: hol van most az Isten? Ilyenkor szem elől tévesztjük a kegyelmes Istent, és irigységgel tekintünk azokra, akiknek látszólag zökkenésmentesen megy a soruk.

Ennek az irigykedésnek a vége mindig földindulás. Feltör a keserves „de én"; és rögtön meginog alattunk a talaj. Már-már meghanyatlanak lábaink, és lépteink kis híján eliszamodnak. Úgy látjuk, minden keresztyén igyekezetünk hiábavaló, értelmetlen, mert amíg másokhoz jó az Isten, minket magunkra hagy, velünk nem törődik és irigységgel tekintünk azokra, akiknek látszólag zökkenésmentesen megy a soruk.

Ennek az irigykedésnek a vége mindig földindulás. Feltör a keserves „de én"; és rögtön meginog alattunk a talaj. Már-már meghanyatlanak lábaink, és lépteink kis híján eliszamodnak. Úgy látjuk, minden keresztyén igyekezetünk Ebből a szemszögből tekintve az istentelen emberek életére, az végig zökkenésmentesnek tűnik. „Jó szerencséjük" van, „halálukig nincsenek kínjaik", nincs részük a halandók nyomorúságában, pedig „gúnyolódnak", „az égre tátogatják szájukat", és vers így szólnak: „Mit tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?" A hit talajáról lecsúszott lelket ez a szemlélet a kétségbeesés örvényébe kergeti. Ha ugyanis tekintetünket földi sikerekre és lehetőségekre irányítjuk , akkor a keresztyén élet bolondságnak tetszik. „Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet." Amíg azoknak min- T_3. vers den sikerül, és nincs előttük akadály, addig a hívő lélek nyomorgattatik minden napon, és ostoroztatik minden reggel. Csupa zökkenő, csupa összeütközés, napról-napra megújuló harc, vereség, kudarc, míg a másik oldalon eredmények, sikerek, megértés, kiegyensúlyozottság és öröm. Joggal érzi hát a megingott szív, hogy hiába tartotta tisztán magát.

Az ilyen lelki konfliktusba jutott ember rendszerint a közösséggel is meghasonlik: egyszerre hibákat talál közössége tagjaiban, és nem tartja tovább érdemesnek velük együtt lenni. Nincs öröme az összejövetelekben, nincs gyönyörűsége az Igében, nem látja értelmét a szolgálatnak. Elmaradozik, és a

szakadás, az árulás útjára lép. Aki ezt teszi, az Isten fiait árulja el. Ne feledjük: a közösséggel való meghasonlásnak mindig a lelki meghasonlás az előzménye. Aligha szokott ez másként történni.

A szenvedés kérdése az emberi értelem számára megoldhatatlan. Hiába gondolkodik rajta bárki, hogy megérthesse, érthetetlen titokkal áll szemben. Jób barátai, de még Jób sem értette meg Isten kijelentése nélkül, hogy mi lehet a magyarázata szenvedéseinek. A földi Izrael sem tudta megérteni a szenvedő Messiást. Csak úgy tudta elképzelni a Messiás országát és uralkodását, hogy letöri a római igát, és megdönti e jelenvaló világ alapjait, más szóval erőszakra építi országát és hatalmát.

Hiába minden emberi bölcsesség és okoskodás, nem tudjuk felfogni, hogy miért kell a jelenvaló világban éppen az Isten gyermekeinek kárt vallaniuk, háttérbe szorulniuk, terhet és nyomorgattatást hordozniuk. Mi annak a magyarázata, hogy éppen a korcsokat, a nem fiákat engedi Isten szabadon nőni, szabadon futni, az Ő választottait pedig nyomorúságok, megpróbáltatások kohójába veti? Vagy ha már az övéit megszorongatja, miért nem ugyanaz az Ő ellenségeinek a sorsa, miért lehet nekik olyan tehermentes életet élni?

A válasz Isten templomában található. Isten gondolata akkor lesz megismerhető, az isteni kinyilatkoztatásnak akkor jutunk a birtokába, amikor kettéreped a kárpit, és beléphetünk a szentek szentjébe. Addig csak ködben és homályban tapogatózva keressük az igazságot, és amikor azt gondoljuk, hogy megfogtuk, kiderül, hogy ismét csak a semmit markoltuk.

Amikor az ember elérkezik a kereszt alá, és ott elhangzik a győzelmes „elvégeztetett" kiáltás, a kettérepedt kárpiton keresztül világosság támad, és megértjük, mintha álomból ocsúdnánk, hogy amit addig helyesnek és jónak láttunk, az csalfa lidérc, hazug álomkép. A valóság a látszat mögött, Isten kijelentéseiben és eljövendő terveiben van. A hitbeli elbukás állapotából is egyedül a kereszt újbóli felismerése és megragadása által van felemeltetés. Akinek a lába megcsuszamlott, azért csuszamlott meg, mert tekintete előtt meghomályosodott a kereszt győzelme és szabadítása. Nyilvánvaló hát, hogy a hitünk úgy szilárdulhat meg újra, hogyha „Isten szent helyébe" újra a maga dicsőségében ragyog fel a golgotái kereszt, és a rajta végbevitt szabadítás.

Hitünket csak a kereszt látása tudja ismét helyreállítani. A hit szeme előtt ennek láttán ragyog fel az igazság. Akkor nyilvánvalóvá válik, hogy a hitetlenek életének látszat-bizonyossága csak ideig-óráig való; síkos talajon áll. Isten egyetlen mozdulatától elvesznek és elenyésznek. Amikor az Ő ítéletének Mt 7,2.7

napja eljön, nagy lesz annak a háznak a romlása, mert „homokra" épült. Csak látszólag pompás és mozdíthatatlan, erős és örök, de ha jön az árvíz, ha fújnak a szelek, beleütköznek, és összedől.

Ami a kétkedő számára bölcsesség, az a hit számára bolondság. Amit az ember kétségek között hányódva gondolt, ami megkeserítette az életét, és elvette a békességét, azt a hit szemével nézve bolondságnak ítél: „Hogyha keseregne szívem, és háborognának veséim, akkor balgatag és tudatlan volnék; oktalan állat volnék teirántad." így foszlik szerte minden rettegés, amint a hit szeme megnyílik. Ahogy a feljövő nap sugarától felszakad a köd, és széles távlatok nyílnak meg a látásra, ugyanúgy a hit világossága is eloszlatja a félelmetes, nyomasztó ködöt, és csodálatos módon megvilágosodik a látás, átalakul az egész értékrend, és az ember drága kincsként szorítja magához, amit már-már elengedett.

A hit szeme előtt megvilágosodik a csodálatos kijelentés: „Én mindenkor veled vagyok, és te fo god az Én jobb kezemet", amelyre a lélek így válaszol: ne legyenek az életnek olyan veszedelmes fordulatai, mélységei vagy megpróbáltatásai, hogy ne fognád a kezemet, ne volnál a közelemben, ne vinnél át a mélységek felett, és ne őriznél meg az üdvösségre!

Ez a csodálatos hitbeli megtapasztalás vezet el a második „de én"-hez, annak a felismeréséhez, hogy amíg a kevélyek és a gonoszok magukban kell, hogy járjanak sikeres útjaikon is, ezzel szemben az Isten választottai a megpróbáltatások és nyomorgattatások útján is szívükben hordozzák a bizonyosságot, hogy Isten velük van, és Ő hordozza és megtartja őket minden körülmények között.

A hívő ember a látható világ nyomorúságairól vagy a mások sikeréről a mennyei dicsőség felé fordítja tekintetét, ily módon valósággá válik életében, hogy miután Krisztussal együtt meghalt, nem a földieket, hanem az odafenn valókat keresi. Amíg a jelenvaló világban kell járnia, Isten kegyelme tanácsolja, igazgatja az életét, amely, ha sokszor érthetetlen is, mégis mindig jó, mert üdvösségünket és örökkévaló dicsőségünket munkálja általa az Úr.

Ez az út vezet el a hit legmagasabb fokára, amikor így szól a lélek: Te elég vagy nekem. Elfogyatkozhat testem és szívem, „szívemnek kősziklája, óh Isten, és az én örökségem Te vagy mindörökké". Ekkor születik meg a harmadik „de én", amikor Isten közelségén kívül semmi másra nem vágyik a lélek.

Ahhoz, hogy a hitnek erre a magaslatára eljusson a lélek, meg kell járnia azokat a mélységeket, amelyeket az előző versekben láthattunk. Amíg a szentélyben meg nem látja Istent, és nem tudja szemétnek és kárnak ítélni mindazt, ami e jelen

való világból való, amíg Istenen kívül egyébben is gyönyörködik a földön, amíg irigykedik a kevélyekre, azok szerencséjére, addig nem tud a legkétségbeejtőbb hányattatások és megpróbáltatások közepette is Istenbe vetett reménységgel így kiáltani: „De én? Isten közelsége oly igen jó nékem!"

Emlékezz meg, Uram, ügyedről!

74. zsoltár

A hívő ember legfájdalmasabb miértje ez: „Miért vetettél el, óh Isten, teljesen?" Fájdalmas az, amikor szeretteinket elveszítjük, amikor reményeink összetörnek, a bizonytalanság félelmével közelget felénk a holnap, és úgy látszik, hogy minden odavész. Isten közelségében, az Ő kegyelmének a megtapasztalása mellett mindezt különösebb lelki megrázkódtatás nélkül éli át az emberi szív. Amikor azonban úgy érzi, hogy még Isten is elhagyta, akkor hangzik el ez a kétségbeesett, fájdalmas „miért".

Lehet-e nagyobb fájdalom az Istentől való elhagyottságnál? Elhagynak emberek - mit számít, ha Ő veled? De mit ér, ha emberek vesznek körül, Isten azonban magadra hagyott? Sírjál csak, amikor úgy érzed, hogy búsulásában elrejtette egy szempillantásra orcáját előled! Sírjál csak, míg örök irgalmassággal meg nem könyörül rajtad!

A gyülekezetet Isten szerezte, és Ő szerzi ma is. Nem emberek alapították, aminthogy a prófétai beszéd sem emberi hitetésből származik. A gyülekezet Isten hirdetett Igéjén támad akkor, hogyha a hirdetett Ige a Szentlélektől fogantatott. Isten munkája az „aki titeket hallgat, engem hallgat" ígérete alapján születik. Emberek egyesülhetnek nagy célok szolgálatára, nagy eszmék akár népek millióit mozgathatják meg, gyülekezetet mindazonáltal csak Isten szerezhet, csak Ő támaszthat, mégpedig a megváltottak seregéből. Ahol tehát gyülekezet van, ott Isten munkája lett nyilvánvaló. Ahol pedig Istennek az Igéje a Lélek szerint hirdettetik, ott mindenütt van gyülekezet. Aki pedig a gyülekezet ellen támad, az Isten ellen támad.

Isten ítélete viszont olyan rettenetesen is megnyilatkozhat, hogy a szenthelyen is teljes pusztaság marad. Ne higgye senki, hogy az ítélet minden időben megkíméli a szent helyet. Eljön az idő, amikor Isten haragja olyan mértékben árad ki, még az övéi életébe is, hogy ott lesz pusztulás, ahol nem kellene lennie.

Jóllehet félelmes gondolat, mégis tudatában kell lennünk annak, hogy az ítélet mérlegén mi is megméretünk, mi is megítéltetünk. Volt már, és lesz is idő, amikor a világi erőszak úrrá lett Isten népén, a szentség eszközein. Megdöbbentő lehetett egy hívő izraelita számára, hogy Isten ellenségei az Ő gyülekezetének a hajlékában ordítanak, a szent edényeket, a berendezési eszközöket összetörik, a szent helyet, Isten hajlékát fölgyújtják, és így szólnak szívükben: „Dúljuk fel őket mindenestől!"

Micsoda irtózat foghatta el a lelkét a megalázottaknak, amikor a szellem felett láthatólag úrrá lett a test; amikor a szentség eszközei összetörettek, amikor gyalázat érte helyeket, amelyeket csak szentség és tisztelet illethetett. A jelenvaló és az elkövetkezendő nép számára is szolgáljon ez figyelmeztetésül arra nézve, hogy a bűn és az engedetlenség megbüntetése ilyen módon is megnyilatkozhat, mert Isten félelmetes az Ő szent haragjában.

A nyomorúságot az tette még teljesebbé, hogy az Ige világossága is kihunyt. Nem voltak jelek, a prófécia elhallgatott, és nem akadt senki, aki meg tudta volna mondani, hogy meddig tart ez a nyomorúság. Nem volt senki, aki a szükségbe és nyomorúságba jutott népet Isten ígéreteivel, kegyelmének szavával vigasztalhatta volna. Elkövetkezik ennek a világnak az életében egy olyan időszak, amikor majd napok jönnek, és Isten éhséget bocsát e földre: nem kenyér után, se nem víz után, hanem az Úr beszédének hallgatása után. Akkor vándorolni fognak tengertől tengerig, és északtól napkeletig futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják azt meg. Az ítélet teljességeként Isten Igéje is elhallgat. Most még tart a kegyelem ideje.

A hívő lélek a legnagyobb kétség idején is tudja, hogy Isten cselekedhetne, ha akarna. Az Ő keze nincs megkötve, az Ő hatalma nem szorítható korlátok közé. Mégsem akar cselekedni, nem akar megszabadítani. Ha kivonná kezét kebléből, egy mozdulattal végezhetne. Mégis, kezét keblében tartja, és nem siet. Láthatólag tétlenül nézi népe romlását.

A szabadítás mindazonáltal az övé. Rajta kívül senki más meg nem szabadíthat. Éppen ezért, amíg Isten tétlenül nézi népe romlását, a nép fájó szívvel kiált. Szabadítás nem jön, megtartatást nem remélhet, hacsak Isten ki nem húzza kebléből a kezét, és segítségére nem siet.

Isten Úr a természeti világ erői felett. A fizikai világban, jóllehet a természeti törvények szerint alakulnak a dolgok, az állat- és növényvilág természete emberi kézzel és elgondolással meg nem változtatható, a hívő ember azonban látja és tudja, hogy Istennek van hatalma forrást fakasztani, folyót kiszárasztani,

tengert kettéhasítani, a cet fejét megrontani, és eledelt adni népének a pusztában. Isten gyermeke ne nézze hát kétségbeesve a természeti viszonyok alakulását, mert Isten azt tetszése szerint a javára fordíthatja.

Isten nemcsak a nappal, de az éjszaka felett is uralkodik. Ne gondolja az Ő hívő gyermeke, hogy csak a nappal eseményei felett van Istennek hatalma, hogy ami jó, ami kellemes, ami kívánatos, arról Ő tud, afelett Ő rendelkezik, de a kellemetlenség, a félelmek, a megpróbáltatások és a szükség kívül esnek hatalmának hatókörén. Az éjszaka is az övé. Az éjszaka azért van, hogy nyilvánvalóvá legyenek az ember szívének indulatai. Az éjszaka idején derül ki, hogy mennyire komolyan alapoztuk hitünket az Ő szabadítására és váltságára. Az éjszaka idején lesz nyilvánvaló, hogy milyen gonosz, alattomos indulatok húzódnak meg az emberi szívben. Amikor eljön a sötétség órája, az emberről lekopik a vallásos máz, a kegyes nevelés, és előtör a maga förtelmes voltában az ember. Az éjszaka ideje azonban véges, mert amikor Isten úgy akarja, véget vet neki.

A termő és a terméketlen idő egyaránt tőle van. Sokszor elhangzik ajkunkon a panasz életünk gyümölcstelensége miatt. A gyümölcstelenség oka egyrészt az, hogy nem tudjuk megragadni Isten gondolatait, amelyek gyümölcsöt teremhetnének életünkben; másrészt meg a termő időszakban könnyen abba az elbizakodottságba esünk, mintha a mi igyekezetünkön vagy buzgóságunkon fordult volna meg a termés eredménye, holott „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá".

Lehetséges, hogy a testi erőszak megrontja a templomot, a lélek felett azonban nincs hatalma.

Tévedés volna azt hinni, hogy a külső erőszak alkalmazása Isten népével szemben a szellemi erőket is igájába vonhatja, és azoknak is más irányt adhat. Attól a szabadságtól, amelyre Isten gyermekei elhívattak, a testi erőszak fegyverei nem képesek megfosztani. Erőszakkal, karhatalommal szét lehet verni a gyülekezetet, meg lehet kötözni az apostol kezét, az Ige azonban a szétveretés következtében még szélesebb körben hirdettetik, a megkötözött apostol bizonyságtételén keresztül oda is eljut, ahová egyébként nem jutott volna el.

Lehet, hogy a külső erőszak a lélek templomát, az ember testét is megrontja, gyalázatba dönti, ám akkor sincs hatalma a lélek felett. Ilyen állapotban születhet meg a legszentebb vallomás, amikor így szól a szív: bár külsőleg gyalázat ért, csúfsággá lettem, lábbal tiporták azt, amit a legszentebbnek tartottam, mégis Jézus az én Megváltóm és Uram, akiben hiszek. Mert nem adja az Úr a fenevadnak az ő gerlicéje lelkét, sőt megemlékezik arról, aki az Ő nevét gyalázza, a gonosz

és bolond népről, amely Őt káromolja.

Megtartja az Úr az Ő gyülekezetét a földi „zsaroló tanyákkal" szemben - az Ő szövetségéért. Legyünk egészen tisztában ezzel: a szövetségért. Azért a szövetségért, amelyet Ő ajánlott fel, és amelyet Ő erősített meg a vérével, ott a golgotái kereszten. Amikor erre a vérszövetségre tekint, akkor felgerjed az Ő szánalma, megindul az Ő szíve népe nyomorúságán, és kimenti a gonosz kezéből. Nem értünk, nem a mi igazságunkért, hanem azért a váltságáldozatért, amit Jézus hozott a Golgotán.

Amikor gyötri szívedet a kétségbeejtő miért, ne nézz, és ne hivatkozz saját cselekedeteidre, vélt, vagy mások által hangoztatott jóságodra, hanem csak egyre irányítsd figyelmedet, és arra emlékeztesd az Urat: a szövetségre, „mert telve vannak e földnek rejtekhelyei zsaroló tanyákkal".

Egyedül ezért a szövetségért lehetséges, hogy a bűn által megrontott hívő ember nem tér szégyennel vissza, és a nyomorult dicséri Isten nevét. Minden oka megvan arra, hogy szégyent valljon, hiszen elrontotta életét, a bűn engedetlenségének gyümölcsei ott éktelenkednek élete fáján. Ám „nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.". Ezért nem vall szégyent a megrontott, és Isten-dicséret fakad a nyomorult ajkán a szövetségért, amelyet Isten vitt végbe értünk. Hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk.

A gyülekezet ügye Isten ügye. A hívő ember ebben talál végső megnyugvást. „Kelj fel, óh Isten, védd a Te ügyedet"; „Emlékezzél meg a Te gyaláztatásodról... az ellened támadók háborgásáról".

Az ellenségnek nem velünk, nem vele van baja, nem minket akar egyénileg megrontani, hanem Isten ellen tör. Ha Isten eltűri, ha Ő nem védi meg az Ő ügyét, akkor mi hiába védenénk. Hiába emésztenénk magunkat, hiába tusakodnánk, hiába minden vergődésünk, hányódásunk, gyötrelmünk. Istennek kell megvédenie az Ő ügyét, mert sokkal nagyobb az, minthogy ember megvédhetné, és sokkal félelmetesebb az ellenség, mintsem, hogy megállhatnánk vele szemben.

Amikor úgy látod, hogy a gonosz hatalmat vett, ereje félelmetesen megnövekedett, amikor a miértek nyugtalanítják a szívedet, végső kiáltásod ez legyen, mert ebben van a győzelem: Emlékezzél meg, Uram, ügyedről; kelj fel, védd meg a Te ügyedet!

A rettenetes bíró

75-76. zsoltár

A csodák Isten közelségét hirdetik. Ahol Isten jelen van, ott csodálatos módon nyilatkozik meg. Csodálatos, titokzatos, megfoghatatlan maga az élet. Ha az élet folyamatára tekintünk, kiváltképp, ha a hit szemével tekintünk ezekre, fölismerhetjük, hogy az események nem véletlenszerűen követik egymást, hanem csodálatos, bár sokszor érthetetlen összefüggésben állnak egymással. Hívő szívünk ezeket a csodatetteket látva, tisztelettel és hódolattal áll meg Isten előtt.

Némelykor úgy tűnik, mintha Isten késne. A föld lakosai elcsüggednek, mert erőszakos hatalom uralkodik felettük, és nem látszanak feltűnni Isten csodatettei, nem jelentkezik Isten igazságos ítélete, hanem az elnyomó és erőszakoskodó ráerőlteti igazságtalan erejét a szűkölködőre, mintha korlátlan hatalma volna. Az idő azonban Isten kezében van.

Ha késik is, bízzál benne. A mi szemünkben a gonosz már megért az ítéletre, Isten szemében viszont még hátra van ez az idő.

A kijelentés, mely szerint a kananeusok gonoszsága még nem telt be, az újkori történelemre is áll: Isten vár még az ítélettel, amíg az általa kiszabott idő letelik. Azután majd megtartja ítéletét.

Az ítélet Istené. A megaláztatás és felmagasztaltatás tehát nem emberektől jön, hanem Istentől, aki így szól: „Ne kérkedjetek"; „ne emeljétek magasra szarvatokat, ne szóljatok megkeményedett nyakkal". A hitetlen erőszakoskodó úgy gondolja, hogy „napkeletről" vagy „napnyugatról", vagy „a puszta felől támad a felmagasztalás". Emberekben, országokban, országrészekben látja az erejét, azokban bízik, azokra támaszkodik, és azt reméli, hogy ezek által fog felmagasztaltatni és győzni, holott Isten a bíró, aki valakit megaláz, mást meg felmagasztal.

Nehéz azt megérteni, hogy a felséges Isten uralkodik az ember birodalmán, és annak adja azt, akinek O akarja, és azt emeli fel, akit O akar. Nehéz elfogadni egyéni életünkben is, hogy megaláztatásunk nem emberek kezéből jön, és felmagasztalásunkért sem embereknek kell hálásnak lennünk, mert mindez Isten

kezéből származik. Hívő életünknek is nagy fogyatkozása, hogy megtartatásunkat emberekhez vagy eszmékhez kötjük, holott egye Istentől szabadna függenünk, mert nála van a megtartatás és az élet.

Az ítélet eljön. Amikor Isten elkövetkezettnek látja az idejét, akkor tölt a kezében levő pohárból, úgyhogy még a seprűjét is meg kell innia a föld gonosztévőjének. Akkor összetöri „a kézív villámait, pajzsot, szablyát és a hadat". Akkor „kifosztatnak a bátor szívűek", és az Ő dorgálásától „megzsibbad mind a szekér, mind a ló". A pohár ott van az Úr kezében, pezseg a bortól, telve van, csak az idejét varia, hogy mikor töltsön belőle a föld gonosztevőinek. Ne hidd, hogy elkésik az Úr! Ne hidd, hogy nőni hagyja „a gonoszság örvényeit". Egyszer majd megmozdul kezében a pohár, és önt, és inni fognak ellenségei.

Akkor válik majd nyilvánvalóvá, hogy milyen rettenetes Ő, amikor haragszik. Nem állhat meg előtte senki. Az egekből kijelentett ítéletre a föld megretten és elcsendesedik. Azok, akik az előbb még az égre tátogatták szájukat, akik azt gondolták, hogy nekik minden sikerül, hogy elérik céljukat, egyszerre csak megrettenve és elcsendesedve állnak Ő előtte. A nagyhangú megnémul, a bátor rettegve menti az életét. Akik hősködtek, gyávákká lesznek, az erőszakos kezűek összetörnek.

Rettenetes az Isten, amikor haragszik. Nincs ember, aki merne szembeszegülni vele. Ha lesújt villámaival és dörgő fellegével, a népek összetörnek, királyi székek hullnak alá, hatalmasok mentik rettegve életüket. Sem emberi erő, sem emberi igazság nem állhat meg e súlyos ítéletben.

Minden rettenetessége mellett az a csodálatos az ítéletben, hogy jóllehet a fejedelmek gőgjét megtöri, a gonoszok szarvát letöri, a föld nyomorultját és az igazak szarvát fölmagasztalja. Míg a kevélyeket megalázza, az alázatosokat fölemeli. Az ítélet tehát folyamatát tekintve mindenkire nézve rettenetes, kimenetele tekintetében a kevélyekre nézve megalázó, az alázatosságban járókra nézve mindazonáltal felemelő.

„Az igaz is alig tartatik meg": Isten választottaira nézve is félelmetes az ítélet, az ő szívük is szinte elhal a félelemtől, noha tudják, hogy ez az ő kimenekedésüket hozza. Joggal teszi fel az apostol a kérdést, hogy mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának: ha még „az igaz is alig tartatik meg", hová lesz az istentelen és a bűnös? Bizony, a bíró igazságos ítéletében csak az tartathat meg, akit a kegyelem karja hordoz.

Hozz hát ajándékot a „rettenetesnek"! Hozd ajándékul megalázott szívedet,

igazság után szomjúhozó lelkedet! Nem kíván Ő más ajándékot, csak ezt: „A szíveteket szaggassátok meg;" „adjad, fiam, a te szívedet nekem". Ahogy egyetlen szerelmesének is szíve szakadt meg a kereszten, a bűn terhe és a kárhoztatás rettenetes kínjai közepette, tőled is azt várja, hogy bűnbánattal megszaggatott szívedet hozd elé, hogy kegyelemmel fordulhasson feléd, amikor majd rettenetes ítélete elhangzik a teremtett világ felett.

Zajlik majd az ítélet, mint a folyamok vize, ismeretes lesz az Isten Júdában, és nagy lesz az Ő neve Izraelben; hajléka lesz Sálemben, és lakhelye Sionban. Az igaz pedig hirdeti Isten nagy szabadítását, mert rettenetes bíró Ő, ítélete az Ő ellenségei számára kárhoztatás, azok számára pedig, akik hisznek, akik áldozatul hozták neki a szívüket, megtartatás és élet.

75. zsoltár
MIT TEGYÜNK, HA BAJBAN VAGYUNK?

Van a földön baj bőven! Ha csak egy évtized történéseibe belegondolunk, mennyi borzalmas háború, gyilkosság, atomkísérlet, járványok és gyorsan terjedő különleges betegségek. És az egyéni életben is mennyi baj van! Valaki elindul épen, egészségesen, hogy a családért dolgozzon, és a családja nem látja többé, mert elüti egy autó. Vagy odalesz egy kisgyermek élete. Mindig szívbemarkoló látvány egészségügyi közvetítésekben, tudósításokban azok a kisgyermekek, akik reménytelenül fekszenek 4-5 évesen fehérvérűséggel, rákkal. Akkor belegondol az ember, hogy mennyi szenvedés van ezen a világon. Hány igazságtalanság ér bennünket! Mennyi ember veszítette el a vagyonát, tették hátra a rangsorban ott, ahol előre kellett volna jutnia!

Kétféleképpen is válaszol erre a jelenségre az ember. Az egyik fajta felelet, hogy *zúgolódik,* és istenellenes bizonyítéknak használja ezeket az eseményeket. Nekivezet egy gépet egy őrült a felhőkarcolónak, és több ezer ártatlan ember ott leli halálát borzalmas körülmények között. Hol volt az Isten? -mondják erre sokan. Hol volt az Isten, amikor ott szenvedett a családanya, a gyermek, az édesapa? Amikor szenvedett, és az orvosok tehetetlenül álltak az ágya körül, még a fájdalmait sem mindig tudták csillapítani, pedig milyen derék ember volt? Hol van az Isten? Zúgolódás támad az emberi szívben, és istenellenes bizonyítékot lát ezekben az esetekben. Van egy másik következménye is ennek: dicsekedik a gonosz! Mit beszéltek nekem Istenről, aki nincs? Most nem ülnék a milliárdos vagyonomban, ha arra figyeltem volna, hogy mit tanít a Tízparancsolat. Előrejutottam az életben, izmos vagyok, sportolok, mindent megengedhetek magamnak, mert hatalmas vagyonom van, a csúcson vagyok. Ha azzal törődtem volna, hogy a Bibliát bújom, akkor most szegény ember lennék.

Cinikus válasz is van azokra a bajokra és keserűségekre, amelyek a világot átszővik. Azoknak a válasza, akik éppen szerencsések voltak, megússzák a dolgot, és nem törődve Istennel, nem törődve ítélettel, tették a maguk dolgát saját érdekükben. Hogyan válaszol Isten gyülekezete ezekre a kihívásokra? Hogyan válaszol akkor, amikor tagadhatatlanul bajok vannak a világon? Ez a zsoltár úgy válaszol, hogy **a gyülekezet mégis dicséri az Urat.**

Magasztalunk, ó Isten, magasztalunk téged. (2).

Ez a tulajdonképpeni zsoltár első verse, és a végén ezt olvassuk.

Ezt én mindenkor hirdetni fogom, és zsoltárt zengek Jákob Istenének. (10).

Vagyis a gyülekezet látja a bajokat, mégis az Úr dicsőségét zengi, /an is ezekre a bajokra utalás e két vers között, de a keret mégis csak az, hogy. gyülekezet magasztalja Istent, és tulajdonképpen ez a kilábalás kezdete. Előttünk Ábrahám példája: Nyugalomban, békességben élt, már rákösöntött az öregkor, és egyszerre csak azt az utasítást kapja Istentől, hogy hagyjon ott mindent, a rokonságát, földjét, helyét, kerekedjen föl, és nomádként vándoroljon egészen addig, amíg Isten azt nem mondja, hogy megállhatsz, mert ezt a földet adom neked. Akkor Ábrahám nem zúgolódik, hogy Istentől ez micsoda képtelenség, amikor 75 évesen indítja útnak, nem zúgolódik, hogy micsoda igazságtalanság, míg mások nyugodtan élvezhetik öregkorukat, én meg, a hívő most mindent otthagyva indulhatok a nagyvilágnak. Elindul, és miközben magára veszi ezt a terhet, aközben áldja meg Isten békességgel, örömmel, derűvel, és tudjuk a történet végét, hogy mennyi áldást kapott. Vagy vegyük a másik esetet Ábrahám életéből! Fel kell áldoznia Izsákot. Nekünk könnyű ezt a történetet olvasni, mert mi már tudjuk a végét, tudjuk, hogy az angyal visszatartja Ábrahámot a halálos döféstől. Ábrahámnak nehezebb volt. Két egész napon úgy kellett mennie, úgy kellett cselekednie, hogy végrehajtja Isten borzalmas parancsát, de mégis ment. Mivel engedelmesen ment, ezért hangzott föl az angyali szó: Állj meg Ábrahám, ne bántsd a fiadat! Ennek folytatásaként hangzott el Isten megújított áldása Ábrahám életében.

A kilábalás kezdete az, hogy nem zúgolódunk, hanem ránézünk a hatalmas Istenre, és azt mondjuk, hogy ez az Ő akarata. A háború idején természetesen mindenki félt, rettegett, de a legkevesebb lelki kárral azok úsztak meg a borzalmas éveket, akik naponként el tudták mondani: legyen meg a Te akaratod! Amikor az egyházüldözés évtizedeit kell megélnie a keresztyén egyháznak, akkor is vannak, akik zúgolódnak, ökölbe szorítják a kezüket és otthagyják az egyházat; és vannak,

akik azt mondják az üldözések között is: zsoltárt zengek Jákob Istenének. Ugyanígy a betegágyon, a halállal szembenézve lehet zúgolódni, lehet kétségbeesni, lehet legyintve azt mondani, hogy mindennek vége, most már föladom. És lehet azt mondani, hogy még ott is magasztalom az Úr nevét.

Ez a zsoltár elsősorban arra tanít bennünket, hogy dicsérni az Ura akkor is lehet, és akkor is kell, amikor bajban vagyunk, és ez tulajdonképpen; kilábalás kezdete. Még egy bibliai példa: Amikor Ákánt elfogják azért, mert halálos bűnt követett el, és amikor rábizonyították a vétkét, akkor Józsué azt mondja Fiam, adj dicsőséget Istennek, és valld be, hogy mit tettél! A bűn megvallása is egyfajta dicséretmondás Istennek, aki hatalmas és igazságos Úr. Fiam, ad dicsőséget Istennek! Ez a kifejezés, ez a felhívás - talán másképpen, talán ma megfogalmazásban - hozzánk is állandóan szól. Adj dicsőséget Istennek azzal, hogy megvallod vétkedet! Adj dicsőséget Istennek az igazságos, erős é hatalmas Istennek azzal, hogy nem titkolod előle azt, amit ő úgy is tud! Ad dicsőséget Istennek, mert övé a menny és a föld!

De hogy lehet így erőt venni magunkon? Hogy dicsérheti a gyülekezet az Urat a bajok között is? Hogy dicsérhetjük az Urat a halálos ágyunkon is? Hogy adhatunk dicsőséget Istennek a bűnvallásunkkal? Hát nem borzalmas, hogy ilyet kívánnak tőlünk?

A gyülekezet dicséretet mond a bajok között, mert tud Isten szabadító tettéről.

Magasztalunk, ó Isten
magasztalunk téged,
mert közel van neved azokhoz,
akik hirdetik csodáidat. (2).

Mik ezek a csodák, amelyekre utal a zsoltár imádkozója? Azokról a történelmi csodákról van szó, amelyekkel Isten vezette és megszabadította a népét. Azokról a csodákról, amelyek által Izrael népe Isten népévé válhatott. Azokról a csodákról van szó, amikor Isten beavatkozott a világ rendjébe, a világ folyásába a maga természeten túli erőivel, amikor a szabadítás érdekében különleges, ismeretlen erőket vetett be. Ezekről a csodákról van szó. Melyek ezek közül a legnagyobbak? Amikor Isten kihozza népét Egyiptom földjéről. Nem akarom most itt felsorolni a tíz csapást, a tenger kettéválását és mindazokat az érthetetlen, magyarázhatatlan eseményeket, amelyek között Isten kihozta népét Egyiptomból. Megdördült a szava a Sinai hegyén, ez is a csodák közé tartozott, amikor kijelentette magát, és törvényt adott népének. Amikor átvezette őket a pusztán,

és minden katonai valószínűség ellenére hazát adott nekik. Csodák között járt Isten népe, és csoda volt az, hogy Isten kiválasztott egy helyet, ahol népe hozzá fordulhatott, amiről így fejezte ki magát az isteni szó: ott lakott népe között! Vagyis az a csoda, hogy a végtelen Isten megközelíthetővé vált az ember számára, hogy imádságban meg lehetett szólítani, hogy bűn esetén meg lehetett előtte jelenni bűnbánattal, hogy a bűnbocsánat bizonyossága járhatta át azt, aki elfogadta Isten kezéből a bűnbánat és a bűnbocsánat eszközét.

Az egyiptomi szabadítás, a Sion hegye, és a csodák koronája: Jézus megjelenése, aki átlépett Isten világából a mi világunkba, az Isten emberré lett. Tudja ezt valaki magyarázni? Nem! Ez is odatartozik a csodák közé, melyeket Isten a szabadulásunkért tett. Amikor Jézus föláldozta magát értünk, a leheleten lehetségessé vált. Meghalt az Isten.

Sokan nem bírják felfogni, és sokan istenellenes bizonyítékot látnak a keresztyén hit tanításában, mert azt mondják, hogy az az Isten, aki szenvedni tud, aki meghal, az nem lehet Isten, mert a kettő kizárja egymást. Isten még ezt t lehetetlenséget, ezt a valószínűtlenséget is megtette értünk.

Amikor csodákról, a szabadítás csodáiról beszél a Szentírás, akkor lőttünk elsőként Jézus Krisztus szabadító halála ragyog fel, amellyel Isten hozzánk fordult, és megadta az üdvözülés lehetőségét a bűnös embernek. Ezért lehet minden baj és nyomorúság között Istennek dicsőséget zengeni, mert ezek a csodák akkor is érvényesek, akkor is hatnak, ha netán bajban vagyunk, ha a testünket szétmorzsolják is. Akármi megtörténhet, de semmi el nem veheti tőlünk azt, hogy Isten csodákat tett azért, hogy mi az ő népe lehessünk. Ezek a csodák mindig erősebbek, mint a baj, mert a baj meggyötörhet lelkileg, elpusztíthatja a testünket, de el nem veheti tőlünk az Isten szabadítását. Azt a tényt, hogy az övéi vagyunk, hogy szeret bennünket, hogy megszólíthatjuk, és vár ránk, Isten szabadító tettei következtében az örök üdvösség. Ezért tudja a gyülekezet mégis dicsérni az Urat, és ezért keveredik ki másoknál épebb lélekkel minden bajból és keserűségből, Semmi el nem veheti tőlünk Isten szabadító csodáját.

Nyugtasson meg bennünket az is, hogy **a teremtő Isten ismeri a problémákat.**

Ha meginog a föld és minden lakója,
én megszilárdítom oszlopait (4).

Itt a teremtés rendjére utal a zsoltár. Természetesen a régi ember egészen másképp beszélt a világ rendjéről és a teremtésről, mint a mai. A régi emberek elképzelése szerint a Föld egy hatalmas korong volt, és óriási oszlopok tartották,

a hegyek, amelyek időnként a Föld korongján túl is nyúlva láthatóvá válnak számunkra. A Föld szilárd építmény, mert hatalmas oszlopokon, hegyeken áll, tenger veszi körül. Ez volt a régi ember világképe. Azt is tudta, hogy a fold megrendülhet. Akkor a hitvallás így hangzott: Ha meginog a fold és minden lakója, Isten megszilárdítja oszlopait. Most a hitvallás így hangzik: Akármi is történik, Isten kezében van a világ sorsa. Isten kézben tartja a dolgokat. A teremtő, hatalmas Úr, nem akárki, hanem aki fölépítette a rendet. Azt a rendet, amelyről mi már bonyolultabb, részletesebb képpel bírunk, mint az őskor embere. Mi már tudjuk, hogy Isten hatalma helyezte el a csillagokat és a bolygókat az űrben, mi már tudjuk, hogy úgy rendezte a fizikai törvényeket, hogy a csillagok mozognak, a Föld is fut a pályáján. Tudjuk, hogy Isten hogyan építette föl az anyagot. Egyelőre a kicsiny részecskékig jutott vissza a vizsgálódás. Az elemi részecskéktől a csillagrendszerekig Isten az alkotó, a valóság megteremtője. Ő trónol és őrzi az egészet. A hatalmas Isten.

Miért van mégis gonosz, miért van mégis baj, amelyről ez a zsoltár is szól? Azért, mert Isten teret adott a gonosznak ezen a földön. Isten teret adott a gonosznak egyszerűen azért, mert az ember el akart tőle szakadni. Az ember nem akarta tudomásul venni a maga helyét a teremtés rendjében. Fölül a Teremtő, alatta az ember, alatta a világmindenség. Ez a teremtés rendje. Az ember följebb vágyott, helyet akart cserélni Istennel, és ezzel a gonoszság hatalma alá került. Erről tudósít bennünket a Biblia első néhány lapja. A gonoszság azóta úr a világon, amióta az ember meg akar szabadulni Istentől, amióta ki akar lépni a teremtés rendjéből. De Isten úr maradt a világ fölött. Azt üzeni nekünk ebben a zsoltárban is: „Ha meginog a föld, és minden lakója, én megszilárdítom oszlopait." Vagyis a világ rendje Isten kezében van. Annak a kezében, aki ezt az egészet létrehozta. Csakhogy közbelépésének idejét ő szabja meg:

Én állapítom meg azt az időt, amikor igazságot szolgáltatok. (3).

Itt a rejtély kulcsa. Ezért zúgolódunk mi. Miért nem lép már közbe Isten? Miért hagyja - jelképesen szólva - hogy a föld oszlopai inogjanak alattunk, miért nem szól már közbe? Az ő válasza: én állapítom meg azt az időt! Ez az, amit nekünk alázattal el kell fogadnunk. És ezért van az, hogy nekünk időnként a bajok között kell énekelnünk Isten hatalmát. Egyet azonban határozottan megígért Isten. Azt, hogy közbeszól. Azonban figyelmeztet bennünket arra, hogy az igazi reménységet ne tévesszük össze a hamis reménységgel.

Mert nem keletről, nem nyugatról,
nem is a puszta felől
jön a fölmagasztalás (7).

Mit jelent ez a talányos mondat? A fölmagasztalás a bajokból való kiemelkedés, ez eddig világos. Nem keletről, nem nyugatról, nem is a puszta felől! Természetes, ezen a világon működnek erők, és Isten népét is megkísértette az a gondolat, hogy ezek közül az erők közül valamelyik lesz a szabadítás ereje. Isten népének a legrosszabb időszakaiban az volt a legsúlyosabb bűne, hogy az Istenhez való megtérés helyett szaladgált a földi hatalmakhoz. Tudjuk például Ézsaiás próféta szolgálatából, hogy állandóan rohangáltak, indultak a küldöttségek a legkülönbözőbb irányokba, hogy a fenyegető veszedelmet különféle szövetségekkel próbálják meg elkerülni. Nem keletről, nem nyugatról, nem is a puszta felől jön a fölmagasztalás! - figyelmeztet Isten. Nem innen, ebből, a világból, így is mondhatnám: nem a mi dimenzióinkból. A halált nem az fogja meggyőzni, hogy előbbre megy a kutatás, mert bármilyen furcsának tűnik is, az ember nem jutott előbbre ebben a tekintetben. Lehet, hogy az átlagos életkor néhány évtizeddel megnőtt, de nem lett ez az idő szebb, békésebb, boldogabb. Más gyötri az úgynevezett modem embert, mint a régi korok emberét, de nem lett szebb az az életidő, amelyet eltölt a földön. Nem keletről, nem nyugatról, nem is a puszta felől - figyelmeztet bennünket Isten. Hát akkor honnan? Tőle várjunk mindent! Napjaink legiszonyatosabb baja, hogy az emberiség fejvesztve próbálkozik keletről, nyugatról, puszta felől megszerezni valamit magának Az életszínvonal, a fogyasztás lett lassanként a vallás-pótlék, az üdvösség reménységének a pótléka. Az ember megpróbálja ennek a világnak az erőforrásait úgy kihasználni, hogy az életének a problémáit, bajait megoldja. Tudjuk azt is, hogy milyen eredménnyel. Egyre idegesebb, egyre szomorúbb az ember, és egyre többen látják értelmetlennek az életet. Keletről, nyugatról, a pusztából próbálunk mi olyan erőforrásokat föltárni, ami megoldja az életünket, miközben ott van fölöttünk Isten, fordulhatnánk felé is.

Ezzel az Istennel van az embernek egy gondja, és ennek a zsoltárnak a negyedik üzenete, hogy **Isten ítéletet tart.** Amikor arról beszél, hogy honnan nem jön a felmagasztalás, így folytatja: *hanem Isten fog ítélni:*

egyiket megalázza, másikat fölmagasztalja (8).

Vagyis Isten fog rendet tenni. Aki magasabban van annál, mint érdemelné, azt leszállítja, a másikat följebb teszi. Röviden szólva, rendet tesz Isten ezen a világon, és ez a rendteremtés ítélettel jár.

Az ember olyan önérzetes, hogy nem keresi az isteni megoldást, mert ehhez Isten ítélete alá kell bocsátania önmagát, és az életét. Inkább marad a bizonytalanságban - Isten nélkül. Aztán olvasunk itt arról, hogy aki nagyon

beképzelt, annak a szarvát letöri Isten. Régi keleti kép: a szarv az erő. Amikor itt arról van szó, hogy Isten letöri az ember szarvát, akkor pontosan arról szól, hogy az embert kijózanítja. Az ember, a hatalomra, gazdagságra vergődött ember azt gondolja, hogy valami kicsi nálam is van, elértem azért valamit, és különösképpen a világ hatalmasainál látjuk, hogy ha magasabb polcra vergődnek, erre kellő öntudattal tekintenek, és innentől kezdve megrészegíti őket saját hatalmuk. Isten letöri a szarvat, vagyis megfosztja az embert attól az erőtől, amiről azt gondolta, hogy az övé, és amellyel a másik fölé próbál kerekedni. Isten igazságosan működik. Amikor ítéletről szól, arról is beszél az ige, hogy nagy rendteremtés következik be. Isten igazságos. Most figyeljük meg, hogyan függ össze a 3. és 4. vers!

Én állapítom meg azt az időt,
amikor igazságot szolgáltatok.
Ha meginog a föld és minden lakója,
én megszilárdítom oszlopait.

Vagyis a Teremtő kezében vannak a dolgok. Őt nem lehet becsapni. Isten nem siet és nem is késik, bár mi néha türelmetlenkedünk. Leinti azokat is, akik Isten türelmes várakozását arra értelmezik, hogy bármit megtehetnek.
A kérkedőknek ezt mondom:

Ne kérkedjetek!
A bűnösöknek pedig:
Ne legyetek fennhéjazók,
Ne legyetek olyan fennhéjázók,
ne beszéljetek nyakasán, gőgösen! (5).

Az az Isten, aki teremtette a világot, benne az embert, téged, engem, mindnyájunkat, jól ismeri az embert, nem lehet becsapni. Előle nem lehet a gondolatainkat elrejteni, eltitkolni. Nem lehet egyet mondani, és más véleményen lenni belül. Amikor Isten nekilát ítéletet tenni, akkor nem lehet már mellébeszélnünk, hanem egyféle ítélet lesz, a Teremtőnek az ítélete, aki előtt mindnyájunk lelke mélye nyitott könyv, nem lehet semmit elrejteni. Igazságos lesz tehát az ítélete.

A másik nagy tanítása ennek az összefüggésnek, hogy Isten a teremtés rendjét őrzi meg akkor, amikor a világ erkölcsi felfordulását megítéli. Nincs kétféle rend a világon. Az, hogy: „Ne ölj! Ne lopj! vagy: Ne tégy felebarátodra hamis tanúbizonyságot!" éppen olyan törvény, mint az, hogy a tárgyak a földön lefelé esnek a föld középpontja felé. Nem lehet a világot kettészakítani a természeti törvények és az erkölcsi rend világára, mert egy Isten kezében van a kettő. Amikor

ítéletet tart, akkor egyrészt ez az ítélet alapos lesz, másrészt olyan lesz ez az ítélet, hogy a világ rendjét állítja helyre. Ezért nehéz és elkerülhetetlen Isten ítélete. De ezért vigasztalás is. Abban a rendben majd jól fogjuk magunkat érezni.

Pohár van az Úr kezében, tele habzó, fűszeres borral.
Ha tölt belőle, meg kell inni, még a seprőjét is le kell nyelni
minden bűnösnek a földön (9).

A harag bora ugyancsak jól ismert bibliai kép. Amikor Isten valakivel megitatja, nem lehet azt mondani: Köszönöm, nem kérek! Isten kezében van a harag bora, és ő mindenki fölött Úr, mindenkinek az élete az ő kezében van. Ezért nem szeret az ember Isten felé közelíteni, mert fél a haragvó Istentől, és restelkedik az ítélő Isten előtt. Pedig Isten könnyűvé tette számunkra. Jól tudjuk, hogy Jézus itta ki helyettünk Isten haragjának a poharát. Ugye emlékszünk íz imádságára a Getsemáné kertjében: Uram, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár? De nem múlt el tőle, kiitta, és ezzel bennünket megváltott. Magára vet-e pusztulásunkat, halálunkat, sőt kárhozatunkat, és megnyitotta előttünk az eget. Ezért könnyű nekünk mégis megtérnünk a haragvó Istenhez, mert a bűnünket meg kell ugyan vallanunk, de Istennél kész a bocsánat, és az ő áldása üdvösség.

Ha Isten kegyelméből élünk, akkor el kell határolni magunkat a gonosztól. Jézus azt mondta: Ne ítélj, hogy ne ítéltess! Az ítélkezés nem a mi dolgunk. Nem emelhetjük magunkat mások fölé, de így végződik a zsoltár:

A fennhéjázó bűnösöket összetörőm, de az igazakat felmagasztalom (11).

Nekünk tudnunk kell azt, hogy mi az Úr akarata, és azt keresni. Az „igaz" pontosan ezt jelenti: közösségben vagyok az Úrral, és az ő akaratát igyekszem teljesíteni, hogy elszakadunk a gonosztól, nem ítélkezés, csak nem támogatjuk azt, ami >ten akaratával ellentétes.

Isten népet hívott el magának, és ennek a népnek az a feladata, hogy kövesse Isten akaratát, szakadjon el a gonosztól, semmiképpen ne támogassa azt, és egész életével mutasson példát arra, hogyan kell az Urat hűségesen követni.

76. zsoltár

ADVENT MINDENKOR

Ismét az egyházról tanít bennünket Isten igéje. Izrael, Júda: Isten népe. Sálém, más szóval Jeruzsálem, valamint Sión: az a hely, ahol fölépült Isten temploma, ahova ünnepelni járt a népe, ahol a leghatalmasabban érezték ál hogy Isten jelen van közöttük. Izrael, Júda, Sálém, Sión - mind-mind a; egyházról beszél nekünk, és arra tanít ez a zsoltár, hogy Isten ezt az egyháza védi. Ki tehát tagja ennek az egyháznak? **Egyháztag az, aki belépett Isten védelmébe.** Azt is elmondja ez a zsoltár, hogy Isten közel van a népéhez. Ki tehát az egyház tagja? Aki Isten közelébe került. Lehet? Lehet, mert i Szentírás arról szól, hogy Isten közel jött az emberhez. *Megszólította* Ábrahámot, *leszállt* a Sinai hegyre, magához vonta Izraelt azzal, hogy *szövetséget* kötött velük. Sálém, Sión neve arra emlékeztet bennünket, hogy Isten *templomot* adott népének, mert *tartósan a közelükben* akart lenni. A Szentírás mást része, az Újszövetség arra a tanít bennünket, hogy Isten közel jött hozzánk Jézus Krisztus által, és mi mindnyájan beléphetünk Isten közelségébe Krisztusért. Isten azokat védi, akik közel akarnak lenni hozzá, akik élni akarnak azzal a lehetőséggel, amit fölkínált nekünk.

Hol van tehát egyház? Azt mondja az ige, hogy **egyház ott van, ahol Őt dicsőítik.**

Ismerik Istent Júdában, nagy az ő neve Izraelben (2).

Isten dicsőítése azzal kezdődik, hogy a gyülekezet megismerte őt. De hát lehet Istent ismerni? Nagyon jól tudjuk, hogy számos tévtanítás magyarázza nekünk azt, hogy a magunk erejéből fel tudjuk tornázni magunkat Istenhe2 de azt is tudjuk, hogy ez a legteljesebb tévedés, mert ha mi Istenhez a magunk erejéből fel tudnánk jutni, ha a magunk eszéből meg tudnánk ismerni, akkor már nem lenne Isten. Istennek éppen az a lényege, hogy nagyobb nálunk, sokkal több, mint az ember. Az ember nem ismerheti meg Őt. Miért lehet Istent mégis megismerni? Mert megismertette magát.

Amikor Izrael és Júda ünnepli az Urat, amikor felmegy Jeruzsálembe összegyülekezik a Sionon, akkor ahhoz az Istenhez gyülekezik össze, aki ki is lentette magát már az ősatyának, Ábrahámnak. Aki megjelent népe előtt a Sínai hegyén, és magához ölelte népét, egyházzá tette Izrael seregeit. Az az Isten hívogatja őket ünnepre Jeruzsálembe, a Sionra, aki számtalanszor megszólal köztük prófétái által. Aki annyiszor kijelentette a nevét, aki a történelem formálásán át is üzent népének.

Ezt a történelemformáló munkáját megint csak a próféták értelmezte a nép számára. Isten tehát kijelentette magát népének, és ezért ismeri őt népi Folytatódott, teljessé vált Istennek ez a kijelentése Jézus Krisztusban. *Én és az*

Atya egy vagyunk - mondta Jézus - *aki engem látott, látta az Atyát.* Aki tehát elfogadja Jézus Krisztust megváltójának és királyának, az Isten közelébe kerül, megismeri Istent.

Többféle megnevezése van Istennek a Bibliában, de a legfontosabb, és legnagyobb neve: az Úr Jézus Krisztus Atyja! Ezért tanított bennünket Jézus úgy imádkozni, hogy Istent apánknak tekinthetjük. Közel van tehát hozzánk, és beléphetünk az Őt ismerők közösségébe. Jézus Krisztus által Isten megismertette magát, és ezért ismerhetjük mi Őt.

Nagy az ő neve Izraelben — mondja a zsoltár eleje. „Isten neve" a zsoltárok nagy részében magát Istent jelenti. Nem akarták kimondani az ő valóságos nevét, nem akarták mondani: itt van Isten köztünk, hanem azt mondták: a neve köztünk van. Ezt a hódolat diktálta nekik. Mivel nem akarták fölöslegesen kimondani Isten nevét, nem akarták megnevezni még valamelyik méltóságjelzővel sem, ezért azt mondták: a neve van köztünk, és az ő neve hatalmas. A mi nyelvünkön azt jelenti ez, hogy maga Isten hatalmas, és hogy ott van népe között. Mert, hogy a neve maga Isten. A név által megismerhetünk, azonosíthatunk valakit. Isten nevével Őt azonosítjuk. Ez a „név" ott van lépe között. A dicsőséges Isten jelen van egyházában.

Nagy tehát az Isten. Ezt megint honnan tudja a népe? Nem meggondolásból! Nem is abból, hogy valaki leírta számukra Istent, hanem a cselekedeteiből. A mi Bibliánk úgy beszél Istenről, hogy elsorolja a cselekedeteit, fagyon kevés egyéb tanítás van Istenről. Általában Izrael abból ismerte meg Isten hatalmát, hogy mit tett. Nagy tehát Isten neve, mert Izrael megláthatta, tapasztalhatta Isten cselekedeteit. Azokat is, amelyek távol voltak tőlük, amelyeket nem közvetlenül tapasztaltak meg, hogy Isten a világ Teremtője, Ura. ízt megtudhatták tanítóik elbeszéléséből, melyek a Bibliában a teremtés-t*örténetben* maradtak ránk. De megtapasztalhatták azt is, hogy Isten szabadít. Megszabadította őket Egyiptomból, e szabadítás nyomán szövetséget kötött lépével, és attól kezdve számtalanszor szabadította meg őket. Tehát vagy a kijelentésből értesülhetett Isten cselekedeteiről, vagy pedig megtapasztalhatta Isten cselekedeteit.

Amikor mi elővesszük a Szentírást és épülünk belőle, amikor a Szentírás nyomán megtaláljuk az Istenhez vezető utat, ez a Szentírás tulajdonképpen annak az összefoglalása, ahogyan Isten cselekedett értünk, emberekért. Attól a pillanattól fogva, hogy megteremtett minket, Jézusig, aki meghalt és föltámadott értünk, és a jelen napig, mert kitöltötte egyházára Szentlelkét. Nagy az Isten, és ezt cselekedeteiből tapasztalta meg a népe. Ismerik tehát, megtapasztalták nagyságát, és most mindezt ki is mondják. Az egyház tehát az a hely, hol Istent

megismerték, közel kerültek hozzá, és ebből fakad, hogy magasztalják a nevét, énekben például. Például abban a zsoltárban, amely most előttünk áll. Azon kívül is, számos bizonyságtételben. Van az Ószövetségnek olyan tagja, aki egy másik zsoltárban azt mondja magáról, hogy: hirdeti Isten nagy cselekedeteit a gyülekezetben. Amit átélt, elmondja a többieknek. Az egyház az a hely, ahol dicsőítik az Istent, ahol bizonyságot tesznek az Ő nagyszerű dolgairól. A mi keresztyén életünk is akkor emelkedik magasra, amikor bizonyságot tudunk tenni Istennek azokról a cselekedeteiről, amelyekkel minket megszabadított, amelyekkel a mi életünket formálta, ahogyan minket vezet az üdvösség felé.

Az egyház tehát az a hely, ahol dicsőítik Istent. Mert ismerik, mert megismertette magát, mert nagynak látják, kimondják tehát nagyságát, erejét, magasztalják Őt.

Mindezt azért lehet, mert Isten folyamatosan ott van köztük. Isten sátoráról beszél a 3. vers:

Sálémba került a sátra, lakóhelye a Sionra.

Tessék elképzelni, hogy kijön Egyiptomból egy szegény, elegy-belegy rabszolga nép, vándorol a sivatagban, az éhenhalás, a szomján hálás határán, annak a határán, hogy a nála erősebb ellenség tönkreteszi, megsemmisíti, és akkor ez a kicsi, erőtelen nép egyszer csak átéli azt, hogy közel van hozzájuk az Úr. Nemcsak abban, hogy a Sinai hegyen megjelent neki, hanem úgy, hogy megépíttetett egy sátrat, a szent sátrat, és ez lett annak a jelképe, biztosítéka, hogy Isten köztük van. Az a kicsiny, megalázott nép, amely tudta magáról, hogy kicsi és megalázott, egyszer csak azt éli át, hogy a táborában ott van Isten, és amerre tévelyegnek a pusztában, vándorolnak, bolyonganak, jár velük az Isten. A sátor fölött megjelent a felhő és a tűzoszlop, de amikor már nem felhő és tűzoszlop vezette őket, a sátor akkor is ott volt köztük. Tessék elképzelni ezt az ellentétet! A hatalmas és erős Isten, a világteremtő Úr, akinek a mennyei lakóhelyéről ez a zsoltár is beszél, egyszer csak beköltözik egy sátorba, egy nomád, vándorló nép körébe. Amikor eljött a templomépítés ideje, a templom is úgy született, hogy fölvitték Jeruzsálembe a szövetségládát, és először csak az jelképezte Isten jelenlétét. Majd megépítették a templomot, és azt mondták, hogy ez a templom is tulajdonképpen csak egy sátor, amelyben közöttünk van az Isten, akit az egek egei be nem fogadhatnak.

Isten együtt vándorol népével! Megrendítő! Együtt vándorol velünk is, ahogy az élet útját járjuk! Ha közel kerültünk hozzá Jézus által, akkor megtapasztaljuk, hogy velünk vándorol utunkon Isten. Advent - éppen azt jelenti, hogy Jézusban

maga Isten jött közénk, és velünk vándorol az utunkon.

A rendetlenség azonban fenyegeti a világot is, *és* **Isten népét is.**

Erről a rendetlenségről, a lázadás rendetlenségéről is szól a zsoltár. Ha visszatekintünk, tudjuk, hogy a teremtés kezdetétől fogva működtek a bomlasztó erők. Rögtön a teremtéstörténet elején arról szól az ige, hogy kietlen, puszta, sötét a világ. A legtöbb európai nyelvbe is átment az a héber szó, amely a világnak ezt a kezdeti állapotát jellemzi: tohuva-bohu. Olyankor mondjuk ezt, amikor teljes a káosz. Nos, kietlen, puszta, sötét, de felette lebeg Isten Lelke.

Ezzel kezdődik a teremtés története. Aztán nemsokára jön a bűneset, megint zavar támad Isten és az általa teremtett ember között.

De hányszor támadtak a Sión ellen! Ez közelebbről már ennek a zsoltárnak a témája. A Siont is egyre támadja az ellenség. Hányszor ostromolták történelme folyamán! De nemcsak a Siont támadták, a keresztyén egyház is üldözések között született. A kezdet kezdetén már mártírja volt az egyháznak. A keresztyénüldözés eszelősséggé fokozódott a római császárság idején. Vannak tehát erők, amelyek az Isten népe, és tulajdonképpen az Isten által teremett rend, maga Isten ellen lázadnak és támadnak. Ma is, ha belegondolunk abba, hogy világ nagy részén éheznek az emberek, sőt éhen halnak. Pedig van elég kenyér a világon. Túltermelési válság van Európában, Amerikában. Egyes országokban azért fizetnek a földműveseknek, hogy ne termeljenek, és ugyanakkor a világnak egy másik része meg éhezik. Mi állunk a mérlegre, és figyeljük, hogy nem bíztunk-e túl sokat, a világ másik részén pedig csonttá-bőrré aszalódnak az emberek. Ott vannak a háborúk! Iszonyatos! Mindenki tudja, hogy jobb a béke, és mégis állandóan háborúzik az emberiség. Egészen elképesztő méreteket ölt az emberi pusztítás, gonoszság ereje. Sehol sem lehet biztonságban az ember. belép egy áruházba, és egyszer csak robban egy bomba. Megy az utcán, és egy sorozat lekaszabolja. Nincs béke a világon. Miért? Mert Isten rendje ellen támadnak a sötét erők. És az egyházellenes nyilakat is tapasztaljuk. Hol a lesajnálás formájában, hol a nyílt támadásban, hol idegen vallások nyomulásában. Isten kijelentette magát az embernek, és az ember mégis bálványokat imád. Isten megmondta az embernek, hogy egy út vezet hozzá: Jézus, de az emberiség nagyobbik hányada a legkülönfélébb utakon próbál hozzá eljutni, vagy tagadja a létét. Az egyházellenes támadás is folyik napjainkban. Ezen nem kell csodálkoznunk. Jézus ellen is saját népe lépett föl, de belekeveredett hatalom képviselője, Pilátus is. Milyen büszkék a rómaiak a római jogra! Ma is, ha valakit jogásszá akarnak kiképezni, akkor a római jognál kezdik. Pilátus mégis föllépett Jézus ellen, egyszerűen azért, - mondjuk így - mert rákényszetették. Az ember dühe állandóan jelen van ezen a világon Isten-

ellenes lázadás formájában. Hol a világ szép békéjét bontják meg úgy, hogy egy pillanatra nincs nyugtunk, és ha vége van egy háborúnak, már fenyeget a következő, hol hamis vallásokban nyilatkozik meg az ember dühe, hol meg az egyházellenes imadásokban.

De Isten dicsősége akkora, hogy az ember dühe ezt nem befolyásolja. mé*g*

a haragvó emberek is magasztalni fognak téged, haragjuk maradékát is megfékezed (11).

Nem jelen idő ez a zsoltárban, hanem ígéret. Tudjuk, hogy ez az ígéret végső fokon akkor teljesedik be, amikor vége lesz a történelemnek, és Jézus visszajön ítélni élőket és holtakat. Adventi várakozásban él Isten népe, ír arra a pillanatra, amikor Jézus újra megjelenik. Akkor fogja majd megfékezni Isten a haragnak a maradékát is. Akkor majd teljes lesz a béke, de addig is bíztat bennünket az ige arra, hogy szent nyugalommal várjuk Isten cselekvését, és tűrjük azokat a támadásokat, amelyeket tűrnünk kell. Isten az Úr mindenek fölött, és hiábavaló az ember haragja, mert Isten erősebb. Ezt fogjuk majd megtapasztalni, amikor visszatér Krisztus.

Azt kell inkább megnéznünk, hogy bennünk hogyan működik az isten-ellenes erő. Magunkba kell néznünk! Mennyi bűn, mennyi lázadozás, mennyi káromkodás, mennyi tisztátalanság az, ami *bennünk* Isten ellen lázad. Mert, ha hatalmas az Isten, képes megfékezni azt a lázadást is, amely bennem működik. Akit tehát a bűne, az emberi nyomorúsága bánt, forduljon Isten felé, és kérje ennek a hatalmas Istennek az erejét, hogy győzzön bennünk is! Győzze le a mi ellenállásunkat, és adjon nekünk belső tisztaságot, békességet! Méltót ahhoz, hogy Isten megismertette magát velünk, hogy szabadítóként mutatkozott meg az éltünkben.

Most külön is beszéljünk a zsoltárnak erről az üzenetéről: Isten győz! Még egyszer lapozzunk vissza a 4. vershez, mert valami nagyon lényegeset tanít nekünk:

Ott törte össze a tüzes nyilakat, a pajzsot, a kardot, a harci eszközöket.

Hol ez az „ott"? Jeruzsálemben, Sionon, ahol Istent dicsőítik. Honnan indul ki tehát Isten győzelme? Az egyházból, ahol őt dicsőítik. Lehet, hogy egy történelmi eseményre utal a zsoltárnak ez a verse, amikor az asszír király el akarta foglalni Jeruzsálemet, de Isten angyala levágta az asszír tábor egy nagy részét, úgy, hogy dolgavégezetlenül vonult vissza az asszír hadvezér Jeruzsálem falai alól. De ennél általánosabb az üzenet, mert arról szól, hogy Isten a maga győzelmét az egyházból kiindulva hajtja végre, mert ott, ahol őt tisztelik, őt dicsőítik, ahol hozzá közel

vannak, ott már kezd megvalósulni valami a tökéletes, a végleges állapotból. Amikor Isten véglegesen rendet teremt, minden ellenállást eltöröl, akkor az valósul meg, aminek köztünk már most - legalábbis csírájában - meg kell lennie.

De amíg nem látszik Isten győzelme, amíg csak azoknak a nyilaknak a becsapódását tapasztaljuk, amelyeket Jeruzsálemre és a Sionra lőnek ki, addig is bízhatunk abban, hogy Isten tartja kézben a dolgokat. Ő az, aki a világon a leghatalmasabb. Az 5. vers arról szól:

Ragyogó vagy te,
hatalmasabb a hegyeknél,
ahol zsákmányt ejtenek.

A hegyek úgy szerepeltek az ókori ember gondolkodásában, mint a mozdíthatatlan erő letéteményesei. Úgy tekintették őket, mint hatalmas oszlopokat, amelyekre ráépül a világ. Amikor tehát azt emlegeti ez a zsoltár, hogy Isten győz a hegyeken, akkor tulajdonképpen - számunkra talán nehezen érthetően, homályosan, de - a teremtő Isten erejére utal. Egy másik ilyen utalás a 9. versben van:

Ha ítéletet hirdetsz a mennyben,
félni fog a föld és elcsendesül.

Ez pedig arról szól, hogy Isten dimenziója más, mint a világé. Az égben hozza meg azt az ítéletet, amelynek a nyomán elcsendesülnek a dolgok a földön. Istennek a világfölötti hatalmát mutatja mind a két kifejezés. Isten hatalmasabb ennél a világnál, ő a teremtő. Ő győzelmet arat a hegyeken, és ő az, akinek az elhatározása az égben születik és a földön megvalósul.

Isten tehát győz! Ez a győzelme ítélet lesz az emberiségen. Erről több vers is szól ebben a zsoltárban:

Dorgálásodtól Jákób Istene,
mozdulni sem tud a kocsi és a ló.
Félelmes vagy te,
ki állhat meg előtted,
amikor haragszol?
Ha ítéletet hirdetsz a mennyben,
félni fog a föld és elcsendesül.
Mert ítéletet tart az Isten,
szabadulást ad a földön
az alázatosaknak (7-11).

ítéletet tart az Isten! Megint az advent gondolatánál vagyunk, hiszen íz nem csak karácsony-várás, hanem Jézus visszavárása, amely a világ ítéletét foglalja magába. E felé az ítélet felé megyünk. Közben is ítél Isten. Néha népe ellen fordul haragja. Azt is tudjuk, hogy Izraelt gyakran büntette Isten azért, mert eltávolodott tőle. Ha bennünket büntet, alázattal kell ezt a büntetést is elfogadnunk, mert Isten ezzel is tisztít, farag bennünket. De ítéletet tartott számtalanszor népe szabadítására, amikor a lázadó erőket fékezte meg. Mi abban a boldog bizonyosságban élhetünk ezen a földön, hogy Isten győz, és az Úr győzelmét tapasztalva, győzelmét várva járhatunk rajta.

A keresztyén élet kettős arculatáról szólnak ezek a mondatok. Mert Jézus egyszer már győzelmet aratott a Sátán fölött, de ez akkor még látszólag a gonosz győzelme volt. Jézus a kereszten szenvedett, meghalt. De győzött, mert kkor győzte le a bűnt, törte meg a kárhozat erejét. És amikor majd visszajön, kkor csak az a győzelme teljesedik ki, amely már megkezdődött a Golgota keresztjén. Mi tehát Isten végleges győzelmére váró nép vagyunk, miközben Isten győzelméből élünk.

Erre a győzelemre az alázatosoknak van reménye. (Károli fordítása szerint: nyomorultak.) Kik ezek? Többször elmondtuk már a zsoltárok magyarázata során, a nyomorultak, szegények azok, akiknek egyetlen menedéke az Úr. Azt jelenti a szegény, a nyomorult a Biblia nyelvén, hogy ő látja a maga gyengeségét. Tudja, hogy nincs semmi erő, amiben bízhatna, egyedül csak az Úr. Ezért fordul felé így: Uram! Én szegény vagyok, nyomorult vagyok, várlak téged!

Kiknek van tehát reménysége? Azoknak, akik meg tudják vallani a bűneiket. Akik térdet tudnak hajtani a mindenható Isten előtt: Uram! Nekem nincs semmim, amivel eléd léphetnék, amit odatolhatnék eléd. Nekem nincs semmim, én halandó ember vagyok, mindent tőled várok. De akik közel vannak az Úrhoz, akik tudnak arról, hogy ő szabadító Isten, azok nyugodtan mondják el a bűnvallásukat, szegénységük feltárását Istennek, mert tudják: ő a szabadító Úr.
Ezek a nyomorultak azok, akik hálásak neki:

Tegyetek fogadalmat
Isteneteknek, az Úrnak
és teljesítsétek ti,
akik körülötte vagytok! (12).

A fogadalom itt tulajdonképpen a hálás életet jelenti. Kik élnek így? Akik közel vannak, akik az övéi, mi, az Isten népe. A mi kötelességünk az, hogy hálásak legyünk

Isten szabadításáért, és az egész életünkkel mutassuk azt, hogy milyen nagy a szabadító Isten dicsősége!

Végül még egy missziói fölhívás áll a zsoltár végén:

Vigyetek ajándékot a Félelmetesnek,
aki megtöri a fejedelmek büszkeségét,
és félelmet kelt a föld királyaiban (12-13).

Ajándék (adó) vitelével a meghódolást fejezték ki. Ez a sor tehát azt jelenti: Hódoljatok meg az Úr előtt. A folytatás pedig józanságra int: Úgyis Ő az úr! Nem érdemes hát dacolni! Az ellenállást megtöri. Idejében lépjetek be azok közé, akik a közelében vannak, védelmét élvezik.

77. zsoltár

Hasznos-e az imádság?

Nem sok hasznunk van abból, hogy Jézus lejött erre a világra és megtanított bennünket imádkozni - mondják sokan kétségbeesve. Valóban így van? Hiszen - hangzik a vád - imádkoztunk mi, talán egy kis segítséget is kapunk, de a bajok állandóan visszatérnek. Akkor meg minek imádkozni? A bajok akkor is visszatérnek, meg akkor is elmúlnak, ha nem imádkozunk. Meg hova tegyünk egy olyan esetet, ami nemrégiben történt, hogy valaki részt vett a gyülekezet imaóráján, és amikor imádkozás után hazament, feltörve, kifosztva találta a lakását. Hát érdemes volt akkor imaórára mennie?

Hasznos-e az imádság, ha a baj mindig visszatér? Ezt a kérdést teszi fel az előttünk levő zsoltár is, és azt mondja, hogy igen, **imádkozni folyamatosan kell,** és azt is elmondja, hogy miért.

Először is azt mondja, hogy **a baj ránevel a folyamatos imádkozásra.** Komoly kétségbeesés hangzik ki ebből a zsoltárból. Éjjel-nappal imádkoztam, és most úgy *érzem,* hogy elhagyott az Isten. Föl is teszi a kérdést: *felejtette a kegyelmét? Vagy elnyomta irgalmát a harag?* (10). Vagyis: vagy nem sokat ér a kegyelme, mert elfeledkezett róla, vagy akkora az emberi bűn, hogy Isten haragja túlszárnyalja a kegyelmét. Van ilyen, hogy az ember kétségbeesik, amikor csőstől jönnek a bajok. Elő is fordulhat ez, de csak rövid ideig. Mert a bajok megszaporodása mellett is

folyamatosan imádkoznunk (11) - tanítja a zsoltáros. Éppen arról szól, hogy ő folyamatosan imádkozik, észrevehetjük ugyan, hogy kétségbeesetten kiált Isten felé, de az Isten felé kiált. Istennek kiáltja el még a kétségeit is, vagyis imádkozik, miközben teszi a kérdést, hogy érdemes-e még egyáltalán imádkoznia. Ezt a kérdést is ennek teszi fel. Nem is akárhogy imádkozik.

Nyomorúságom idején
az Úrhoz folyamodom,
kezem éjjel is kitárom feléje
lankadatlanul" (3.v.)
„Eszembe jutnak énekeim éjjelente,
szívemben elmélkedem (7).

Vagyis az imádsága nemcsak hogy nem szűnik meg, hanem állandóan kíséri az életét, éjjel-nappal.

Gondoljunk bele testvérek! Amikor azt tanítja az apostol: szüntelen imádkozzatok, akkor ez természetesen nem azt jelenti, hogy álljatok térden, hogy kulcsoljátok össze a kezeteket a nap 24 órájában, hanem azt jelenti, hogy folyamatosan és állandóan legyen nyitva a lelketek Isten előtt! Ez az imádságos lelkület. Amikor van 5 perced, vagy amikor éjjel fölriadsz, akkor is az Úr legyen a gondolatod! Hogyha megvan benned a szüntelen imádkozásra a vágy, akkor meg is történik, hogy eszedbe jut. Egyházunk egyik nagy lelkigondozója mondta el magáról, hogy oda van készítve éjjeliszekrényére a Biblia Vele is megtörténik, hogy nem tud aludni, forgolódik, fölgyújtja a villanyt, de ilyenkor nem vesz a kezébe semmi más olvasnivalót, kizárólag a Bibliát. Valami ilyesmit jelent, amit ez a zsoltár leír, megvall arról, hogy éjjel-nappal imádságot mond.

A bajnak van egy olyan lelkigondozói hatása, hogy ránevel a folyamatos imádságra. Ahol nincs baj, ott nagyon könnyen leszoknak az emberek az imádságról. Van egy nagyon mély értelmű történet a Biblia elején. Arról szól hogy az emberiség civilizációja nagy lépést tett előre. Megtanulták kiégetni a téglát. Óriási előrelépés volt ez a civilizáció történetében. Megtanulták kiégetni a téglát, és megtanulták a szurkot, az aszfaltot kötőanyagként fölhasználni Óriási lépés! Mi a hatása? Az, hogy most már nem kell nekünk az Isten. Legalábbis úgy nem kell, hogy imádkozzunk, könyörögjünk hozzá. Mi már akkorát fejlődtünk, hogy a magunk erejéből feljutunk hozzá! És belekezdtek a Bábel tornyának építésébe. Hogyan végződött a történet? Mindnyájan tudjuk.

De később is! Gondoljunk csak a reneszánszra! Az emberiség civilizációjának hatalmas előrelépése - azt mondhatnánk: ugrása - előzte meg a reneszánszt. A

folytatás mi lett? A hitetlenség. Most már nincs szükségünk Istenre! Föltaláltuk a tájékozódás lehetőségét, körülhajózzuk a Földet jönnek a Távol-Keletről és távol-nyugatról az áruk, az arany. Most már megleszünk Isten nélkül is. Az emberiség kultúrája nagyot ugrott ugyan ekkor előre, de kimaradt belőle Isten. Gondoljunk legújabb kori történelmünkre! Az emberiség megint hihetetlen, addig elképzelhetetlen jólétet élt meg a 20. század második felében. És mi történt? Ott, ahol a fejlődés, az előrelépés a legnagyobb volt, ott az emberek elfelejtettek imádkozni. Az úgynevezett „gazdag Nyugatot" az jellemzi, hogy a templomok üresek, pedig dicsekedtek, hogy vallásszabadság van ám náluk, nem úgy, mint másutt. Vallásszabadság ide, vallásszabadság oda, aj ember belülről kiüresedik, amikor elbízza magát. Ahol nincs baj, ott leszoknál az emberek az imádságról. Már csak ezért is szükségünk van arra, hogy ne menjenek egészen gördülékenyen a dolgok.

Az igazi baj akkor kezdődik, hogy ha a nehézségek, nyomorúságok ellenére szokik le az emberiség az imádkozásról. Ennek is szomorú példái láthatjuk napjainkban, az elmúlt évtizedeinkben. Amikor tényleg annyi baj van a világon, és amikor az ember belecsömörödve a jólétbe, rájön, hogy az nem boldogítja, és nagyot zuhan, de imádkozni még mindig nem akar. Ez a zsoltár azt tanítja, hogy még a bajok között se hagyjuk abba az imádságot, hanem forduljunk folyamatosan Isten felé. Még egyszer szeretnélek emlékeztetni hogy arról szól ez a zsoltár: éjjel-nappal, állandóan folyamatosan!

De mire jó ez az egész cirkusz? - teszik föl ezt a kérdést is. Miért nem lenne egyszerűbb, ha az Isten olyan világot teremtene, hogy ne is kelljen imádkozni, mert jól mennek a dolgok. Ennek a zsoltárnak az a háttere, hogy elromlott a teremtés. Isten szépre és jóra teremtette a világot, és tulajdonképpen egy olyan állapotra az embert, amikor folyamatos közösségben van vele. Csakhogy éppen ezt nem akarta az ember. Elszakadt Istentől, lázadt ellene. Az egész zsoltárnak a hátterében ez a megromlott teremtés áll. Nekünk most már tudomásul kell vennünk, hogy ilyen világban élünk, és ebben a világban gondolnunk arra, hogy meg ne szakadjon Istennel a kapcsolatunk. Állandóan és folyamatosan vele, az ő erejével feszüljünk neki a napi gondoknak, nehézségeknek és a ránk köszöntő nagy bajoknak is. Ez lehetséges.

Erre meg is erősít bennünket az Úr. Fölteszi ugyanis azt a kérdést a zsoltáros, hogy vajon végleg eltaszít az Úr? Nem tart tovább jóakarata? De megtalálja a megoldást is. Megérti, hogy az Úr meghallgat bennünket. Ezt kkor érti meg, amikor visszaemlékezik. Az emlékezés megerősíti a hívőt.

Emlékezem az Úr tetteire,

visszagondolok hajdani csodáira.
Végiggondolom minden tettedet,
elmélkedem dolgaidon.
Szent a te utad Istenem!
Van-e olyan nagy Isten,
mint a mi Istenünk?
Te vagy az Isten, aki csodákat tettél,
megismertetted erődet a népekkel.
Megváltottad hatalmaddal népedet,
Jákob és József fiait (12-16).

Visszaemlékezik tehát az Isten csodáira, szabadító tetteire. Ez nem tévesztendő össze a nosztalgiával. Nem úgy emlékszik vissza a régi szép időkre, Úgy „amikor én még fiatal voltam!" Nem úgy emlékszik a szép napokra: amikor még minden rendben volt!" Nem egy hamis múltszépítő, a messzeség üdén át a dolgokat ideálisnak látó magatartás ez. Egészen másról van szó! Az Istennel való kapcsolatról. Amikor visszatekint a múltba, akkor ezt a kapcsolatot ápolja. Mert az Isten *szabadításáról* elmélkedik. Arról, amit eddig legmutatott rajta. Még valamiről: „Emlékezem az Úr tetteire, visszagondolok hajdani csodáira." Világos az összefüggésből, és a Biblia nyelvhasználatából, hogy ezeknél a csodáknál azokról az eseményekről van szó, amikor Isten megváltó tevékenységét végezte népén. Csodának azért nevezik, mert Isten természetfölötti beavatkozása volt, a nép érdemtelensége ellenére. Nem azért menekült meg, mert kiváló, erős, hatalmas volt, hanem azért, mert szerette az Úr Istennek ezek a szabadító tettei az ember életébe beavatkozó természetfölötti megnyilatkozásai azok, amikre visszaemlékszik. A csodák, a megváltás csodái.

Ezért hasznos az imádság még akkor is, ha jelenről nem tudunk egyebet mondani, mint hogy „Uram Isten, baj van!" Ne hagyjuk itt abba az imádságot, mint ahogy a zsoltáros sem hagyja abba, hanem magasztaljuk Istent azért, hogy ő megváltó, szabadító Úr!

Ennek az Istennek az útja szentség. *Szent a te utad Istenem* - mondja a 14. vers. Mit jelent ez? A szent azt jelenti, hogy Isten más, mint mi vagyunk. Ő tiszta, erős, kegyelmes. És jelenti azt is, hogy éppen azért, mert más, mint mi, a gondolkodása, cselekvése olyan, ahogy abba nem láthatunk bele, nem értünk meg benne mindent. Azt sem mindig értjük, hogy mit, miért cselekszik, és ez különösképpen akkor válik érezhetővé, ha számunkra rossz, ha kegyetlennek látszik az, amit megenged, amit cselekszik.

Benne van tehát ebben a vallomásban, az Isten szentségéről szóló vallomásban,

hogy nem értem Istent. Ugyanakkor így szólítja meg: Ő az én Istenem! Ez az egyes szám tulajdonképpen többes számnak értendő, mert Isten népének tagjaként mondja ki, de a személyes viszonyt akarja kifejezni, amellyel Isten hozzánk fordul. Nem hagy el bennünket, gondja van ránk, törődik velünk. Ez még mindig nem elég. Az „én Istenemnek" mondhatom. Hogyan lehetséges ez? Mert annyira szeretett az Isten, hogy nem csak távoli hatalomként szólíthatom meg, hanem olyasvalakinek, aki az enyém, az én Istenem, aki személyes Istenem. Ezért tanította Jézus, hogy atyánknak szólíthatjuk Istent. Éppen Jézus által került annyira közel, hogy mindnyájunk életébe személyesen beléphet.

Ez az Isten népének megváltó Istene: *Megváltottad hatalmaddal népedet!* (16). Itt egy olyan szó áll az eredetiben, amely a nehéz helyzetben való megsegítést jelenti. A rokonságnak, a közelieknek volt a kötelessége, hogy amikor valaki bajba került, akkor kiváltóként föllépjenek. Ha valaki eladósodott, elvesztette a birtokát, rabszolgasorba került, akkor jött a megváltó rokon, és kiváltotta a rabszolgaságból, visszaváltotta a vagyonát, elveszített földjét. Ahogy Isten a hozzánk legközelebbállóknak kötelességévé tette, hogy kisegítsenek, ilyen lett számunkra Isten. Közel jött népéhez, mert megváltó, kisegítő Isten akar lenni. Megváltott az Isten elsősorban úgy, hogy a bűn rabságából kiváltott bennünket. Hogyan? Nem aranyat és ezüstöt fizetett érte, annál sokkal drágábbat, Jézus Krisztus vérét. Amikor emlékezik az imádkozó, akkor arra gondol vissza, hogy Isten ilyen megváltó Isten, és megnyugszik a lelke a bajok között is.

A kérdés tehát, testvér, hogy amikor imádkozol, van-e mire visszaemlékezned? Elfogadtad-e Jézus Krisztust megváltódnak. Belépett-e az életedbe az Úr úgy, mint aki megvásárolt, kiváltott a bűnből, az örök halál rabságából? Mert, ha igen, akkor az életed legsúlyosabb pillanataiban is van mire emlékezned. Van hova visszanyúlnod erőért, és van miért magasztalnod Istent, aki szent, útját tehát nem értjük mindig. Az *útja* azt jelenti: cselekvése, eljárásmódja. Bízhatunk benne, mert Ő alapjában véve a megváltó Isten.

így megy át a panasz a dicséretmondásba, mert amit még megtanít ez a zsoltár nekünk, hogy **a dicsőítésnek is folyamatosnak kell lennie.**

Az előbb azt mondtam, hogy ennek a zsoltárnak a hátterében a megromlott világ, a megromlott teremtés áll. A zsoltár vége valójában a teremtő Istent magasztalja. Úr a világon, a megromlott teremtésen is. Először dicséri őt, mint aki Ura a vizeknek:

Láttak téged a vizek, ó Isten,
láttak a vizek és megremegtek,

a mély vizek is reszkettek (17).

A modern ember számára itt egy rejtett utalás van. Az ősvizek, a föld felszíne alatti mélyben levő őstenger istenség volt a régiek felfogása szerint. Önálló hatalom. Ez a vers azt mondja, hogy Isten Ura az ősvizeknek is. Olyasminek, amit az emberiség addigi tapasztalata függetlennek érzett az Isten hatalmától. Tehát az egész, az őselem is az Úr kezében van. Isten az egész világnak az Ura, mert teremtője.

Folytatja a viharnak, a mennydörgésnek, a villámok cikázásának a leírásával, és kimondja, hogy annak is ura az Isten. Megint egy nagyon nyilvánvaló célzás van itt, mert az Úr népének a közvetlen környezetében olyanok éltek - azok a bizonyos kanaániták - akiknek a legnagyobb ura Baál, a vihar és a termékenység istene volt. Ez a két vers azt vallja meg, hogy nem a Baál kezében van a hatalom, nem ő a viharnak az ura, hanem a mi Istenünk az. Hitvallás van tehát ebben a versben. Az ősvizek teremtője a viharnak is Istene, és ez a hatalmas Isten a népének a szabadítója. Mert újra idetorkollik Isten nagyságának a megvallása:

Utad a tengeren át vezetett,
ösvényeid a nagy vizeken,
lépteid nyoma nem látszott (20).

Azokra az esetekre van itt utalás, amikor Isten a hatalmát úgy mutatta meg, hogy kettéválasztotta népe előtt a tengert, vagy a Jordánt. Isten tehát úr a világon, és amikor neki tetszik, beavatkozik a természet rendjébe, vagy a történelem menetébe, és így lesz népének szabadítója.

Mi is úgy tekintsünk Jézusra, mint aki nem csak áldozat, nem csak a golgotái kereszten vérzett, hanem aki a teremtő Isten képeként jött erre a világra. Úgy tekintsünk rá, hogy megreszketett a természet, amikor belépett a földi életbe. Erre utal a feltűnő új csillag, amely a természet hódolatát fejezi ki a megszületendő Krisztus előtt. A hatalmas, világteremtő Isten egyszülött Fia, 5 szenvedett értünk a golgotái kereszten. Ezért hathatós a megváltás. Ő népe szabadítója. Egyéni bajok, nyomorúságok, vagy talán a nép jaja hangzik ennek a zsoltárnak az elején, és íme ide jut az imádság! Dicséri a világteremtő Urat, aki egyben szabadító is. Ebben nyugszik meg, ebben talál megoldást olya kérdéseire, ami más módon egyébként megoldhatatlan, ahol csak a miértté marad a lázadó vagy a zúgolódó ember.

Isten az, aki vezet is bennünket. Mert ez a hatalma nem csak szabadításban mutatkozott meg:

Mint nyájat, úgy vezetted népedet (21).

Isten vezet. A nagy kérdés az, hogy hagyjuk-e magunkat vezetni? Figyelünk-e a szavára? Mert Isten folyamatosan vezette népét a pusztai vándorlás alatt, de azt is tudjuk, hogy hányszor kerültek bajba azért, mert nem akarták a vezetését elfogadni. Mert zúgolódtak ellene. A legnagyobb csapások akkor érték Isten népét, amikor nem akarta elfogadni Isten vezetését. „Mint nyájat, úgy vezeted népedet."

Még az emberi eszközök is tőle valók. Mózes és Áron nevével zárul zsoltár, akik Isten eszközei voltak abban, hogy vezesse a népet. Ez a mindéi] kori vezetők kitüntetése és felelőssége: Csak az vezessen, akit Isten tett vezetővé! Általa Isten ereje és kegyelme árad a népére. Mózes és Áron sem volt tökéletes mindenben, de amikor Isten működött általuk, rajtuk keresztül, akkor mégis csak jó felé vezették a népét. Ezért imádkozzunk, ne csak Isten kegyelméért, vezetéséért, hanem az ő eszközeiért is! Emberi vezetőinkért, azért szervezetért, ahogyan felépül az egyház. Isten külső eszközeiért, amelyeket népe javára vet be. Könyörögjünk azért, hogy Isten legyen a mi vezetőnk, és alázzuk magunkat az ő kezéhez, hagyjuk magunkat vezetni!

Csak Isten vigasztalhat meg

77. zsoltár

Amikor imádkozol, gondolj arra, hogy Isten figyel a szavadra. Első olvasatra meglepő lehet ez a figyelmeztetés. Aki azonban imádkozni szokott, és hallott másokat is imádkozni, valószínűleg belátja, hogy imádságaink alkalmával gyakran egyáltalán nem törődünk azzal, hogy Isten figyel-e könyörgő szavunkra, vagy nem. Imagéphez hasonlóan elmondjuk mondandónkat, és nem keressük Isten figyelmét, mielőtt még imádkozni kezdenénk. Lelkiéletünk felületességének a bizonyítéka ez. Ezért van szükség arra, hogy olykor nyomorúságos helyzetbe kerüljünk, mert a nyomorúság idején őszintébben fakad fel szívünkből az imádság.

Kiegyensúlyozott életkörülmények között, amikor semmilyen nehéz esemény nem zavarja életünk folyását, felületessé, felszínessé válik az imádkozás. Amikor viszont ránk szakadnak a megpróbál tatások, egyszer csak szívünk mélyéről tör fel a vágyakozás Isten után.

Vigasztalni csak Isten tud. Hiába próbál más vigasztalgatni bennünket. Úgy vagyunk ezzel, mint a gyermek, aki elveszítette édesanyját: nem lehet szép

játékokkal megvigasztalni, mert szíve mélyén mindig csak édesanyja után vágyik, akinek a szeretetét nem pótolhatja senki. A mi nyomorúságba jutott szívünket sem vigasztalhatja meg senki és semmi, csak egyedül a Szentlélek Isten.

Vannak a világnak eszközei a felejtésre, ideg- és fájdalomcsillapítói, de a szívfájdalmat meggyógyítani nem képes. Kiváltképpen nincs hatalma arra, hogy felejtesse a múltat azokkal, akik boldog örömben éltek Isten közelségében. Aki ugyanis egyszer megkóstolta az Úrral való közösséget, nem képes azt nélkülözni többé. Istenről emlékezik, róla gondolkozik éjjelente, lelke nem talál más vigasztalást.

Ennek a világnak a pótlékai gyatra hamisítványnak bizonyulnak azzal a kegyelmi állapottal és vigasztalással szemben, amely az Úrnál van. A nála megtapasztalt kegyelmi javak után, bármilyen jólétet nyújtana is ez a világ, mindenkor sóvárog a lélek. Elmélkedik a régi napokról, a hajdankor éveiről, megemlékezik énekeiről, hánykódik, gyötrődik, és fájón kérdezi: „Avagy mindörökké elvet-e az Úr? És nem lesz-e többé jóakaró? Avagy végképpen elfogyott-e az Ő kegyelme? Vagy megszűnik-e ígé réte nemzedékről nemzedékre? Avagy elfelejtkezett-e könyörülni Isten? Avagy elzárta-e haragjában az Ő irgalmát?"

A vigasztalanság mélypontja az, amikor a lelki áldások nélkülözése közben kétség támad a szívben, hogy Isten nem szeret már, hogy „a Fölségesnek jobbja megváltozott".

Ó, milyen diadalmámor ez a sötétség hatalmának a számára, amikor ebben az állapotban látja vergődni Isten hívő gyermekét! Sikerült elhomályosítania a lélek szeme előtt a vigasztalás örök, igazi forrását, a kereszten megmutatott áldozatot. Sikerült elhitetnie, hogy nem törődik már veled az Isten, elfordult tőled, magadra hagyott.

A kétség hullámvölgyéből a múltban megtapasztalt kegyelem segít felemelkedni. A szív „megemlékezik az Úr cselekedeteiről", „hajdani csodáiról", „elmélkedik" tetteiről. Akkor a „bizonyságok fellege" újra körülveszi, és ismét ott találja magát Isten ösvényein. Minél tovább szemléli a bizonyságok fellegét, minél előbbre jut Isten ösvényein, annál csodálatosabban bontakozik ki előtte Isten ma is fennálló kegyelme. Meglátja, hogy Isten útjai szentségesek, hogy nincs más olyan Isten, mint Ő, aki csodát művel, aki megmutatja hatalmát a népeken, és megváltja az Ő népét karjával. Egyszerre újból ragyogni kezd szeme előtt a megváltás csodálatos valósága, és a bizonyosság, hogy aki megváltotta népét, aki karján hordozta Jákob és József fiait, őt sem fogja semmilyen körülmények között magára hagyni.

Isten megjelenése mindig alapjáig megrázta a földet: a vizek „megfélemlettek", „a mélységek is megrázkódtak"; „megzendültek a fellegek"; „meg-rázkódott és megindult a föld". Nem mindig fizikailag ment ez végbe, mint amikor Pált kiszabadította a filippi börtönből, őrzőjét pedig bűnei bilincséből, hanem sokszor lelkiképpen, amikor olyan lelki alapokat döntött meg, tört össze, zúzott szét Isten, amelyek mozdíthatatlannak látszottak. Jött, és győzött.

Nincs a nyomorúságnak az a katlana, amelyből Ő ki ne menthetne, nincs a megkötözöttségnek olyan bilincse, amelyet Ő le ne rázhatna azokról, akiknek a szabadítására érkezik. Még a tengeren keresztül is tud utat vágni népe megtartására.

Lehet, hogy tengernyi sok az a bűntömeg, amely téged elválasztani látszik az Úrtól. Neki ezen keresztül is van útja hozzád. Olyan áthághatatlan volt a bűntenger, és olyan mély, hogy az Isten Fiának a pokolig kellett alászállnia az idők teljességében, mégis eljött érted.

Nincs az a tengernyi nyomorúság, könny, fájdalom, kétség vagy félelem, amelyen keresztül Isten ne készítene utat nyomorúságba jutott szívedhez. Lehetséges, hogy ember már nem találnak utat hozzád abban a nyomorúságban, amely körülvesz, ám Isten, hogy megvigasztaljon, utat készít, és meg is érkezik hozzád.

Lehet, hogy a vigasztalást, erősítést, a kegyelem közvetítését emberi ajkakra bízza, ahogy népét is Mózes és Áron kezével vezette a pusztában, a vigasztalás forrása azonban változatlanul Ő. Azok, akik által vezet, akik által vigasztal vagy tanácsol, csupán közvetítői az Ő vigasztalásának, amellyel megerősíteni akar téged.

78. zsoltár
HÁTRA NÉZZÜNK, VAGY ELŐRE?

A hamis jelszavak korát éljük. Az egyik: Ne nézzünk hátra, mindig csak előre! Azért megtévesztő ez a jelszó, mert sok igazság van benne. A keresztyén ember is lényegében előre néz. Jézus Krisztus visszajövetelére készül. Várja Isten üdvösségét, és ugyanakkor azt próbálja kutatni a Szentírásból, az ige tanításából, hogy hogyan éljen a jelenben, hogy tetszésére legyen Istennek Mégis hamis az idézett jelszó, mert arról szól, hogy ne foglalkozzunk azzal, ahogy Isten eddig

vezetett bennünket. Hamis ez a jelszó, mert tulajdonképpen a szétzilálásra való. Az a nemzedék, amelyik nem tudja, hogy mit tettek a szülei, hogy ő magasabbról indulhasson, mint annak idején ők, az hamarosan jelleme vesztett emberekből fog állni. Akik nem néznek vissza, és nem tudják, hogy honnan jönnek, hogyan vezette őket Isten századokon át, mennyi küzdelem és odaadás van amögött, hogy ez a nép elérte a jelent, az a nép már nem nép lesz, hanem egyedeire széteső massza, mint amikor a homokot egy kis vízzel összegyúrják. Nem túl értékes építőanyag. Erre próbálnak tudatosan is irányítani bennünket. Mert az olyan massza, amelyik szétesett, amelyikben nincs tartás, aki nem tudja, honnan jön, és kicsoda ő valójában, az a tömeg könnyen irányítható. Kiadnak egy jelszót: most csatlakozz a Kelethez! Akkor engedelmesen csatlakozik. Kiadnak egy másik jelszót: Most csatlakozz a Nyugathoz! Akkor engedelmesen csatlakozik oda. Amikor a reklámban közlik vele, hogy kire kell szavazni, akkor engedelmesen odamegy és rászavaz. Amikor a másik reklámban azt közlik vele, hogy mit kell megvásárolni, akkor azt vásárolja. Nagyon könnyű kezelni egy olyan népet, amelyik már nem nép, amelyik elveszítette önmagát. Nem véletlenül mondták a régi rómaiak. História est magistra vitae - a történelem az élet tanítómestere, mert a történelemből nagyon sok mindent megtudhatunk. Éppen a jelenünk és a jövőnk érdekében. Akkor tudjuk ugyanis a jövőt rendesen és helyesen építeni, akkor kerülünk el egy csomó tévedést, ha tanulunk a múltunkból.

így van ez Isten népével is. Természetesen az üdvösséget várjuk, természetesen azt keressük az igéből, hogyan szolgáljuk a jelenben Istent, ehhez azonban időnként vissza kell tekintenünk, mert a múltban csodákat látunk, a múltban Isten munkálkodását fedezhetjük föl. Ha fölfedezzük, hogyan munkálkodott Isten a múltban, hogyan váltak valóra ígéretei, hogyan lett a vezetése eredményessé, akkor bizalommal fogjuk meg a kezét, és indulunk a jövendő felé. **Tanulunk a múltból, hogy biztosan álljunk a jelenben, és nyugodtan nézzünk a jövendő elé.**

Ezért tartja az a zsoltár Isten népe elé a múltat. Figyeljünk oda, hogy milyen erőteljes felhívással kezdi, mennyire fontosnak tartja, hogy a nép egyszer ezzel foglalkozzék, így kezdi:

Figyelj népem tanításomra,
fordítsátok felém fületeket! (1).

Ez azért jellegzetes, és azért fontos megvizsgálni ezt a felszólítást, mert máskor Istenhez fordul így: „Uram, figyelj a szavamra! Fordítsad felém füledet!" Ez nagyon nyomatékos, és nagyon fontos felszólítás. Ahogy máskor Istenhez könyörög, most úgy parancsolja saját népének: Figyeljetek! Figyelni kell, mert **a múlt tanulságaiból a ma élő Isten szól hozzánk.** Ezért nevezi azt, ami következik a zsoltárban: tanításnak. Most idegen szóval mondom, és rögtön meg fogjuk érteni,

hogy milyen szó áll itt az eredetiben: Tóra! Az, amivel Isten egy népet megajándékozott, hogy el ne tévedjen az úton: a törvénye, útmutatása. Most, amikor a múltat kezdi vizsgálni a zsoltáros, akkor ilyen „tórának", ilyen isteni erejű útmutatásnak nevezi azt, ami következni fog. Útmutatás a jelenre nézve, ami következni fog.

Próbáljuk tehát összefoglalni, amit eddig megértettünk az igéből! A múlton át az örökkévaló Isten szól hozzánk, hogy elirányítson a jelenben, és vezessen a jövendő felé. Ilyenkor az év vége felé, jó nekünk is visszatekintenünk azért, hogy bátrabban induljunk a jövőbe.

Először is ***bizonyságtétel*** az, ami múltból felénk cseng:

nem titkoljuk el fiaink elől,
elbeszéljük a jövő nemzedéknek
az Úr dicső tetteit és erejét,
csodáit, amelyeket véghezvitt (4).

Bizonyságtétel, más szóhasználattal tanúságtétel, amikor az ember elmondja azt, amit megtapasztalt Isten jóságából. A keresztyén tanúságtétel nem egyéb, mint egy tapasztalat elmondása. Annak a tapasztalatnak, amit Istenről nyertünk. Ez a tapasztalat nem csak az egyén életében mutatkozik. A bizonyságtételnek, tanúságtételnek azért van rendkívüli ereje, mert az ember elmondja, továbbadja azt, amit megtapasztalt Isten jóságáról, és ezzel hitelesen tesz tanúságot tetteiről. De egy egész nép, egész egyház nézhet visszafelé, és ezzel a visszatekintéssel is Isten jóságáról beszél. Ezért mondom, hogy bizonyságtétel az, amire itt fölhívnak bennünket. Adott Isten valamit, és amit ő adott, azt kell nekünk továbbadnunk.

Itt arról beszél az ige, hogy a szülők adják tovább a gyermekeknek. Egy régi társadalom családjának képe áll előttünk. Amikor ezek az igék először elhangzottak, amikor leírták őket, akkor még más volt a társadalom, mint a jelenlegi. Akkor a gyermekek tanításának legnagyobb része még a családon belül zajlott le. Nem küldték 12 évre iskolába a gyermekeket ahhoz, hogy az érettségit elérjék, hanem otthon az apjuktól, anyjuktól tanulták meg azt, ami az élethez kellett. Ebbe beletartozott, az Isten jóságáról való bizonyságtétel is. Ma más társadalomban élünk. Sok alapvető dolgot az iskolában tanulunk meg. De nem mindent. A kérdés az, hogy van-e tapasztalatunk az Isten jóságáról. Van-e mondanivalónk az Ő megváltó kegyelméről? Csak akkor van, ha az övéi vagyunk, elfogadtuk szeretetét. Bizonyságot csak az tud tenni, aki átadta életét Jézus Krisztus által Istennek. De annak kell!

Mert fordítva is működik ám a dolog! Egyre-másra tapasztaljuk a mai világban azt, hogy a gyermekek jutnak hitre, hallják meg Isten szeretetét és tapasztalják meg a megváltás erejét. A gyermek megy haza, és a szüleinek tesz bizonyságot arról, hogy hogyan vezette őt Isten. Mindegy az irány! Fölülről lefelé, vagy alulról fölfelé, a lényeg, hogy legyen bizonyságtétel, hogy aki tapasztalt valamit az élő Isten szeretetéből, aki tapasztalt valamit abból, milyen nagy dolog, hogy van megváltás, milyen nagy dolog, hogy eljött értünk Jézus Krisztus, az ne zárja magába, mondja tovább. Kire nézve kötelező, amit ez a zsoltár ilyen nyomatékosan ajánl nekünk? Mindenkire, aki megtapasztalt már valamit Isten szeretetéből.

Természetesen boldog az a gyermek, aki már otthon, a családban éli át és nő bele Isten szeretetének ismeretébe. De ha nem így van, akkor is! Ismét mondom: fordítva is kell, hogy működjék a dolog! Mindenképpen, ahol bizonyságtétel van, ott kialakul valami nagyon szép, és mélységes tudat. Azt mondja a szöveg:

ősrégi titkokat akarok hirdetni (2).

Ez a titok, nem is olyan nagy titok, hiszen az élő Isten kijelentette magát. Ott azonban, ahol egy közösségben együtt beszélnek Isten szeretetéről, ott kialakul a misztérium. Valaminek az átélése, ami több a mindennapoknál. Valaminek az átélése, ami több a napi gondoknál, hogy mit vásároljunk, mit főzzünk ebédre, milyen állásra törekedjünk,' hogy tegyük rendbe a lakásunkat, hogy vegyünk házat. Kialakul valami titokzatos és mély dolog. Az a szó, ami itt az eredetiben áll, jelentheti egyszerűen a rejtvényt, de jelentheti a rejtélyt is. Jelenti mindazt, ami eltér a köznapitól. Ilyen misztériumot élnek át ott, ahol együtt szólnak az élő Isten szeretetéről.

Ez a szeretet csodákat művel:

az Úr dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghezvitt (4).

Mit jelent ez? Azt, hogy Isten értünk egész erejét bevetette. Nem csak azt, amit beleépített ebbe a világba, nem csak a fizika törvényeit, hanem egész isteni erejét arra fordította, hogy nekünk valami különöset és szépet adjon. A megváltást adja. A természetfölötti felé nyílik ki a tekintetünk akkor, amikor Isten dolgairól beszélünk.

Most szálljunk le egy kicsit az általánosságokból, és gondoljuk végig azt, hogy az elmúlt esztendőben Istennek mennyi igéjét kaptuk, mennyi vezetését, áldását, amíg eljutottunk mai napig. Ezeket hálásan emlegetve közösség épül köztünk, és

közösség épül úgy, hogy abban részt vesz az Úristen is. Mert ahol bizonyságtétel van az ő erejéről, szeretetéről, csodáiról, ott ő maga van a közösségben jelen. Tegyünk hát bizonyságot arról a sok áldásról, amelyet kaptunk, külön-külön, mint Isten megváltott gyermekei, és együtt úgy, mint Isten megváltott népe, az egyház. **Van mire alapozni a jövőt** - mondja a visszatekintés. Van mire alapozni, mert az Isten szeretetéről, a megváltás erejéről kapunk tanítást:

Őseink előtt csodákat művelt
Egyiptom földjén, Coan mezején.
Tengert vágott ketté, s átvezette őket,
a víztömeget gátként állította meg (12-13).

Az Isten *szabadításáról* szól. Van itt egy szó, egy név: Coan - másutt nem fordul elő Izrael történetében. Valószínűleg azonos a Tanis néven ismert ókori várossal. Ez Egyiptomban volt a Nílus-delta keleti részén, ott, ahol a zsidók laktak, ahol rájuk nehezedett a rabszolgaság, ahol keserves kínok között kiáltottak Istenhez szabadulásért, és ott felelt nekik Isten. Ott élték azokat a csodákat, amelyekkel megszabadította őket Isten. Ezek a versek tehát arról szobiak, hogy Isten hogyan szabadította meg népét. Amikor visszatekintünk, akkor éppen ez a szabadítás az, ami kezd bennünket fölemelni, amitől nagyobbat és mélyebbet tudunk lélegezni, hogy nekünk szabadító Istenünk van. Istennek a legkülönbözőbb szabadító tetteiről szól ez a zsoltár véges végig. Áttekinti Izrael történetét abból a szempontból, hogy hányszor és hányszor szabadította meg népét az Isten. Mit üzen ez nekünk? Azt, hogy nem akármilyen Istenünk van. Nem egy szigorú és mérges Úr, aki a mennyből csak azt lesi, hogy mikor mivel büntessen meg minket, hanem olyan Isten, aki szabadítani akar, aki a megváltást küldte.

Erről a megváltásról szól, hogy Isten *szövetséget* kötött népével:

Nem tartották meg Isten szövetségét (10).

Most még ne foglalkozzunk azzal, hogy „nem tartották meg", hanem annak örüljünk, hogy Isten szövetséget kötött népével. Mi ez a szövetség? Istennek a kegyelmes odahajlása hozzánk. Ő elfogad minket. Azért kötött szövetséget Izrael népével, mert szerette őket, mert ki akarta emelni őket a káoszból, a széthullásból, a pusztulásból. A saját népévé tette őket. Mit tett velünk, amikor értünk Jézust adta? Tudjuk, Jézus a halála előtt megtörte a kenyeret, kiöntötte a bort, és azt mondta - Ez az én testem, ez az én vérem — ez az új szövetség, amit Isten köt. Mi ennek az új szövetségnek a népe lehetünk. Jézus Krisztus szabadításából élhetünk. Jézus által vonz magához bennünket az Isten, így leszünk mi az ő szövetséges népe.

Ennek a népnek adott *eligazítást* is:

Intelmeket írt Jákob elé,
tanítást adott Izraelnek (5).

Mindezt azért tette, hogy vezesse őket. Mi gyakran a törvényben valami olyasmit látunk, ami gúzsba köt, tönkretesz, ami az életünket megkeseríti. Nem erről van szó! Azért adta Isten a törvényt, hogy a népét megtartsa egy úton, hogy el ne tévedjen. Tessék elképzelni, ha azt mondanák az autósok, hogy a törvény kellemetlen, ne tartsuk meg a közlekedésre vonatkozó szabályokat! A legteljesebb rendetlenség és életveszély lenne úrrá. Amikor Isten törvényt, útmutatást, intelmeket adott a népének, azért tette, hogy a káosz ne uralkodjék el rajtuk. Ha mi bizonyságot teszünk arról, hogy a Szentírás nekünk kedves, hogy Isten igéjét naponként olvassuk, hogy az az életünk alapja, azért van, hogy Isten kiemeljen bennünket a rendetlenségből. Mert ha nem lennének táblák: itt szakadék van, vigyázat! Ebbe a kanyarba ne tessék 200-zal belerohanni, mert mögötte szakadék van, ha nem lennének ilyen figyelmeztető táblák, akkor a pusztulásba zuhannánk. Amikor Isten figyelmeztető táblákat ad, akkor azt mondja: arra ne menj, mert veszélyes! Amikor azt mondja, hogy ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj, akkor olyan táblákat ad, hogy „vigyázat, veszély!" Ha meg akarsz maradni, akkor maradj meg az úton. De azt is elmondja Isten, hogy mit tegyünk, merre járjunk. Isten törvénye tehát eligazít bennünket. A szabadítás is, a szövetség is, a törvény is Isten kegyelméről szól. Erre a kegyelemre lehet alapozni az életünket. A felénk forduló, szeretetteljes ölelésére. Mert ő maga a szeretet, és úgy szeret bennünket, hogy megszabadított, hogy szövetséget kötött velünk, hogy útbaigazítást adott Jézus Krisztus által.

Arról is szól ez a zsoltár, hogy amikor a nép már nagyon kívánta a húst, akkor odavezette a táborhoz a fürjeket, és lett elég hús. Amikor nem volt elég a kenyér, akkor Isten mannát adott az égből. Amikor kifogytak az ivóvízből, akkor a kősziklából fakadt víz. Mit jelent mindez? Azt, hogy Isten velük volt. Még tovább folytatódik a zsoltár a honfoglalás harcaival. Isten otthont is adott nekik. Megszabadította őket és velük van továbbra is.

Ismét azt mondom, ha most csak egy rövid távolságra, egy esztendőre tekintünk vissza, akkor is azt tapasztalhatjuk meg, Isten velünk van. A szabadítás nagy csodái után, Jézus Krisztuson túl, megmutatta számtalanszor, hogy együtt érez velünk. Amikor egy igét kaptunk, és az igéből útmutatást, vigasz-tálast, vagy az igében egy kérdésünkre feleletet, akkor mindig azt mutatta meg nekünk, hogy Ő velünk van. Nem csak egyszer valamikor megváltott, aztán magunkra hagyott,

hanem kíséri az utunkat. Figyelmesen néz Isten ránk, ahogyan a szülő nézi az éppen elindult gyermekét. Figyelemmel kíséri, és ha kell, odaszalad, elkapja. Mert szereti, mert azt szeretné, hogy megerősödjen, és szilárdak legyenek a léptei. Isten velünk van, figyel ránk.

Ismét a csodákról beszél a zsoltár. Mit is jelent a csoda? Hogy a lehetetlen lehetségessé válik. Istennek nagyobb erők állnak rendelkezésére, mint amiket beépített a természet rendjébe. Amikor egy ige csodálatosan rendbe hozza az életünket, akkor is csoda történik. Amikor minden azt mutatná, hogy ess kétségbe, mert öreg vagy, beteg vagy, mert nyomorúság ért, mert anyagilag is nehéz, - de a szívedben mégis békesség van, mert érzed az Isten közelségét, érzed, hogy szeret, hogy figyelemmel kíséri utadat, akkor csoda történik. Tanuljunk meg kitekinteni a mi lezárt világunkból! Nem csak annyiból áll az élet, amit elénk ad a tudomány, a tapasztalat. Több az Isten, és több az Istennel való közösség. Ezért kell nekünk időnként hátratekinteni, mert ebből a hátratekintésből a jövőre is bátorítást kapunk.

Ismét letelik egy év. Kétségbeesve tapasztaljuk, hogy egy újabb dátumot kell a kezünknek begyakorolni, de semmi baj! Ha gyorsan telik is az élet, a jövő biztos, mert az Isten, aki megszabadított, aki szövetséget kötött, aki útmutatást adott nekünk, aki a vándorlásunkat figyelemmel kíséri, Ő fogja megadni a boldog megérkezést is. Hátratekintünk, hogy hálát adjunk, hogy Isten eddig véghezvitt nagy tetteiből erőt merítsünk. Amikor erőt merítettünk, akkor boldogan és örömmel tesszük a következő lépéseket, mert tudjuk, hogy a jövőben is az az Isten lesz velünk, aki már eddig annyiszor mutatta meg rajtunk csodáit, amelyek szeretetéből fakadtak

Ő hű marad

78. zsoltár

Ez a zsoltár bizonyságtétel Istennek az Ő népe iránt évszázadokon keresztül megmutatott hűségéről. Amíg a nép szíve számtalanszor elhajlott az Úrtól, Isten szíve minden körülmények között hű maradt népéhez, így van ez azóta is: a mi szívünk hűtlen, csapodár, Isten szíve hűséges örökké. Megmarad szövetsége mellett.

Figyelj Isten beszédére - szólít fel a zsoltáros. Nagy fogyatkozása keresztyén életünknek, hogy nem figyelünk eléggé az Igére. Csendes óráinkban olvassuk a

Szentírást, de nem fordítunk kellő figyelmet Isten szavának a meghallására, hogy aztán a megértett Igének engedelmeskedjünk is. Nem figyelünk Isten beszédére lelkünk csendességében, és hétköznapi életünk eseményei közepette sem. A magunk gondolatai, a magunk vágyai és indulatai útján járunk. Kevesen vannak, akik az ifjú Sámuellel így szólnának: „Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád!" Ezért aztán kevesen vannak ebben a világban az áldottak, és sokan az áldatlanok.

A jelent tovább kell adni, el kell beszélni a jövő nemzedék okulására, amiként a múlt eseményei is a mi okulásunkra írattak meg. Isten csodatetteinek a mi életünkön és bizonyságtételeinken keresztül tovább kell plántáltatnia az eljövendő nemzedék életébe. Isten azért közölte akaratát velünk, azért mutatta meg életünkben csodatetteit, hogy ne titkoljuk el azokat fiainktól, a jövő nemzedéknek is beszéljük el „az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedett". Azért állított „bizonyságot Jákobban", és rendelt „törvényt Izraelben", hogy megtudja a jövő nemzedék, a fiák, akik születnek, és továbbadhassák ők is fiaiknak, hogy nemzedékről nemzedékre mindeneknek Istenben legyen reménységük, és vele legyen közösségük.
Okulásunkra tartattak meg a könyv beszédei, okulásunkra íratott az Ige, és azt várja tőlünk Isten, hogy továbbadjuk, az utánunk jövők okulására. Isten kijelentését minden nemzedéknek újra meg kell ragadnia. A születés, a származás nem tesz az Istennel való közösség részesévé, még ha Isten élő törzséből származnánk is. Mindenkor személyesen, minden nemzedéknek újólag élő közösségre kell jutnia Istennel. Ennek elérése céljából feltétlenül szükséges, hogy amiket hallottunk, azokat továbbadjuk.

„Apáik... szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt" - olvassuk - , „sőt elfeledkeztek az Ő tetteiről, csodáiról, amelyeket mutatott nekik". Még ha számítana is valamit az ősi örökség, a mi esetünkben akkor sem támaszkodhatnánk rá, mert apáink is hűtlenek voltak. Szép ugyan hivatkozni apáink régi szent hitére, valójában azonban rájuk is érvényes, hogy „szilaj és makacs nemzedék, amelynek szíve nem volt szilárd". Nem akartak járni Isten törvényében, és nem őrizték meg Isten szövetségét.

Minden hivatkozás, amely az ősi hitre és az ősi örökségre támaszkodik, hamis. Ha ugyanis megvizsgáljuk atyáink életét, azt állapíthatjuk meg, hogy nem az ő hűségük, hanem Isten hűsége volt a döntő abban, hogy a kegyelemben megmaradtak. Ha Isten az ő hűségük szerint mérte volna igazságát, akkor rég elvesztek volna, és még csak ránk sem hagyhattak volna semmit abból a drága örökségből.

A dolgok menetét egyedül Isten hűsége fordíthatja meg. Atyáink ugyan

elfeledkeztek az örökségről, ám Ő csodát művelt előttük „Egyiptom földjén, a Czoán mezején". Az ő szívük keményen és makacsul elfordult Istentől, O mégis csodát tett velük. Mert „ha mi hitetlenkedünk, Ő hű marad, mert Ő magát meg nem tagadhatja". Ebben mutatkozik meg a legcsodálatosabban Isten irántunk való szeretete, hogy a mi hűtlenségünk és csalárdságunk dacára is megmarad a szövetség mellett, amelynek részesévé tett.

Irántunk való hűségében a tengeren is utat készít népe megmentésére, szabadítására. A mi szemünk előtt el van zárva az út, el van takarva minden lehetőség, vadul hánykolódnak a tenger hullámai, és elnyeléssel fenyegetnek a hátulról szorongató egyiptomi hadak, hogy minden bizodalmunk csődöt mond. Istennek azonban az Ő irántunk való hűsége folytán van még útja a tengeren is, mert a szeretet találékony, és mert Ő Mindenható.

Nincs az életnek olyan területe, ahol Ő ki ne jelentené magát, sőt előttünk ne járna. Igaz, csak a hit szeme ismeri fel Őt nappal a füstoszlopban, éjjel a tűzoszlopban, a kétkedő lélek csak természeti tüneményt lát benne. A hit szeme viszont mindenkor megtalálja Őt.

Csodálatos az is, hogy Isten nem hasonul a természeti világhoz, soha nem lesz olyan, mint a világ. Mindig különbözik tőle: nappal füstoszlop, éjjel tűzoszlop. Ezt az Ő népének is meg kellene tanulnia. Nem veheti fel Isten népe ennek a világnak a színezetét, ahogy egyes vadállatok és rovarok hasonulnak a környezetükhöz. Isten gyermekének másnak kell lennie, mint ez a világ. Mindig szemben az árral, és mindig bárányként a farkasok között.

Isten vizet fakaszt a pusztában. Az ember a lágy földet kezdené ásni, hogy abból forrást fakasszon, Isten a sziklát hasítja meg. Mindenhatósága ebben is csodálatosan megmutatkozik. Megmutatkozik ugyanakkor hűsége is: ahol az ember képessége és minden találékonysága csődöt mond, és már csak a szomján vészes lehetősége áll fenn, az Ő népe iránti hűségében meghasítja a sziklát, és folyóvizet fakaszt. Akárcsak a mélységből előtörő víz, úgy árad az Ő felüdítő kegyelme és szabadítása. Ne ess hát kétségbe, én szívem, amikor minden reménység bezárult, és Hágárként úgy gondolod, hogy el kell veszned a pusztában, mert Isten vizet fakaszt számodra, amely bőségesen ontja az életet és a felüdülést.

Emberi magatartásunk egyik legmegdöbbentőbb jellemvonása, hogy szívünk a gondviselésben olykor még keményebbé válik. A sötétség hatalma ki akarja használni, és sokszor ki is használja a kegyelemben gazdag időket arra, hogy gőgössé, kevéllyé és elbizakodottá tegyen. Isten áldásairól elhiteti velünk,

hogy azok a mi szerzeményeink, a mi érdemeink gyümölcsei. Ahelyett, hogy meghajtanánk a fejünket, ahogyan a fa is meghajol a gyümölcs terhe alatt, gőgösen emeljük fel azt, és az áldások dacára vetkezünk, és haragítjuk a Felségest a pusztában.

Elbizakodottságunkban még a minket körülvevő pusztaságról is elfeledkezünk, és odáig jutunk, hogy testi kívánságaink istenkísértésbe visznek bennünket. Ahelyett, hogy alázatosan meghajtanánk a fejünket Isten előtt az elvett javakért, telhetetlenül újabb kívánságokkal állunk elé: igaz, hogy megcsapta a kősziklát, és víz ömlött belőle, de vajon tud-e kenyeret is adni, és adhat-e húst az Ő népének? Hányszor kísértetted te is Istent, mondván: Igaz, hogy tegnap megsegített, de megsegíthet-e holnap is? Holott szólhattál volna így: Tudom, hogy méltatlan vagyok rá, Uram, mégis légy segítségül az én hitetlenségemnek a holnap küzdelmei közepette is.

Egy nagyon kevéssé ismert és hangoztatott igazság is feltárul előttünk ebben a zsoltárban, nevezetesen az, hogy kívánságaink beteljesedése nem mindig kegyelem. A meghallgatott imádság nem mindig Isten tetszése szerint való. Isten gyakran beteljesíti kérésünket az Ő haragjában, mondván: nagyon akartad, hát legyen. A kierőszakolt dolgokon azonban nincs áldás. „Meghallotta az Úr" népének kérését, „és megharagudott ezért, és tűz gyulladt" szívében, haragra gerjedt Izrael ellen. Haragjában „ráparancsolt a felhőkre", és az „angyalok kenyeréből" hullatott rájuk „bőséggel", és ráparancsolt a szelekre, és hullatott rájuk húst, amennyit csak kívántak. Ám „még fel sem hagytak a kívánságukkal", amikor „Isten haragja felgerjedt ellenük", és sokakat megölt közülük.

Van olyan helyzet, amikor Isten azt mondja, amit Bálámnak, hogy „menj, ha akarsz", de ez a megengedés nem az Ő akaratából származik. Ne akard hát kierőszakolni vágyaidat, mindenáron véghezvinni kívánságaidat, mert jóllehet beteljesülnek, de Isten nem az Ő tetszésében, hanem az Ő haragjában teljesíti azokat. Egyél csak húst, aztán majd eleged lesz belőle egy jó időre! Teljesüljön a kívánságod, aztán majd sírva látod, milyen kár volt hozzá ragaszkodnod! Isten olykor így nevel, mint ahogy a gyermeknek engedik, hogy megégesse az ujját, és többé ne kívánkozzék a forró kályhát megérinteni.

Csalárd szívünk legnagyobb csalása, megcsalattatása, hogy az ilymódon teljesült kívánságokra úgy tekintünk, mintha Isten jótetszéséből származnának. Nem látunk Isten tettei mögé, és ahelyett, hogy megalázkodnánk, újabb igényekkel lépünk fel. Mekkora vakságról árulkodik, hogy Isten lesújt haragjának villámával, és Izrael népe mégis újra vetkezik, és nem hisz az Ő csodadolgaiban! Hányszor vonjuk magunkra mi is Isten haragját azzal, hogy

kételkedünk szentségében és igazságában, és megalázkodás helyett fennhéjázva tekintünk az égre, és újabb vétkekkel szaporítjuk bűneink sorát.

Életünk eredménytelenségének az oka meg nem tért szívünk. Izrael népének negyven esztendeig kellett céltalanul bolyongania a pusztaságban, mert a nép szíve visszakívánkozott Egyiptomba, és megriadt az előtte álló nehézségek láttán. Negyven esztendő alatt hányszor kellett rettegniük, az ellenségtől félniük, nyugtalankodniuk! A mi életünk is sokszor gyümölcstelen, üres, mert a szívünk visszakívánkozik a világba, ugyanakkor meg nem merünk nekivágni hitbeli reménységgel az előttünk álló nehézségeknek és küzdelmeknek. A szívünk félig ott maradt az egyiptomi húsosfazekak mellett, nem jöttünk ki egészen onnét. Lehet, hogy a pusztai nyomorúság közepette kétségbeesésünk karjával kapaszkodtunk Istenbe, az idők folyamán azonban kiderült, hogy ez nem a hit karja volt. Akit csak a szenvedés kerget Isten közelébe, annak a megtérése és az odaszentelése még nem teljes.

„Ha ölte őket, hozzá fordultak, megtértek és Istent keresték. És eszükbe vették, hogy Isten az ő kősziklájuk, és a felséges Isten az ő megváltójuk; és hízelkedtek neki szájukkal, nyelvükkel pedig hazudoztak neki. De szívük nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az Ő szövetségéhez." Ez a megdöbbentő jellemzés ma is igaz. Aki csak egy betegség, vagy a magárahagyatottság, esetleg anyagi romlás miatt fordítja szívét Istenhez, a körülmények jobbra fordulásával rövidesen vissza is tér a maga útjára. Isten közelében huzamosan csak a bűnösök tartózkodnak, mert a bűn nyomorúsága sem az anyagi helyzet jobbrafordulásával, sem a testi egészség visszanyerésével meg nem szűnik.

Isten azonban hű marad. A mi szívünk csalárdsága, hízelkedő, hazug beszédünk nem változtat semmit az O hűségén. Ő irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisíti meg az embert, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását. Csodálatos ez a hűség! Ott, ahol már joggal várnánk az ítéletet, haragjának kiteljesedését, még mindig irgalomra hajtja Őt a szíve, még mindig könyörül, és szeretete újabb jelével árasztja el a hűtlen, csapodár embert.

„Eszébe vévé, hogy test ők, olyanok, mint az ellebbenő szél, amely nem tér vissza" - olvassuk, íme, Isten megvilágításában az ember. Test. Nyomorúság, erőtlenség, fájdalom, tehetetlenség, kísértések, betegségek környékezik. Megviseli a tél fagya, tikkasztja a nyár heve; milyen semmi, milyen romlásnak indult, és rothadásra ítélt! Amint a lélek kiszakad belőle, rögtön bomlásnak indul. Olyan, mint az ellebbenő szél, amely nem tér vissza. Lehet híres, ezrek által csodált, amikor földi pályafutása véget ér, ellibben, mint a szél. Még a fákat döntő,

tetőcserepeket bontó szélvihar is tovatűnik, és többé nem tér vissza. Ilyen az ember.

Isten tudja, hogy ilyen az ember. Nem is az a baj, hogy nyomorult. A baj az, hogy arcátlan. Noha olyan, mint a mező virága, amelyet leszednek és elhervad, mégis keseríti Istent, fájdalommal illeti, kísérti és ingerli. Ahelyett, hogy tehetetlensége, nyomorult, erőtlen volta tudatában, féreg állapotában a port nyalva, megalázkodna Isten előtt, ellene támad, keresztezi útjait, bosszantja, keseríti, kísérti az Urat.

Nyomorult voltunk ismeretében mélységesen megalázkodva kellene járnunk Isten előtt. Ehelyett mi az égre látogatjuk a szánkat. Alázattal el kellene fogadnunk azt, amit kapunk, ám ehelyett igényekkel lépünk fel Istennel szemben. Hálaadással kellene porba omolnunk előtte, és megemlékeznünk a napról, amelyen megváltott bennünket, és mégsem ezt tesszük.

Ha Isten népe eszébe venné, hogy az ellenségével milyen rettenetes az Isten, akkor csak hála és magasztalás fakadna az ajkán az Úr iránt. Mert „rettenetes az Úr azok iránt, akik népének ellene állnak". Fájdalmas ennek a zsoltárnak az a szakasza, amelyikben leírja, hogy mivé tette népe ellenségeit Isten haragja: „Vérré változtatta folyóikat"; „Legyeket bocsátott rájuk", „és békát"; „termésüket a szöcskének" adta, „s munkájuk gyümölcsét a sáskának"; szőlőjüket és barmaikat „odavetette a jégesőnek". „Rájuk bocsátotta haragjának tüzet", „a gonosz angyalok seregét"; „nem tartotta meg a haláltól lelkűket", „életüket a döghalálnak vetette"; „És megölt minden elsőszülöttet Egyiptomban".

Félelmetes az Isten, amikor haragja kiárad. Az Ő népe mégis elbizakodott, gőgös kevélységében magasan hordja a fejét. Nem töri meg Isten keménysége. Nem töri meg Isten ereje. És nem töri meg a gyöngéd szeretet sem, amellyel az Ő népét vezeti, mint nyáját a pusztában.

Csodálatos az a pásztori gondviselés, az a hűség és irgalom, amellyel Isten befedezi, gondját viseli, oltalmazza az Ő népét. Nemcsak vezeti, hanem be is viszi őket. Nemcsak elindítja népét a pusztaságon át az ígéret földje felé, hanem beviszi őket arra a földre. Mert Ő azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Azért jött, hogy az ördög erejét és a kísértés hatalmát megtörje.

Az ígéret földjét ellenség tartja elzárva, és emberileg semmi remény nincs arra nézve, hogy Isten népe bemehessen oda. De Isten kiűzi a pogányokat, és elosztja népe között az örökséget, és letelepíti őket. Mert Istennek van hatalma arra, hogy meg is cselekedje, amit megígért. Ha megannyi ellenség

állna az útjában, akkor is véghezviszi, amit eltervezett.

Ám nem a kananeusokkal nehéz elbánnia Istennek, hanem az Ő népét nehéz alkalmassá tenni a szentek örökségében való részesedésre. Az ember szívét ugyanis nem teszi jobbá a kegyelem megtapasztalása. Sokan élnek abban a tévhitben, hogy a kegyelemben való élet, az Isten tetteivel való járás istenibbé, tisztábbá, az üdvösségre alkalmasabbá teszi az embert. Annak ellenére, hogy megtapasztalta Isten csodáit az egyiptomiakon, átélte Isten gondviselő szeretetét a pusztában, megízlelte az ígéret földjének a gyümölcseit, Isten népe továbbra is csak kísértette és haragította a magasságos Istent, 56. vers és nem őrizte meg bizonyságait.

Elfordultak és hűtlenek lettek, mint apáik; visszafelé fordultak, mint a csalfa kézív. Haragra ingerelték Őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal." - olvassuk. Az évtizedes keresztyén múlt nem biztosíték arra, hogy szívünkben a régi gerjedelmek és a régi bűnök fel ne támadjanak. Minden keresztyén megtapasztalás, átélés, sőt gyümölcstermés ellenére szívünk a régi marad, és ha Isten nem könyörül meg rajtunk, újra csak faragott bálványaink előtt áldozunk.

Isten türelmének is van azonban határa. Egyszer csak haragra gerjed népe ellen, megutálja Izraelt, és elveti magától Silói hajlékát. Sőt fogságba viteti, ellenség kezébe adja őket. És fegyver alá rekeszti az Ő népét; papjai fegyver által hullnak el, és özvegyei nem végezhetik a siratást.

Rettenetes az, amikor Isten ítélettel támad az Ő népére, amikor haragjának a hevével lesújt rá. Mindazonáltal hű marad. És ez a csodálatos: egyszer csak felserken, mintegy álomból, és visszaveri ellenségeit, örök gyalázatot vetve rájuk. Amíg saját népét csak egy időre bünteti, gyalázata, megszégyenülése csak átmeneti, addig népe ellenségeit örök gyalázattal sújtja. Ez a nagy különbség Isten büntetésében: az ítélet keménysége népével szemben sok esetben súlyosabb, ám ennek az ideje csak addig tart, amíg lerendezi perét, ellenségei büntetése viszont addig tart, mígnem megfizetnek az utolsó fillérig. Ámde miből fizethetne az, akinek csak adósságai vannak?

Isten hű marad. Elgondolásai mellett minden körülmények között kitart. Már a Jákob ajkán elhangzott prófécia is Júda törzsét tette az ígéretek hordozójává, még ha egy időre Józsefet előtérbe helyezte is az atyai akarat. Eljött azonban az idő, amikor az emberi elképzelést áthúzva Isten „megutálta a József sátorát", és nem az Efraim törzsét választotta, „hanem

a Júda törzsét választotta", „amelyet szeret".

Előfordul, hogy a prófécia beteljesedését egy időre meggátolja az emberi akarás. Az idők során azonban nyilvánvalóvá válik, hogy a próféciát nem tudja megmásítani semmiféle emberi erőszak. Az egyszer csak szárba szökken, és kihajt.
Jákob, mivelhogy Ráhelt szerette, a Ráheltől született elsőszülöttet, Józsefet akarta az ígéret hordozójává tenni. Ezért Józsefnek két részt adott az örökségből, mintegy elsőszülöttségi ajándékképpen.

Egy ideig valóban a Józsefé volt a vezető szerep a nép életében, Isten azonban a maga idejében beteljesítette a próféciát: félreállította Józsefet, és Júdának adta a vezéri pálcát.

Istennek ma is gondja van rá, hogy az Ő ígéretét beteljesítse. Az Ő szent helyét örök időkre építette az Úr, nemcsak átmeneti, történelmi időkre, hanem az örökkévalóság számára. Az emberi erőszak jóllehet megrontotta a kézzel épített templomot, úgyhogy kő kövön nem maradt, és pusztító utálatosság emelte fel benne a fejét, mégis eljön az idő, amikor a mennyei Jeruzsálem az ő teljes dicsőségében alászáll, és örökkévaló, mozdíthatatlan városként hirdeti Isten dicsőségét.

Isten hű marad. Hű marad ígéretéhez, és a maga idejében elhívja az örökkévaló ígéretek hordozóját, Dávidot. A kiválasztásnál Isten soha nem az emberi dicsőségre tekint. Mindenkorra igaz, hogy Isten a világ „nemtelenek és megvetettek" választja ki magának, hogy a valakiket megsemmisítse. Választottak az elhívás mindig hétköznapi foglalatosságuk közepette éri. Ha valaki például a lelki szolgálatra való elhívatást ismeri fel magában, egyáltalán nem helyénvaló, hogy karba tett kézzel várja, amíg Isten a tétlenségből elszólítja, hanem végezze hűségesen azt a munkát, azt a szolgálatot, amely a számára éppen adott. Tegye hát a megszokott dolgát, mígnem Isten jónak látja őt a juhok mellől, az eke szarvától, az íróasztaltól, vagy a gyalupadtól elszólítani, és ebbe az új szolgálatba állítani.

Isten hű marad. Hűségének legfőbb bizonyítéka az „Isai törzséből" való Pásztor, Jézus, aki szívének tökéletessége szerint, bölcs kézzel vezeti nyáját. Amikor Jézus belépett ebbe a világba, a szíve azonnal könyörületességre indult a nép iránt, amely „el volt gyötörve", és szétszórva, „mint a pásztor nélkül való juhok". Ő a jó Pásztor, aki életét adta a juhokért. Ő a jó Pásztor, aki azért jött, hogy juhainak „életök legyen, és bővölködjenek".

Isten hű maradt, bár a próféciák hordozói számtalanszor hűtlenkedtek. Az ember

a próféciák birtokában is ismételten hűtlenül Isten ellen támadt, csalárd szívvel más istenek felé fordult. Ő mégis elküldte a Szabaditól, akit megígért, a maga idejében, aki az asszony magvából való, és aki a kígyó fejére tapos.

Isten hű marad. A múltban beteljesíteti igéretei biztosítékok számunkra arra, hogy az övéire vonatkozó ígéreteit a jövőben is beváltja. Eljön majd a Szabadító, akinek a jöttél „a lélek és a menyasszony" egy szívvel várja, és kiáltja: „Bizony, jövel, Uram Jézus!"

Meddig haragszol Uram?

79. zsoltár

Amikor a vallási élet eszközei léleknélkülivé válnak, Isten átadja őket a pusztulásnak. A jeruzsálemi templom Isten gondolata volt, az Ő tervei szerint készült. Amikor felépült, Isten dicsősége töltötte be, és a belső eszközökön, az oltáron és a különböző felszerelési tárgyakon keresztül, nem beszélve a szentek szentéről, Isten sok drága vigasztalást, kijelentést, lelki áldást közölt népével. Sok csodának voltak tanúi a templom falai. Sok vérrel szenteltettek meg a kegyszerek.

Ám egyszer mégis bekövetkezett a zsidó nép által sohasem hitt borzalom, hogy Isten a pogányok kezébe adta a templomot. Örökségébe pogányok léptek be, a szent templomot megfertőztették, Jeruzsálemet kőhalommá tették. Micsoda borzadály futott végig minden kegyes zsidónak a lelkén! Hogyan tehette ezt Isten?

A kegyesség sokszor esik abba a tévedésbe, hogy Istent bizonyos helyekhez, szertartásokhoz, kegyszerekhez köti. Pedig a szent helyek és a kegyszerek csak addig szentek, és addig állnak Isten oltalma alatt, amíg valóban az Ő lelki ajándékának a közlői. Amint megszűntek azzá lenni, lélek nélküli ceremóniává süllyednek, megméretés alá kerülnek, és Isten összetörheti, és örökre elvetheti azokat magától.

A szertartásos kegyességnek is lehetnek mártírjai. Vannak emberek, akik hősies elszánással odaadták magukat egy-egy felekezetnek, felekezeti elgondolásnak, és készek akár halálba is menni érte. Ne tévesszen ez meg bennünket, mert ezek nem Isten országának a vértanúi. Ha valaki felekezeti meggyőződéséért, akár római katolikusságáért, akár protestánsságáért, akár buddhizmusáért, vagy netalán a pogányságáért kész az életét is feláldozni, még nem jelenti azt, hogy mártíromsága által meggyőződése Isten szemében is megszentelődik.

A mártírok vére Isten szemében csak akkor szent, hogyha Krisztus testének a tagjaként ontatik ki. Az ilyen mártírok vérére tekint kegyelmesen és kedvesen az Isten. Az ilyen mártírok véréről mondható el, hogy betölteni hívattak, ami hija van a Krisztus szenvedésének.

Megbecsülésre méltó, ha valaki nagy vallási eszmék szolgálatában az életét is kész feláldozni. Ám sokkal nagyobb cselekedet Isten szemében, ha va laki egy pohár vizet nyújt a szomjazónak, Jézus nevében.

A halálnál és a vérontásnál is keservesebb csúfsággá és nevetség tárgyává lenni. Isten haragjának beteljesedését érzi magán ilyenkor az ember. A halál sokszor szabadítás volna az ítélet serpenyőjében hányódó szív számára. Ehelyett gyalázattá, csúfsággá és nevetséggé válik az ember, általában éppen azok szemében, akik a legtöbbet gúnyolták azelőtt is a hitéért. Fájdalmas megméretése ez az emberi szívnek, Isten haragjának rettenetes megnyilvánulása ez. Ám éppen népe iránti féltő szeretetének a bizonyítéka az Ő lángoló haragja. Isten féltő szerelme gerjedezik, mint a tűz. Szeretetének a meghidegülését jelentené, ha hagyná népét a maga útján menni, ha nem törődne többé vele, és nem fenyítené meg bűnös útjaiért.

Ha olykor keserves, gyötrelmes is a fenyítés, fogadd bizodalommal Isten kezéből. Lásd meg, hogy az Ő szeretetének a jele ez is. Beszédes bizonyítéka annak, hogy még nem mondott le rólad, nem adott át a halálnak, a végleges romlásnak. Nem mondott le arról, hogy szent edénnyé formáljon az Ő dicsőséges mennyei temploma számára.

Amikor Istennek az O népével szembeni haragja fölenged, mindig népe elnyomói ellen fordul. Amikor Isten lerendezi perét az Ő népével, amelyet egy másik nép által megalázott, akkor mindig összetöri, megalázza „haragjának vesszejét", az elnyomó népet. Haragja, amely féltő szerelemmel népét emésztette, szent ítélettel és rettenetes pusztítással fordul azok ellen, akik nem ismerik Őt, a népek ellen, amelyek nem hívják segítségül az Ő nevét.

Megdöbbentő, hogy jóllehet az elnyomó nép Isten ítéletét hajtotta végre a választott népen, mégis azért sújt rájuk Isten büntetése, mert fel merték emelni kezüket Isten népe ellen. Kiontja haragját rájuk, „mert megemésztették Jákobot, és hajlékát elpusztították". Hasonlóképpen, a kegyszerek és ceremóniák meggyalázása azért lehetséges, mert kikerültek Isten oltalma alól, mégis jaj annak, aki azokra kezet emel. A bűnbánat jele, amikor a megpróbáltatások kohójában apáink bűnéről emlékezünk. Az igazi bűnbánat azonban mégis abban mutatkozik meg,

amikor saját vétkeinkre emlékezünk. Nagy dolog fölismerni, hogy „vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám". Kiábrándító fölismerése a szívnek, hogy az élet, amit atyáimtól örököltem, hiábavaló, megfertőzött élet, de az Isten előtti igazi összetörettetéshez csak az a fölismerés vezet, amikor belátom, hogy az eredendő bűnt a saját magam által elkövetett bűnökkel gyarapítóm. Amikor a szív idáig eljutott, akkor képes valódi bűnbánattal Isten elé roskadni, és bűneire bocsánatot kérni, az Ő nevéért.

Bűneinkre csak Jézus nevéért van bocsánat. Csak Jézus Krisztus nevében hihetjük, hogy megtartatunk. Egyébként nincs bűnbocsánat, nincs szabadítás.

Népének szabadítása által Isten önmagának szerez dicsőséget, annál is inkább, mert népének ellenségei az Urat illették gyalázattal. Ne essen senki abba a tévedésbe, hogy Isten minket akar megdicsőíteni. Ő önmagát akarja megdicsőíteni bennünk, saját nevének akar dicsőséget szerezni. Népe ellenségeit sem azért alázza meg, mert jogtalanságot cselekedtek velük. Nem nekünk akar igazságot szolgáltatni. Az ellenség, amely az Ő népe ellen támadt, sohasem csupán Isten népének az ellensége, hanem Istennek is, mert istentelen szíve indíttatásából, a sötétség hatalmának sarkalására cselekedett. Tulajdonképpen tehát az ős „lázadóval" szemben gerjed fel Isten haragja, hogy a sötétség lelkét megtörje, és visszaűzze oda, ahonnan való.

A bűn fogsága halálos. Csak Isten karja menthet ki onnan. Tévedés azt hinnünk, hogy erőnkkel is kiszabadulhatunk. A fogságból, amelybe vettettünk, csak a vesztőhelyre és a kárhozatra juthatunk. A fogságból kiáltok könyörgése azonban eljut Istenhez, aki karja erejével meg tudja tartani a halál fiait. Csak az Ő karja által, az Ő szabadítása útján van megtartatás és élet.

A testi fenyítésnél és a fizikai büntetésnél sokkal elviselhetetlenebb az a büntetés, amellyel Isten fizet az Ő ellenségeinek „a keblében": a lelkiismeret-furdalás ez. Erről mondja Isten Igéje, hogy „férgök el nem hal, és tűzök el nem aluszik". Mintha állandóan égető tüzet hordoznának a szívükben, és gyötrő féreg marná a lelkűket.

Isten „hétszeresen" fizet meg a gyalázatért, amellyel Őt illették. A pokol kínjában nem a fizikai tűz gyötrelme a legborzalmasabb, hanem a lelkifurdalás, a lelki kín és gyötrődés, amelynek a lelkek Isten büntetése- és fizetségeképpen alávettetnek.

Haragjának elmúlta hálaéneket fakaszt az övéi ajkán. Míg ellenségeit a kín mardossa, addig az ő népe örömmel siet majd a sereggyűjtés nagy napjára.

Kezükben pálmaággal, fehér ruhában állnak majd a Bárány és a királyi szék előtt, és kiáltanak nagy szóval: „Az idvesség a mi Istenünké, a ki a királyiszékben ül, és a Bárányé."

Meddig haragszol, Uram? Addig, amíg leperli perünket. Addig, amíg kiolvasztja belőlünk a salakot, és minden ólmot; addig, amíg a megkövesedett külsőségek, ceremóniák halálos koporsóját leveri rólunk; amíg szétmállasztja a régi tömlőt, hogy új tömlőbe öntse a Lélek új borát, amely által megújít és megelevenít minket a szenvedések és gyötrelmek közepette. Csak addig tart irántunk való haragja, amíg haragja által megkorbácsolt szívünk a régi hűséggel és szeretettel fordul vissza hozzá, és kész minden egyebet kárnak és szemétnek ítélve, egyedül neki adni a dicsőséget.

Világoltasd a te orcádat!

80. zsoltár

Világosság nélkül nincs élet. Ez a törvény nemcsak a természeti világra igaz, hanem az ember lelkivilágára is. Ahogy a virág nem nyílik fény nélkül, ugyanúgy lelkiéletünkben sincs növekedés, sőt keserves pangás és halál áll be, ha Isten arcának a világossága elborul. Nincs tehát a hívő léleknek fontosabb kérése Istenhez, mint ez: „Világoltasd a te orcádat!"

Isten tűzoszlopként vezette népét a pusztában. A tűzoszlop világossága egyrészt Isten jelenlétét jelezte, vigasztalást és erőt adott a szorongattatás és szükség idején, biztonságot nyújtott az éjszaka sötétjében, és biztatásul szolgált az elkövetkező időkre nézve.

A mi szívünknek is szüksége van Isten világosságának a vigasztalására és erősítésére. Az Ő jelenlétének a világossága nélkül nem tudjuk, merre menjünk, félelem szorongat a holnap miatt, ránk borul az éjszaka homálya, a sötétség hatalmasságai lesnek ránk, és ránk tör a félelem, hogy elveszünk. Ám amint felragyog a világosság, szertefoszlik az éjszakai félelem.

Olvastam, hogy a sarki utazók csak úgy tudták életüket az éjszakai éhes vadaktól megmenteni, hogy egész idő alatt a tűz mellett ültek, mert a fény távol tartotta a ragadozókat.

Ha a világosság Isten gyermekei életében meghomályosodik, a pusztulás és a halál félelme üli meg a szívet. A meg nem hallgatott imádság annak a bizonysága, hogy Isten arca nem világít, legalábbis ezt a tudatot erősíti. Ezért kiált így a zsoltáríró: „Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a Te népednek könyörgésére?"

Aki Isten arcának a világosságában jár, annak az imádságai nem hullnak vissza, hanem meghallgatásra találnak nála. így hát annak, akinek az imádságai meghallgattatnak, teljes az öröme, aminthogy ez az öröm az ima meghallgattatásának a drága bizonysága. Öröme is annak van tehát, aki Isten arcának a világosságában jár. Akitől pedig az Úr visszavonta az Ő arcának világosságát, a könnyhullatás kenyerét eszi, és a könnyhullatás árját issza.

Isten arcának a világossága oltalom. Gondoljunk a történetre, amikor az Egyiptomból kimenekült zsidók a Vörös-tengerhez érnek: előttük a hatalmas tenger, ijesztő hullámaival, hátuk mögött az üldöző egyiptomiak hadiszekerei. Nincs kiút, itt csak elveszni lehet. Akkor Isten világossága tűzoszlopként odaáll a zsidók és az egyiptomiak tábora közé, és megfélemlíti az ellenséget, úgyhogy az nem mer támadni. Isten világossága tűzfalként veszi körül az övéit, oltalmazza, és megmenti a sötétség erőitől.

A szabadítás és a növekedés szintén Isten kegyelmi ajándéka. Neki van hatalma arra, hogy kihozzon Egyiptomból, hogy kiválasztottait meggyökereztesse a hitben, és növekedést adjon. Nem emberi szervezés, vezetés vagy rátermettség eredménye az, amikor erős gyökeret ereszt egy evangéliumi közösség, amikor egy város, egy országrész, vagy éppen egy egész nemzet életében érezteti hatását áldott gyümölcseiben Isten élő Igéje. Isten munkája ez. Ő cselekedte, Ő vitte véghez, hogy „a szőlőtő" „hegyeket fogott el árnyékával", hogy „sarjait a tengerig eresztette, és hajtásait a folyamig". Isten kegyelmének, szerelmének csodálatos megnyilatkozása ez.

Isten oltalmának az elvesztése a romlással egyenlő. Az Úr úgy büntet, hogy ítéletének a vesszejével összetör. Nem metszi el a szőlőtő gyökerét, hanem egyszerűen megrontja gyepűit, hogy szaggathassa minden járókelő. „Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad."

Amint a lélek kiszakad a testből, azonnal megkezdődik a test felbomlása. Hasonlóképpen, amint Isten megvonja népétől oltalmazó kezét, és sorsára hagyja, azonnal bekövetkezik a pusztulás. Ha Isten Szentlelke eltávozik hívő életünkből, az a romlással egyenlő. Nem kell Istennek kemény haraggal ránk sújtania: elég, ha csak magunkra hagy, és máris mindennek vége. Ha visszavonja arcának világosságát, elvesztünk.

Isten haragjának a tüze félelmetes: elég és tűzben, levágatik a csemete, amelyet jobbja ültetett. Ám amint kegyelmes arcát visszafordítja, és megtekinti a szólítót, arcának fénye új életet támaszt.

Nem mindegy hát, hogy Isten az ítélet vagy a kegyelem arcát fordítja felénk. Az ítélet arca emésztő tűz, a kegyelemé életet adó világosság. Azonban hiába nyerünk kegyelmet Istennél, bűneinkkel újból és újból az Ő ítéletét vonjuk magunkra. Nem vagyunk képesek megmaradni az Ő közelében, világosságának a fényében, mert a mi útjaink sötétek, cselekedeteink gonoszak.

Egyedül a felkent, az Ő jobbjának férfia, az embernek fia, akit megerősített magának, képes megtartani bennünket, hogy el ne térjünk tőle. Aki Őt követi, „nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága".

Szívünkben csak akkor támad igazi Isten-imádat, ha a Szentlélek megeleveníti azt. Vannak imádságaink, amelyek csak betanult, kegyes imaformulák, megszokott szólamok, ám nincs mögöttük ott a szív, nincs bennük a lélek. Amikor Isten az Ő Szent Lelke által megelevenít, az imádatnak és a magasztalásnak olyan csodálatos forrása buzog fel a szívből, amelyhez foghatót az emberi értelem el sem gondolhat. Az imádat nyomán pedig olyan drága lelki megtapasztalásoknak és élményeknek jutunk a birtokába, amelyek nyilvánvalóan a Szentlélek ajándékai.

Megeleveníttetni annyi, mint kősziklára állíttatni. Kősziklára állítva az Ő világosságával járhatjuk be a sötétséget. Amikor kételyeink támadnak, vagy a bűneink elhatalmasodnak, kicsúszik a biztos talaj a lábunk alól. Ha viszont, az Ő kegyelméből újra a kősziklára állíttatunk, az éjszaka sötétjében, a kísértések és félelmek közepette is világít számunkra az Ő arcának világossága, és teljessé válik a szabadulás.

Az igazi ünneplés

81. zsoltár

Mi az ünneplés lényege? Kevesen tudják. Sokan azt gondolják, hogy ünneplésükkel Istennek szolgálnak, és nem veszik észre, hogy Isten az, aki szolgálni kíván nekünk, részünkről pedig a hála és a dicséret szavának kellene felcsendülnie Isten szabadításáért.

Azoktól, akik színe előtt megjelennek, Isten elsősorban hálát vár - „Mert végzett dolog ez Izraelnél, a Jákob Istenének rendelése." Hálának kell a szívünket megtöltenie azért is, hogy egyáltalán megjelenhetünk előtte. Számtalan akadálya tud lenni az Isten színe előtt való megjelenésünknek. Kegyelem az is, hogy hallgathatjuk Őt, hogy előtte állhatunk, hogy felfoghatjuk kijelentését. Hányan kívánnák hallani az Ő Igéjét, és nem hallgathatják, és hányan vannak azok, akik egyáltalán semmiféle érdeklődést nem mutatnak Isten dolgai iránt! Az Ő kegyelme az is, ha maga felé fordít, ha magához elvezet.

Vannak ünneplő emberek, akik önmagukat ünneplik, akik magukat élvezik ki az ünneplésben. Nincsenek tudatában Isten szabadításának, holott az Ő kegyelmes szabadításának köszönhetjük, hogy nem kell a bűn rabszolgájaként gyötrődnünk örök életünkön át.

Amikor a nyomorúság idején hozzá folyamodtunk, segítségül hívtuk, Ő volt az, aki a mennydörgésnek rejtekéből meghallgatott, és meg is szabadított. Ha Ő nem hajolt volna hozzánk könyörgésünk hallatára, ha szerető szíve nem indult volna meg nyomorúságunkon, elkiáltozhattunk volna akármeddig. Csakis az Ő kegyelmessége és irgalmassága folytán jöhettünk ki onnan.

A megpróbáltatások is Isten kegyelmének és szeretetének a jelei. Ő azt próbálja meg, akit szeret, akinek a hűségéről és a szeretetéről meg akar győződni.

Akinek a szívében hála van, annak az ajkáról dicséret és hálaének fakad: örvendezik Istennek, ujjong Jákob Istenének, dalt zeng, és dobot perget, kürtöt fúj az ünnep napján. Mint a börtönéből szabadult madár, amely szíve legmélyéig hálás szabadítójának, a bűnei börtönéből szabadult lélek is teljes szívvel dicséri, áldja Istenét. Az éneklés és a hangszer erre a célra adatott. Valahányszor más célra vesszük igénybe őket, Istent lopjuk meg, az Ő dicsőségén ejtünk csorbát, mert a zene csodálatos világán keresztül a szív más módon ki nem fejezhető érzései csendülhetnek fel, Isten nagyobb dicsőségére.

Ünneplésünkben a hálaadást kövesse mindig el-csendesedés. Vannak emberek, akik szünet nélkül zengedeznek, és ezáltal megfosztják magukat a le-hetőségtől, hogy Isten szólhasson hozzájuk. Holott Isten felszólítása így szól: „Hallgass, én népem, hadd tegyek bizonyságot ellened!" Istennek van közölnivalója velünk. Sohasem jelenhetünk meg előtte úgy, hogy szeretető, gyöngéd vigasztalása, biztatása, sőt dicsérete mellett ne lenne panasza ellenünk.

Keresztyén életünk itt e földön nem teljes. Isten rá akar mutatni

fogyatkozásainkra, valahányszor megjelenünk előtte. Szívének szeretetében forró vágy ég aziránt, hogy népe meghallgassa Őt, hogy tanácsa, kijelentése által minél alkalmasabbá tegye eljövendő országára.

Istennek a leggyakoribb panasza ellenünk, hogy idegen istenek és bálványok előtt hódolunk. Hallottam olyan meghatározást, amely szerint halvány az életünkben minden, aminek az elvesztése szomorúságot, a megszerzése pedig örömöt fakaszt bennünk. Ez a kijelentés, jóllehet nagyon szigorúan bánik a halvány fogalmával, irányadó lehet a számunkra, ugyanis lépten-nyomon meg szoktuk próbálni a lelkiismeretünket becsapni. Lássuk be, hogy minden, ami Istenen kívül igazi örömet fakaszt a szívünkben, és minden, aminek az elvesztése miatt nagy szomorúság támad bennünk, megosztja a szívünket Isten és szerelmünk tárgya között. Az előtte való elcsendesedésben ezt akarja feltárni előttünk az Úr. Erre akar rámutatni, erről akar meggyőzni bennünket.

Nemcsak panaszait akarja Isten az ünneplés csendjében feltárni előttünk, hogy azt hallva, kivert kutyaként oldalogjunk el a színe elől, hanem megelégíteni is akar. Ezt olvassuk: „Nyisd szét a te szádat, és betöltőm azt." Az örökké éhes fecskefiókákat látom magam előtt, amint az anyamadár sorban adogatja nekik a táplálékot, és bár tudhatnák, hogy melyikük következik, mégis, amikor megérzik szárnyának a repdesését, valamennyien a fészek szélére dugják a fejüket, és kitátják a szájukat, hogy anyjuk beletehesse a táplálékot.

Tőled is ezt várja Isten: amikor megérzed a Szentlélek fuvallatát, amint megmozgatja körülötted a levegőt, nyisd szét a te szádat ünneplésed csendjében, és Ő betölti azt. Ne locsogj-fecsegj sokat Isten előtt. Vannak, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükkel meggyőzhetik, vagy megnyerhetik Istent. Szétnyitott szájjal nem lehet beszélni. Nyisd hát szét a szádat, és hallgass. Csendesedj el Urad, Istened előtt.

Téves magatartásunk következtében Isten magunkra hagy bennünket: „Nem hallgatott népem az Én szómra, és Izrael nem engedelmeskedett nékem. Ott hagytam azért őket szívüknek keménységében, hogy járjanak a maguk tanácsa szerint." Hogy engedelmeskedhetne az, aki nem hallgatja meg Isten tanácsát? Hogyan tanácsolhatná Isten azt, aki nincs csendességben előtte? Ezért vagyunk sokszor szívünk keménységében magunkra hagyva, ezért nem látjuk a kivezető utat, ezért vétjük el dolgainkat, és megyünk bele veszedelmekbe, örvényekbe, szakadékokba. Isten előtt elcsendesedve mindezeket a veszedelmeket elkerülhetnénk, és Ő az egyenes úton vezetne minket. Ha azt akarod, hogy Isten ne hagyjon magadra, akkor légy csendben előtte. Tanácsolni csak az olyan embert lehet, aki hagyja magát tanácsolni.

Az igazi ünneplés győzelmet hoz ellenségeink felett, és mennyei áldások bőségében részesít. A kísértésekkel, bűnökkel és a környező veszedelmekkel csak abban az esetben tudunk győzedelmes harcot folytatni, ha Isten előtti csendességünkben tanácsot és erőt kapunk azok legyőzéséhez. Ellenkező esetben csak a vereséggel számolhatunk. Aki megértette az ünneplés lényegét, és szívében elcsendesedve áll az Úr előtt, annak az ellenségeit az Úr megalázza, hogy az Úrnak gyűlölői hízelegnek majd neki.

Aki időt szán az Isten előtti elcsendesedésre, az megnyeri az örökkévaló időt. Minél többet vagyunk hajlandók elveszíteni a jelenből, és azt Isten Igéjének a hallgatására szánni, annál bőségesebben és gazdagabban nyerjük meg az örökkévaló időt.

Szűkölködésünknek és szegénységünknek az oka mindig az, hogy nem töltünk elég időt csendben az Úr előtt. Isten azokat elégíti meg étellel és itallal, azokat tölti meg házának javaival, akik keresnek, és találnak is alkalmat elcsendesedni előtte. Addig, amíg ide el nem jutunk, áldatlan, zajos lesz az életünk.

Az ünneplés azt is jelenti, hogy az ember elvonatkoztatja magát saját cselekedeteitől, és engedi, hogy Isten szolgáljon neki. Ez olyan a lélek számára, mint a gépnek a karbantartás, a tisztogatás. Ahogyan kaszálás közben a kaszafenés sohasem elvesztegetett idő, úgy az is, aki időt szán az Isten előtti csendességre, valójában időt nyer vele.

Ha igaz módon akarsz ünnepelni, akkor csendítsd föl a hálát szívedből Isten felé, majd pedig, amikor a hálaadás hangjai elcsitulnak, megcsendesedett lelked húrjain engedd tovább játszani Isten ujját!

Egy Istenünk van

82. zsoltár

Vannak a világon hatalmasságok és erősségek, méltóságok és fejedelemségek, királyi székek, amelyeknek a birtokosai sokszor azt képzelik magukról, hogy hatalmukkal korlátlanul rendelkeznek. Azonban bármekkora hatalommal legyen felruházva egy uralkodó vagy vezér, Isten gyermekei mindig tudják, hogy e világ hatalmasai és erősei felett végső soron Isten rendelkezik.

A világ kormányzását Isten nem adta ki a kezéből, Nem ruházta át mindenestől a hatalmasokra. Isten hívő gyermeke ezért bátran mondhatja: nekünk egy Istenünk van! Ugyanis „Isten áll az istenek gyülekezetében, és ítél az istenek között". Azok a hatalmasok, istenként gyakorolják jogaikat a világban, Isten ítélete alatt állnak.

Aki fegyvert visel, könnyen visszaélhet hatalmával, amely az igazság és a jog védelmére adatott. A történelem számtalan példát szolgáltatott már az ilyen visszaélésekre, amikor az uralmon levők, indulataiktól vezettetve, nem voltak tekintettel sem a jogra, sem a méltányosságra, csak egyéni érdekeiket tartották szem előtt. Az ilyenek jogőrzőből jogorzóvá válnak, ítéleteik nem a szegények és az árvák ügyét szolgálják. Hitetlenségük miatt vakon, „sötétségben járnak"; „nem tudnak, nem értenek".

Ennek a következménye mindig az, hogy meginognak a föld fundamentumai. Minden bizonytalanná válik. Emberek tömegei lesznek törvényen kívülivé. Nincs, aki felelősségre vonja az erőszakoskodókat, a rablókat, a gyilkosokat. A hatalom fegyvert ad éppen ezeknek a kezébe, hogy megingott trónját általuk megerősítse.

Nehéz helyzetben van ilyenkor a hívő lélek: meddig engedelmeskedjen a törvénynek, és mikor következik el az a pont, amikor a törvényen kívüliség kockázatos állapotát kell a hit alapján vállalnia? Kálvin szerint addig tartozunk engedelmeskedni a vezetőségnek, amíg engedi szabadon hirdetni Isten Igéjét, és saját határozatait, rendelkezéseit Isten törvényének a szellemében igyekszik meghozni, illetve végrehajtani. Amennyiben ez a két feltétel nem teljesül, Isten gyermekének az engedelmességi kötelezettsége megszűnik. Nem lesz forradalmár, nem vonul ellenzékbe, hanem törvényen kívülivé válik, és adott esetben megtagadja, hogy a rendelkezéseknek magát alávesse.

A földi hatalom Isten akaratának a megtestesítője kellene, hogy legyen. Ezt olvassuk: „Én mondottam: istenek vagytok ti, és a Felségesnek fiai ti mindnyájan." Amennyiben a hatalom visszaél ezzel a méltóságával, Isten gyermeke Istennek tartozik inkább engedelmességgel. „Nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk!" - mondhatjuk az apostollal. Amiképpen azt sem tehetjük, hogy Isten törvénye ellenére cselekedjünk bármit, bármiféle kényszerítésre.

A hatalom képviselői csak a rájuk ruházott jog tekintetében mások, mint a többi ember, egyébként a sorsuk ugyanaz. Tiszteleten kívül más nem illeti meg őket; imádattal csak egyedül Istennek tartozunk. Nyomorult emberek ők is, a

halandóságuknak és a pusztulásnak alávetve, akik Isten Igéjének a világosságában ugyanúgy bűnösként, magukat megalázva állhatnak meg, mint akárki közülünk.

Az osztrák császárok temetési szokása szerint, amikor a koporsót vivő papok megérkeztek a családi kripta ajtajához, kopogtattak. Akkor az ajtón belül álló szerzetes megkérdezte, hogy ki az. A kívülállók felsorolták a császár összes címét és rangját, mire a belülről jövő válasz így hangzott: „Nem jöhet! " Akkor felsorolták a halott méltóság érdemeit. A válasz ugyanaz volt. Végül a koporsót vivők így szóltak: „Egy szegény bűnös kér bebocsátást!" Erre kitárult a kripta ajtaja: „Jöhet!".

A fejedelmek és hatalmasságok, ha mégoly hatalommal és erővel rendelkeznek is, csak nyomorult bűnösként állhatnak meg Isten előtt. Meghalnak, mint a közember, és elhullnak, mint akármelyik főember - nincs kivétel a halálban és az ítéletben. Amikor Isten majd felkel, és megítéli a földet, akkor a hatalmasok és erősek is egyaránt megítéltetés alá kerülnek. Lesznek, akik a földi korona helyett a gyalázat tövisét kapják, akiket pedig a gyalázat tövisével sújtottak, aranykoronával tündökölnek majd Isten jobbján.

Isten már a jelenvaló világban is számos esetben megmutatja, hogy övé a hatalom és az ország, és annak adja azt, akinek O akarja; megmutatja igazságos ítéletét és félelmetes haragját a jogtalan uralkodókkal szemben. Én szívem, ne rettegj, és ne csüggedj, mert eljön az Isten hatalommal, és karja uralkodik dicsőséggel! Történjék bármi, mondd bátran, az igazság győzelmének a teljes bizonyosságával: Egy Istenünk van!

Bárka a habok között

83. zsoltár

Vannak olyan időszakok Isten népének az életében, amikor úgy látszik, mintha Isten semmit sem cselekedne. Mintha magára hagyná a világ és az események folyását. Különösen olyan időszakokban keserves ez az érzés, amikor a hivő ember, vagy az egész gyülekezet nyomorúságok között hányódik.

Ilyen keserves lehetett például a tanítványok helyzete, amikor csónakjuk a felkavart habok között hánykolódott, és nem volt velük Jézus. Panaszosan mondogathatták: „Meddig késel még, Uram?"

Hasonló fájdalommal tör fel a kiáltás a zsoltáríró ajkáról is: „Isten, ne vesztegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten!" Mi magunk is viharvert bárkák utasai vagyunk, akiknek az ajkát gyakran hagyja el a kiáltás, kiváltképpen, amikor a kétség hullámai kavarognak felettünk: „Meddig még, Uram, meddig még?"

Isten ellenségei ugyanis Isten népén igyekeznek a bosszújukat kitölteni. Nem az evangélium sokszor együgyű szolgáival van nekik alapvetően problémájuk, hanem Isten iránt van a szívükben gyűlölet, amelyet a sötétség hatalma támasztott bennük. Fellángolt gyűlöletükben ilyenformán Isten megváltott népe ellen törnek. Ez azonban egyúttal azt is jelenti, hogy aki Isten népe ellen tör, tulajdonképpen Isten ellen lázad, ezért Istennel gyűlik meg a baja.

A környező világ soha nincs kibékülve Isten gyermekeivel. Ne gondolja senki, hogy valaha is létrejöhet egyezmény a környező népek és Isten népe között. Legfeljebb arról lehet szó, hogy Isten az Ő kegyelméből, és népe iránti gondoskodásból egy-egy rövid időre megrettenti a környező világot, hogy Isten népének a kedvét keresse, de előbb-utóbb újból az Ő megváltottai ellen fordul. Mindig elérkezik annak az ideje, hogy álnok tanácsot szőjenek ellene, mondván: „Jertek, veszessük el őket, hogy ne legyenek nemzet."

Az istentelenségre való törekvésben a világ népei együtt tanácskoznak, sőt még szövetséget is kötnek. Jóllehet a világi uralomra nézve homlokegyenest ellenkező terveik vannak, érdekeik keresztezik egymást, az Isten népe elleni indulatban, az Ő Igéje elleni lázadásban mégis tökéletesen egyek. Mindegy, hogy milyen köntösbe öltözve akarják nagyhatalmi törekvéseiket megvalósítani, egyaránt Krisztus, illetve Anyaszentegyház megrontására törnek.

A vér szerinti rokonság nem biztosíték a lelki egységre nézve. Mégis, nehezen tudjuk túltenni magunkat a vérségi kapcsolaton. A családi kötelék, a nemzeti neveltetés sokszor meghomályosítja látásunkat. Nehezen tudjuk elképzelni, hogy vér szerinti hozzátartozóink kívül maradjanak az üdvözültek seregén. Tiszteletre méltó a hivatkozás, miszerint „higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe", és nem is kívánok vitába szállni vele. Ha valakinek ez a hite, nem kívánom ezt a hitet megrontani. Isten Igéje azonban fölébe helyezi az Úrral és az Úrban való kapcsolatokat a vérségi kapcsolatoknak.

A zsoltárban emlegetett, az ammonitákkal és a filiszteusokkal összeszövetkezett edomiták Lót fiai. Az edomiták, akik Ézsautól származtak, még inkább vérszerinti közösségben álltak Izrael népével. És mégis, a vérszerinti kapcsolat semmiféle biztosítékot nem jelentett arra nézve, hogy adott esetben a választott nép legvadabb gyűlölőiként lépjenek fel.

Jézus még kiábrándítóbb képet rajzol a vérségi kapcsolatokról, amikor ezt mondja: „Halálra fogja pedig adni testvér testvérét, atya gyermekét; és magzatok támadnak szülők ellen, és megöletik őket."

Az Úr Jézus Krisztussal való élő közösség tehát minden egyéb kapcsolatnak felette áll.

A környező világ gyűlöletét, az Ő népének az elvesztésére irányuló törekvéseit csak Isten törheti meg. Meg is töri majd, amikor elérkezettnek látja az időt. Lehet, hogy évtizedeken át rettegésben tartja népét Sisera, Oreb és Zeéb által, mígnem elhozza végromlásuk idejét, amikor beteljesíti rajtuk ítéletét. Népének ereje nem elég megtörni őket, ám a maga idejében Isten segítségére siet szorongatott népének. „A hegyek eltávoznak, a halmok megrendülnek, de az én irgalmasságom el nem távozik, békességemnek szövetsége meg nem rendül." - Ézs 54,10 ebben van az ígéret a megtartatásra nézve.

Az istentelenség nem elégszik meg a részleges győzelemmel; a bűn totális: „Isten hajlékát" is magának akarja elfoglalni, mind egyéni, mind közösségi létünk vonatkozásában. Testünk ugyanis a Szentlélek temploma. Az ördög nem elégszik meg annyival, hogy csak bizonyos részletében lesz ura a szívünknek, hanem teljes egészében az uralma alá akarja hajtani azt. Ugyanez áll a világra is: Istennek minden hajlékát megszállja, mert minden világosságot ki akar oltani.

Isten hatalma és fensége előtt azonban megfutamodnak e föld erőszakosai. Olyanokká válnak, „mint a porfelhő, és amilyen a polyva a szél előtt". Bármilyen hatalommal rendelkeznek is átmenetileg, és bármennyire félelemben tudják tartani Isten népét, amikor Isten megfújja a kürtöt, porba hullnak, megaláztatnak, szégyen tölti el őket.

A megaláztatással Istennek mindig az a célja, hogy a megalázott népek összetörettetésükben az Ő orcáját keressék. Eltölt! orcájukat gyalázattal, hogy keressék az Úr nevét. Isten legsúlyosabb ítéletében is jelen van az Ő kegyelme: akik az ítélet kiáradása előtt Isten ellen kiáltoztak, az ítélet következtében megtört és megtért szívvel, imádattal és hódolattal keresik az Urat.

így munkálja Isten a megalázott népek életében is a maga dicsőségét. A megszégyenült emberi erőszak is kénytelen elismerni, hogy a felséges Isten az Úr az egész földön. A habok, amelyek elnyeléssel fenyegették Isten népének a bárkáját, porrá zúzódnak az egyedüli „kősziklán". Isten szorongatott népe, ne rettegi hát, ha bárkád a népek tengerének megvadult hullámai között hányódik, mert az Úr

parancsol, és előáll dicsőségében, és meg tudják a népek, hogy „Ő egymaga felséges Isten az egész földön".

Vágyakozás a közösség után

84. zsoltár

Az ószövetségi templom az újszövetségi gyülekezet, közösség előképe. Az első pünkösdkor a Szentlélek létrehozta az első gyülekezetet, melynek következtében a templom elveszítette a jelentőségét.

Azóta tulajdonképpen nincs is templom a szó bibliai értelmében. Az ószövetségi hit szerint ugyanis Isten ott lakott a szentek szentjében, a Kerubok között, a titokzatos „sekhinában". Az újszövetség kijelentése szerint azonban „Isten Lélek, és akik Őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják". Isten jelenléte tehát nincs kegyhelyekhez vagy kegyszerekhez kötve, hanem mindenütt jelen van, mindenütt hajléka van, ahol Jézus nevében ketten vagy hárman összegyűlnek Isten imádására. Isten hajléka tehát a hívő közösség.

Az Úr Krisztussal igazi kapcsolatba jutott lélek sóvárog, kívánkozik e közösség után. Hogyha egy időre elszakad tőle, akkor emésztődik lelke az Úr nak tornácai után, szíve és teste sóvárogja Isten közelségét. Isten a magányos csendességben is gazdagon kijelenti magát, és ez szintén nagyon fontos a hívő lélek számára, az Ő kegyelmének teljességével azonban mégis az Ő hajlékaiban van jelen. Ezért nélkülözhetetlen a hívő lélek számára a közösség. Egészséges lelki fejlődés közösség nélkül egyáltalán nem, vagy legalábbis nehezen képzelhető el.

Amilyen oltalmat nyújt egy épület egy veréb vagy egy fecske számára, olyan oltalom a lelki közösség a hívő lélek számára. Sőt, nemcsak oltalom, hanem puha, meleg fészek is. Ahogyan a verebek és a fecskefiókák az eresz alatti meleg fészkekben növekednek, ugyanúgy az újonnan elindult szív is egy meleg lelki közösség falain belül tud igazán megerősödni és növekedni.

Az Énekek énekében említést találunk Salamon gyaloghintójáról, amelynek oszlopai ezüstből, oldalai aranyból készültek, belső részei pedig Jeruzsálem leányainak a szeretetével voltak kirakva. Az igazi lelki közösség is a szeretet szolgálatának a kedvességével, gyöngédségével van kirakva. Erre utal Pál apostol, amikor így szól a Thessalonikabeliekhez írt levélben: „Szívélyesek voltunk

közöttetek, amiként a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit."És nemcsak a hitben „gyermek", hanem a szolgálatban megfáradt szívnek is szüksége van a lelki közösség oltalmazó melegére.

Ahol igazi, meghitt lelki közösség van, ott a lélek arra vágyik, bárcsak állandóan együtt lehetne a többiekkel. „Boldogok, akik lakoznak a Te házadban, dicsérhetnek téged szüntelen!" Nem csak 5. vers a három tanítvány szívében fogalmazódott meg az érzés, hogy „jó nekünk itt lenni": minden szívben él ez a vágyakozás, aki a közösségi élet drága alkalmait átélte. Természetes vágyakozása ez a szívnek, amely majd akkor nyer beteljesedést, amikor valóban örökös örömmel, minden fájdalomtól és sóhajtól mentesen, együtt lehetünk Isten színe előtt.

Aki Istennel jár, aki a Szentlélekkel élő közösségben van, annak a szívében ott vannak Isten ösvényei. Az ilyen embernek az életében Isten gondolatai, tervei, szándékai valósulnak meg. Vizsgáld meg a szívedet: kinek a lábnyomai vágtak benne ösvényt? Milyen utak, járatok ismerhetők fel benne? Ha leülsz beszélgetni valakivel, társalgásodon, szavaidon keresztül szíved ösvényei rajzolódnak ki. Ha a szívedben Isten ösvényei vannak, akkor szavaidból, tetteidből, magatartásodból is ez fog kirajzolódni.

Akinek a szívében Isten ösvényei vannak, akiben tehát a Szentlélek lakozik, annak az élete a siralom völgyében is forrást fakaszt. Az Istennel közösségben élő szív nem juthat olyan nyomorúságos helyzetbe, hogy ne találna vigasztalást. Bármilyen mélységet, megaláztatást, megpróbáltatást kell is kiállnia, a pusztában is forrás fakad a számára; a kősziklából is víz zúdul ki, tikkadt, elgyötört lelke felüdítésére.

A „siralom völgyében" viszont csak az fakaszthat forrást, annak az életén keresztül áradhatnak a felüdülés vizei, akinek a szívében Isten útjai vannak. Igen sokan vannak azok, akiknek az élete átokhozó, keserű vizet fakaszt. Ezekkel a nyomorult szívekkel szemben, és ezek számára is, azoknak kell forrást fakasztaniuk, áldások bőségét alázúdítaniuk, akiknek a szívében Isten útjai vannak.

Életünket egyedül a Szentlélek Isten teheti állottá. Azt mondta a mi Urunk, Jézus Krisztus: „Aki hisz énbennem, amint az írás mondta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből." Csak az Úr Jézus Krisztussal való közösségben lehet tehát életünk forrássá, mások felüdítésére.

Isten a vele való közösség alkalmain keresztül közli velünk az Ő erejét. Ahogyan testünk sem képes a táplálékot hosszú ideig tartalékolni, ugyanúgy a lelki életben

sem tartalékolhatunk hetekre, hónapokra, esetleg évekre előre lelki erőt és kegyelmi javakat. Isten gyermekei „erőről-erőre jutnak": egyik szabadítástól a másik szabadításig, egyik kegyelmi helyzettől a másikig élünk. Ha Isten egyszerre kiadná ki az örökségünket, csak eltékozolnánk, mint a tékozló fiú. így viszont szüntelen oda vagyunk kényszerítve Hozzá. Másrészt meg, nincs elég bölcsességünk jól élni a kegyelmi javakkal. Éppen ezért számunkra a legjobb, ha ajándékait, erejét, vigasz-tálasát a maga idejében közli velünk.

Balgatag dolog volna hát aggodalmaskodni a holnap felől: elég minden napnak a maga baja. Lényeges viszont tudni, hogy van célja az életünknek: megjelenni Isten előtt a Sionon. A siralom völgyének nyomorúságai, veszedelmei közepette Isten gyermekei erőről-erőre jutnak, mígnem elérkeznek útjuk céljához. A mi Urunk, Jézus Krisztus pedig, amiként beváltotta ígéretét, hogy feltámadása után a tanítványok előtt megy Galileába, ugyanúgy beváltja elmenetelekor tett ígéretét is, hogy „helyet készít" nekünk.

A „Seregek Istene" hatalmas Úr. Az alázatos szív ezért inkább „Jákob Istenéhez" kiált. Istennek seregek állnak a rendelkezésére: ezerszer ezer angyal, tízezerszer tízezer mennyei sereg készen áll, hogy körülvegye Isten választottak. Ez az Úr, a „Seregeknek Ura", a mi Istenünk. Ismervén azonban magunkat, bűnös, elesett állapotunkat, a „Jákob Istenéhez" kell kiáltanunk. Mindazonáltal nagy vigasztalás a számunkra, hogy a „Seregeknek Istene" egyben a „Jákob Istene" is: a csaló, hitetlenkedő Jákobé, aki magában hordozta emberi voltunk sokféle nyomorúságát és bűnét. Ha Isten nem szégyelli magát Jákob Istenének nevezni, remélhetjük, hogy nem szégyell minket sem gyermekeivé fogadni, és gyermekeiként bánni velünk. Nagy vigasztalás hát bűnökkel, hitetlenséggel terhelt szívünk számára, hogy a „Jákob Istenéhez" fordulhatunk. Isten gyermekének az ördög tüzes nyilával szemben pajzsra van szüksége. Az apostol „a hit pajzsát" ajánlja, amellyel az ördög minden tüzes nyilát megolthatjuk. Jó dolog viszont tudnunk, hogy a mi valóságos és igazi pajzsunk maga az Úr. Ő hűségével és szerelmével körülvesz bennünket, hogy az ördög minden hatalmával és erejével szemben megoltalmazzon.

Bár a Szentlélek által Isten gyermekévé kenettünk, meg kell maradnunk az alázatban. Isten gyermeke, noha tudatában van annak, hogy Jézus Krisztusban hatalmat nyert arra, hogy Isten fiának neveztessen, mégis így szól: „Tekints alá, ó Isten!" Tudja, hogy ő por, aki a mélységből kiált a magasságos és szentséges Istenhez. Bármilyen bizalmas legyen is a viszony Isten és közöttünk, megmarad a különbség, hogy mi a mélységben, Isten viszont a magasságban lakozik. Mi nyomorult bűnösök vagyunk, Ő dicsőséges Isten. Orcátlanság volna, ha a tékozló fiú megfeledkezne arról, hogy jogos igazát eltékozolta, és bármilyen fenntartás nélkül kapja is atyja asztalánál az ételt, atyja ruhatárából a ruhát, ez mégis mind

kegyelem.

Isten országának, a mennyei dicsőségnek a legkisebb polgárai is sokkal nagyobbak a föld hatalmasainál, mert az Úr az ő pajzsuk. Nem mintha Isten országában volnának kicsinyek és nagyok, feljebb-és alábbvalók, mert ott mindenkinek „Istentől lesz dicsérete". Mégis, azt kell mondanunk, hogy „jobb egy nap a Te tornácaidban, hogysem ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házának küszöbén ülni, hogysem lakni a gonosznak sátorában".

„Nap és pajzs az Úr Isten" - azt jelenti ez, hogy élet és erő az Úr. Ez az élet és ez az erő viszont Isten hajlékában lesz a maga teljességével a miénk. Ebben a világban sem igazi élet, sem igazi erősség nincs. Lehetnek az életnek felbukkanásai, vagy olykor robusztus formában megmutatkozhat az erő, ám az igazi élet és az igazi erő az Úrban van. Ezt az életet és erőt legteljesebben a közösségben közli velünk.

A gyülekezet a Bárány véréért nyer kegyelmet és dicsőséget Istentől. Önmagunkban sohasem lehetünk ártatlanok. A szeplőtlen Bárány vére azonban megváltott bennünket a test cselekedeteitől, atyáinktól örökölt hiábavaló életünktől. Akik a Jézus vakságában reménykedve járulnak a Seregek Urának a színe elé, azoktól nem vonja meg kegyelmét és dicsőségét, azokra kiterjeszti házának és kegyelmének bőséges javait.

Vigyázz, nehogy a magad érdemével, a magad igazságában reménykedve akarj megállni Ő előtte, mert míg a bűnösnek kegyelmet ad, az önigazultnak keményen ellenáll!

Vezess a célig!

85. zsoltár

Egyedül Istennek van hatalma arra, hogy a bűn fogságából kiszabadítson. Nincs tisztában a bűn hatalmával és erejével az, aki azt képzeli, hogy emberi erőfeszítéssel letörheti magáról a bilincseit. Izrael elnyomói is sokkal hatalmasabbak voltak annál, minthogy emberi lázadással letörhették volna igájukat a nyakukról. A bűn is sokkal hatalmasabb, minthogy emberi erőfeszítés megtörhetné

az erejét. Isten jóakaratára volt szükség, hogy visszahozza, illetve kiszabadítsa népét a fogságból.

Hasztalan törné le rólunk Isten a bűn igáját, ha elkövetett bűneinkért meg kellene fizetnünk. Isten azonban, amellett, hogy visszahozza népét a fogságból, el is engedi álnokságukat, és elfedezi bűneiket. Mit érne a szabadság, ha közben bűnterhelten kellene járnunk? Olyan ez, mint ami gyakran megesik a társadalomban, hogy a börtönviselt ember a börtönből szabadulva megbélyegzett a társadalom szemében, és élete végéig hordoznia kell bűntettének következményét. Isten viszont elveszi rólunk a büntetést is, és az „istenfiúság" csodálatos szabadságában és igazságában enged járnunk.

Szó sincs arról, hogy bűneink miatt Isten ne haragudnék, sőt rettenetesen haragszik, ámde elfordítja rólunk az Ő haragját. Ha az a harag, ami Isten szívében a bűn miatt van, ránk irányulna, akkor mindenestől elpusztulnánk. Csodálatos kegyelem, hogy ez a harag elfordul tőlünk, nem sújt le ránk.

Ahhoz, hogy a szabadságban megmaradhassunk, a kegyelem további munkálkodására van szükségünk. Sokkal nyomorultabbak vagyunk annál, minthogy a megtaláltatás önmagában biztosíthatná számunkra az üdvösséget. Istennek a hit útján való járásban is meg kell tartania bennünket, mert ha nem munkálkodna tovább bennünk, újra csak a halálba, a bűnbe zuhannánk vissza. Isten kegyelmének az állandó, megszakítás nélküli munkálkodására van szükségünk ahhoz, hogy az életben megmaradjunk. Újból és újból vissza kell, hogy térítsen magához, és meg kell, hogy szüntesse miattunk való bosszankodását. Megmentett életünkkel is minduntalan magunkra vonjuk Isten haragját, úgyhogy, ha megtartaná búsulását és haragját, akkor nem volna számunkra menekvés.

Isten megelevenítő kegyelmére is szüksége van fogságból kimentett életünknek. Amíg e jelenvaló világban élünk, állandóan ki vagyunk téve a száradásnak. A halódás, a haldoklás tünetei ismételten jelentkeznek életünkön. Szükséges hát, hogy Isten az Ő megelevenítő kegyelmével beavatkozzon életünkbe, és megújítsa, felüdítse, a keringést újra elindítsa benne. A kegyelemre tehát újabb kegyelem szükséges, hogy lelki életünk egészségesen növekedjék. Ezért mondja a fogságból való szabadulás után is a zsoltáros: „Mutasd meg nekünk, Uram, a Te kegyelmedet, és a Te szabadításodat adjad minekünk!"

A figyelmes fül meghallja Isten békességről szóló kijelentését. A világ zaja könnyen elnyomja Isten csendes szózatát életünkben. Akinek csak a világi zajokra van füle, az csak a környező nyomorúságokról, háborúságokról vesz tudomást, amelyek a szorongás és a kétségbeesés örvényébe kergetik. Egyre több zajos

világunkban a megviselt idegrendszerű ember, aki a sátáni hangzavaron keresztül nem képes meghallani Isten békességről szóló üzenetét. Akinek azonban van füle a hallásra, az hallja, hogy Isten „kétség nélkül békességet szól az Ő népének".

Isten gyermeke nem nyugodhat bele abba, hogy örökös csatazaj rontja meg a földet, hogy olyanok tartják uralmuk alatt, akiknek a dicsősége Isten népének a gyalázatában van, hanem szívében ott él a sóvárgás Isten szabadítása után. Nemcsak „a teremtett világ" várja „sóvárogva" „Isten fiainak a megjelenését", hanem a Lélek zsengéjének a birto kosai is várják a teljes váltságnak a napját, amikor Krisztus lesz minden mindenekben. Az ellentétek, amelyek ebben a világban dúlnak, amelyek között Isten gyermekei is őrlődnek, majd mind kiegyenlítődnek azon a napon.

„Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást. Hűség sarjad a földből, és igazság tekint alá az égből" - olvassuk. Tökéletes, teljes összhangban lesz egymással az ég és a föld. Isten gyermekének nem lehet soha közelebbi célja ennél. Aki a Szentlélekkel igazi közösségre jutott, nem nyugodhat bele földi életének nyárspolgári békességébe és kiegyensúlyozottságába. Még ha minden úgy megy is neki itt a földön, mint a karikacsapás, akkor is maga előtt látja a távolabbi, a végső célt, és szíve az után az eljövendő ország után vágyik, ahol az igazi harmónia és kiegyenlítődés lehetséges, mert a hamisság és a gonoszság teljesen megsemmisül.

„Igazság jár előtte és követi Őt az Ő lépéseinek útján" - ez az a teljesség, amelyik után sóvárog Isten gyermeke, ez az az út, amelyikre állította őt a szabadítás Istene, amikor kihozta őt a fogságból. Hívő lélek, ne nyugodj hát bele a féleredményekbe, még kevésbé a félúton való megállásba, hanem állj oda újra és újra bizakodással, vágyakozással Urad elé, mondván: „Vezess engem, Uram, mindvégig!"

Add a Te erődet a Te szolgádnak!

86. zsoltár

Olyan mélyre estünk, hogy ha Isten nem hajtaná hozzánk a fülét, nem juthatna el hozzá kiáltásunk szava. Sokkal messzebb vagyunk Tőle, minthogy földi

nyomorúságunk mélységében elvárhatnánk tőle, hogy meghallja kiáltásunkat.

Az alázatban járó ember, ezt felismerve, így könyörög: „Hajtsd hozzám, Uram, füledet, hallgass meg engem, mert nyomorult és szegény vagyok én!" Nem arról van szó, hogy Isten ne hallaná meg a mélységből feltörő kiáltást, hanem nekünk magunknak kell elismernünk mélységbe zuhant voltunkat ahhoz, hogy Ő meghallgasson.

Legyen tudatában ennek minden hívő lélek, még ha igazán kegyes is: rá vagyunk utalva Isten megtartó kegyelmére. Nehogy azt gondolja valaki, hogy ha elérte a kegyességnek egy bizonyos fokát, már önmagában is megállhat. A kegyességnek nincs ilyen foka. Mindenkor szükségünk van arra, hogy Isten kegyelme hordozzon bennünket.

A hitben alázatosan járó ember mindig így kiált: „Tartsd meg, Uram, életemet, mert kegyes vagyok én; mentsd meg én Istenem a te szolgádat... Mert Te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy irgalmasságú mindazokhoz, akik hozzád kiáltanak." Lelkünket egyedül az Úr könyörületessége vidámít-hatja meg. Elesettségünknek, lankadtságunknak mindig az az oka, hogy a bűn és a kétség szorongat bennünket. A bűntől és a kétségektől viszont csak Isten kegyelme, könyörülete szabadíthat meg bennünket. Ha megszabadított, megszűnik a szorongatás és a kétség, és Isten békessége, öröme árad a szívünkbe.

A kérést - „Vidámítsd meg a Te szolgádnak lelkét!" - meg kell előznie a könyörgésnek - „Könyörülj én rajtam, Uram!" Az ilyen kérést meghallgatja Isten, és ez újabb könyörgésre indít. Aki ugyanis nyomorúsága idején Istenhez kiált, az megtapasztalja, hogy Isten az Ő kegyelméből és szeretetéből imameghallgatások egész sorával ajándékozza meg.

Isten nagysága még a hitetlen népek előtt is megmutatkozik az Ő alkotásaiban. Aki csak egy kicsit is figyelmesen tekint körbe, az hódolattal borul le és ad dicsőséget az Úrnak, mondván: „Nincsen, Uram, hozzád hasonló az istenek között, és nincsenek hasonlók a Te munkáidhoz!" Ahhoz viszont, hogy valaki a látszat ellenére is meglássa Isten hatalmának a kiteljesedését, hitbeli látásra van szüksége. Most még nem tűnik úgy, mintha a népek mind eljönnének és leborulnának az Úr előtt, dicsőséget adván az Ő nevének. A hit szeme azonban látja az időt, amikor minden nép és minden nemzet el fogja 10. vers ismerni, hogy „csak Te vagy Isten egyedül".

A hitnek ezt az útját csak az Ő kezének vezetése és Lelkének világossága mellett képes járni az ember. Akinek Isten nem mutatja meg az utat, az nem képes Isten igazságában járni, noha végtelenül egyszerű ez az igazság, sőt, közel van hozzánk. Mégis, csak az Ő Lelke világosíthatja meg azt hitünk szeme előtt,

mert elrejtetett a bölcsek és Mt 11,25 értelmesek elől, és a kisdedeknek jelentetett meg. Akinek a Szentlélek nem jelenti meg, minden törekvése és vágyakozása ellenére sem képes rátalálni; minden emberi jóakarata és törekvése ellenére is eltéveszti.

Aki egyszer felismerte, hogy milyen mélységes pokolból szabadította ki őt az Isten kegyelme, egész szívével örökké dicsőíti Őt. Isten ellen csak azok lázadnak, és azok hálátlanok, akik balgatagok és restszívűek felismerni a kárhozatnak azt a szörnyű mélységét, amelyben benne voltak, és benne is maradtak volna Isten kegyelmének a szabadítása nélkül. Még a hívők szíve is csak az örökkévalóság bán lobban majd igazi hálára Isten iránt, amikor meglátják a különbséget a kárhozat borzalma és a menny dicsősége között. Földi életünk folyamán ugyanis a kettő eléggé összekeveredik, nem tudunk igazán különbséget tenni közöttük.

Az alázatos szívű ember a nyomorgattatások és a megpróbáltatások idején beismeri, hogy a „kevélyek", e világ erőszakosai méltán nyomorgatják és üldözik, és csak Isten kegyelme az, ha nem kerül a markukba. Amíg valaki az őt ért üldöztetések miatt az üldözőit kárhoztatja, és nem látja be, hogy méltán cselekszenek vele jogtalanságot, nem jutott el az igazi alázatra. Ha ugyanis eljutott az alázatra, akkor felismeri, hogy a bántalmazás vagy üldöztetés csak bűnei méltó büntetése. Az ettől való megszabadulás vagy a megoltalmaztatás pedig Isten kegyelme.

Az előttünk lévő „küzdőteret" csak Isten erejével harcolhatjuk végig. Bármennyire tisztán látjuk is, hogy milyen meredek a megfutni való pálya, hogy mennyi veszedelem között vezet az út, amelyet be kell járnunk, mégsem vagyunk teljesen a tudatában annak, hogy mennyire erőnk felett való az út, amelyre Isten állított. Éppen ezért szükséges így kiáltanunk: „Tekints rám és könyörülj rajtam! Add a Te erődet a Te szolgádnak, és szabadítsd meg a Te szolgálóleányod fiát!" Ne feledjük hát, hogy van a hívő embernek ereje mindenre, de csak a Krisztus bán! A maga erejével, a maga képességeivel csak zsákutcába futni, szakadékba zuhanni képes. Ahhoz, hogy futópályáját megfussa, Isten erejére van szüksége. Joggal mondja tehát az apostol: „Legyetek erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében!" Isten viszont kész adni az Ő erejét az Ő szolgáinak.

A „jel", amelyben az elveszők megszégyenülnek, az üdvözülők viszont vigasztalást találnak, a golgotái kereszt. Nincs más jel ezen kívül. A kereszt emeltetett jelül, üdvösségül és botránkoztatásul egyaránt: megtartatás és élet azok számára, akik hisznek; kárhoztatás, botrány azok számára, akik elvesznek. A Jézus Krisztus keresztjében van az erő és a vigasztalás, illetve a biztosíték arra nézve, hogy amit Isten elkezdett, azt véghez is viszi.

„Add a Te erődet a Te szolgádnak!" Ha erőtlen vagy, és tehetetlen, kiálts, és feltűnik előtted a kereszt, amely életet és erőt ad megfutni az előtted lévő küzdőteret!

Isten városa

87. zsoltár

Jeruzsálem az eljövendő mennyei város előképe. Azé a városé, amelyről a Jelenések könyve 2.1. fejezetében olvasunk. A szent városé, amely Istentől száll alá, a mennyből, mint egy „férje számára elkészített menyasszony". Arról az időről prófétái ez jel 2.1,1 a zsoltár, amikor majd Isten sátora újra az emberekkel lesz, „és velük lakozik, és azok az Ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük".

A vallási élet alacsonyabb fokán élő nép számára Istennek képletesen kellett kijelentenie azt, amit az Újszövetség népe, amely „lélekben jár", a Lélek szavain keresztül megértett. Ezért volt szükség előképekre, többek között a városra, amelynek alapjait „a szent hegyeken vetette meg" Isten.

Nagyon fontos kijelentés ez: Isten vetette meg a fundamentumot. Nem embertől való tehát. Minden, ami embertől való, lázadás Isten ellen. Az óriásivá nőtt világvárosok magukon hordozzák az emberi alapítás minden következményét: a bűnt és a romlást. A fény, amelytől világolnak, nem Isten dicsőségének a fénye. A nyomorúság ellenben a bűnnek a következménye.

A mennyei Jeruzsálem viszont Istentől való. A szent hegyeken alapította azt Isten. Ilyen szent hegy a Sínai, ahol a törvényt adta, az Ararát, ahol megfeneklett a bárka, a Golgota, amelyen a szabadításunkat szerezte. Ezeken a szent hegyeken, amelyeken az Ő kijelentését közölte népével, vetette meg isten a szent város fundamentumát. És ezért mozdíthatatlan, mert Isten alapította.

„Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban, mint Jákobnak minden hajlékát." Szereti, mert egyetlen Fia vérén szerezte. Drága az Ő szemeiben, mert szerelmes Fiát, akiben gyönyörködött, kellett áldozatul adnia érte. Abban mutatta meg iránta való szerelmét, hogy amikor még bűnben és posványban vergődött a város, szerelmesét odaadta érte. Ebben lett nyilvánvalóvá az Ő szeretete, hogy az Ő Fiát áldozta értünk.

A mennyei Jeruzsálem dicsősége minden szépséget és minden emberi elképzelést felülhalad. Ahogyan Sába királynője Salamon dicsősége és bölcsessége láttán azt állította, hogy hírvivői a felét sem mondták el mindannak, amit itt látott, ugyanúgy a mennyei Jeruzsálem szépsége és dicsősége is felülhalad minden emberi elképzelést. Nincs az a szó, nincs az az értelem, amelyik leírhatná, vagy elképzelhetné a mennyei Jeruzsálem dicsőségét és szépségét. A próféták dicsőséges dolgokat beszélnek felőle, de emberi szó nem képes mindazt leírni, ami ott van.

Isten népének legádázabb ellenségei is hódolatra kényszerülnek. Egyiptom, Bábel, Filisztea, az ős ellenség porba hull majd a mennyei Jeruzsálem dicsősége és szépsége előtt. A pogányok, akik megtartatnak, annak világosságában járnak; a föld királyai tisztességet tesznek előtte. Akik gúnnyal és csúfsággal beszéltek a mennyei dicsőségről, megdermednek a csodálattól nagysága és szépsége láttán. Félelmetes és dicsőséges ez a város, mert ott lakik teljes fényében és méltóságában a dicsőséges Isten szerelmes Fia, a mi Urunk Jézus Krisztus.

Ebben a városban csak annak van polgárjoga, aki ott született. Nem lehet ezt a polgárjogot pénzen megvásárolni, de nem is megy be abba semmi tisztátalan, csak akik „beírattak az élet könyvébe", amelyik a Bárányéi. Van egy nagy anyakönyv a mennyekben, amelybe azoknak a nevei vannak beírva, akik átélték Jézus Krisztusban a Szentlélek általi újjászületés csodáját, akikről fel van jegyezve, hogy „mind ez, mind amaz ott született". Ezeknek van polgárjoguk ebben a városban. A többiek minden igazságukra, jogosságukra való hivatkozásuk ellenére kizáratnak ebből a városból.

Neked van-e polgárjogod a mennyekben? Elmondható-e rólad, hogy „nem vagy többé jövevény és zsellér", hanem „polgártársa a szenteknek", és cselédje az Istennek, aki „felépíttettél az apostolok és a prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus"? Azonban ne feledjük el, hogy az Isten népéhez való tartozásunk nem tőlünk, hanem Istentől függ. Az Úr az, aki „beírván, feljegyzi a népet: ez ott született". A könyvre, mely az életnek könyve, még ránézni sem nézhetett senki, nemhogy felnyithatta volna. Egyedül Jézus Krisztusnak, a Dávid törzsökéből származó győztes oroszlánnak van joga ehhez. Egyedül Ő jegyezheti be az élet könyvébe a megváltottak neveit. Jézus Krisztus mondja: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket." Félre tehát minden önhitt magabiztossággal! Nem igaz, hogy akkor csatlakozhatunk Isten népéhez, amikor akarunk. Alázzuk meg magunkat a porig, és vegyük tudomásul, hogy „nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené". Még

a királyi menyegzőről is kidobják azt, akit nem az Úr írt és jegyzett be a mennyei Jeruzsálem polgárai névsorába.

A mennyei polgárjog megmásíthatatlan, és örökös öröm forrása. Megszentelődésünkben lehetnek törések. Keresztyén életünk sok kívánnivalót hagyhat maga után. Sokszor saját szemünkben is alábbvalóbbak vagyunk mindenkinél. Mindezek ingatag alapok arra nézve, hogy az állandó öröm forrásaivá legyenek. A mennyei polgárjog azonban független tőlünk, független lelki élményeinktől, megtapasztalásainktól, hitbeli győzelmeinktől, csupán születésünktől függ, ezen pedig nem változtathatunk, mint ahogy testi születésünkön sem.

Akiknek a mennyei polgárjoga nem egészen mozdíthatatlan és bizonyos, azoknak az életében ingadozó az öröm. Nem jelenti ez természetesen azt, hogy akiknek a mennyei polgárjoga biztos alapokon nyugszik, nem lehetnek az életükben örömteljesebb vagy kevésbé vidám napok. Az viszont bizonyos, hogy akik szívük egész meggyőződésével vallják, hogy „minden forrásaim Tebenned vannak", azokkal „mint nap az égen, bús borulatban is velük az Úr".

*

Reménytelen sötétség

88. zsoltár

Az újjászületett élet is juthat olyan sötétségbe és nyomorúságba, amelynek következtében ilyen zsoltár fakad az ajkán. Ebből a zsoltárból hiányzik a remény, nincs benne fény, csak sír, sötétség és reménytelenség.

A hívő szívet az ilyen nyomorúság is az imádság karjaiba hajtja. Jól tudja, ezek között a körülmények között is, hogy egyedül Isten szabadíthatja meg, ezért nappal kiált, és éjszaka is előtte van, hogy Isten elé jusson imádsága, és meghallgatást találjon könyörgése. Kiált, „mert betelt a lelke nyomorúságokkal, és élete a Seolig jutott". A sok könnytől megsenyvedt a szeme, mégis naponta az Úrhoz kiált. Az új életet nyert embert a nyomorúság még inkább, még mélyebben Isten arcának a keresésére készteti.

Nincs az ember számára félelmetesebb és reménytelenebb, mint a feltámadás nélküli halál gondolata. Amikor az ember úgy érzi, hogy lába előtt tátong a sír, sőt mély sírba zuhant, a sötétség örvényei veszik körül, vagyis szembe kell néznie a

halál gondolatával, még a hívő ember is, amennyiben egészséges életösztönnel rendelkezik, mindig félelmetes ellenségként tekint a halálra. Meg tudja azonban édesíteni a halál keserű gondolatát, meg tudja világosítani a sír sötétségét a reménység, amely a feltámadás bizonyossága által támad a hívő ember szívben.

Aki azonban így szól: „Avagy a holtakkal teszel-e csodát? Felkelnek-e vajon az árnyak, hogy dicsérjenek téged? Beszélik-e a koporsóban a te kegyelmedet, hűségedet a pusztulás helyén?", abban az emberben a feltámadás reménysége is kihalt. Nincs remény, csak félelem, reménytelenség és rettegés.

Súlyosbítja a halálfélelmet Isten haragjának a gondolata. Isten kegyelmességének a reményében nem volna olyan reménytelen a halál, mert arra gondolhatnánk, habár nagyon csalfa az ilyen reménység, hogy hátha mégis megkönyörül majd rajtunk az Isten. Amikor azonban a zsoltáros így szól: „A Te haragod rám nehezedett, és minden haboddal nyomtál engem", Isten haragja hordozásának a félelmetes tudata még nyomorultabbá, reménytelenebbé teszi a szívét.

A nyomorúság kelyhét még tetézi az, hogy nincs emberi vigasztalás: „Elszakasztottad ismerőseimet tőlem, utálattá tettél előttük engem; berekesztettem és ki nem jöhetek."

Sír, sötétség, Istentől és emberektől való elhagyatottság - milyen mélységes nyomorúsága az emberi szívnek! Ehhez járul még betetőzésül, hogy nincs semmi világosság: „Megtudhatják-e a sötétségben a Te csodáidat, és igazságodat a feledékenység földjén?" Egy hasadéknyi fény sem szüremlik be a kétségbeesés börtönének sötét odújába. Egyedülvalóság, reménytelenség.

Nem szabad belenyugodnunk a zsoltár sötét tartalmának a tudomásulvételébe anélkül, hogy fel ne tennénk a kérdést: mi lehet az oka, hogy a zsoltár írója ilyen reménytelen lelkiállapotba jutott? Annál is inkább fel kell tennünk a kérdést, hogy adott esetben, a reménytelenség ugyanezen állapotában megtaláljuk a gyógyulás kulcsát. A felelet magából a zsoltár szövegéből adódik: a reménytelenség és a csüggedés forrása mindig a magunk igazságának a tudata. A zsoltáríró azt állítja, hogy Istenhez fohászkodik, már jó reggel, nem érti hát, miért veti őt el Isten.

Nem találjuk ebben a zsoltárban azt a hangot, amit más zsoltárokban, amikor a nyomorúságban vergődő lélek megalázza magát, és belátja, hogy méltán büntettetik. Aki előtt nem világosodik meg a nyomorgattatás idején saját bűnös volta, annak a panaszában nem tud felgyulladni a reménység szava sem.

Alig van fájdalmasabb könyve a Szentírásnak, mint a Jeremiás siralmai. Szörnyű kínok, lelki gyötrelmek között írott könyv, mégis megtaláljuk benne a felismerést, hogy „gonoszok és pártütők" voltunk, azért „nem bocsátottal meg".

Szabadítás, vigasztalás és reménység csak a keresztben van. A kereszt viszont csak ott ragyog fel a hit szeme előtt, ahol a bűntudat nyilvánvalóvá lett a szívben. Ha szeretnéd, hogy életed ne fenekedjen meg a reménytelenségben, a sírban és a sötétségben, alázd meg magad Isten előtt, és ebben a megalázkodásban felragyog előtted az Ő világossága!

Nagy vagy Te, Isten!

89.zsoltár

A kegyelem szövetsége változhatatlan és örök. Az ég és a föld elmúlnak, a történelem legkiválóbb, és legmegrendítőbb eseményei is előbb-utóbb a múlt homályos ködébe vesznek, meginognak a legerősebb alapok is, a kegyelem azonban, amellyel Isten lehajol az Ő népéhez, örökké megáll.

Isten kegyelme megáll, mert azt mondta az Úr: „Szövetséget kötöttem az én választottammal, és megesküdtem az én szolgámnak." Isten megbízhatóságán, szavainak igazságán esne csorba, ha kegyelmének szövetségét megváltoztatná, vagy attól eltávoznék. Éppen ezért a kegyelem szövetségére mindenkor bizalommal támaszkodhatunk.

Isten ebben a szövetségben erősíti meg választottait. Nemcsak Istenre nézve áll meg tehát ez a szövetség, hanem azokra nézve is, akiket a kegyelemben részesített. Az Ő lényéből következik, hogy dicsőségét és hatalmát nem tartja meg magának, hanem közli az övéivel.

A mennyei seregek is Isten hűségét hirdetik. Még inkább hirdethetik, és még inkább csodálhatják Isten hűségét az emberek! Hát van-e csodálatosabb, és magasztalásra méltóbb, mint az a hűség, amellyel a szent Isten a bűnbe merült és abba újból és újból visszamerülő ember iránt viseltetik? Aki Isten és a bűnös ember kegyelmi viszonyát szemléli, nem tehet mást, minthogy dicséri Istent szabadító és hűséges voltáért „a szentek gyülekezetében".

Isten nagysága és hűsége a felhőkben is megmutatkozik. A felhők számtalanszor

homályba borítják utunkat, eltakarják szemünk elől a reménység sugarát, „Árny borong a völgyben lenn, hol fáradt lábunk vándorol", utóbb azonban meglátjuk mi is, amit Jób meglátott, hogy „Ő helyezett értelmet" a sötét fellegekbe is.

A felhőkben nincs senki, aki hasonlatos volna Istenhez, mert a felhők mögött is ott van az Ő hatalmas és erős keze, ott vannak megtartásra kinyújtott karjai. Aki átmegy a felhők között, az is dicsőséges megtapasztalásként mondja majd: „Ki olyan, mint az Úr, az istenek fiai között?"

Isten gyöngédsége és szeretete azonban nem homályosíthatja el az Ő szentségét: „Igen rettenetes Isten Ő a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazokra, akik körülötte vannak." A kegyelem, hogy szövetségében hozzánk hajolt, nem jogosíthat fel bennünket arra, hogy könnyelműen járjunk előtte, hanem éppen az Ő kegyelmének, szövetségének kell minket arra kényszerítenie, hogy megtagadva testi kívánságainkat, tisztességben és szentségben igyekezzünk járni az Úr orcája előtt. Mert míg a bűnben vergődővel szemben gyöngéd, a környezetében levők előtt szent és félelmetes. Míg a bűneivel küszködő, a bűnbánat könnyei között sóhajtozó szívhez mérhetetlen szeretettel hajlik le, kemény és szigorú az Ő megváltott népéhez, akik előtte járnak a szolgálatban. Akik hozzá közel vannak, azokban kell megszenteltetnie.

Istennek van ereje ahhoz, hogy az Ő hűségét megtartsa, hiszen nagy Isten Ő, erős, és „seregeknek Istene". Nem olyan Ő, mint az ember, aki sokszor minden jóakarata ellenére hűtlenné, csapodárrá válik, mert nincs ereje megmaradni a hűségben. Isten hatalmas ereje biztosíték számunkra arra nézve, hogy megtart minket hűségének az oltalma alatt.

Amilyen hűséges és gyöngéd a bűneiben vergődőhöz, olyan keményen uralkodik Isten „a tenger kevélységén", és megtöri annak habjait, „amikor 10. vers felemelkednek". Isten a kevélyeknek ellenáll. A kegyelemben való megmaradásunk feltétele tehát az alázatban való megmaradás. Ő ledönti a hatalmasokat trónjaikról, az alázatosokat viszont felmagasztalja.

Istennek hatalma van Egyiptom minden kevélysége felett, a rabszolgatartó, hatalmas Egyiptom felett, amelyik váltig nem mondott le arról a reményéről, hogy a fogságból kiszabadult népet előbb vagy utóbb mégiscsak visszafordíthatja, aminthogy a fogságból szabadult nép is évszázadokon át szívében hordozta a visszakívánkozás ösztönét. Istennek azonban van hatalma megrontani Egyiptomot, sőt a kegyelem szövetségébe vont embert képes hatalmának karjával saját kívánságától is megoltalmazni.

„Tieid az egek, a föld is a tied" - Ő alkotta a világot, minden belevalóval együtt. Vigasztalás ez a kegyelem szövetségében élők számára: ha Istené, akkor hatalma is van felette. Ha szükséges, még az egeket is mozgósítja az övéi megtartására, de a történeti és fizikai eseményeket is úgy irányítja, hogy azok az övéinek az üdvösségét munkálják. Nincs olyan történés a mennyekben, és a földön sem, amely ne a mindenható Úr tudtával, akaratával és céljainak elérése végett történne.

Minden, ami bennünket körülvesz, az Ő teremtése. Hatalma van felettük. Nem úgy, mint az ember, aki alkotásai felett sem képes uralkodni, hanem a technika fejlődésével mind fokozottabb mértékben lesz alkotásainak a rabszolgájává. Ha Isten visszavonja teremtő és mindeneket éltető leheletét, akkor minden, ami most van, újra a semmibe tér vissza.

Észak és dél, a Thábor és a Hermon szintén Isten teremtése, amiképpen az Ő teremtései a mély ségben és a magasságban lévő lelkek, a démonok és a mélység szellemei egyaránt. Aki tehát Isten kegyelmi szövetségének az oltalma alatt áll, azt teremtő hatalmánál fogva ezektől is megvédelmezheti, mert karja hatalommal teljes, keze erős, és jobbja méltóságos. Van hatalma teremtményei felett, és van ereje megtörni ellenállásukat, és sokkal méltóságosabb annál, minthogy közülük bármelyik megronthatná az Ő dicsőségét.

Hatalmánál, erejénél és méltóságánál fogva a királyság egyedül Istent illeti meg. „Igazság és jogosság az Ő királyi székének alapja", igazságosan hajtja maga alá a népeket, jogosan uralkodik a teremtmények felett, mert azok mind az Ő művei, az Ő alkotása. E jelenvaló világon minden uralkodó csak sáfárként, megbízottként gyakorolhatja a királyi jogokat. Isten királyi széke viszont örök; igazságon és mozdíthatatlan jogosságon alapul.

Isten igazsága félelmetes igazság, az Ő jogossága minden ellentmondást elnémító jogosság. Népének fiaihoz azonban kegyelmes és hűséges. Ha kegyelme nem előzné meg igazságát és jogosságát, akkor bűneink, jogtalanságunk miatt eltiportatnánk, megsemmisíttetnénk. Mielőtt azonban igazságával megérkezne hozzánk, kegyelmével karol át, hogy igazságát megigazultan fogadhassuk.

„Boldog nép az, amely megérti az Ő kürtjének szavát." Isten érkezését mindig megelőzik a harsonák. Mielőtt királyságának félelmetes dicsőségében megjelenne, előbb fölhangzik a kürt szava, az Ő kegyelméről és hűségéről szóló bizonyságtétel, és akik a kürt szavára felfigyelve engedelmeskednek a hívásnak, azokra nem borul sötétség, hanem az Ő arcának világosságában járhatnak. Azok az Ő nevében örvendeznek, mert megnyerték az Ő igazságát, és felmagasztaltatnak ebben az igazságban.

A magunk igazságában csak megaláztatnánk, mert minden mi igazságunk olyan, „mint a megfertőztetett ruha", az Ő igazsága azonban olyan, „mint a kelő nap az Ő erejében". Őbenne van az Ő népének az ereje is: „Mindenre van erőm a Krisztusban." Rajta kívül azonban a Fii4,i3 kegyelem szövetségének a részesei is tehetetlenek, és erőtlenek még az akarásra is.

Nemcsak erősségünk, hanem pajzsunk is Ő. Minden erősségünk dacára szükségünk van ugyanis pajzsra. Sohasem erősíttethetünk meg annyira, hogy a sötétség hatalmának a tüzes nyilaival szemben védve volnánk. Szükséges tehát, hogy a nagy Isten, a seregek Ura és mindenek királya pajzs és páncél hűségével és oltalmával vegyen bennünket körül. Ő a mi királyunk, a mozdíthatatlan hűségű, örökké tartó kegyelmű, csodálatos, hatalmas és erős Isten.

A felkent király és szolgái

89. zsoltár 20-38

Ennek a zsoltárnak a 2.0. verstől kezdődő szakasza az eljövendő király dicsőséges országlásáról szól. Isten látásban szólt az Ő kegyeltjének, és engedett betekintést az eljövendő időbe.

A népből választott király, akiről ez a szakasz szól, az Embernek Fia, a fájdalmak férfija, és betegségek ismerője. Ő a mi királyunk, aki mindenben hozzánk hasonló lett, kivéve a bűnt. Ő az, aki az idők teljességében, asszonytól született erre a világra. Nem királyi palotából indult diadalmas királyságának hódító útjára, hanem a betlehemi jászol megvetettségéből. Útja további része is üldöztetésekkel, megpróbáltatásokkal és nyomorgattatásokkal volt tele. Isten azonban felmagasztalta Őt.

Jézus a Szentlélek olajával kenetett fel a királyságra. Amikor magát megalázva a Jordán vizében a bűnösökhöz hasonlóan megkeresztelkedett, maga az Atya tett bizonyságot róla: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm." Az Atya karjai hordozták őt a tőrökkel és veszedelmekkel teli úton, a farizeusok gyűlölködő tőrvetéseivel, illetve a démoni lelkek, az ördög és a halál rontásával szemben. Isten mindenható szeretete vette körül, ezért „nem nyomhatta Őt el az ellenség, és a gonosz ember sem".

Megtiporta ellenségét, diadalt vett gyűlölőin. A démonok pedig, meg a gyűlölködő emberek meg-verten, megszégyenülten kikullogtak el. Megtörte a bűn, a betegség és a halál hatalmát. A megszabadult lelkek pedig boldogan hirdették: mindenekkel jót cselekszik, a némákat beszélőkké, a süketeket hallókká teszi.

Isten hűsége és kegyelme felmagasztalta és megdicsőítette Őt, és újra meg újra megdicsőíti szerelmes Fiát. Megmutatta hatalmát, amikor Lázár koporsója mellett állt, amikor feltámasztotta Jairus leányát, amikor nem tudták Őt elfogni, noha kezeiket rávetették, hogy elfogják. Kénytelen volt mindenki elismerni, hogy hatalma van, hogy nem úgy tanít, mint az írástudók.

Uralkodott a „tenger" felett: amikor a sötétség hatalma felkavarta a tenger hullámait, hogy elveszejtse, felkelt, megdorgálta a habokat, és elmúlt a szél. Még inkább uralkodott az emberi szívek meg A szövetség, amely Isten szájából származik, változhatatlan és örök. Isten nem csal meg, nem vonja vissza szavát, nem változtatja meg határozatait. Akit egyszer megkeresett, azt meg is tartja. Akit egyszer a királyság részesévé tett, annak a fejéről nem veszi vissza a koronát: mindenek felett való, hatalmas és erős a királyi mag, „megáll örökké, 38. vers mint a hold", és az Ő királyi széke, mint a nap.

„Fiaim! Csak énekeljetek..."

Szenci Molnár Albert (1574-1634)

Valljuk be őszintén, sok mai református idegenkedik a zsoltároktól. Ennek nem a zsoltárok az okai, hanem beteg fülünk. Bécs hozzászoktatott minket a sramlihoz, Párizs a sanzonhoz, USA a songhoz, Moszkva pedig a csasztuskához, hogy másokról ne is beszéljünk. Pedig - ezt se hallgassuk el - a 17. és 18. században „jókedvű" atyafiak még a kocsmákban is rázendítettek a zsoltárokra. Nem csúfolkodásból, hanem amikor nagyon elérzékenyültek a jobbfajta nedűktől...

X. Y, az ELTE irodalomprofesszora, aki fél életen át biznisz-elvtárs volt, ámulva írta egyik könyvében, hogy amikor zsoltárolvasás volt soron, ifjú hallgatóit meghatotta azok tartalmilag gazdag, formailag szép szövege. Őt is! - Ugyanis gyermekkorában csak énekelve hallotta a templomban. Magam is találkoztam olyan presbiterrel, aki a kolhozosítás kemény időszakában (azóta szülöttek számára említem, hogy a belépni vonakodókat gumibottal verték a munkásőr elvtársak, és volt, aki egész életére megrokkant...) sírva énekelte a templomban: „Az én lelkem

szép csendesen nyugszik csak az Úr Istenben" - vagy a 65. zsoltár utolsó versszakánál: „Villognak a szép szántóföldek sűrű gabonákkal, a hegyoldalak, mezőföldek szép búzanövéssel..."

Szenei Molnár Albert nagyon kemény korban élt. Igaz, akkoriban nem károm-kodtak alpári módon egyes tévécsatornákban, de a török százezerszámra gyilkolta, vagy vitte rabszolgavásárra a nyugatot oltalmazó magyar nép fiait.

Szenci Molnár Albert nem egy, hanem száz Nobel-díjat érdemelt volna ki, ha ilyen akkoriban lett volna. A 150 zsoltár néhány ezer sorát 100 nap alatt fordította le magyarra. Ugyanis Bocskai István kikényszerítette a bécsi békét, melyet 1606 szeptemberében írtak alá. Ez a protestánsok vallásszabadságát adta vissza. Molnár Albertet sürgette az idő. Ha eljött a szabadság órája, lehessen is élni Isten dicsőségére a szabadsággal. Ő maga sem gondolta volna - mi azonban tartsuk jól számon -, hogy a zsoltárok biztosították azt, hogy a mi korunkban magyarul beszélnek Székelyföldön, Kárpátalján, vagy éppen a budapesti tévében...

Elődei Mátyás király „fekete seregének" vitézei. A sereg feloszlatása után apja a felvidéki Szencen lett molnár. Albert kicsiny gyermekkorában teljes árvaságra jutott. Kis, 12-20 fős gyerekcsapatok kószáltak az országban. Őt a győri reformált iskola fogadta be. Innen Debrecenbe került a kollégiumba, majd a bibliafordító Károli Gáspár fogadta magához. Itt volt az ő egyszemélyes magánegyeteme!

Életének több, mint felét Németországban töltötte. Ugyanis II. Bajazid szultán halálbüntetéssel sújtotta azt, aki nyomdát alapított. Őneki pedig nyomda közelében kellett élnie. Németországban - nehéz körülmények között - a reformáció alapmű-veit fordította magyarra. Kiadta több alkalommal a Károli Gáspár által fordított Szentírást. Latin-magyar szótárat készített, hogy a latin ismeretében magyar tu-dósok haladhassanak a korral. (Vajon miért beszélhetnek Klebersberg Kuno kul-tuszminiszter óta a magyar kulturális fölény adta lehetőségek kiaknázásáról?)....

Az otthoni magányos éneklés egy életen át biztat, bátorít, erőt ad.

Papp Vilmos.

Amivé a mi bűneink tették Őt

89. zsoltár 39- 53.

„De te mégis elvetetted és megutáltad Őt, és megharagudtál a te felkentedre" -

olvassuk a 89. zsoltár 39-dik versében. Érthetetlen ez a vers, és az ezt követő szakasz, ha összevetjük az előző versekben található ígéretekkel. Örökkévaló, mozdíthatatlan királyságról olvashattunk ott, míg ez a rész az el-vettetésről szól. A király életének az a szakasza ez, amikor a keresztfa gyötrelmei között így kiáltott: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?" A mi bűneink juttatták Őt ide. Közte és az Atya között nem volt semmi disszonancia, ami megzavarta volna egységüket, közösségüket. Mégis elvetette és megutálta Őt az Atya; felbontotta vele kötött szövetségét, földre tiporta az Ő koronáját, mert magára vette a mi bűneinket. Ő, aki bűnt nem ismert, bűnné lett a mi bűneink terhe alatt, és a mi bűneink miatt fordította el Isten tőle az arcát. A gyalázat tövisei hullottak rá. Azt, akinek hatalma volt a tenger felett, a démonok felett, hatalmába kerítette a bűn. „Lerontattak kőfalai, romokká lettek erősségei."

A kéz, amely mások sebeit gyógyította, megkötöztetett, a láb, amely utána ment a bűnösöknek, a kálvária útját kellett, hogy végigjárja. Kifosztva és meggyalázva állt bírái előtt, és függött ég és föld között a kereszten. Aki Istenségében elrejtette magát, lemeztelenítve függött a fán. Köntösére sorsot vetettek, ruháján megosztoztak, semmi nem maradt az övé; még az emberi részvéttől és szeretettől is megfosztották. „Zsákmányolták Őt mind az úton járók; gyalázattá lett az Ő szomszédjai előtt". A vele együtt megfeszített is szidalmazta és gyalázta Őt; ellenségei örültek rajta: íme, aki másokat megtartott, nem képes magát megtartani.

„Még fegyverének élét is elvetted, és nem segítetted Őt a harcban. Eltörölted az Ő fényességét, és az Ő királyi székét a földre vetetted." A kereszt lett az Ő királyi trónja, derékba tört ifjúságára a gyalázat bíbora borult. Fájdalommal, szíve mélyéről hangzott a kiáltás: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?" Emberi élete olyan lett, mint a fű. Aki a halálnak parancsolt, a halál markában vergődik. „Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága." Ez az élet most kialszik, halált lát, és nincs, aki megszabadítsa Őt a Seol kezéből.

„Hol van a Te előbbi kegyelmességed, Uram?" - kérdezhetnénk, ha nem tudnánk, hogy bűneink büntetése van rajta, hogy sok népnek gyalázatát hordozza keblében. Isten szövetsége mindazonáltal változhatatlan és örök, mozdíthatatlan és erős. Nem rövidültek meg az Ő karjai, nem fogyatkozott meg népe iránti hűsége. Éppen ott, a kereszt gya-lázatában, a szenvedő király pokoli gyötrelmeiben mutatkozik meg népe iránt való végtelen hűsége és nagy szerelme. A mi bűneink büntetése van rajta, a mi gyalázatunkat hordozza keblében, értünk, helyettünk függ a keresztfán. Istentelenségünk terhét, Isten elleni lázadozásunk bűnét Őrá vetette az Úr, azért szenved, azért gyötrődik. A mi bűnünk, a mi törvényszegésünk

juttatta keresztre, a mi álnoksá-gunk állt közé és Isten közé, hogy leszakassza Őt az Atya szívéről.

Mozdíthatatlan és örök a szövetség, amelyet népével kötött az Úr. Éppen a kereszt gyötrelmei között látszik meg a legvilágosabban, ezért, aki ott szemléli Őt, nem tehet mást, minthogy így szóljon: „Áldott legyen az Úr mindörökké! Ámen és Ámen."

Szomjazó szív, nézz a kereszten szenvedőre! Szíved égő szomját, lelked sóvárgó vágyát az Ő szerelme töltheti be egyedül. Ő veszi le rólad bűnöd nyomasztó terhét, Ő ad neked minden értelmet felülhaladó békességet: Jézus, a Krisztus!

ÚTBAN HAZAFELÉ

Esztendeink száma

„A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő..." (Zsolt 90,10/a)

Isten földi tartózkodásunk idejét is kimérte. Egyikünkét rövidebbre, másikunkét hosszabbra. Az átlagos legmagasabb életkor, mint a zsoltáros is megállapítja, a hetven esztendő, vagy ha följebb, a nyolcvan. Még azt is hozzáteszi: „nagyobb részük nyomorúság és fáradság, a mely gyorsan tovatűnik, mintha repülnénk". Majd azt a kérést adja ajkunkra: „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk". Az aránylag rövid zsoltár, amely „Mózesnek, az Isten emberének imádsága" címet viseli, azzal a kéréssel fejeződik be: „legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!" (17.). A zsoltáros lelke előtt az lebeg, hogy ezt az időt mindvégig szorgos munkával töltsük el. Mélységes igazság rejlik ebben. Nagy baja az emberiségnek, hogy a holtig tartó munka nem sok emberre nézve tűnik föl kívánatosnak. Ezt szívesen átengedik embertársaiknak, hasonlóképpen a munka nehezét is, őket inkább a munkabér kérdése érdekli. Sok baj támad ekörül sok közösségben.

Térjen nevedre dicséret, dicsőség, Atyánk, hogy földi életünk idejének megállapítását Magadnak tartod fönn és nem adod ezt tudtunkra előre. Az erre gondolás megkötözné egész világunkat. Taníts, Uram, úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. Legfőképpen arra taníts, hogy igyekezzünk időnket buzgó munkában eltölteni! Mindvégig munkálkodó Egyszülöttedért hallgass meg

minket! Ámen.

„Bár vétkem súlya nagy, Mégis hozzád jövök: A bűnnek gyűlölője vagy, De kegyelmed örök." (Énekeskönyv 461. é. 2. v.)

Énekeljetek új éneket

98. zsoltár

Új ének csak új szívből fakad. Bármennyire új legyen egy ének, bármennyire hirdesse Isten dicséretét, nagyságos dolgait, üressé válik olyan ajkon, mely mögött nincsen Szentlélek által megújított szív. Ahhoz tehát, hogy „énekeljetek az Úrnak új éneket", elsősorban új szívre van szükség. Az evangéliumi gyakorlatok önmagukban nem szentelnek meg. Azzal, hogy valaki evangéliumi éneket énekel, nem lesz az új élet birtokosává. Azáltal a puszta tény által, hogy valaki az igét olvassa, vagy szavait ajkára veszi, még nem lesz megáldott emberré. Hogy az ige bennünk igévé legyen, hogy új ének fakadjon ajkunkon, új szívre van szükség. Van-e már új szíved? Aki újra és újra szembe találkoztál Isten igéjével, akihez annyiszor szólott a Szent, csodálatosan és tisztán, kaptál-e új szívet, vagy még mindig a régi szívvel akarsz új éneket énekelni? Mi kor Isten Szentlelke a szívemet megújította, újak lettek számomra a zsoltárok és dicséretek, amelyek addig egészen távol állók, idegen énekek voltak. Azután pedig a lélek újsága és elevensége csapott meg belőlük. Van-e új szíved, vagy a régi kő szívhez szól a felhívás, hogy énekeljetek új éneket?

Új szíve annak van, aki megtapasztalta Isten jobb kezének, szentséges karjának, Jézusnak szabadítását, amely az egész világ előtt nyilvánvaló. Van az Istennek sokféle szabadítása. Kisebb, nagyobb szabadításait megtapasztaltad elmúlt életedben. Talán sok ilyen szabadítása van, sokról tehetsz bizonyságot. Lehet, hogy egész életed ezzel van kirakva, áldott, tündöklő út van a hátad mögött, emlékoszlopokkal megrakva, melyekre fel van vésve, hogyan és mi módon szabadított meg Isten. A bizonyságok fellegei vesznek körül. Ezek azonban nem olyanok, amelyek

az egész emberiség előtt nyilvánvalók, melyekben az egész emberiségnek megindulhatna a szíve. Van azonban az Istennek olyan csodálatos szabadítása, mely minden ember előtt megjelentetett, és igazsággá lett, és kitörülhetetlen örök emlék: az a megváltás, amelyet a golgotái kereszten vitt véghez. Új szíve csak annak van, aki Istennek ezt a szabadítását átélte. Istennek más természetű szabadítását lehet kemény és kevély szívvel magadévá tenni. Vannak emberek, akiket Istennek nagy szabadításai keményebbekké tettek Istennel szemben, a maguk igazságát tették még áttörhetetlenebbé. Isten sok áldása megkeményítette és elbizakodottá tette szívüket Istennel szembe. Azt gondolják, Isten tartozott nekik, így szólnak: nem vagyok olyan ember, mint más, nem cselekszem olyanokat, mint más, nincsenek életemben olyan rútságok, mint mások életében vannak.

Aki pedig Istennek a Golgotái kereszten végzett nyilvánvaló szabadítását tapasztalta meg, egész életére emlékezetessé válik. A kereszten való szabadítás, ugyanis a bűnből, posványból, mocsokból való szabadítás. Aki ezt a zsoltárt végigolvassa, rá kell jönnie, hogy csodálatos lehetett, amit a zsoltáríró átélt. Nagy szabadítást tapasztalt. Ezen a zsoltáron keresztül áramlik, minden sorából kicsendül a szabadítás felett érzett öröm. Nagy mélység volt, ahonnan Isten kihozta őt, nagy szükség, nyomorúság, ahová a kegyelem érette lehajolt.

Mi lehet az a nagy nyomorúság, szükség és mélység, ahonnan olyan csodálatosan szabadította ki Isten? Vannak az életben mélységek. Nagy mélység az, amikor valaki az anyagi szükség és végső kétségbeesés szélén áll. Vagy amikor megtapasztalja, hogy a fizikai fájdalmak gyötrő árjából mentette ki Isten. A fizikai nyomorúság olyan mélységekbe vezetheti az embert, melyekbe majdnem beleszakad élete, úgy érzi, a verem szája mindjárt bezáródik felette, de nagyobb, erősebb bilincs és sziklabörtön nincs, mint a bűn börtöne, a bűn bilincse, a bűn mélysége. Ahhoz, hogy Isten szabadítását megtapasztalhasd, és új ének zengjen ajkadon, először bűnössé kell lenned. Annak, hogy Isten áldásai nem áradhatnak ki olyan mértékben életünkben, hogy nem csendülhet meg így ajkunkon a zsoltár, mint a zsoltáríró ajkán megcsendült, az a magyarázata, hogy nem tudunk úgy odaállni Isten elé, mint igazán bűnösök, akiken a bűn úgy elhatalmasodott, mint a poklosság. Van egy énekünk: „rajtam a bűn elhatalmazék." Azt jelenti ez, hogy hatalmat vett a bűn. Ezzel szemben nekünk vannak bűnfoltjaink, poklosság foltjaink, de nem lettünk még egészen poklossá, bűnössé. Ezért nem olyan kétségbeejtő a szükség, a megváltás utáni vágy. Aki ugyanis odáig jutott, hogy bevallja, egészen bűnös, ahhoz feltétlen elérkezik Isten szabadítása. Azért érkezik el, mert megemlékezik Isten az Ő kegyelméről. Isten szabadítását csak azok élik át, akik átélték a bűn mélységét, hozzájuk érkezik a kegyelem. Akik elvárják Isten szabadítását, úgy gondolván, hogy Isten tartozik nekik ezzel, azokat Isten magukra hagyja, és kevélységükben megkeményíti. E tekintetben

nincs kivétel megtértek és meg nem tértek között. Ne gondolja valaki, hogy őt keresztyén múltja képessé teszi arra, hogy kevésbé kemény bilincset verjen rá a bűn. Sőt, minél régebbi keresztyén múlt van a háta mögött, annál vastagabb sziklafalat akar építeni körülötte. Istennek nagyobb kegyelmére van szükség egy hívő megőrzésére, mint egy hitetlen megmentésére. Sokkal nagyobb dolog megmaradni keresztyénnek, mint kimenteti hitetlen életedből. Abban tévednek a hívők, mikor azt gondolják, hogy ők már túl vannak a visszaesési vonalon, vagy legfeljebb még egy kis tákolásra van szüksége életüknek. Megvan az indítási energia, csak a súrlódási energia legyőzésére van már szükség, és elfelejtik, minden lépéssel nagyobb a mélység vonzása, a visszaesési veszély. Minél mélyebben tekintünk bele Isten tengerébe, annál nagyobb és mélyebb hullámokat vethet ez a tenger. Isten csak azért váltott meg téged, és tart a szabadságban, mert megemlékezett és megemlékezik az Ő kegyelméről.

És megemlékezik az Ő hűségéről. Csodálatos ez a kijelentés. Isten szíve felgerjed, fájni kezd, mert a bűnben vergődő ember kínlódik. Isten megemlékezik a kegyelméről, a szeretetről, mellyel szerette az embert, és akkor odafordul *hozzá.* Az ember talán azt gondolja: végem van, elvesztem, nincs, aki felvegye sorsomat, nincs, aki törődjön velem, aki irgalommal hajoljon le hozzám, nincs, aki kezébe vegye didergő szívemet, fázó lelkemet betakargassa. És egyszer csak Isten megemlékezik az Ő kegyelméről, és ahol nem vártad, nem gondoltad, nem sejtetted, hozzád hajol. Megérkezik a csodálatos szabadítás, és lehull rólad a bilincs. Lehet, hogy égő kemence perzseli, gyötri szívedet, szörnyű kísértések fenyegetnek elnyeléssel, de egyszer csak megszabadultál, mert megemlékezett Isten az Ő kegyelméről és Izrael házához való hűségéről. Tudod, miért lehetsz bűneidtől szabad? Tudod, miért van megmosódás, megtisztulás? Mert hű az Isten, nem másért. Mit gondolsz, miért áll meg mozdíthatatlanul a kereszt? Hányszor megtagadhatta volna szeretetét az Úr Jézus az úton, míg odáig jutott, hányszor abbahagyhatta volna a váltság munkáját. Ha a veszekedő tanítványokra nézett, vagy a hűtlen meggyógyítottakra, akik nem voltak ott a kereszt alatt, vagy azokra, kik megtagadták, elárulták, szétfutottak, akkor nem adta-e neki a sötétség hatalma újra és újra a tanácsot, hogy nem érdemes, nincs értelme, minek végigjárni a kereszt útját? A getsemánéi kertben végigizzad, mert elvonul tekintete előtt a mai nap is, amikor Isten gyermekei nem járnak hivatásukhoz méltón. Azért izzadt vér-cseppeket a Getsemánéban, mert újabb és újabb harcot kellett vívnia, hogy véghezvigye a szabadítást. Noha kilátástalan volt a jövendő, reménytelen az én életem és a te életed, mégis végigjárta ezt az utat, mert megemlékezett az Ő hűségéről. Isten szíve újra feldobbant a régi szeretettel.

Nem tudná megmondani senki, hogy a tékozló fiú atyja hány hónapon vagy esztendőn keresztül járt ki várni a fiát, hányszor nézett eredménytelenül a

távolba, hogy nem tűnik-e fel fiának alakja, hányszor mondhatta a nagyobbik fiú, hogy minek, nem érdemes, úgysem jön haza, mi értelme van még várni őt vissza. Hányszor hajtotta csüggedten álomra a fejét, hogy ma sem érkezett meg. Másnap mégis újra feldobbant a szíve és megemlékezett az Ő hűségéről. Isten megemlékezik az Ő hűségéről, és most megint nem tud mást tenni, mint készíteni szabadítását, odahajolni nyomorult életedhez, megemlékezni rólad, hogy nyomorúságban és szükségben vagy.

Akik Istennek ezt a szabadítását megtapasztalták, azoknak szívéből így csendül fel az ének. Van ebben a zsoltárban egy nagy missziói gondolat, így kezdődik: „Énekeljetek az Úrnak... " és így folytatódik: „Vígan énekelj az Úrnak te egész föld." Aki egyszer Isten szabadítását megtapasztalta, nem nyugszik bele, hogy mások megkötözöttek, vagy ha megtapasztaltad, hullanak a könnyeid amiatt, hogy mások még sírnak. Ha megtapasztaltad, mit jelent tiszta ajakkal járni a világban, akkor fáj, hogy mások még káromolják Istent. Isten gyermeke nem nyugodhat bele, hogy a házban, ahol lakik, vannak emberek, akik nem ismerik el Jézust Úrnak és Megváltónak. Szívedben ott kell lennie a gondolatnak, hogy vígan énekelj, te egész föld. Ne káromkodás hangozzék, ének töltse be a földet, trombiták, a hárfák, az éneklő szerszámok azt hirdessék, hogy: dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás az Úrnak. Isten gyermeke nem nyugodhat bele, hogy van még hárfa, orgona és ének, amit más dicsőségére zengetek. Olvastam egy fiatalemberről, aki a tengerpart közelében lakott. Egyszer azt jelezték, hogy egy hajó hajótörést szenvedett a közeli sziklákon. A hajótöröttek a sziklákon vergődnek és elnyeléssel fenyegeti őket a dagály. Beúszott, és kihozott egyet, kihozott kettőt, ötöt és nyolcat, akkor elájult. Mikor magához tért, újra menni akart, barátai vissza-tartották, ő azonban nem engedett, ismét kihozott néhányat és újra elájult. Erre megint azt mondták: nem menj már vissza. Ő azonban újra csak ment. Mikor tizenhetet kihozott, végképp nem volt ereje beúszni. Nyugtalanságában barátai egyre vigasztalgatták, nézd, hiszen tizenhetet mentettél meg. Ő erre így felelt: de még mindig maradtak ott. Isten gyermekei sem nyugodhatnak meg abban, hogy még vannak emberek, akik nem ismerik Isten szabadítását. Hogy hajtod nyugodt álomra a fejedet, mikor tudod, hogy vannak még, akik a bűn rabjai? Te hiszel és örvendezel, vidám szívvel jársz, énekelsz, imádkozol, közben bűnösök vesznek el. Szorongassa szívedet, hogy: énekeljetek az Úrnak, vígan énekelj, te egész föld. Ne legyen kürt, mely nem Istennek énekel. Mely nem azt zengi, hogy az Úr a király. A szív szakadjon meg, az élet száradjon el, mint a gyökeret vesztett fa, minthogy belenyugodjék abba, hogy van ének, mely nem Istent dicséri és magasztalja. Harsogjon a tenger és minden benne való hirdesse, hogy milyen csodálatos és hatalmas az Isten. Énekeljetek az Úr előtt, mert eljön. Tudod, hogy a missziói gondolatnak mi a legsürgősebb inspirációja, mi a legbensőbb kény-szer, amely űzi, hajtja Isten gyermekét a missziói szolgálatra? Az a tudat, hogy

„az Úr eljön". Hiába szeretnék elnapolni ezt a dolgot, az Úr eljön. Az Úr közel. Megítéli a földet. Ne felejtsétek, akik az Úr munkájában álltok, hogy az Úr eljön. Az Úr dübörög az ajtón és mondja: „íme, az ajtó előtt állok és jel 3,20 zörgetek." Mi lenne, ha most betoppanna hozzád? Egyszer váratlanul rád nyitja az ajtót, odalép hozzád és ezt mondja: kövess. Lehet, hogy nem lesz időd elbúcsúzni még azoktól sem, akiket a legjobban szeretsz, nem lesz időd megmagyarázni, hogy a következő percben mit akartál tenni, nem tudod megmondani, miért vannak asztalodon a holmik előkészítve. Egyszer az Úr Jézus betoppan váratlanul hozzád, nem lesz módod eltüntetni az írásokat fiókodból, nem lesz alkalmad rendbe hozni rendezetlen kérdéseket. Szíved hidegen járt el mások mellett, ajkad megrágalmazott másokat, keserűség, gyűlölség van a szívedben. Jaj, ha nem lesz módod rá, hogy helyre hozzad!

Az Úr eljön. Azt mondja a zsoltáríró, hogy „énekeljetek az Úr előtt, mert eljön". Kérdezi tőled a Szentlélek Isten a csendben, mely a szívedben van most, hogy, ha most jönne az Úr, mi történnék. Mondd meg, nem volna-e kellemetlen, ha most betoppanna hozzád Jézus? Adja meg Isten kegyelme, hogy ne okozzon meglepetést, hanem úgy állhass előtte, mint aki átélte az Ő szabadítását, és aki a szabadítás feletti örömében vígan énekel az Úrnak. Szorongassa szívedet a vágy, hogy minél többen vígan énekeljenek az Úrnak.

Szolgáljatok a szent Úristennek
99-100. zsoltár

A 99. zsoltár alapja ez, hogy szent az Úr. Ezen az alapon nem énekelhetnénk elég éneket az Úrnak. Lelki ébredésünknek egyik nagy fogyatékossága abban mutatkozik, hogy míg van egy sereg sóvárgás és vágy, és született sok hívogató ének, és van kívánkozás a mennyei hajlékok után, alig van dicséret, hálaadás és magasztalás. Az istendicséret nagyságának hirdetése kevéssé van ott még Isten gyermekeinek ajkán is. Megfigyeltem imaközösségekben, hogy mikor arról van szó, hogy most dicsérjük az Urat, hogy dicséretmondás fakadjon a szívünkben, szánkon, akkor milyen hamar elhallgattak az imádságok, milyen kevés dicséret fakadt az imádkozok ajkán. Ennek a magyarázata, hogy nem látjuk teljességében, hogy milyen szent, milyen dicsőséges, milyen hatalmas az Isten.

Szent az Isten az egekben. „Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek, kerubokon ül, remegjen a föld." Zsolt A zsidó hit szerint a kerubok között lakozott Isten a szentélyben. A szövetségi ládát, amely a templomban a szentek szentjében volt elhelyezve, két, arccal egymás felé forduló angyal fedte be szárnyaival és a kijelentés szerint ott lakozott az Isten, az volt az a rejtett hely, ahol lakozott a

sekina, a titokzatos köd, amely a pusztában vezette népét, éjjel tűzoszlopban, nappal ködoszlopban. Abban a ködben, homályban lakozott Isten, félelmetes szentségében.

Isten szent az egekben. Mióta a kárpit kettérepedt, Isten ott van a szemeink előtt a maga dicsőségében, gazdagságában. Mióta a mennyet nem zárja el előlünk, mint sziklafal, a törvény szigora, hanem Isten szíve megnyílt számunkra, kijelentés érkezett a dicsőségből, azóta is azt látjuk, hogy Isten szent az egekben. „Méltó a megöletett bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet és áldást." Az egekben jel 5,iz a mennyei seregek tudatában vannak, hogy szent az Isten. Mikor a Jelenések könyve betekintést enged a mennyekbe, látjuk, hogy a királyi székek előtt álló vének, hatalmasságok, fejedelemségek lerakják koronájukat a porba Isten dicsősége, szentsége előtt, és úgy hódolnak neki. Miért fontos tudnunk, hogy szent az Isten? Azért, mert mi a mennyekbe, az egekbe készülők serege vagyunk. Akik itt vannak, vagy bárhol hallgatják Isten igéjét, akár egyéni csendességben, akár közösségben, azért hallgatják, mert a mennyekbe készülnek. Nem csak szórakozásból, vagy időtöltésből, hanem mert többen akarnak róla tudni. Ha mennyekbe készülő lélek vagy, légy tudatában hogy Isten szent az egekben, a Ő szentsége tölti meg a mennyei dicsőséget annyira, hogy a Jelenések könyve arról tesz bizonyságot, hogy nem megy be oda semmi tisztátalan, csak akik megmosattak a Jézus Krisztus vére által.

Isten szentsége azonban valóság akar lenni a jelenvaló világban is. Nem csak a mennyeket akarja betölteni Isten szentsége, hanem azt akarja, hogy a törvényhozásban és a föld minden területén, még a föld mélységeiben is terjedjen el, legyen nyilvánvalóvá, valóságossá az Ő szentsége. Nem egy önmagába visszahúzódó szentség, hanem hódító szentség akar lenni, azt akarja, hogy mindenki és minden hely megszenteltessék. Nem nyugodott Isten bele, hogy a földön a szentségtelenség lett úrrá. Nem arról van szó, hogy Isten úgy vette el a világról a kezét, hogy soha többé rá se akarja tenni, vagy, hogy átadja a földet az ördögnek, és már nem törődik tovább azzal, hogy mi lesz. Isten nem nyugodott bele, hogy szentségtelenség uralkodott el a földön, hanem azt akarja ma, hogy az Ő szentsége uralkodjon a világon. Isten nem nyugodott bele, hogy életednek bizonyos pontjaiban nem uralkodik az Ő szentsége. Isten Szentlelke azért van e világban, hogy szentségét minden területen uralkodóvá tegye. Szentségének megnyilatkozása kétféle irányú. Vagy olyan irányú, hogy megemészt, elpusztít, vagy olyan irányú, hogy megelevenít, megújít, felemel a porból. Ahol engedetlenség, bűn van, a bűnnel való közösség, ott Isten szentsége megemészt. Ahol pedig Isten iránti készség van egy szívben, ott Isten kegyelme megtisztít, megelevenít és megújít. Ahol hódolat van vele szemben, ott kegyelemben nyilatkozik meg az Ő szentsége. Akik tisztességet adnak neki, akik magasztalják az Urat, kik leborulnak az Ő

lábainak zsámolya előtt, akik, mint Mózes, Áron vagy Sámuel, segítségül hívják az Urat, azok úgy tapasztalják meg Istennek szentségét, hogy megtartó szentség, így tapasztalta meg Mózes és Áron, mikor Kóréh, Dátán és Abirám fellázadtak ellenük, ők leborultak Isten előtt és megtartattak, amazokat pedig elevenen nyelte el a pokol. Amikor Sámuel segítségül hívta az Urat, a filiszteusok serege elfutott, megveretett, szétszóratott, Sámuel pedig Isten hatalmas prófétájává lett. Akinek szívében hódolat van, azzal szemben így nyilatkozik meg az Isten szentsége, ellenségeit pedig megsemmisíti. Az a kérdés, te milyen indulattal állsz Isten előtt? Milyen készség van szívedben? Isten a jelenvaló pillanatban is azt nézi, ami a szívedben van. Szentsége megemészthet, eltörölhet, bármilyen kegyes öltözetben állsz előtte, ha szívedben nincs meg a készség az Ő akaratának cselekvésére. Viszont, ha ott van szívedben a készség, noha rútak a cselekedeteid, Isten szentsége megszentel és megdicsőül benned.

Ahol szentségével szemben ellenállás van, ott Isten bosszút áll. Amennyire kegyelmesen mutatkozott meg Isten szentsége, mikor tűz és füstoszloppal vezette népét, olyan ellentétes volt akkor, amikor népe hitben ellenállt, vagy kételkedés támadt szívükben. Amikor így szóltak: valóban jó a föld, szemrevaló, kívánatos, jó lenne ott lenni, csakhogy Anákok fiait láttuk ott és nem ajánlatos a harcot felvenni velük, akkor Isten bosszút állott a nép hitetlenségével, keménységével szemben. „Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad." „Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni." Az egészen újkori lelki ébredések során is megrendítően mutatkozott meg Isten szentsége. Szörnyű dolog, mikor Isten mint bosszúállás Istene mutatkozik meg. Nemzeti történelmünkben, az elmúlt háborút megelőző években százezrekhez szólt az evangélium. Budapesten közel félmillió evangéliumi röpiratot osztottunk szét az utcákon, és több százezret az egész ország területén. Falun, városon hangzott az evangélium, hallgatták ezrek és tízezrek, és az emberek szíve kemény maradt. Mentek tovább ki-ki a maga „szántóföldjére", „kereskedésébe", nem vették tudomásul a meghívást, nem alázkodott meg szívük, és bekövetkezett a bosszúállás. Szántóföldek parlagon maradtak, a jószágok martalékul lettek az összegyűjtött kinccsel, elpusztultak, elégtek, megsemmisültek, kiégett üzletek, tönkrement gazdaságok beszéltek róla, milyen bosszúálló tud lenni Isten, mikor valaki ellenáll az Ő hívásának.

A jelen pillanatban a te szívedről van szó. Nem kell-e Istennek bosszút állnia a te szíveden is? Hóseás által így szól Isten Szentlelke, „mint a kölykétől megfosztott medve, rárohanok és feltépem szíve borítóját". Milyen megrendítő képe Isten HŐS 13,8 bosszúállásának. Isten a szívedig akar jutni. Nem tudom, mivel van eltakarva, mivel keményítetted meg. Hogy Isten téged megelevenítsen, kényszerül feltépni szíved borítóját, ami útjában áll, mert nem nyugszik bele, hogy ezen a földön

szentségtelen területek vannak a te szívedben is. Nem nyugszik bele, hogy nem Ő uralkodik szívedben.

Jellemző még az, hogy Isten bosszút áll az ő hiábavalóságaik miatt. Sokszor arra hivatkoznak emberek, hogy de hiszen ez nem bűn, amit én cselekszem. De hiábavalóság. Újra és újra ilyen vita szokott támadni ilyen kérdésekben. Tessék nekem megmagyarázni, hogy mi bűn van abban, hogy én ilyen meg ilyen szórakozással töltöm az időt. Vagy mi bűn van abban, hogy én így vagy úgy fésülködöm, vagy pedig erre vagy arra költőm a pénzemet. Ezzel semmi bűnt nem követek el. Isten igéje azonban azt mondja, bosszút állok az ő hiábavalóságaikért. Isten ugyanis nem hiábavalóságokra hívott el téged, nem hiábavalóságokra adott időt, pénzt, erőt, ezért bosszút áll a te hiábavalóságaidért. Megdöbbentő, mikor arról beszél, hogy majd lesz a felfodrozott haj helyén büdösség, és megfosztom Izrael leányait a lábcsengőktől, kösöntyűktől - mikor eljön az Ő bosszúállása. Mikor Isten dicsőségére használhatnád ki idődet, nem töltöd-e el úgy, hogy majd Isten kényszerül bosszút állni? Mikor Isten dicsőségére költhetnéd a pénzed, nem költöd-e hiábavalóságokra úgy, hogy Isten kényszerül bosszút állni érte? így szól: „boruljatok le az Ő szent hegyén, mert szent az Úr, a mi Istenünk." Két irányban mutatkozik meg szentsége a legcsodálatosabb szent hegyen, a Golgotán, ahol arról beszél Isten Szentlelke, hogy íme így haragszik Isten a bűnre, így bünteti meg a bűnt még akkor is, ha az Ő szerelmes Fiában találtatik meg, amit magára vett a világ megigazításáért. Isten haragja irtózatos a szent hegyen. Szerelmese testben, lélekben rettenetes kínt szenvedett, szíve beleszakadt a bűn hordozásába. Isten szentségének haragja kiáradt reá. Leszakadt atyjának szívéről. Isten szentsége letaszította a mélységbe. A poklok mélységeit kell megjárnia, mert szent az Isten. De nézd, ezzel szemben milyen csodálatosan mutatkozik meg Isten megelevenítő szentsége a Golgotán.

Ott talál a bűnös gyógyulást, a tisztátalan szíved megtisztulást, bűneidből megigazulást, bocsánatot. Bűnösök, a Golgotára jöjjetek, mert ott szent az Isten, ott ér el és szentel meg, mert az Ő szent hegyén megrendítő, hogy hogyan haragszik Isten a bűnre, és az Ő szent hegyén megrázó, hogy hogyan szereti Isten a bűnöst. Boruljatok le előtte az Ő szent hegyén, a Golgotán. Isten azt akarja, hogy az övéi szentségben járjanak e világon. Szentséges öltözetekben és a hajnalpír méhéből legyen az Ő ifjainak harmatja. Azt akarja, hogy az Ő népe szentségben szolgáljon, hirdesse dicsőségét és magasztalja az Ő nagyságos dolgait. Van e világban nagyon sok szolgálat. Valaki elmondta, hogy a hadifoglyok között az orbáncos és flektífuszos osztályon szolgált, de bármilyen hűségesen szolgált, mégis hiányzott a szolgálat igazi szentsége és öröme. Mert emberi erőfeszítésből és akaratból

szolgál. Más az, amikor valaki azért szolgált, mert találkozott valakivel a Golgotán és annak szentsége késztette rá. Csak aki így szolgál, az érti meg a századik zsoltár kezdő sorait: „szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel és menjetek eléje vígsággal." Aki találkozott a kereszttel, annak öröm, készség, vidámság, hálaadás van a szolgálatában. Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel! Vajon te, aki szolgálsz, hogyan szolgálsz? Mikor előveszed az igét, kényszeredetten veszed elő? Mikor valaki előtt bizonyságot kell tenned, nem kényszeredetten nyílik-e az ajkad? Mikor valaki terhét magadra veszed, nem kényszeredetten teszed? Ahelyett, hogy hálaadással, vigadozással tennéd, mert láttad őt a Golgotán szolgálni, láttad Isten szentségét megnyilatkozni.

A lélekből fakadó szolgálat örömteli szívből fakad. Nem kényszeredett, nem igavonás, mint mikor a fáradt ló jól tudja, hogyha nem húz, akkor odacsapnak rá az ostorral, és kényszeredetten belefeszíti szügyét a hámba, noha párázik és izzad, mégis húz, mert fél az ostortól. Örömteli gondolat a szív készségén és nem az ostor nyomán fakad.

Aki így szolgál, annak van egy csodálatos meg-tapasztalása: az én gondom az Istené. Arról kell bizonyságot tennem, hogy mikor a szolgálat terhe, gondja rám szakadt, mindig azért szakadt rám, mert magam hordoztam a szolgálatot. Mikor azon¬ban szívem érintkezésben van a Golgotával, akkor nem tudok mást mondani én sem, mint azt, hogy: „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten, Ő alkotott minket... és az Ő népe és az Ő legelőjének juhai vagyunk". Énnekem egy gondom van, hogy szolgáljak. Az asztalt megteríteni nem a szolgának, hanem a gazdának gondja. Visszaemlékszem azokra az időkre, amikor kora hajnalban mentünk aratni, jött az étkezés ideje, nem azon törtük a fejünket, hogy lesz-e mit enni, mit főzzünk, hanem valaki azt mondta, hogy a kukoricás kas tetejére fel van téve a mosdótál, lehet ebédelni. Ez volt a jel, mert ez kilátszott a földekre. Nem volt más gondunk, csak az, hogy a kaszás rendbe rakja a gabonát, a képes kévébe rakja és összekösse. Hogy lesz-e ebéd és mi lesz, az a gazda gondja. Vagy mikor az eke után jártunk a barázdában, vert az eső, és amikor hazaértünk, ott volt a párolgó étel az asztalon. Megint a gazda gondja, nem az én gondom, aki az eke szarvát fogom. Tudd meg, hogy az Úr az Isten, Ő alkotott és az Ő legelőjének juhai vagyunk. Nem a bárány gondja, hogy legyen legelő, hanem a pásztoré. Nem az én gondom, hogy legyen mit ennem, ruházkodnom, hanem a gazdámé. Mikor a béres elkezd gondolkozni, vajon megadja-e ősszel a gazdám a pár csizmát, amit megszolgáltam, az már rossz jel, mert nem bízik a gazdájában. Ha mi azon töprengünk, nyugtalankodunk, hogy mi lesz holnap, akkor kérdezem, a gazda megbízhatatlan, vagy mi vagyunk haszontalanok? Azt hiszem, nem kell megfelelnem, mindenki megfelel önmagának. El ne felejtsd, hogy az Ő legelőjének juhai vagyunk. Aki egyszer a kereszttel indult szolgálni, az tudja, hogy Isten az Ő tulajdon fiának nem kedvezett, hanem

mindnyájunkért odaadta, és ha ennyire szeret engem, egy darab kenyér, vagy egy öltözet ruha erejéig csak szeret még.

Az Úr szolgálata mindvégig össze van kötve az Ő dicséretével. Aki lélek szerint szolgál, nem tud mást, mint magasztalni az Urat, áldani az Ő nevét. „Menjetek be kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel, adjatok hálákat neki, áldjátok az Ő nevét." Aki lélektől és kereszttől kiindulva szolgál, annak ajkán ott van a dicséretmondás és Istennek magasztalása. Ennek a dicséretnek kiapadhatatlan örök forrása Isten kegyelme és hűsége. A szolgálatban tapasztalod majd meg kiváltságképpen Isten kegyelmét. Amikor apámmal együtt dolgoztam, ismételten előfordult, hogy vagy kivetett az eke a barázdából, vagy nehezebb volt a kéve, amit fel akartam rakni a szekérre, mint én magam, vagy félreraktam a szekeret, de sohasem történt meg, hogy apám azért elzavart volna hazulról. Ha az volt a vége, hogy kivetett az eke, azt mondta, eredj csak fiam, majd én visszaállítom. Ha nehéz volt a kéve, engedd csak el a villa nyelét, majd én feladom. Mindig nagy volt az O gyengéd szeretete. Ezt tapasztalom mennyei atyámnál is. Csodálatos hálára indító ez a szolgálatban. Bizony, sokszor kivetett már az eke a barázdából, a lovak megvadulva vitték tovább az ekét, én meg ott maradtam bevert orral, de mennyei atyám mindig idejében lefékezte a lovakat, és visszaadta kezembe, hogy most aztán szánts tovább. Mindig hűnek bizonyult hozzám.

Ez az én csalárd, csapodár szívem sokszor hűtlen volt, sokszor otthagytam a rám bízott jószágot és nem őriztem, sokszor a mások szőlőjére vigyáztam, nem a magaméra, az én bűneim szőlőjének őrizőjévé tettek engem, de az Isten hű maradt hozzám végig. Azért nem tudok mást mondani, mint magasztalni Őt.

Szentlélek Isten által felhívom figyelmedet arra, hogy magasztald a mi Urunkat Istenünket, borulj le az Ő szent hegyén, mert szent az Úr, a mi Istenünk. Mind a kegyelmére, mind a hűségére nézve az a szent hely, a Golgota a legcsodálatosabb, ahol szentségében, dicsőségében, szerelmében, irgalmasságában olyan csodálatosan hajolt le hozzánk Isten. Magasztaljátok az Urat az Ő csodálatos hegyén, a Golgotán!

Legyen az Úr életem fölött

101. zsoltár

Ez a zsoltár tulajdonképpen a királyi család belső életének a leírása,

bizonyságtétel arról, hogy milyennek kell lennie az Istentől választott király családjában a belső lelki életnek. Miután pedig valamennyien királyi papság és szent nemzet vagyunk, egyenként mindannyiunkra vonatkoznak azok a kijelentések, amelyek itt le vannak írva. Környezetünkben, családi életünkben és általában ameddig egyéni életünk határa kiterjed, ezeknek a lelki szempontoknak kellene érvényesülniük.

Az a leglényegesebb megismerés, hogy a kegyelem és az igazság az a két pont életünkben, amelyek között az egészséges lelki élet fejlődhetik. János evangéliuma i. fejezetében az Úr Jézust így jellemzi Isten Szentlelke: teljes vala kegyelemmel és igazsággal. Ő volt ugyanis az, aki e két végső pont között az isteni mértéknek teljesen megfelelően tudott járni. Az ő életében a kegyelem és az igazság teljességre jutott. A mi életünkben pedig vagy mindkettő szűkében van, vagy eltolódunk egyik irányba. Vagy túlságosan engedékennyé válunk magatartásunkban, vagy pedig túlzottan képviseljük az igazságot. A Példabeszédek könyvében olvassuk, hogy: „Ne légy felettébb igaz." Mi olykor felettébb igazak akarunk lenni, aminek az a következménye, hogy olyan terheket rakunk másokra, amilyeneket képtelenek hordozni. Olyan utakra akarjuk például a családunk tagjait rákényszeríteni, amelyen ők képtelenek járni. Bár az igazság útjai azok, de ők még nem tartanak ott hitben, hogy járhatnának rajta, így tolódik életünk az igazság vonala felé, úgy, hogy az igazság jegyében kegyetlenekké válunk embertársainkhoz. Kegyetlenül gyakoroljuk az igazságot, szívünkben szeretet helyett kevélység, durvaság vesz lakozást, félelmessé és elhordozhatatlanná válik életünk. Luther beszél róla, hogy apja több igazsággal nevelte, mint szeretettel, és noha megvolt a jóakarat a szülői fegyelemben, nevelésben, de apja az ő szemében rettegetté vált. Hányszor kíséri félelem a mi életünket is, hogy rettegettek vagyunk, akiktől félnek: jaj, vigyázz, mert jön, ez semmit el nem tűr, el nem néz, mindent meglát, szóvá tesz, megbírál, mindenért figyelmeztet és szól. Ha rosszabbul áll egy gomb, ha az edények nincsenek glédában a szekrényben, vagy egy leheletnyi porréteg látszik valahol, már jön a szidás. Az Úr közelében élhettek a tanítványok anélkül, hogy minduntalan figyelmeztette volna őket, vagy kikaptak volna, pedig nyilván egész sereg olyan dolgot cselekedtek, amely az Úr Jézus isteni igazságának a mértékében nem állta meg a helyét. Ő tudta, mikor kell velük szemben gyengédnek - nem elnézőnek lenni, és mikor megmondani, hogy „Balgatagok és rest szívűek mindazok megértésére, amik az írások bán vannak", mert Ő teljes volt ugyan igazsággal, de teljes volt kegyelemmel is, az Ő szíve irgalommal hajolt le és megértéssel az ember felé. Azt olvassuk az igében, hogy „eszébe vévé, hogy emberek". Mikor Isten az Ő népével szemben hangoztatja ítéletét, egyszer csak eszébe veszi, hogy emberek, akik reá vannak utalva kegyelmére, irgalmas szívére. Ez az, amire hivatkozik a próféta is, hogy: „fenyíts meg engem, de mértékkel, hogy meg ne emésztessem." Gondolj arra, hogy ember vagyok. Engem a te igazságod

megemésztene, eltörölne, azért emlékezzél meg a te kegyelmedről. Aki egészséges keresztyén életet akar élni, ezt a mértéket szem előtt kell tartania. Elviselhetőbbé válik életed, ha szőrszálhasogató módon nem ragaszkodsz az igazsághoz. Ezzel szemben rengeteg bajnak, romlásnak forrása volt Éli főpap élete, aki a másik irányba hajlott el. Mindent megengedett fiainak, csak tehetetlen vergődéssel mondogatta, hogy fiaim, ne tegyétek, de nem volt benne keménység határozottan odaállni, hogy ezt pedig ne tovább, nem tűröm, nem engedem, hanem engedékeny szíve volt, mindent megengedett, mindent elnézett. Vannak emberek, akik ebbe a hibába esnek. Ha valakit figyelmeztetni kellene vétkei miatt, mindjárt így szólnak: meg van írva, hogy ne ítéljetek, ahelyett, hogy megértenék, hogy helye van a feddésnek. Hol az igazság? Sem az egyik oldalon, sem a másik oldalon. Mint ahogy a megrakott szekérnek mind a négy kerekén járnia kell, mert ha a két jobb vagy a két bal kerekére billen, felborul, ugyanúgy a mi lelki életünk is közel van hozzá, hogy kibillenjen a helyes irányból, ha akár egyik, akár másik irányba engedékennyé válunk. Az az Úr Jézus, aki gyengéd szeretettel tudott lehajolni Péterhez, hogy megmossa lábait, ilyen kemény is tudott hozzá lenni „eredj el tőlem Sátán, mert hántásomra vagy nékem".

Aki tökéletes szívvel akar járni környezetében, annak Isten jelenlétére van szüksége. Azért kel fel a sóvárgás a zsoltáríróban, „mikor jössz el hozzám," mert ő tökéletes szívvel kívánt járni családja körében. Te is így akarsz járni azok között, ahová Isten helyezett, családod tagjai, munkatársaid, barátaid között. Csak akkor járhatsz így, ha az élő Istennel közösségben vagy. Éneikül a világban nem lehet csak csalárd, megcsalt, csaló szívvel, kificamodott érzésekkel, gondolatokkal és vágyakkal járni. A tökéletes szív teljes kegyelemmel és igazsággal. Csak az járhat tökéletes szívvel, aki az élő Krisztussal közösségben van. Ezért kiált a zsoltáríróval: „mikor jössz el hozzám!" Légy úrrá életemben, vedd hatalmadba vágyaimat, sóvárgásaimat, ne legyen életemnek egyetlen területe sem, ahol nem te lakozol, ahol nem te uralkodói.

Akinek élete felett Jézus úrrá lett, annak egyenes A csalárd szív távol van éntőlem." A Szentlélek Istennek az ember életében egyik lényeges munkája az, hogy megszünteti a szív csalárdságát. Az ember önkéntelenül azt érzi, mikor némelyekkel beszélget, hogy nem átlátszó ember, olyan, mint a homályos ablak, amelyen jön át ugyan világosság, de nem lehet látni a mögötte mozgó alakok alattomos szándékát. Van egy sereg ilyen ember, akik bár evangéliumot hangoztatnak, látszólag van közük az igéhez, de nem egyenes szívűek, csalárdság, kettősség, kétéltűség húzódik meg bennük. Nem vagy-e azok közül való? Szeretettel közelítesz valaki felé, de szíved mélyén más van. Minden pillanatban megmutatkozhat igazi orcád, amikor hamisságod nyilvánvalóvá válik. Olyan vagy, mint a hamis kutya, amely nem ugat, hanem oda oldalog az emberhez szépen, és egy óvatlan pillanatban

megharapja. Jézus nélkül ilyen csalárd a te szíved is, nem lehet rá számítani, nem lehet benne bízni. Most hűséget ígérsz, bizalmat szavazol, a követ kező napokban pedig valami kibillenti egyensúlyodat. Olyan vagy, mint a csuklós rúd, mellyel nem lehet támasztani semmit, mert kibicsaklik. Akihez az Úr Jézus beköltözött, annak szíve egyenes, nem csalárd. Megmondja azt is, amikor haragszik, de azt is, amikor öröm vagy békesség vagy szívesség van benne. Nem beszél mellé, nem ad kitérő válaszokat, hanem egyenes.

Aki a kegyelem és az igazság két végpontja között helyesen jár, az megtanul helyesen értékelni. „Nem vetem a szememet hiábavaló dolgokra." Annyi a világban - még hívő emberek életében is - a hamis mérték, a csalárd font. Gyakran nem tudjuk, mi az, ami szükséges, és mi az, ami kevésbé fontos. Nagyon sokszor éppen a szívünk csalárdsága csal meg e ponton. Elfogulttá válunk és hamis mértéket alkalmazunk, hiábavalóságra vetjük szemeinket. Beleesünk abba a hibába, amelybe Franklin Benjámin, akinek apja két centet adott, hogy vegyen magának valamit, ami kedves és maradandó. Járt-kelt a vásáros bódék között, míg meglátott egy fütyülő cukorkát. Gondolta, hogy ennél értékesebbet nem vehet, hiszen ez fütyül is és édes is. Egész úton fújta és mire hazaért, elolvadt. Megkérdezte tőle az apja, hogy mit vett. Szégyenkezve vallotta be tévedését. Hányszor ilyen a mi értékelésünk is. Haszontalan, limlom dolgokért adunk pénzt, vállalunk kockázatot, terhet az igazi érték helyett. Mennyire igaz, hogy „ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsda és a moly megemészti, a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben". De földi elhatározásainkra nézve is hányszor van úgy, hogy hiábavalóságra vetjük szemünket és a hiábavalóság útján indulunk el. Mennyi hiábavalóság van életünkben, amelyektől mi hívők se tudunk megszabadulni, és egy csomó bolondsággal köröztetjük meg magunkat, ahelyett, hogy értelmesebbe fektetnénk erőnket, időnket és pénzünket. Mennyivel dicsőségesebb, gazdagabb lenne Isten országa, ha megtanulnánk, hogy hiábavalóságra ne vessük a szemünket. Amilyen mértékben úrrá lett életünkben Jézus, olyan mértékben szűnnek meg a hiábavalóságok, olyan mértékben nem vetjük szemeinket hiábavalóságokra, hanem a hasznosakra és örökkévalókra. Milyen furcsa lenne, ha egy felnőtt elkezdene csörgővel játszani, másik kezével pedig kapdosna utána. Azt mondanánk, hogy csecsemő. Éppen ilyen furcsa, hogy hitben járó emberek sokszor csecsemők, akik hiábavaló, lelki emberhez nem illő dolgokkal töltik idejüket és hoznak érte áldozatot. Nem veti szemeit hiábavalóságokra az, akinek élete felett Jézus igazán úrrá lett.

De nem csak hiábavalóságokra nem veti szemeit, hanem azt mondja: a pártoskodók cselekedeteit gyűlölöm. Tehát eljárásaiban egyenes, nincsenek hátsó útjai, ha valamit megcselekedett, azért cselekedte, mert úgy látta helyesnek, és nem kell keresni, hogy vajon ezt miért mondta, miért cselekedte, hanem számolni lehet a

cselekedet tényével. Akinek élete felett Jézus úrrá lett, az egyenes szívű és nem csalárd, ha azt mondja, hogy szeretlek, vagy megsimogat, nem kell mögötte keresni, hogy ki tudja, mit akar elérni ezzel. Mennyivel könnyebb lenne a keresztyén életünk, ha mi egyenesek volnánk eljárásainkban. Milyen nagy dolog lenne, ha a közösség minden tagjának őszintén, egyenesen megmondhatnánk, ami a szívünkben van, nem kellene azon emésztődnünk, hogy megtesszük, sértődés lesz belőle. Milyen jó lenne, ha Isten kegyelme addig nevelne minket, hogy holmi indulatkitörések nem változtatnák meg egymáshoz való viszonyunkat. Ahogy nem változtatja meg a szülő és gyermek viszonyát, ha a gyerek engedetlen volt, vagy az apja esetleg keményebb volt hozzá. Ha egyenesek volnánk eljárásainkban, feltételeznénk egymásról, hogy kedvetlen magatartás mögött sem kell semmi álnokságot keresni. Jól tudom, mikor apámtól kérdeztem valamit és félvállról felelt, nem kellett mögötte semmilyen hátsó szándékot keresni, csak azt, hogy most mérges, és olyankor így szokott beszélni. Majd holnap nem lesz mérges, akkor nem így beszél. Mert apám között és közöttem a viszony egyenes volt. Még csodálatosabb, amikor az én Uram bűneimet a fejemhez veri, úgy, mint senki más, egy hajszálnyi kétség sincs a szívemben, hogy mégis szeret. Azt is tudom, hogy mikor odaál-lok elé és azt mondom, hogy én pedig ezt a Bibliát többé nem olvasom, nem változtat a szívén sem¬mit, mert szeret, mert egymással szemben egyenes szívűek vagyunk, s egyenesek eljárásaink. Nagyon jól tudom, hogy ha valahol megszégyenülök, ez nem azt jelenti, hogy engem Isten elhagyott, hanem csak leckéztetni akar, az Ő atyai szívén semmit sem változtat. „Aki titkon rágalmazza a felebarát¬ját, elvesztem azt, nagyralátó és kevély szívűt el nem szenvedem, szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy mellettem lakozzanak, a tökéletesség útján járó, az szolgál engem". „Nem lakozik az én há-zamban, aki csalárdságot művel, aki hazugságot szól, nem állhat meg szemeim előtt". Arról van itt szó, hogy a zsoltáríró jelenlétében nem lehetett rosszat mondani egy jelen nem lévőről. Aki az ő felebarátját előtte rágalmazta, felebarátjáról rosszat mondott, azt elveszítette. Kérdezem tőled, hogyan viszonyulsz ahhoz, aki előtted bántalmazza felebarátját, aki „jóakarattal" rosszat mond másról, hogy téged felvilágosítson? Hányszor nem figyelmeztetted vendégedet, noha felebarátodat rágalmazta és neked mondta meg azt, amit egyenes szívvel neki kellett volna megmondania. Dávid előtt nem állhatott meg, aki rágalmazta a felebarátját, aki a hazugságot szólta, de az elbizakodott szívű sem. Nem szenvedhette a kevélyszívű és a nagyralátó, dicsekvő, mellveregető embert. Isten indulata ez, mert Ő is éhezőket tölt be javakkal, és gazdagokat küld el üresen. Isten gyermekeiben az az indulat legyen, ami van a mi Urunkban, aki teljes kegyelemmel és igazsággal, aki így szól, hogy „a beteget erősítem, a kövéret és az erőset elvesztem." A kevély EZ 34,16 szívűt nem szenvedheti. Isten hívő gyermeke nem tűrheti, hogy jelenlétében dicsekedjenek, mellüket verjék, a maguk rútságát jóságként hangoztassák azok, akik közel vannak. De azzal szemben, hogy „aki titkon rágalmazza felebarátját és

nagyralátó, kevély szívű, azokat elvetem magamtól" így szól: „szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy mellettem lakozzanak." Keresi, sóvárogja azok társaságát, akik hűségben járnak. A kevélyek, hazugok, rágalmazók között csak kevélyen, hazugul, rágalmazva élhetsz. Mit beszélhetnél azzal, akinek nem Megváltója Jézus? Vele nem tárgyalhatsz mennyei dolgokról. Ne keresd hát ezek társaságát. Tartsd szemmel azokat, akik hűségesek a földön, hogy melletted lakozzanak, közel legyenek hozzád, akik az Úréi, húzódjanak össze, Isten gyermekei tartsanak össze, keressék egymás társaságát, minél kevésbé szóródjanak szét. Ha Isten gyermekének vallód magad, nem érezheted jól magad az istentelenek társaságában, hanem a hűségesek közé vágyik a lelked.

Akik tökéletesség útján járnak, azok szolgálnak neki. Tökéletesség útján járni annyit jelent, mint Jézus Krisztusban járni. Ő a tökéletesség, aki teljes kegyelemmel és igazsággal. E zsoltár írója egy király, aki ezt mondja: csak az szolgál engem, aki a tökéletesség útján jár. Senki nem szolgálhat Istennek, ha nem a tökéletességben jár. Isten országában csak azok szolgálnak, akik tökéletességben járnak. Ne szolgáljon Isten igéjével, aki nem a tökéletesség útján jár, mert hiszen ő van arra utalva, hogy Isten gyermekei szolgáljanak neki. Szolgáljon nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus, mert rá vagyunk utalva az Ő szolgálatára, hogy bekösse szívünk sok vérző sebét, felvegyen, mikor összetörtén fetrengünk sebekben az úton, hogy megitasson, amikor szomjasak vagyunk, hogy letörölje könnyeinket, mikor szomorúak vagyunk, haza vezessen, haza vigyen mennyei Atyánk hajlékába. Aki a tökéletesség útján jár, az szolgáljon nekem, ez nem más, az én Uram Jézus Krisztus.

Akinek élete felett úrrá lett az Úr Jézus Krisztus, az naponta mérlegre teszi földi élete kapcsolatait, mert az Úr városában nem járhat tisztátalan.

„Reggelenként elveszteni a földnek latrait." Újra és újra tedd mérlegre földi életed minden tettét. Kikkel van közösséged, milyen szolgálatban állsz, milyen terveket viszel véghez, milyen szándékaid vannak, és vessed ki onnan, ami tisztátalan Isten előtt, szórd ki, ne hagyd magadnál, vesd ki szívedből. Újra és újra vesd mérlegre, hogy nem vetetted-e szemeidet hiábavalóságra. Ne maradjon életedben semmi, ami Isten előtt nem állhat meg, ami tisztátalan, mert az Úr városából minden gonosznak távoznia kell. A szíved az Úré, a Szentléleknek temploma, akkor ki onnét mindent, ami tisztátalan, ami az Úr ellen való, legyen benne úrrá Jézus Krisztus. Legyen szívednek legforróbb vágya az, hogy Úr legyen felette Jézus, az Isten Fia. Térj tehát vissza oda, ahonnét kiindultál. „Mikor jössz el hozzám?" Borulj le alázattal keresztje előtt, szálljon fel szívedből a sóvárgó vágy: Uram, mikor jössz el hozzám!? Jöjj el hozzám, és töltsd meg az én szívemet, légy Úr életem felett, hogy legyen teljes életem kegyelemmel és igazsággal!

Könyörülj Sionon

102. zsoltár

Ez a zsoltár egy olyan nyomorult ember imádsága, aki elepedt és az Úrhoz menekült. Vannak ugyanis nyomorult emberek, akik kínlódnak, vergődnek és az Úr helyett a méregpoharat, a kétségbeesés mérgét és a kárhozatot találják meg. Van olyan nyomorúság, amely Isten szerint való megtérést szerez, és van olyan, amelyik halált szerez. Mindig Isten kegyelmének különös ténye az, amikor az ember elepedése és nyomorúsága idején az Úrhoz menekül. Éppen azért is enged Isten pusztaságba jutni bennünket, ezért engedi meg, hogy reménységeink elhervadjanak, földi terveink csődbe jussanak, hogy ezek közben keressük Őt. Szomorú tény azonban, hogy elepedt emberek nagy serege nem az Urat, hanem a narkotikumokat keresi, testi, ördögi szenvedélyek karjaiba veti magát, és a gyógyításra szánt szer nem gyógyítást, hanem még nagyobb nyomorúságot eredményez életében. Szükség tehát megtanulnunk, hogy a nyomorúság idején az Urat hívjuk segítségül, amint Ő erre igéjében fel is hív bennünket: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és én megszabadítják téged, és te dicsőítesz engem." Ne keress tehát más megoldást, emberi tájékozódást, testi megenyhülést és vigasztalást, ha¬nem amikor elepedt benned a te lelked, akkor ontsd ki panaszodat az Úr elé. Lehetséges, hogy egészen jogos az a panasz, okkal fordulsz panaszszavaddal az Úrhoz, de az a lényeges, hogy ne embereknek, hanem neki panaszolj, az a lényeges, hogy ne emberekhez, hanem hozzá menekülj. Imádságainknál mindig az a leglényegesebb, hogy az Úrhoz jussanak. Nem az imádság formája, nem az imádkozok külső magatartása a döntő, ha¬nem az, hogy kéréseink megérkezzenek Isten szívéhez. Vannak olyan imádságok, melyek nem jutnak el Istenhez. „Oá kevélyeknek ellene áll." Van olyan imádságnak nevezett emberi szó, amelyik elől elrejti orcáját az Isten. Igaza van a Prédikátor könyvének, amikor arról beszél, hogy: „Ne gyorsalkodj a te száddal, a te elméd ne siessen valamit szólni Isten előtt, mert az Isten mennyben van, te pedig a földön." Ne feledkezz meg róla, amikor imádkozol, hogy Isten a mennyben van, éppen azért te, a földszagú ember, mindig csak az alázat útján közelíthetsz hozzá. Nem természetes és magától értetődő dolog az imádság meghallgatása, hanem Isten különös magatartása velünk szemben. Hozzánk kell hajtania fülét, felénk kell hajolnia, éppen azért különös kegyelem, ha kiáltásunk hozzá jut.

Kétségbeejtően szükséges, hogy imádságunk az Úrhoz jusson. Kétségbeejtő

szükség, mert szorongattatunk. E világ fejedelme, a sátán szorongat bennünket, vissza akar hódítani magának, kétségbe akar ejteni, el akar szakasztani Isten szerelmétől. Gyalázatba akar dönteni, megkeseríteni a szívünket. Nincs tehát nagyobb szükség Isten gyermeke számára, minthogy kiáltása az Úrhoz jusson. Gondolj csak arra, milyen lehet, amikor valakit az éjszaka mélyén körülfognak a kiéhezett farkasok. Milyen kétségbeejtő szükség, hogy szorongatott életének segélykiáltása olyanokhoz jusson, akik segíteni tudnak rajta. Éppen ilyen kétségbeejtő szükség Isten gyermeke számára, hogy amikor szorongattatik az ördög ezerféle tőrvetésével szemben, amikor a pokol minden hada rátámad, és úgy látja, nincs semerre szabadulás, kiáltása eljusson Isten fülébe. Kétségbeejtő szükségben nincs más magatartás. A szorongattatás idején csak Isten menthet meg, csak Ő szabadíthat meg, csak Ő törheti le rólunk bilincseinket. Amikor imádságunk nem jut az Isten elé, olyankor mindig értelmetlen az élet. Valaki azt mondta, hogy az imádság a lélek számára olyan, mint a test számára az oxigén. Csak az imádság levegőjében tud létezni, ha imádságaid nem jutnak Isten elé, elenyésznek napjaid... Erről panaszkodik a zsoltáríró is. Nem eredményes munkában, győzelmes harcban, gyümölcsözésben telik élete, hanem, mint forró nyárban az esőt nem kapott növényzet, kókadozik, és a gyümölcsözés reménysége nélkül lassanként elszárad. Ilyen az imádság nélkül élő ember élete is. Ha a csontjai üszkösek, ez egyrészt azt jelenti, testileg szenved, másrészt pedig, hogy nincs benne semmi rugalmasság, semmi lendület, törékeny, minden lépését félve kell kiszámítania, mert hiányzik belőle az éltető erő. Akitől Isten elrejtette az orcáját, akinek imádságaihoz nem fordítja oda fülét, annak ilyen az élete.

Sivár és örömtelen élet. Letaroltatott és megszáradt, mint a fű. Nincs semmi értelme életében a holnapnak, még a kenyér megevéséről is megfeledkezett. Olyan mély a nyomorúsága, olyan kétségbeejtő a szüksége, hogy már az életösztön is kihunyóban van benne. Csak a szenvedés, gyötrődés kínozza, úgy érzi, mintha izmai odatapadtak volna a csontjához, elvesztették volna minden üdeségüket, frissességüket. Ehhez járul az egyedülvalóság kínos érzése. Akitől Isten egyszer elfordította orcáját, az mindig úgy érzi, hogy az emberek is elhagyták őt. Nincs, aki megértse, nincs, aki szeresse, mert minden megértés, minden szeretet, minden gyöngéd figyelem csak Istenben közeledik hozzánk.

Az Úron, a vele való közösségen kívül csak keserűség, fájdalom, bosszúság, békétlenség ér bennünket. Olyan az életem, mint a pusztai pelikán élete, amelyik magában él és körülötte nagy pusztaság van csupán. Nem vált senkivel egy szót, nem érdeklődik senki sorsa iránt, elhagyott, magára maradt... Rettentő kínos és emésztő tud lenni az egyedülvalóság, amikor bezárult fejünk felett az ég, és imádságaink nem visszhangzanak Isten szívén.

Kínosabbá teszi a helyzetet az, hogy az emberek csak a gyalázat útján közelítenek hozzá, minden napon vádolják és esküsznek rá. Akit Isten elhagyott, akitől elfordította fülét, az emberek prédájává is lesz. Csak az Isten szeretete, csodálatosan körülvevő hatalma oltalmaz ugyanis bennünket az emberi gonoszsággal szemben. Az ördögnek minden igyekezete oda irányul, hogy összeveszítse egymással és gyűlöltté tegye egymás előtt még a barátságot is. Akinek életétől Isten elfordította tekintetét, akinek feje felől leemelte kezét, az oltalom nélkül áll az emberi szívekben munkálkodó ördögi ravaszsággal szemben, így érthető meg a 11. vers, amelyik így szól: „A te felindulásod és búsulásod miatt, mert felemeltél engem és földhöz vertél engem." Amikor népéről beszél Ézsaiás 5. fejezetében, annak ítéletét így tárja fel: „Azért most tudatom veletek, mit teszek szőlőmmel, elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy letapodtassék.

És parlaggá teszem, nem metszetik és nem kapáltatik meg, tövisét gaz veri fel, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne hagyjanak." íme tehát csak arról van szó, hogy kőfalát elvonsza és az eső áldásait megvonja tőle. Máris eltapodtatik és gaz veri föl. Mindig ez a helyzet. Ahol Isten megvonja oltalmazó kezét, áldásait, ahonnan tehát elfordítja fülét, ott a gonosz hatalmak szabad prédájává lesz a lélek.

A nyomorúság kiteljesedése a halálfélelem.

„Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék, magam pedig, mint a fű, megszáradtam." A megnyúlt árnyék alkonyairól beszél. A Nap oda érkezett, ahonnét eltűnik a látóhatár széléről. A nyomorúságba jutott ember kényszeredetten a halálra gondol. Halálfélelem szorongatja szívét, mert nincs a halálban semmit reménység, ha az életben nem vagyunk bizonyosak Isten megtartó keze felől. A halál árnyékának völgyébe csak az léphet reménykedéssel, aki a jelenvaló életben bizonyosságot szerzett felőle, hogy Isten örökkévaló karjai hordozzák őt.

Akinek szívéből ez a reménység hiányzik, sivár reménytelenség felé tekint: „Magam pedig, mint a fű, megszáradtam."

Aki azonban a nyomorúság idején az Úrhoz menekül, nem áll itt meg. Aki kitartóan hívja az Urat, az nem fárad bele a kiáltásba, az egyszer csak meglátja az Úr örökkévalóságát. Lehetséges, hogy éppen akkor, amikor a szakadék legszélére jutott, amikor a mélység minden szédületes félelmével feltárult előtte, amikor már úgy érzi, nem csak enyészik, de megszárad, felragyog előtte a felismerés: „De te, Uram, megmaradsz örökké és a te emlékezeted nemzetségről

nemzetségre áll." Mindig Isten kegyelmének megnyilatkozása az, amikor megmutatja nekünk örökkévaló ábrázatát. Arról beszél ugyanis ez, hogy már odafordult az Ő népéhez.

Isten gyermekének azonban tudnia kell, hogy ahhoz, hogy a nyomorúságból kiemeltessék, az Úrhoz kell hozzáfordulnia. Ennek az odafordulásnak az alapja mindig a nyomorúságban lévő egyén segítségül hívása. A csodálatos azonban az, hogy Sionhoz fordul az Isten, az Ő népéhez, gyülekezetéhez, az Ő anyaszentegyházához. Egyénenként elevenít meg bennünket, de a háznak a köveit és porát akarja újjáépíteni. Van tehát egyéni üdvösség, de az egyéni üdvösség sohasem végcél, hanem a végső kiteljesedés mindig Sion felemeltetése a porból. Ha valahol valakit megelevenített az Isten, akkor ebből következetesen származik az, hogy Sion megelevenítését kezdte el az Úr.

Ahol a megelevenítés, az ébresztés, a megújulás munkáját elkezdte a Szentlélek Isten, ott félik a népek az Úrnak a nevét és a földnek minden hatalmasai meglátják az Ő dicsőségét. A megelevenítés munkája tehát valójában Isten dicsőségének kijelentése a pogányok felé. Egész egyszerűen szólva, a felébredt, bűnei bocsánatát megnyert emberek, közösségek, gyülekezetek bizonyságot kell, hogy tegyenek az Úr dicsőségéről a meg nem tértek, a fel nem ébredtek felé. Nem csak annyi Isten népének a szolgálata itt a világban, hogy örvendezzen az Úrban és egymásban, hanem hogy látványosság legyen a világnak. Lássák az emberek az Ő cselekedetét, és dicsőítsék a mennyei Atyát. Sión megépítésének végső célja ez, hogy Isten dicsőségét tükrözze, hogy ebben lássák a pogányok, mivé kellett volna lenniök, és ebben ítéltessék meg kevély és kemény magatartásuk.

A megújulás, ha valóságosan Istentől való, nem maradhat meg szűk keretek között, nem záródik bele egy nemzedékbe és nem marad meg egy bizonyos nemzet határai között. Az egyéni megelevenedésnek ki kell hatnia a családokra, gyermekekre, unokákra, a ház falán túl a szomszédokra, gyülekezetre, falura és így tovább, egészen odáig, hogy: irattassék meg ez a következő nemzedéknek és a „teremtendő nép dicsérni fogja az Urat". Tehát, akik utánuk jönnek, és akik messze országok lakói, azok is megtudják, mit végzett bennük megelevenítő lelkével az Isten.

A megújulás legvégső célja pedig, hogy „meghallja a foglyoknak nyögését", és „feloldozza a halálnak fiait, hogy hirdessék a Sionon az Ő nevét és az Ő dicséretét Jeruzsálemben". Majd egybegyűlnek a népek mindnyájan és az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak örvendezéssel. így fogalmazza ezt meg Pál a Thessz 1. fejezetében: Igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak. Nektek pedig, akik szorongattok, nyugalommal,

mivelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből hatalmának angyalaival, amikor eljön majd, hogy megdicsőíttessék az Ő szentéiben, és csodáltassék mindazokban, akik hisznek, íme tehát, amikor egybegyűlnek majd mind a népek és az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak, akkor azok, akiket kiemelt a porból, akiket feloldozott a halál köteleiből, azok vele együtt jelennek meg dicsőségben, megdicsőíttetik szenteiben és csodáltatik azokban, akik hisznek. Ez az Isten könyörülete. Ez az Isten szeretetének gazdagsága.

Soha sem választható el egymástól az egyén és a közösség. Ha Isten elfordul Siontól, akkor az egyén nyomorúságba kerül. Az előző versekben éppen erről volt szó, hogy az Úr elfordította ábrázatát az Ő népétől, és ennek az eredménye, hogy megsanyargatta az én erőmet ez útban, de éppen ezért ahhoz, hogy Sión megelevenedjék, az egyénnek kell visszatérnie hozzá. Ahhoz, hogy az Ő anyaszentegyháza megáldassék, az egyház tagjainak kell új életre jutniok. Nincsen kollektív, csak egyéni megtérés, de az egyének megtérése nyomán van kollektív áldás. Az örök életet nem az egyház, hanem az emberek számára készítette az Úr, nem Siont üdvözítette, hanem Sionnak fiait. Majd amikor Isten kezének munkái, a föld és az egek elmúlnak, Ő megmarad, esztendei el nem fogynak és megmaradnak az Ő szolgáinak fiai is, az ő magvuk erősen megáll, íme, ez az Isten könyörülete. A mélységbe, elhagyatottságba, emberi gyalázat útvesztőibe emberi szívekhez odahajlik, kiáltásuk eljut a fülébe, meglátja népének nyomorúságát, népének fiaihoz, felemeli a porból, dicsőségének, örökkévaló életének részesévé teszi őket és akik jöttek a nagy nyomorúságból, nem éheznek többé, nem szomjúhoznak többé, sem a nap nem süt rájuk, sem semmi hőség, mert az Isten könyörült Sionon, meglátta egyházának elhagyott állapotát, nyomorúságát és felemelte a porból, hogy a Szentlélek örömével, gazdagságával teljesítse be. Amikor elepedsz, ontsd ki panaszod az Úr elé, szólj így: „Uram, hallgasd meg imádságomat, kiáltásom jusson tehozzád", és csodálatosan megtapasztalod, hogy az irgalmas Isten könnyeid láttán könyörületre indul, lehajol érted és felemel.

Zsoltárok 103,3-5

Én nem hiszem, hogy ez az ige az öregeknek szól, hogy az ő ifjúságuk újuljon meg. Bár valószínű, hogy ők se maradnak ki ebből az ígéretből. De úgy érzem, elsőként éppen a mai fiataloknak van erre a legnagyobb szüksége. Annyi az öreg fiatal! Akik éveik száma szerint fiatalok, de magatartásuk azt árulja el, hogy belül már egészen megöregedtek. Nem tudnak hinni, nem tudnak lelkesedni, nem képesek

jövendőt építeni, családot alapítani stb. stb. Túl vannak minden bűnön, lelkűk belebetegedett. Nincs miért élniük, csak a halált várják. Fiatal testvéreim, kár vénen élni át egy életet! Isten fiatalokra vár. Ép lelkű, eleven emberekre, munkatársakra ebben a nyomorult világban. Ha akarod, ha vállalod, megújít és valóban fiatallá tesz. Nem érdekli Istent a múltad, O a jövő alkotója. Ha kéred, eltörli múltad minden átkát, erőt és lendületet ad, életednek értelmet, munkádnak örömöt, családodban szeretetet, boldogságot. Akarod? Lehetsz akár tizenhét, akár hetven éves, megújul ifjúságod, ha rá bízod.

Uram, fiatal akarok lenni a Te szolgálatodban, lelkes, bátor, tiszta szívű fiatal. Tudom, előtted nem az évek számítanak. Te fel tudod használni az öregek tapasztalatait éppen úgy, mint a fiatalok lelkesedését. Engem vajon mire akarsz felhasználni! Nem akarok nyugdíjba vonulni, nem akarom feladni életemet, nem azt kérem, hogy adj annyi ajándékot, hogy eltengődhessem hátralevő napjaimon. Ha Krisztus megváltotta, Övé az életem, s Ó értéket ad annak. Mutasd meg, Uram, hol van rám szükséged! Állíts a magam helyére, őrként, harcosként, építőként, vezetőként vagy beosztott-ként, de oda állíts, ahol kellek, ahol hiányzik az én munkám! Töröld el múltamból mindazt, ami akadályoz, tégy fiatallá, hogy úgy tudjam betölteni rám bízott feladataimat! Ámen.

Egyedül Istent áldjuk *és* **Benne bízzunk!**

„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét!" (Zsolt 103,1)

Kit áldhatnánk mást, kinek a jótéteményeiről nem feledkezhetünk meg, ki bocsátotta meg minden bűnünket, ki gyógyította meg minden betegségünket, ki váltotta meg életünket a koporsótól, ha nem Te, Uram, akiről Mózes zsoltára is azt mondja: „Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre! Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten" (Zsolt 90,1-2). Nem áldunk mást, nem bízunk másban, csak Tebenned! Akik Tebenned bíznak, azoknak „erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!" (Ézs 40,31) Hogy is bíznánk másban, mikor Te azt ígéred nekünk:‚A hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül" (Ézs 54,10). Ki lenne olyan botor, hogy Helyetted mást keresne? Ki ne tudná, hogy nem szolgálhatunk két Úrnak?! (Lk 16,13) Irgalmas mennyei Atyám, kihez szállhatna imádságom szava, ha nem Hozzád? - Kit áldhatnék jótéteményeinek sokaságáért, ha nem Téged? Kihez menekedhetném minden bajomban? -Kiben másban bízhatnám? A Te kezed vezérelt. Te terjesztetted

ki fölöttem oltalmazó szárnyaid. Te álltái mindig mellettem. Te vettél körül mindenkor irgalmasságoddal. Te adtál nékem békességet. Áldassék mindezért szent Neved! Krisztusért. Ámen.
„Ó add, hogy ha majd bevégzem
E múlandó életet,
Lelkem tisztán és egészen
Egyesüljön te veled.
El ne vonjon semmi többé,
Tied legyek mindörökké!"
(Énekeskönyv 277. é. 5. v.)

A megtapasztalt kegyelem

103. zsoltár

Istendicséretünk fő forrása a bűnbocsánat megtapasztalása. Ez kiapadhatatlan. Örökké buzgó forrás. A kegyelemre ugyanis minden körülményeink között és életünk végéig szükségünk van. Vannak dolgok, melyek szükségérzetként hosszan elkísérnek életünk folyamán, azonban egyszer csak nincs már szükség rájuk. Vannak olyan hiányérzetek, amelyek idő múltával megszűnnek. A bűn azonban megmarad mindenkor, a kísértés nem szűnik meg. Ne gondolja senki, hogy az idők, körülmények változásával a kísértések kisebbek lesznek. Bármennyi évtized van valaki mögött, ha a kísértések alább hagytak valamely területen, annál nagyobb rohamot indítanak egy másik ponton. Éppen ezért a megtartó, a megőrző kegyelemre mindenkor szükségünk van. Ennek a kegyelemnek, a bűnbocsánatnak a megtapasztalása az a forrás, amelyből soha nem apad ki az Isten magasztalása. Ha megszűntél magasztalni az Urat, ha nincs istendicséret ajkadon, azért van így, mert bűneid nem állnak világosan szemeid előtt, nem jársz a kegyelemben, hanem valahol kiléptél a partjaira. Nem jársz a kegyelem folyójának mélységén, a sekélyebb részére jutottál, és a magad lábain próbálsz járni, gondolván, hogy úgy is sikerül megjárnod az élet útját. Ilyenkor mindig fokozottabb mértékben hallgat el ajkadon Isten dicsérete, mígnem felváltja a panasz, a zúgolódás. Egyszer csak elégedetlen leszel Istennel szemben, annyira látod, nem visel úgy gondot rólad, mint ahogy szeretnéd, igényeid támadnak vele szemben. A tékozló fiú különleges hálájával ültél az atyai háznál, hogy nem béressé tett, hanem fiúvá fogadott atyád, ujjongott a lelked, amikor fiúi jogaidhoz jutottál, elfelejtetted, hogy honnét kerültél vissza, elfelejtetted a disznók vályúját, és hogy hálás lettél volna azért is, ha csak

béresként fogad vissza. Turkálni kezdesz az ételben, hogy megint ezt kell enned, mert elfelejtetted, honnét ragadott ki Isten kegyelme. Vannak a mi tékozló fiúi életünkben ilyen idők. Emlékezz csak vissza, mikor unottan hajtogattad Bibliád lapjait, hogy ezt is olvastam, ezt is ismerem, vagy amikor már elő sem vetted, hanem valami más ínyenc falat után vágyott szíved, mikor nem volt öröm, hogy ott lehetsz a közösségben, hanem unalom támadt szívedben, hogy már megint bibliaóra, minek is kell menni. Elfelejtkeztél, és kiapadt a hálaadás, a bűnbocsánat megtapasztalásának, a kegyelem megtapasztalásának a forrása.

Ahol a kegyelem forrása buzog, ott a következő dolgokat tartja az ember szem előtt, és végzi el szívében.

A bűnbocsánat csodálatos élmény. Akinek a szívében felszínen van a bűntudat, akinek a szemei előtt nyilván van bűnei rútsága, aki nem tart semmi jót maga felől, az boldogan éli át újra és újra a bűnbocsánat drága kegyelmét. Isten nem haragszik rám, Isten visszafogadott engem. Azt a drága megtapasztalást, amiben a tékozló fiúnak volt része, aki, mikor találkozott atyjával, várta a dorgáló szavakat, a szidást, a szemrehányást, legalább annyit, hogy „látod, hazajöttél, mivé tetted magad, öltözeted," de nem volt a megbocsátásban semmi szemrehányás. Isten nem hányja vétkeinket szemünkre, mikor megbocsát. Nem úgy van, mint abban a történetben, mely szerint volt az apának egy fia, aki rossz útra tért. Az apa a fiú minden rossz tette után egy szeget vert az ajtófélfába. Amikor aztán a fiú megtért, oda vezette apja az ajtófélfához, és így szólt. Gyere, fiam, most kihuzigáljuk a szegeket. Amikor egyiket a másik után kihúzta, az apa így szólt: „igen, de a helye ott maradt." Amikor Isten megbocsát, a bűneid helye nem marad ott, hanem egészen elfelejti. A bűneid ha skarlátpirosak, hófehérek lesznek, ha olyanok, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a fehérre mosott gyapjú. Olyan rút és olyan utálatos lehettél, amilyen csak elképzelhető, de ha Isten megbocsátott, akkor egészen elvette bűneidet. Mi erre alig vagyunk képesek. Mert a mi szívünkben mindig marad vissza valami keserű gyökér, de Isten elfelejti, tökéletesen megbocsát.

A kegyelem nem csak megbocsát, hanem meg is szentel. Isten nem végzi be az újjáteremtés, a fiúvá fogadás munkáját ott, hogy haza jöttél, állj ki dolgozni, és a zsebpénzből vegyél magadnak más ruhát, hanem azt mondja: hozzátok ki az új ruhát és öltöztessétek fel. Tehát megszentel, nem mondja, hogy mosakodj meg az udvaron a kútnál és öltözz fel, azután bejöhetsz, hanem Ő maga szentel meg. Sokan abban tévednek, hogy maguk akarnak megszentelődni. Elhatározzák, hogy mostantól fogva szent leszek, jó leszek, ezt meg ezt nem fogom tenni, igazán zablát vetek a számra és nem mondok mást, csak azt, ami az Úrnak dolga és Isten dicsőségét szolgálja, és így tovább. Holott Isten szentel meg: „Isten élő lelke jöjj, hadd lehessek szent." Nem úgy van, hogy szent leszek, tehát jöhetsz, hanem: jöjj,

a te jelenléted szentelje meg szívemet. Aminthogy az elektromágnest az elektromosság teszi mágnessé, és nem előbb lesz mágneses és szerez elektromosságot. Ugyanígy a mi szívünket a Szentlélek Isten szenteli meg, a kegyelem. A tékozló fiút az atya tette fiúvá, és asztalának állandó vendégévé. Nem neked kell magadat megszentelned. Isten az, aki megszentel. „Megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden betegségedet." Emberi orvosság csak olyan van, amelyik meggátolja a betegség továbbterjedését, de Isten meggyógyít, mert Ő ura a sejteknek és a szellemnek. Nem csak ellenállóbbá teszi szívünket, hanem meggyógyítja, megszenteli. Nem is úgy szentel meg, hogy a bűnt és a kísértést veszi el, hanem úgy, hogy minket tesz diadalmassá a bűnök és a kísértések felett, egészen odáig, hogy mindenekben felettébb diadalmaskodunk.

A kegyelem továbbá nem csak megszentel, nem csak e földre nézve tesz bennünket ígéreteinek részeseivé, világosságának hordozójává, hanem megváltja életünket a koporsótól. Nincs feletted hatalma a halálnak. Akit Isten kegyelme hatáskörébe von, afelett nem uralkodik a halál. Nincs mit rettegnie, nyugtalankodnia az élet másik kapujától. Hallottam ezt a kis történetet. Utazott egy asszony egy kisgyermekkel a villamoson. A kalauz mindenkitől kérte a jegyet, és ahogy közeledett feléjük, a gyerek mindig izgatottabb, idegesebb lett. Egyszer csak ezt kérdezte édesanyjától szorongva, hogy: „ugye, édesanyám, mi meg vagyunk váltva?" Az anya azt felelte, hogy igen. Azután már nem szorongott tovább a gyermek a kalauz közeledte miatt. Arról van szó, hogy mi meg vagyunk váltva. Minden nappal jöhet közelebb a halál. Emlékszem, mikor házi feladatainkat nézte végig a tanár, jött padról padra, egyenként mindenkiét elkérte, mit álltak ki azok, akiké nem volt készen. De milyen nyugodtan ültek azok, akiké kész volt és tudták, hogy jó is, hibátlan is. Azok nem arra gondoltak, hogy mi lesz, ha ide ér, hanem hogy mondaná, hogy: na, látjátok, íme egy rendes dolgozat. Ha meg van váltva életed a koporsótól, akkor, ami más számára szörnyű, rettenetes, félelmes gondolat, a te szívedet nem kell, hogy nyugtalanítsa. A halál gondolatával megbarátkozni nem lehet, de ha bűneid Jézusban elfedeztettek, akkor mondhatod: „halál, hol a te fullánkod, pokol hol a te diadalmad?", a kegyelem erre az ítéletre is megelevenít. Szívtelenné lettek az emberek. Vergődve hullnak a porba. Nyomorgás, kínlódás, gyötrődés az élet, csupa síró reménytelenség, csupa bizonytalanság. Valaki azt mondta, nem ér semmit az egész élet, mert ingoványra nem lehet építeni. Kisiklott alólunk minden, mindenki az élet harcát vívja, hogy biztosítsa a kenyeret, és ne fagyjon meg a télen. Mindenki csak az evilágba van belemerülve, és alig van felfelé irányított tekintet, fáradtan és ernyedten járunk. Azt mondja az ige, hogy jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé. Hát lehetséges megújulni, és olyan életet élni, mint a sas? Hát lehetséges meg újulni, mikor ránk nehezedtek a terhek, az élet gondjai? Azt mondja az ige, hogy megújulsz. Nem ráncosodik össze arcod, nem ványad meg a lelki képed, nem leszel visszariasztó, megöregedett, magát csak úgy

porban vonszoló, hanem megújul, mint a sasé a te ifjúságod, és betölti a te békességedet jóval. Ha pedig úgy látod, hogy nyomasztó terhek nehezednek rád, és szorít a földhöz egy sötét sátáni kéz, azt mondja Isten igéje, hogy igazságot és ítéletet cselekszik az Úr minden elnyomottal. A kegyelem megbocsát, gyengéd szívű és irgalommal hajol le a bűnöshöz, igazságot cselekszik az elnyomottal. A tékozló fiú példázatára emlékezve az a meggyőződésem, ha a tékozló fiú szembe találkozott volna azzal a gazdával, aki fiának nem adott eleget enni a vályúból, akkor az Úr kemény keze mutatkozott volna meg. Igazságot és ítéletet cselekszik minden elnyomottal. Meglátja népe az Ő szabadítását. Egyszer felragyog dicsősége, és kényszerül látni mindenki, hogy a kicsúfoltaknak, a bolondoknak van igazuk, az együgyűeknek, akik csak az égre emelték tekintetüket. A múlt minden tapasztalása arról beszél, hogy kegyelmes az Isten. Próbálj visszaemlékezni a hátad mögött levő időre, nézz végig, hogy hordozott az Úr egész idáig. Az a szomorú, hogy a jelenben mindig szomorkodunk, jajongunk, siránkozunk ahelyett, hogy visszatekintenénk, hogyan hordozott bennünket az Isten. Kígyók futottak a táborra, hogy megmarják Izrael népét és kiirtsák, Bálám átkot akart mondani reájuk; úgy volt, hogy belevesznek a tenger hullámaiba, és mindenből kiszabadította őket az Úr. „Megismertette az Ő útjait Mózessel." Hányszor álltak csodálva, magasztalva az Urat, és hullottak porba dicsősége előtt. Emlékezz csak vissza, hogyan hordozott mindenható Megváltód, milyen mélységek szélén tántorogtál, milyen mélységekbe zuhantál alá, és nem törted össze magad, mert valakinek karjai ott is felfogtak. Hogy hányódtál mélységekben, mint Jónás, és onnan is kihozott mindenható Istened. Emlékezz vissza a megpróbáltatásokra, hányszor zárult el sziklafalként előtted az út, hogy tovább egy lépés sem látszott. Úgy érezted, ott zúzod össze magadat és míg sírtál, egyszer csak csodálatos ösvény tárult fel előtted. Hányszor sírtál, mint Hágár a pusztában, hogy fia éhen pusztul el, és mikor minden reménységnek vége szakadt, egyszerre csak forrás fakadt. Hányszor, anélkül, hogy segítségül hívtad volna, megtapasztaltad, hogy Ő megszabadított téged. És elmaradt a dicsőítés ajkadon. A múltra való minden emlékezés azt fakasztja fel szívedben, hogy áldjad én lelkem az Urat mindazért, amit cselekedett.

De nézd, ismeri gyarlóságaidat, tudja, ki vagy. „Könyörülő és irgalmas az Úr." „Nem feddődik minduntalan, nem bűneink szerint cselekszik velünk", mert tudja formáltatásunkat, hogy por vagyunk. Tudja, hogy csak ujjával kellene érintenie téged, és mint a por, szétesnél. Férgecske Jákob, a te kukac életedet Isten eltiporhatná egy szempillantás alatt, de ismeri formáltatásodat, hogy por vagy, porból vétettél, és a por visszakíván téged. Ismeri szívedet, földi gondolkodásmódodat. Tudja, hol neveltek és milyen indulatokkal itatták át szívedet, tudja, milyen ösztönök dúlnak benned, tudja, milyen a vérségi alkatod, és nem feddődik minduntalan. Milyen keserves annak a gyermeknek a sorsa, akit mindig szidnak. Minden baj, akárhová áll. Neked nem ilyen atyád van, aki mindenért

felelősségre von, mindenért számon kér. Nem feddődik minduntalan, és ha feddődik, nem tartja meg haragját. Az előbb szidott össze, hányta szemedre bűneidet, és már nem haragszik, már újra mosolyog ábrázata, azon gondolkodik újra, mivel ajándékozzon meg téged, mivel kedveskedjék neked. Nem tartja meg az Ő haragját örökre. Mi is lenne, ha örökké haragudna? Ha haragudni kezdene, és nem perelné perét, ha elvenné tőled a világosságot, az életet, az erőt, a kegyelmet és áldást, lelki és testi javakat, és te ott lennél kifosztva. Mindig kevesebb lenne a világosság, az élet és a reménység, míg aztán elvesznél.

De nem tartja meg haragját örökké, nem feddődik minduntalan, és nem a mi bűneink szerint cselekszik velünk, sőt amilyen könyörülő az atya a fiákhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt, amilyen távol van napkelet nyugattól, olyan messzi veti el vétkeinket. Istennek joga van hozzá, hogy bűneid szerint cselekedjék veled. Mi lenne, ha beteljesedne mindaz az átok, amit te csak magadra vontál? Mi lenne, ha bekövetkezne mindaz a romlás, amit magadnak kívántál? Hányszor mondtad, óh, bár meghalnék. Csak ne kellene ezzel vagy azzal találkoznom. Jobb is volna már nem létezni. Mi is volna és mi is lenne, ha számon kérné mind a könnyelműen kimondott szavaidat, igazságos ítélete szerint mindig, mikor megszegted útját és törvényét, amikor eltörted a mérleged és melléléptél az útnak? Meg van írva, hogy átkozott, aki nem marad meg mindazokban, amik megírattak a törvényben. Ezzel szemben mennyi áldás van életedben. Megáldotta kezed munkáját. Mikor átkozottként és űzött vadként kellene járnod ebben a világban, hány csendes sarkot, hány meleg testvéri szívet adott, akik körülvettek. Mindig akadt valaki, aki megértett, beléd karolt.

Nem bűneid szerint cselekszik veled, sőt, amilyen távol van az ég a földtől, olyan nagy az Ő kegyelme az Őt félők iránt. Az ég és föld között olyan távolság van, amit ember soha át nem hidalhat. A kegyelem is olyan nagy, ember soha át nem lábalhatja. Belefér bűneid sokasága, rút életed, önző szíved, zúgolódó lelked. Messze vetette tőled vétkeidet. Mikor éri utol napnyugat napkeletet? Soha. Neked sem kell többet találkoznod bűneiddel. Szabad vagy azoktól egészen. Mit nyugtalanítanak a bűneid? Isten messze vetette tőled. Nem bűneidnek kell körültáncolniuk téged, hogy szorongassanak, hanem Isten kegyelme vesz körül. Olyan ez, mint mikor a kerti munkás ás a kertben, és talál egy követ, vagy üvegdarabot, messzire elveti azt, hogy ne kerüljön vissza soha többé a szántóföldjébe. A te vétkeidet így dobja el Isten, hogy ne térjenek vissza soha többé a szántóföldjébe, szívedbe.

Amilyen könyörülő az atya a fiákhoz, olyan kö-13. vers nyörülő hozzád az Isten. A síró gyermek megindítja atyja szívét. A te könnyeid is megindítják atyád szívét, gyötrelmed, fájdalmad fájdalmat okozott fenn a mennyben, és valaki odahajlik hozzád. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, hanem az Ő nagy irgalmassága

szerint hajlik le hozzánk. Találkozik a múlandó ember az örökkévaló kegyelemmel. Hol vannak a nagyok, a hatalmasok? A Nagy Sándorok, a Cézárok? Mesébe illő tetteikből nem látszik semmi. Amint a fű kiszárad, elhervad, és nem marad utána semmi, úgy nem marad semmi utánad sem. Noha buzgó tagja vagy egy közösségnek, nélkülözhetetlen alkalmazottja egy vállalatnak, fontos tisztet töltesz be munkahelyeden, el sem tudja képzelni családod, hogy ne léteznél, egyszer mégis elmész, szépen begyepesedik utánad minden, és nem fog rád emlékezni senki. Egyenként kihordják azokat a tárgyakat, melyek rád emlékeztetnek. Egyszer csak a múlté leszel, de olyan radikálisan, hogy még csak a nevedet sem emlegetik többé. Eredj csak ki a temetőbe. Új sírokat ásnak, elkorhadt koporsók kerülnek a felszínre, aki benne volt, nincs sehol. Ez az ember. Ezért olyan csodálatos, mikor a múlandó ember találkozik az örökkévaló kegyelemmel. Olyan ez, mint mikor a múlandó harmatcsepp a virág kelyhén találkozik az örökkévaló napsugárral, amely felcsókolja, és felemeli magához. Utána nem találsz semmit. Az ember helyén sem találsz semmit. Eljön az idő, amikor olyan valakiként emlegetnek, aki valamikor itt járt. Senki sem emlékszik rá. Nem leszek itt. Ott leszek, odaát. Ez a csodálatos. Mikor a múlandó ember találkozik az örökkévaló kegyelemmel, az felemeli és átviszi a csodálatos, tiszta, gazdag világba, ahol nincs bűn és gyalázat, és ott áll az ember dicsőségben az Isten jobbján. De múlandó ember, számodra is kész az örökkévalóság! Ezt a kegyelmet az engedelmesség teszi állandóvá. Az Őt félők, akik megtartják az Ő szövetségét, akik megemlékeznek parancsolatairól, találkoznak a mennyekben, felvitetnek a dicsőségbe. A kegyelem készen van, de az engedelmesség erősíti. Nem arról van szó, hogy az engedetleneknek nincs benne részük, de az engedelmesség teljesebbé, kiáradóbbá teszi. A te engedelmességed vajon erősíti az Isten kegyelmét? Ne félj, mert az Úrnak van hatalma ezt a kegyelmet gyakorolni. Nem úgy kegyelmez meg, mint a kisegérnek, hogy na én megkegyelmezek neked, de ha a macska elkap, arról nem tehetek. Neked nincs hatalmad kegyelmezni, de neki van, mert a mennyekbe helyezte székét és uralkodása mindenre kihat. Mindeneknek parancsol. Ha azt mondja, hogy megkegyelmezett neked, ez azt jelenti, hogy senki sem árthat. A halál megtorpan veled szemben, mert megváltotta a lelkedet a pokoltól. Hiába csattogtatja Jób körül a fogát, nincs hatalma az élete felett. Isten kegyelme olyan, mint a pajzs és a páncél, megvéd. És aki mondja, nem csak árnyékkirály, hanem az, aki a mennyekbe helyezte az Ő királyi székét, és uralkodása mindörökké áll. Földi ember és életfordulatok nem mozgathatják meg Őt. Nincs pokol, nincs halálnak árnyéka, amely felhatolhatna hozzá, mélységben és magasságban uralkodik az Isten.

A hatalmas erejű angyalok mind rendelkezésére állnak. Őt áldják. Őt áldja minden teremtménye. Őt áldják szolgái, akik készen állnak, hogy teljesítsék akaratát.

Áldják Őt uralkodásának minden helyén. Áldja Őt a megváltottak serege, akiket megváltott a koporsótól. Áldjad én lelkem az Urat!

A teremtés dala

104. zsoltár

Az Isten világosság - mondja János apostol levelében. És nincs őbenne semmi sötétség. Ugyanez van megírva ennek a zsoltárnak a második felében: „Körülvette magát világossággal, mintegy öltözettel". Isten nem közelíthető meg másként, csak a világosságon keresztül. Lehetetlen, hogy valaki Isten közelébe jusson, akinek életében árnyékok maradtak. Aki Istent megismerte és közelébe jutott, annak élete és cselekedeti is megvilágosodtak, minthogy világosság van a mennyekben is: „Kiterjesztette az egeket, mint egy kárpitot." Az eget betölti Isten fényessége, dicsősége. Mikor nem volt villany, rám szakadt a tudat, hogy e világban világítani kell. De milyen csodálatos lesz ott, ahol nem lesz szükség napra, holdra, csillagokra, mert Isten a maga dicsőségével és világosságával beragyogja az ég dicsőségét, szépségét és gazdagságát.

A természettudomány is világosan állítja, hogy víz nélkül a teremtett világban elképzelhetetlen az élet. Hiába volna meg minden más életfeltétel a földön, ha nem volna víz, nem volna élet. A víz életet teremt maga körül, a sziklákat is megporlasztja és termő talajjá változtatja. Az élet a vízben van. Isten igéje a vizet mindig mint a lelki élet hordozóját, a lélek szerint való élet jelképét tárja elénk. Isten a vizekben építette fel az Ő palotáját, tehát az életen, nem a köveken, nem a homokon. Nem az élettelenségben, hanem az életben. Ha lelkiképpen szemléljük ezt a kijelentést, Isten az Ő palotáit olyan életeken építette fel, akiket az Ő igéje által megelevenített, azokon, akiket igéje beleépített a lelki házba, amelyről Péter első levele 2.. fejezetében ír. Az élet a vizeken van és ez az élő víz nem más, mint Isten igéje. A tudomány, bölcsesség, a társadalomkutatás, új világalapítási elképzelések mind-mind csodálatos ígéretek lehetnek, de olyanok, mint egy gazdag humuszos talaj, amely víz nélkül nem terem soha. E világ felfedezései, ismeretei önmagukban mind alkalmatlanok arra, hogy az élet hordozóivá lehessenek. Isten igéje pedig úgy van, mint Ézsaiásban olvassuk, hogy „felnőtt, mint egy vesszőszál a száraz földön, és nem vala neki ékessége", mégis diadalmat, hatalmat vett a mi Urunk Jézus Krisztus, mert a víz, a rejtekből kifakadó csodálatos víz nevelte naggyá. Istennek igéje a legsivárabb vizekben is életet támaszt. Onézimust, a rabszolgát is élővé tette. Lehet valaki király, mégis férgektől megemésztve hal

meg a süppedő bársonytrón ölén, ha a víz, amely az életet termővé teheti, hiányzik belőle.

A természeti jelenségek eszközök Isten kezében. Ahogy elképzelhetetlen, hogy egy harapófogó vagy kalapács elkezdjen dolgozni magától, éppen úgy elképzelhetetlen, hogy megmozduljon magától a föld, a villámok cikázzanak, az elektromos erők kiáradjanak. Eszközök ezek Isten kezében az Ő dicsőségének munkálására, emberek megalázására. Minden felleg, minden villámcikázás, minden föld-morajlás eszköz a Mindenható kezében.

A vizek magukban hordozzák az életet és a kárhozatot egyaránt, de az Úr parancsol nekik. A vizek, amelyek felfakadtak és megindultak a teremtés hajnalán, áldás és élet hordozóivá lettek. Az özönvíz viszont Isten ítéletét hozta. Az élő víznek folyamai sok emberi szívet elevenítettek meg, számtalan emberi szívben lett Isten beszéde az élet csírájává. Jézus azt mondja a Jelenésekről írott könyvben: „Eljövök és harcolok ellenük az én számnak kardjával." íme, az Ő ajkán az élet beszéde az íté- jel 2,16 let szavává lesz. Másutt így szól: „Van aki titeket megítél, Mózes." íme, Istennek élő beszéde majd ítéletté lesz sokak számára.

A víz most még az élet hordozója, a kegyelem ajándéka, melyből élet fakadhat számodra, akinek szíve kiszáradt, aki fuldokolsz és olyan vagy, mint a nyári hévségben eltikkadt falevél, mely sóvárog eső után. Még szól az Úr Jézus drága vigasztalása, hogy: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztallak titeket." Vagy pedig: „Búsulásom felbuzdultában elrejtem orcámat előled, de örök irgalmassággal könyörülök rajtad." Vagy: „Ó te szegény, szélvésztől hányt és vigasztalás nélkül való, ólomporba rakom köveidet... " De az az ige is szól, hogy menjetek az örök tűzre, mert nem ismerlek titeket. És: „aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is." Majd begördül a kegyelem kapuja, ez a kapu be lesz zárva, és nem nyittatik meg soha többé. Akkor a kegyelem beszéde ítéletként hull azokra, akik nem hallgatták meg a maguk idejében. Ugyanaz az ítélet és ugyanaz a kegyelem szava aszerint, hogy ki milyen vágyakozással hallgatja az igét.

Akit egyszer Isten kimentett a mélységből, azt nem vonhatja többé ítélet alá. „Határt vetettél, amelyet át nem hágnak és nem térnek vissza föld elbontására." Afelé nem hangzik el többé az ítélet, akit a törvény kárhoztatása alól kimentett Isten kegyelme, hogy az Ő drága vére hullásában találjon gyógyulást. „Én sem kárhoztatlak téged, eredj el és többé ne vétkezzél."

A teremtmények e világban egymás hasznára vannak. Ha megfigyeljük ebből a szempontból az igét, látjuk, hogy a füvek a barmoknak, a bor, az olaj, a kenyér az ember táplálására van, de még a Libanon cédrusainak is megvan a maguk célja, mert ott fészkelnek a madarak a ciprusok között. Az utolsó bagolyról, vagy a légyről, amelyről mi azt gondoljuk, hogy feleslegesen, céltalanul létezik, Isten jól tudja, miért teremtette. Minden teremtménynek megvan a maga küldetése, szolgálata, egyik sem önmagáért van. A cédrusok nem azért emelkednek az ég felé, hogy dölyfösen felvessék fejüket, hanem hogy a madarak meghúzódhassanak árnyékukban. A sziklák nem azért állanak mozdíthatatlanul, hogy kérkedjenek a nagyságukkal, hanem, hogy menedékül és rejtekül legyenek a hörcsögöknek. A te életed nem önmagért van e világban, nem önmagád szolgálatára, nem azért állított oda Isten, ahova állított, hogy magadat hizlald, hogy a magad nagyságát tedd nagyobbá, hanem hogy szolgálj. Ha kőszikla élet vagy, akkor se azért vagy, hogy kősziklaoszlopként dicsekedj erőddel, hanem hogy árnyékodban meghúzódjanak a gyengébbek. „Tartozunk mi az erősek, hogy a gyengék gyengeségeit hordozzuk." Ha életed kenyérré válik sokak szájában, melyet összemorzsolnak és megemésztenek, akkor se zúgolódj, mert Isten kenyérként akar használni. Ha szőlőzúzó présbe tétetik életed, hogy borként kerüljön oda szomorúságod, gyászod, könnyed mások szívének megvigasztalására, vedd tudomásul örömmel, mert Isten ezt akarja. Nem magadért. A szőlőt nem azért tette a szőlővesszőre, hogy gyönyörködjék benne, hanem hogy a szőlőzúzó présbe kerüljön. Az olajos magvakat nem azért tette az olajbogyó magházába, hogy dicsekedjék, hanem hogy az olajzúzóba kerüljön és kiomoljék belőle az olaj. Sokak élete a zúzóba, másoké meg a magasságba kerül, és iszonyú viharokkal kell megküzdeniük úgy, hogy gyökereiben recseg-ropog, hogy majd elsodortatik, de azért áll ott, hogy az égi madarak fészket rakhassanak rá, és míg ő recseg-ropog, a kicsiny madárkák biztonsággal rejtőzzenek el benne. Isten azért állított arra a helyre, ahová állított, hogy szolgálj. „Ne keresse ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is." Az öncélú élet kárbaveszett élősdi élet, mely eltévesztette küldetését és ki kell irtani, ki kell vágni. Aki csak azért él, hogy egyék, és nem azért eszik, hogy éljen mások javára, az hiábavaló és káros élet a világban.

A világosságot és a sötétséget Isten keze váltogatja. Nem véletlenül van világosság és nem véletlenül van sötétség. A sötétség és a világosság vonatkozásaiban isteni rendszer van. Az ember játszhat a villanykapcsolóval, hogy azonban Istennek mennyi ideig tetszik elsötétíteni a földet, ebben mindig cél zatosság van. A te életedre is jönnek sötétségek, vannak kísérteties éjszakák, mikor furcsára nőnek az árnyak és eltorzulnak, mikor félelmek, kétség, aggódás tölti be a szívedet, és vannak világos nappalok, mikor csodálkozol, hogy hogyan félhettél az éjszaka közepette, és hogyan láthattad olyan torznak azt, ami nappal olyan világos. Ezeket az időket Isten szerzi, Ő teremtette a holdat, a napot, Ő tudja ezek lenyugvását. Ezt a

legnehezebb Isten hívő gyermekének belátni. Hogy a sötétséget Isten szerezte. Amikor sötétség borul rád, amikor csak tapogatózva jársz és nem látod Isten útjait, és talán annyira belerettensz, belefáradsz az éjszakába, hogy letelepszel és nem mersz tovább egy lépést sem tenni, mert minden pillanat zuhanást jelenthet, légy meggyőződve felőle, hogy Isten szerezte az éjszakát, nem vak véletlen folytán szakadt rá életedre. Isten szerezte az éjszakát a népek életében is. Ilyenkor elhangzik, hogy ez a te órád, menj és cselekedj. Ilyenkor az Embernek Fia megköpdöstetik, arcul verik és keresztre feszítik, de annál dicsőségesebben tör elő harmadnap a sírból. Elhomályosulnak a picinyke világosságok, eltűnnek a csillagfények, azok ragyogását is eltakarja a felhőzet, a hold sem látszik, nincs sehol senki, aki megmutatná, merre menjek, az evangéliumnak, az üdvösségnek semmi jele nincs, sötét éjszaka borul a népekre, de Isten szerezte, nem emberek. Ő szerezte azt a sötétséget is, amely rád borul. Vedd csak alázatosan tudomásul, hogy most így van, az én Uramnak most így tetszik, hogy sötétségben legyek, és ne akard, hogy világos legyen. A gyermek kérdezi, hogy miért nincs világosság és elkezd sírni, a felnőtt azonban tudja, hogy éjszaka van. Ha nyugtalanító belső életed nem hagy aludni, kulcsold össze a kezedet és várd, mint az őrök a reggelt, míg megvirrad és az Isten dicsősége feltámad. Ha pedig csendes a belsőd, akkor befelé fordulj és várd békességgel, míg reggel jön, felserkensz, miként a tanítványok, és felé fordítod füledet, mit mond. Ha őrállóként állított az éjszakába, fúrd bele szemedet a sötétségbe és várd a hajnalt, mint az őrök a reggelt: Vigyázó, meddig még az éjszaka?! Ha csak a vigyázó szava töri is meg a csendet és a többiek még alusznak, ne félj, mert az Úr szerezte a sötétséget. Az éjszaka alkalmas arra, hogy szertejárjanak a mezők vadjai. Az oroszlán ordítása felhangzik és félelemmel tölti meg az éjszakában hallgatózó szívét, de ha felkel a nap, akkor elrejtőzik. Az éjszaka mindig alkalmasabb a kísértésre, mert megfélemlítőbb, minden ágrezzenés veszedelemről beszél, a fák suttogása azzal rettent, hogy ellenség közeledik. A sötétség idegen, a mezők vadjai széjjel járnak, hogy megrettentsenek, éppen ezért szorosan kapaszkodj Jézusba. Az éj múltával, ha felkel a nap, elrejtőznek, a hajlékaikban heverésznek. Csak azt ne hidd, hogy mikor napsugár van és világosság, akkor nincs ördög, van, csak elrejtőzött. Ne gondold, hogy most már végeleges a győzelem. Éjszaka jön és előjönnek újra az éjszaka vadjai rejtekhelyükről. Lehet, hogy közvetlen közeledben húzódik a sötétség fejedelme, olyan valaki szívében, aki közvetlen közeledben él, olyan dolgokban, melyekről azt gondoltad, nem lehet kísértés számodra. Egyszer csak éjszaka jön és előjön a sötétség hatalma a rejtekhelyekről, hogy megejtsen, és hatalmat vesz ott, ahol legkevésbé gondoltad.

Az éjszaka után jön a nappal, amikor az ember dolgára megy, és végzi azt estig. „Munkálkodjatok, míg nappal van, mert élj ő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhat." Akkor már hiábavaló lesz a sírás és kéztördelés, eljön az éjszaka,

amikor hiába szeretnél segítségül lenni mások üdvszolgálatánál, vigasztalást nyújtani szükségbe jutott életeknek, mert az éjszaka eljött, a nap leszállt, és újra kezdődnek a kísértésnek órái. Ha felragyogott a hajnalcsillag, akkor reggel jöttével, míg harmatos a fű, azonnal kezdj hozzá a munkálkodáshoz. Sokan, akiket megvilágosított Isten kegyelme és elöntötte szívüket a drága virradat, elhanyagolták a kora reggeli munkát, és addig tétováztak, míg később hiába próbálták helyrehozni a mulasztásokat, nem sikerült. Ne várd meg, míg alkonyaiba hajlik életed, és lemegy a nap a próféták felett, hanem ma, amikor kora reggel van, vagy amíg a zeniten a nap, még tart a lehetőség, vidd férfieerőd az Úrnak munkájába.

Ki számolhatná meg Isten műveit? Ha a hívő szív beletekint Isten teremtésének rendjébe, ámulva látja, milyen gazdag, és szívéből dal fakad, mely dicséri a Teremtőt, aminthogy minden teremtett lény dicsőíti és magasztalja Őt. „Milyen számtalanok a te műveid, Uram." Nézz szét magad körül, tekints a fűszálra, a porszemre, a hegyóriásokra, nézd a felhők járását, szemléld a hó alászállását, ahogy megül öltözeteden, micsoda gyönyörű, tündéri alkotás, angyali kézimunka, és meglátod Isten ujjait. A tenger mélysége, titokzatossága és uralkodó hatalmasságai mind az Ő alkotása. Milyen csodálatos lehet a végtelen óceán, ahol a hullámzó habok alatt titokzatos mélységek rejtőznek, melyben állatok milliói találnak búvóhelyet. Vagy gondolj a népek szédítő tengerébe. Száz és százmilliók hullámzanak körülöttünk. Összecsapnak a népek hullámai, a sárgák, a fehérek, a feketék, felcsapnak a különböző emberi érdekek, és a habok felett tovasikló hajókat elnyeléssel fenyegetik. Hatalmasok támadnak a népek hullámai felett, imitt-amott egy-egy hatalmas cet dobja fel magát, a mélyben a csúszók és milliónyi teremtmények, és mindez azért, hogy hirdessék Isten dicsőségét, visszatükrözzék Isten hatalmát, hirdessék, hogy ők is kezének alkotásai.

Milyen nehéz volt ezt megérteni Nabukodonozornak, milyen mélységes utakon kellett őt vezetnie Istennek, míg megértette, hogy ő is Isten alkotása, és annak adja Isten a királyságot, akinek akarja. Nem értette meg ezt akkor sem, mikor látta a három férfival Isten Fiát a tüzes kemencében járni, és akkor sem, mikor Dániel eléje állott és megmutatta, hogy, ha bűneitől igazság által meg nem szabadul, levettetik a földre és az állatokkal él hét évig. Nem értette, hanem kiállott palotája tetejére és így szólt, íme Babilon, amit én építettem - ekkor levettetett, élt a barmokkal és füvet evett, míg megértette, Istené a dicsőség, és nem emberé. Bizony szigonyt vetnek a cet orrába, semmivé lesz a hatalmasok keze alatt a bálna, meg kell érteni, hogy van hatalmasabb, aki előtt mindnyájunknak porba kell raknunk koronánkat és neki adnunk minden dicsőséget. A gályákat, emberi kezek alkotásaiként bocsátottak vízre, megemészti a népek háborgása. Mind a cet, mind a parányi féreg és a cédrusok ágai között meghúzódó éneklő madarak, mind rád

néznek, hogy megadjad eledelüket. Dicsősége az Úrnak, hogy háztartásának eltartottjai mind rá néznek. Az ég felé emeli tekintetét a mező legelő vadja, hogy lesz-e eső, lesz-e mit legelni. Az éneklő madár, hogy megindulnak-e a rovarok milliárdjai, lesz-e mivel táplálkozniuk. Gondold csak el, mennyi teremtménye van Istennek, amelyik mind az Ő kezére néz. Előttem van az édesanya, aki népes családjának szeli a kenyeret, és az éhes fiókák mind néznek rá, hogy mekkorát szel. Vagy mikor a fecskemadár hozza kicsinyeinek a rovart, kiülnek a fiókák a fészek szélére és mindegyik tatja a száját, hogy neki adjon. Mindenik szeme rá tekint, így néz millió szem Isten kezére, hogy megelégítse, hogy adjon eledelt alkalmas időben.

Ő pedig ad nekik. Megnyitja kezeit és megtelnek az Ő jóvoltából. Mire néznek szemeid, mikor éhezik a lelked, amikor szomjúhozik a szíved? Kire néznek szemeid, amikor éhezik a tested? Mindnek szemei terád néznek, hogy megelégítsd őket és adsz nekik és ők takarnak. Igazság-éhezők és szomjazok, nézzetek rá az Isten kezére, az Isten kitárult szívére, az O gazdagságának tárházára, mert Ő ad, és takarnak és megelégszenek. Ha pedig elfordítja orcáját, akkor elveszti a lelküket. El ne feledd, ha Isten nem ad, elsorvad mind a tested, mind a lelked. Isten kegyelmi ajándéka, amíg igét ad nekünk. Ne gondold, hogy akkor nyílik meg előtted Isten igéje, amikor te akarod, hanem akkor, amikor Istennek tetszik. Az Ő ajándéka, ha túlárad az élet, és az Ő tetszése, ha megszűnik. „Kibocsátód a te lelkedet és megújulnak, és újjá teszed a földnek színét." Aki járt tikkasztó nyárban az alföldi sziken, láthatta, milyen kopár, sivár, leverő az akácfák birodalma és milyen csodálatos, mikor jön a tavasz. Gyönyörűbb pázsit és üdébb mező nincs sehol. Láttál már gyötrődésben vergődő emberi szívet, akitől Isten visszavonta lelkét, nem találja helyét, mert nincs megtelítve Isten drága lelki ajándékaival, csak vergődik két kő között. Mikor pedig kibocsátja az Úr az Ő lelkét, megújul, ragyog az arca, rajta van az élet derűje, öröme, vidámsága és frissessége az Úrnak kezétől.

Ő pedig adja, árasztja azokra, akik rá néznek, mert örvendezni akar teremtményeiben. Az az Ő dicsősége, hogy örvendezhet teremtményeiben. Nem azzal akarja öregbíteni Isten az Ő dicsőségét, hogy megrendüljenek és füstölögjenek a hegyek, hogy kiapassza és kiárassza forrásaidat, hogy vulkánok induljanak meg és a kitörő vulkánok tönkretegyék mindazt, amit esetleg évtizedek munkája épített. Nem azt akarja, hogy krátere újra felnyíljon és kiaszott földdé legyen, hogy nyomorúságodban felkiálts és kegyelemért kiáltozz, hanem hogy örvendezz benne, hogy tekintete örömmel és gyönyörűséggel pihenjen meg rajtad. Amikor az ember kevélyen felemeli fejét, kitör a vulkán. Rég holtnak hitt bűnök szakadnak fel erővel undok lávát hányva ki, és megrendülve jössz rá, milyen borzalmas erővel sodornak ismét mélységek felé. De nem azt akarja Isten, hanem,

hogy üde pázsit, virágillatos mező és gyümölcstermő élet légy, és csodáltassék benned Isten dicsősége. Aki így szemléli Őt, annak ajkán a zengedező ének halk rebegéssé csendesül el, míg azután szótlanul örvendezik az ő Istenében. Előbb a szíved teljes crescendóval csendül fel, zúg és kiált, hogy áldott legyen az Isten, azután elhallgatsz és nézed Őt, a csodálatosat, a dicsőt, míg egészen a porba hullasz, szemléled dicsőségét, szívedet felejted, megnémul ajkad, csak gyorsan feldobogó szíved nézi Őt a csodálatos Istent, míg eljutsz a kereszthez. És ott mit mondhatnál? Nincs már zengő ének ajkadon, csak halk rebegés, néma fohász, néma vagy előtte, aki idáig szeretett téged. Akik pedig nem képesek látni Őt, a hitetlenek elvesznek a földről. Én lelkem pedig, aki csodálva, imádva tekintettél kegyelmének tengerébe, én lelkem, áldjad az Urat.

Az Úr az Ő népének ereje

105. zsoltár

Isten minden teremtménye dicséri az Urat, a füvek, a fák, az állatvilág neki mond dicséretet. Szükség tehát, hogy azok, akik ismerik Isten csodatetteit, még inkább magasztalják az Ő nevét. Az állatok nem szállnak szembe Isten törvényével, csak az ember az, akiről így kell szólnia az Úrnak, hogy az én népem nem ismer engem. Isten nagy tettei a szemeink előtt vannak, és mi elfelejtkezünk róluk. Méltó tehát, hogy a felhívás eljusson szívünkhöz: magasztaljátok az Urat, akik ismeritek csodatetteit. Méltó, hogy felkeljen ajkainkon Isten dicsérete, a hálaadás szava. Milyen szegény ebben a mi szívünk. A szükség, a nyomorúság idején tele vagyunk kérésekkel, sorozatosan szakad fel szívünkből: „könyörülj rajtam, Istenem." A köszönet viszont szűken jut eszünkbe. Elfelejtjük megköszönni a jót, a szeretetet, a segítséget, és még ritkábban szakad fel a magasztalás, az Isten dicsérete. Úgy vesszük, hogy mindaz, amit Isten cselekszik velünk, kötelességből teszi, legfeljebb mint jól nevelt gyerekhez illik, megköszönjük neki. Pedig Isten nem kötelességből, hanem irgalomból cselekszik. Ha mindig úgy szemlélnénk Isten tetteit, hogy nem vagyok rá méltó, hanem Isten különös kegyelmet gyakorol velem, sokkal inkább felfakadna ajkunkon a magasztalás és a dicséret szava. De még ha az egyéni csendesség-ben felfakad is a hálaadás és dicséretmondás, vagy ha hívő közösségben hirdetjük is Isten dicséretét, a népek között, ott, ahol nem ismerik az Urat, akik nem veszik eszükbe Jézus nevét, és Isten igéjét, valóságosan hiányzik Isten dicsérete és magasztalása. Egyetlen dicsekedés jogosult, mégpedig az Úrral való dicsekedés. Vannak emberek, akik dicsekednek önmagukkal, egyéni képességeikkel, sikereikkel, eredményeikkel, holott Isten előtt egyetlen dicsekvés áll meg: dicsekedjetek az Ő szent nevével, örvendezzen azoknak szívük, akik

ismerik az 3. vers Urat! Azzal dicsekedjék, aki dicsekszik, hogy ismer engem, mondja Jeremiás. Dicsekszel-e ezzel? Eldicsekednek emberek rokonságukkal, világi kapcsolatukkal. Dicsekszel-e azzal, hogy Jézusé vagy? „Ha valaki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom az én mennyei Atyám előtt, aki pedig vallást tesz rólam az emberek előtt, én is vallást Mt 10,32 teszek arról az én mennyei Atyám előtt." Mondd ismerősödnek, barátodnak, hogy vele jársz, és vele akarsz maradni, dicsekedj azzal, hogy az Ő nyájához tartozol.

Az Ő népének ereje az Úr. Láthatjuk ebben a zsoltárban, milyen gazdagon mutatta meg Isten az Ő erejét népe életében. A maroknyi szétszórt zsellérsereg, aki jövevényként járt Kánaántól Egyiptomig, és Egyiptomtól Kánaánig a pusztán keresztül, hogyan tapasztalta meg erejét a nagyon változatos és izgalmas élet minden területén, az úton, amelyen vezettetett. Azért mondja a zsoltáríró, hogy kívánjátok az Urat és az Ő erejét. Sóvárogjatok az Úrnak ereje után a megpróbáltatások, a harcok közepette. Ahol minden más emberi erő csődöt mond, megszégyenül, fiaskóval végződik, csak az Úr ereje által van megtartatás és megérkezés. Ne kívánj más erőt, más hatalmasságot. Egyszer, amikor megoldhatatlannak látszó élelmezés és egyéb dolgok kerültek elém, Isten lelke ezzel az igével erősített, „megtartom őket az Úr, az ő Istenük által, de nem tartom meg őket íj vagy kard, vagy háború által. Sem lovas vagy lovasok által." Tehát: „kívánjátok az Urat és az Ő erejét" mert az Ő ereje által van a megtartatás. Nem emberi erő, nem emberi okoskodás, ügyeskedés által. Lehet, hogy jó reménységeid, jó kilátásaid vannak, de el ne felejtsd, hogy az Úr az Ő népének ereje. Kívánd azért az Urat és az Ő erejét. Nem az ügyességed, a gyűjtött tartalék tőkéd, vagy a nyitva hagyott vészkijáratok, hanem az Úr ereje tart meg téged. Keressétek az Ő orcáját szüntelen - mondja az ige. Tehát az Úr orcájának keresését sohase hagyjuk abba. Azt gondolják emberek, hogy azzal, hogy egyszer közel fordultak a Úrhoz, egyszer s mindenkorra el van intézve minden, holott az Úr orcájának keresésére állandóan szükség van. Nem lehet úgy csinálni, hogy most, miután odafordultam hozzá, odadobom a gyeplőt és menjen minden a maga útján. Újra és újra keresnünk kell az Urat. Sok szív elernyed, eliszaposodik, mert úgy gondolja, már megérkezett, nem serkenti szent elégedetlenség, mint Pált, aki így szólt: nem mondom, hogy már FŰ 3,12. elértem, vagy tökéletes volnék, hanem igyekszem. Emésztette lelkét, hogy magasabbra, közelebb jusson. Ő, aki elragadtatott a harmadik égig és hallott kibeszélhetetlen beszédeket, kereste és kutatta az Úr orcáját. Jaj annak, aki betelt Isten orcájának szépségével, aki buzgón járt közösségbe, olvasta Isten igéjét, és egyszer csak elmaradt a boroskancsó mellett. Mikor megkérdezték, miért nem jön a közösségbe, azt felelte, már mind tudom, amit mondanak, én taníthatnám azokat, akik oda járnak. Nem kereste az Úr orcáját szüntelen, és lecsúszott a legnagyobb mélységig. Talán a te lelki elesettségednek is az az oka,

hogy belenyugodtál állapotodba, és nem sír a lelked az Úr után. Emlékezz a menyasszony sóvárgására, hogy tele van várakozással: „Mondd meg nekem, hol legeltetsz, hol deleltetsz?" Megy este az őrségen keresztül, találkozni akar vele, nincs nyugalma, míg meg nem találja. Hiányzik, mint a kenyér, mely az életet jelenti számára. Keresed-e így az Úr orcáját? Igazságodban, csendességedben keresd az Úr orcáját, azzal a vággyal, hogy nekem mindenképpen találkoznom kell vele, látnom kell Őt.

Emlékezzél meg az Ő csodáiról, melyeket cselekedett, a jelekről és ígéretekről. Gyakorlati tanács ez. Emlékezz meg azokról, amiket cselekedett, ha nem fénylik előtted a Megváltód képe, ha meghidegült benned a szeretet. Ha emlékezni kezdesz Isten csodáira, elárasztja szívedet a szeretet, forró láng csap át rajta a tények miatt, melyeket Isten megoldott, ahogy óvott és őrzött. Hála kél benned, hogy milyen csodálatos az Úr. Nézz csak visszafelé életedben a mai naptól kezdve. Reggel felvirrasztott és enned adott, amikor sokaknak nincs mit enniük, van mivel betakarnod a testedet. Menj vissza a golgotái keresztig, ahol a legcsodálatosabbat cselekedte érted: „Ó mély titok, ó szent csoda, önmagát adta oda." Emlékezzél meg a betlehemi jászol bölcsőben fekvő kisdedről! Emberré lett Isten érted. Emlékezzél meg Isten bárányáról, aki elvette a világ bűneit. Hulló véréről, általszegezett kezeiről, a töviskoszorúról. Emlékezzél meg Isten csodadolgairól, amelyeket cselekedett érted, és majd meglátod, meleg szeretetre gerjed a te szíved, és magasztalod az Ő hűségét és irgalmát! Ezt teszi a zsoltáríró is, emlékezni kezd Isten csodáiról. Visszamegy a múltba, és egyik drága felismerés követi a másikat. Egyik megismerés az, hogy Isten irányítja minden nép sorsát, de a kicsiny nyáját üdvösségre viszi. „Az Úr a mi Istenünk, az egész földre kihat az Ő ítélete." E földnek nincs olyan rejtett zuga, a legészakibb sarkán egy elhagyatott halászfalu, vagy eszkimó kunyhó, ahova ki ne hatna Isten ítélete. Az egész földön Ő cselekszik. A rejtelmes Tibetben, a sötét Afrikában, az indiai mezőkön Ő cselekszik minden népek életében. Egyiket megalázza, megtöri a másik által, miután méltatlanná vált az Ő dicsősége hordozására, de ebben az általános világkormányzó munkában különös figyelmet fordít népére. Megemlékezik szövetségéről mindörökké, amelyet kötött Ábrahámmal, megemlékezik Izsáknak tett esküvéséről, amit odaállított Jákobnak szabály gyanánt, amikor még csekély számban voltak és zsellérekként egyik országból a másikba bujdostak. Addig is, amíg a Kananeusok vívták a maguk harcát, Istennek gondja volt maroknyi népére, Ábrahámra, a hívők Atyjára, aki egyedül hordozója volt Isten ígéretének. Később a pátriárkákra, hogy el ne vesszenek és megérkezzenek az ígéret földjére. A népeket irányítja, kicsinyeinek, az egyszerű zsel léreknek sorsát, akik hányódtak egyik nemzettől a másikig, szemmel tartja és üdvösségre vezeti őket, törődik a kicsiny nyájjal, amely összegyülekezik az Isten igéje mellett Alig

számításba jövő sereg, Isten azonban szemmel tartja őket üdvösségre. „Nagy csodája az Úrnak, ha odatartozol az O népéhez, a választottak, az üdvözültek seregéhez", a szemmel tartott kicsiny nyájhoz. Az Úr az Ő népének erőssége. Nem engedte, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattuk, mondván, hogy ne illessétek az én f elkentjeimet, és az én prófétámnak ne ártsatok. Az Úr az Ő népének oltalma. Ő tartotta meg Ábrahámot, amikor a környező népek fellázadtak ellene, és ki akarták irtani, Ő volt oltalma Jákobnak a sekemi vérfürdő után, Ő rettentette meg a környező városokat. Ő oltalmazta meg népét az első keresztyénség üldöztetése idején, a reformációkor, és azóta is, mindig a szorongattatásnak idején. Olyan volt Isten népe, mint egy vesszőszál a népek országútján, mégis megtartatott. Anák óriások dübörögtek körülötte, és hatalmas tölgyek zuhantak alá, ez a parányi nép pedig megtartatott. Átdübörög a történelem szekere, és míg a többi népekből csak pozdorja és hamu marad, az Úr népe dicsőségesen megáll. Nézz Dánielre! Hullanak mellette a népek, Asszíria és a többi a múlté lettek, Dániel pedig megmarad, mert az Úr az ő erőssége és nem engedi, hogy ártsanak neki.

Az oroszlánok már széttépték ellenségeit, Dániel pedig sértetlen, mert az Úr lebocsátotta angyalait. Ki tudja, hány életnek kellet összedőlnie már körülötted, akik ártani akartak neked, mert az Isten megparancsolta, hogy ne bántsanak, ne ártsanak. Hányan törtek össze azon a vaskorláton, mellyel körülvette az Úr az Ő szerelmeseit. Ki tudja, hány démoni lélek hullott vissza a kárhozatba akkor, mikor téged akart megrontani, mert nincs ereje Isten hatalmán és erősségén.

A szenvedést Isten küldi népe életébe, és az mindig a holnap vetése, amelyikből majd holnap aratsz áldott gyümölcsöket. Éhséget idézett elő a földön, a kenyérnek minden botját eltörte. De elküldött egy férfiút, Józsefet, akinek lábait béklyóba szorították, és ő maga vasban járt. Mennyi kérdés lehetett József szívében, hogy miért kell láncot viselnie, börtönben sínylődnie. Mennyi kérdés, míg egyszer eljött az aratás ideje, amikor oda állhatott testvérei elé, hogy ti gonoszt gondoltatok ellenem, de Isten jóra kívánta azt fordítani. Egyszer elérkezett az idő, amikor világosan láthatta mindenki, hogy testvérei megtartatásáért küldetett oda. A szenvedés, melyben most részed van, a magad vagy mások megtartatásáért történik. Lehet, hogy nagyon gyötrelmes, de magad menekülsz meg általa az ismeretlen, nem sejtett veszedelmektől.

A szenvedés vetés a holnap számára, és csak addig tart, míg az Úr szava betelik. Mikor Isten leperelte peredet, mikor a földet bevetette gabonával, akkor nem tart tovább. Hogy sírna a szántóföld, mikor végighasít benne az eke, hogy hullanának könnyei, mikor végig hasít benne a borona, de csak addig tart a hasítás,

a fájdalom, míg a szívébe fogadta a hintett magvakat, hogy egyszer majd gyümölcsöt teremjen Isten dicsőségére. Addig tart a szenvedés, addig gyötör a kín, fájdalom, amíg magadévá teszed, amire szükséged van, hogy szívedbe zárod Isten igéjét, titkát, hogy a maga idejében aztán szárba szökkenve hirdesse Isten dicsőségét.

Akik a próbatételek között megállnak, azok életében elérkezik a felmagasztalás. Elküldött a király Józsefért, feloldotta, és hatalmat adott neki arra, hogy másokat vessen béklyóba. „Búsulásom felbuzdultában, elrejtém egy szempillantásig orcámat előtted, de örök irgalmassággal könyörülök rajtad." A szenvedés nem tart örökké, az irgalom Ézs 54,! ellenben örök. Lehet a szenvedés hosszú, soká nyílik meg a börtönajtó. Talán rettentően beléfájdul a szemed mindig csak a kerek ablakot nézni, csak az őrök egyhangú kopogására figyelni. Belefájdul a szíved, mikor a bilincs megcsördül a kezeden, de el ne felejtsd, nem tart örökké. Az Ő irgalmassága viszont örökké tartó. Megszűnik, tovaszáll a szenvedés, és jön a felmagasztaltatás. Aki bilincseket hordtál, az Isten fiainak szabadságával jársz körül, aki megaláztattál, felmagasztaltatól, aki sírva vitted vetőmagodat, majd örvendezve jössz elő kévéidet emelve.

Isten országa történetének figyelemre méltó szakasza az, amikor Isten igéje bizonyságot tesz ezen a helyen. Vannak olyan idők, mikor Isten népe erős Egyiptomban, de Egyiptom előbb-utóbb mindig fellázad a szent nép uralma ellen. Van egy keresztyén irányzat, mely szeretné elhitetni ezzel a világgal saját vigasztalására nézve, hogy eljön az idő, mikor átveszi Isten népe az uralkodást a világ felett. A valóság pedig az, hogyha vannak is átmeneti idők, mikor erősebbé teszi Isten az Ő népét, utóbb mégis az az idő következik el, amikor Kám földjén Sem szolgává lesz. Megalázó megtapasztalás Isten népének, hogy hatalom adatik egy Antikrisztusnak arra nézve, hogy a szentek ellen hadakozzék, falja őket vasfogaival, rontsa őket, pusztítsa őket, ártson nekik és megtiporja őket lábaival. Milyen fájdalmas Isten népének, mikor úgy érzi, átadatott a világnak, kénye-kedvére ki van szolgáltatva, azt cselekszi vele, amit akar: gúnyolja, megtiporja. Lehetséges, hogy ezt Isten nevében cselekszi. Mert azt gondolják, hogy istentiszteletet végeznek. Átmeneti idő lehet mindig, mikor Isten népe egy időre átveszi a kormányt, mikor felülre kerül, utána mindig meg aláztatás, rabszolgasors várja Egyiptomban. Ott nincs szabadság Isten gyermeke számára. Nincs békesség és élet, csak gyötrődés és kín. Lehetnek porhagymák, vöröshagymák, húsosfazekak, melyek között élni jó, de rabszolga bilincset kell hordoznia mellette, és Kám földjén piramisokat építenie a Fáraó számára, kiszolgálni az ördög dicsőségét.

Éppen ezért el kell jönnie az időnek, mikor a nyomorúságnak legmélyebb

pontján is Isten elküldi Mózest, a szabadítót. Nem tudom, az Isten számodra elküldött-e már Mózest, aki vér és víz által kiszabadított téged Egyiptom rabságából? Elküldötte-e azt a csodálatos Mózest, hogy leverje rólad az egyiptomi bilincseket, kiszabadítson téged bűneid rabságából, hogy légy hirdetője Isten dicsőségének? Vagy még mindig sínylődsz, vergődsz, vályogot vetsz és piramist építesz, építed a királyok sírjait ahelyett, hogy szolgálnál a királynál, és szemléled üres sírját, amin nincs már mit építeni. Eljött-e hozzád a szabadító, vagy rab vagy még? Szenvedélyeid, önző, hiú, dicsőségvágyó éned, tested kívánságainak rabja vagy most is, vagy eljutottál Isten fiainak dicsőséges szabadságára?

Ha megszabadultál a kárhozat rabságából, ott van-e a vágy szívedben az idő után, amikor az Úr megváltottai megtérnek és Sionba jönnek, amikor lerúgod a földi testet és járhatsz a mennyei mezők dicsőséges útjain? Ott van-e a szívedben a meny asszony sóvárgása, hogy jövel, Uram, hamar, Uram Jézus? Azt mondja Jézus: az embernek Fia mikor eljön, nem talál hitet a földön. Azt jelenti ez, hogy nem lesznek emberek, akik sóvárognak az Ő jövetele után. Ma is itt él egy sereg hívő ember, és nem sóvárogja Jézus eljövetelét. Valid meg, hogy itt akarsz berendezkedni te is, itt akarsz jövendőt építeni, kőszikláből rakni házat, és nem sátorokban lakozol. Várasz magadnak valamit ettől a világtól, ahelyett, hogy Krisztus eljövetelét sóvárognád, vágynád, hogy érkezzen meg a dicsőség Ura, Jézus. Ha Isten most letekint és reánéz az Ő népére, mondhatja, hogy látván láttam az én népemnek nyomorúságát, és kiáltásuk hozzám hatott? Vagy nem, mert beletörődtél a földi életbe, és itt akarsz megoldást magadnak, nem pedig a mennyekben. Isten kegyelme, hogy mégis megszabadítja népét, és kivezeti Egyiptom rabságából abba a dicsőségbe, melyet készített az Őt szeretőknek. Népének szabadítása azonban mindig az ítélet vesszejének megsuhogtatása árán történik. E világ fejedelme az ördög, nem hajlandó tudomásul venni, hogy Isten népéhez neki semmi köze nincs, felette nincs hatalma. Minden áron rabszolgaságban akarja tartani az Úr népét, hogy neki dolgozzon és Őt szolgálja, az Ő dicsőségét építse. A Jelenések könyve szerint a végső ítéletkor Istennek rettenetes ítéletet kell rászakasztania erre a világra, hogy népét kiszabadítsa belőle. Istennek rá kellett zúdítania ítéletét Egyiptomra, míg ráeszmélt Egyiptom népe, hogy el kell bocsátania az Izraelt. Isten népe gazdagon szabadul meg Egyiptomból. Jöttek a nagy nyomorúságból, és fehér ruhákba vannak öltözve. A nyomorúsággal együtt jár a piszok, a szenny. Ahol szükség, szegénység van, ott keveset adnak a szappanra, keveset törődnek a tisztasággal, milyen ellentéte ez Isten kegyelmének. Jöttek a nyomorúságból, az egyiptomi rabságból gazdagon. Arannyal, ezüsttel megrakva, és az ő nemzedékeikben, nemzetségeikben nem volt beteges. Csodálatos, hogy neked, aki kísértések, szenvedések között vergődsz, egyszer gazdagon adatik az Isten országába való bemenetel. Aki itt mindenütt

bűn, fertő, tócsák és pocsolyák közepette jártál, tiszta fehér ruhákban érkezel hozzá. Aki a tüzes kemence közepén jártál, a füstnek illata sem érzik meg rajtad. Szeretet nélküli rideg világban éltél, és ott megmarad a szeretet. Milyen csodálatos gazdagsága ez Isten kegyelmének. Egyiptomból, a szükségből, a nyomorúságból gazdagon, a sárból tisztán, a szemétből drága kinccsel, a mélységből, fertőből Isten dicsőségének jobbjára érkezel. Szennyes, tisztátalan lelked, mint tündöklő szépségű hókristály, csillog majd Jézus Krisztus palástján. Királyi koronakővé tesz téged. Elcsüggedt, kesergő és bűneid miatt gyötrődő élet, akinek megint nem sikerült, megint csak elestél, sárba zuhantál, beszennyezted magad, nézd, Egyiptomból gazdagon, ezüsttel és arannyal megrakodva érkezel. Egyiptom öröme hazug öröm, nem annak örültek, hogy Izrael népe kivonult, hanem inkább annak, hogy most már a csapások megszűntek rajtuk. Nehogy valamikor is azt hidd, hogy a világ örül szabadulásodnak. Annak örül, hogy megszabadul tőled, társaságodtól, hogy nem kell többé Isten ítélete alatt járnia közeledben. Mert míg Isten népe Egyiptomban van, ez mindig Isten ítéletét jelenti számára. Igaz életed ítélet azok számára, akik hazugságot szólnak, ítélet számukra, hogy te nem nevetsz néha tréfálkozásukon. Nem annak örül, hogy kiszabadultál Isten fiainak dicsőségére, hanem annak, hogy nem kell most már a társaságodban lennie, most már megszabadul tőled.

Az Úr pedig nem csak kihozza az Ő népét Egyiptomból, hanem át is viszi a sötétségen. Mégpedig, azért, mert megemlékezett az Ő szentséges ígéretéről. Nem a mi szépségünkért, dicsőségünkért, hanem az Ő szövetségéért visz át bennünket a pusztaságon. Azért van lehetőség, hogy te megérkezz a mennyei dicsőségbe. Tudod, mi a biztosítéka, hogy a megtérésedtől a dicsőségbe távozásodig megtartatol? Ez a vér, amely kihullott a kereszten, az újszövetség vére, mely öntetik sokak bűnének bocsánatára. Ha ezer nyelvem volna is, és mindenikkel az angyalok nyelvén szólnám az evangéliumot, ha testemet mind a tűzre adnám is, és vagyonomat mind felétetném, ha nem tekintene az én Uram a szövetség vérére, akkor soha nem érkeznék el hozzá, elsodortatnám előbb vagy utóbb tőle. A pusztaságban a szövetség vére nélkül csak elsodortatni lehet. A pusztán átmenni csak a szövetség oltalma alatt lehet. Az Úr az Ő népének ereje, nem a te képességed, érdemed és erőd. Az Úr pedig hű az Ő szövetségéhez, a vérhez, mely hullott a báránynak szívéből, mikor áldozott érettünk a Golgotán, tehát nem tagadja meg az Ő szövetségét. Kiterjesztette felettük a felhőt, kenyeret adott nekik, mert megemlékezett az Ő szent szövetségéről. Megtartja, mert emlékezik Jézus vérére.

Ahogy a próbák betelnek, eljön az örökös öröm ideje, íme az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek, örökös öröm az ő fejükön, és eltűnik a fájdalom és sóhaj. Az Úr az Ő népének ereje, hogy megtartsák az Ő rendelését,

és törvényét megőrizzék. Az Úr a te erőd, legyen a te szívednek ereje is. Kívánd Őt és az Ő erejét, hogy megtartassál.

A hűséges Isten és a csapodár ember

106. zsoltár

Ebben a zsoltárban a hűséges Istenről és a csalárd emberről van szó. Az emberi szív minden változásával szemben örökkévaló az Isten kegyelme. Ez az, ami a zsoltárírót dicséretre indítja, ez az, ami ajkára a magasztalás szavát hozza, ezért kiált így: Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme.

Hiába volna Isten minden gazdagsága, hiába volna minden jó adománynak a forrása, ha nem volna örökkévaló és változhatatlan az Ő kegyelme az ember iránt. Egyszercsak elfordulna tőled, magadra hagyna téged. Isten jósága, gazdagsága ellenére is szegényen, koldusán járnál e világban. De éppen az a csodálatos, hogy Isten jósága az Ő kegyelmének örökkévalóságával párosul. Isten gazdagságához hozzá jön kegyelmének mozdíthatatlansága. Azért lehetséges, hogy csapodár, ingatag emberi szívünk hitetlenségünk ellenére megelégedhetik Isten bőségével és gazdagságával.

Ki beszélhetné el Isten tetteit? Ha egyszer valaki hozzáfogna, akkor úgy járna, mint a Zsidókhoz írott levél írója a 11. fejezet végén: „Hiszen kifogynék az időből, hogyha megemlékeznék ezekről." Vagy amit János evangélista szól, hogy a világ összes könyve sem fogadhatná be, amit az Úr cselekedett ebben a világban. Ki beszélhetné el az Úrnak tetteit? Kicsiny gyermekkorodtól, ha el akarnád sorolni, hogy tett veled, hogyan viselte gondodat egész a mai napig, kifogynál az időből. Boldogtalanságunk oka mindig a törvénytelenségünk. „Boldog az, aki megtartja a törvényt, és igazán cselekszik minden időben." Amíg az első emberpár a paradicsomban ott maradt Isten akaratának határán belül, addig boldog volt. Amikor azonban átlépte az Isten szabta határokat, kilépett a biztonság, az oltalom határán túl, egyszerre rászakadt a szívére a boldogtalanság. Az ember egyszerre félni kezdett. „Féltem és elrejtőztem, mert szégyellem magam, mezítelen vagyok."

Amint az ember átlépi a törvény határait, azonnal boldogtalan. Amikor pedig visszakerül az Isten kegyelmébe, így énekel a 32. zsoltár: Boldog, akinek bűne megbocsáttatott, akire Isten úgy tekint, mint aki megtartja a törvényt. A te szíved is azért boldogtalan, mert törvénytelen állapotban vagy. Ha szívedben

boldogtalanság, békétlenség van, akkor azért van, mert törvénytelen állapotba jutottál. Ellentétes, engedetlenségi viszonyban vagy Istennel. Testvérem! Jól jegyezd meg, amikor rád szakad boldogtalanságod keserű állapota, mindig azért van, mert valahol szakadás van közötted és Isten között. Az egyén és a közösség egymástól elválaszthatatlan. A zsoltáríró így folytatja: „Emlékezzél rám, Uram, népedhez való jóságodért. Jöjj el énhozzám szabadításoddal, hogy láthassam választottaidhoz való jóvoltodat és örvendezhessek néped örömében, hogy dicsekedjem a te örökségeddel." Bűnösök, gonoszok vagyunk, a közösség bűnéből azonban nem vonhatja ki magát soha senki. Ha egy népnek, egy közösségnek életében bűnök mutatkoznak meg, ezért az egyén mindig felelős. Sohasem mondhatja senki, hogy én nem vagyok felelős érte, nem vagyok hibás ebben vagy abban a dologban. Az az igazi és helyes magatartás, amit a zsoltáríró tanúsít, amikor így szól: vetkeztünk. Amikor Nehémiás meghallja, hogy Jeruzsálem falai leégtek, akkor a bűnbánó imádság így csordul ki ajkán: „Vétkeztünk, én is és az én atyáim." Isten szentéi mindig így vallottak és így tettek bűnvallást. Azonosították magukat népük bűnével. Ez a kifejezés, hogy: „Jöjj el hozzám szabadításoddal, hogy láthassam a te választottaidhoz való jóvoltodat" újra annak a bizonysága, hogy, ha szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, de ha dicsőíttetik egy tag, vele együtt dicsőíttetik mind. Ha a te életedben megtűrt bűnök vannak, az az egész közösségre kihat. Megújulás támad Isten Szentlelke által szívedben, az is kihat az egész közösségre. Megújulás támad az egész közösségben. Tehát egyek vagyunk. El ne felejtsd, hogy nem vétkezhetsz önmagádban. Hozzá vagy nőve, bele vagy szerkesztve, bele vagy építve egy közösségbe. A mi Urunk a mi értelmetlenségünk ellenére is kiárasztja szeretetét. Istent pedig semmi sem fárasztja jobban, mint a mi értelmetlenségünk. Azt mondja a zsoltáríró: „Atyáink nem értették meg Egyiptomban csodáidat." Isten kézzelfoghatóan odajött ehhez a néphez. Érezhetővé tette az Ő szabadítását. Az egyiptomiak házában sötét volt, a zsidókéban pedig világosság fénylett. Kézzelfoghatóvá tette jelenvalóságát úgy, hogy ugyanazok a csapások nem áradtak ki a zsidó népre, amelyek az egyiptomiakra. Különbséget tett Isten és mégsem értették meg. Emlékezz vissza, hogy hányszor nem értetted meg Isten szabadítását. Szorongattatások idején hányszor néztél rá értelmetlenül és azt kérdezted: Hol van most az Isten? Miért teszi ezt az Isten? Miért cselekszik velem így az Úr? Miért vezet Isten ilyen utakon, ilyen körülmények között, miért bocsát ilyen csapásokat rám? Értelmetlenül néztél rám, amikor egészen közel hajoltam hozzád. Ennek a zsoltárnak olvasása kapcsán meglátjuk, hogy Isten kegyelme kétféleképpen nyilatkozott meg a nép életében. Megnyilatkozott úgy, ahogy olvassuk: „Megsegíté őket az Ő nevéért," de megnyilatkozott úgy is, hogy amikor tisztátalanokká lettek az ő cselekedeteik, felgyúlt az Úr haragja ellenük. Mind a kettő Isten kegyelmének megnyilatkozása. Értelmetlenségünk ellenére is atyai módon bánik velünk. Azt mondja, hogy nem értették meg, dacoskodtak vele, keménykedtek és konokok voltak. „De Ő

megsegítette őket az Ő nevéért." A zsidó nép ott állt a Vörös-tengernél, zúgolódott, minek is jöttünk, azért hoztál, hogy elveszíts? Ő pedig kettényitotta előttük a Vörös-tengert és átvezette őket a nyomor völgyén. A magad életében is értetlenséged ellenére is hányszor segít a te Urad. Te makacsul, otrombán buta tudsz lenni Istennel szemben. Nyugodtan idézhetem, mert Isten lelke idézi az Ézsaiás próféciájában, hogy az ökörnél is ostobább, mert az ökör ismeri az ő urának jászlát, de az én népem nem ismer engem. Ha az ökörről leveszik a jármot, rohan a jászolhoz, az embernek pedig nyomni kell a fejét Isten terített asztalához. Erőszakkal kell odacibálni Istenhez. Ő pedig értelmetlenségük ellenére is megsegítette őket az Ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét.

A kegyelem útja az ellenség számára ítélet. Az egyiptomiak a Vörös-tengerbe vesztek. Csak fel-puffadt hulláikat szemlélhette másnap az Úrnak megváltott népe. Az övéi számára olyan volt ez az út, mint a kitaposott ösvény, mint az egyenes padló, az ellenség számára pedig iszapos dágvánnyá változott. Az ige szerint összezavarodtak az egyiptomiak és elkezdtek tapadni a szekerek kerekei, a lovak belesüllyedtek az iszapba és rájuk zúdult a Vörös-tenger.

Isten választott népe számára nincs csodálatosabb kegyelem, mint a golgotái kereszt. Az elkárhozottak számára viszonyt nincs rettenetesebb ítélet. A pokol borzalmai között az elkárhozottaknak a felemelt kereszt lesz a legiszonyatosabb. A te bűneid vitték a keresztre Krisztust. Ha valaki számára az istentisztelet, az igehirdetés alkalmai áldást jelentenek, lesznek, akik számára ítéletet jelentenek. Mond, az Isten kegyelmének alkalmai kegyelem a te számodra, vagy ítélet, kárhoztatás? Majd amikor megrendül a teremtett mindenség, felszakadnak az ítélet harsonái, a világ számára rettenetes ítélet lesz, Krisztus megváltottai számára pedig a kegyelem felragyogása.

Feltör a hajnal pompájával és ragyogásával az Úrnak napja.

Az emberi szív hálátlan és feledékeny. Átvitte az Ő népét a Vörös-tengeren, az őket üldöző egyiptomiakat ott látták, ahogy a tenger hullámai kivetették holttestüket a partra. Borzadállyal nézhettek rájuk, nem volt hatalmuk többé felettük. Ök pedig egyszerre elfelejtették Isten szabadítását. Hirtelen elfelejtették cselekedeteit, és nem várták az Ő tanácsát. Hányszor elfelejtetted te is, amit Isten cselekszik érted. Hányszor elfelejtkeztél arról, hogy Isten hogyan avatkozott bele életedbe, hogyan tartott meg, hogyan hordozott.

A felejtés vége mind pusztaságba jutás. Pusztává, kietlenné, rémületessé lesz körülötted az élet. Az életkörülmények a zsidó nép számára akkor sem voltak másak, amikor örvendeztek az ő szabadításuk Istenében. Micsoda öröm lehetett

a zsidó nép életében, amikor átélték a szabadítás csodáját, átmentek a Vörös-tengeren. Micsoda ujjongás, öröm, hálaének zendülhetett a szívükből, pedig a puszta puszta volt, a szikla kemény, és a nap úgy tűzött, mint máskor. Egyszer azonban, elfelejtvén Isten szabadítását, a puszta pusztává lett, rideggé és kietlenné, visszariasztóvá, rémítővé, elcsüggesztővé és emésztővé az élet. Számodra is akkor válik az élet kietlenné, értelmetlenné, pusztasággá, amikor elfelejtetted az Isten szabadítását. Akkor nézel a megkevesbedett lisztre és a csökkenő olajra olyan kétségbeesett szívvel, amikor elfelejted, mit cselekedett az Isten. Amikor elhomályosodik a szemeid előtt, hogy „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minekünk?", akkor egyszerre riasztóvá válik a puszta sötétje, kietlenné az élet. Istentelen életed világosság nélküli és reménytelen. A megváltottak életének is egyik megdöbbentő fogyatkozása, hogy a próbatétel gyakran az ő szívükben is újabb bűnt fakaszt. Ahelyett, hogy a próbatétel odahajtaná Isten gyermekeit az Úrhoz, és megalázná, megtörné szívüket, sokszor újabb bűnt eredményez. A zúgolódás, az irigység, a gyűlölség bűnét. Rátérünk a magunk útjára. Ott van a szívedben valami vágyakozás. Isten megpróbál, nem adja meg ezt a vágyakozást, nem adja meg ezt a reménységet, talán elkövetett bűnöd miatt büntet, és akkor is keresel emberi megoldást, emberi erőszakkal akarod keresztülvinni akaratod. Vagy pedig irigykedés támad benned, hogy másnak sikerül, másnak van, számodra pedig nincs megoldás, nincs lehetőség, nincs reménység. „Irigységre indulának Mózes ellen" ahelyett, hogy megalázták volna magukat.

Isten az övéivel szemben nagyon kemény. Megnyílt a föld és elnyelte Dátánt és Abirámot, és tűz gyulladt föl és elégette a gonoszokat. Olykor Isten a te szívedben is tüzeket támaszt, mélységeket szakaszt, melyekben eltűnnek a vágyak, az álmok, a terhek. Úgy dönti le sokszor terveidet, mint a légvárakat, úgy törli el reménységeidet, mint ahogy le törli a táblát és nyoma sem marad többé az írásnak, elseper mindent, mert kemény az övéivel szemben. Ez az Ő keménysége annak a bizonyítéka, hogy az örökkévalóság számára akar fiákat nevelni. Nem a múlandó életre, hanem az elkövetkezendőre, a dicsőségre. Mint szenteket, tisztákat akar maga elé állítani. Ezért aztán tüzet gyújt. „Minden áldozat sóval sózatik meg és mindenki tűzzel sózatik meg." Emlékezzél a tűzre, amely benned ég, egy-egy emésztő bűnmardosás, gyötrő lelkiismeret-furdalás, amikor ráz és mar, amikor gyötör és kínoz az Úr: „Megfizetek nékik az ő keblükben." Az ember szinte úgy érzi ennél az igénél, hogy tüzet rak az Úr és meggyújtja. Vagy amikor egyeseket olyan tragikusan kivág, mint Anániást és Safirát, vagy Dátánt és Abirámot. Némelykor megrendítően vágja ki Isten a gonoszt. Mert féltőn szerető az Ő népéhez. Az emberi szív nem képes meglenni Isten nélkül. A modern ember minden áron száműzni akarja életéből Istent. Az ószövetségi ember is megpróbálta félretenni Istent, így szólván: „Építsünk magunknak borjú képet,

csináljunk magunknak más Istent." Az ember ma is megpróbálja kitörölni a szívéből, és csinál magának más Istent. Úgy van ugyanis alkotva, hogy Istene legyen neki. Nem boldog, ha nincs leigázva és előbb-utóbb odaadja magát valaki szolgálatára. Ha nem sikerült az Úr szolgálatára adnia magát, akkor odaadja a bűn szol gálatára. Ha nem az élő Isten előtt, akkor a borjú előtt szolgál. Valahogy szinte gúnyolódó vagy csúfolódó ez a kijelentés, de mindig így van, hogy az Úr képét, az ő dicsőségüket ökör képével cserélték fel, amelyik füvet eszik. Az ember dicsősége ugyanis az Isten dicsősége. Az embert az teszi dicsőségessé és felmagasztalttá, hogy az Úrnak szolgál.

Felcserélték az ő dicsőségüket az ökörnek képével. Vajon nincsen-e a te életedben felcserélve az Ő dicsősége az ökörnek képével? Sokszor szóról szóra egy-egy kiskutyát tesznek az emberek az életük középpontjává, az lesz szerelmük tárgya, vagy más állat. A szórakozás, a hivatás vagy akármi más. Nem cserélted-e fel az Isten képét, a magad dicsőségét ökörrel? Ki az, aki előtt porba hullasz? Nem a saját képed-e? Tetszel magadnak és gyönyörködsz önmagádban, cselekedeteidben, képességeidben, és azok előtt hódolsz. Ha Istentől elfordulsz, akkor bálványt építesz magadnak. Az odaszánt életek a világ számára mindig a megtartatás eszközei. Ez olyan csodálatos tétele Krisztus evangéliumának, amely tétel érvényes még az istentelen világban is. Az orvostudománynak, vagy a fizikának, felfedezéseknek számtalan példája bizonyítja azt, hogy egy-egy élet, aki odaszentelte magát másokért, hány embert menthetett meg. Hát még, ha valaki odaszentelte magát a mások lelki üdvösségéért. Milyen csodálatos bizonyságtétel Mózesről, amikor így szól az ige: „Gondolta, hogy kipusztítja őket, de Mózes, az Ő választottja elébe állott a résre, hogy elfordítsa haragját, hogy el ne veszítse őket." Mózes odaállt a törésre és azt mondta, hogy ne őket, hanem engem. Találjon engem a te haragod nyila, törölj ki engem a te könyvedből. Ugyanez a lélek van Pál apostolban: Kívánnék inkább átok lenni és elszakadva lenni a Krisztustól, csakhogy atyámfiai üdvözüljenek. Én soha nem emlékezem inkább Istenről, csak azok emlékezzenek róla. Isten választottai, akik odaállnak a törésre az ő atyjukfiaiért. Mennyivel inkább az ítélet lelke uralkodik bennünk mások fölött, a kárhoztatás mások élete miatt, ahelyett, hogy magunkra vennénk és mentenénk még ott is, ahol az Isten kárhoztatja őket.

Ezt cselekedte Mózes. Ezt cselekedte te megváltó Urad, Jézus Krisztus. A te bűneidet az Ő testében felvitte a fára. Hogy élsz, azért lehetséges, mert valaki egyszer odaállt Isten elé a törésre. Neked el kellett volna kárhoznod, és valaki, aki bűnt nem ismert, bűnné lett érted. Valaki, akinek nem kellett volna kárhozatot kóstolnia, megkóstolta helyetted a kárhozat borzalmait. Valaki leszakadt az Atya szívéről, hogy te helyet találj ott. A te nagyobbik testvéred leszállt Atyád karjairól, hogy az üresen maradt karokba kisebb, botladozó testvérek szálljanak

fel. Valaki kárhozat gyermekévé lett azért, hogy te üdvösség részesévé lehess. Gondolj csak arra, hogy mit teszel te másokért!

Az elégedetlenség következménye mindig az Isten haragja. Becsmérlik a kívánatos földet, nem hisznek ígéreteinek és morgolódnak, Ő pedig: felemelé kezét reájuk, hogy lesújtsa őket a pusztába és hogy a pogányok közé dobja magvaikat és hogy szétszórja őket a tartományokban. Mondd meg nékem, testvérem, aki megnyerted az üdvösséget, mindig tudod-e becsülni azt a drága ajándékot, olyan drága neked Krisztus vére, mint amikor először hullott rád a te mennyei örökséged? Olyan drága neked, mint ami mindennél többet ér, vagy az örökség ígéretével a szívedben zúgolódsz egy darab kenyér, egy öltöző ruha miatt, néhány darab tüzelő miatt, vagy nem tudom mi miatt, zúgolódás és morgolódás, elégedetlenség van benned, amikor a tied az üdvösség? Ó micsoda megalázó képe Isten népének az, hogy övék a szőlőfürtökkel, tejjel és mézzel folyó Kánaán ígérete, és morgolódnak az egyiptomi fokhagymák miatt. Megint csak mannát kell enniük és nincs víz. Nem morgolódsz-e te amiatt, hogy megint harisnyát kell stoppolnom és mosnom, és gondot okoz, miből főzzek és mi legyen holnap az ebéd? Morgolódsz, hogy fel kell venned a robotot a holnapi napra is, amikor tied a mennyei dicsőség gazdag ígérete. Becsmérled a drága földet, becsmérled Isten drága ígéreteit, nem hiszel azoknak. Hát nem jogosan haragszik-e az Úr és emeli fel az Ő kezét? Nem jogosan cselekszik veled, ha negyven esztendeig bujdostat a pusztában és nem vezet be a kívánatos földre? Nem érdemled meg, hogy bemenj az aranyutcás városba, ahol megkapod a ragyogó csillogó koronát, amikor zúgolódás van szívedben. Jobban fáj szíved, ha elvesztettél egy deci olajat, minthogy folt esett üdvösséged öltözetén. Mit akarsz te az Úrtól? Méltán van rajtad az Ő haragja. Elborult orcája, búsulása felbuzdultában elrejté orcáját egy szempillantásig előtted. Haragszik az Isten.

Olykor szükség van arra, hogy Isten kemény kézzel nyúljon bele népe életébe úgy, ahogy Fineás tette, amikor kivonta kardját és rendet vágott a nép között. Annak, hogy a mi gyülekezetünkben sokszor megakad és megreked az élet, legfőbb magyarázata, hogy nem akadnak Fineások, akik rendet vágjanak a gyülekezetben, akik kiszórjanak egy csomó embert és azt mondják, ki velük, nincs rájuk szükség a közösségen belül. Isten csapása megszűnnék. Van a Heildelbergi Kátének egy súlyos ítélete, amelyik így hangzik: „Bocsáthatók-e az Úr asztalához azok is, akik életükkel és vallástételükkel azt bizonyítják, hogy hitetlenek és istentelenek?" A felelet így hangzik: „Nem, mert ez az Istennek szövetségét sértené és az ő haragját felgerjesztené az egész gyülekezetre." Hogy lehetne másképp meggátolni Isten haragjának kiáradását, mint úgy, hogy jönnének Fineások és rendet vágnának a gyülekezetben. Maradjon a tízezerből csak kétezer, hadd

hulljanak el tízezrek, de az igaz nép és a hűség megőrzője megtartatik. Nincs Fineás és zúg az Isten haragja. Elkendőző javasasszonyok vannak, akik kenegetik a sebeket és takarják a bajokat ahelyett, hogy keményen megmondanák, hogy itt gond van. Majd amikor eljönnek a Fineások, akkor számíthatunk arra, hogy Isten felbuzdult haragja lecsendesül. A csapodár emberi szív a közbenjárójával szemben is hálátlan. Mózesnek is baja támadt miattuk: „Mert megkeserítették az ő szívét és gondatlanul szólt ajkaival!"

Istennek a nagyjai közül való Mózes. Az Isten dicsőségének emberi testben az Úr Jézuson kívül két hatalmas hordozója volt: Mózes és Illés. Náluk nagyobbat nem látott a világ. Náluk hatalmasabb és csodálatosabb embert nem hordozott ez a föld. Szemtől szemben beszélt Isten Mózessel, mint barátjával, és tüzes szekéren ragadtatott el Illés a mennyekbe. Ez az emberi elégedetlenség, bűn és nyomorúság úgy meg tudták keseríteni Mózes szívét, hogy egyszer keserűségében nagyobbat vágott a kősziklára, mint ahogy illett volna. Egyszer, amikor az Úr megparancsolta neki, hogy illesd meg a kősziklát a pálcával, akkor végigvágott rajta, hogy ebből fakasszak nektek vizet? Az emberi hálátlanság és emberi gonoszság olyan ember szívét is meg tudja keseríteni, mint Mózes szíve. És úgy meg tudja keseríteni, hogy arról is megfeledkezik, hogy mit parancsolt neki Isten. Egyszer Mózes elveszítette a nyugalmát és békességét, keserűség hullámai vettek erőt rajta. A te emberi szíved hány szívet keserített már meg? Makacsságod, konokságod, irigységed, hálátlanságod hányszor keserítette meg olyanok szívét, akik hordoztak téged szeretettel? Akik áldozatot vállaltak érted, akik vállaikra vették terheidet, gondjaidat. De hányszor keserítetted meg megváltó Urad szívét, hányszor kellett a Szentlélek Istennek zokogva zokognia a rejtekhelyeken? Nem dicsekedhetett veled, hanem sírnia kellett miattad.

Megkeserítették az ő szívét. Megkeseredett szív van ott a kereszten, meghasadt szívű Megváltó néz rád újra és újra. Megkeserítetted őt, újra zúgolódtál, újra panaszkodtál, újra nem volt elég, amit adott. Isten szíve újra panaszkodik. De hát mit kellett volna tennem még érted? Megmutatja meg-szakadt szívét és ezt mondja, nézd, én odaadtam magam, mit tegyek még ezen kívül?

A lényegtelennek látszó engedetlenségből is súlyos bűn lehet. Csak engedékenység volt, csak lagymatagság, csak szánalom, hogy nem irtották ki azokat a népeket, akik kiirtására utasította őket az Úr. Kínos dolog lett volna kiirtani őket, hasznosak is voltak, de hát mit ártottak azzal, hogy itt voltak közöttük. Ott kezdődött, hogy Józsué elfelejtette megkérdezni az Urat, mikor a Gibeoniták belopództak a nép közé. Szövetséget kötöttek velük. Később adófizetőkké lettek azok a népek. Miért irtanák ki, olyan hasznosak? Jött egyik

bűn a másik után. Eltanulták cselekedeteiket, tisztelték a bálványokat, feláldozták fiaikat és leányaikat, tisztátalanokká lettek és paráznákká. Mindig mélyebben és mélyebben bele a bűnbe. Mindig távolabb és távolabb Istentől. Egy kis porréteg, amit megtűrsz a tükrön. Csak egy kis homályosság, amit megtűr a gépkocsivezető az ablakon, és félrecsúszik az egész alkotmány, és ott vannak az árokban. Csak egy szempillantásra tekintett félre. Valamit megtűrsz életedben, valamit, amit ki kellene vetni. Egy gyűlölség, keserűség, és növekedik a bűn tovább. Az Úr Jézus mondta: szüntess meg minden kapcsolatot vele, és te nem tetted, nem irtottad ki, beleelegyedtél, közé keveredtél. A barátságot kellett volna abbahagynod. Meg kellett volna mondanod barátnődnek, hogy a mi útjaink kettéválnak. Elindultál a magad útján, azt gondoltad, hogy majd járhatsz úgy, hogy ővele is fenntarthatod a barátságot. Azután jött egy családi összejövetel, ahová el kellett menned, és már benne voltál a társaságban. Oda igazán nem lehet elmenni úgy, hogy az ember egy kicsit be ne illatosítaná magát. Azután, ha oda megyek, illik részt venni szórakozásaikban. Mind mélyebben, mélyebben és távolabb az Úrtól.

Egyszer valakitől nagyon kedves figyelmesség-ként kaptam egy tiszteletjegyet egy pompás hang-versenyre, ahol, azt mondhatom, hogy igazán lelki élvezettel vettem részt. Amikor azonban szünet közben kimentem a folyósóra, végignéztem a magam kopott ruháján, azt mondtam, hogy én ide nem jöhetek el még egyszer. Vagy ők néznek ki engem innét, vagy ha ide jövök, legyen bennem tisztesség, hogy úgy öltözzem, ahogy illik. Beláttam, hogy én oda nem mehetek. Pedig csak lelki élvezetről volt szó. Egy kicsi dolog, egy kicsi bűn, és lecsúszik az ember egészen odáig, hogy tisztátalanná lesz és elszakad Istentől. Távol kerül tőle.

De itt jön a kegyelemnek egy csodálatos formája. „Felgyűlt az Úr haragja népe ellen." Nem nyugszik meg Isten, letépi rólad öltözetedet, és megmutatja mezítelenségedet azoknak, akikkel paráználkodtál. Előveszi az ítélet ostorát, végigvág népén. Kellett a pogányok istene, kelljen a pogányok járma. Kellett a világ útja, majd etetnek a világ ételével és italával. Undorítóvá teszi számodra a bűn útját, de ez a kegyelem. Hogyha valakit Isten enged menni a bűn útján büntetlenül, akkor azt mondom, elhagyta őt Isten. De ha valakit Isten arcul ver, összetör, kudarcba fullasztja, akkor nem hagyta el, hanem szereti. Isten addig irgalmas hozzám, amíg mellék utaimat fejemhez veri. Amíg a magam választotta utakon zsákutcába juttat, amíg bűneim moslékos vödrét fejemre borítja, addig irgalmas, addig szeret, és tudom, hogy mindvégig szeret. Ezekért és a többiekért.

Az örökkévaló kegyelem odahajlik a szükségben lévőkhöz. Megemlékezik a szövetségről. Mondd meg nekem, újszövetség népe, aki láttad a kereszten Krisztust, melyik szövetségről emlékeznék meg Isten, amikor az én bűneim epesztenek, amikor a megpróbáltatások tüze kiszárasztja csontjaimat, nyelvem

az ajakamhoz tapad. Kiről emlékezhetnék meg, mint arról, aki megfeszíttetett értem, az én Uram, a Jézus Krisztus. A szövetség véréről, a kereszt drága ajándékáról. Ott a te bűneidben, nyomorúságodban, vergődéseidben Isten tekintete ráesik a Golgotára és a keresztért, az Ő vére kifolyásáért, keserves nagy kínjáért megkegyelmez.

Bűnben vergődő, csapodár, a maga útjára tért emberi szív, aki elfordultál az Úrtól, te csaló, aki benne vagy talán a nyomorúság kohójában, aki emésztődsz a megpróbáltatás katlanában, aki ökröt választottál magadnak Isten helyett, emlékezz meg az ő szövetségéről. Térj vissza hozzá, rád tekint irgalommal, és milyen kegyelem, ha Isten megemlékezik rólunk, akkor a mi ellenségeinket is hozzánk fordítja. Nem maguktól lesznek irgalmasok az emberek hozzánk, nem maguk felejtik el bűneidet és bűneimet, hanem Isten felejtette el, és ha egyszer Ő elfelejtette, akkor az emberek is kénytelenek elfelejteni. Ha Isten megemlékezik rólad, akkor megemlékezik Cirus király is, ha egyszer Isten megemlékezik rólad, akkor, amint a Példabeszédek könyve írja: mikor jó akarattal van az Úr valakinek útjaihoz, Péld 16,7 még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi. Ha jó-akarattal van Isten, nincs hatalom, amelyik téged megrontson.

És mindez miért? Azért, hogy minden nép mondja: hogy dicsérjétek az Urat. Azért szabadított meg téged Isten, azért emlékezett meg szövetségéről, hogy minden nép mondja, dicsérjétek az Urat. Dicsérjétek az Urat! Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme, dicsérjétek az Urat, minden lélek dicsérje.

A megváltottak hálaéneke

107. zsoltár 1-20

Az Istent dicsérő és magasztaló éneknek az ember ajkán és szívében nem volna szabad elhalnia soha, hogy mégis elhal, annak az a magyarázata, hogy az Úr örökkévaló kegyelmét csak azok magasztalják szüntelen, akik átélték a megváltás, szabadítás csodáját. Magasztaljátok őt, mert jó, mert örökkévaló kegyelme, mondják az Úr megváltottál. Az örökkévaló kegyelemre ugyanis csak azoknak van szükségük, akik tudatában vannak, hogy bűneik megújuló hatalommal és erővel sodornák őket a mélység felé, ha Isten kegyelme örökkévaló nem volna életükben. Más egyéb megtapasztalások múlandó értékűek. Nagy dolog, ha valaki tapasztalja Isten szabadítását a betegágyon, a nyomorúságban, hogy az Úr a kevés kenyeret

megsokasította kezei között, a kopásnak induló ruhát megerősítette, és elég volt, amíg másikat szerezhetett helyette. Ha valaki megtapasztalta fizikai életére nézve a Gondviselő szeretetét, gazdag megtapasztalásokban lehet része. Ezek azonban megfogyatkoznak. Ahol mindig szükségünk van kegyelemre, az a mi bűneink területe. Bűneink ugyanis kiújulnak bennünk. Ismételten előtör testi életünk követelményeivel. Jönnek a démoni lelkek, a sötétség hatalmasságai, ennek a világnak a fejedelme, hogy megint igájába hajtson és visszafordítson a bűn korlátai közé. Csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk. Éppen azért csak aki a kereszt szabadítását átélte, aki a kereszt csodáját átélte, aki Istent a golgotái kereszten ismerte meg a Jézus Krisztusban, az tudja zengeni az Úr örökkévaló kegyelmét igazán.

A nyomorúságnak a végső oka a szorongató. Ez a világ éppen ott téved, és ebbe a hibába esnek bele Isten gyermekei is sokszor, hogy azt gondolják, test és vér ellen van tusakodásuk. Pedig ha sodró és vonzó hatalommal ér el a kísértés, nem szabad elfelejtened, hogy nem test és vér ellen van tusakodásunk, hanem a szorongató ellen, a levegőbeli hatalmasság ellen, az ördög ellen. Nem arról van szó, hogy a szenvedély rabságából kilép az ember, hogy ezután egyszerűen igazat mondok, mostantól kezdve elhatározom és őszinte leszek, mostantól kezdve nem lesznek kívánságaim. A legerősebb akarat is csődbe jut, összetörik valahol, nyilvánvalóvá válik, hogy erőnkön, képességeinken felül való hatalmassággal kell a harcot megharcolnunk. A szorongató tart fogva téged, a sötétség hatalma szorít, mint ahogy a kicsiny madár benne van az ember markában, és várja, mikor végső szorítással szorítja össze szívét, és hiába próbálja szárnyait, hogy majd szétfeszíti a vasmarkot, nem képes rá. Úgy nem vagy képes bűneid, szorongató bűneid bilincseiből kiszabadulni te sem. Hiába minden ígéret, hiába sírsz és könyörögsz. Pál felsír, amikor látja és általi az új és ó ember harcát, felzokog belőle: óh, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg a halál testéből? Tehetetlenül fekszel neki a páncélfalaknak, melyek körülvesznek. A szorongató szorongat téged. Be van zárva az ember egy páncélburokba. Minél inkább akar szabadulni, annál jobban a nyakára szorul.

Valaki jött, és letörte az ujjakat, amelyek szorították a csuklódat, és vittek a mélység felé. Megváltott a szorongató hatalmából. Ezt élték át Isten megváltottai, akik az ő királyi széke előtt énekelnek. A föld minden népe közül, minden népből és nyelvből, ágazatból váltotta meg magának az Úr. Isten országa internacionális, nem nemzeti. A nemzeti érzés a bűn következménye. Az Isten internacionálissá teremtette az embert, hogy mindenkit testvérének tudjon tekinteni, tekintet nélkül arra, hogy milyen nyelvet beszél. A különböző népek, csoportok kifejlődése a bűn következménye, úgy szintén az is, hogy nemzetekké esett széjjel ez a világ. Ma nemzetek állanak nemzetekkel szemben. Isten viszont

a legkülönbözőbb nyelvből és ágazatból váltotta meg népét. Előtte nincs magyar és angol, vagy német és orosz, csak bűnös és Krisztus vérében megmosott ember van. Nincsenek faji különbségek. Isten különböző földekről, napnyugatról, északról, keletről, mindenünnen összegyűjti népét. A Jézus vérében megmosott fehérruhás seregben nem lesz különbség faj és faj között, hanem mind együtt mondjuk: bizony, tied, Uram, a dicsőség, miénk pedig orcánk pirulása.

Földi bujdosásunk sivataghelyéről a magunk erejéből sohasem találjuk meg a menny felé vezető utat. Szívünk pedig oda sóvárog. Az ember nem tud belenyugodni a mennynélküliségbe. Sóvárog és vágyakozik a paradicsomba, és nem talál másutt nyugalmat, csak az aranyutcákon. Onnét jött és oda megy vissza. A lélek, amely Istenből van benned, e sáros földön sohasem találhat nyughelyét. Noé galambja sem talált magának nyugvóhelyet, ahol leszálljon, és a Szentlélek galambja odáig kereste a nyugvópontot, amíg Jézus Krisztusban megnyugodhatott, és elmondhatta: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm." A te lelked sem talál megnyugvást e földön. Akármilyen királyi oszlopot építenek neki, szennyesnek találja, és akármilyen aranykelyhet, remek ötvösmunkaval, akkor is azt mondja: nem erre vágyom. Csak a lakóvárosokban, az aranyutcákon, a mennyei Jeruzsálemben, amely Istentől száll alá, mint a férje számára felékesített menyasszony, ott nyugszik meg. Ide azonban nem talál magától utat. „Bujdostak a pusztában, a sivatagban, lakóváros felé utat nem találtak." Az emberi élet bujdosás. Mennyit bujdostál bűneid, kísértéseid, nyomorúságaid, betegségeid elől. Csupa bujdosás, nyugtalanság és rettegés az élet. A bujdosó élete nyugtalan. A te életed bujdosás, nincs gyökered a világban. Csak úgy vagy, mint az ördögszekér, amelyiket felkapja a szél, és viszi tovább, maga sem tudja, hova. Nincs gyökere. Egyszer majd kiszáradsz, és menned kell. Hová, merre? Azért vágyik szíved a lakóváros felé. Mennyit kerestél, mennyit futottál, és nem találod őt.

A sivatagban eleped a lelked. „Éhesek és szomjasak valának, lelkük is elepedt bennük." Mit jelent az, amikor eleped bennem az én lelkem? Talán már láttál elapadt vizet, amikor a maga kristálytisztaságából egyszerre pocsolyává válik. Azon a vidéken, ahol születtem, sok ilyen elapadt pocsolya volt. A frissen hullámzó víz bűzös mocsárrá apadt. Megszűnt benne az élet elevensége. Ott hagyták a békák, bogarak, melyek benne éltek, mert nem találtak benne életet tovább. Elapadt bennem az én lelkem. Ilyen pocsolyává vált, beszennyeződött. Nincs benne semmi üdeség. Ami virágzás volt benne, elszáradt, elhervadt. Elepedt bennem az én lelkem. Megrepedezett, megszáradt lesz az életed. Ez a következő állomása a mocsaras vidéknek. Jön az augusztus, amikorra szélesen megreped a föld. A fű teljesen kiszárad, olyanná lett a föld, mint a csont. Ilyenné lesz a lelked. Az üde zöldellésnek 5. vers semmi nyoma benne. Elepedt bennem az én lelkem. Az Úr látja, amikor eleped benned lelked, látja a szomjú földet, látja a kiszáradt

szívet. És „kimenté" őket. Vezeté őket egyenes úton, hogy a lakóvároshoz jussanak. Tudod, ki az egyenes út, aki a lakóvároshoz vezet? Jézus Krisztus. Senki más által nem juthatsz oda, minden más út pusztába, sivatagba vezet. Az atyai házhoz, ahol a béresek is bővölködnek kenyérben, csak Jézus Krisztus vezethet vissza. Ha még nem jutottál vissza, azért nem, mert Krisztust mellőzted. Más utakon akartál visszatérni. Nem vezet senki más a lakóvároshoz, csak Jézus Krisztus egyedül. Csak Ő az az út, aki az életre, üdvösségre vezet. Az egyenes út. Az út, amelyiken a bolond sem téved el, mondja Ézsaiás által a Szentlélek Isten. Egy Békés megyei faluban volt egy falu bolondja, húsz év körüli fiatalember, aki, ha megtudta, hogy oda megyek, kötéllel sem lehetett megkötözni, hogy el ne jöjjön a bibliaórára. Búcsúzáskor megfogta a kezem, és könyörgött, hogy tessék máskor is eljönni. Nem lehetett vele egy szót sem váltani értelmesen, de ezen az úton még ő sem tévedt el. Egyenes út. Nem kell jobbra-balra menni. Nem olyan, mint a világ útja. Egyenes út, oda vezet a lakóvároshoz, ahol a kitárt gyöngykapu van, ott várják azokat, akik elfáradtak, ellankadtak a sivatagban. A lakóvárosnak drága oltalma és erőssége alatt találsz menedéket. Az Úr az, aki elvezet erre az útra. Kézen fog és megmutatja. János evangéliumában így szól a mi Urunk: „Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő." A te mennyei Atyád kézen fog téged, és oda vezet téged Jézushoz, hogy nézd, itt az út, lépj erre az útra, és ez vezet a lakóvároshoz. Kézen fogott-e már téged a Szentlélek Isten, és elvezetett-e az egyenes útra, vagy még kerülő utakon jársz? Jól vigyázz, mert a lakóvároshoz az egyenes út vezet, Jézus Krisztus. Amíg a szükségben a kiáltás felhívás nélkül szakad fel az ember szívében, addig ahhoz, hogy hálát adjon, fel kell szólítani. „De az Úrhoz kiáltanak szorultságukban, - adjanak hálát az Úrnak az Ő kegyelméért." Mondd meg csak, hogy nem így van- 31. vers e? Amikor bajban vagy, kiáltasz biztatás nélkül, de mikor megszabadultál, meg kell kérdezni, hogy megköszönted-e, gyermekem. Nem ilyen neveletlen vagy-e és nem ilyen neveletlen maradsz-e életed végéig? Imanaplómban át szoktam nézni néha a kéréseket és a megköszönnivalókat, és szégyellem, hogy milyen kevésért adtam hálát, és milyen sokat kértem. Aránytalanul több bennem a kérés, mint a hálaadás. Mennyi hálaadás van a te szívedben? Nem méltó, és idején való-e a felhívás, hogy „ad-31. vers játok hálát az Úrnak az Ő kegyelméért". Óh, hát markolj bele a húrokba, és zendüljön az ének Isten dicsőségére és magasztalására. Zengjen az ének, elnyomni sem hagyjuk, dalban dicsérje szívünk a dicsőt. A Halleluja énekeskönyv, elfogultság nélkül mondhatjuk, a magyar evangéliumi énekirodalom egyik legsikerültebb kiadása. Ha végignézem, mégis azt kell mondanom, hogy nem jól sikerült, mert talán két vagy három ének van benne olyan, amelyik dicséret. Mindegyikben kunyerálás van, mindegyik azzal kezdődik vagy végződik. Nincs benne ének, amelyik csak neki adna dicsőséget, és őt magasztalná, íme a mi hálátlan szívünk.

Az éhezőket és a szomjazókat Ő elégíti meg, az éhező lelkeket betölti jóval. Csodálatos volt az, amikor jött az ősz, és a megrepedt föld egyszerre betelt. Megteltek repedései vízzel, és ott, ahol csupán kiszáradt fenyér látszott, egyszer csak elkezdett zöldellni. Üde, gyönyörű szép pázsit mindenütt. Jött a tavasz, és pompás virágok nyíltak. Egyik a másik felé bólogatott a kiapadt és megrepedt földön. Nézd a te kiapadt, elrepedt lelked, amelyik olyan rút, és visszataszító volt, mint egy pocsolya, egyszer csak megelégszik, betölti Isten jóval. Valami csodálatos az, hogy emberek, akik rútságot tajtékoztak, és undokság tört elő szívükből, akiktől irtózattal fordult el az ember szíve, hogyan lettek mássá. Nézd meg, gyűlölettől lihegve megy Saul Damaszkuszba, hogy fogva vigye azokat, akik az Úr követői, miután pedig az Úrral találkozik, így tud szólni: „De szívélyesek valának tiközöttetek, amiként a dajka dajkálgatja az Ő gyermekeit." A vad oroszlánból kezes bárány lesz. Hogy elevenedik meg a kiszáradt lelked, hogy lesz egyszerre célja és értelme életednek, mert van-e drágább értelme és célja, mint az, hogy én pedig örömet áldozom, és esem áldozatul a ti hitetek papi szolgálatánál.

A bűn szellemileg és fizikailag egyaránt megkötöz. Az a megdöbbentő, hogy a sötétség hatalma nem csak szellemi rabságban akar tartani téged, hanem azt akarja, hogy cselekedeteid egy megkötözött ember cselekedetei legyenek. Vasba ver, megkötözi kezed, lábad, nem oda mész, ahova akarsz, és nem azt csinálsz, amit szeretnél. Azt akarja, hogy egészen megkötöztess, egészen az övé légy, vassal, nyomorúsággal kötöz meg téged. Nyugodtan mondhatjuk, hogy fizikailag a legszorosabb értelemben is valósággá lesz ez a megkötöztetés. Egy nemzet, amelyik a bűnnek adta oda magát, rabigában görnyed, vasigát raknak nyakába. Az a nép, amelyik engedetlen lesz a mennyei látások iránt, rá kell hogy döbbenjen arra, hogy meg van kötözve, nem ura többé akaratának, nem úgy cselekszik, ahogy jónak látja, hanem igába veretik. Vasbilincseket hordoz magán.

Így jársz te is a világban, bilincseket csörgetve. Megcsörren, amikor szeretni akarsz, az önzés bilincse, amikor kedves akarsz lenni valakihez, ott van mellette a haszonlesés gondolata. Meg vagy kötözve bilincsekkel. Megaláztatásunk előzménye mindig az Isten iránti engedetlenség. Isten nem akar földhöz verni téged. Nem az a célja, hogy sárba hempergessen, azt akarja, hogy felemelt orcával járj. Azt mondja Káinnak: „Ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz." Azért kell újra meg újra megaláztatni, mert ellenszegülsz, ellenállás van szívedben vele szemben. „Megalázta az Úr őket." Isten akaratának a mellőzése mindig megaláztatás, mindig megszégyenítés. Hány ifjú életet láttam már, akik mellőzték Isten tanácsát akkor, amikor házasságra léptek, majd visszatértek megalázva, összetörve. A maguk szerezte nyomorúságból is kimenti az Úr azokat, akik hozzá kiáltanak. Isten kegyelmének egyik legnagyobb mélysége ez. Mi magunk mentünk az engedetlenség útjára, mi magunk mentünk olyan ösvényre, amely ellentétes

Isten akaratával, és amikor *hozzá* kiáltunk, mégis visszavezet az egyenes útra. Kimenti az Ő szolgái lelkét. Elmegyünk Jónás útjára, és Isten halat küld megmentésünkre. Jónást kidobták a hajóból, és éppen abban a pillanatban megy arra a cet, mely megtartja a gyomrában. Engedetlenségének az útján, amikor *hozzá* kiált kétségbeesve, egyszerre egy nagy hullám kidobja a halat a szárazra. Ott már várják, akik lesben állnak, felhasítják a halat, és kilép belőle a próféta. Kegyelem. De azért, ha el akarsz indulni a magad útján, gondolj arra az időre, amit Jónás a cet gyomrában töltött. Mert mégis kényelmesebb lett volna neki Ninivébe hajóval utazni, mint a cet gyomrában. Minden kényelmetlenség ellenére is jobb az ő útja, mint a mi engedetlenségünk útja. De ha úgy érzed, enned kell bűnödnek gyümölcseiből, akkor se ess kétségbe, kiálts az Úrhoz, mert ő ott is megtart, kiálts az Úrhoz, és ő megkönyörül rajtad. Kiszabadít téged a sanyarúságból. „Kihozá őket a sötétségből, és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig elszaggatá." A szabadítás személyes. Isten maga oldozza meg a köteleket, köteleidet, nem jöhetsz ki másképp. Hogyan jöhetett volna ki Jónás a cet gyomrából, a mély sírból másként? Isten keze szabadította ki őt.

Édesanyám kedves szórakozása volt, hogy kiment az erdőre, felszedte tövestül a vadnövényeket, elültette kertünkben, és ott nevelgette. Isten ezt teszi velünk. Lenyúl, felemel, és átvisz az ő szerelmes Fiának országába. Igazán megvilágítja ezt a példázat, amelyik szerint a bűnös ember a kút fenekén van. Arra megy Mohamed, és azt kérdezi: miért nem vigyáztál, minek estél bele? Arra megy Buddha, és azt mondja: ha a gödör széléig fel tudnál kapaszkodni, kihúználak. Arra megy az Úr Jézus Krisztus, leereszkedik érte és kihúzza. Megy az elveszett után, míg megtalálja, vállára veszi, haza viszi. Jön utánad a te Urad, és kihoz a sötétségből a világosságra. Kisleányomtól kaptam egy cserép virágot. Ékesség gyanánt betettük a szobámba, az asztalra, és a virág elkezdett sápadni. Ekkor oda tettem, ahol nap éri, újra megelevenedett és virágot hozott. Ilyen dolog történik. Ott a sötétségben kínlódsz, és valaki áttesz a napsugárra. Oda visz az ő dicsőségének napfényébe és élettel ajándékoz meg. Sötétségből a világosságra. Széttépi a köteleket, menj, szabad vagy.

Az Úr ember iránti csodadolgai valók. Értünk cselekszik, értünk törettettek össze az érckapuk és vas-zárak. Adjatok hálát az Úrnak az emberek iránt való csodadolgaiért. Isten nem önmagáért cselekszik csodákat a világban. Vannak emberek, akik a maguk szórakozására építenek maguknak *házat,* rendeznek be maguknak lakosztályt. Isten érted cselekszi, amit tesz. Az, ami a golgotái kereszten végbement, érted történt. Nem azért töri össze az érckapukat, hogy lássa a világ, hogy milyen hatalmas és erős, hanem érted. Amiként a középkori lovag elrabolt menyasszonyáért széttörte az akadályokat, hogy *hozzá* jusson és kimentse. A te meg váltó Urad azt mondta, ha a pokolba kell mennem érted, oda

szállók alá. „Szállá alá poklokra." Emberi testnek formáját kellett magára öltenie, azt is megtette, hogy kimentsen. Érted cselekszik csodadolgokat Isten. Néha beleszédül az embernek agya, amikor látja, milyen csodadolgokat cselekszik Isten érte. Egy dunántúli faluban súlyos beteg lett egy fiatalember. Nővére egy Duna-Tiszaközi faluban volt alkalmazásban. A fiú hitetlen volt, nővére hívő. A nővér el akart menni, hogy az öccsét ápolja, mondván, hogy ő úgy érzi, az meg fog halni, szeretné elvezetni előbb az üdvősség útjára. De alkalmaztatásának helyéről nem mehetett. Tusakodott, vergődött, hogy neki mennie kellene. Egyik nap három gyerek megbetegedett kanyaróban, aztán hat, végül be kellett zárni bizonytalan időre az iskolát. A leány mehetett ápolni beteg testvérét. Eltelt vagy hat hét, a beteg testvér megtalálta az utat a „lakóvároshoz," a leány hazatérhetett, és akkor megnyitották megint az iskolát. Csodadolgokat cselekszik az övéiért az Úr, hogy kimentse az Ő szolgái lelkét. Összetöri az érckapukat, leveri a vas-zárakat.

Nincs ennek a világnak olyan lánca, amelyikkel be lehetne lakatolni valakit, akit Jézus magának szeret. Tudom, hogy még testem börtönéből is kiszereti lelkemet, ha egyszer haza akarja vinni. Bar mennyire akarja magához szorítani és megtartani ez a test, nem lesz hatalma hozzá.

Ez a világ és emberi testünk azért romlott meg, mert bűn van benne. „Minden étket utála az ő lelkük." Akik egyszer beleesnek a bűn hatalmába, a bűn testileg is rontásukra lesz nékik. Az igazi szabadítás azonban nem csak lelki, hanem testi is. Ha egyszer a lélek felett úrrá lesz a Szentlélek Isten, akkor a lélek úrrá lesz a test felett. Ha mérlegre tétetnék a szervezetem, akkor az a meggyőződésem, hogy hozzá értő orvos már tizenöt évvel ezelőtt azt mondta volna, hogy nagyon fontos nyugalmas életet élni. Ezek után következtek az utazások, minden izgalmukkal, fáradságukkal, álmatlanul töltött éjszakák, és itt vagyok. Azt mondom, hogy csak mindenkinek olyan egészsége legyen, mint nekem. És miért? Azért, mert az Isten Úrrá lett a lelkem felett, és a lélek úr a test felett. Nem azt jelenti ez, hogy nem verhet le betegség, de lelki megújulás nélkül *azóta* már régen a halál kapujában járnék. Csodálatos az, amikor Isten megújítja valakinek a lelkét. Isten országa történetében a példáknak egész sora van erre. Valaki elmondta, hogy a legszigorúbb diétát kell tartania, és csak olyan feltételek mellett jöhet Alcsútra, a Lelki Szolgálat házába. Ez megoldhatatlan volt. Elkezdte enni a neki nehéz eledelt, és hinni kezdett. Haza ment azzal, hogy soha ilyen étvágya nem volt. A lélek úrrá lett a test felett. Az Úrhoz kiáltanak szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadítja őket. Kibocsátá az Ő szavát és meggyógyítá őket, és kimenté őket az ő vermeikből. A verem szája kitárult, és megszabadultunk. Jól vigyázz, mert sokszor lelkileg vagy veremben, ezért vagy testileg is nyomorult. Nem törvény ez, amit ki kell mondanunk, de igen sok esetben lelkileg kell rendbe jönnie az embernek, hogy fizikailag is talpra álljon. Hogy

kiszabaduljon a veremből. Amikor kiszabadult, más lesz minden. Visszanyeri a hangját, látását, hallását, és sok egyéb történhet. De nem ez a döntő, hanem az, hogy kimenti az Ő szolgái lelkét a veremből. És ekkor felcsendül ajkadon a megszabadultak hálaéneke: „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme." Magasztaljátok hát az Urat! Zengjetek éneket az Istennek, dicsérjétek szent nevét minden népek, szívvel, szájjal hirdessétek!

*

Isten munkája a megváltott nép életében

107. zsoltár 23-43

Hálátlan szívünket nem szólíthatja fel elégszer hálaadásra a mi Urunk. Isten kegyelme minden ember életében nyilvánvaló, és kiváltképpen nyilvánvaló választottainak életében. Itt nyilatkozott meg leginkább az Ő kegyelme, az ember újra meg újra mégis a maga útjára tér. Megfeledkezik a hálaadásról, Isten nevének magasztalásáról és dicséretéről. Megdöbbentő ténye az emberi életnek, hogy kevesen térnek vissza hálát adni. Ritkán jut eszükbe az embereknek Isten dicsérete és magasztalása. Ebben a zsoltárban négyszer csendül fel a felhívás: adjatok hálát az Úrnak az Ő kegyelméért és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért. A te életedben is nyilván időszerű, hogy felszólítson Isten Szentlelke a hálaadásra. Legyen szívedben hangos a hála szava. Ne mindig azon legyen tekinteted, amit elveszítettél, hanem fordítsd azok felé a drága ajándékok felé, melyekkel Isten Jézus Krisztusban megajándékozott téged és mindenek felett fordítsd tekinteted az örök hálára kötelező kereszt felé, ahol a maga teljességében nyilatkozott meg Isten szerelme a Jézus Krisztusban. Örök életed sem lenne elég zengeni dicséretét ezért a kegyelemért, amit megmutatott szerelmes fiában. Adj hálát neki, zengje szíved az Ő dicséretét.

A hála és öröm csak abban a szívben maradandó, amely áldozatra kész. Vannak emberek, akik nem szűnnek meg hálálkodni és mondogatni Isten nevét. Hálaimádságokat mondogatnak, de hiányzik a hálaáldozat. Azért szívükben nem lesz állandóvá az öröm. A hálálkodás üres szólammá válik, megüresedett a szív, kifáradt, erejét vesztette és elgyöngült, mert hiányzik az áldozat. Szóbeszéddé válik Isten nevének magasztalása. Puszta kegyes szólammá süllyed Isten dicsérete, holott az Úr hálaáldozatot vár. „Áldozzanak hálaadásnak áldozataival." Mindnyájunknak megvan a maga oltára, melyet Isten megmutat,

hogy azon áldozzunk. Az Úr megmutatta, mi az áldozat, amit áldoznod kell. Lehetséges, hogy időben kell áldoznod. Vannak, akik nehezen teszik ezt. Nehezen hozzák meg az áldozatot, hogy elmenjenek látogatni atyjukfiát, aki szükségben van, hogy részt vegyenek Isten gyermekeinek közösségében. Nehezen szakítanak időt az Úr igéjének olvasására. Van idejük mindenre és van a szívükben hálálkodás is, de az Úr számára nem jut idő. Lehetséges, hogy erődből kell áldozatot hoznod az Úrnak, vagy békességet. El kell tűrnöd türelmetlen ember nyugtalanságát, békétlenségét. Lehetséges, hogy anyagi javaidból kell áldozatot hoznod. A legnehezebben és a legutolsó sorban hozzuk meg az Úrnak ezt az áldozatot. Áldozat nélkül azt vesszük észre, hogy hiányzik életünkből az öröm. Nagyhangúvá, közömbössé válik a keresztyén élet. Bár ajkadon hangzik a hálaadás szava, nem adtad oda egészen életedet neki tetsző hálaáldozatul, így *aztán* az ige unalmassá válik, Isten gyermekei életében egy csomó foltot találsz, ítélgetni, bírálgatni kezded őket. Mert nem hoztad meg az áldozatodat. Voltak énekeid, imádságaid, de nem voltak áldozataid és nincs az életedben öröm. Hidd el nekem, de hidd el az Úrnak, hogy csak az áldozatok teszik örömtelivé életedet az Úr útján.

Csak a szolgálatot vállaló lelkek ismerik meg az Úr csodáit és mélységeit. Akik nem vállalják Isten országában az áldozatokat, akik nem hallgatói az igének és nem válik életük környezetükkel szemben igehirdetéssé, azok nem ismerik meg az Úrnak nagy mélységeit. Vannak, akik mindig csak kívülről szemlélik az Úrnak dicsőségét, nem lesznek ennek közvetlen szemlélőivé. Az a csodálatos, amikor valaki fedetlen orcával szemlélheti az Úr dicsőségét. Elképzelem, hogy valaki messziről szemléli egy menyegző eseményeit. A harmadik utcából hallja csak a lakodalom odaszűrődő zaját, megcsapja az orrát a gazdagon terített asztal illata, de csak bosszantja, bántja őt. Hányan vannak, akik így messziről szemlélik Isten dicsőségét. Közel jöhetnének hozzá, lehetnének élvezői a javaknak, de nem azok, mert távol vannak tőle, mert nem vállalják a szolgálat kockázatát. Elmennél az igehirdetésről meggazdagodva, elmondanád másoknak, amit kaptál, amit adott neked Krisztusban Isten kegyelme, és akkor tárulnának fel előtted Isten mélységei és csodái. Csak akik hajlandók hajóikon tengerre szállni, és kalmárkodni a rájuk bízott javakkal, azok felett hangzik el Istennek a kijelentése: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután." Azok felé pedig, akik mindig csak maguknak tartották meg az igét, olyanok voltak, mint a sivatag homokja, amely elszívja a vizet a zöld pázsittól, ez hangzik: „Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy kemény ember vagyok, aki ott is takarok, ahol nem vetettem, ott is aratok, ahol nem vetettem, miért nem adtad ezért az én pénzemet a pénzváltók asztalára."

Drága lélek, aki régóta hallgatod Isten beszédét, vajon tengerre szálltál-e és vállaltad-e a szolgálat kockázatát? Milyen csodálatos szolgálni az Urat és járni

vele. A Zsidókhoz írt levél n. részében felsorolja az ige egy sereg ember életét, akik hit által országokat győztek le, hit által halottakat nyertek vissza, hit által mélységekbe szálltak alá, tengerre szálltak és kalmárkodtak, fogadták Isten drága javait. Micsoda nagy csodáit tapasztalták meg Istennek! Milyen szegény ugyanakkor a mi életünk Isten csodái és gazdagsága nélkül, mert nem forgatjuk azokat a javakat, melyeket Isten ránk bízott, hanem magunknak tartjuk meg. Hol vannak, akik vállalják a szolgálat kockázatát, akik elmennek és készek beszennyezni ruhájukat bűnösök nyomorúságával, és hol vannak, akiknek elázik zsebkendőjük mások könnyének törlése közben, meggörnyed hátuk mások terhének hordozása közben, meggyöngül a látásuk, mert másokért éjszakáznak, megráncosodik az arcuk, korán megöregszenek, mert mások fiatalságát és üdeségét mentették. Hol vannak, akik vállalják a szolgálat kockázatát, akik áldoznak és áldozatul esnek? Milyen kevesen vannak ezek, és milyen sokan vannak, akik élvezői az üdvösség javainak, akik csak gyönyörködnek a lelki ajándékokban és nem forgatják azokat.

A háborgatások, viharok szerzője az Úr. Ő az, aki szélvészt támaszt és felduzzasztja a habokat. Megmotozom Jeruzsálemet, mondja az Úr. Más edénybe eresztem át Moábot. Kiemellek hétköznapi életed taposómalmából. Gondoskodom róla, hogy ne vessz bele ebbe a világba. Felduzzasztom a habokat, és csónakod, amely simán siklott a habokon, egyszer csak vad táncot kezd járni és vitorlád tombolva üvölt. Rémülten látod, hogy jaj nekünk, ha az Úr nem fordul hozzánk irgalommal. Jaj Isten népének, ha belemerült a semmittevésbe. Jaj, ha letelepszik a vizek forrásaihoz, a sivatagban pedig életek pusztulnak el. Ilyenkor Isten felduzzasztja a habokat, szélvész csap a tengerre és forgatni kezdi a megülepedett hajókat. Ne gondold, hogy lehetsz békés és zavartalan élvezője Isten kegyelmének. Gondoskodik róla, hogy borsót hintsen lepedődre és ne találj nyughelyét, hogy a hajlék leromboltassék, amit magadnak építettél, az összerakott kincsek, melyekben gyönyörködtél, megetessenek a moly és rozsda által, és te egészen kifosztva állj előtte. Egyszer csak emésztő gyötrelem és kín szakad reád, és gyötrelmeid közepette emlékezel az Úrról.

Tanulja meg Isten minden gyermeke, hogy a hitnek hullámzásai vannak. Az igaz hit nem bigott valami, amely mindig egyenes síkon halad, mint az alföldi országút. Az igazi hitnek hullámverései vannak. Minél nagyobbak mélységei, annál mélyebbek a hullámverései. Nézd meg Illés hitét! Belekapaszkodik az égbe és lehozza tüzet onnét. Az Istentől küldött tűz felnyalja az oltárra öntött vizet és rá néhány órára remegve menti életét egy nyomorult pogány asszony előtt. Aki félistenként áll ki Baál papok ezreivel szemben, egyedül mert szembeszállni egy világgal, most retteg egyedül. Nézd csak, az egész világ füle belecsendül, amikor Luther kalapácsa megüti a wittenbergi templom kapuját: Mit törődöm én a római pápával, Isten parancsol, és ha az egész világ ellenem van, akkor sem tehetek mást, minthogy

engedelmeskedem. Máskor viszont háromszor volt magányos csendességben és zokogott így: ha nem segítesz, leteszem az egészet és nem viszem tovább, elég immár, nem bírom. Egyszer csak ott van az ember a mélységben magatehetetlenül, nem bírja tovább, míg fel nem karolja Isten irgalma. Kedvesem, ne ejtsen kétségbe, ha rád szakadnak és mély völgybe visznek a aggály hullámai és szorongva kérdezed, hol van az Úrnak karja, szerelme. Némelykor szédítő mélységek nyílnak meg lábaid előtt, úgy látod, nincs megállás a feneketlen kárhozatig. Azután újra jön a hullámhegy, és aki a mélységben vergődtél, ott vagy magasra tartva, megváltó Urad karjaiban. Micsoda szépséges példája az Ószövetségnek, amikor így szól az Úr: hordoztalak titeket sasszárnyakon. Tudod, mit jelent az, amikor a sas hordozza a kicsinyeit? Felrepül velük a csillagok magasságáig, aztán hirtelen szárnyaira hagyja őket. A maguk erejéből kifejtett szárnycsapásaik eredményeképpen mind alább és alább süllyednek, majd mikor úgy látszik, hogy a kiugró sziklán halálra zúzzák magukat, akkor újra alájuk repül az anyamadár és emeli a magasságok felé. Amikor a hited szárnyai ellankadtak és úgy érzed, hogy összezúzod magadat a földön, körülöveznek Jézus Krisztus karjai, és megint felemelnek a magasságba. „Az égig emelkednek és fenékig süllyednek, és lelkük elolvad az ínségben." Az ilyen időkben minden emberi okosság és bölcsesség csődbe jut. Véget ér minden emberi akarás, nincs tovább út. Ki az, aki meg tudna vigasztalni és meg tudna erősíteni? Hol van az az emberi tudás, képesség, bölcsesség, amely meg tudná magyarázni nekem azt, hogy nincs a halálon túl semmi. Hiába az emberi ész kutatása, okoskodása, minden analízis csődöt mond, mikor egyszer a mélységbe száll alá az ember lelke, és ott vergődik a porban, tántorog, mint a részeg, és minden bölcselkedés hiábavaló. Menj el és vigasztald meg emberi értelemmel azt, aki koporsót kísér utolsó útjára. Magyarázd meg neki, hogy nincs semmi értelme a gyászának. Amit most megkönnyezel, aki a koporsóban van, az hús és vér, és azok az érzések, amelyek szívedben vannak, állati indulatok, majd idők folyamán el fognak múlni és nem fájnak többé. Próbáld megmagyarázni nekik és megvigasztalni őket. Próbáld bebizonyítani, hogy nincs értelme a fájdalomnak, hiszen minden emberi életnek ez az útja. Nem nyugtathatod meg őket. De a te szívedet sem nyugtatja meg semmiféle értelem. Szédülsz, amikor az igazi mélységekbe beletekintesz. Amikor nagy nehézségek szakadnak rád, igazi próbák jönnek, bölcsességed, felállított életszemléleted kudarcot vall, kibillensz belőle. Ilyenekért nem szoktál sírni, ezzel nem nyugtalanítod magad, egyszer mégis azt veszed észre, hogy fáj a szíved. Hullani kezdenek könnyeid, majd jajveszékelsz és zokogsz. Hiába minden csillapítás, vigasztalás és bölcsesség. Fáj és fáj a szíved, mert a megpróbáltatások idején az emberi bölcsesség, a hideg számítás felborul. Semmi más és senki más nem vigasztal meg téged, csak Isten kegyelme.

Senki más nem könyörül meg rajtad, csak az Úr, ha segítségül hívod Őt. Az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban és a sanyarúságból az Úr kivezette őket. Kiálts az

Úrhoz, mert a nyomorúságból Ő vezethet ki téged. Az embernek ugyanis újra és újra szüksége van erre. A hívő lélek ne gondolja, hogy el lehet intézni az Urat úgy, hogy egyszer rendbe hozatta lelki házatáját, és aztán élete végéig minden rendben van. Elképzelem, hogy valakinek sikerül olyan helyen *házat* építenie, hogy amíg él, nem kell többet költenie rá, de olyan lelki hajlék nincs, amelyiken ne kellene újra meg újra könyörülnie az Úrnak. Éppen ebbe a hibába vesznek el sokan, amikor azt gondolják, egyszer segítségül hívták az Urat konfirmáció idején, megáldatták életüket házasság kötés alkalmával, nagy megpróbáltatás idején, a szükségben tatarozást végeztettek az Úrral lelki házukon, most már minden rendben van. Az Urat újra és újra segítségül kell hívnod, mert újra és újra mélységbe jut életed, és szükség, hogy legyen irgalmas hozzád és könyörüljön rajtad.

Az Úr az, aki csendet parancsol és elvezet a béke partjaihoz. Ő az, aki megállította a szélvészt, hogy csillapodjék és megcsendesedtek a habok. Csodálatos az, amikor utolsót csapnak a hullámok, a habok elsimulnak, minden elcsendesül. „Szelíden engednek mind nekem, csend legyen, csend legyen." Beleparancsol az Úr a zajba, belekiált a zajgásba. Kísértéseid vadul forgó árja felett elhangzik megváltó Urad szava, és csendesség, békesség támad. Szíved elcsitul, magához vonz a te Urad. Csendesség, békesség, üdvösség vár, szelíd karjain pihenés, megnyugvás várja szívedet. Olyan vagy, mint a kormányvesztett ladik, amelyet hányt-vetett a hullám, ide-oda dobott az élet. Keservesen kapaszkodtál a csónak oldalába. Egy szempillantás és felborul az egész. Mindennek vége, meddig még, Uram? Míg-len egyszer csak csendet parancsol és megérkezel kívánságaid partjaihoz.

Mi a legnagyobb kívánságod? A békesség! Hogy ne fájjon a szíved. Ne kelljen nyugtalankodnod. Ne jöjjön a szorongás éjszakája, ne kelljen újra meg újra felvenni a mindennapi élet gondját. Ne fordúljon újra élére a kereszt. Egyszer csak ott leszel kívánságaid partjain. Előttem van egy-egy eset, amikor megvadultak a lovak, és az emberi erő minden megfeszítésével sem lehetett a zabla által lecsen-desíteni őket. Ekkor odament hozzájuk a gazda, megfogta a zablát, megveregette a lovak nyakát, és megsimogatta szügyüket és lecsendesedtek. Nem tágultak többé orrlyukaik, nem hegyezték riadtan a fülüket. Csodálatos az emberi lélek. Nem kiált, hanem elcsitul. Szinte kitépi magát a pólyából a gyermek, amíg egyszer csak elcsitul anyja kebelén. Megváltó Urad karjai várnak téged, a hegyi patak szikláról sziklára szökken, de mikor beérkezik a folyóba, elhallgat, így várnak megváltó Urad karjai. Hánykolódó, felzaklatott szív, Megváltód szerelme vár, hogy megállítsa a szélvészt, hogy elcsendesedjenek a habok és békességet találj.

Isten gyermeke, ne elégedj meg azzal, hogy szíved csendességében hálát adsz az Úrnak, adj hálát neki ne csak szobád csendességében, hanem mindenek hadd tudják meg, hogy az Urat dicséred. Lehetetlen, hogy megelégedj azzal, hogy a négy

fal tudja, hogy örvendezik a szíved. Ha megváltott az Úr, akkor más történik, az, ami történt Luther szobájában, aki megértette, hogy hit által kegyelemből. Kicsapta cellája ajtaját, végigfutott a folyósón és kiáltotta: megtaláltam. Amikor az ember szíve átéli a szabadulás csodáját, azt akarja, hogy min denek tudják meg. Dicső király az én Megváltóm, mindenki hadd lássa meg. Istennek népe, miért zárkózol be a falaid közé? Isteni gyermek, miért teszed véka alá a világosságot? Ha eltöröltettek a bűneid, akkor legyen szíved hangos, mondd el mindenkinek, hogy szabad vagy, a te Urad megszabadított bűneid terhétől, a börtön láncától. Hadd tudja meg mindenki, hogy hogyan szabadított meg téged.

„Az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak kegyelmet ad." Volt Istennek egy áldott életű bizonyságtevője, Notker, akinek bölcsessége messze földön híressé vált. Minden kérdésre meg tudott felelni. Meglátogatta egyszer egy pap, aki irigyelte Notker hírét. Elhatározta, hogy megszégyeníti. Olyat kérdez tőle, amire nem tud megfelelni. Elébe állott és így szólt: Azt hallottam, hogy mindent tudsz, hát mondd meg nekem, mit csinál most Isten? Notker szelíden ránézve így szólt: Isten most is azt csinálja, amit mindig csinálni szokott, a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Valóban, Isten legcsodálatosabb munkája, hogy a folyóvizeket szárazzá, a gyümölcstermő földeket állóvizekké teszi. Aki azt gondolja, hogy gazdag vagyok, így szól hozzá Isten Szentlelke, te vagy a nyomorult és vak és mezítelen. Aki üres jel $_{3}$,$_{i7}$ kézzel áll előtte az ígéretek reménységében, azoknak így szól: Búsulásom felbuzdultában elrejtem orcámat egy szempillantásig előled, de örök irgalmassággal könyörülök rajtad, azt mondja megváltó Urad. Ha rettegsz életed gyümölcstelenségéért, ha szorongat lelked pusztasága, hogy nincs virág a fán, csak levél, ha fáj, hogy megette gyümölcseidet a ragya, a szöcske és hogy leverte a jég, akkor az Úrnak lelke a pusztaságot tavakká teszi. Ha úgy érzed, hogy minden sivatag és sivár és nincs semmi, amivel dicsekedjél, meggazdagít. Az élet bőségével és gazdagságával ajándékoz meg Urad. Jaj a kevélyéknek, akik felemelik fejüket, mert a folyóvizeket pusztává teszi, és a gyümölcstermő földeket meddő földdé. Istennek gyermeke, ha meg akarsz maradni a gyümölcstermés útján, az alázat útján kell megmaradnod. Ha azt akarod, hogy életed ne szűnjék meg a gyümölcsterméstől, mélyebbre kell hajtanod a fejedet. Jobban össze kell törnöd a kereszt előtt, nagyobb mélységből kell szemlélned a Golgotát. Minél mélyebbre bocsátód gyökereidet, annál bőségesebben nyered meg az élet forrását. Minél mélyebben aláznak meg, annál mélyebbre hajol hozzád az Úr irgalma és kegyelme. Mindig az éhezők, a szűkölködők, a lelki szegények azok, akiket meggazdagít az Úr. Éhezőket telepít le, hogy lakóvárosokat építsenek. Mezőket vétenek be és szőlőket plántálának, hogy hasznos gyümölcsöket szerezzenek. Megáldá őket és igen megszaporodának és barmaikat sem kevesbítette 38. vers meg. Vajon, aki itt ülsz az igével szemben, éhező szívvel ülsz-e Krisztus evangéliumánál? Azt a szomorú

megtapasztalást kellett és kell tennem Isten országa szolgálatában, hogy csak igen kevesen vannak, akik éhezik az Úr beszédét. Sokkal többen vannak, akik odaülnek az ige mellé, de nincs bennük éhség, csak turkálnak az evangélium javaiban. Isten lelke kitárja igéjét, kitárja szívét, megrakja az evangélium asztalát a lélek ajándékaival, szíved legdrágább gyümölcseivel, oda teszi a kereszt minden javait, édességét és gazdagságát. És vannak, akik csak turkálnak benne, akiknek nem kell. Unottan félre teszik, ínyenc falatok kellenek nekik, de nem kell a közönséges kenyér. Nem vagy-e azok közül való te is?

Van-e benned sóvárgás Isten igéje után? Akik éhezik és szomjúhozzák az igazságot, azok megelégíttetnek. Azok mezőket vetnek és szőlőket plántálnak, azoknak az élete gyümölcstermő élet lesz, akik pedig csak turkálnak benne, éhen mennek el, kielégítetlenül és szomjasán távoznak.

Van még itt egy megrettentő „de". Ó bár a te szívedet is megrettentené. „De megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség, nyomorúság és keserűség miatt." Ott vannak mint élet, mint bőség, aztán egyszer csak megkevesbedtek. Megkevesbedtek és elpusztultak, mint amikor a szöcske, az egér és a cserebogár elpusztítja a vetést, és csak imitt-amott látszik egy szál. Megkevesbedett benned az élet, aki az életben dúslakodtál és bőségben jártál, most roskadozol a szívedben levő nyomorúság és keserűség miatt. Kemény az Úrnak a keze, amikor lerázza életünk gyümölcseit és elhervasztja életünk reménységeit. Szertefoszlik minden reménység. Kifosztva, semmi nélkül, megcsúfolva vergődik a lélek, és akkor következik a megrendítő, a csodálatos „de". Ez az ő szívének a mélysége és szerelmének titka: de felemelé a nyomorultat az ínségből. Koldus sok van előtte, tisztátalanok, szennyesek, a Jerikói útfélen vérben fetrengők, Mária Magdalénák, aranykoporsóba zárt Zákeusok, útszéli condrások, akiktől mindenki undorral fordul el. Ott van előtte a te bűnös szíved. Kétség szaggatta, nyomorúság gyötörte, mélységbe taszított, a sötétség van benne. Szennyes, undorító ösvények, mennyi rútság, mennyi szenny és képmutatás. Te vagy Isten igéjének hitelrontója, miattad káromoltatik Isten neve a pogányok között. Már várnak körülötted, hogy rád rontsanak és porba döntsenek, aki tetten kapattál és nem érdemelsz mást, mint hogy megkövezzenek téged. És valaki odahajol hozzád és így szól: ne sírj. Emeld fel a fejed. Szegény, szélvésztől hányt, vigasztalás nélkül való. Ólomporba rakom köveidet. Felemeli a nyomorultat előtte. Ó, sírj hát te is. Bár Isten Lelke úgy szólna hozzád, hogy emberi szíved összetörne és sikongna bűneid miatt, és megtelne házad jajgatással a bűnbánat miatt. Rádöbbennél, hogy nem lehet így menni tovább. Kifosztottságod mi den tudata utolérne és irgalmat esedeznél a magad számára: könyörülj rajtam. Akik ott sírnak előtte a porban, azokkal csoda történik. Az a csoda, ami történt Máriával, amikor zokogott fájó asszonyi lelke és nem elégítette ki semmi, mert neki Jézus kellett, őt csak Jézus elégítette ki.

Fájóan kiáltott: Uram, ha te vitted el őt, mutasd meg, hová tetted őt és én elviszem őt. Ekkor lépett hozzá Jézus és így szólt: Mária. Feléd fór- jn 10,15 dúl, jön hozzád a te Urad. Felemelte a nyomorultat az ínségből és hasonlóvá tette a nemzetségeket a juhnyájhoz. Az eltévedt bárányt visszahozta.

Majd eljön az idő, amikor meglátja mindenki az Ő népe iránt való buzgó szerelmét. Istennek levert, bolondnak állított, kicsúfolt népe: örülj! Akik hangosan beszélnek csúfságot, suttogni sem mernek, amikor megmutatja, hogy mennyire szeret téged. Nevedet sem merik kimondani többé, olyan nagy lesz a te dicsőséged.

Isten gyermeke gondolja végig az Úrnak tetteit: „Aki bölcs, az eszébe veszi ezeket, de meggondolja az Úrnak kegyelmességét." Most felejts el mindent, ne emlékezz semmi egyébre, csak a kereszt legyen előtted. Csodálatos ez, emeld fel tekinteted erre a csodára. Isten szeretett téged a Golgotán. Dicsőséges Megváltónk van, Jézus Krisztus. Isten népe vegye eszébe Isten kegyelmének tetteit. Aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk. A mi Urunkat, aki győzvén odaült Isten dicsőségének jobbjára, hogy onnan legyen eljövendő. Isten népe vegye eszébe Isten kegyelmének tetteit. Eljön a mi Urunk, hogy magához vegyen és dicsőségével koronázzon meg minket.

Átkozzanak ők, de te áldj meg!
109. zsoltár

Ez is messiási zsoltár. Messiási zsoltároknak nevezik azokat a zsoltárokat, amelyek az eljövendő Messiás életének egy-egy eseményével foglalkoznak. Vagy a szenvedését, vagy dicsőségét, uralkodását, vagy egy-egy cselekedetének más megnyilatkozását vetítik ki próféciaként. Ebben a zsoltárban a Messiás szenvedéséről van szó, mégpedig, mint a 22. zsoltárban, ebben is olyanképpen, hogy nem mint puszta prófécia hangzanak el a zsoltáríró ajkán ezek a kijelentések, hanem úgy nyer indíttatást a zsoltáríró mondásukra, hogy ő maga éli át a meg-próbáltatásokat, a kijelentések tehát következtetésképpen születnek. Tehát egy olyan prófécia, melyet a zsoltáríró a maga küzdelmeiben tapasztalt meg, úgy mondta el az eljövendő nemzedék számára.

A hívő ember számára elviselhetetlen, hogy Isten hallgat. A mi Istenünk nem olyan Isten, mint a pogányok istenei, akiknek van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak, van kezük, de nem fognak. A mi Istenünk a kijelentés Istene, aki szól. Éppen ez teszi számunkra olyan gazdaggá a vele való közösséget. Ha Isten hallgat, olyanná válik a lelkünk, mint a szomjú föld, ha elepedt és nem kap esőt. Ha Istennek nincs kijelentése, akkor elveszünk bűneink miatt. Ahhoz, hogy lelkünk elevenségben és isteni szelídségben éljen, mindig arra van szükség, hogy Isten szóljon nekünk. Amint a szántóföld is elvadul, ha nem járja az eke, nem művelik, ugyanúgy a mi lelkünk is elvadul, ha nem járja az ige, ha Isten hallgat. Éppen ezért tör ki a zsoltáríró leikéből a kiáltás: „Én dicséretemnek Istene, ne hallgass!"

Isten gyermeke nem is nyugodhat bele, hogy Isten hallgat. Elképzelhető-e, hogy házastársak úgy éljenek egymás mellett, hogy nem beszélnek egymáshoz? Micsoda megdöbbentő fájdalomról, lelki meghasonlásról és ellentétről tenne ez bizonyságot. Ha a mi Vőlegényünk, a mi Urunk, hallgat, ha elrejti orcáját valami oknál fogva, ha bezárul az ég, Isten nem felel, annak mindig van valami oka. Rendszerint a mi szívünk elesettsége, elfordulása és megkeményedése. Isten hallgat, mert a mi szívünk hűtlenné vált vele szemben, és amíg nincs rendezve közte és közöttünk a dolog, addig tart az Ő hallga tása. Ha előveszed az igét és Isten hallgat, annak a jele, hogy valamiért haragszik. Mert hallgat Isten az Ő szerelmében, de más hallgatás az, amikor a lélek megérzi, hogy Isten az Ő szerelmében hallgat. Karjai átkarolnak engem. És más az, amikor haragjában hallgat, amikor hiába próbálsz imádkozni, nem találod a kilincset. Ilyenkor tör fel a leiekből a vágyakozás: „Én dicséretemnek Istene, ne hallgass!"

A gonosz a beszédet Isten gyermekeinek a megrontására használja fel. A beszédben nagy kegyelmi ajándékot adott az ember számára az Úr, drága lelki lehetőséget. Milyen csodálatos kegyelmi ajándék, hogy ki tudjuk fejezni értelmes szóval gondolatainkat, nem kell szűkölnünk, mint a kutyának, vagy csiripelnünk, mint a verébnek, hanem értelmes, megkülönböztethető hangokon juttathatjuk kifejezésre érzéseinket és mindazt, ami szívünkben van. A gonosz pedig kezdettől fogva arra használta fel a beszédet, hogy megrontson vele. Isten szavainak, igazmondásának hitelrontására használta fel a beszédet. Most is arra használja fel száját, hogy Isten hitelrontójává legyen, ártson neki. Akár kételkedő ajakkal, akár cinizmussal, gúnnyal közelít hozzánk a gonosz az ő szájának leheletével, mindenképpen azt akarja, hogy bennünk Isten munkáját megrontsa. Feltátja száját ellenünk és ostromol ok nélkül. Nézzük meg ennek a kijelentésnek a messiási vonatkozását. Hogyan nyaldosták körül, mint tüzes nyelvek, az Úr Jézus Krisztust a hazug beszédek? Újra és újra meg akarták ejteni, tőrbe akarták csalni.

Forgatták beszédének értelmét, más értelmet adtak neki. Hamis tanúkat állítottak. Isten gyermekei is így vannak ebben a világban, hogy legjobb szándékaikat is kiforgatja a gonosz.

Miért gyűlöli az igazat a gonosz? Gyűlölnek az én szeretetemért, mondja a zsoltáríró. Miért gyűlöli a gonosz Jézust és az Ő követőit? Az Ő szeretetéért. Nem bírja ki, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." Irtózatos és vad gyűlölettel fordult Isten és a kereszt ellen. Dühöng ennek a szeretetnek a láttán. Haragszik Istenre azért, mert szeret. De Isten gyermeke is azt tapasztalja a gonosszal kapcsolatban, hogy ha odahajlik Istenhez szeretetének a jeleivel, szolgálattal, figyelmességgel próbálja teremni a lélek gyümölcseit, a szeretetet, örömöt, békességet, béketűrést, szelídséget, és minél teljesebbé lesz ezekkel, annál inkább gyűlöli. Gyűlölséggel fizet a szeretetért. Ezzel mindenki legyen tisztában és ne is várjon mást. Hogy: „Ingyen vettétek, ingyen adjátok," azt jelenti, hogy szeretetedért ne várj jutalmat.

Mi legyen az igaz ember válasza a gyűlöletre? „Én pedig imádkozom." Csodálatosan ragyog fel az Úr Jézus Krisztus keresztje ebben a kifejezésben, amikor körülötte, mint egy szennyes áradat, zúg a gyűlölők ajka, az Ő szeretetéért összeütköznek vele, akkor felemeli szavát és így szól: Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Abban a kijelentésben, hogy „én pedig imádkozom", csodálatos belső erősség van és csodálatos támadó erő. A belső erősség azt jelenti, hogy kívül csinálhatnak, amit akarnak, hadd tajtékozzék a habok árja, én imádkozom. Engem az imádságban meg nem mozdíthat. Az én szívem erősségéből ki nem tántoríthat senki. Aztán van benne egy nagy támadó erő: én pedig imádkozom érted. Amikor Saul a gyűlölettől lihegve elkezdte üldözni az anyaszentegyházat, akkor bizonyára voltak, akik elhúzódtak szobájuk csendességébe és azt mondták, mi pedig imádkozunk Saulért. És egyszerre Saul legyőzetett az imádság ereje által. Igen drága megtapasztalása az életemnek, hogy egyszer valahol hárman beszélgettünk egy negyedikről, aki minden képességét latba vetette azért, hogy megrontsa azt a munkát, amit Isten ott abban a faluban kezdett. Szinte kibírhatatlanná vált már a magatartása. Azt mondta akkor az egyik atyánkfia, most pedig térdeljünk le és imádkozzunk érte. Valóban ez történt. Nem volt más tennivaló. Mi pedig imádkoztunk. Ma az a férfi Isten országának legbuzgóbb terjesztője, aki nyilvánosan sok száz ember előtt vallást tett arról, hogy ő volt az, aki ezeket üldözte, íme, ez a kijelentés, hogy „én pedig imádkozom", nagy belső erősség, mert ezen megtörik az ördög ereje. Ha téged gyűlölség vesz körül, te pedig imádkozol, akkor nem árthat neked semmi, mert az imádság mint tűzfal vesz téged körül, de diadalmas eszköz is, melyet Isten adott a kezedbe, amely áttöri a legkeményebb páncélt is.

A következő versekben megdöbbentően tárul elénk, hogy egy olyan ember szívében is, aki Istennel élő közösségben van, milyen átkok foganhatnak meg, amikor egyszer elragadja őt szívének indulata. Sok keserűség gyülekezhet össze egy emberi szívben. Az én hívő szívemben is és a te hívő szívedben is. Lehetséges, hogy az Újszövetség gyermeke talán jobban fegyelmezi magát, mint az Ószövetség prófétája, mert hiszen az ószövetségi törvénnyel sokkal inkább összeegyeztethető volt az átok-áradat, ami Dávid ajkán kifakadt, mint a kereszt alján elképzelhető. De a mi szívünk nem különb, mint Dávid szíve. A mi szívünkben éppen úgy felfakadhatnak ezek az átkok, ha Isten nem volna kegyelmes hozzánk és nem zárta volna be örökre azt a rohadással és bűnnel teli kutat. Ha Ő engedné megnyílni annak a száját, átkok, tisztátalanságok támadnának fel belőle. Megdöbbentő szemlélni ezeket a verseket abból a szempontból, hogy mivé lesz az istentelen ember élete. Bűnei, mulasztásai kísérni fogják. Azt mondja Pál a Timóteushoz írt levélben „némely embernek a bűnei nyilvánvalók, előttük mennek az ítéletre, némelyeket hátul követnek is."

Az ítéletben ott állnak a vádlók jobb keze felől. Jönnek az ő bűneik, mint vádlók. Még az imádság is bűnné lesz, azt mondja Isten igéje, és mennyire beteljesedik, amikor így szól az Isten: Gyűlölöm ünnepeiteket, imádságaitok terhemre vannak. Amikor visszautasítja Isten az ő imádságukat, nem fordítja oda Isten az Ő orcáját, amikor az életük utai megrövidülnek, hivatalukat más foglalja el. A kegyelmi lehetőség ott volt a számukra. Júdásból lehetett volna a mennyei Jeruzsálem egyik alapköve, és más vette el az Ő hivatalát. Más neve került oda a kőre, a mennyei Jeruzsálem alapjába. Az álnokság, gonoszság díját elvették, megrontatott családi, gazdasági, testi életük.

Évekkel ezelőtt megjelent egy írásmű, amelynek az volt a megdöbbentő felismerése, hogy nincs sok értelme bizonyos társadalmi osztályok ellen harcot folytatni, mert hiszen azok a társadalmi osztályok az ő bűneik miatt úgy is kivesznek. Megdöbbentő meglátás volt ez az Istentől egészen távol lévő ember sorain keresztül. Társadalmi rétegek, nemzetek, családok pusztulnak ki vétek miatt. Isten úgy kéri rajtuk számon, hogy a második nemzedékben el töröltetnek. Nyilvánvalóvá lesz: megbüntetem az atyák vétkét a fiákban harmad és negyedíziglen.

Az Úr Jézus Krisztusnak az a kijelentése, hogy: „Ha pedig meg nem bocsát játok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg Mt 6,15 a ti vétkeiteket", már itt igazságként áll. „Atyáinak álnoksága emlékezetben legyen az Úr előtt és anyjának bűne el ne töröltessék." Amiatt, hogy nem gondol arra, hogy kegyelmet gyakoroljon. Emlékezz vissza a példázatbeli adós szolgára, akinek a király

elengedte adósságát, és ő fojtogatni kezdte azt, aki az elengedett összeg századrészével sem tartozott. Vizsgáld meg a szívedet, nincs-e benne gyűlölet valakivel szemben. Felróttad a gonoszt, számon tartottad az ő mulasztásait, az ő bűneit, gyűlölködéseit, nem gyakoroltál kegyelmet. Elvártad, hogy Isten irgalmazzon néked, igényeled is ezt a kegyelmet, de nem gyakorolod másokkal szemben. A te szíved kemény, mint a kő, engesztelhetetlen haragot hordasz magadban. Keserűséggel gondolsz valakire. Amikor ránézel, már megkeseredik be¬ned a lélek. Valaki azt mondta nekem, hogy nem tudtam hallgatni XY igehirdetését, mert keserűség volt a szívemben vele szemben. Hogyan várod te, hogy Isten hallgassa imádságodat, ha te nem tudod hallgatni valaki igehirdetését, mert keserűség van a szívedben vele szemben. Nincs-e százszorta joga Istennek, hogy megkeseredjen atyai szíve veled is vesszen ki e földről amiatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon... " Kemény kijelentése ez az igének, és megáll mozdíthatatlanul és örökre. Az Újszövetségben vannak feloldójelek az ószövetségi kijelentésekre vonatkozólag, de vannak megerősítő jelek is: én pedig azt mondom nektek. Ez a kijelentés az Újszövetség világában is megáll annyira, hogy az úri imádság központi gondolatává tette az Úr Jézus Krisztus.

„Amiatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon... " Nem csak arról van szó, hogy elengedem a te adósságaidat, hanem kegyelmet gyakorolok veled. Te arcul ütöttél engem, én pedig kegyelmet adok néked. Te megaláztál, én felmagasztallak. Megszégyenítettél, én dicsőségeden munkálkodom. Gyakorold a kegyelmet! Járj szét ebben a világban kegyelmet gyakorolni.

A feldobott kő visszahull. „Mivelhogy szerette az átkot, azért érte el őt, és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozzék az el tőle." Úgy öltözte fel az átkot, mint a ruhát, azért ment beléje, mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj. Démoni hatalmak birtokába került egész élete. Olyan lesz számára az átok, mint a palást, amelybe beburkolódzik, és mint az öv, amellyel mindenkor körülveszi magát. Ez lesz jutalmuk az Úrtól az én vádolóimnak, akik rosszat beszélnek. A feldobott kő visszahull. El ne feledd, hogy amit másról mondasz, amit ítéletként kijelentesz, visszaesik a saját fejedre. Nem sikerült még soha kevesebbel megúsznom, mint azzal, hogy ha valakire rosszat mondtam, ugyanabba a hibába beleestem én is. Isten mindig megengedte megkóstolni ennek az útnak gyümölcsét. Legyen dicsőség neki érte. Akkor nagyon keserves volt a gyümölcs, de kitűnő gyógyszer.

Isten gyermekének magatartása az elmondottak ellenére is kegyelméből van. Jóllehet az ő vádolói ok nélkül vádolják, visszahull rájuk a kő, amit feldobtak. Utoléri őket, az ő útjok ítélet és esznek annak gyümölcséből. Isten gyermeke mégsem emelheti fel a fejét, hogy én különb vagyok, más vagyok, mint a többi, hanem így szól: „Én Uram, én Istenem, bánj velem a te nevedért, mivelhogy jó a te

kegyelmed, szabadíts meg engem." Csak az Ő irgalmasságáért tart meg téged. Nem azért, mert különb vagy, mert benned több megbecsülnivaló van, hanem azért, mert kegyelmes. Nehogy megpróbáld felemelni fejed és elbizakodottan szólni.

Jól jegyezzük meg, hogy a testi és lelki nyomorúság nem a környező világ következménye, hanem a mi szívünk elesettsége. Nem azért vagyunk olyanok, amilyenek vagyunk, mert olyan körülöttünk a világ. A te szívedet nem a környezet tette olyanná, amilyen. A benned levő indulatok veled születtek, a tieid. Arról van szó, hogy még az én szívem is megsebesíttetett bennem, ezért tántorognak térdeim, és ezért lettem alázatossá előttük. Az én gyalázatomat ismerték fel és abba köpnek bele azért, mert szegény és nyomorult vagyok és ide-oda hányattatom. Megfogyatkozott az én testem. Rendkívül döntő jelentőségű felismerés ez, csak hamar elfelejtjük. Pedig ha őszintén felismernénk, hogy a mi szívünk ilyen, nekünk kell megváltoznunk, nekünk kell oda eljutnunk, ahonnan elindultunk, hogy én pedig imádkozom, akkor egyszerre sok minden megváltozna körülöttünk. A segítés és szabadítás után való vágyakozás ne legyen öncélú. „Segíts meg engem, Uram Istenem, segíts meg engem a te kegyelmed szerint, hadd tudják meg, hogy a te kezed munkája ez, hogy te cselekedted ezt, Uram." Figyeld meg saját életedben, nem azért sóvárgod-e a szabadítását, mert kellemetlen a helyzet, melyben vagy? Egyszerűen azért, hogy megszabadulj, de nem azért, hogy lássák meg, milyen Istenem van nekem. Hadd vegyék észre, hogy ki az, aki előtt járok, akinek szolgálok. Miért kívánod, hogy kenyered legyen? Azért, hogy jóllakhass. És ki az, aki azért kívánná, hogy megtudják, hogy nekem élő Istenem van? Miért szeretnél meggyógyulni betegségedből? Azért, mert fáj, kellemetlen, kényelmetlen. A zsoltáríró pedig így kiált: hadd tudják meg, hogy a te kezed munkája ez. Pál apostol, amikor korholja a gyülekezetet azért, hogy nem adakoztak kellőképpen, azt mondja, nem mintha sajnálnám az adományt, amit elmulasztottak elküldeni, hanem sajnállak titeket, hogy megfosztottátok magatokat egy nagy örömtől. Itt a zsoltárban is ez a lélek szól. Az én kikerült a középpontból és az Úr került oda. Nem magamért, nem az én jobb létemért, hanem a te dicsőségedért cselekedj. Vagy gondolj Mózesre, amikor odaáll az Úr elé és azt mondja neki: Könnyű elpusztítani ezt a népet, de majd azt mondják, hogy nem tudtad bevinni őket az ígéret földjére, és micsoda szégyenfolt lesz ez a dicsőségeden. Erre azt mondja az Úr, hogy jó, beviszem őket. Hol vannak Isten gyermekei, akik az Úr dicsőségéért akarnak látni szabadítást, akik az Úr dicsőségéért azt mondják, nem bánom, vesszek éhen, csak a te dicsőséged magasztaltassék. Akik azt mondják, távozzam el, csak a kereszt legyen nagyobb és dicsőségesebb.

Kicsoda vádolja az Isten választottak? „Átkozzanak ők, de te áldj meg." Milyen csodálatosan csendül fel az énekszó: „Mondjatok akármit, Jézusé vagyok." Akármit mond ez a világ, akármennyire teregeti szennyeseimet, bármennyire

rámutat fogyatkozásaimra, Jézusé vagyok. Kételkedhet mindenki az én menyasszonyi hűségemben, az a lényeges, hogy a Vőlegényem nem kételkedik bennem. Kételkedhetnek irántad való szeretetemben, az a lényeges, hogy te nem teszed. Benne van ebben a kijelentésben az is, hogy a világnak minden átka és minden erőfeszítése és minden gonosz indulata megtörik Isten áldásain. Ha az én Uram áld engem, akkor az mind semmivé válik. Nevetségessé lesz az Ő áldásainak gazdagságában. Az Ő áldásai olyan bőségesek, hogy nem lehet azokat megkevesbíteni. Olyan gazdagok, hogy nem lehet megszegényíteni. Kicsoda vádolhatja Isten választottait? Hát jöjjön elő az az ember vagy ördög, a mélységbeli vagy levegőbeli hatalmasság, és vádolja Isten választottait. Az én jobb kezem mellett itt áll a védő, és ahogy Jósuáról levették a szennyes ruhát, amikor odaállították Isten elé, ugyanígy levette rólam és mindazokról, akik a Jézus vérében megmosattak. Kicsoda vádolhat engem közületek bűnnel? Nyugodtan, félelem nélkül állhatsz oda a te megváltó Urad fehérre mosott öltözetében, az Ő drága érdemében, amint az ige mondja: „Megölettél és megváltottál minket Istennek a te véred által." Ők csak átkozzanak, de te áldj meg!

A hálaadás igazi forrása az Úr hűségének megtapasztalása. Annak megtapasztalása, hogy körülöttem zúg az istentelenek árja és körülvesznek, kárhoztatnak sokszor okkal és joggal, mulasztásaim miatt, méltán lettem gyalázatossá az ő szemeik előtt, Ő azonban áld engem, és én „hálát adok az Úrnak felettébb az én számmal és dicsérem Őt a sokaság közepette." Megítéli lelkemet a világ fejedelme, az ördög, lehet, hogy megítéli a te szívedet is, de átkozzanak ők, csak te áldj meg. „Mert jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabadítsa azoktól, akik elítélik ennek lelkét." Legyen hát szíved boldog bizonyságtétele és diadalkiáltása: átkozzanak ők, de te áldj meg!

Jézus az uralkodó

110. zsoltár

Messiási zsoltár ez, az eljövendő messiást mint királyt és papot állítja a zsoltáríró Isten gyermekei elé. Jól tudjuk, hogy a messiásnak királyi, papi és prófétai tiszte van a jelenvaló világban. Ezeket a különböző tiszteket az Ószövetségben egymástól függetlenül, különbözőképpen, külön személyek ábrázolták ki. Az Úr Jézus Krisztus az Ő személyében ezt a hármas tisztet egyesítette. Ez a zsoltár az Ő királyi és papi tisztéről szóló prófécia."

Neki adatott minden hatalom mennyen és földön. „Monda az Úr az én uramnak, ülj az én jobbomon, amíg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá." Ezekkel, a

szavakkal búcsúzott az Úr i. vers Jézus a jelenvaló világból, ezt látták benne az Isten küldöttei, a próféták és az apostolok is. Pál így tesz bizonyságot a Szentlélek által: „O benne teremtetett minden, ami van a Mennyekben és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek." Az ítéletet egészen a Fiúnak adta az Atya. Az uralkodást is a Fiúnak a kezébe tette le. Ő mégis arról tesz bizonyságot a Jelenések könyvében, hogy én is uralkodom az én Atyámmal az Ő Jel 3,11 királyiszékében A megváltott nép számára rendkívül nagy bizonyosság és békesség forrása, hogy uralkodik az Úr, az én Megváltóm, a Jézus Krisztus az Isten jobbján. Azok, akik a hatalmat itt a földön imitt-amott gyakorolják, csak árnyékkirályok. A hatalom a Krisztusnak adatott égen és földön. Ha pillanatnyilag úgy látszik is, átmenetileg az Ő rendelkezése, akarata folytán mások gyakorolják e jelenvaló világban a hatalmat, a végső hatalom az övé. Isten tette Őt királlyá és pappá az O mindenható szava által. Megesküdt az Úr és nem másítja meg. Ahogy az Isten teremtő szava által, a semmiből előállott a mindenség, ahogy az Isten parancsol a halálnak, és élet fakad belőle, ahogy parancsol a pusztaságnak, és forrássá teszi, vagy a kősziklának, és víz fakad belőle, ugyanúgy az Ő mindenható szavánál fogva királlyá és pappá tette örökre és visszavonhatatlanul a mi Urunkat, a Jézus Krisztust. Nem az Anyaszentegyház tette azzá, nem ceremóniák, nem úgy történt, hogy egy sereg ember tette meg királyának, és szervezőképességgel bíró emberek tömegeket szerveztek meg Krisztus királyságának magasztalására és dicséretére, hanem Isten tette Őt királlyá és pappá.

Van e világnak Krisztusa és királya, van Istene és Ura. Az a Krisztus, akiről mi beszélünk, akiről a kijelentés szól, független az emberektől. Függetlenül attól, hogy emberek királyként és Krisztusként tisztelik-e Őt, király és Krisztus marad. Jézus Krisztus nem lehet trónvesztett. A királyi sarjak, ha öröklik is trónjukat, előbb vagy utóbb trónvesztettekké és földönfutókká lehetnek. Az Úr Jézus Krisztussal ez nem történhetik meg.

E. Stanley Jones írja Krisztus a világ országútján című könyvében, hogy van valahol Indiában egy templom, amelyik hegytetőre épült. Annak idején még a gyülekezet is ott telepedett le a templom körül, közben azonban gazdasági vagy a földtani helyzet változásánál fogva a falu elköltözött a hegyről le a völgybe. A templomba senki sem járt többé, a pap azonban változatlanul ott végezte a ceremóniákat. A gyülekezet eltávozott tőle. Ebben a világban mindig lesznek ilyen papok és egyházak. A misézés tovább folyik a szószéken, de nincs gyülekezet. Ezeket a papokat magukra lehet hagyni, mert emberek tették papokká őket. Jézus papsága nem ilyen papság. Neki mindig meglesz a maga gyülekezete, mindig ott lesz a nép, amely készséggel siet a sereggyűjtés napjára.

A kövekből is támaszt Isten fiákat magának. Lehetséges, hogy elvétetik az evangélium a papi egyháztól, és a papság magára marad. Krisztus azonban soha. Lehetnek ebben a világban föld nélküli királyok és gyülekezet nélküli papok, de nem lesz ebben a világban gyülekezet nélküli és ország nélküli uralkodó a Jézus Krisztus. A mi Urunk ott van az Atya Isten jobbján egészen addig, míg az utolsó ellenség, a halál is eltöröltetik. Amíg minden győzelmet kivív, míg az ellenséget, az ördögöt, a halált leveti a tűzzel és kénkővel égő tóba. Amíg megtörik ezek ereje és hatalma az emberi szellemvilágban, ott van az Atya Isten jobbján, onnan lészen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat.

Az Úr Jézus Krisztus ereje a Sionban megváltottak gyülekezetében van. A te hatalmad pálcáját Sionból nyújtja ki az Úr. Arról való bizonyságtétel ez, hogy az isteni erőknek az anyaszentegyházban kell nyilvánvalókká lenni. Ha az anyaszentegyházban hiányzik a lélek, ha a gyülekezetből hiányoznak a lélek erői, az annak a bizonysága, hogy az Úr Jézus Krisztus kivonult onnét, megvonta kegyelmének ajándékát és erejét. Ahol a Jézus Krisztus a maga teljességében jelen van, onnét kinyújtja az Ő hatalmának pálcáját. Annak, hogy a mi gyülekezetünkben, egyházunkban, felekezeteinkben szégyenteljesen valósággá vált, hogy aranyom és ezüstöm van, de nem tudom mondani a Názáreti Jézus nevében, hogy kelj fel lábaidról és járj, annak az a magyarázata, hogy nagyon kevés köze van Krisztushoz. Csak névlegesen neveztetnek a legtöbb esetben róla. Ha Krisztus teljesen Úr volna egy ilyen gyülekezetben, akkor kinyújtotta volna kezét, hogy minden nép kényszerüljön megérezni az Ő hatalmát. Ez a keresztyénség ma nem tudja a betegeknek mondani, hogy gyógyuljatok meg, tisztuljatok meg, hogy a bűnösök megoldozása és megkötözése olyan csekély, mondhatni semmi, az megint csak annak a bizonysága, hogy nem nyújtja ki az ő hatalmának pálcáját a Sionból, mert nincsen ott. Sionból eltávozott az Úr, Sionban nincs jelen az Isten. Hatalmat vettek a sötétség lelkei, hatalmat vett a világ az emberi elképzelések, emberi hatalomra, nagyságra, dicsőségre törés, és nincsen jelen az Úr. Éppen ezért nincsenek jelen dicsőségesen Isten csodái. Hol vannak azok a jelek és csodák, melyekben részesülniük kellene az Úr Jézus Krisztus nevében igét hirdetőknek? Hiányzanak, mert az Ő hatalmának pálcáját nem nyújtja ki az Úr Sionból, nem uralkodik onnét, mert magára maradt Sión, tőrbe hanyatlott, a maga útjára tért.

Az Isten igéjét nem hallja meg minden ember. Hiába hallatszik Krisztus evangéliuma, hiába kürtölnék az utcákon, útfeleken, hiába zúgják tele a várost a harang szavával, és hiába volnának fényes körmenetek, hiába szórnák tele röplapokkal az utcákat, minden propaganda hiábavaló, mert Krisztusnak nem lehet propagandát csinálni. Mindig nagyon tévednek azok, akik Krisztusnak

propagandát akarnak csinálni, és fel akarják hívni az emberek figyelmét Jézus Krisztusra. Isten igéje, hogy „a te néped siet sereggyűjtésed napjára", mindörökké megáll. Ha valaki az újszövetségi írásokat tanulmányozza, megfigyelheti, hogy a legtöbb esetben azok, akik Krisztussal találkoztak, az első hallásra készséggel sietnek oda hozzá, amint evangéliumot hallottak. A keresztyén szolgálatnak megtapasztalása ma is az, hogy azok az emberek, akik nem készséggel jönnek az Úr Jézushoz, hanem kötéllel kell őket odavonszolni, előbb-utóbb eltávoznak tőle. Mindig vannak Krisztus társaságában olyanok, akiket oda kell szeretni. Ezek az emberek nem igazán az Ő népe közül valók. Az Ő népe közül valók készséggel sietnek az Ő sereggyűjtésének napjára. Azokat ellenállhatatlanul vonzza Isten szerelme. Azt mondja Jézus: „Amikor én felemeltetem, mindeneket magamhoz vonzók." Reménytelenek azok az emberek, akik évek óta hallják az igét, és nem történik velük semmi, ugyanazok maradnak, akik évekkel ezelőtt voltak. Mozdulatlan kövek, akikre nincsen hatással semmi. Isten gyermekei készséggel jönnek Isten igéje közelébe.

De kiterjeszthetjük ezt a meglátást arra a területre is, amikor Isten az Ő munkájába küldi megváltottak. Vannak lelkek, akik mindig vonogatják magukat a szolgálattól, akik kifogásokat és ürügyeket keresnek, hogy én nem vagyok alkalmas, méltó, nincs időm, nem érek rá, nincs képességem. Ezekről előbb-utóbb nyilvánvalóvá válik, hogy nem is állnak bele a szolgálatba soha. A nemakarásnak nyögés a vége. Isten országában is beigazolódik, hogy azok az emberek, akik csak nyögnek, és nem állnak oda készséggel az Úr akarásába, azok igazán alkalmatlanok. Megvan-e benned a készség úgy, ahogy Isten a képességet adta hozzá? Nem arról van szó, hogy olyanokra legyen készség benned, amire nincs képességed. Vannak emberek, akik arra is lusták, hogy az énekeskönyvben egy lapot is tovább fordítsanak. Vannak, akik lusták arra, hogy megkérdezzék azoktól, akik az összejövetelre járnak, hogy te mióta jársz ide és minek? Nincsen bennük készség a szolgálatra. Ezektől nem lehet készséget várni akkor sem, amikor szenvedni kell Jézusért. Hogyan vennék magukra a mások nyomorúságát, az egész közösség ügyét, terhét, gondját és baját, amikor nincsen bennük készség, hogy siessenek az Úr sereggyűjtésének a napjára? Jól tudjuk a történelemből, hogy sok csatát azért vesztettünk el, mert nem volt a nemzet nemeseiben, vezetőiben készség arra, hogy oda tegyék vállukat a kereszt alá. A mohácsi vész azért következett be, mert azt mondták, hogy menjen a király azokkal, akik körülötte vannak. Akiknek pedig menni kellett volna, nem igyekeztek megjelenni a csatatéren. Jaj lett volna, ha Jakabban nem lett volna készség arra, hogy Heródest megölje fegyverrel. Ha nem lett volna Pálban készség, hogy így szóljon: nem tanácskoztam testtel és vérrel, nem csak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok, és ha nem lett volna Isten választottaiban készség arra, hogy mi pedig meghalni is készek

vagyunk Krisztusért. Megvan-e benned a készség minden terhet, gondot és gyalázatot, és ha kell, halált is vállalni Krisztusért? Vagy pedig nem sietsz készséggel, hanem csak vonakodva, tanakodva, nem pedig célegyenest előre futsz?

Magától értetődő dolog, hogy a harcban csak azok vehetnek részt, akik szentséges öltözettel bírnak. Akik ruháikat megmosták és megfehérítették a bárány vérében. Ismét fenyegeti Isten országa ügyét a veszedelem, hogy van egy sereg ember, aki készséggel részt venne a szolgálatban, de nincsen hozzá fehér ruhája, idegen tűzzel imádkozik Istennek. Nagyon sokan vannak, akik Isten követeiként tolják fel magukat a világban, de nem az Úr sereggyűjtésének a napjára sietnek, mert csakhamar kiderül, hogyha az Úrért helyt kell állni, megfutamodnak. Azoknak, akik az Úr sereggyűjtésének napjára gyülekeznek, szentséges öltözetben kell megjelenniük, nem elég a papi ornátus, hanem a Jézus Krisztus vérében megtisztított fehér ruha szükséges. Aki nem szentséges öltözetben gyülekezik a nagy ütközetre, amikor a démonok hada majd támad, arról hamar majd nyilvánvalóvá lesz, hogy nincsen pajzzsal és páncéllal körülvéve. Hányan hullottak el könnyelműen, akik azt gondolták, hogy a maguk erejével harcolhatnak. Kéva fiaihoz hasonlóan hányan kísérelték meg, hogy ördögöt űzzenek, és hányszor kellett mondaniuk a démonoknak, hogy „A Jézust ismerem, Pálról is tudok; de ti kicsodák vagytok?", és megszaggatniuk őket? Hányan vannak, akik, noha az evangélium szolgáiként jártak, csúfot és kudarcot szenvedtek azért, mert nem volt szentséges öltözetük, hogy diadalmasan és győztesként megállhassanak az Úr sereggyűjtésének napján.

Melkisédekről elég titoktartóan szól az írás. Nem tudunk róla többet, minthogy az ószövetségi írások szerint valahol még az egyháztörténelem ideje előtt Istennek csodálatosan elhívott papja volt, mint Jézus Krisztus előképe. Az ő rendje az ő öröksége szerint kente pappá a mi Urunkat a Jézus Krisztust, és amilyen csodálatosan titokzatos Melkisédek rendje, olyan csodálatos titok veszi körül a mi Urunk főpapságát. Kell is hogy maradjon benne mindig valami titokzatos, mert hogyha Isten mielőttünk teljes egészében lelepleződnék, és semmi sem maradna benne, amit nem jelentett ki önmagáról, akkor a mi emberi szívünk megszokna. Éppen ezért mindig tart valami újat, csodálatosat számunkra, mindig van valami, ami vonzza, közelebbi, újabb és bensőbb megismerésre sarkallja lelkünket. Hogy soha ne legyen egészen kiismertté, ne váljon megszokottá, mindig tudjon nekünk újat, csodálatosat, dicsőségeset és gazdagot adni.

A világban mindig összeütközés van Krisztus és a világ fejedelme között. A sötétség hatalma, az ördög, nem nyugszik bele abba, hogy Krisztus királysága, a hajnalhoz hasonlóan, mindig teljesebb legyen. Keresztül-kasul

gáncsot akar vetni Krisztus evangéliuma terjedésében Isten országa növekedésének. Az örökkévaló Isten azonban azt mondja, hogy Jézus ott áll az Ő jobbja felől, és megrontja haragja napján a királyokat. Elkövetkezik a végső összeütközés napja. Az ezer éves birodalom befejezése után a földszéleken összegyülekezik Góg és Magóg hada, az ördög elhiteti őket, és lázadást támaszt Krisztus és az Ő népe ellen. Ez lesz Isten haragjának napja, amikor végső leszámolásra és összeütközésre készül Góg és Magóggal. Az első háború Kain győzelmével végződött, az utolsó háború Jézus Krisztus diadalával, és Góg és Magóg pusztulásával végződik. Haragja napján megrontja a királyokat, ítéletet tart a nemzetek között, telve lesz a föld holttestekkel, összezúz messze földön minden főt. Mindeneket, akik fellázadnak ellene, porba sújt, megaláz, megsemmisít.

A végső győzelem a mi Urunké. Uralkodik a mi Istenünk. Nem hiába mondotta: „Monda az Úr az én uramnak: Ülj az én jobbomon, amíg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá." Gedeonról olvassuk az Ószövetségben, hogy amikor elhívatott a vezérségre, összegyülekezett hozzá harminckétezer ember. Akkor Isten azt mondta: „Mondd meg a népnek, hogy aki fél és retteg, térjen vissza." Huszonkétezren azonnal visszatértek. Isten megint azt mondta: ez a nép is sok, vezesd őket le a vízhez, és ott mindazok, akik a nyelvükkel nyalnak a vízből, az én választottaim, akik pedig nekihasalnak, hogy igyanak, azok nem kellenek nekem. E próba után a tízezerből háromszáz maradt, és ezzel a háromszázzal vívta meg Gedeon a győzelmet. Az út mellett való patakból iszik a mi Urunk Jézus Krisztus. Nem az volt előtte fontos, hogy változtassa át a köveket kenyerekké, tehát testi éhségét kielégítse, hanem így szólt: „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem az Isten igéjével." Nem dicsőséges 5Móz 8,3 királyságot választott a földön, hanem a messiási küldetést. Lehetett volna király, földi uralkodó, hatalmat vehetett volna a jelenvaló földön, jól tudta azonban, hogyha a földbe esett gabonamag el nem hal, egyedül marad, ha pedig elhal, megrothad és gyümölcsöt terem.

Az út mellett való patakból iszik, ezért emeli fel az ő fejét". Ha győzelmet vársz, ha szeretnél odatartozni Isten győztesei közé, akik készséggel sietnek az ő sereggyűjtésének napjára szentséges öltözetekben, akkor egy módon lehetséges, még¬pedig úgy, hogy az út mellett levő patakból iszol. Nem mész be az erdő hűs mélyére forrásokat keresni, hanem csak egy szempillantásra hajolsz oda az út melletti vízhez, nem a test kényelme az első és a fontos, hanem Krisztus evangéliuma, győzelme. „Az az indulat legyen bennetek, ami Jézusban volt, aki nem tekintette zsákmánynak, hogy az Istennel egyenlő." Krisztus királyi sereget gyűjt, aki készséggel siet a sereggyűjtés napjára, azokból, akik nem feledkeznek bele a világba, a vásári sokadalomba, hanem egy dolog van szemeik előtt, Jézus Krisztus győzelme. Ha Isten győzteseként az Ő seregéhez akarsz tartozni, akkor így

csatlakozhatsz, minden mást félre téve. Még a tikkasztó szomjúságot, a gyomrodat rágó éhséget, ha kell a hideget is vállalod, mész az Ő szolgálatában az elveszett után, oda, ahová küld téged. Jézus az uralkodó, seregét gyűjti. Hol vannak azok, akik készséggel sietnek az Ő sereggyűjtésének napjára?

Jézus sereget gyűjt. Vajon elindul-e a te szíved, hogy megyek, Uram, megyek feléd, ahová küldesz, oda megyek, ahol te meghalsz, ott halok meg. Néped az én népem, Istened az én Istenem. Elhagyom apám házát, szülőföldemet, megyek veled, meg¬osztom az özvegyi sorsot, bizonytalanságba, reménytelenségbe, de az én szívem hű marad hozzád mindhalálig.

Gyönyörködjetek az Úr parancsolataiban
112. zsoltár
Boldog az az ember, aki féli az Urat, de még boldogabb az, aki gyönyörködik az Úr parancsolataiban. A félelem ugyanis egyszerűen semmi voltunknak és Isten nagyságának, erejének összehasonlításából származik. Abból a tudatból, hogy nem tanácsos ellentmondanom Istennek, ujjat húznom vele. A félelem a büntetéstől való szorongás miatt vesz erőt a szíven. Inkább, minthogy a büntetést vállalja, engedelmeskedik Istennek. A félelem is hitből fakad, de azt mondja Isten igéje, hogy ilyen hitük még az ördögöknek is van, mert félnek az Istentől, az Ő parancsolataiban azonban nem gyönyörködnek. Ezzel szemben az Úr parancsolatában való gyönyörködés szeretetből fakad.

A parancsolatok a testre nézve nem mindig kellemesek és kedvesek. Nem mindig olyan kívánsága van velünk szemben Istennek, ami egyezik szívünk vágyával, elgondolásainkkal és elképzeléseinkkel, hanem gyakran olyanok, melyek keresztülhúzzák szándékainkat, terveinket, szívünk álmát. Ha valaki ezekben a parancsolatokban is gyönyörködni tud, csak azért teheti, mert szeretettel van telve szíve Isten iránt. „Gyönyörködjél az Úrban." Gyönyörködni az tud igazán őbenne, aki szereti az Istent. Az a kérdés tehát, hogy a te szíved gyönyörködik-e az Úr parancsolataiban? Lehetséges, hogy nem kellemesek azok a parancsolatok, lehetséges, hogy meg kell tagadnod önmagád, lehetséges, hogy Isten azt kívánja tőled, hogy olyan valaki előtt alázd meg magad, akit legszívesebben sárba tipornál, olyanhoz kell fordulnod gyengédséggel, akivel szemben megkeményítenéd szívedet. Gyönyörködsz-e az Úr parancsolataiban ilyenkor? Gyönyörűséged telik-e abban, hogy az Ő akaratának eleget tégy, vagy legfeljebb félelemből teljesíted, kényszerűségből, de nem örömest? Azt mondja János első levelében, hogy „a teljes szeretet kiűzi a félelmet". Amikor valaki teljessé lett Isten szeretetében, elmerült abban a szeretetben, amellyel Isten szeret a Jézus Krisztusért, akkor

többé nem félelemből, hanem szeretetből cselekszi az Ő parancsolatait. Gyönyörködik benne, kedvesek, drágák neki Isten beszédei.

Az Istennel való közösség a maradékra is kihat. „Hős lesz annak magva a földön, a hívek nemzedéke megáldatik." Az Isten áldásai ugyanis egy olyan életben, amely előtte engedelemmel és alázattal jár, olyan bőségesen és gazdagon mutatkoznak meg, hogy nem zárható bele abba az egy életbe. Kicsordul belőle. Nem lehet határt vetni neki, nem lehet azt mondani, hogy ez az ember meghalt és nincs tovább, hanem a késő korok és késő unokák is táplálkoznak azokból az áldásokból, amelyeket Isten egy engedelmes életen keresztül közölhetett e világgal. Hős lesz annak a magva a földön. Egészen kézenfekvő dolog, hogy bármennyire új kor, új szellem hat is az új generációra, és akármennyire is minden nemzedéknek saját személyében kell megragadnia Jézus Krisztust, mégis erős befolyást gyakorolnak az utánuk jövendőkre. Hogy milyen ösvényeken járunk, milyen utakra tértek lábaink, mit cselekedtünk, mit hittünk és mit tettünk életünk középpontjává, befolyással lesz az utánunk következőkre. Vajon a te életed nem lesz-e olyan élet, amelyikre majd átokkal tekintenek vissza a későbbi korok? Beszélgettem valakivel, aki panaszkodott, hogy van egy nevelt fia, aki rettegésben tartja őket és egész családját, minden embert. Megjegyezte aztán, hogy a fiú apja is ilyen volt. Apjától örökölte. Szülők vagy nem szülők, akiknek nincsen gyermekük, egyaránt hatással vannak környezetükre. Nehogy azt gondolja valaki, hogy csak annak van magva a földön, akinek testi leszármazottai vannak, van azoknak is, akiknek testi leszármazottaik nincsenek, mert életük kihatással van emberi életekre. Életük botránkoztat, oldoz, kötöz, áldás vagy átok. Vannak, akik téged figyelnek, rád néznek, azt cselekszik, amit tőled látnak, azokon a nyomokon járnak, amelyeken te indultál. Hős lesz-e magvad, vagy olyan valaki, aki minden helyen a bűn martalékává válik. Megáldatik-e a te nemzedéked, Isten áldásainak a hordozója lesz-e, vagy Isten átka kell hogy megnyugodjék rajta?

Az Úrral való közösségben a kevés is sok. Gazdagság és bőség lesz annak házában. Nem arról van szó, hogy tejben-vajban fürdik, aki az Úr parancsolataiban gyönyörködik, de vannak e világban szegény gazdagok, akik gazdagságuk mellett is mindig szűkölködnek és nyomorognak, viszont vannak gazdag szegények, akiknek alig van, mégis adakoznak, mégis sokkal rendelkeznek. Ezért lesz gazdagság és bőség annak házában, mert az Isten áldásával a kevés is megsokasul. Az ószövetségi időktől kezdve nyilvánvalóvá tette Isten, hogy az Ő kezében a kevés is mennyire áldott és hasznos lehet, és nyilvánvalóvá válik az emberi életben, hogy a sok is mennyire haszontalanná válik, mennyire nem lesz semmi értéke, ha nincs rajta Isten áldása. Legyen gazdagság és bőség a te házadban, és lesz gazdagság és bőség, hogyha az Úr parancsolataiban gyönyörködsz. Hogyha Istent féled, hogyha a bevételeidet és kiadásaidat összeveted Isten gondolataival. Ha bevételi

és kiadási tételeidnél felteszed a kérdést: elfogadhatom-e azt, vagy nem. Ha nem így folynak a dolgaid, akkor szomorúan és fájó szívvel kell majd látnod, hogy kevés, a sok is kevés. Amilyen körülmények között a másik bővölködik, azt tapasztalod, hogy te szűkölködöl, rettegned kell a nem elég miatt.

A mi igazságunkat, megigazulásunkat az Úr parancsolataiban való gyönyörködés erősíti. Ne értsük félre, nem arról van szó, hogy Isten igéjében való gyönyörködésben van a mi igazságunk, meg-igazulásunk. A mi megigazulásunk Krisztus vérében van, de hogy a mi igazságunk végig megmaradjon, ahhoz szükséges gyönyörködnünk az Úr parancsolataiban. Vannak emberek, akik elindultak a Jézus Krisztussal való közösség útján, boldog találkozásuk volt az Úrral, lerakták bűneiket, megoldódtak köteleik és a megszabadultak hálaéneke zendül fel ajkukon, de egyszerre csak életükben elernyedés, kedvetlenség következik. Mint mikor a virágcserépbe ültetett virág lankadni kezd. Száraz a földje, de amikor megöntözik, újra életre támad. Ugyanilyen közösség az Úr parancsolata iban való gyönyörködés. Aki tanulmányozza az igét, táplálkozik Isten beszédeivel, Isten írott igéjét engedi bejutni a szívébe, és engedi hogy a Szentlélek megelevenítse szívében az ige magvait, annak igazsága mindvégig megmarad. Igazsága mozdíthatatlan lesz. Megerősödik. Olyan a keresztyén élet, mint a kertbe kitett paránta. Hiába volt friss és eleven, öntözni kell, nedvességre van szüksége ahhoz, hogy meggyökerezzék, levelet hajtson, gyümölcsöt teremjen. Ha azt akarod, hogy szíved gyökeret verjen Krisztusban, akkor gyönyörködjél az Úr parancsolataiban. Az Úr parancsolataiban való gyönyörködés nem csupán azt jelenti, hogy az ige lelki élvezetet nyújt. Nem olyan ez, mint amikor valaki valami kellemes illatot érez, hanem az Úr parancsolataiban való gyönyörködés engedelmességet jelent. Azt, hogy gyönyörködöm benne és engedelmeskedem neki. Aki engedelmeskedik, annak igazsága mindvégig megmarad. Isten gyermekei juthatnak egyszer-egyszer olyan állapotba, amikor úgy érzik, igazságuk megrendült, valami közbevetés támadt, Isten szíve elfordult tőlük. Ott állnak az Úr előtt és az a benyomásuk, hogy Isten nem olyan bizalommal tekint rájuk, mint máskor. Valami van köztük és Isten között. Mintha az igazságom megrendült volna előtte, mintha megbízhatóságomon csorba esett volna. Vizsgáld meg szívedet ilyenkor, mert nyilván így is van. Igazságod megrendült, mert engedetlenség van szívedben. Nem gyönyörködöl az Úr parancsolataiban.

Az igazak is járnak sötétségben, de világosság fénylik rajtuk. Nagyon fontos kijelentése Isten igéjének, hogy az igazakra világosság fénylik a sötétben. Nem arról van szó, hogy aki közösségre jutott Istennel, annak minden kísértéstől mentes az élete, most már nincs semmi baj és nem lehet homály az életében. Jönnek a sötétség órái. Emlékezz az Úr Jézusra, amikor így szól: „Ez a sötétség órája, a ti órátok." Amikor Júdás kiment, hogy elárulja Jézust, akkor János megjegyzése

szerint sötétség, éjszaka volt. Milyen sötétség borult az Úr Jézus Krisztusra az elárultatás éjszakáján! Sötét félelmet akart az ördög rátelepíteni szívére, amikor tusakodott a Gecsemánéban, hogy „ha lehetséges, múljék el tőlem a keserű pohár", de az a csodálatos, hogy Isten világossága akkor is fénylett az Ő szívében. Ott fénylik az igazakon a sötétségben is. Lesz majd egy nagy sötétség, mely mindnyájunkra elkövetkezik egyszer. Eljön a sötétség órája, amikor a halál árnyékának sötét völgyén kell végigmennem. Megszorítja szívedet a halálfélelem. De azt mondja Isten igéje, hogy az igazakra világosság fénylik. Gondolj csak most arra az énekre, hogy „Nyájas világ a vak homályon át vezess tovább." Micsoda vakhomály borulhat életünkre. Szorongó félelem, aggasztó nyugtalanság jöhet elő életedben, amikor minden arról beszél, hogy véged van, nincs megtartatás, nincs élet, amikor úgy érzed, nincsen egy lépés sem tovább, és milyen kegyelme Istennek, hogy a nyájas világ beleszűrődik életedbe. Egy hasítéknyi fény mutatja az utat, amelyen járnod kell. Egy szövétneknyi világosság ott fénylik lábaid előtt, megvilágítja ösvényedet. Olvastam egy csodálatos történetet. Valaki háborúban katonai őrjáratot teljesített. Teljesen ismeretlen területen járt-kelt a vaksötét éjszakában, melyben szó szerint az orráig sem lát az ember. Ahogy ment, egyszerre váratlanul kivilágosodott előtte, és amikor a világosságnál meglepődve széttekintett, a lábai előtt egy méternyire irtózatos szakadékot látott tátongani. Az igazra világosság ragyog a sötétben, hogy bele ne zuhanjon abba a szakadékba, amelyik ott van a lábai előtt. Van sötétség az igazak életében is, de egyszer váratlanul kiderül, Isten nem engedi, hogy alázuhanjon életed a mélységbe.

Az igazak világossága is Isten kegyelmi ajándéka. Nehogy azt képzelje valaki, hogy azért van világosság rajta, mert ő igaz. A világosság nem belülről támad az igazakra, az van megírva az igében. Nem az igazakból támad a világosság. Nem önszíved világossága mellett járod be a sötétséget, hanem attól jön a világosság, aki irgalmas, kegyelmes és igaz. Ó, ti igazak, akik azt gondoljátok, hogy a magatok világossága mellett is járhattok, milyen hamar beborulhattok a sötétségbe. Egyszer csak szakadékban, összezúzott tagokkal találod magad, jaj és könnyek között sírva. Attól jön a világosság, aki irgalmas és kegyelmes. Szükségük van az igazaknak az Isten irgalmából támadó világosságra. Ne higgye senki, hogy eljuthat a lelki élet olyan magas fokára, amikor önmaga lehet a világosság forrásává. Valaki azt a példát hozta fel, hogy vannak keresztyének, akik azt gondolják, hogy olyanok, mint a petróleumlámpa, amely a saját pocakjából szívja a világítást, pedig olyanok vagyunk, mint az elektromos lámpa, melynek, ha kikapcsolják, azonnal megszűnik a világossága. Amint megszűnik az Úrral való közösséged, azonnal sötétségben jársz. A könyörület gyakorlása mögött is ott kell lennie a hamisság nélküli szívnek. Nem csalhatjuk meg önmagunkat és az Istent. Vannak emberek, akik azt gondolják, hogy hamisan szerzett javaikból gyakorolhatják a könyörületet és kölcsönadást. Azt

mondja az ige: „Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad, dolgait pedig igazán végzi." Nem lehet Istent megvesztegetni pénzzel és anyagi javakkal. Nem lehet megcsalni az Urat, hogy járok a magam bűneinek, hamisságának útján, és adományaimmal kiengesztelem. Sokan úgy képzelik a dolgot, hogy adakoznak, jót cselekszenek, és aztán életük belső területéhez nincs Istennek semmi köze. Dolgaidat is végezd igazán. Müller Györgyről olvastam, hogy előfordult, hogy valaki pénzt küldött neki, és miután megtudta, hogy az illetőnek adósságai vannak, visszaküldte neki a pénzt *azzal,* hogy fizesse ki adósságait először, és majd amikor kifizette, akkor adakozzék Isten országára. Könnyen abba a hibába eshetünk, amiért az Úr Jézus Krisztus feddi a farizeusokat. Amikor dolgodat *igazán* végzed, amikor életed megszentelődött, akkor szent lesz a pénzed is. Hogyha az a pénz, melyet Isten dicsőségére adnak az emberek mind szent pénz volna, akkor az egész földre ki lehetne terjeszteni az evangélium szolgálatát, csak a baj ott van, hogy az odaadott összegek csekély töredéke szent pénz, mögötte nincsenek olyan szívek, akik dolgaikat igazán végzik. Olyan szív van mögötte, amelyik éppen Isten iránti engedetlenségét igyekszik ezzel elsimítani.

Az igaz mozdíthatatlansága a mennyei dicsőségre nézve áll meg. Abban nem ingadozik az igaz, hogy van része és öröksége a mennyekben, hogy örök emlékezetben van az Úr előtt. Az Isten örökkévaló szeretetét semmi sem homályosíthatja meg szemei előtt. Micsoda vigasztalása Isten igéjének, hogy örök emlékezetben leszel. Nem törölhet ki téged semmi Isten emlékezetéből. Nem felejt el téged soha a te Urad. Én terólad el nem felejtkezem. Elfeledkezik az anya gyermekéről, de én terólad el nem felejtkezem. Elfelejthet téged édesanyád, a leg hívebb barátod, lehetséges, hogy valakivel, akivel nagyon jóban voltál, ha évek múlva összetalálkozol vele, néz rád és azt mondja, nem tudom, ki vagy. Pedig nem is ártottál neki. Viszont az, akinek csak bűneiddel ártottál, csak vétkeiddel okoztál szomorúságot, azt mondja: én terólad el nem felejtkezem. Bármennyire lehetséges, hogy elfelejted Őt, mert más dolgok töltik meg szívedet, a te emléked elfelejthetetlenül és kitörülhetetlenül az Úr előtt van. Nem ingadozik az igaz. Nem azért, mert van valamije, amire támaszkodhat, hanem azért, mert az Úr szeretete mozdíthatatlan és örök.

Örök emlékezetbe lesz. Itt e világban már régen elfelejtenek, már senki sem emlékezik rád, Urad emlékezik, mert szívébe kitörülhetetlenül van beírva a neved.

A rossz hír az igazhoz is elérkezik, de ő az Úrra néz és nem fél. A rossz hír szárnyakon jön hozzád, hogy meghidegítse szívedet. Meg akar ijeszteni az ördög. Nincs más célja és szándéka. Megmutatja lisztes edényedet és azt mondja: Nézd meg, nincs benne. Meg akar rettenteni. Gonosz hírek szállnak a világban és eljutnak hozzád. Egyik száj adja a másiknak. Riadalmat akar

támasztani szívedben. De az igaz semmi rossz hírtől nem fél, mert szíve erős, az Úrban bizakodó.

Kire támaszkodik a te szíved? Ha valaki rátámaszkodik egy kalapos dobozból készített emel vényre, akkor az egyszer összeroskad alatta. Vagy rátámaszkodik egy nádszálra, az összetörik és megsebzi tenyerét. De ha valaki a kősziklára támaszkodik, az erős és mozdíthatatlan. Semmi rossz hírtől nem fél. Biztosan hallottad már azt a történetet, hogy két festő versenyzett a békesség megfestésében. Az egyik festett egy kies, szép völgyet. Nyugtatóan sugározta be a nap, szinte tündöklőit a napsugár a virágokon. Aláírta, hogy békesség. A másik festő ecsetjére a vadul vágtató orkán került. Félelmes villámok cikáztak keresztül az égen, fák ágait, koronáját tépte a szél, de volt egy sziklahasadék a rajzon, és benne békésen üldögélt egy fehér galamb. Sziklahasadékba rejtve, bizton a vihar ellen. „Szíve erős, az Úrban bizakodó." Semmi rossz hírtől nem fél. Csak tomboljon a vész, üvöltsön az orkán és tépje a fákat. „Megváltómnak keresztjén bizton vagyok, tudom." Milyen diadalmasan mondja: „Omoljon össze a világ, mit tartozik reám, magamban nem dicsekszem én, keresztedben csupán." Kiben erős a szíved és kire támaszkodik a lelked? Ha az Úrban bizakodói és a golgotái keresztet szorítják össze karjaid, akkor zúghat a bűn árja és hömpölyöghet szennyes ingoványa. Ha átölelted a keresztet, nem kell félned, nincs hatalma a bűnnek fölötted. Lehetséges, hogy ajkadig csapnak a hullámok, de nem lesz erejük, hogy átcsapjanak feletted. A kőszikla meg nem inog. Semmi rossz hírtől nem fél. Mit nyugtalankodol bennem, én lelkem, bízzál Istenben, mert hálát adok én még neki az Ő szabadításáért. Miért hagyod magad megfélemlíteni? Nincs hatalma az ellenségnek. Nézz az Úrra, a kősziklára rendületlenül. „Rendületlen az ő szíve, nem fél, míglen ellenségeire lenéz." Gyermekkoromban gyakran hajtóvadászatot indítottam a macska ellen. Padlásra, ólba, szalmakazalra, mindenüvé menekült, én akkor aztán utána. A kutyának csak füttyenteni kellett, és tudta, mi következik. Boldog volt, hogy bosszút állhatott a macskán. Ment is a hajtóvadászat addig, míg a macska a tanyától nem messze lévő magas fát el nem érte. Fenn termett a tetejében, leült egy ágon és nézett lefelé. Hiába volt minden. Magasabban volt, mint hogy kővel ledobálhattam volna. Ekkor aztán a kutya is meg én is ott álltunk tehetetlenül a fa alatt. Ez jut eszembe, amikor olvasom, hogy rendületlen az ő szíve, nem fél, míglen ellenségeire lenéz. Ostromolja a kőszikla lábait a bűn, szörnyű áradattal özönli körül a keresztet. Rútságot tajtékozó, amikor felhangzik a kiáltás, ha Isten fia vagy, szállj alá a keresztről. A csúfondáros kiáltás tombol a Golgota lábánál, és az Isten győzelme diadalmasan hangzik: „Elvégeztetett!" „Rendületlen az ő szíve, 8. vers nem fél, míglen ellenségire lenéz." Ha egyszer ott vagy Jézus Krisztussal a kereszten elrejtve, akkor hadd zúgjon a bánat árja, és ha még oly mocskot és tisztátalanságot hány is lábainál, nincsen hatalma, ereje. „Rendületlen az ő szíve, míglen ellenségire lenéz." Mert

erős az Úrban az Úrban bizakodó.

A cselekedetek fénye ékesíti a koronát. „Osztogat, adakozik a szegényeknek, igazsága megmarad mindvégig, és az Ő szarva felemeltetik dicsőségben." A koronád megvan, de ha azt akarod, hogy fényesen ragyogjon, akkor ne tartsd a pénztárcádban, hanem forgasd. Azok a koronák homályosodnak meg, amelyeket elástak. Aki osztogat, adakozik, aki közli azokat, amiket kapott, nem tartja meg magának, aki szórt, adott, osztogatott a szegényeknek, aki szétosztja az ő életét, annak koronája fényesedik. Az az eke, amelyiket kivetnek a földből és otthagynak hosszú időn át a szántóföld végén, rozsdát fog, de amikor egyszer beleeresztik a szántóföldbe, és dörzsöli, csiszolja a kemény talaj, akkor az ekevas fényesedni kezd. Láttál-e már szívet, amelyik bezárult, amelyik összehúzódott, berozsdásodott, elárvult, mert magában maradt? Amelyik szív kitárul, amelyik tovább adja magát, meggazdagodik, megteljesedik. Az élet bőségével és gazdagságával telik meg, szarva felemeltetik dicsőséggel.

Szegény vagy? Add tovább, amid van. Azt mondod, nem tudsz imádkozni, hát mondj ennyit az Úrnak, és amint elmondod az első mondatot, tíz másik fakad föl utána. Azt mondod, nem tudsz bizonyságot tenni Isten szeretetéről? Hát mondd meg valakinek, hogy nézd, olyan gazdag Ő, hogy el sem tudom mondani neked az Ő gazdagságát, de egyszerre kiömlik a szíved, felfakad a forrás. Azt mondod, nem tudsz szeretni. Hát eredj oda ahhoz, aki legidegenebb neked, és mondd meg neki, hogy szeretnélek szeretni téged, de olyan rideg a szívem, légy segítségül nékem, hogy szerethesselek. Majd egyszer felmelegszik a szíved ott, ahol legkevésbé gondoltad volna. Felemeltetik szarvad, amint egyszer osztogatni kezdesz. Csak ne szorítsd markodba ezt a kincset, mert úgy jársz, mint a hólabdával, hogy amíg szorongatod, elolvad, ha pedig tovább adod, duzzad, növekszik, míg felemeltetik szarvad dicsőséggel.

Nehogy abba a tévedésbe essen ez a világ, hogy az igazak dicsősége, az igazak szolgálata majd meggyőzheti az Isten igazságáról ezt a földet, ellenkezőleg.

Az igazak dicsősége felhecceli a gonosz haragját az ő nagy romlására. Tudod, mikor támad legnagyobb gyűlölettel és haraggal az istentelenség erre a világra? Akkor, amikor a Jelenések könyve bizonyságtétele szerint a Krisztus ezeréves uralkodása lesz ezen a földön. Amikor a legnagyobb öröm lesz ebben a világban, akkor azt olvassuk Isten igéjében, hogy a széleken levő népeket az ördög, aki újra szabadon bocsáttatik, felingerli, hogy támadjanak az Isten városa, a béke országa ellen. Nem bírja ki a gonosz, hogy ebben a világban világosság legyen, hanem teljes dühével és haragjával támad ellene. Isten gyermekei legyenek rá készen, hogy „Látja ezt a gonosz és dühöng; fogait csikorgatja és eleped." Irtózatos haraggal

támad, szörnyű dühével Isten népe ellen tör, de aztán éppen ezen az úton semmisül meg, törik össze, emészti meg őt az Isten haragjának tüze.

Mit tégy tehát? Gyönyörködjél az Úr parancsolataiban, mert aki ebben gyönyörködik, azon beteljesednek mindazok az áldások, mindaz a lelki gazdagság, melyek ebben a zsoltárban találhatóak.

Isten az alázatosoknak kegyelmet ad
113. zsoltár

Isten az alázatosoknak kegyelmet ad. A zsoltár tartalma úgy foglalható legrövidebben össze, hogy a magasságos Isten megalázza magát, hogy megtalálja az alázatost, és alázatosságából, sárba, porba veszett életéből odaemelje arra a dicsőségre, amellyel Ő bír. Benne van tehát tulajdonképpen e zsoltárban a váltság egész ténye. Mindaz, amit a hatalmas, a dicsőséges Isten az emberért, az ember dicsőségéért és vakságáért végzett.

Isten dicsérete csak a Szentlélek által lehetséges. Az dicséri Őt aki szereti, és az szereti, aki ismeri. Aki Őt ismeri és szereti, az önkéntesen, iránta való hálából neki szolgál. Isten ilyen szolgákat keres, akik dicséretére és magasztalására szeretetből, engedelmességből kész szívvel szolgálnak. Nem kényszerítésből, erőszak hatalmára, hanem örömest. Mindenki szolgál e világban. Vannak, akik az ördögnek szolgálnak, leigázott, megkötözött rabok és tehetetlenül vergődnek bilincseikben. Ezzel szemben Isten szolgáit Isten szeretete kötözi meg. Nem tehetnek mást, minthogy szolgálnak neki és dicsérik az Ő nevét a Szentlélek által.

A Szentlélek az egész teremtettségben munkálkodik, ha kiárad és dicsőséget ad Istennek. Ha a mi emberi szívünkben munkálkodik, akkor Istent dicsőíti. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, mondja az Úr Jézus Krisztus. Az Atya pedig minden dicsőséget és hatalmat a Fiúnak adott. Minél fokozottabb mértékben árad ki valaki szívében a Szentlélek, annál fokozottabban szakad fel ajkán az Isten dicsérete. Mindig a Szentlélek nélküli idők jele az, amikor valakinek ajkán csak sopánkodás, siránkozás, kéztördelés és jajveszékelés van. A Szentlélek megvilágosítja a legnehezebb körülményeket, a legfárasztóbb utakat is. Még a siralom völgyét is forrássá teszi, még a sziklából is víz fakad, a délibábok is tóvá változnak akkor, amikor valaki szívében a Szentlélek vett lakozást. Ha hiányzik ajkadról Isten dicsérete, ennek az a magyarázata, hogy nincs Isten lelke a szívedben.

Az a szeretet, amellyel a mi Urunk magához kötöz bennünket, örökkévaló. Nem lehetséges, hogy aki a Szentlélek által áldotta az Úr nevét, egyszer átkot mondhatna reá. Lehetetlenség, hogy aki egyszer megismerte az Úr szerelmét, újra lábbal tiporja, aki egyszer látta szenvedni Jézust, az ellene forduljon. Akinek a szívében felcsendült a Szentlélek által az Úr magasztalása, az örökkön örökké zengi az Ő nevét. Olyan nincs, hogy valaki az Úrral a Szentlélek által közösségben volt, *aztán* pedig gonoszul, ördögi módon megtagadta őt. Örökké „benne marad annak magva".

A Szentlélek missziói lélek, aki azt akarja, hogy Isten dicsősége a föld széléig terjedjen, napkelettől napnyugatig dicsértessék az Úr neve. Ha valaki szívében a Szentlélek lakozást vett, akkor nem nyugszik bele, hogy a földnek vannak még megváltatlan pontjai, vagy az ő környezetében vannak még megváltatlan emberek. A Krisztusról való bizonyságtétel nem kötelességszerű és nem üzemszerű, hanem belső kényszer, szorongó nyugtalanság. A bűn nem nyugszik bele, hogy vannak körülötte tiszták, az ördög sohasem fogja tudomásul venni, hogy vannak emberek, akik nem neki szolgálnak. Mindig azon lesz, hogy megrontsa az emberi szíveket, még mélyebbre taszítson és még jobban beszennyezzen. Isten Szentlelke sokkal inkább serkent, sürget, űz és hajt arra, hogy „napnyugtától napkeletig dicsértessék az Úr neve", hogy minden helyen felzendüljön az O dicsérete, minden helyen magasztaltassék és áldassék az Úr Jézus Krisztus.

Ha ébredésről beszélünk, akkor tegyük az ébredés mértékévé egyéni életünk szempontjából azt is, hogy mennyire nyugtalanít minket mások üdvössége. Mennyire szorongat bennünket, hogy mások kárhozatban vannak? Itt nem csak olyan kérdésekről van szó, mint amikor a gyümölcsössel rendelkező embert nyugtalanítja, hogy a szomszéd nem permetezi a fáját, mert az ott elszaporodó hernyók az ő fáira is átmásznak. Nem olyan kérdés tehát ez, hogy nyugtalanít engem a másik üdvössége, mert ha ő megtér, akkor nekem is kényelmesebb és jobb lesz, hanem ettől függetlenül Isten szerelme szorongat engem. Mi lesz a mellettem élővel? Mi lesz a szomszéd házban lakóval, mi lesz a rokonságommal, barátaimmal, ismerőseimmel? Napkelettől napnyugtáig dicsértessék az Úr neve.

Jaj neked, ha megnyugodtál benne, hogy csak a te ajkadon hangzik Isten dicsérete, jaj, ha kielégít téged a nyárspolgári keresztyén élet, a magad túlfűtött vagy túlhűtött erkölcse. Jaj neked, ha csak az egyéni életed erkölcscsőszévé toltad fel magad, vagy mások életének erkölcscsősze vagy és megállapítod róluk, hogy kicsodák, ahelyett, hogy szorongatná szívedet, hogy ott is dicsértessék az Úr neve. Aki Istenhez járul, annak tudnia kell, hogy Ő a magasságban lakozik. Mi sokszor nagyon feszté-lenül lépünk oda Isten elé. Valaki az igehirdetéssel kapcsolatban mondotta, hogy jaj annak, aki ige hirdetés előtt nem érez egy kis

lámpalázat, hanem úgy megszokta a prédikálást, mint amilyen természetes, hogy felköti nyakkendőjét. Az ébredés a közösségekben és a bibliaórákon akkor jön el, amikor azzal a tudattal jönnek el az emberek, hogy Ő a magasságban lakozik, és nem járulhatok hozzá akárhogyan. Amikor egy kicsit megdobban szíved, ha átléped az összejöveteli helység küszöbét, vajon mit szól ma nékem az én Uram, amikor ez a vágyakozás lesz a szívedben, és amikor a csendes órában így nyitod ki Bibliádat, akkor lesz áldás. Amikor megérted, hogy nem magától értetődő és természetes dolog, hogy odamegyek *hozzá.* Majd, amikor elvétetik tőlünk az ige, rájövünk, hogy nem olyan természetes dolog, hogy aki a magasságban lakozik, szóba állott velünk. Nem magától értetődő, hogy hallgathatod az igét, nem természetes dolog, hogy a magasságban lévő törődik veled. Egyszer vedd már tudomásul, hogy Isten a magasságban lakozik.

Mindig elszégyellem magam, amikor valaki arra hivatkozik a velem való beszélgetés kapcsán, hogy jaj, hát sok dolga között szakított időt nekem. Arra gondolok, hogy mennyi dolga volt az én Uramnak, és eljött hozzám. Mekkora utat tett meg, aki a magasságban lakozik, míg hozzám ért.

Magát megalázva tekint szét mennyen és földön. Sőt, amikor isteni alakban volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy Istennel egyenlő, hanem megalázta magát a halálig, mégpedig a keresztfa haláláig. Az ige testté lett. A magasságban, elérhetetlen szentségben, a kerubok seregében, megalázta magát és Jézusban testet öltve jelent meg e világban. Aki a magasságban lakozik, az szállott alá és jött el hozzád. Nem természetes és magától értetődő dolog, hogy az ige testté lett. Mi megszoktuk, hogy Jézus itt járt a világban. Nem találunk benne semmi csodálatosat. Nem szorongatja szívünket az a tudat, hogy Jézus testet öltött értünk, hogy megalázva szertejárt e világban. Körüljárta a falvakat és városokat, gyógyította a népek erőtlenségeit. Megszánta a sokaságot, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül elcsigázott bárányok, és hirdette Isten országa evangéliumát. Széttekintve látta a mérhetetlen emberi nyomorúság szörnyű terhét, elérkezett a Bartimeusok koldustanyájához és a Zákeusokhoz, ahol a cifra rongyok között összeszaggatott szív húzódott meg, a Mária Magdalénák boldogtalan vergődéséhez. Amikor magát megalázva széttekintett e földön, megérkezett az én szívemhez és a te szívedhez, Ő, aki a magasságban és szentségben lakozik. Nem valaki más, nem az angyali fejedelmek közül egy, hanem Ő maga tekintett széjjel e földön. Ott áll fáradtan a Jákob kútjánál, és vizet kér egy asszonytól, és végül Ő ad neki élő vizet. Ott áll egy asszonyi élet roncsai mellett és így szól: „Én sem kárhoztatlak, eredj el és többé ne vétkezzél." Magát megalázva viszi keresztjét a Golgota felé. Magát megalázva hajtja meg fejét a korbácsütések alatt, és tűri, hogy az arcába köpjenek.

Az alázatosnak kegyelmet ad. Milyen diadalmasan és világosan csendül ez meg Mária énekében, amikor így szól: „Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen." „Felemeli az alacsonyt a porból, és a szűkölködőt kivonssza a 7. vers sárból." Egy csodálatos történet világosítja meg leginkább ezt az igét. Amikor a gazdag farizeusok Simon lakomázó asztala körül ülnek, bejön egy asszony, letelepszik Jézus mellé és elkezdi csókolgatni lábait, könnyeivel öntözi, és hajával töröli. Felhördül a megrökönyödés szava: „Ha próféta volna, tudná, hogy kicsoda ez az asszony!" De nézd a csodálatos felmagasztalást. Jézus odaszólítja Simont és azt mondja neki: mondd meg te, hogy a két adós közül, melyik szerette a hitelezőt jobban, az, akinek többet, vagy akinek kevesebbet engedett el. Simon így felelt: akinek többet engedett el. Látod, „neki sok bűne bocsáttatott meg, mert igen szeretett". Micsoda felmagasztalás volt ez a farizeusi vendégsereg előtt. Eredj el, leányom, „megbocsáttattak néked a te bűneid". Ő az, aki felemeli az alacsonyt a porból, felemeli a senkit, utolsót, a sárba tiportat, bűnnel beszennyezettet tisztátalant, utálatost, mert az alázatosnak kegyelmet ad. Kivonssza a szűkölködőt a sárból. Óh, te megvetett, szűkölködő, porba tiport, és porban vergődő, akinek porba hullott minden reménysége, akinek porba esett szíve és kenyere, vergődsz nyomorultan, tehetetlenül, akinek nincs egy hasítéknyi fénysugár az utadon, reménységed, amibe belekapaszkodhatnál, felemel a porból, mert „az alázatosaknak kegyelmet ad".

A kegyelem magasabbra emel, mint ahová alázuhanhatunk. Nem csak kiemel a porból, aztán menj tovább, hanem kiemel, és a főemberek közé, az ő népének a főemberei közé ültet. Isten nagyobbá akar tenni téged Jézus Krisztusban, mint aki voltál. Az Úr Jézus Krisztus többel akar megajándékozni, mint amit elvesztettél. Elvesztetted erre a földi életre nézve reménységedet, és mennyei reménység örök ígéretével ajándékoz meg téged, romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlan örökséggel. Érzéki tested elpusztul a bűn következtében, de lelki testtel ajándékoz meg téged. Elveszett ember voltod, a démonok világába süllyedtél alá bűneid következményeképpen, az angyalokon is felülemel téged, íme, micsoda kegyelem, micsoda szélesre tárt ajtó. Micsoda irgalmassága és hűsége Istennek. Igazi lelki gyümölcsöket a mi emberi tehetetlenségünk és képtelenségünk idején foganunk. Amikor az én kevélyen és keményen azt mondja, hogy én tudom, majd én megcsinálom, akkor nem sikerül. Amikor azzal állsz elő: nézzetek ide és lássatok csodát, akkor porba hullasz. Önigazságunknak nincsenek lelki gyümölcsei. Csak testi gyümölcsei vannak, csak holt cselekedetek. Élő gyümölcsök csak emberi tehetetlenségünkben fogannak. Addig, míg neked van, addig nem nyersz Istentől. Addig, amíg a te szíved egészen ki nem ürül, addig, amíg a te lelkedről egészen le nem töröltetik minden képesség és kép, addig nem rajzolódik ki benned Isten képe. Csak amikor egészen csődbe jutottál, amikor tényleg semmid sincsen. Tudod, Isten ígéretei Hágár életében mikor jutottak

fordulóponthoz? Hágár elvesztette Ábrahámot, de ez még nem volt teljes veszteség, aztán elűzetett otthonról, de még ez sem volt teljes veszteség, mert még megvolt Izmael. Aztán kiment a pusztába, úgy látta, Izmáéi is elveszett. Letette őt egy sziklára és félrehúzódott, hogy ne lássa a gyermek halálát. Izmáéi nyelve a szomjúságtól, a szomjan veszés gyötrelmétől már a szájpadlásához tapadt. Hágár nem talált forrást sehol. Amikor egészen csődbe jutott már Hágár élete, amikor Izmáéit is odaadta, akkor történt a csoda. Akkor látta meg a forrást és akkor visszaadatott neki Izmáéi, Isten minden ígéretével.

Tudod, hogy Ábrahám mikor nyerte meg Isten ígéretét? Nem akkor, amikor Sára nevetett az ígéretre, hogy fia születik néki, nem is akkor, ami kor az elhalt méh dacára fogant, még akkor sem, amikor a gyermeket ölelhette, hanem akkor, amikor oda kellett tennie Izsákot az oltárra, és előhúzni a kést, hogy kioltsa életét. Akkor, amikor minden-minden reménykedésnek vége szakadt, akkor nyerte vissza Izsákot úgy, hogy az ígéretnek hordozójává lehetett. Minden ember kezét lepecsételi, hogy minden halandó megtudja, mindez az Ő műve. Mindig a reménytelenségből lesznek csodálatos valóságok, emberi tehetetlenségünk legmélyebb pontján dicsőül meg Isten leggazdagabban és legdicsőségesebben. Amikor az emberi tehetetlenség olyan mérhetetlen csődbe jutott, hogy azt, aki megváltóul küldetett érte, keresztre adta, amikor az emberi tehetetlenség ilyen irtózatos csődöt vallott, megteremte Isten hatalma a legcsodálatosabb gyümölcsöt a golgotái kereszten. Aki alázatosan elismeri, nincsen semmije, tudomásul veszi, hogy a szemei vakok arra, hogy lássák őt, a fülei süketek arra, hogy hallják, a hite elhomályosult arra, hogy befogadja ígéreteit, tehetetlen az Úr felsége előtt, annak kegyelmet ad.

Alázd meg szívedet a Mindenható felsége előtt, hogy a maga idején Ő is felmagasztalhasson, és felzendüljön szívedből az ének: dicsérjétek az Urat!

Dicsérjétek az Urat
114. zsoltár

A 111. zsoltár fölé maga a zsoltáríró írta cím gyanánt, hogy dicsérjétek az Urat, és valóban, aki az Úrnak nagy tetteit szemléli, nem tehet mást, minthogy dicséretet zengjen neki. Ahhoz azonban, hogy a mi szívünkből és ajkunkon őszintén fakadjon fel Isten dicsérete, elmaradhatatlanul szükséges, hogy szemléljük az Ő nagy tetteit, lássuk az Ő nagy csodáit, és látói legyünk dicsősége teljességének. Ezek közül a tettek közül a legelső az, hogy bennünket kiszabadított Egyiptomból. Isten tetteit és csodáit e világban igazán csak az az ember szemlélheti, akit

kiszabadított Egyiptomból. Mások előtt Isten tettei egészen odáig torzulhatnak, hogy a természeti világ alakulásának látja őket csupán. Esetleg vak véletlenek, de nincs szeme meglátni Isten tetteit azokban, mert meg van kötözve az egyiptomi bilincsekkel. Úgy vagyunk ezzel, ahogy Gedeon volt, amikor azt olvassuk róla, hogy Ofrában egy zárt pajta ajtaja mögött csépelte a gabonát a midianitáktól való félelem miatt. Megjelent neki az Úr angyala és azt mondta: „Az Úr veled, erős férfiú. Gedeon pedig monda neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? És hol vannak minden Ő csodadolgai, amelyekről beszéltek nekünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-e fel minket Egyiptomból? Most pedig elhagyott minket az Úr és adott a midianiták kezébe". Gedeon csak akkor látta meg az Úr csodatetteit, amikor tapasztalta az Úr szabadítását. Mi magunk is csak akkor látjuk az Úr csodatetteit, amikor átéljük az Ő szabadítását, akkor kezdődnek meg az Úr csodatettei életünkben. Addig hiába beszélnek nekünk róla, érthetetlenek számunkra, nem tudjuk felfogni, homályosak, távolvalók tőlünk, amint azonban kihozott bennünket az idegen népek közül, letörte rólunk Egyiptom bilincseit, egyszerre nyilvánvalókká lesznek előttünk.

A szabadítás nagy tette az Úrnak, de van ennél nagyobb tette is, mégpedig az, hogy megtartja az Ő megszabadított népét. Mindjárt megértjük, miért nagyobb az Úr megtartó hatalma, mint a szabadító hatalma. Addig, míg Isten bennünket a bűnben, a rabszolgaságban lát és a bűnből és rabszolgaságból kiszabadít, fennállhat az a kísértő gondolat, hogy az Úr azért szabadított meg bennünket, mert azt gondolta, hogy majd érdemes nép leszünk az ő megtartására. Hogy majd ha a bilincseket rólunk letöri, alkalmasakká leszünk Isten országára és életünk valóban az Ő dicsőségének hordozójává lesz. Az Úrnak azonban a szabadítása után elég oka és alkalma van arra, hogy csalódjék bennünk, miután meggyőződhetett róla, hogy a mi szívünk továbbra is olyan hűtlen és csalárd, mint az Ő szabadítása előtt volt. Ő ennek ellenére is megtart, mégpedig úgy, hogy a Jordánt megfutamítja, a tenger hullámait megállítja, az egész természeti világot megmozgatja, ha kell, a démoni világot csendességbe parancsolja, íme ez arról beszél, hogy Isten megtartó kegyelme nagyobb, mint az Ő szabadító hatalma. Isten népe higgye el, hogy nagyobb kegyelemre van szükség minket megtartani a Jézus Krisztusban, mint beoltani a szőlőtőkébe. Szinte azt érzi az ember, mintha az Úr Jézus Krisztusnak meg kellene halnia újra meg újra érettünk, hogyha az egyszeri tökéletes váltság nem lett volna elég arra is, hogy bennünket megtartson erre a kegyelemre is. Hányszor újra nekirontottunk annak a gátnak, amelyikkel Isten kegyelme körülvesz. Nekifutunk azoknak a karoknak, melyek körülölelnek, és ki akarjuk tépni magunkat, hogy visszafussunk régi, tisztátalan életünkbe. De megtart minket Isten. Nemcsak kihoz Egyiptomból, hanem átvisz a félelmes körülmények között. Majd akkor látjuk meg igazán, milyen nagy az Ő megtartó kegyelme, amikor megérkezünk hozzá. Bilincs szorongatott, bűneink fojtogattak bennünket Egyiptomban, a démonok, a pokol seregei támadtak ránk,

akkor, amikor hívőkké lettünk Jézus Krisztusban. Mindenható Jehovára volt szükségünk, hogy megszabaduljunk Egyiptomból, mert a Fáraóval csak ő volt képes leszámolni, de a kegyelmes Atya kell ahhoz is, hogy vezessen bennünket a pusztán, hegyeket táncoltasson meg, a Jordánra parancsoljon rá, a tenger hullámait állítsa meg, mannát hullasson az égből, megtörje a környező népek áskálódásait és népe szíve keménységével napról napra felvegye a harcot.

Ezen a megtartó kegyelmen túl azonban van Istennek egy még csodálatosabb munkája, melyben mindenható volta leginkább megmutatkozik, mégpedig az, hogy átváltoztatja a kősziklát álló tóvá és vizek forrásává. Az a tény, hogy abból a népből e világ számára élet fakad, ez az igazi csoda. Hogy Ábrahámot kihozta Úrkaszdimból és megőrizte a kananeusok közepette, az Ő szabadító és megtartó hatalmának csodálatos megnyilatkozása volt, de hogy Ábrahámból, Ábrahám ágyékából, abból az Ábrahámból, aki hajlandó volt a Magárral való útra lépni, származtatta Izsákot, ez az Ő mindenható hatalmának a legcsodálatosabb megnyilatkozása. Az, hogy Isten téged bűneid városából kihozott és megtart a kegyelem útján, rendkívül nagy csoda, de hogy ajkad bizonyságtételére emberi szívek nyilatkoznak meg, hogy belőle és belőlem élet fakadjon, ez az Ő mindenható hatalmának olyan megdicsőülése, olyan csodája, amely előtt ámulattal hullunk porba és kiáltjuk, hogy dicsérjétek az Urat.
Dicséri az Urat az, akit megszabadított Egyiptom rabságából, dicséri az, aki éveken keresztül várja már az Úr útját és visszatekint, mennyi veszedelemtől őrizte meg a kegyelmes Atya, igazán azonban csak az dicséri őt, aki átéli a csodát, hogy átkozott életéből ízes gyümölcsöt teremtett. Az én halálraszánt életemből életet fakasztott, a kősziklát álló tóvá, a szirteket vizek forrásává tette. Nézd, milyen imádatra méltó csodája az Úrnak, hogy a te megszáradt szívedet élő vizek forrásává teheti, belőled, akiben nincsen szeretet, a szeretet élő folyamát fakaszthatja fel, rajtad, akin csak megszáradt levelek zörögnek, ízes gyümölcs teremhet, belőled, akiben csak sötétség van, világosságot áraszthat, aki magad vagy a magadba roskadt erőtlenség és tehetetlenség, terhek hordozójává, sőt oszloppá tehet az Ő templomában. Óh, milyen imádatra méltó dicsősége és hatalma ez az Istennek, méltó azért, hogy dicsérjétek az Urat.

Az Ő dicséretének a valóságos és igazi helye a gyülekezet, a hívők közössége. Tudod, hol lesz Isten dicsősége a legteljesebbé és legcsodálatosabbá? A mennyei Jeruzsálemben, ahová nem megy be semmi tisztátalan, csak akik beírattak az élet könyvébe, amelyik a Bárányé. Ahol nem lesz semmi más, csak fehér ruhás sereg, akik pálmaágakkal a kezükben éneket énekelve zengenek dicséretet az Ő orcája előtt. Az idvezültek seregében lesz teljessé az Ő dicsérete. Isten az Ő szentségében megnyilvánul olykor rettenetesnek is a világban, de az ő dicséretének, a dicséretmondásnak helye mégiscsak az igazak környezete, az utána sóvárgó vagy benne élő lelkek közössége. Ha dicsérni akarod az Urat, ha zengeni akarsz neki

éneket, akkor Isten gyermekeinek a társasága az a hely, ahol legélénkebben fakadhat fel ajkadon az ének.

Az Úr tetteit e világban mindig azok szemlélik igazi gyönyörűséggel, akik engedelemmel hajolnak oda a parancsolataihoz. Azoknak kívánatosak, azoknak kedvesek cselekedetei, akik gyönyörködnek azokban. Olyan emberek előtt, akiknek szívében az Úr iránti engedelmességre készség nincsen, hiába beszélünk Isten tetteiről. Őket a világ különlegessége érdekli. Hallani akarnak emberi nagy tettekről, olvasni akarnak emberi életek csodálatos vívmányairól, látni akarnak emberi életeket. Őket érdekli a tudomány vívmánya, vagy a kultúra teljesítménye, az irodalom, a művészet elért sikerei, de az Úr nagy tettei csak azokat érdeklik, akik ebben gyönyörködnek, akik engedelemmel hajolnak oda az Úr dolgaihoz. Elképzelhető, hogy vannak emberek, akiket nem érdekel Isten igéje. Volt idő, amikor engem is érdekelt minden más, ami e világban volt. Amikor Isten megnyitotta szemeimet nagy tettei szemlélésére és késztette szívemet, hogy odahajoljon engedelemmel hozzá, attól az időtől kezdve kívánatosak nekem is az Úr cselekedetei. Azóta szívem békétlen, nyugtalan, fáradt és lankadt, ha nem látom az Úr tetteit körülöttem. Ne nyugodj meg benne, ha nem látod életedben munkálkodni Isten Szentlelkét. Jaj, ha téged ez nem nyugtalanít, jaj, ha néked elég, hogy emberek törődnek veled, szeretnek és körülvesznek téged. Volt olyan időszak életemben, amikor az emberek szerettek, körülvettek, de szívemben nem munkálkodott az Úr. De nem elégített ki az emberek szeretete. Lehetséges, hogy téged is szeretnek az emberek, de mit ér, ha nem cselekszik az Úr, ha nincs jelen gyönyörűséges munkája, nincsenek csodák. Olyan lesz ez, mintha elkezdenénk pompás palotákat építeni, de nem jönne a tavasz, vagy ha a földműves elkezdené szántani földjét, és felszántván belehintené a magvakat, de az Úr megszűnne munkálkodni. Mi lenne az elhintett magvakkal? Jaj nekünk, ha megnyugszunk benne, hogy Isten nem munkálkodik. Hiábavaló akkor az igehirdetés, hiába zendül az ének. Kívánatosak-e neked az Úr tettei, vagy azok nélkül egész nyugodtan élsz? Belenyugszol, hogy szívedben nem történik semmi? Azzal a vággyal mész-e hallgatni az igét, hogy Uram, hozom szívemet, munkálkodj benne.

Megnyugtatna, ha elvinnéd az órádat az óráshoz és úgy adná vissza, ahogy odavitted? Ugye nem? És az megnyugtat, hogy az Úr nem munkálkodik a szívedben, hogy nem igazított a szíveden? Vajon úgy hozod-e szívedet az Úrhoz, mint amelyik elromlott, amelyiken igazítania kell az Úrnak? Ne csodálkozz! Odahozod életedet, de ha nem mondod meg az Úrnak, hogy igazítsd meg szívemet, mert látni kívánom tetteidet életemben, látni akarom, mit munkáltál szívemben, akkor ne csodálkozz, ha nem igazít rajta az Úr semmit. Akkor majd úgy mész el onnét, ahogy odajöttél. Előveszed Bibliádat és leülsz csendes órádban és csodálkozol rajta, hogy úgy mentél el, ahogy odajöttél, mert nem kívántad az Úr tetteit.

Az Úr tettei azoknak kívánatosak, akik gyönyörködnek benne. De nem kívánatos azoknak, és nem munkálkodik azok szívében, akik az Úr kezével akarnak munkálkodni. Talán láttál már olyat, amikor valaki más kezével ráüt egy harmadikra, vagy más kezével ír egy levelet. Nem arról van szó, hogy munkálkodj az Úr kezével, hanem arról, hogy az Úr munkálkodik az Ő kezével a te életedben, és te gyönyörködj benne. Visszaemlékszem rá, hogy diákkoromban nem sokat értettem a rajzolás tudományához, a rajztanáromnak azonban kedvence voltam, és amikor kínlódtam a rajzom mellett, megrajzolta helyettem és ezek a rajzok mind kiállításra kerültek. De nem én rajzoltam azokat. Arról van szó, hogy ne vedd ki az íróeszközt az Úr kezéből, hanem engedd, hogy Ő írja bele szívedbe azt, amit akar, törölje ki, amit akar. El ne feledd, az Úr tettei azoknak gyönyörűségesek, akik engedelemmel odahajolnak Urukhoz.

Az Úr az Ő csodálatos tetteinek emléket szerzett. Mi az Isten legcsodálatosabb tette? Csodálatos, ahogy teremtette a világot. Ki tudna ilyen világot teremteni? Ki tudna csak egy ibolyát teremteni? Isten pedig teremtett egy csodálatos világot. A csillagok körül a bolygó csillagok futnak. Csodálatos, ahogy járnak egymás körül. Ezek az Ő csodáinak emlékei. Látsz egy kemény sziklakövet, az is Isten tetteinek emléke. Ahogy fakad az élet, pattan a rügy, eljönnek a fekete rigók, nem is tudjuk honnét, egyszer csak itt vannak, jön a tavasz, ez mind annak az emléke, hogy Isten egyszer életet szerzett. Hogy kipattan a rügy és majd fehér virága lesz a cseresznyefának, annak a jele, hogy Isten egyszer életet szerzett. Mi az a legnagyobb csoda, amit tett érted az Isten? Az, hogy téged az Ő karjaiba vett, azokra a kitárt karokra, melyek ott a kereszten szétfeszítettek. Ez az Ő legnagyobb csodatette. Ismét azt mondom, hogy Istennek lehetett reménysége ahhoz, amikor téged megteremtett, hogy lesz belőled valami. De látta, mivé lettél ebben a világban és téged bűneiddel a karjaira vett, ennél nagyobb csoda aztán nincsen. Emlékezetet szerez az Ő csodálatos dolgainak. Ilyen emlékezés minden egyes alkalom, amikor Isten szól hozzád. Mind a testi, mind a lelki tápláltatásunk alapja az istenfélelem. A testi tápláltatásunknak is ez az alapja. Szinte lehetetlenség, hogy istenfélő kenyér-kéregetővé váljék. Azt mondja az ige, hogy eledelt ad Isten az őt félőknek. De különösképpen áll ez a lelki tápláltatásra nézve. Vannak emberek, akik a bibliaórákról, evangélizációkról, az egyéni csendességükből mindig ige nélkül mennek el. Nem istenfélelemmel jönnek oda. Nem tudom, élt-e már át valaki ilyen dolgot, én visszaemlékszem arra, hogy amikor egy közgazdaságtan óra előtti percekben egyszer ösztönösen rám szakadt, hogy te most felelni fogsz. Nekem a könyv a kezemben sem volt, de akkor hirtelen elővettem, elolvastam az első bekezdést. Csak éppen annyira volt időm, már szólított is a tanár és mennem kellett. Az első bekezdés, 15-2.0 sor, szóról szóra emlékezetemben maradt. Amit az ember ijedtében hall, nem felejti el egykönnyen. Ha mi kellő istenfélelemmel ülnénk az Úr lábánál, akkor sokkal többet hallanánk meg abból, amit Ő mond. Vagy elképzelhető-e

az, hogy valaki egy olyan emberrel szemben, aki iránt kellő tisztelettel és félelemmel van, elaludjon? Hogy lehetséges hát, hogy a bibliaórán elalusznak? Azért, mert nincsen kellő istenfélelem bennük. Ha az Úr előtt kellő istenfélelemmel jelennénk meg, akkor nem mennénk el lelki táplálék nélkül soha. Hanyagul ülünk ott, nincsen bennünk kellő félelem azzal szemben, amit Ő mond. Pedig ha kellő félelemmel hallgatnánk, nem mennénk el táplálék nélkül.

Ne felejtsük el tehát, a mi lelki tápláltatásunk alapja az istenfélelem. Vedd a Bibliát istenfélelemmel a kezedbe és ülj le istenfélelemmel az Úr igéje hallgatására. Egyszerre sok minden meg fog változni.

Ne higgye senki, hogy a táplálékot azért kapja, mert kellő istenfélelemmel hallgatja az igét. Azt mondja Isten igéje, hogy „eledelt ad az Őt félőknek, mert megemlékezik az Ő szövetségéről". Nem azért táplál téged az Úr, mert istenfélelemmel hallgatsz, hanem azért, mert szeret. Azért lehetséges, hogy még azok is kapjanak, akik nem istenfélelemmel hallgatnak, azért lehetséges, hogy még az ebeknek is jut a morzsalékokból, ami lehull az asztal alá. „Eledelt ad az Őt félőknek, mert megemlékezik az Ő szövetségéről."

Az Úrnak minden cselekedete tökéletes, mert Ő hűséges és egyenes. Tudtul adja az Ő népének erejét. Cselekedetei hűség és igazság. Megingathatatlanok, mert hívségből és egyenességből származnak. A mi cselekedeteink azért tökéletlenek, mert csalárd szívből származnak. Hogyha cselekedeteid hűségből és egyenességből származnak, azok mindig tökéletes cselekedetek lesznek. Az Úr minden cselekedete irántunk való hűségéből származik.

Hogy ez a hűség és egyenesség hogy találkozhat és állhat meg egymás mellett, arról beszél a 9. vers, amikor így szól: „Váltságot küldött az Ő népének, elrendelte a szövetségét örökre, szent és rettenetes az Ő neve." Az Úr hűsége és egyenessége találkozott egymással a Golgotán. Az igazságnak áldozatul adatott a szeretet és azóta az Isten szívével mindig ez történik a világban. Isten hű volt mindhalálig, egyenesen kellett cselekednie, hogy cselekedetei tökéletes cselekedetek legyenek, és mit tehetett mást, mint: „Óh mély titok, óh szent csoda, önnön magát adta oda." Ezért tökéletesek Isten cselekedetei.

Ő az, aki teljes kegyelemmel és igazsággal. Ő az, aki hű mindhalálig, és egyenes mindhalálig. Emlékezetem szerint egy római szenátor hozott egy törvényt, amelynek büntető szankciója úgy szólt, hogy aki azt a törvényt áthágja, halállal bűnhődjék. Nem sok idő múlva ennek a szenátornak az édesanyja hágta át ezt a törvényt. Mindenki azt kérdezte, most mit fog tenni? Ő pedig azt mondta, hajtsátok végre az ítéletet rajtam. A hűségnek és egyenességnek gyenge emberi példája ez. Ilyen

egyenesség és hűség van a mi Urunkban, aki hű maradt a te családra, csapodár szívedhez, a bűnhöz azonban nem maradhatott hű, meg kellett büntetnie, azért aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Isten hű akar maradni a te hűtlen szívedhez, holnap is, ma is, és mit tehet mást, minthogy megint vérzik a szíve és fáj, mert minden cselekedete tökéletes. Ha hűséggel és egyenességgel akarsz mellette járni, akkor csak egyet tehetsz, azt, amit valaki így mondott: Uram Jézus, szállj le a keresztről, feszíttessem oda én. Öldököld meg az én tagjaimat, pusztítsd bennem a test cselekedeteit, feszíttessem meg én és élj te.

Aki az Úr hűségéből és egyenességéből származó tetteit szemléli, az félelemmel néz rá. Ne értsük félre, testvéreim, azt a szót, hogy félelemmel. Nem a szolgának a félelme ez, hanem annak aki csodálattal és imádattal tekint atyjára. Aki látta az ő Atyját szeretni őt és szenvedni érte, nem is gondolhat mást elméjében, minthogy bölcsen és alázatosan bízza magát az Ő kezére és azt mondja, cselekedj, Uram, életemben.

Aki ezt cselekszi, annak dicsérete megmarad mindvégig, azt mondja a zsoltáríró.

Ha ajkadról elhalt az Isten dicsérete, azért halt el, mert megszűnt szívedben az Úr félelme. Ha szívedben ott van az Úr félelme és szemléled az Ő nagy tetteit, akkor kitör a szívedből, hogy dicsérjétek az Urat. Amikor az ember újra elemi erővel meglátja a Golgotát, nem tud mást tenni, minthogy zengi: dicsérjétek az Urat. Ha magadra, ha az emberekre, ha a hívő közösségvezető bűneire nézel, ha arra nézel, ami körülötted van a világban, elcsüggedsz és kétségbe esel. De aki az Úr tetteit nézi és az Ő leg-nagyobb tettét, amelyik hűségből és egyenességből származott, az nem tehet mást, minthogy így szól: dicsérjétek az Urat. Dicsérjétek az Urat! Menj el, dicsérd az Urat nagy tetteiért. A hűséges szív oda-áldozta magát érted, hogy te az Ő áldozata árán szabad légy. A megszabadult madár dicséretével dicsérd őt.

*

Milyen a te Istened?
115. zsoltár

Előfordul, hogy Isten az Ő dicsőségét megosztja népével. Azonban minden dicséret az Urat illeti. Lehetséges, hogy Isten győzelmet ad embereknek, amint Dávidnak győzelmet adott Góliát felett, vagy Pál apostolnak, hogy az egész világon hirdethesse az evangéliumot és juttassa el minél többekhez Isten üzenetét, a

dicsőség azonban az övé és ember nem igényelheti magának. Jaj, ha abban a hibában találtatunk, hogy valamit is az Úr dicsőségéből magunknak akarunk tulajdonítani. Nagy kísértése ez lelki munkásoknak. Imameghallgatások idején, amikor megtapasztalják, hogy imádságukra emberi szívek mozdulnak meg az Úr Jézus Krisztus felé, vagy nagy akadályok válnak semmivé, ilyenkor elfogja Isten gyermekét a kísértés, hogy íme, az én imádságom meghallgattatott.

A dicsőség az Úré! El ne felejtsd, Isten gyermeke, hogy Isten szabadon cselekszik és ha részt ad is az Ő munkájából, azért teszi, hogy közösségünk teljes legyen vele. Amikor lelkek térnek meg, könnyen elfogja a kísértés azokat, akik imádkoztak, tusakodtak, a szülési fájdalmat hordozták, íme én imádkoztam, én hordoztam a terheket, pedig a dicsőség az Úré. „Nem nekünk, Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget a te kegyelmedért és idvességedért!" Dicsőségéből részt adott kegyelmének megnyilatkozása által, hűségének megbizonyítására. Nem azért, mert bennünk van valami alkalmas, valami jó, valami dicsőségre való, hanem azért, mert kegyelmes hozzánk. Nem akar bennünket gyümölcstelen, száraz fákként látni a világban, hanem kegyelme ajándékaként életnedvekkel, gyümölcstermő erőkkel ajándékoz meg, hogy gyümölcs legyen életünkben. Kegyelmének munkája és hűségének megbizonyítása ez. Ha olykor másként látszik is, mégis megcselekszi, amit akar.

Ismételten előfordul Isten gyermekei életében, hogy így szólnak a pogányok: hol van az ő Istenük? Hol van a te Istened, akiben bíztál? Érdemes volt bibliaórára járnod, kegyes gyakorlatokat űznöd, nem hiábavaló időveszteség, amit az Úr szolgálatában töltesz? Jön az ördög, hogy hol van a te Istened, akiben bíztál? Nem mindig a meghallgatott imádságok sorozata a keresztyén ember útja. Nagyon téved, aki azt gondolja, hogy keresztyénnek lenni azt jelenti, győzedelmes hadvezérként végigvonulni a világon. A keresztyénség legbiztosabb fokmérőjévé a mi Urunk Jézus Krisztus az alázatosságot tette. Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd és alázatos szívű vagyok. Az alázatossághoz hozzátartozik, hogy a kudarcok idején is alázatosan tudsz járni, nem csattansz fel, nem emeled fel fejedet, hogy miért tette ezt veled Istened. Alázatban tudomásul veszed, hogy igazak és igazságosak Isten ítéletei.

Nem mindig a dicsőségnek és diadalnak útja a mi utunk, hanem a levettetések, megaláztatások útja is. Ilyenkor újra és újra húsbavágóan kell tapasztalnunk, hogy a kísértéseink megnehezedtek és a kereszt élére fordult. Jönnek a kérdések, hol van a te Istened, akiben bíztál? Hol van, akihez imádkoztál, hol vannak a meghallgatott imádságok, hol van az Ő segítő keze, szeretete? „Szabadítsd meg magadat, ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről", és akkor hiszek néked. Nem vagy Isten gyermeke, mert ha az volnál, nem volnál a kereszten. Isten gyermeke

azonban így szól, a mi Istenünk az égben van és amit akar, megcselekszi. Minden látszat ellenére az történik, amit Isten akar. Lehetséges, hogy az ördög legnagyobb diadalát üli, de nem veszi észre, hogy azt a Mestert korbácsolja, aki őt halálra fogja sebezni. Gondolj arra, hogy a fáraó parancsára minden újszülött fiút a Nílusba kellett vetni. Mégis a fáraó nevelte fel Mózest, aki a csapásokat egymás után mérte a fáraóra és Egyiptomra Isten eszközeként, íme, az történik, amit Isten akar. Jób mondja: „Bizony véghez viszi, amit felőlem elgondol", és ilyen még sok van nála. Éppen ezért Jób 2.3,14 nincs semmi okod rá, hogy kétségeskedj és hábo-rogjon a lelked. Vedd tudomásul, hogy nem kerülheted el a betegágyat, ha Isten rá akar fektetni téged. Nincs csapás, amely elől elmenekülhetnél, ha Isten előkészítette számodra, ha kell szíved átalakításához és örök életed formálásához. De azt is vedd tudomásul, hogy nincs olyan áldás, amit valaki elvehet tőled.

Hogy milyen csodálatosan viszi véghez Isten, amit akar, azt egy ószövetségi példán láthatjuk. Isten azt mondta: Ézsaút gyűlöltem, Jákobot pedig szerettem. Elkövetkezett az idő, amikor az öreg Rom Izsáknak meg kellett áldani fiait. Mint öreg emberek gyakran, ő is falánkká lett élete végére és csak egyet látott, hogy Ézsaú neki kedvére tud főzni. Megfeledkezett arról, hogy neki Jákobot kellene megáldania. De mi történik? Rebeka nem sokat tudott Isten kijelentéséről, nem is sokat törődött vele. Előtte csak egy cél lebegett: miután neki Jákob volt a kedvence, minden áron őt akarta megáldatni. Nem törődött vele, milyen kockázatot kell ezért vállalnia. És Isten Izsák falánk gyomra, Rebeka félrevezetett szíve ellenére is megvalósítja, hogy Jákób legyen az áldások hordozójává és ne Ézsaú. Véghezviszi, amit eltervezett.

Az idők teljességében eljött ebbe a világba az Embernek Fia és meghalt a világ bűneiért. Júdások és Kajafások kezén keresztül vitte véghez a váltságot. Kajafás kezén nem sikkadhatott el a prófécia. Meg kellett mondani, hogy jobb, hogy egy vesszen el a népért, mint a nép egyért. Ki kellett mondani a halálos ítéletet Jézus felett, mert amit Isten akar, véghezviszi a megromlott, kárhozatra méltó gonosztevőkön keresztül is. Ne félj az emberektől, akik körülötted vannak, még ha gonoszok, irigyek és gyűlölködők is. Isten anyaszentegyháza körül van véve egy irigy, gyűlölködő világgal és hazug kegyességbe öltözött papi szervezettel. Ezek meg akarják fojtani. Istennek van hatalma, hogy keresztülmentse, diadalra vigye az Ő evangéliumát, mert amit akar, mind megcselekszi. Ha valamit nem sikerült elérned, hajtsd meg alázatosan a fejedet és mondd: nem akarja Isten. Ne feszegess olyan ajtókat, amelyek be vannak zárva, és ne akarj bezárni olyan ajtókat, amelyek meg vannak nyitva. A mennyben az idvezültek számára megnyílt ajtót nincs hatalom, nincs ember, aki bezárhassa.

A bálványok tehetetlenek. „Szájuk van, de nem szólnak, szemeik vannak, de nem látnak, füleik vannak, de nem hallanak, orruk van, de nem szagolnak, kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik van nak, de nem járnak, nem szólnak az ő torkukkal." Szerencsétlen az az ember, akinek a test, az én, az arany, a föld az istene. Nyomorúságos sorsa van. Egyszer a halál árnyékának völgyén nem lesz kar, amelyik felemelje, nem lesz szó, amelyik megvigasztalja, nem lesz fül, amelyik meghallja kiáltását. Az ő istene tehetetlen halvány, mely nem képes híveit megtartani. Milyen istened van neked? Aki nem hall és nem szól, vagy aki megfog, jár utánad, és aki megérzi áldozatod illatát, kedvesen tekint reád? Vagy halvány isten, akit magad alkottál magadnak?

Egy utazás alkalmával a vonaton a sötétségben valaki elkezdett sipákolni, hogy ellopták a csomagját. Kitört: ígértem pedig Szent Antalnak, de most már nem fog kapni semmit. Egy olyan istennel, amelyiknek nincsen keze, hogy megtartson, ezzel lehet így beszélni: ígértem, de most már nem adok semmit, mert nem segített. Nincs keze, hogy segítsen. Vannak-e karjai a te Istenednek? Gyakran megtántorodnak lábaid, gyakran megrendül szíved, és jó, ha van egy jóságos kar, amelyik átkarol. A bárány elcsatangol a nyájtól és mi lesz, ha nincs a pásztornak lába? Mi lesz, hogy ha majd kiáltasz, és mivel nincs füle az istennek, akihez imádkozol, imádságaid levegőbe hangzó üres kiáltások lesznek? Kétségbeejtő lehet az ilyen. Egyszer egy nagy vihar fogott el bennünket otthonunktól távol, a Tisza túlsó partján. Iszonyatosan dörgött az ég és csapdostak a villámok, csak úgy szikrázott körülöttünk a levegő, és éreztük, hogy minden pillanatban rajtunk lehet a záporeső. Kiáltani kezdtünk a túlsó partra, de eleinte csak az ott lévő medertisztító hajókon tört meg kiáltásunk, nem felelt senki. És milyen vigasztaló volt, amikor végre hallottunk egy kiáltást, hogy megyünk. Egyszerre nem volt olyan félelmetes a mennydörgés és olyan szorongató a helyzet. A te Istened olyan Isten, aki hall és aki szól, vagy a világnak istene, aki nem felel? A bálvány-áldozónak az a tragédiája, hogy ő is elváltozik, és istenéhez lesz hasonlóvá. Megdöbbentő igazság ez. Akinek arany a halványa, hideg lesz, mint az arany, akinek az énje a bálványa, az gőgös, elbizakodott, kevély, nagyravágyó szívűvé válik. „Hasonlók legyenek azokhoz készítőik és mindazok, akik bíznak s. vers bennük." Nézd az embereket, akik bálványoznak. Nem hallják, amikor kiáltasz és nincs kezük, hogy segítsenek rajtad. Nincs bennük szeretet, hogy utánad járjanak. Nem segítenek rajtad, nem érzik meg, mikor bajba jutottál. Azok, akikben a világ istene megvakította a hitetlenek elméjét, éppen olyanok, mint az ő isteneik, vakok, süketek, bénák, tehetetlenek. Isten imádása közben is elváltozik az ember szíve. Pál azt mondja a Római levélben, a teremtett világ sóhajtozik és nyög. Pál hallotta, hogy nyög és sóhajtozik körülötte a világ, mert Pál szíve elváltozott az igaz Isten imádására. A bálványozók szíve pedig elváltozik az ő bálványisteneik imádására. Csak annak van füle meghallani a fájdalomkiáltást, és annak indulnak meg könnyei látva a sok nyomorúságot, az nyúl

részvéttel hozzád és karol beléd, akinek nem bálvány-istene, hanem örökkévaló Istene van. Ő változtathatja el szívünk keménységét és lágyítja meg, Ő ad nekünk a kőszív helyett hús szívet, hogy érezni, látni, hallani, hordozni tudjunk. Nem csak a gyülekezetnek, nem is csak a papoknak, hanem egyenként mindannyiunknak az Úrban kell bízni. Első hallásra lehet, hogy a te fülednek nem jelent ez különöset. Van azonban egy elfogadott keresztyén állásfoglalás, amelyik szerint elég odatartozni a látható anyaszentegyházhoz. Azzal a puszta ténnyel, hogy valaki meg van keresztelve és igénybe veszi a sákramentumokat, már Isten országa részesévé vált. Ezzel szemben Isten igéje így szól: „Izrael, te az Úrban *bízzál. Az* ilyenek segítsége és pajzsa Ő." íme, neked magadnak kell személyesen megragadtatnod a Szentlélek Isten által, élő közösségben az Úr Jézus Krisztussal. Egy szövetségalakítás alkalmával megkérdeztem a szövetség tagjaitól, hogy ki lesz az utolsó, aki a szövetségből kilép. Egyhangúan azt mondták, hogy én, ami azt jelentette, nem törődöm vele, hogy a többiek elhagyják-e vagy sem, én a helyemen maradok, mert nekem magamnak személyes kapcsolatom van az Úr Jézus Krisztussal. Ilyen élő közösségre kell jutnod az Úrral. Nem azért hallgatom az igéjét, mert az divattá vált. Kalapot lehet divatból hordani és eldobni, amikor divatját múlta, de divat-imádság és divat-közösség nincsen az Úrnál. Mi ébredést várunk, de nem azért, mert tömeghisztéria fut majd végig az embereken. Volt idő, amikor minden ember jojózva ment az utcán. A lelki ébredés nem ilyen, hanem olyan, hogy ha a városban csak Jónás van egyedül, akkor is kiáltja az Úr ítéletét. A te hited ne attól függjön, hogy a környezeted hisz-e az Úr Jézus Krisztusban, hanem így szólj: én vallom, hogy Jézus Krisztus az én Uram!

Nézd Józsuét az utolsó országgyűlés alkalmával, amikor így szól, válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok, akár azokat az isteneket, akiknek a ti atyáitok szolgáltak, amíg túl valának a folyóvízen, akár az Emóreusok isteneit, akiknek földjén laktok, én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. Menjetek, ha tetszik, mind, én azonban nem tehetek mást, mint hogy az Úrnak szolgálok és benne bízom. És nem csak addig, amíg papjai járnak-kelnek az oltárok között, hanem, ha minden templomot bezárnának, minden pap megtagadná, minden igehirdető ajkán elhallgatna az evangélium, az én szívem akkor sem tehetne mást, mint hogy így szóljak: én az Úré vagyok, a Mesteré. „Az ilyenek segítsége és pajzsa Ő." Ne várjon segítséget az Úrtól az, aki azért hisz benne, mert a nagymamája is hisz, vagy azért, mert a barátnője is hívő. Az olyanok segítsége és pajzsa Ő, akik minden áldozat árán is vallják, hogy én Jézusé vagyok.

Vannak az Úrnak általános áldásai, de vannak egyéni ajándékai is, kicsinyek és nagyok *számára* egyaránt. „Az Úr megemlékezik mirólunk és megáld minket." Egyetemlegesen megáldja Izrael *házát,* megáldja Áron házát és megáldja azokat,

akik félik az Urat, kicsinyeket és nagyokat egyaránt. Azt jelenti ez, hogy például egy lelki ébredés, ami a gyülekezeteken végigvonul, a gyülekezet általános ajándéka. Ha kiárad a Szentlélek egy városra, sok újjászületés történik, az általános ajándék. De vannak egyéni ajándékok. Mint mikor a családfő megjön egy utazásról és hoz valami értékes dolgot az egész családnak, de hoz a legkisebbnek is valamit, ami csak az övé. „Aki győz, adok annak fehér kövecskét és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja" - így szól Jézus. A kettőnk titka. Hogy nekem az Úr mit hozott, ez az O dolga és az enyém. Ha tetszik, megmutatom valakinek. Lehet, hogy olyat hozott, amit meg kell mutatnom, fel kell tárnom, de lehetnek egyéni ajándékaid az Úrtól. Vannak keresztyének, akik csak általános ajándékkal rendelkeznek és örömtelenül járnak, nem értik, minek tudnak a többiek úgy örülni. Nem nyertek az Úrtól valami kedves ajándékot. Nehogy azt gondold, hogy ezek lényegtelen dolgok. Egy történet arról szól, hogy volt egy nagy hangverseny. Harsogtak a trombiták és dübörögtek a dobok, óriási volt a siker. A hangverseny végén megkérdezik a karmestert, hogy ugye, milyen jó volt. Nagyon jó volt minden, de a kis csengő elhallgatott, felelte a mester. Mikor megkérdezték, hogy miért nem ütött, akkor azt felelte, feleslegesnek láttam, mit jelentett volna az én kis csengőm. Lehetséges, hogy te piciny kötőanyag vagy, de ha megbetegszel, nagy baja származik belőle az egész szervezetnek. Nincs senki olyan kicsi, akire ne volna szüksége az Úrnak és ne akarná megajándékozni. Sőt a kicsinyekre nagyobb gondja van, mert éppen a kicsinyek azok, akiket mindig szeretnek, mindig megajándékoznak. Az anyamadár is a kicsiket eteti. Szeretnék az én Uram házában kicsiny lenni, hogy mindig kaphassak tőle valamit. A növekedés Isten munkája. „Szaporítson titeket az Úr. Titeket és a ti fiaitokat." Hiába minden erőfeszítésed, ha az Úr nem építi a várost, hiába korán kelnetek, szerelmesének álmában ad eleget. De lelki növekedésünk is az Úr munkája. Megnövelheti-e termetét valaki egy arasszal az ő aggodalmaskodásával? Balgának tartanánk azt az embert, aki nőni próbálna. Hajnövesztő szerrel még lehet az embereket szédíteni, de azt még nem találta ki senki, hogy termetnövesztőt árusítson. Én se árusítok léleknövesztő szert. Ez az Isten dolga. A táplálkozás a mi dolgunk, hogy Isten hogyan használja fel a táplálékot kinek-kinek életében, az az Ő dolga. „Szaporítson titeket az Úr." Te csak fogadd el ajándékodat és mond, növelj engem Uram úgy, ahogy jónak látsz. Ne akarj ott növekedni, ahol Isten nem növel. Vannak kínai facipős keresztyének, akik nyomorgatják lábaikat, pedig Isten éppen azt akarja megnövelni. Azt akarja, hogy jó lábuk legyen járni-kelni emberek után. Vannak, akik nyelvüket növelik hosszúra, nyújtják, hegyesgetik. Minden áron prédikátorok szeretnének lenni. Pedig lehetséges, hogy Isten a fülüket akarja megnövelni, hogy szamarak legyenek, akik hordozzák az Úr Jézus Krisztust Jeruzsálem utcáin, vagy szemüket akarják megtisztítani, hogy meglássanak sok mindent, amit mások nem látnak.

Az Úr növelésének van azonban egy nagyon jellegzetes módszere: mindig elvesz belőlünk.

Az Úréinak az Ő áldottaiként kell a világban járniuk. „Áldottai vagytok ti az Úrnak, aki teremtette az eget és a földet." Átokhordozók vannak ebben a világban sokan. Rengeteg Kain van a világban, Isten átkát hordozzák és nem bírván azt elhordozni, átrakják másokra, de az Úr áldáshordozói kevesen vannak. Régen lehetett látni a pályaudvarokon szépen felöltözött lányokat, akik kiflis kosarat hordtak karjaikon. Az Úr áldáshordozóinak így kellene járniuk, tisztán felöltözötten áldást hordozva széjjel.

A szívek áldás után sóvárognak. Hidd el, hogy a leggonoszabb, a legkeményebb is. Áldottja lehetnél Istennek e világban, de te vajon mennyi átkot szórtál széjjel? Azt szeretné Isten, hogy áldáshordozójaként járjál. Nem megsebezni, szíveket megbántani, meggyötörni, megkínozni életeket, nem gáncsot vetni és tüske lenni mások számára, hanem áldás. Isten nem azért küldött téged, hogy nyelveddel időzített aknákat rakj széjjel, hogy kellő pillanatban bajt csináljon, nem azért küldött, hogy éket verj emberek közé, Isten azért küldött a világba, hogy áldássá legyél.

Hordozhatnád Isten áldásait, mint Krisztus tiszta edénye az üdítő italt, ahogy hordozza az erdei vályúcska a vizet, amelyikhez jönnek a szomjazok szomjukat oltani. Jaj, ha átokhozó keserű vizet hordozol magadban. Nézz szét magad körül, há¬nyan sírnak miattad, hányan örvendezhetnének, akik szomorkodnak.

Az Urat földi életünkben kell dicsérnünk. Fontos, hogy tekintetünk legyen állandóan a mennyen, gondoljunk állandóan arra, hogy ez a föld nem hazánk, de az Urat itt kell dicsőítenünk e világban. „Az egek az Úrnak az egei, de a földet az ember fiának adta, és nem a megholtak dicsőítik Őt." Kívánom, hogy Isten adjon nekem olyan halált, amely dicsőíti őt. De még inkább kívánom, hogy adjon nekem olyan életet. Az, hogy halálom óráján hitetlenkedem, az nem jelent akkora veszedelmet, mintha életemen keresztül átkot hordoznék magam körül. Nem a megholtak dicsőítik őt. Nem a temetőkertben kell az Úr dicsőségét keresni, hanem munkaasztalod, takaréktűzhelyed mellett, családi életed körülményei között, a betegágynál kell az Úr dicsőségét keresni, ott kell nyilvánvalóvá legyen, hogy Isten gyermeke vagy. Adj dicsőséget az Úrnak!

Ez a dicsőítés mindörökké tart. Ne szép halálra várj, hanem dicsőséges élettel dicsőítsed Őt! Ne a halálod legyen hőstett, hanem életed legyen hősi odaszánás. Az öngyilkosok is hősiesen halnak meg, akik esetleg életekbe gázoltak bele, nagy merész rántással felnyitják az élet másik kapuját és kilépnek rajta. Beszélhetnénk

róla, hogy nem gyávaság-e ez, de nem erről van szó, hanem arról, hogy a földet az Isten az embernek adta, hogy legyen alkalma dicsőíteni Őt. Úrnak áldottai, Izrael népe, Áron háza és ti mindnyájan, kicsinyek és nagyok az Urat féljétek és dicsérjétek Őt! Dicsérjétek az Urat! Legyen dicsőség az Úrnak, aki Atya, Fiú és Szentlélek Isten.

A szabadítás pohara
116. zsoltár

Isten elibénk jön, hogy megnyerje a szeretetünket. A meghallgatott imádságok kegyelmének megnyilvánulásai. Hogy fülét felém fordítja és nem csak hallja, hanem meghallja esedezéseim szavát. Istennek kegyelmes tettei ezek, hogy szívünket még szorosabban magához kösse. A szív ugyanis, amely Isten kegyelmének a megnyilatkozásait tapasztalja, nagyobb buzgósággal és vágyakozással keresi az Urat. A zsoltáríró is erről tesz bizonyságot: „Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát." Nem úgy történt ez, hogy a zsoltárírónak addig semmi köze nem volt az Istenhez, mielőtt meghallgatta esedezései szavát. Nem csak attól kezdve fordult szíve Istenhez. Már előbb kereste Istent, mert Isten szíve még korábban kereste őt. De a meghallgatott imádságok fokozott vágyakozásra és odaszentelésre indították az Úr iránt.

Isten nem csak a megtérés előtti időben kezdeményező fél, hanem a megtérés utáni időben is. Isten az örökkévalóságig sem fárad bele, hogy szeressen. Az időn túl is lesz szerelmének kiváltképpen való megnyilatkozása.

A hívő szív számára a szükség idején ez az egy megoldás van: kérlek, Uram, szabadítsd meg az én lelkemet. Amikor körülvették a zsoltárírót a halál kötelei, a pokol szorongásai támadták meg, nyomorúságba és ínségbe jutott, akkor az Úr nevét hívta segítségül. A 2.. és 3. versben néhány fontos dolgot kell megfigyelnünk. Az egyik, hogy a nyomorúság lényege mindig a pokol szorongattatása. Ez a félelmes a hívő lélek számára. Olvastam egy levelet, amelyben arról tesz bizonyságot valaki, hogy nem az a borzasztó számára, hogy meg kell halnia, de mi lesz azután. Ki ad neki bizonyosságot arról, hogy mi lesz a halála után. Nem testi szabadítás az, ami után a zsoltáríró vágyik. Nem az fontos, hogy ellenségeinek romlását lássa, hogy földi életének kérdése megoldódjon, hanem „szabadítsd meg az én lelkemet". Nem külső körülményeidnek kell megváltozni, nem az embereknek kell mássá lenni körülötted, lelkednek kell kiszabadulni azokból a kötelekből melyekben megkötöztetett. Hogy ezek milyen természetű kötelek, az más kérdés. Lehetséges, hogy még a megtérés, az újjászületés előtti állapotban vagy megkötözve a halál köteleivel, de lehetséges,

hogy a hívő bűnök kötöznek meg téged. Lehet, hogy hívő selyemszálak fognak körül és egy ilyen hálóban vergődik a lelked. Körülvesznek a pokol szorongásai, a halál kötelei. Hívő emberek is juthatnak nyomorúságba és ínségbe. Kiszárad és eltikkad lelki életük. Nem tudnak örvendeni. Talán éppen ilyen állapotban vagy most. Túl vagy a Krisztussal való találkozás boldog örömén, emlékszel még, milyen öröm volt vele találkoznod, milyen boldogság volt útján járnod, tele volt szíved hálaadással és dicséretmondással. Most pedig fáradtan vonszolod magadat. Megkötöztettél. Nem külső körülményeid miatt, hanem lelkedben van valamilyen megkötözöttség. Ebből kell megszabadulnod. Lehetséges, hogy úgy vagy, mint Lázár, aki meghallotta Jézus szavát, ki is jött, a kötelek azonban a kezein voltak. Lehet, hogy be kell még vettetned a tüzes kemencébe, hogy a kötelek leégjenek rólad és szabadon jöjj ki onnét. Lelked nem szabadult meg egészen. Hányszor megkötöztetik fiatal leányok lelke a férjhezmenés gondjával. Rászakad egy ifjú lelkére ez a gond és nem tud megszabadulni belőle. Vagy egy fiatalemberre a „kit vegyek el, ki lesz az élettársam" gondja, ahelyett, hogy tudnák bizalommal letenni az Úr kezébe. Hányszor rászakad egy-egy női leiekre az öltözködés gondja, éppen úgy akar tetszeni, mint ahogy tetszenek mások, ahogy járnak mások, és gonddá, teherré válik.

Nem tudta ezt egyszerűen letenni az Úr kezébe és elfogadni azt a lehetőséget, amit Ő adott. Aztán körülveszi a pokol szorongása, nyomorúságba és ínségbe jut. Mi a megoldás? Kiálts: „Szabadítsd meg az én lelkemet", hogy lehessek megszabadult, örvendező gyermeked.

Az Úr megindul nyomorúságunkon, mert kegyelmes, igaz és irgalmas. Ebben a zsoltárban különösképpen megcsendül ez a kijelentés, hogy irgalmas. Amikor látja az embert lelki megkötözöttségében, lelki irgalomra indul. Láttam egy madárfiókát, amelyik kiesett a fészekből és vergődött a porban. Próbált volna szárnyaira emelkedni, de nem tudott. Lehajoltam és visszatettem a fészekbe. Ilyen az, amikor Isten irgalomra indul veled szemben. Lehajol hozzád, kezeibe vesz, és visszaemel téged a meleg fészekbe, ahonnét kiestél. Vagy amikor a kisleányom egész kicsi volt, és minden áron jönni akart velünk valahová, azt mondtam neki, eljöhetsz, de én nem foglak vinni téged. Egy darabig ment a saját lábán, míg egyre fáradtabb lett, és nehezebben vonszolta magát. Mit tehettem mást, lehajoltam *hozzá* és azt mondtam, gyere, majd viszlek. Isten irgalomra indul irántunk, amikor látja engedetlenségünk, vagy túlméretezett képességünk következtében ránk szakadt nyomorúságunkat. Belementél valami nyomorúságba, egy ábrándképet engedtél magadban úrrá lenni és ennek következ menyeképpen belekerültél a hálóba, ott vergődik lelked. Kiálts, és az Úr irgalmas, szépen kibontogat téged a tüskebozótból, ahová beleakadtál, letisztítja rólad a pókhálót, amely az aranyszálat beszennyezte és újra magasba emelkedik lelked, mert az Úr irgalmasan

hajolt oda hozzád.

Ahhoz azonban, hogy az Úrnak ezt a szabadítását megtapasztalhassuk, együgyűvé kell lennünk. Együgyűség alatt Isten igéje azt a gyermeki bizalmat érti, amilyen gyermeki bizalommal a gyermek odafordul anyjához. Az együgyű ember alázatos ember. A gyermek nem szégyell kérni. A felnőtt ember gőgös, nem alázkodik meg. A gyermek nem szégyell, hanem kér. Attól kér, akit a legközelebb talál. Amikor egy alkalommal hazafelé utaztunk, megfigyeltem egy kis fickót. Csak annyit engedjen meg, mondta, hogy az egyik lábamat feltehessem a vasúti kocsi lépcsőjére. A dolog vége az lett, hogy ő helyezkedett el legkülönben és legkényelmesebben. Addig kért, és addig nem tartotta rangján alulinak kérni, míg végül egészen kényelmes helye lett. Van-e benned elég alázatosság az Urat együgyűen és bizalommal kérni? Ez a gyermek nem gondolkozott azon, micsoda nagy dolog azt kérnem, hogy feltehessem az egyik lábamat, mikor emiatt a bácsinak féllábbal kell állnia. Egyszerűen kért. A gyermek nem számol vele, hogy mi lesz a következménye a kérésének. Együgyűen kell nekünk Istenhez fordul nunk szükségünkben és nyomorúságunkban. Nem okoskodva és spekulálva, hogy nem mehetek, mert százszor segített már rajtam.

„Az Úr megőrzi az alázatosokat, én ügyefogyott voltam és megszabadított engem." Az ilyen embereknek ad nyugalmat. Ezek tudnak így szólni, térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett veled. Az együgyű ember fenntartás nélkül hisz. Nem csinál az életből nagy kérdéseket. Előtte nincsenek megoldhatatlan problémák, egyszerűen ráhagyja az Úrra és azt mondja, térj meg én lelkem nyugodalmadba. Nagyon kedves élményem volt a közelmúltban. Beszélgettem valakivel. Elmondta nyugtalanságát, és én azt válaszoltam neki, csak menj el egész nyugodtan, rendben van minden. Később kaptam egy levelet, amelyben az illető azt írja, hogy mióta velem beszélt, rendben van minden. Hitt és elment. Az a kérdés, elég együgyű vagy-e ahhoz, hogy békességed lehessen, vagy túl okos vagy hozzá. El ne felejtsd, hogy az ember azóta független, mióta tud. És minél többet tud, annál függetlenebb. Aki tud, és hisz a tudásnak, az nem meri megfogni a kilincset, mert azt mondja, baktérium van rajta, megszennyezi a kezem, a számhoz viszem és beteg leszek tőle. Pedig sok millió ember van, aki nem fog baktériumfertőzésben meghalni, noha nem tud róla semmit. Jól mondta Luther, hogy a hit annyit jelent, hogy befogom a szemem és kiugrok az ablakból a sötétbe. Nem keresek indoklást, hanem nyugodtan, bizalommal ráteszem magam arra, amit Isten mond. Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett veled.

Ahhoz, hogy az örök élet részesévé lehessünk, az Úr orcája előtt kell járnunk, a halálból kell, hogy kiszabadítson bennünket az Úr. Amíg az Úr meg nem

szabadított, a halál jegyese vagy. Nem vett még el, ahogy a vőlegény se vette el a menyasszonyt, de gyűrűje az ujján van és az övé. A halál gyűrűjét hordozod magadon. Azt kell az Úr Jézus Krisztusnak széttörnie, hogy az élők földjén előtte járhass. A halállal való jegyességet kell felbontani. A 8. versben e lelki szabadításnak három állomása van. „Megszabadítottad lelkemet a halálból, szemeimet a könnyhullatásból, és lábaimat az eleséstől." Vannak emberek, akik szeretnének simán járni, botlás nélkül. Vannak emberek, akik szeretnék abbahagyni a sírást. Elfelejtik, hogy itt kell kezdeni a dolgot. Szabadíts meg engem a halálból. Amíg valaki át nem ment a halálból az életre, várja, hogy kiszáradjanak könnyei. Az örök élet legdrágább ajándéka az, hogy az Úr orcája előtt fogok járni, az élőknek földjén. Milyen csodálatos drága ígéret ez. „íme az Isten sátora az emberekkel van és Isten van velük, az ő Istenük." Az első emberpár a paradicsomkertben az Úr orcája előtt járt szüntelen. Nem Isten háta mögött leszel az örökkévalóságban, hanem az Úr orcája előtt, szemei szüntelen rajtad lesznek. Mindig láthatod szemtől szembe az Ő dicsőségét. Vajha földhöz tapadt lelkünk ne ragaszkodna e világhoz, hanem vágynánk szívünk szerint az Úr orcája elé, hogy ott legyünk előtte.

A hit a csüggedés legsötétebb óráján is lát reménysugarat. „Hittem, azért szóltam, noha igen megaláztatott valék." Juthat szíved olyan állapotba, amikor azt mondod, hogy nincs, aki megértsen, nincs aki szeressen, minden ember hazug, a hívők is épp olyanok, mint a hitetlenek. Rá kell jönnöd, hogy nincs megbízható ember, akire támaszkodnál. Ebben az állapotban nagyon megaláztatott leszel, de a hívő szemek akkor is látják a reménysugarat. Számukra sohase megy le a nap. Hívő lélek is juthat a kétségbeesés olyan állapotába, amikor csak egy lehetőség látszik, kioltani a lámpát, és menni oda, ahonnét nincs többé visszatérés. De akkor is megmarad, hogy Jézus él, és elég hatalmas arra, hogy rám árassza az Ő áldását. Ő megtart engem. Mi mást adhatnál az Úrnak az ő szabadításáért, mint a szíved háláját? „A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül."

Gondolj arra az ószövetségi áldozati formára, amikor hálaáldozatként felvitték az italáldozatot, és a pap kiöntötte az Úr előtt. Ez az, amiről szó van, hogy a szabadulásért való poharat felemelem. De most gondoljunk arra az újszövetségi kijelentésre, amikor Pál azt mondja: ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál, és papi szolgálatánál, mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal. Megszabadult lélek, hívő szív, akit kihozott az Úr köteleiből, mit hozhatnál drágább ajándékot neki, minthogy kiöntöd előtte életedet? Emlékezzünk az igére, hogy „megüresíté magát szolgai formát vévén fel." Jézus Krisztus kiöntötte önmagát. Az élet, a gazdagság, a szeretet, az öröm, minden kiömlött belőle. Egészen megüresíté magát, szolgai formát vévén fel. Egészen

megüresítette magát a keresztig. Semmi sem maradt benne, mind odaadta mennyei gazdagságát a Golgotán, szíve szeretetének legutolsó dobbanását is. Vajon kész vagy-e te így kiönteni magad a szabadulásért, így felvenni a szabadulásra való poharat? Az Ő dicsőségére és mások lelke üdvösségének munkálására hadd ürüljön ki, ne maradjon semmi ebben a szívben, legyen egészen megüresített edény. Elmondhatják-e rólad életed végén, íme egy ember, aki semmit sem tartott meg magának?

„A szabadulásért való poharat felemelem", az Úr iránt való fogadásaimat megadom neki. Mit tartottál meg magadnak abból, amit az Úrnak ígértél? Egyszer egy meghitt, önfeledt pillanatban azt mondtad, Uram, itt van a szívem, egészen neked adom, talán őszintén szólt ajkadon az ének: szívem egészen híven neked adom. Emlékezzél, mennyi mindent vettél vissza egészen, mennyi minden maradt meg neked. Végül meggondoltad itt is, ott is, elkezdtél egészen józanul, hidegen számot vetni, mert szíved már kihűlt, már csak az eszed számol. Az az ember, aki az Úr előtt számol, nem szereti Őt igazán. Ha valakit igazán szeretsz és tőled kér, akkor nem azt kérdezed tőle, mennyi kell és mire kell, hanem azt mondod, eredj és vegyél, amennyi kell. Ha az Urat igazán szereted, akkor nem tehetsz mást, minthogy felveszed a szabadulásért való poharat. Előtted van a szabadulásért való pohár, elveszed-e? Megváltó Urunk megfogta a keserű poharat és kiitta tartalmát. Felemeled-e a szabadulásért való poharat, hogy kiöntve tartalmát így szólj: itt van italáldozatként az egész életem. Igya fel a világnak kevélysége, gőgje, félreértése, gúnykacaja, hadd nyelje be életemet a sötét éjszaka, hadd legyek csak kiáltó szó a pusztában, nem tehetek mást, mint hogy az Úr iránt való fogadásaimat megadom.

Minél valóságosabb a hálaadás, annál nyilvánosabb. „Az egész nép előtt", azt mondja a zsoltáríró. Az Úr házának tornácaiban, tebenned, ó Jeruzsálem. Volt abban valami rendkívüli, amikor a zsidó embernek el kellett mennie a templomba, odamenni a hálaáldozati oltárhoz és ott megölni a galambot vagy bárányt, amivel kifejezte háláját.

Lássa az egész gyülekezet, hogy valami köszönnivalója van az Úrnak. Bár volna a mi készségünk és hálaadásunk gazdag és merész, és mernénk a nyakunkba akasztani a hálaadás táblájáť. Lássák mindenek, hogy megköszönnivalónk van az Úrnak. Zengne az ének ne csak titokban, elrejtve, hanem az egész gyülekezet előtt. Hadd lássa mindenki, hogy mit tett velünk az Isten, hogy szabadított meg.

Az Úr nem hagyja el az övéit a haláluk óráján 15. vers sem. „Szemei előtt drága az Ő kegyeseinek halála." Ha a halálom órájára gondolok, nem az foglalkoztat, hogy testvéreim imádságai körülvesznek-e, hogy szeretteim ott állnak-e halálos ágyam

mellett és megfogják kezemet, az sem, hogy aki legjobban szeret, letörli-e majd a halálverítéket a homlokomról, hanem az vígasztal meg engem, hogy miután az én Uram előtt drága az én halálom, majd Ő ott lesz és megerősíti szívemet. Tudom, hogy félnék, sírnék, sok minden fájna, de miután szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála, odaáll a halálos ágyam mellé és megtöri a félelem erejét. Ő erős és megtart. Bizonyos vagy-e afelől, hogy a halálod óráján melletted áll Jézus? Lehet, hogy csodálkozó emberi szemek néznek rád, hogy hidegszívű ápolónők húznak spanyolfalat ágyad mellé, akik már úgy megszokták a halált, hogy meg se indulnak rajta. Az a fontos, hogy Jézus ott álljon, mert Ő megerősít téged.

A szabadulás szolgálatra kötelez. Uram, én bizonyára a te szolgád vagyok, a te szolgálóleányodnak fia, mert te oldoztad ki köteleimet. Az ószövetségi rendelés szerint, ha a rabszolgának kitelt az ideje, akkor a gazdának fel kellett őt oldoznia. Ha a szolga megszerette urát és ott akart maradni vele, akkor a gazda fogta az árt, odatette a szolga fülét az ajtófélhez, és átszúrta annak jeléül, hogy örök szolgálatra kötelezte magát. Erről van itt szó. Te megoldoztad köteleimet, én pedig örökké szolgád leszek. Méltó is, hogy akinek megoldozta az Úr bűnei köteleit, akit kiszabadított a pokol láncaiból, akiről letörte a halál jegygyűrűjét, azt mondja: én örökké szolgálni kívánlak téged az egész nép előtt. Felveszem a szabadulásra való poharat, hadd hirdesse mindenek előtt az ajkam Isten nagy szabadítását a Jézus Krisztusban.

Lépj a megnyílt üdvajtón át

118. zsoltár

Az Úr jóságát csak azok élvezik, akik megtapasztalták az Ő örökkévaló kegyelmét. Isten cselekedetei ugyanis csak az örökkévaló kegyelmének világosságában lesznek igazán jók és tökéletesek az ember számára. Amíg azokat csak a jelenvaló élet síkjában szemléljük, sokszor fájdalmasak és keservesek számunkra. Ez a magyarázata annak, hogy a meg nem tért, csak Isten gondviselését élvező ember hamar kiábrándul. Aki azonban ismeri az Úr örökkévaló kegyelmét, mely szerint, akit eleve ismert, el is hívta, meg is igazította, meg is dicsőítette, hogy az Ő Fiának ábrázatához hasonlatosak legyenek, aki Istent szereti, annak minden javukra van. Az Rom örökkévaló kegyelem ismerete nélkül csak hányt- vetett ördögszekér élete lehet az embernek, amelyik egyszer megpihen és azt mondja, most jó, máskor pedig panaszkodik, hogy élete nincs rendben. Vannak emberek, akik hol jól, hol rosszul vannak, hol nem lehet kedvükkel bírni, hol pedig mélyen járnak. Olyanok, mint az áprilisi idő, amikor hol forrón süt a nap, hol hideg van. Az örökkévaló kegyelem ismeretében tudja az ember, hogy kegyelem az, ha megostoroz, ha megcsúfol, ha

megaláz, ha elvesz, ha megkevesbít, mert mindennel egy célt szolgál, hogy minél teljesebbé legyen életedben Isten dicsősége, és minél alkalmasabbá tegyen a szentek örökségében való részvételre.

A kegyelem egyetemleges az Isten népe iránt, de egyénileg mindenkinek meg kell nyernie. Isten ígéreteit az Ő népének tette. „Ne félj, te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot." Jézus így tanította imádkozni tanítványait: Mi Atyánk, add meg a mi kenyerünket, bocsásd meg a mi bűneinket. Nem lehetséges te¬hát, hogy kivonjam magam a közösségből, mert a kegyelem egyetemleges. De távolról sem jelenti ez azt, hogyha odatartozom a közösséghez, Isten kegyelmének részese vagyok e puszta odatartozással. Még hogyha az egyház olyan lelki vagy szellemi életet élne is, amilyenre hivatott, akkor sem elég, aminthogy nem elég egy hívő közösséghez való óda-tartozás sem, hanem mindenkinek egyénileg kell megnyernie a kegyelmet. „Mondja hát Izrael, hogy örökkévaló az Ő kegyelme. Mondja hát az Áron háza, hogy örökkévaló az Ő kegyelme. Mondjátok hát, akik félitek az Urat, hogy örökkévaló az O kegyelme." íme, magadnak személyesen kell benne élned az örökkévaló kegyelmi síkban. Jaj annak az embernek, aki csak addig hisz, míg a közösség hisz. Csak addig áll, amíg a közösség áll. Pál az egyházat az emberi testhez hasonlítja. Ennek sem lehetnek elhalt részei. Mindegyik sejtnek külön élete van, ha pedig nincs, akkor nem alkotó eleme többé az életközösségnek sem.

Az Úr nem csupán meghallgat, de tágas térre állít. Számtalanszor előkerül Isten igéje olvasása közben Istennek ez a csodálatos gazdagsága. Nem csak arról van szó, hogy kiment a mélységből, hanem tovább visz. Láttam valakit, aki nehéz batyuval kínlódott, nem bírta a hátára venni, ekkor egy másik ember odament és feladta neki. Kedves segítség volt, de az Úr nem így segít, hanem elveszi a batyut és tovább viszi. Ez a különbség az ember segítsége és az Ő segítsége között. Azt mondja a zsoltáríró: „szükségemben segítségül hívám az Urat, meghallgatott és tágas térre tett engem." Istennel, íme, bőséges a szabadítás. Az efézusi levél szerint a bűnbocsánatot nagy bőséggel közölte velünk az Isten. Amikor Isten a te adósságodat kifizeti, nem alkuszik, hanem felfelé kerekíti, tágas térre állít. Bőséges nála a szabadítás. Jézus azért jött, hogy életünk legyen és bővölködjünk. Isten gyermekének meg kell tanulnia azt a szót, hogy: van. Isten segítsége bőséges. Az infláció idején éltük át: egy szombati napon több mint 100 milliót kellett volna kifizetni, de szerdán csak kétszázezer pengőm volt. Szombaton délután pedig gondot okozott a fölös 150 millió befektetése, íme, Isten nem csak ad, hanem tágas térre állít. Ez az Ő szabadítása.

Ugyanez a helyzet a bűnbocsánat tekintetében is. így szól: itt van egy kitöltetlen számla. Azt mondja, vetkezz, amennyit akarsz, de úgy vegye igénybe mindenki

ezt a számlát, hogy a kereszten hullik érte a vér. Minden bűnért fizet Jézus vére. De bőven fizeti, zúgolódás és panasz nélkül mondja: Atyám bocsáss meg nékik, mert nem tudják mit cselekesznek. Amikor pedig ki van fizetve, diadalmasan felkiált: Elvégeztetett! Isten tágas tért ad elénk a szolgálatban, a bizonyságtételben, az életben, a szeretetben is. Nincs senki, aki elhagyja atyját, anyját őérette, százannyit ne kapna. A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk örök dicsőséget szerez nekünk.

Isten gyermekeinek ember nem árthat, de nem is segíthet rajtunk. „Velem van az Úr, nem félek, mit árthat nékem ember?" „Velem van az Úr az én segítőim közt, és nézni fogok az én gyűlölőimre." Ember nem árthat néked. Ha történetesen mégis megesik, hogy emberi kéz sújt rád, Isten csak azért engedi, mert a gonosznak véghezvitelére is embereket használ fel, olyanokat, akiket elvesztésre választott ki. Ha mégis megtörténik, hogy ember kezébe kerülsz, aminthogy megtörténik, hogy embert ültet fejünk fölé, aki által megkínoz, nem azt jelenti, hogy az ember árthat neked. Jó lenne, szeretne elveszteni, megsemmisíteni, de nincs ereje hozzá. Emlékezzünk csak Ésaiás próféta megdöbbentő kijelentésére: Jaj Asszíriának, haragom botjának, mert én pálcaként vettem kezembe, de ő pusztítani akart. Isten meg akarta Asszíria által vesszőzni népét, Asszíria pedig el akarta veszteni azt. Erre Isten rettenetes haraggal összetörte, vérébe köpülte Asszíriát és ezt teszi minden olyan eszközzel, akit kezébe vett és az többet akart tenni, mint amit megengedett neki. Összetör népeket, embereket azért, mert bántani merték az ő népét. Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nékem? De el ne felejtsd, hogy az ember nem is segíthet rajtad. „Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni." Átkozott a férfi, aki emberekben bízik, mondja Jeremiás. Jaj néked, ha embertől függ a sorsod. Az emberek elhagynak, becsapnak éppen akkor, amikor legnagyobb szükséged van rájuk. Ne higgy embernek! János evangéliuma szerint az Úr Jézus sem bízta magát az emberre, mert tudta, mi van benne. Miért bíznád magad emberre, mikor jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni?

Aki az Úr szabadítását megtapasztalta, annak éneke az Úr. Vannak emberek, akiknek ajkáról nem hangzik az Úrról való bizonyságtétel. Nem énekelnek róla. A zsoltáríró így szól: „Erősségem és énekem az Úr, és Ő lön nékem szabadításul." Éneke alapja a szabadítás. Lehetséges, hogy szabadítás nélkül jársz. Megkötözött lélekkel, bepókhálósodott szívvel. Mint az olyan légy, amely kijött már a pókhálóból, de rajta vannak a maradványai, és kínlódik, nem képes szétnyitni szárnyait. Vannak ilyen bepókhálósodott lelkek, le van tépve róluk a háló, nincsenek már benne az ellenség hatalmában, de nem tudnak repülni. Csak vonszolják magukat, nem tudnak felemelkedni, mert nem hangzik ajkukon az Úr éneke. Csodálatos a Jelenések könyvének ez a kijelentése: „Most lett meg az idvesség és az erő, és a

mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. És ők legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonyságtételöknek beszédéért." Amíg ajkadon a bizonyságtétel hallgat, ne várd az Úr teljes szabadítását. Majd amikor az Úr éneke felcsendül szívedből, akkor lesz az Úr neked szabadulásod.

Az Úr nem a halálra, hanem az életre fényit meg. „Keményen megostorozott engem az Úr, de nem adott át engem a halálnak." Nem halok meg, hanem élek és hirdetem az Úr cselekedeteit, megostoroz mindenkit, akit fiává fogad. Ha nem ostorozott meg, akkor még nem vagy fiú, csak szolga. A szolgát elbocsátja megostorozás nélkül, a fiúból királyfit nevel. A világ fiának sok csalása jól sikerül. Akik nem az Úréi, nyugodtan megengedhetnek maguknak meg nem engedett dolgokat. Isten gyermeke ezt nem csinálhatja. Szívében nem maradhatnak rejtett és titkos bűnök, mert büntetés jön érte. Megostorozza az Úr, ha valaki életében a bűnök úgy megférnek, hogy semmi ellenhatást nem váltanak ki. Aki azonban Isten gyermeke, annak nem tűri el az Úr a mocskot a ruháján. Azt kimossa, megfenyíti, megvesszőzi, megalázza. Keményen megostorozza, de nem adja át a halálnak. Talán kereszthalálig ostorozza, de kimenti a halálból. Nem maradhat a halál hatalmában, aki az övé. Ahhoz, hogy valaki az Úr elé járulhasson, az igazság kapujának kell megnyílnia előtte. Vannak, akik azt gondolják, hogy amikor akarnak, akkor jönnek, holott csak ha megnyittatik az ajtó, akkor jöhetnek. Az ajtónálló ajtót nyit. Amikor megnyílik, mehet, de korábban nem. Nehogy azt gondold, hogy amikor neked tetszik, egyszerűen felkerekedsz és jössz. Amikor az ajtó megnyílik, akkor jöhetsz, egyébkor nem. Tudod, ki az igazság kapuja? Jézus. Jézus Krisztusnak kell megnyílnia előtted, így szól ő: akiket én szeretek, azoknak kijelentem magam. Isten legdrágább kijelentése a Golgota. Amikor valamit nagyon bizonyítani akar az ember, akkor így szól, ha tudnám, kitenném a szívemet, hogy meglásd, ez az igazság.

Ha lehetne, szétnyitnám a szívemet, hogy tekints bele és meglásd, nincs benne más, minthogy szeretlek téged. Amikor az Úr Jézus a úrvacsorában megtörte a kenyeret, azt juttatta kifejezésre, hogy íme így tárul ki a kapu, íme a nyitott ajtó. Amikor szíve vére sebein kitódult, arról beszélt, hogy így jelentem ki magam neked. Ez az Úr kapuja és az igazak mennek át rajta. E megnyílt kapu, az Úr Jézus Krisztuson, a megrepedt kősziklán kihullott drága véren át. Ahogy kettényílt a Vörös-tenger, úgy nyílt ketté Isten szíve, hogy szíve két hústáblája között átmehess. Azokra a hústáblákra nem a törvény van írva, hanem, hogy az Isten szeretet. Vajha megértenéd, hogy kinyílt a kapu, csak át kell lépned rajta. Az Úr Jézus Krisztus a szabadulás napja is. Magasztallak téged, hogy meghallgattál és szabadulásom lettél. A kapu ugyanis valamitől elválaszt bennünket. Bűneidből addig nem jöhetsz ki, míg ez a kapu meg nem nyílik előtted. Sokszor láttam kertbe rekedt tyúkot. Beszökött, de mikor jött a gazda., rajtakapta a kapirgáláson a

virágos ágyak között, menekült volna kifelé. Kétségbeesve futkosott a rács alatt. Egyszer láttam kertbe rekedt kutyát, üvöltött, vinnyogott, nekiugrott a palánknak és menekült volna. Lehet, hogy te is így benn rekedtél kísértéseid rácsa mögött. Látod a rácsokon túl a szabad életet. Társaid megtalálták az ajtót és vidáman futkosnak. A gonosz nem árthat nekik, mert túl vannak a rácson. Téged pedig gyötör az ördög, kínoz, hogy bűnben vagy, szorongsz a rács mögött Megfigyeltem a kertben rekedt tyúknál, hogy a rést, amelyiken kimehetett volna, a nagy futásban ismételten eltévesztette. Ha szép csendesen végigsétált volna, biztosan megtalálja. Halld csak az éneket: „Csendes légy, az Úr vezet majd. Míg sürögve futsz, szaladsz, nem tudod az Úr mit óhajt, tennen vágyadnál maradsz." Csendesedj el az Úr előtt és feltárul előtted a szabadulás ajtaja. Jézus Krisztus megnyílt sebein át szabadulást találsz.

Ő az a szegeletkő, amelyet az építők megvetettek és ő lett a szegelet fejévé. Az Úrtól, az Úr által helyeztetett oda. Balgatag, miért keresel más megoldást rajta kívül? Miért akarsz más szegeletkövet magadnak? De Isten népe is megvetett szegeletkő a világban. A te megváltott életed is szegeletkő, amelyikhez idomulnia kell a környezetednek, mert ha nem, akkor elvész. A világ szemete, megvetettjei nem a nagyok, kiváltságosak, nagyra látók és kevélyek, hanem azok, akiket Isten az Ő népévé és ígéreteinek hordozójává tett. A drága szegeletkő felismerése a kapunyitás napja. „Ez az a nap, melyet az Úr rendelt, örvendezzünk és vigadjunk ezen!" Nincs a szívnek nagyobb örömünnepe, mint ez a nap. Nincs annál nagyobb boldogsága, mint amikor a kitárult ajtón kiléphetsz. Hogyan futott a tyúk, amikor megtalálta a rést, hogy most már szabad, és hogy ujjong a néma nyelve, szökdellnek a sánta lábai, amikor megszabadul. Felzendül a magasztalás, a megszabadultak hálaéneke és megtelik a szív örömmel: „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme." Zeng a szív, hangzik az ének, az Isten-dicséret és magasztalás, mert örökkévaló az Ő kegyelme.

Ez a legnagyobb örömünnep. Kérdezem tőled, volt-e már szívednek ilyen örömünnepe? Vagy láttál ünneplő sokaságot és azt kérdezted, én miért nem lehetek olyan boldog, örvendező és vidám? Most van a kapunyitás ünnepe. „Óh Uram, segíts most. Óh Uram, adj most jó előmenetelt." Ma van a kellemetes idő és az idvesség napja. A kapu kitárult előtted. Isten a Jézus Krisztusban széles kegyelmet tárt eléd, tágas tért nyitott meg előtted. Vajha átlépnél a megnyílt üdvajtón a dicsőségbe, hogy fogadhasson az angyalok éneke, a harangszó a mennyben: „áldott, aki jő az Úr nevében."

Lesz-e ma ilyen örömünnep a mennyben? Átlépsz-e a megnyílt kapun, hogy felhangozzék: „áldott, aki jő az Úr nevében, áldunk titeket, akik az Úr házából valók vagytok." Vagy az angyalok még tusakodnak miattad, még szomorkodik érted

Isten népe, még most is kívül vagy, vagy zárva bűneid ketrecébe, és nem találod az ajtót. Óh, vajha megértenéd, és átlépnél a megnyílt üdvajtón. De miért tennéd? Jézus Krisztuson át lépj ki bűneid köteléből, hogy megkezdődjék érted is az örömünnep a mennyben, mert az Atya örömünnepet ül, amikor tékozló fia haza tér. Azt mondja: kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához, mert olyan sok van, hogy a papok nem érnek rá megfogni őket. Amikor a tékozló fiú hazatért, az atya így szólt: vágjátok le a hizlalt tulkot és rendezzetek ünnepet, mert az én fiam meghalt és feltámadott, jertek és vigadjunk. Amikor átlépsz az üdvajtón, felharsan az ének szava, „áldott, aki jő az Úrnak nevében." Kötözzétek az áldozatot az oltár szarvaihoz, hadd legyen vigasság, vidámság. Örülhet-e ma neked az Isten népe? Zenghetjük-e éneked veled, drága lélek, ujjonghatunk-e veled együtt: áldott, aki jő az Úrnak nevében? „Istenem vagy te, azért hálát adok néked! Én Istenem, magasztallak téged. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az Ő kegyelme!" Akkor lesz pedig legteljesebb és legdicsőségesebb ez az ének, amikor majd az utolsók is megérkeznek hozzá. Amikor a menny kapuja kitárul, amikor az egész gyülekezetét elragadja, és hangzik: „Áldott, a ki jő az Úrnak nevében; áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok! ... Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az Ő kegyelme!"

Isten Igéjének vezetése

A te bizonyságaid az én tanácsadóim. Zsoltár 119,24.

A Biblia minden helyzetben tanácsot tud adni, ahol mi tanácstalanok vagyunk. Nem teszi ezt gépiesen. Némelyek úgy próbálkoznak vele, hogy felütik a Bibliát és várják, hogy olyan helyre esik a tekintetük, ami a kívánt feleletet adja. Vagy sorshúzással kérnek Igét. Ha szívből jövő imádság után osztanak így Igéket, ezt nem vetjük el; Isten ilyen úton-módon már sokszor adott egyszerű telkeknek vezetést, de ne csináljunk rendszert belőle. A Biblia nem jóskönyv!

A Szentírás nagyszerű szempontokat és irányításokat ad. Bele kell merülnünk, szellemébe hatolnunk, hogy igazsága áthasson minket, így tanuljuk meg, hogy mindent a Biblia szellemében ítéljünk meg. A bibliai történeteket a mi tanulságunkra írták le. Nem régi elbeszélések ezek csupán, amelyeknek ma már nem volna jelentőségük. Problémáik ma is folytonosan ismétlődnek, de csak a Szent Szellem alkalmazhatja őket a jelenre és adhat világosságot, hogy a magunk helyzetére és körülményeire értsük. Ehhez vizsgálódásra és elmélyülésre van szükség.

Minden meg van írva a Bibliában, de üzenetét csak Isten Szelleme közvetítheti

úgy, hogy alkalmazni tudjuk a jelenre. Csupán a betű nem segít rajtunk. Ne vegyük könnyedén és felületesen, hanem figyeljünk az Igére; zárjuk szívünkbe éjjel és nappal. Nem hagy majd cserben, amikor jó tanácsra van szükségünk. Bibliai irányvonalak szerint járunk majd, és a Szent Szellem megőriz minket a tévutaktól. Ha még nem értjük eléggé a Szentírást, kérjünk tanácsot olyan emberektől, akikben már jobban él a teljes Ige.

Sohasem szabad egyes, az összefüggésekből kiragadott Igék nyomán elindulnunk. A Sátán így akarta alkalmazni az Igét Megváltónkra a negyvennapos kísértés napjaiban. Jézus azonban így szólt: „Meg van írva!"A tévtanítók is az írásra hivatkoznak, de egyoldalúan ragadnak ki belőle egyes helyeket, amelyek szemléletükhöz illenek, s a többit figyelmen kívül hagyják. Ezért olyanoktól kérj tanácsot, akik a teljes Igét tartják szem előtt. - Gonosz tanácsadók, akiknek élén a Sátán jár, tanácsaikkal a velünk született bűnös hajlamainkhoz és kívánságainkhoz igazodnak, de a jó tanácsadók, akik Isten Igéje szerint tanácsolnak, lelkiismeretünkhöz és igazságérzetünkhöz szólnak.

„Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok"
(Zsolt 119,165).

Ha igazán szeretjük ezt a drága könyvet, a Bibliát, nagy békességünk lesz az élő Istentől, és igazi menedéket találunk. Éljünk szüntelenül közösségben az Igével, és akkor olyan békesség lesz a szívünkben, amelyet semmi más nem adhat meg. A Szent Szellem az Ige által vigasztal és elhinti jótékony hatását, és lecsendesíti szívünk viharait.

Akiben gazdagon lakozik Isten Igéje, az nem fog megbotlani semmiben. Naponta felveszi és örömmel tudja viselni keresztjét, felkészül a próbákra, és nem keseredik meg, akármilyen nagyok és nehezek is azok. A gazdagság sem téríti le útjáról, mint olyan sokakat, de a szerencsétlenség sem töri meg úgy, mint annyi más embert, mert felül tud emelkedni külső életének változó körülményein. Mikor az Úr a hitnek valamely nagy titka elé állítja, amelytől mások így kiáltanak fel: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?" (Jn 6,60), a hívő alázatosan elfogadja azt, mert (értelmi) kételyeit legyőzi az Úr törvénye iránt érzett mélységes tisztelet. Neki ugyanis Isten törvénye a legfőbb tekintély, amely előtt örömmel meghajol. Urunk, munkáld bennünk a mai napon is ezt a szeretetet, békességet és nyugalmat.

Hívjuk Krisztushoz az embereket!
„Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. "
(Zsolt 121,1)

Hány ember érzi és vallja magát boldogtalannak... Azok számára, akik az élet tövisei mellett annak napsugarait is megtapasztalják Isten kegyelméből, lehet-e szebb hivatás, mint hívogatni ezeket az Örök Koszaihoz, Krisztushoz, kiben az ő lelkűk is megpihen és boldogságot talál? Milyen boldogság bizonyságot tenni arról, hogy ők sem értették meg addig földi életük célját, míg föl nem emelték szemeiket a hegyekre, a Golgota hegyére, ahonnan jön számukra is a segítség... Milyen boldogság bizonyságot tenni arról, hogy Krisztus szavaiban annyi drága biztatás rejlik: „A ki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt" (Jn 12,25). „Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők." (Mt 19,30) „Senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy szüleit..., vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért, a ki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövendő világon pedig örök életet" (Lk 18,29-30).

Megváltó Krisztusom, az én lelkem is megtelik örömmel és napsugárral, mióta fölfölnézek a hegyekre, ahonnan jön az én segítségem is. Boldogan tudok én is bizonyságot tenni arról, hogy mióta le tudok mondani Érted múló földi örömökről, százszor annyit kapok cserébe... Nincs semmi kétség lelkemben, hogy még kibeszélhetetlen öröm és boldogság vár rám odafőnn... Add Uram, hogy sohase mulasszak el bizonyságot tenni arról, milyen békesség tölti el lelkem, ha Rajtad, az Örök kaszálón állhatok és megpihenhetek! Ámen.

„Örök kőszálra állva A lelkem megpihen; Nyugszom Atyám házába' Jézus kegyelmiben. Az ő nevét imádom Most mindenek felett; Jézus az én Királyom, Imámra felelet, Imámra felelet." (Énekeskönyv 459. é. 3. v.)

Ellenség között az Úr oltalmában
120-121. zsoltár

A segélykérő szív minden körülmények között újra és újra megtapasztalja az Úr segítségét. Nem fárad bele a szánakozásba a mi Urunk. Aki nyomorúságával hozzá kiált, mindig azt a bizonyosságot teheti utóbb, hogy Ő meghallgatott engem. Mindig nyitva vannak fülei az övéi kiáltásának meghallgatására. Az ember elfárad a

segítésben, az Úr azonban nem. Akárhányszor szükségbe jutsz, kiáltasz hozzá és felel. „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és én megszabadítalak téged." Kiálts csak hozzá és megtapasztalod, hogy meghallgat téged.

Alig van nagyobb nyomorúság, mint mikor valakinek hazug emberek között kell élnie. Isten népének a hitetlenek nyelvétől kell a legtöbbet szenvednie. A hazug ajak és csalárd nyelv megrontására tör. Jegyezze meg Isten gyermeke, hogy a hazug ajkú és csalárd nyelvű emberek meg akarják rontani őt. Éppen ezért lehetetlen, hogy baráti, bizalmas viszony álljon fenn egy hívő és egy hazug ember között. A hazug ember az ördög eszköze, aki arra igyekszik, hogy kiábrándítsa, megkeserítse, tüskét törjön a hívő szívébe, válaszfalat építsen az Úr Jézus és a hívő élet között. Azért szól így a zsoltáríró: „Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajkaktól és a csalárd nyelvektől." A továbbiakból látjuk, hogy a zsoltáríró számára az a legfájdalmasabb dolog, hogy Kédár sátrai között kell laknia. Oda ékelte be Isten az Ő népét a pogányok közé. Ezek a pogányok minden áron meg akarták őket rontani, nyelvvel, beszéddel. Amikor Isten népe a babiloni fogság után meg akarta építeni Jeruzsálem kőfalait, a hazugságnak, csalárdságnak örvénye vette körül a falat építő népet, hogy valami módon meggátolják őket abban, hogy erősséget építsenek maguknak. Amikor egy ember elindul az élet úján, az ördög millió ördögfiókát indít el azért, hogy nyelvvel megrontsa, megmutassa a közösség hibáit, feltárja a hívő ember fogyatkozásait, elébe tárja, hogy te olyan akarsz lenni, oda akarsz menni, süllyedni, nézd meg, milyenek azok a szentek, a kegyesek. Minden ravaszsággal azon van, hogy megrontson. Ha a sorok olvasói között van valaki, aki elindul Isten gyermekeinek útján, akkor találkoznia kellett már a hazug ajakkal és a csalárd nyelvvel. Az a célja, hogy megrontsa az igazakat. A hazug ajak ott működik a hívő közösségen belül is. Az a célja, hogy megrontsa az Úr népét. Alig van alkalmasabb eszköze az ördögnek, mint ez: a suttogó propaganda.

Amikor valaki megsértett énjének szemüvegén keresztül nézi a dolgokat, úgy állítja be azokat, mint igazságokat. Mert nehogy azt gondolja valaki, hogy a hívő ember tökéletes. Megvannak a maga tökéletességei, és az ördög csalárdul feltárja ezeket. Nem azért, hogy figyelmeztessen, hogy te ne légy olyan, hanem azt mondja, te is olyan leszel, ha oda mész. A Szentlélek is feltárja a hívők bűneit.

Aki tüzet gyújt, önmagát égeti meg azzal a tűzzel. Lehetetlenség, hogy a csalárd nyelvnek egyszer ne az legyen a jutalma, amit a zsoltáríró mond. Vitéznek hegyes nyilait, fenyőfa parazsával. A susárlók, hazug ajkúak előbb vagy utóbb mindig keservesen megégetik szájukat. Mindig visszahull rájuk, amit másoknak építettek. Soha nem történt még meg, hogyha én valakit valamiben kárhoztattam, ne estem volna bele ugyanabba a hibába. Isten mindig megengedte, hogy megégesse ugyanaz

a tűz az én számat is. Óvakodj tehát a vitézek hegyes nyilaitól, a fenyőfa parazsától. Szóljon ajkad hazugságot, legyen csalárd a beszéded, de egyszer megégeti a tűz, benne leszel a tűzben, amit magad gyújtottál, és nem lesz belőle szabadulás.

Az igazak Mesék és Kédár között lakoznak. Hamis és kétnyelvű emberek között élnek. Nem igaz, amit mondanak barátaid, nem igaz, amivel a világ traktál téged. A hazugság meg akar csalni téged, még ha olyan próféciákat vagy olyan óvatos figyelmeztetéseket juttat el hozzád, amilyent Nehémiásnak eljuttattak: gyere, mi a megtartatásod felől akarunk tárgyalni, életveszedelemben forogsz, beszélni akarunk veled. A hamis kegyesség kétértelmű vallásosság, azt mondja, mi egészségesebb keresztyén életformát akarunk adni néked, megtaláltuk a helyes utat, meg akarunk téged menteni a túlzásoktól. Hazugságokat mondanak az Úrról, elferdítik Isten igéjét, és hamis próféciákkal jönnek hozzád. Mint Ezékiel mondja, a nép felépíti a hamis vallásosság falait, a papok pedig bemázolják. Helyeselik a látást hízelgésből, egy marék árpáért, ahelyett hogy, visszatartanának az úton, amelyen romlásodba futsz. Kédár és Mesek sátrai között lakozol, akik el akarnak vonni Isten igaz ismeretétől. Leányaik életében is ott van az ördög hazug rivaldafénye. Színesre vannak festve Kédár sátrai, hűségesnek mutatja magát Mesék fejedelme, de arról nem beszél, hogy kárhozatba dönt.

Lelked a békesség gyűlölőivel lakozik. Ők gyűlölik Isten békességét, szívük nem kíván megbékélni Istennel, sőt ingerli őket az igaz békessége. A világ számára kibírhatatlan a hívő ember élete. Ha életed igazán hívő élet, akkor kibírhatatlan másoknak. Egy olyan hívő élet, amelyik olyanra van befestve, mint az övé, kibírható.

A gonoszt ingerli az igazak békessége. Ha nem viadalra készek körülötted a világ fiai, ha befogadnak, akkor nincs igazi békességed. Igazi keresztyén a világ részéről elismert nem lesz soha. Hogyha magad vagy a békesség, akkor ők viadalra készek, mert békességed ingerii őket. Úgy van ez, mint Noé esetében. Amíg ő építette a bárkát, a fejszecsapások ítélet jelentettek a világ számára. Nem kell semmi más, csak te ne menj azon az úton, amelyiken ők mennek, hidd el, hogy a kis festék, amit lemosol az arcodról, mellbevágó bizonyságtétel lesz a világ számára. Amikor táskádban Bibliát talál ponyvaregény helyett, az igazi tükröt találja a rúzsos doboz helyett, akkor megdöbben, megérti, hogy tényleg történt veled valami. De addig, amíg rejtve vagy, nem vagy magad a békesség. Az a csodálatos, hogy éppen ezáltal nem lesz kirívó a magatartásod. Nem lesz benne semmi ingerlés a világ felé. Mikor magad leszel a békesség, aki azt mondod, hogy nekem e világgal semmi osztóperem nincs, csak egyvalakinek akarok tetszeni, az Úr Jézus Krisztusnak, akkor egyszerre ellened támadnak, megvadulnak. Állítom, hogy minél inkább visszatér valaki a maga békességébe, a maga szombatjába, ha munkahelyén minél kevésbé

vitatkozik, minél kevésbé keresi a maga igazát, minél inkább engedélyt ad versengőknek, annál keményebben és vadabbul állanak ellene az emberek. Magam vagyok a békesség, de amint megszólalok, ők viadalra készek.

Hol van a segítség, hol a megtartás? „Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az Zsolt eget és a földet." Hagyjuk el itt a többes számot és mondjuk, hogy az én segítségem a hegyen van. Lótnak azt mondta Isten, mikor Sodomából kimentette, hogy a hegyre menekülj, Noé bárkája a hegytetőn állott, de van ennél magasabb, csodálatosabb, dicsőségesebb hegye, a Golgota. Onnét jön az én segítségem. Ha magad vagy a békesség, akkor onnan jön a te segítséged, a Golgotáról. Ez a megoldás az élet eseményei között. Egy kis leánykától kaptam levelet. Azt kérdezi tőlem: miért felelek én négyesre, mikor kettesre szeretnék, miért van, hogy imádkozom édesanyámért, de ő mégis beteg? Mit mondhatnék neki mást, minthogy a keresztre nézz. Életed eseményei a kereszten oldódnak fel. Oda nézz a keresztre! Ne ezeket az apró miérteket szemléld, ne azt nézd, milyen gyűlölködők körülötted az emberek. Bántanak, csúfolódnak, csalárd ajkúak és szívűek. Ne nézd a magad szívének nyomorúságát, ne nézd bűneid, mert azok a mélybe húznak. Ha a hullámokat nézed, megszédülsz, ha a mélységbe nézel, magával ránt, a hegyre nézz, a keresztre, a Golgotára. Ne nézd azt, hogy mit kell odahagynod, milyen nehézségek jönnek, milyen következményei lesznek annak, hogy magad vagy a békesség, hanem a keresztre nézz, és akkor felcsendül ajkadon az ének. „Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem." Onnét jő a te segítséged a keresztről, a Golgotáról. Ne innét a világból keress megtartást, hanem onnét a golgotái keresztről.

Aki a keresztre néz, annak segítsége az Úrtól van és útja egyenes. Nem tántorog. Lépteid mindig akkor tántorognak, amikor nem Jézusra nézel. Akkor alkudozol. Gondolkodsz rajta, hogy adj vagy ne, vállalj vagy ne, tedd vagy ne. Ilyenkor a következményekkel számolsz, aki azonban a keresztre néz, nem látja, hogy tűzbe lép, nem látja a szakadékot a lábai alatt, nem lát semmi mást, csak Jézust. Amíg Péter Jézust nézte, nem látta a hullámokat, de amint odatekintett, süllyedni kezdett. Emeld fel tekintetedet a Golgotára, nézd a szenvedőt, a töviskoronás főt. Nem reszket majd a kezed, amikor a legdrágábbakat kell az oltárra tenned. Tétován tántorgó élet, egy nagy elhatározással lépj át az ajtón és szólj így: nem bánom, történjék bármi, megyek, mert nem tehetek másként. Egy nagy elszánással szakítsd el még azt a kötelet, ami odaköt a világ partjaihoz. Nagy merészséggel ragadj bele az evezőbe és indulj határozottan a cél felé. Ne toporogj egy helyben, ki tudja, mióta. Siess, mert megszokod a küszöbön ülést. Életed végéig küszöbön ülő anyóka leszel. Bízd rá magad a kitárt karra, dobd oda magad a Megváltó Urad kitárt karjaiba, megrepedt szívére. Egy édesapától megkérdezte kisgyermeke,

hogy mi a hit. Az apa feltette őt a szekrény tetejére, majd kitárta karjait és azt mondta: látod, most dobd ide magad a karjaimba. A gyermek nem mert. Erre azt mondta az apa, ez nem hit. Nézd, erősek az én karjaim, dobd ide magad. Tett a gyermek egy lépést, de megint nem mert. Újra biztatta: nézd, az én karjaim megtartanak téged. Egyszer csak a gyermek odaugrott és apja átkarolta. Látod, ez a hit. Mit toporogsz? Ne engedd, hogy ingadozzanak lábaid, tántorog-janak lépteid! Ha Jézusra nézel, akkor csak egyet tehetsz, amit Pál mondott. Szemétnek és kárnak ítélem, ami a hátam mögött van és célegyenest előre űzőbe veszem „Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása" jutalmát. Pál nem tudott mást tenni, nem volt ideje visszanézni arra, amit elhagyott, nem volt ideje alkudozni testtel és vérrel. Csak a töviskoronás főt látta, amely legyőzte őt a damaszkuszi úton. Szegény, tántorgó, részeg szédelgők, akik vissza-visszatérnek, mint a kutya az okádásra, akik lerontanak éltükben dolgokat és újra felépítik, miért ingadoznak lábaitok, nézzetek a keresztre! Láttátok Jézust ingadozni, tántorogni, láttátok alkuba bocsátkozni az ördöggel? Vagy nézd Isten szolgáját, Mózest, amikor előtte voltak az ígéretek, azt mondja róla a Zsidókhoz írt levél, hogy erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant. Nem ingadozott. Látta messziről a Golgotát, a hegyet, amelyiken szenved Isten Fia.

Ellenség fenyegeti a nyájat, azért nem szunnyad a pásztor. Milyen csodálatos, hogy nem szunnyad őrizője. A pásztor ébren van. Farkas jár a kertek alatt. A farkas üvöltése hangzik a falu alól és nem akarja, hogy betörjön a karámba. A bárányok nyugodtak, talán összebújnak, egymást melengetik a hideg éjszakában, a pásztor pedig áll és őrzi a nyájat. Ha jő a farkas, a pásztor botjával találja magát szembe, jaj néki, csontjatörötten menekül onnét. Alszik minden, és ő őrködik a nyáj felett. Lehet, hogy alszol, vagy nem tudod, hogy milyen mélység felett jársz, de a pásztor vigyáz rád. Mint ahogy a kicsi gyerek alszik a pólyában, és lehetséges, hogy égő házból mentik ki anyai karok. Lehet, hogy szédítő mélységek felett viszik át, de éber felette a hűséges szív. A te pásztorod hűséges szíve vigyáz rád. Hát csak jöjjön a farkas, csak járjon szerte az ordító oroszlán és keresse, hogy kit nyeljen el, hadd tomboljon a vihar, nem merülhet el a hajó, ha bent az ég, föld s tenger Mestere pihen. A pásztor ébren van és vigyáz rád. Jézus Krisztus őrzi a te szívedet. Nem angyalok vigyáznak szívedre, a Pásztor maga őrzi a te szívedet. Nem a bojtárokat küldi el Isten, maga jön érted, maga oltalmaz téged, hogy senki ki ne ragadja őket az én kezemből, és az én Atyám kezéből. Az én szívemet Ő tartja kezében, de Ő tartja kezében a te megváltott szívedet is.

„Nem szunnyad el a te őriződ." Kísér, mint az árnyék, amelyik el nem marad. Csodálatos ez: „Az Úr a te árnyékod a te jobb kezed felől." Árnyékod elől nem menekülhetsz, így nem futhatsz el az Úr elől sem. Hova futnál? Egy fiatalember keresett fel, azt mondta, hogy ő úgy látja, csak a mi szavunkra hitte el, hogy Isten

gyermeke. Azt mondtam neki, menj, tedd le a Bibliádat, hagyd itt a közösséget, menj a magad útján. Ha a mi szavunkra hitted el, akkor majd elfelejted, ha az Úr szavára hitted el, nem fogod elfelejteni soha. Ezt mondom neked is: eredj a magad útjára. Hagyd itt azokat, akikkel most együtt ülsz az ige mellett, hagyd el azokat, akiket szeretsz, menj el. Csak egyet el ne felejts, az Úr a te árnyékod és nem marad el tőled. Majd egyszer talán, mint Jákob, ott leszel mindenkitől elhagyatottan, és feléd hajlik Isten szerelme, te pedig felriadsz, hogy az Úr Isten van itt. Eredj, lehet, hogy olyan útra indulsz, mint Bálám, és ütöd a szamarat, de egyszer csak ott áll előtted az Úr angyala, az Úr a te árnyékod. Menj a bűn útján, de egyszer megdöbbentően rémlik fel előtted a véres Golgota. Az Úr elkísér téged, hogy amikor majd összeesel, amikor majd kacag feléd a démonok hada és vinni akar a mélységek felé, akkor kitárt karjai felfogják és azt mondja: ez mégis az enyém, mert vérem adtam érte. Menj, hagyd ott őt, fordulj el tőle, Ő árnyékként követ téged. Szívét nem szakaszthatod le többé szívedről. Krisztus szerelmének lángját nem lehet lehűteni. Krisztus szívén a sebeket nem lehet eltüntetni, a töviskorona ütötte nyomokat nem lehet elsimítani. Azok a sebek ott maradnak kezein és lábain. „Az Úr a te árnyékod a te jobb kezed felől. Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold." Lehetnek éjszakai félelmek, és jöhetnek olyan természetfeletti erők, mint a napsugár és hold fénye. A napsugár sziklát repeszthet, életet csalhat ki a mélységből, a holdnak a fényére megmozdulnak a tenger hullámai, apály és dagály támad, irtózatos erőket képviselnek, de nem ártanak néked, mert az Úr a te árnyékod. Árnyékként betakar a Golgota.

Ami mindennél drágább, megőrzi a te lelkedet. Megőrzi az életedet minden gonosztól. Hogyha a saját szívembe nézek, saját kísérthető voltom szemlélem, akkor kétségbe kellene esnem, mert arra kellene gondolnom újra és újra, hogy egyszer irtózatos módon elesem. Egyszer majd a legnagyobb magasságból ránt le engem a bűn a legszörnyűbb mélységbe. De megáll Isten kijelentése, hogy megőriz a gonosztól. Nem adja a fenevadnak az Ő gerlicéje lelkét. Nem adja át az őt üldözőnek az én lelkemet. Nem lezárt fiolában őrzi az Úr a mi lelkünket, hanem ki és bejár és legelőt talál. Nem úgy őrzi meg, hogy elzárja a világtól, hanem úgy, ahogy az Úr Jézus Krisztus mondotta: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy jn 17,15 őrizd meg őket a gonosztól." Más szóval, neked ott kell keresztyénnek lenned, ahol vagy. Ott kell nyilvánvalóvá lennie Krisztus erejének benned, ahová Isten állított, azon a helyen kell megmutatkoznia, hogy az Úr a te árnyékod jobb kezed felől. Az Úr ott őriz téged, ahol vagy. Az Úr a világban akarja győzelmessé tenni az ő népét. Azt akarja, hogy az ellenség között, a susárló ajkak között, a világ hazugjai és tisztátalan ajkai közepette is megtisztult ajkú és győzelmes népe ragyogjon a világban. „Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet mostantól fogva mindörökké!" Ez a mostan az, amikor határozottan átlépsz a kapun. Ha te most úgy szólsz, hogy én többé nem alkudozom testtel és vérrel, én

többé nem mérlegelek, és nem törődöm vele, hogy mit szólnak hozzá barátaim és a világ, egész szívemet oda adom neked, Uram, és fenntartás nélkül kérdezem, mit akarsz, hogy cselekedjem, akkor mostantól fogva mindörökké megőriz. Mondode most, hogy kezedbe teszem reszkető kezem? Szólj így: Uram, a tenyereden ütött sebeket hadd takarja be az én kezem, amit ráteszek. Ha így szólsz, akkor megőriz, megőrzi a te ki és bejárásodat, ellenséges, gyűlölködő emberek között, a farkasüvöltés közepette mostantól fogva mindörökké.

Mindenkor velünk az Isten

123-125. zsoltár

Isten gyermekei szétszórtan vannak e világon, úgy bocsáttattak ki, mint bárányok a farkasok közé. Legnagyobb ellenségük, üdvösségük kétségbevonói mindenkor a gazdagok és kevélyek. Magasan hordják fejüket, nem ismerik fel bűneik nyomorúságát, lelkük kétségbeejtő állapotát, éppen ezért nem keresnek vigasztalást és megtartatást a keresztben. Isten népének sokkal több nyomorúságot okoznak ezek az emberek, mint az evangélium nyilvánvaló ellenségei.

A lelki szükség idején, a szorongattatások és kísértések napjaiban Isten gyermekei nézzenek az Úrra. „Hozzád emelem szemeimet, óh te egekben lakozó." A megpróbáltatások akkor látszanak elhordozhatatlannak, mikor az ember szemeit leveszi az égben lakozóról. Amint odatekint, így szól: az egekben lakozó mindezt neveti. Nem veszi, mert nem is veheti komolyan a földön az emberek csúfondárosságát. Ha tekintetünk az egekben lakozón van, akkor parányinak, nevetségesnek tetszenek azok a megpróbáltatások, amik bennünket körülvesznek. Hogyha a körülményeket, az eseményeket, bajokat az örökkévalóság távlatában szemléljük, akkor úgy tudunk szólni, mint Pál, hogy a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk örök dicsőséget szerez nekünk. A baj akkor következik be, amikor szűk látókörűen csak a mát nézzük és elfeledkezünk róla, hogy ez a ma, amelyben most élünk, akármilyen terhes, csak egy parányi meg se határozható része az örökkévaló távolságoknak, mely az egekben lakozók között fennáll. Ha örökkévalóságának távlatában, és gazdagságának szélességében nézzük életünket, hamar nyilvánvalóvá válik, hogy milyen nevetséges, milyen kicsi, mennyire nem érdemes foglalkozni azokkal a bajokkal, melyek ránk szakadtak, hiszen az örökkévaló élet gazdagsága a miénk. De annak is tudatára jutunk akkor, ha

tekintetünket az egekben lakozóra emeljük, hogy ennek a földi életnek a hordozója, megtartója, irányítója az egekben lakozó, örökkévaló Isten. Nem maguktól történnek az események, nem maguktól indulnak a rögöcskék, a baktériumok, hanem valakinek a keze irányítja az eseményeket, kicsiket és nagyokat egyaránt. Éppen ezért, ha az egekben lakozó a mennyei Atyám a Jézus Krisztusban, tudom, hogy mindent javamra tesz, ezért nincs okom a nyugtalanságra.

Aki az egekben lakozóra tekint, az úgy tekint rá, mint a szolgák szemei az ő uruknak a kezére, mint a szolgálólány szemei az asszonya szemére. Néznek szemeink az Úrra, hogy csodáljuk, és imádjuk az ő munkáját. Nézz csak az egekben lakozóra, nézd csak Isten dicsőséges munkáját, ahogy alkotta, fenntartja, igazgatja ezt a csodálatos világot. Nézz az Úr kezére, ahogy munkálkodott eddig életedben. Mindenütt megmutatkoznak kezeinek munkái. Megmutatta szeretetét, az Ő hatalmának boltozatán, dicsőségének teljességében. Nézz az egekben lakozóra, ahogy odaadta a bűn marcangoló kezébe szerelmes Fiát, az Úr Jézus Krisztust, azért, hogy téged megmentsen a kárhozattól és megoldozza bűneid bilincseit. Az egekben lakozó munkáját nézd, ahogy dolgozik, ahogy szenved érted, mindenütt, minden helyen ott van kezének munkája, és mindez azért, hogy megmentsen téged a kárhozattól. Aki egyszer elkezdi szemlélni az egekben lakozót, az csodálva, imádva tekint kezének munkájára.

Aki az Úr kezére úgy tekint, mint a szolgák tekintenek uruk kezére, mit tehetne mást, mint úgy szól: mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Engedelemmel és alázattal hajlik oda a szíve az Úr orcája elé. Az engedetlenség azok életében történhet, akik nem néznek az Úr kezére. Ha egyszer az Úr kezére néztél, azokra a kezekre, amelyek általszegeztettek érted, akkor nem tehetsz mást, minthogy azt mondod: megyek, ahova küldesz engem. Aki egyszer őreá tekint, nem mondhat mást, minthogy iránta való hálából éltemet neki szentelem.

Aki az ő urának kezére néz, az látja, hogy áldást oszt. Megfigyeltem a kicsi gyermeket, szeretne kimenni, de nem éri fel a kilincset, de mondja, hogy kimegyek, kimegyek. Aztán nézi az édesanyja kezét, mikor nyúl már, hogy megfogja az ajtókilincset, hogy kimehessen. Szemeid nézzenek az Úr kezére, hogy mikor ad áldást és életet, mikor nyitja meg reménységed ajtaját, mikor tárul fel a kapu, amelyen kiléphetek a bilincseimből, a mélységből és szakadékból, amelybe belekerült életem. Mikor nyitod meg ajtómat, mikor emelsz ki kísértéseim pergő-tüzéből, mikor szabadítasz meg a habzó vizekből, amely körülöttem zúg, és szinte elnyeléssel fenyeget?

Szemeid nézzenek csak az Úrra! Nézd az Ő kezét, ahogy cselekszik érted, és

hajtsd meg alázattal fejedet azelőtt a kéz előtt. Nézd, mikor emeli fel kezét, hogy indulhass. Egy gyermekkori élmény jut eszembe, volt egy kutyánk, amelyiket arra használtuk, hogy a vetésekre szétszéledt tyúkokat hajtsa el. Amikor kinyitottam a kerítésajtót és csettintettem neki, már jött is utánam, csupa szem és fül volt. És ha felemeltem a kezemet, hogy arra menj, akkor vágtatott mindenen keresztül abba az irányba, amit mutattam neki. Abban a kutyában több értelem volt, mint sokszor bennünk. Az Úrnak hányszor kell felemelnie kezét, hogy indulj már, és hányszor kell intőleg felemelnie kezét, hogy állj, ne menj tovább, és még mindig tovább mész, vagy még mindig nem indulsz. Hányszor nekifutsz a felemelt karoknak, és ha nem volnának olyan szilárdak, kitörnél belőlük. Hányszor kell kiragadnia a romlásból, mert ha ki nem rántana, belefutnál a veszedelembe és pusztulásba. Hányszor kell úgy tennie veled, mint ahogy Lóttal tettek az angyalok Sodomában, akinek hiába intett Isten, hogy hagyja el Sodomát, erőszakkal és hatalommal kellett őt kivinni onnét. Hányszor nem nézel Isten karjaira, hanem neki kell erőszakkal a te életedbe belenyúlnia.

Jóllehet a mi szemeink nem látják, de a legnagyobb szükségben is velünk van az Úr. A vizek körülvesznek, de nem nyelnek be, nem csapnak át felettünk. A világnak és bűnnek nem adatott hatalom Isten gyermekei felett. Lehetséges, hogy a vizek egészen körülvesznek, és tajtékoznak, és úgy érzed, hogy a következő pillanatban mindennek vége, a kétségbeesés sikolya szakad fel szívedből, mint a tanítványok szívéből, akik a megvadult habok között hánykolódtak, és megtapasztalod majd, hogy hited csak takaró volt kételyeid felett, szíved mélyén ott maradt a hitetlenség. Nem tartottad elég megbízhatónak a karjait, mégsem csapnak át a vizek feletted, nem merülhet el a hajó, ha benn az ég, föld, tenger Mestere pihen. Nem arról van szó, hogy kísértések nem lesznek, hogy hullámok nem csapnak egészen a hajó pereméig, nem csapnak át a hullámok fejed felett. Ha nem az Úr volna segítséged, akkor átcsapnának, aminthogy átcsapnak mindeneken, akiknek nem az Úr a segítségük, akik a maguk vallásos cselekedeteiben reménykednek, jócselekedeteikre támaszkodnak. Eljön az árvíz, fújnak a szelek, beleütköznek abba a házba és nagy lesz annak a romlása. De akinek az Úr a segítsége az mozdíthatatlanul és szilárdan áll.

El ne felejtsd, hogy a bűnnek nincs hatalma Isten hívő gyermekei felett. Megkínozhatja, megalázhatja, de birtokba nem veheti. A bűnnel szemben folytatott harcban Isten gyermeke mindig így kiált diadalmasan: ne örülj, én ellenségem, elestem ugyan, de felkelek. Minden kudarcból, minden botlásból és bukásból, hogyha hétszer elesik is az igaz, felkel. Ne is hagyd elhitetni magadat az ördöggel, hogy elestél és már mindennek vége. Hogy most már nincs többé feltámadás. Állj csak talpra, és fuss tovább. Nincs a bűnnek hatalma feletted.

A madarász tőrébe belekerülhet a hívő ember, de a madarász kezébe soha többé. Csalétek által megejtheti a lelket az ördög, de hogy az ördög kezébe még egyszer visszakerüljön, arra nincs hatalma. Az ördög rostájába belekerülhet, de az ördög markába nem. Meggyötörheti, rémítheti és félelmeket támaszthat szívedben, de hogy még egyszer az ördög tulajdona légy, arra nincs lehetőség. Irtózatos dolog lenne egy ember számára, aki az Úré volt valaha, ha még egyszer visszakerülhetne az ördög hatalmába. Leeshet valaki a mennyországból a pokolba? Kieshet valaki Krisztus véresre sebzett kezéből az emberi élet nyomorúságába és a kárhoztatás mélységébe? Olyan nincs. Az ördög megcsalhat, kételyeket támaszthat szívedben, de hogy Isten szeret téged, ezt nem homályosíthatja el örökre. Egyszer újra előtör és dicsőségesen áll előtted a Golgota, megint ott van tekinteted az egekben lakozón, nincs hatalma tovább az ördögnek feletted. Egyszer szétszakad a húr, elpattan a burok és te repülsz, mint a szabad madár, és te csodálkozol, hogyan lehettél rab, amikor szabad vagy, hogyan lehettél megkötözött, amikor Isten megoldozott.

Az ördög tőre képtelen Isten fiait fogva tartani. A hitetleneket, a világ fiait, a csak maguk kegyességében reménykedőket, akik nem látják az egekben lakozót, azokat fogva tartja. Azok benne maradnak hálójában. Azok elhiszik, hogy nincs belőle szabadulás. Tudatlanul, balgatagon, mint a juhok, a megölésre szánt oktalan állatok, vitetnek az ördög által, és nem tudják, hogy mi történik velük. Isten gyermeke azonban tudja, hogy az ördög tőrei szét vannak szakítva, nincsenek már fogai, nincsen halál és nincs a pokolnak diadalma, Isten gyermekét nem őrzi többé az erős fegyveres, mert tudja jól, hogy elvette az Úr Jézus tőle minden fegyverét. Az ördögnek nem vagy kiszolgáltatott rabszolgája, veled szemben nincsenek ütőkártyái. Töltetlen középkori fegyvereivel hiába fenyegetőzik, tudom, hogy a kereszten kitöltetett méregpohara, jól tudom, hogy csak sziszegni tud, de marni nem képes az én szívemen, mert Jézus Krisztus legyőzte. Ha te Isten gyermeke vagy, akkor diadalmasan kiáltasz, hogy nincs ereje az ördög tőrének. Újra és újra megcsalhat, beleakadhat lábam a tőrbe, de olyan csak, mint egy elszakadt kötél, amelyiknek nincsen már hurokja, hogy lába belebogozódjék, nincs már ereje, hogy megfojtson engem, mert Jézus Krisztus szétszaggatta.

Nincs hatalma az ördögnek az ő tőre által fogságban tartani Isten fiait, mert az ő segítségük az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet. Hogy tartatnánk fogva az ördög tőre által, amikor szemeink az Úrra néznek, az Úr kezére, aki teremtette az eget és a földet. Hiszen erősebb volna akkor az ördög, mint az Isten, diadalmasabb volna a sötétség, mint a világosság. Lehetséges sötétséggel meghomályosítani a világosságot? Aki kételkedik, próbálja meg, és hordja a megvilágosított szobába zsákkal a sötétséget. Ha akad ilyen, akkor azt is elhiszem, hogy az ördög a sötétséggel megfoghatja a megvilágosított lelkeket. Soha. „Nincs

ereje már, reá ítélet vár, az ige porba dönti." Csak hadd zúgjon, hadd jöjjenek a démoni erők, hadd sziszegjenek a démonok nyilai, hadd hulljanak ki mind, akik nem oda valók, de az Úr népe diadalmasan halad előre, mert nincs fölötte hatalma. Vinnyogva és szűkölve menekül a pokol Isten gyermekei elől. Megvilágosított szívedben nem lehet még egyszer sötétség, mert „a mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet."

Akinek szemei így tekintenek az Úrra a kísértések, a tajtékozó hullámok, megveszett habok közepette, azok olyanok, mint a Sión hegye, mely örökre megáll. Gondolj arra, milyen erőteljes kifejezés ez, hogy meg nem inog. Amikor kerítést épít az ember, és leállítja az oszlopot, amikor már kellőképpen be van döngölve, meg szokták nézni, nem inog-e? A jól leállított oszlop meg sem rendül. Aki Jézus Krisztusban így áll, aki az Úr kezére néz, nem inog. Nem arról van szó, hogy nincsenek szorongások a szívében, hanem arról, hogy nem fél. Rabaut Páltól, egy francia hugenotta prédikátortól kérdezték meg: Mondja, Rabaut úr, ön sohasem félt azok között az életveszedelmek között, amiken átment? Azt felelte: dehogy nem, nagyon sokszor féltem. Mégis, noha tudta, hogy vérdíj van a fejére kitűzve, elment meglátogatni a börtönbe zárt foglyokat. Beszökött hozzájuk. Nem arról van szó tehát, hogy hívő embernek nem dobog a torkában a szíve, hogy nem szorongva teszi meg a lépéseket, mert ahhoz lelki vakság kell, hogy valaki ne féljen. Éppen az fél, aki tudatában van a veszélynek, kísértéseknek, melyek körülötte vannak, de nem ingadozik. Ez a nagyobb dolog, mert abban, hogy az ökör belemegy az ágyútűzbe, nincs semmi hősiesség, miután nincs tudatában annak, hogy mi következik. De ha az ember belemegy az ágyútűzbe, ahhoz bátorság kell, mert ő tudja, hogy az ágyútűz elsodorhatja. Hogy a hitetlen, Isten nélkül élő ember a kísértések viharai között táncolva megy a pokol felé, ebben nincs hősiesség. Butaság ez, és korlátoltság, lelki sötétség. De tudni azt, hogy démonoktól megszállott világban élünk, tudni, hogy a tenger megvadult hullámai vehetnek körül, tudni, hogy az ördög el akar veszíteni és mégis vinni a szívemet magammal, és hordozni ezt a testet, és vállalni olyan kockázatot, amilyent hívő ember vállal, azt jelenti, hogy nem inog, hanem gondolkodás és kételkedés nélkül megy előre azon az úton, amelyiket Isten megmutatott neki.

Van ugyanis a hívő embernek egy nagy bizonyossága, hogy nem csak a vizek vesznek körül, körülveszik Jeruzsálemet a hegyek is. A hegyek Isten hűségének bizonyságai. Ez a nagy bizonyosság hord engem, körülvesznek Isten ölelő karja, és a megvadult hullámok azon kívül vannak. Ne nézz a megvadult hullámokra, hanem nézz Isten kezére, amelyik téged körülölel. „Jeruzsálemet hegyek veszik körül." Isten népét gondviselő karjai veszi körül. Körülveszi a golgotái kereszt, és mindaz, ami ott végbement. Kísértései közepette az Isten forró szerelmén kell keresztüljutnia, és jaj annak, aki ezt a szerelmet bántja. Aki titeket bánt, az Ő

szeme fényét bántja. „Én tűzfalként veszem körül Jeruzsálemet." Aki Isten gyermekére emel kezet, az tűzbe nyúl, forró lángba teszi bele kezét. Rettenetes az Ő haragja, és hát milyen az Isten, amikor az övéihez nyúl valaki. Ami kínt ember értelme fel sem foghat, olyan kínt készített az ördögnek és az Ő angyalainak, mert bántották, bántják Isten gyermekeit.

Életünk a Golgotával van körülzárva, azzal, ami a golgotái kereszten végbement. Elhiszed, hogy Isten odaad téged kísértéseid rettentő árjának, amikor meghalt érted? Elképzelhető, hogy Isten átad téged a démonok martalékául, amikor vérzett érted a kereszten? Feltételezhető, hogy azok a kezek, amelyek egyszer átszegeztettek érted, elengedjenek, hogy még egyszer általszegeztessenek? Nem. Isten inkább megtart téged, minthogy még egyszer elszenvedje érted a kínt, inkább megőriz és megoltalmaz téged, körülvesz a Golgotával, az Ő szerelmével. Mire valók hát a nyomorúságok Isten gyermekei életében? „Mert nem pihen meg a gonoszság pálcája az igazak részén, hogy rosszra ne nyújtsák ki kezeiket az igazak." A mi megszenteltetésünkhöz, megtartatásunkhoz hozzátartozik a gonoszság pálcája. Mi is lenne velünk, ha úgy menne életünk, mint a karikacsapás? Hogy lenne nyilvánvalóvá, hogy milyen kételyek vannak szívünkben? Bizony nem pihen meg a gonoszság pálcája az igazak részén, mégpedig azért, hogy a gonoszság pálcája nyomán kicsorduljon mindaz, ami az emberi szívben van. Végigvág rajtad, hadd lássa meg sértődékeny éned, amikor felcsattansz, hogy velem így bánnak. Azért csattan végig a gonoszság pálcája, hogy nyilvánvalóvá legyen, mennyire nem az vagy, akinek látszol.

Ne kárhoztasd te azt a kemény vagy kevély szívű hivataltársadat, akit Isten melléd rendelt javadra, ne kárhoztasd édesanyádat, aki gátolni akar téged Isten útján való előrehaladásodban, ne kárhoztasd a körülményeket, amelyek jönnek és kínos, keserves próbára tesznek téged. Adj hálát érte! Ó, ha a szőlővessző beszélni tudna, akkor kárhoztatná a metszőollót, milyen kegyetlenül bele tud vágni a húsába. De amelyik termővessző, azt megmetszi, megtisztogatja, hogy több gyümölcsöt teremjen. A gonoszság pálcája végigvág rajtad, hogy nyilvávalóvá legyen, ecet van benned vagy méz, mert ha ecet, akkor az ütés nyomán ecet csordul ki, ha méz, akkor az ütés nyomán méz csordul ki. „Nem pihen a gonoszság pálcája." Az az Isten kegyelmének legnyilvánvalóbb jele, hogy végigsújt rajtad. Amikor elkezdesz világi módra élni, akkor Isten rásújt a kezedre, és visszahúzod, hogy valóban, ezt nekem nem szabad. Nem nyújthatom ki kezemet ebbe az irányba.

A szív szerint igazak számára mindez jó. A kettős szívűek, akik nem a szívük szerint igazak, elvesznek ezek között a megpróbáltatások között. Azok szájából zúgolódás fakad, megkeserednek. Elszakadnak az Úrtól. Az igazak azonban odahajtják magukat az Úr kezéhez. Mert úgy néznek rá a kézre, mint a

szolgálólány az ő asszonyának a kezére. Egy igazi szolgálólány, amikor az asszonya rásújt, alázattal azt mondja, köszönöm, megérdemeltem, szolgálólány vagyok. Aki igazán az Úr szolgálóleánya, az odahajtja magát és azt mondja: te tudod, Uram, bizony igazak és igazságosak a te ítéleteid. Próbáld csak meg a kísértéseket, megaláztatásokat, nehéz életsorsot, gyötrő terheket ezzel az indulattal hordozni, hogy igazak, Uram és igazságosak a te ítéleteid. Hát nem méltán cselekszik úgy veled Isten, ahogy cselekszik? Azt képzeled, hogy nincs szükséged azokra a terhekre, melyeket rád rakott az Úr? Azt hiszed, hogy az illatos kőmenyből kiszállna az ő illata, ha próbára nem tennék? Azt gondolod, hogy a rózsalevél kiadná illatát, ha nyomást nem adnának rá? Keresztyénséged jó illata szétterjedne a házban, ha el nem törnék az alabástrom szelencét? Hát csak hadd törjön a szíved, hadd sújtsa a pálca, hadd legyen kemény a kéz, mi, mint akik az üdvösség részesei, mint akiket Isten az üdvösségre nevel, hogy hasonlatosak legyenek az Ő szerelmes Fia ábrázatához, tudjuk, hogy a kemény kéz mögött megszakadt isteni szív van.

Sóvárgás a mennyei Jeruzsálem dicsősége után

131-132. zsoltár

Nem az élménykeresztyénségben, hanem a csendességben van az igazi erő. Őrizze meg Isten lelkünket és lábainkat attól a tévedéstől, hogy keresztyénségünk akkor erőteljes, győzedelmes, az Úrral való közösségünk akkor igazi és valóságos, ha egyik élmény a másikat éri a keresztyén életünkben. Könnyen esünk abba a tévedésbe, hogy azt tekintjük a keresztyénség leggyőzedelmesebb és legerőteljesebb idejének, amikor csodálatos kijelentések egymás után következtek, a meghallgatott imádságok egymást érik. Valaki azt mondotta, majd akkor dől el, hogy mennyi erőd van a Krisztusban, amikor a sarokba állít, mint egy használaton kívül helyezett seprűt. Akkor válik el, hogy igazán Isten gyermeke vagy-e, amikor az Úr félre tesz és semmi drága élmény, semmi drága megtapasztalás, lelkesítő cselekedet, kijelentés vagy csoda nem követi életedet. Úgy állasz, ahogy a zsoltáríró ezen a helyen írja, hogy nem jártam erőmet haladó csodadolgok után, sőt, lecsendesítém és elnémítám lelkemet. Ebben van az igazi erő, a láthatatlan, elrejtett élet csodálatos ereje. Ne fuss, én szívem, nagy dolgok után, ne akarj naggyá lenni, mert a magasra nőtt fába belekapaszkodnak a viharok és könnyen összetörik. Légy csak csendes, meghúzódó, szerény, egyszerű élet. Sokkal nagyobb erő kell egy tizenötös villanyégő izzásban tartásához néhány percig, mint egy hatalmas villámcsapáshoz. Sokan azt gondolják, hogy ha nagy villámokat vet életük, erősek és hatalmasak, holott a csendes, szelíd lélek romolhatatlansága az, ami az igazi erő bizonyossága és bizonyságtétele. Megállni

csendben, elrejtetten olyan helyen, ahol a munkának semmi lelkesítő hatása nincsen, ahová semmi dicséret el nem jut, ahol semmi vállveregetésben és dicséretben nincsen részed.

Aki ezt a csendességet megtalálta, az ismeri fel a keresztyén élet legértékesebb kincseit. A zajos életben, a forgatagban nem talál elég csendességet az ember, hogy messze lásson, felismerje az igazi értékeket. A zsoltárírónak is csendben kellett lennie. A következő zsoltár tanúbizonysága szerint minden valószínűség arra mutat, hogy a babilóniai fogság nagyon sok csendességet nyújtó magányában, szinte tétlenségre kárhoztató körülményei között kellett élnie ahhoz, hogy felismerje az igazi értékeket. Ahhoz, hogy valaki igazán belelásson a mennybe és meglássa az eljövendő dicsőség gazdagságát, félre kell vonulnia, lelki csendességet kell keresnie. A zajló életben mindig csak az van szemeink előtt, ami éppen előttünk fut. Hogy messzebb lássunk és tudjunk feltekinteni, széjjelnézni, csendességre van szükség. Van-e elég csendességed? Ha nincs, akkor csak a saját szemeid elé, az orrodig látsz. Kudarcodat látod és nyugtalanság van a szívedben. Csak azt látod, hogy nem sikerül csodákat imádkozni életedbe, pillanatnyi csalódások és sikerek csüggesztenek vagy biztatnak. Holott az események, sikerek, amelyek bennünket körülvesznek, csak parányi lökések előre, Isten pedig egy távolabbi csodálatos vonzást és vonzó erőt adott a hívő ember számára. Ezt a távoli, messzi erőt kell szívednek megragadnia, és ehhez csendességbe kell vonulnod.

Akinek szemei messze látnak, az a földön soha sem találja meg nyugalmát. Az *igazán* hívő élet, akármilyen kiegyensúlyozott, örvendező, gyümölcstermő, gazdag élet legyen is, nem fenekük meg a földön. A következő versekben így szól az ige: „Nem megyek be sátoros házamba, nem hágok fel háló nyoszolyámra, nem bocsátók álmot szemeimre és pilláimra szendert."

Van-e neked elég csendességed ahhoz, hogy meglásd, nem ez az élet, hogy meglásd, nem ezekben van az ember gazdagsága? Lehetnek életek, akik csodavilágban élnek, tapasztalják Isten gondviselő szeretetét. Csoda, hogy van cipőd, van ruhád, van otthonod, de ha ez téged kielégít, akkor messze vagy még a valóságtól. Ha neked ez az Isten országa, ha ez Krisztus evangéliuma s ha ez hiányzik, úgy érzed, elvesztetted Isten szeretetét és az evangéliummal való közösségedet, akkor még nem ismerted meg igazán, mi az evangélium. Az evangélium ennél több. Az evangélium az, hogy nem nyugszom meg addig, amíg helyet nem találok az Úrnak. Az evangélium a messzelátás, hogy ez a föld nem békéltet meg engem, soha nem ad szívemnek igazi nyugalmat, örömet. Fiatalok, vajon nem pusztán földi életre akartok berendezkedni? Nem az van-e előttetek, hogy ha egyszer majd elkészül a kis otthonom, amelyet berendezhetek magamnak, lesz egy sarok, amelyet magaménak

mondhatok, nem kívánok mást. De hol vagy akkor Jézustól, akinek nem volt hová lehajtania fejét? Itt van a mi keresztyénségünk rákfenéje, hogy otthont várunk a világtól, lakhelyet, békesség hajlékát, nyugvó párnát, azt várjuk, hogy ne háborgasson, ne zaklasson. Nincs elég csendességünk messzire látni, túlnézni azon, ami szemeink előtt van.

A zsoltáríró azt mondja, nem bocsátók álmot szemeidre. Milyen nyugodtan alszol, milyen nyugodtan szenderegsz?

Békességgel tölt el, hogy hajlékod van, hogy lelki hajlékot találtál Isten gyermekeinek a közösségében? Megbékéltet, hogy szíved megpihen a kősziklán? De mi van a többiekkel, akik ott vergődnek a habok között? Hívő szív, ébredj fel, amíg nyugodtan pihensz, mások elvesznek. Mit mondanál te egy emberre, akit elküldték vizet keresni, és ha talált, leülne a forrásnál, a többieket pedig hagyná szomján veszni? Szívek vannak melletted, akik még nem ismerik az Urat, életek, akik még nem találták meg Jézus Krisztust. Hány emberrel találkozol nap mint nap, akitől nem kérdezed meg, szomjas-e? Nem vagy éhes? Van békességed? Van lelki hajlékod? Ma kitől kérdezted meg, mi van a bűneivel? Kivel beszélgettél lelki üdvösségéről? Ma kit vezettél oda az Úr világosságára? Hogy mehetnél nyugodtan aludni, amikor a többiek halálhörgése hangzik körülötted?

Vannak nyárspolgárok, akik élvezik az élet kényelmét. Akik azonban prófétai nyugtalanságot hordoznak szívükben, azokat az eljövendő Isten országa szorongatja. Isten országának nincs szüksége nyárspolgárokra. Vannak ugyan Isten országának polgárai, mi polgártársai vagyunk a szenteknek, és cselédei az Istennek. De Isten cselédei az Ő Atyjuktól tanulnak, róla pedig így szól a Fiú, „az én Atyám mindez ideig munkálkodik, én is munkálkodom". Nem élvezői vagyunk a mennyei javaknak és üdvös kincseknek, hanem munkásai Isten dicsőségének. A hívő lelkeket szorongatják Istennek a jövendőre tett ígéretei. Nem nyugodhatsz bele abba az életbe, amelyikben benne vagy, nem elégíthet ki, többre kell menned.

Istennek vannak ígéretei a jövendőre nézve. Isten gyermekeit szorongatnia kell az ígéreteknek, Isten gyermeke döngeti az ajtót, hogy hol vannak az Úr ígéretei. Újra és újra könyörög, kérdez, hogy csak ennyi van, több nincs? Mint az éhes madárfióka, újra kitátja száját, hogy Uram, még többet adj. Hallottunk róla Efratában, rátaláltunk Ésár térségein, hadd menjünk be az ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához. Aki megtanult csendességben messzire nézni, így szól: hadd menjünk be az Ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához. Mert az egyik ének mondja: „elmegyek, hadd megyek Jézusomat látni meg. Vággyal benn a szívem tele, Őt fogadni örömre be trónjához én elmegyek." Te is énekeld az

éneket! Úgy teszel mintha igazán sóvárognál innét el, de ha arról lenne szó, hogy menned kell, elfutja szemed a könny és azt mondod, úgy szerettem volna még ezt vagy azt véghezvinni. Mert nem tanultál meg igazán messze nézni. Aki megtanult messze nézni, az így szól: boruljunk le lábainak zsámolyához.

Nem hiányzott a zsidó népnek a pusztában semmi, hullott a manna az égből, Isten hatalma, szeretete, kegyelme vette őket körül. Mégis csengett ajkukon újra és újra, hogy: „indulj, Uram, a te nyugvóhelyedre: te és a te hatalmadnak ládája!". Micsoda zsibongás támadt akkor, amikor a füstoszlop felkerekedett, megmozdult az egész tábor, mert jól tudták, hogy nem az az ígéret földje, ahol tartózkodnak, mert túl van a Jordánon az, amit Isten nekik ígért. Isten mennyei mannával táplál, kegyelmének áldásaival vesz körül, oltalmával oltalmaz, szeretetével áraszt el, mégis, mi lehetne fontosabb Isten gyermekei számára, mint így szólni: ez nem az ígéret földje. Akármennyi örömöt ad nekünk itt Isten, akárhány emlékoszlopot állíthatunk a pusztaságban, mégsem az ígéret földje ez. El ne felejtsd, hogy Józsué nem vezette be az ígéret földjére a népet. Isten nekünk jobbról gondoskodott, a mennyei Jeruzsálem dicsőségéről. Nem lehet kívánatosabb Isten gyermeke számára, mint hogy kettérepedjen az ég kárpitja, és jöjjön az én Uram, a Jézus Krisztus. Hol vannak a hívő szívek, akik várják Jézus Krisztus dicsőséges megjelenését? Hol vannak hívő életek, akiket betölt ez sóvárgó vágyakozás? Mit akarsz még e világban? Még most is jobban tetszik a világnak az ölelése, mint Megváltód hűséges karja? Még mindig jobban tetszenek a világ cifra rongyai, mint a mennyei fehér öltözet, amelyikbe Isten öltöztetni akar téged? Még mindig e világnak az asztalánál akarsz poharazni, amikor Urad együtt akar veled inni a szőlőtő gyümölcséből? Hol vannak a hívő életek, akik így szólnak: „indulj, Uram, a te nyugvóhelyedre, te és a te hatalmadnak ládája!" Az oltár alatt lévő lelkek sóvárogva kiáltják: Meddig még, Uram, meddig még nem állsz jel 6,10 bosszút? A te szíved pedig hallgat, mert a szíved parázna szív, előtted közelebbi célok vannak, mint Isten országának eljövetele.

Csak Dávidért öltözködnek az ő felkentjei szentséges öltözetekbe és csak Dávidért nem fordul el Isten tőlük. Prófécia ez, hol volt már Dávid akkor, amikor ez elhangzott? Dávid már a sírban, Jézus pedig még nem jött el. Milyen csodálatosan cseng össze az Ószövetség régi könyve az Újszövetség legutolsó könyvével, amikor így szól a Jelenések könyve: „ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében." Ezért vannak az Isten királyi széke előtt, Dávidért, az Ő szolgájáért, a mi Urunkért a Jézus Krisztusért, az Istennek neki tett hűségesküjéért, ezért lehetsz részese az eljövendő mennyei Jeruzsálem dicsőségének. Csak akik Dávidtól születtek, akik az ő ágyékából származnak, akik az ő szövetségéhez tartoznak, akik vele közösséget vállaltak, azoknak adatott hatalom a mennyei dicsőségben való

részvételre. Dávid ágyékából származol-e? Ábrahám fia vagy-e? „Valakik befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek, akik nem testnek indulatjából, sem férfiúnak akaratjából, hanem Istentől születtek." Van-e új életed a Jézus Krisztustól, vagy csak az atyáidtól örökölt hiábavaló életed van? Csak testtől született életed van, és ami testtől született az test és ami testtől született, nem láthatja Isten országát. Állítom, mondja Pál, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát. Csak azok örökölhetik, akik Dávidtól születtek, csak ezek részesednek az eljövendő mennyei Jeruzsálem dicsőségében. Csak azok szívében van sóvárgó vágyakozás az eljövendő Jeruzsálem felé. Azok nem tudnak belenyugodni a testi bujdosásba, azok szólnak így: Indulj, Uram, a te lakóhelyedre, jöjjön el a te dicsőségednek hajléka. Csak azok kiáltanak, hogy miért késel, Jézus, nőnek már az árnyak. Lehetnek olyanok, akik a világban akarnak jót Istentől és nyernek is, elveszik az ő jutalmukat itt a világban. Kiegyensúlyozott, békés élettel megelégszenek, nem kívánnak többet, de akik Dávidtól születtek, azokat nem elégíti ki ez a világ.

Siont szereti az Isten. Azt választotta ki magának lakóhelyül: „Ez lesz nyugvóhelyem örökre." íme, megváltozhatatlan Isten elhívása. Akit Ő magának gyermekéül választott, azt örökre gyermekéül választotta, és ahol az Ő gyermekei vannak, ott lakozik közöttük. Ahol az Úrnak gyermekei vannak, ott az Isten. Azt is mondja: mert szeretem. Mondja-e néked az Isten, hogy én téged szeretlek, én magamnak választottalak?

Sionban nincsen éhező és nincsen elnyomott. Isten gyermekeinek a közösségében nem lehetnek éhezők. Sión alatt ugyanis az Úr gyülekezete értendő. Ahol az Úr gyermekei vannak együtt, az összetartozók, az egybeszerkesztettek, az összekötöttek, egy vér által eggyé kereszteltettek, nincs éhező és elnyomott. Ahol az Isten gyermekei igazán együtt vannak, oda az Úr táplálékot és áldást ad. Az a csodálatos, hogy nem mindig Elizeusnak van kenyere, amikor meg kell elégíteni a prófétafia-kat, hanem valaki jön Sálisából és hozza magával a kenyeret. Megtörténhet, hogy az én kenyerem elfogyatkozik, de lesz másnak kenyere. Lehetséges, hogy Elizeusnak kell küldenie a szolgákat, hogy gyűjtsenek sártököt és azt főzzék meg. Lehetséges, hogy a prófétafiaknak kell elmenni az erdőbe fát vágni, mert Elizeus keze már nem tudja forgatni a baltát. De Sionban nincs éhező és hajléktalan. Ahol igazi élő közösség van, ott nem lehet éhező. Ha nincs a prófétának, majd jön Sálisából valaki és hoz. De kenyérnek lennie kell a közösségben mindig, és szabadságnak is lennie kell a közösségben mindig. Mert ahol az Úrnak lelke van, ott szabadság van. Ha te *igazán* benne vagy a közösségben, akkor van kenyered és van szabadságod. Annyi, hogy másnak is adhass belőle. Majd jönnek a közösségbe éhezők, és azoknak is jut egy-egy darab a te kenyeredből. A tanítványok a kenyeret, amit az Úr Jézus Krisztustól kaptak,

tovább adták az éhező sokaságnak. Nincs megírva, hogy ettek-e az apostolok a kenyérből vagy sem, de bizonyára ettek ők is. A közösségben kenyérnek kell lennie, és annál több kenyér lesz, minél többet adtunk másoknak belőle. Ha azt az igét, amit kaptál, szétosztogatod, lesz belőle sok. Ha megtartod magadnak, akkor kevés lesz. De Sionban nem lehet éhező. Kaptál szabadságot az Úrtól, élj ezzel a szabadsággal! Szabad nem vetkezned, nem haragudnod, nem gyűlölködnöd, nem botránkoznod, egy sereg szabadságot kaptál. Eddig a bűneid vittek téged, azok sodortak, most szabad vagy. Eredj el, és többé ne vetkezzél! Élj ezzel a szabadsággal, add tovább, mondd el másnak is: nézd, Jézus téged is megszabadít. Minél többeknek elmondod, annál nagyobb lesz a szabadságod. Dávid dicsősége Sionban lesz teljessé. Megneveztem a Dávid hatalmát, szövétneket szerzek az én felkentemnek. Jézus dicsősége csodálatos e világban, csak nem látják, de amikor majd Jézus Krisztus eljő, meglátszik kelettől nyugatig, eljő a felhőkön és minden szem meglátja, még azok is, akik Őt általszegezték. Sírnak az emberek és kiáltanak: „Ti hegyek essetek ránk, mert haragszik a Bárány, és rejtsetek el haragja elől." Rettenetes az élő Isten kezébe esni. Akkor lesz teljessé az Ő dicsősége, meg-növesztem a Dávid hatalmát. Ó, mi lesz azokkal, akik nem hittek benne, kicsúfolták, kigúnyolták, megalázták, akik bántalmazták és szidalmazták, és micsoda dicsőség azoknak sorsa, akik vele együtt szenvedtek e világban, akik vele együtt hordozták gyalázatát, akik éltek kigúnyolt, lenézett, megvetett emberekként és várták, hogy mikor jön el az O dicsőséges szabadítása? Mondták-e már neked Krisztusért, hogy bolond, kigúnyoltak-e már azért mert Isten gyermeke vagy? Méltóvá tétettél-e arra, hogy szenvedj érte? Ha vele együtt tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is. Örököstársai leszünk Istennek, ha ugyan vele együtt szenvedünk, ha vele együtt hordjuk gyalázatát a táboron kívül. Sión ellenségei elvesznek, Dávid dicsősége mindig tündököl. Megfélemlítő, megrendítő Isten igéje, amely erről szól. „Láttam a megnyílt eget, és íme, vala egy fehér ló, és aki azon ül vala, hívatik vala Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítél és hadakozik. Az ő szemei olyanok, mint a tűzláng, és az Ő fe¬jén sok korona, az Ő neve fel van írva, amit senki sem tud csak Ő maga. És vérrel hintett ruhába van öltöztetve, és a neve Isten igéjének neveztetik. És mennyei seregek követik vala fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve, és az Ő szájából éles kard jő vala ki, hogy azzal verje a pogányokat, és Ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel, és Ő nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtaját. És az Ő ruháján és tomporán oda van írva az Ő neve, Királyoknak Királya, és Uraknak Ura." Micsoda félelmetes, amikor majd nyomja az Isten mindenható haragja hevének borsajtóját, és ez a vér a lovak zabiájáig ér. Ezerkétszáz futamatnyira, beláthatatlan messzeségig vérözön. Emberi életek nyögése és jajgatása, mert ellenségeire szégyent borítok, rajta pedig koronája ragyog.

Hadd kérdezze meg tőled a mi Urunk, hogy ebben a mennyei seregben, amelyik Őt

fehér lovon követi, ott leszel-e te is? Vagy pedig úgy belefeledkeztél a világba, hogy itt ragadsz? Nem maradnál-e itt, ha most Isten elhívná az ő népét, mert szíved nyárspolgáriasult, megkövéredett, megnehezedett, csak ennek az életnek a gondja és baja érdekelt, és megfeledkeztél róla, hogy a földön nincs az én hazám, ez a világ nem az én otthonom? Éljen szívedben a sóvárgás: indulj, Uram, a te nyugvóhelyedre. Bizony, hamar jöjj el, Uram Jézus! Találj kellő csendességet túlnézni a földiekről a mennyeiekre, hogy szíved azon nyugodjék, amit Isten készített az Őt szeretőknek.

Az események Ura

135. zsoltár

Ebben a zsoltárban azt tárja Isten Szentlelke szemeink elé, hogy az események ura Isten. Nem maguktól, nem is emberi indulat útján támadnak az események a világban. Nem is a puszta természeti törvények irányítása folytán. Az események ura Isten, akinek keze munkája nyomán támadnak mindazok, amik történnek körülöttünk. Ezért illeti Istent dicséret az övéi részéről, azoktól, akik hozzá tartozónak vallják magukat. Ki dicsérné Őt a pogányok közül? Azok önmagukat dicsérik, maguknak adnak dicsőséget. E világ fiai nem dicsérik Istent, szükség tehát, hogy Isten gyermekei zengjenek neki dicséretet, hálát és magasztalást. Vizsgálja meg Isten népe a szívét, zengi-e az Úr dicséretét, vagy pedig szája tele van panasszal, megkeseredett ahelyett, hogy dicsérné és magasztalná az Urat.

Jónak és gyönyörűségesnek csak az Ő választottal ismerték meg Istent, akiket kiválasztott magának, mint saját örökségét. Vannak e világban olyanok, akik Istenből sokat megtapasztaltak, hiszen Isten ajándékai még a gonoszokon is nyilván vannak, az Ő gondviselő kegyelme alatt van az egész teremtett világ. Mózes első könyve szerint így szól az Úr: „Átkozott legyen a föld temiattad, fáradságos munkával élj belőle élted minden napjában. Orcád verítékével egyed a te kenyeredet." De íme, a föld nem csak bogáncsot és tövist terem, hanem életet adó gabonát, áldásai vannak az ember számára. Gazdag áldásaival árasztja el Isten az emberi életet, és az ember használja is Isten áldásait, a mennyből származó ajándékokat, a magasságból hulló esőt, a kenyeret, a ruházatot, a gondviselést. A hitetlen, Isten nélküli ember egészségét is Isten őrzi, az ő *házát* is az Isten hatalma és ereje tartja. A napsugár őreá is éppen úgy hullatja melegét és árasztja világosságát, mint a többiek életére. Jónak és gyönyörűségesnek azonban csak az Úr választottal ismerik őt.

Isten igazi jóságát, végtelen szeretetét csak azok ismerik meg, akik Őt megismerték a golgotái kereszten megnyilatkozó szeretetében. Szolgálni az Úrnak minden körülmények között csak azok képesek, akiket magának választott. Az az ember, aki csak élvezője az isteni javaknak, olyan viszony bán van vele, mint a szolga az ő urával. A szolga, aki megkapja a bérét, és amíg hiánytalanul megkapja, addig nincs is benne semmi panasz, addig dicséri gazdáját, hogy kedves, rendes ember, amint azonban nem kapja meg bérét, azonnal zúgolódik. Ezzel szemben az Úr választottai akkor is jónak és gyönyörűségesnek ismerik Istent, amikor munkájuk bérét nem kapják meg, amikor Isten keze rájuk nehezedik. Éppen ez a különbség a fiúság és a szolgaság között. A fiú mindig a házban marad, a szolga csak addig, amíg megkapja bérét. Isten választottja akkor is azt mondja, szeretem az Urat, amikor nem kedvére történnek az események. A szolga pedig csak addig dicséri az urát, amíg az események az ő kedvére történnek. Ez a lényeges különbség a szolga és a fiák között, az Úr választottai és azok között, akik maguk választották az Urat.

Isten nagysága csak a megnyílt szemű ember előtt világos. Akinek a Szentlélek megnyitotta a szemét, így szól: Bizony tudom, hogy nagy az Úr, minden istennél különb, és mind megteszi, amit Ő akar. Akinek a szemeit a Szentlélek nem nyitotta meg, az belevész a parányi események szemléletébe. Újra meg újra csak a hullámvetődéseket nézi, újra meg újra csak a parányi, az örökkévalóság végtelen ideje szempontjából lényegtelen eseményekbe bonyolódik bele, és alig-alig talál onnét kimenekedést. Aki ugyanis rövidlátó, az csak maga elé néz. Amint azonban valakinek a szemei megnyíltak, az a történéseket a világmindenség távlatába állítja be, és rájön, hogy azok a nagynak nevezett események, amikből ő nagy kérdést csinált, tulajdonképpen lényegtelenek. Azért tudja Pál azt mondani, hogy a pillanatnyi könnyű szenvedésünk örök dicsőséget szerez nekünk.

A megnyílt szívű ember nagynak és csodálatosnak látja az Urat. Szemei messzire látnak, nagy távlatok vannak nyitva előtte. Nem esik kétségbe a kísértések láttára, a megpróbáltatások közepette, mert tudja, hogy ezek olyan kicsi dolgok, amelyek nem billenthetik meg az egész teremtettség mérlegét. Nem számítanak. A megnyílt szívű ember nagyvonalú, széles látókörű. Egy bokszolóról hallottam, aki egy bokszmérkőzés alkalmával eltörte bal karját, de annyira csak a győzelemre tekintett, hogy a fél kezével megnyerte a versenyt. Csak a verseny befejezése után vette észre, hogy keze eltörött. Ha megnyitotta Isten a szemeidet látni az Ő nagyságát, teremtett országát, a történelmi események óriási távlatait, akkor szemeid a magad életének szűk látókörén túl az eljövendő dicsőségre irányulnak.

A természeti világban is Isten cselekszik. Mind megteszi, amit akar az egekben és a földön, a vizekben és minden mélységben. Felemeli a felhőket a földnek széléről,

villámlást készít, hogy eső legyen, s szelet hoz elé tárházaiból. Nehogy azt gondold, 6-7. vers hogy a felhőjárások csupán a természeti törvények kényszerű hatása alatt történnek! Istennek beleszólása van a természeti törvényekbe. Aminthogy felfüggesztette a fizikai vagy kémiai világ bizonyos pontjait, a természet törvényeit, és más irányt adott nekik. Ugyanígy függeszti fel a természeti törvényeket ott, ahol jónak látja ebben a teremtett világban ma is. Beleszól, és a villám nem ott vág be, ahol a föld elektromos kisugárzása van, hanem valahol másutt, nem ott esik az eső, ahol felhőjárás van, hanem ahol Ő jónak látja. Egy hívő testvér bizonyságot tett egy hitetlen atyafi előtt - miután az illető szárazságról panaszkodott -, hogy imádkoztunk esőért. Imádkozhatnak maguk, amennyit akarnak - felelte a másik -, attól még nem lesz eső. Aznap délután óriási eső volt a határban, az ő földje azonban nem ázott meg. Isten más irányt ad a felhők járásának, más irányt szabhat a szélnek, mert Ő rendelkezik a természeti törvényekkel. Lehet, hogy valaki megfagy ott, ahol a másik felmelegszik. Lehet, hogy valaki éhen vesz ott, ahol a másiknak bősége van és így tovább. Istennek hatalma van arra, hogy kevés kenyérrel és kevés hallal sokakat tartson jól, és a maradék több legyen, mint amennyit az asztalra adtak. Az időt Isten szabja meg, nem a passzát, az antipasszát szelek járása.

Minden meteorológiai furcsaság ellenére megtörténik, hogy az alföld belefullad az esőjárásba, és az is, hogy csúffá lesz a statisztika az óriási szárazság miatt, mert Isten mást parancsolt.

Amiként a természeti világ eseményei az Isten kezéből jönnek, ugyanúgy Isten kezéből jönnek a történelmi események is. Ezekkel sem emberek rendelkeznek. Ahhoz, hogy valami a világban történjék, előbb a mennyben történik valami. Isten alakítja az embereket, Ő dönt és emel királyi székeket és az alacsonyabbrendűt emeli fel. Ő szabja meg a történelmi eseményeket, megvert nagy népeket, erős királyokat. Nem maga jött el megölni őket, hanem támasztott ellenségeket, akik megölték őket, Szihont, az emóreusok királyát, meg Gógot, a Basán királyát és Kánaánnak minden királyát. Viszont nem Józsué kezei, nem Mózes kezei, nem a bírák kezei, hanem az Isten kezei ölték meg őket, mert betelt az ő idejük. Isten jónak látta felbillenteni az ő királyi székük et és másokat állítani helyükbe. Isten az, aki a történelmet irányítja és a határokat is Isten dönti, illetve az Ő kezei szabják meg. Ahol egy ország határairól döntenek, ott Isten határoz, nem ember. Egy barázdáról nem dönthetnek emberi kezek. Az Úré a föld és annak teljessége. Ha tehát a földet odaadja örökségül valakinek, vegyük tudomásul, hogy az úgy van jól.

Az Úr örökkévalóságának hírét egyik nemzedék átadja a másik nemzedéknek, de valósággá a maradék életében csak úgy válik, hogy nemzedékenként kijelenti magát.

Hogy egy törzsből származtunk és atyáink jártak az Úr útján, az nagy kegyelem, de az ígéretek, melyeket atyáink nyertek, csak akkor lesznek a mieink, ha minket is megragad a kegyelem. Abból nem üdvözül senki, hogy Ábrahám fiai vagyunk, hogy hívő édesanyánk volt. Nagy kegyelem, hogy Timóteus édesanyjában és nagyanyjában hit lakozott, de Timóteusnak magának is meg kellet ragadtatnia attól a hittől. Isten nagysága nemzedékről nemzedékre kihat. De hogy ez a nagyság a tied is legyen, meg kell ragadnod Őt. A minden idők bálványai az események alakulására nézve tehetetlen eszközök, nehogy valaki azt gondolja, hogy csak ezüstbálványok vannak. Minden időnek megvannak a maga bálványai. Hatalmasok, trónon ülők, tudósok, bölcsek, moziszínészek, sportemberek, akik előtt tömegek hódolnak. Ezek az emberek tehetetlenek az idő forgatagában. Nem ők alakítják a történelmet. Van szájuk, de nem beszélnek. Szemeik vannak, de nem látnak. Nem tudnak élő szót mondani az élő beszéd után szomjazó emberi szíveknek. Egy színésznőről olvastam, hogy milliók gyönyörködtek énekében, mégis belehasított a kérdés, hogy volt-e egy valaki, akinek az élet beszédéről tett bizonyságot. Volt-e egy valaki, akit idvességre juttatott? Volt szája, gyönyörű hangja, de nem az életről énekelt. Nem, mert az emberi szó, bármilyen művészi legyen is, amíg a Szentlélek meg nem eleveníti, nem több mint a kutyaugatás, leg-feljebb egyik kellemesebb, mint a másik. Van olyan beszéd, amelyik úgy hat fülünkre, mint a kutyaugatás. Nyugtalanít és ijeszteget, de élet nem támad a nyomán, mert szájuk van, de nem beszélnek, fülük van, de nem hallanak, szemeik vannak, de nem látnak. Nem látnak bele Isten nagyságos tetteibe, dicsőséges munkájába. Kicsi, szűk látókörű perc-emberkék, akik átmennek ezen az életen és nem marad utánuk még talán űr sem ott, ahol álltak, de ha marad is, bezárja a tömeg, benövi a moha, bemossa az idő vihara. Nem alkottak semmi maradandót. Semmit, ami az örökkévalóság szempontjából számít. Hasonlóak lesznek hozzájuk mindazok, akik hódoltak előttük, akik magasan tartották őket. Akik piedesztálra emelték. Mert mind tehetetlen eszközök.

Minden ajakról minden dicséret illesse az Urat. Izrael népe, Áron és Lévi háza, minden, minden dicsérje és áldja az Urat. Dicsérjétek az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Dicsérjétek az Urat, mert gyönyörűséges. Kik azok, akik Őt igazán dicsérik? Az Ő választottal. Akikhez egyszer eljutott a kijelentés, hogy nem ti választottatok en gém, hanem én választottalak titeket és rendeltelek titeket, hogy gyümölcsöt teremjetek és a ti gyümölcsötök megmaradjon. Azok dicsérik, akik meglát ták a történelmi események és természeti jelenségek mögött az Ő mindenható hatalmát, akik látják mindenütt, mindenben cselekedni Istent. Láttad-e te cselekedni Istent a te életedben? Láttad-e cselekedni a legnagyobbat? Odaadta érted, helyetted az Ő szerelmes fiát, az Úr Jézus Krisztust, hogy legyen néked békességed, váltságod és megtartatásod őbenne. Láttad-e cselekedni az Urat a golgotái kereszten, hogy néked életed, megtartatásod, idvességed legyen? Ha igen, akkor veled együtt zendül ajkamról a

felhívás, a kiáltás: Dicsérjétek az Urat, mert jó, mert gyönyörűséges!

Mindenekfelett való a kegyelem

136. zsoltár

Ennek a zsoltárnak a tartalma abban foglalható össze, hogy Isten minden irántunk megnyilatkozó cselekvésének a forrása az ő kegyelme. Minden, amit Isten cselekszik értünk a mi megtartatásunkra, az kegyelméből származik.

Isten kegyelme felette van Isten jóságának. Mit érne nekünk egy jó Isten, általában pedig az Istent csak jónak ismeri a világ. Isten jóságának azonban felette van az Ő kegyelme. Nem jósága miatt nézi el az ember bűnét, nem az Ő jósága folytán hordozza az embereket, hanem kegyelméből. Akinek csak jó Istene van, annak nincs még kegyelmes Istene, aki jóságánál fogva az ellene támadó embert sem veszti el azonnal. Jó és tökéletes adományokat közöl a világgal. Ő kegyelmességénél fogva tart meg, könyörül a bűnös szíven, az Ő kegyelménél fogva viszi át az elveszett lelkeket a kárhozatból Isten országába. Éppen ezért, aki Istent igazán és az életre nézve akarja megismerni, annak a kegyelmes Istent kell megismernie.

Aztán Isten kegyelme felette van hatalmasságának. Magasztaljátok az istenek Istenét, az uraknak Urát. Nem azért, mert istenek Istene, mert uraknak Ura, hanem azért, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Azt olvassuk, hogy Isten nagy nevet adott az Úr Jézus Krisztusnak, amelyik minden név felett való, hogy az Ő nevének hallatára „minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké". Mindeneknek imádni kell őt, de nem FŰ 2,10 örökkévaló kegyelméért, hanem azért, mert istenek Istene, uraknak Ura.

Magasztaljátok az Urat, az istenek Istenét, és az uraknak Urát úgy, mint akinek örökkévaló az Ő kegyelme. Ne félelemből dicsérd az Urat. Ne *i.* vers félelemből adj neki tisztességet, hanem mert tapasztalod az Ő örökkévaló kegyelmét. Ki az, aki így imádja és így hódolhat neki? Volt egy gazdának egy rabszolgája, ez a rabszolga soha át nem hágta urának parancsát, rettegve gondolt arra, hogy áthágja, mert tudta, hogy az ő ura oldalán szöges korbácsot hord. Tudta, hogyha megpróbál szökni, vérebeket uszít utána és halálra kínozza, ezért soha meg sem kísérelte a szökést. Mindig nagy félelemmel és nagy aggodalommal járt az ő ura előtt, hogy teljesítse gondolatait és parancsát. Volt annak a

gazdának egy másik rabszolgája is, aki nem tisztelte az ő urát, ahol tehetett ellene valamit, mindig tett. Végül meg szökött, de a *gazdája* elfogatta, és amikor elfogta, azt mondta neki, most halálra korbácsoltathatnálak téged, megérdemelnéd, hogy kivégeztesselek, én azonban visszaadom neked életedet. Ettől kezdve a szolga magasztalta az ő urát kegyelméért.

Az Úr örökkévaló kegyelméből van nappal és éjszaka. Nappalra éjszaka jő, az éjszakára nappal jő. A hívő ember legyen hálás és bizonyos, hogy borúra biztosan derű következik, de ne bízd el magad, mikor derűs az életed, mert semmi sem biztos. Egyszer csak jő a ború. Mert a nappalra éjszaka jő. Nagy hitbeli felujjongások után egyszerre jön a vissza-hanyatlás. Illés a Kármel hegyén úgy érzi, hogy a hitnek lángjával végigperzseli az eget, és maga egyedül megtöri a Baál prófétáit, és rá néhány órára egy Jézabelnek a szavai elől riadtan menekül, vigyázva a maga életére. Valaki nagyon találóan azt mondotta, hogy a mi arcunk nem bírná ki az állandó napsütést. Szemeink megvakulnának, ha állandóan napfény volna körülöttünk. Soha nem felejtem el egy testvérem szavát, mikor egyszer nehézségemről és küzdelmemről panaszkodtam. Na és, mi történt? - kérdezte. Elveszítettem a csatát. Rám néz és így szól, mi történt volna, ha nem veszítette volna el? Egyszerre rádöbbentem a feleletre: akkor elbizakodtam volna. Na látja, szükség volt elveszítenie. Légy meggyőződve felőle, hogy szükség jönnie az éjszakának az életedben, leverettetésnek, mert Isten így végezte el örökkévaló kegyelméből. Most még nem érted az éjszaka titkát, nem tudod, miért kell a kísértés nehéz óráit végig élned, de Ő tudja, mert örökkévaló az Ő kegyelme. De mert örökkévaló az Ő kegyelme, rendelt nappalra napot, holdat és csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka. Lelki éjszakád 8-9. vers idején milyen jó volt a közösséged világosságában járnod, vagy milyen jó volt elmenni egy testvérhez, aki megfogta a sötétben a kezedet, és helyre igazította a lábaidat, megvigasztalt téged. Ott voltak az értelmesek, mint csillagok, körülötted, és lehettél te is egy értelmes csillag egy-egy ember számára.

Örökkévaló kegyelméből van az Ő szabadítása. Ő hozta ki Izraelt Egyiptomból, és megszabadította ellenségeitől. Nem azért, mert érdemes lett volna megszabadítani bennünket. Nem úgy, mint mikor kimegy valaki az ószeres piacra, meglát valamit, és azt mondja, hogy megveszem, mert kár, hogy itt hányódik. Nem így szabadított meg bennünket, hanem azért, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Azt mondja, amikor Oholáról és Oholibáról beszél Ezékiel próféciája, hogy mikor megszánt téged, véredben feküdtél, és nem volt benned semmi kívánatos; utálatos, megvetnivaló voltál. Nem azért szabadított meg téged, mert szép vagy. Olvastam egyszer egy emberről, aki fiacskájával ment az úton, és felvett egy görbe vesszőt. A fia csodálkozva kérdezte, mit csinál vele, édesapám? Ebből, fiacskám, gyönyörű szép meggyfa lesz, ha elültetjük, szép gyökérzete van, éppen

hajtásai nincsenek. De Isten nem nézett ki belőled semmit sem. Nem volt benned kívánatra való, azért szabadított meg, mert örökkévaló az ő kegyelme. Egyszerűen az Ő irántunk való nagy irgalmasságából, mellyel minket szeret.

Az örökkévaló kegyelméből van a megtartatás. Nem csak kihozta népét Egyiptomból, hanem megtartotta az üldöző ellenséggel szemben, és a Vörös tenger hullámaival szemben. Megint csak az Ő örökkévaló kegyelménél fogva. Hányszor mondod: ó, bár maradtam volna bűneimben, miért vettem kezembe a Bibliát, miért ébresztettek fel a bűn álmából? Hányszor mondtad, hogy úgyis hiába, nem lesz belőlem soha semmi? Semmi ígéret nincs bennem. Isten mégis megtart téged, mert örökkévaló az ő kegyelme.

Nemcsak megtart, hanem hordoz. Mert megtartani Izrael népét az Egyiptomból való kijövetel után a nagy vérengzéssel szemben érthető, de hordozni ezt a népet évtizedeken keresztül, az csoda. Értsük meg a különbséget! Ha valaki azt mondja, tarts meg, amíg lelépek arról a kerítésről, azt igen, de hogy most aztán vigyél engem haza a nyakadban, azt már nem. És ez a nép hányszor elengedte és nem ölelte Isten nyakát, hányszor ficánkolt Isten karjai között, hányszor csüggedezett és nehezedett reá Isten pedig türelemmel hordozta tovább. Hányszor ficánkolsz te Isten kezében? Hányszor űzöl kockajátékot a Golgotán, kockázol a vérrel, azt mondod, hogy vagy így tesz az Isten, vagy pedig nem kell neked? Hányszor teszed fel egy kockára üdvösségedet? Hányszor játszanád el, de Ő hordoz téged. Hányszor egyenesen azt mondod, eredj el tőlem, nem akarok hallani rólad többé, semmi közünk egymáshoz, nekem ne beszéljetek többet Istenről, előttem ne prédikáljatok, és Ő hordoz téged tovább. Ismeri oktalanságodat és tudatlanságodat, hiszen lehet, hogy még a szeretet megnyilatkozásaid is bolondságok. Megtörtént egyszer, hogy felvettem kisleányomat a kezembe, ő belemarkolt az orromba és megcsavarta szeretetből. A könny kicsordult a szememből. Hányszor csordult ki Isten szeméből a könny, amikor te szereted? És Ő hordoz téged. Nem dob le, nem ver a földhöz, hanem hordoz.

Az Ő örökkévaló kegyelméből való a győzelem. Megvert hatalmas királyokat. Micsoda kísértései felett győztél a bűnnek, micsoda szédítő mélységei felett sikerült átlépned? Beleszédülök most is életem egy-egy eseményébe, mikor előttem volt az ördög rettentő kísértése. Ki tartott meg engem akkor? Isten örökkévaló kegyelme. Szörnyű lett volna beletántorodni, beleszédülni. Hányszor ígérte a világ a lehetőségeket, a nyitott ajtókat. Gyere, én viszlek téged, az érvényesülés széles mezőit tárom ki előtted. Isten örökkévaló kegyelme tartott meg engem. Vagy amikor szívem mélyéből támadnak vad indulatok, gonosz gondolatok, ki tart meg más, mint az örökkévaló kegyelem? Nem maradtál volna itt, mert ezer dolog, a Szihon és Emmóreusok királya, Úg Basán királya és nem tudom kik még, hányféle

nép, hányféle kísértés akart elvenni Izraeltől. De milyen csodálatos, hogy évezredek múlva sem tudták elvenni, mert örökkévaló az ő kegyelme. Gondolod, hogy tőled az idvesség ígéretét elveheti valaki? Elveheti valaki a mennyországot? Tőlem igen, de Isten örökkévaló kegyelmétől soha. Mert örökkévaló az Ő kegyelme.

Az örökség ígérete is az Ő kegyelme ajándéka. „Ha pedig örökösök, akkor örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak." íme, ő örökkévaló kegyelménél fogva ígért neked örökséget a mennyben. Nem voltál rá jogos. Figyeld csak meg jól, hogy az örökséghez nem kell tenni semmit. Nem kell megvásárolnod ezt az üdvösséget, nem kell ledolgoznod, nem kell amortizációs kölcsönnel törlesz-tened, örökségként kapod. Az örökséghez nem kell más, minthogy az örökhagyó meghaljon. Tudod, kié volt a mennyország? Kire nézve teremtette Isten az eget és a földet? Az Ő szerelmes Fiáért, a Jézus Krisztusért. Az örökösnek meg kellett halnia a golgotái kereszten, hogy te örökölhesd az örökséget, az ígéret földjét.

Az Ő örökkévaló kegyelménél fogva emlékezik meg rólad alacsonyságodban, nyomorúságodban, bűneiben. Jóllehet mélyre nyomtak, tőrbe vetettek, a porba esett szívedre valaki rá is taposott, egészen picivé és parányivá lettél, de az Ő örökkévaló kegyelménél fogva táplált téged az élet igéjével.

Tudod, miért hangzott feléd most is Isten beszéde? Mert örökkévaló az Ő kegyelme. Elvehette volna Urunk az Ő igéjét, mert hiszen hányszor úgy tettél, mint a ló, mikor itatni akarják és orrával elüti a vedret, nem kell neki. Volt ilyen lovunk, amelyiknek ez volt a szokása. Akkor azt mondta az apám: vidd csak oda neki még egyszer. De hát elüti. Nem baj, vidd oda még egyszer, mert szomjas. És valóban harmadszorra ivott. Hányszor tettél így az igével te is? Ellökted magadtól, nem kellett. De mert örökkévaló az ő kegyelme, újra táplált. Hányszor nem nyitottad fel a Bibliádat, mikor ki kellett volna nyitnod, és Ő kínálta az igét. Hányszor nem nyitottad ki a füledet, amikor hangzott feléd az üzenet? De Ő szólott újra, mert örökkévaló az ő kegyelme. Hányszor ültél már a bibliaórán és nem vetted magadhoz az igét, amit Isten neked adott, és Ő újra adott? Miért? Mert örökkévaló az Ő kegyelme. Lehet, hogy most se nyitottad ki a füled, de Ő találni fog alkalmat, hogy újra szóljon hozzád, mert örökkévaló az Ő kegyelme.

Isten véghezviszi művét
„Az Úr javamra dönti el ügyemet" (Zsolt 138,8).

Isten, aki elkezdte, el is végzi a munkát, amelyet lelkemben elindított. Az Úr törődik minden velem kapcsolatos dologgal. Figyeli, ami bennem jó, de nem tökéletes, megtartja és tökéletessé teszi azt. Milyen vigasztaló ez, mert magamtól nem tudnám tökéletességre vinni a kegyelem művét. Efelől egészen bizonyos vagyok, hiszen mindennap vetkezem, és idáig is csak az Úr segítségével tudtam fejlődni. Ha az Úr elhagyna, minden korábbi tapasztalatom semmivé lenne és elvesznék. De az Úr ezután is megáld. Tökéletesíti hitemet, szeretetemet, jellememet, életművemet. Mindezt azért, mert Ő elkezdte a munkát bennem. Isten adta belém a tökéletesség utáni vágyat. Ő segítette bizonyos mértékig már el is érni azt. Ő soha nem hagy semmit félbe, ez teljesen idegen lenne dicsőséges lényétől. Tudja, hogyan vigye véghez kegyelmes szándékát, és noha saját bűnös természetem szövetkezik a világgal és az ördöggel, hogy munkáját hátráltassa, én mégsem kételkedem ígérete beteljesülésében. Be fogja végezni munkáját bennem, és mindörökké dicsérhetem majd Őt.

Uram, add, hogy dicsőséges munkád ma is egy kicsit előbbre haladhasson bennem.

Közel van az Úr minden Őt hívóhoz!
„Közel van az Úr minden öt hívóhoz; mindenkihez, a ki hűséggel hívja öt. "(Zsolt 145,18)

Az Úr valóban közel van minden Őt hűséggel hívóhoz. Hangosan sem kell kiáltanunk, mert közel van hozzánk: a szívünk mélyéről halkan feltörő kérő szavunkat is meghallja. Mehetünk Hozzá a hajnal szárnyain. Mehetünk Hozzá - Nikodémussal együtt - az éjszaka csöndjében. Mindenkor ébren talárjuk, hogy meghallgasson minket. Csak azt várja tőlünk, hogy hittel hívjuk, mint akik „tudjuk, kinek hittünk" (2Tim l,12a). Csak azt várja, higgyünk abban, hogy ha késik is ígéreteinek teljesítésével, mint némelyek mondják: Ő hosszan tűrő, mert nem akarja, hogy némelyek elvesszenek (2Pt 3,9). Csak azt várja tőlünk, hogy a macedóniai gyülekezettel együtt mi is önmagunkat adjuk át Néki először (2Kor 8,5). Ő azután ellát minket mindennel, amire szükségünk van. „Nála letett kincsünket megőrzi ama napra" (2Tim 1,12/b). Ki olyan botor, hogy ne hívja segítségül ezt a hatalmas és könyörülő Urat és ne merjen kérni Tőle?

Uram, hittel hívlak Téged és kérni merek Tőled mindent, amiről érzem, hogy örök élet után vágyódó lelkemnek szüksége van rá. Tudom kérni Tőled a legnagyobb, de a legkisebb dolgokat is, ha úgy érzem, hogy közelebb segítenek Hozzád és erősítik Benned vetett hitemet. Tudom, ha Te - emberi mértékkel mérve késel is - ígéreteid

teljesítésében utólag mindig kiderül, hogy a legalkalmasabb időben cselekedted... Adja nagy kegyelmed, hogy mindig fölfelé fordítva kinyújtsam kezem Feléd, hogy drága adományaid lehesd abba. Ámen.

„Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Gyorsan elszáll a perc: kérni taníts! Lásd gyengeségemet, Erősíts engemet, Míg diadalt nyerek: Kérni taníts!" (Énekeskönyv 479. é. 3. v.)

Minden lélek dicsérje az Urat

145-150. *zsoltár*

A Zsoltárok könyve a jó úttal kezdődik. Az első zsoltárban arról van szó, hogy boldog az az ember, aki az Úr útjaiban jár, és az Úr törvényében van gyönyörűsége. Tehát jó úttal kezdődik, és Isten dicséretével végződik. Közbeesik az élet minden nyomorúsága. A mélységbe került, bűnnel megterhelt élet, a győzedelmes, diadalmas élet, a vesződségek-kel egészen odáig megterhelt élet, hogy átokszóra nyílik az ajka. A legszínesebb és legváltozatosabb életszimptómák kerülnek elő a zsoltárok könyvében a jó út és a befejező akkordok között, hogy: Minden lélek dicsérje az Urat.

Arról szól ez, hogyha Isten gyermeke elindul a jó úton, akkor a jó kezdet és a között az időpont között, amikor majd az örökkévalóságban énekelheti a megöletett bárányt megillető méltó dicséretet, sok kísértés és hányattatás lesz osztályrésze. Aki jó útra tette a lábát, annak számolnia kell a hívő élet minden kísértésével, viszont számot vethet azzal is, hogy miként a Zsoltárok könyve olvasása közben ismételten láthatjuk, a vége minden harcnak az Úr győzelme a megváltottak életében. A végkifejlődés mégis ez, hogy a szív, amelyik virraszt, mint magányos madár a háztetőn, amelyik így kiált: utolértek bűneim, csendesen megnyugszik az örökkévaló Isten alant való karjaiban, mint a megfáradt gyermek anyja kebelében elpihen, abban a boldog ölelkezésben, hogy szeretlek, Uram, én erősségem, kősziklám és védőváram vagy te, óh Isten. Ha egyszer befejeződik a földi pályafutásom, nekem sincs forróbb vágyam, mint hogy életem és halálom hirdesse: dicsőség az Istennek, minden lélek dicsérje az Urat.

A Zsoltárok könyve befejező akkordjaiból hallgassuk meg Isten néhány üzenetét. A legelső kérdés, hogy hol dicsérjük Istent, és hol dicsérik az Istent? Egészen kézen fekvő dolog, hogy Isten dicsérete a mennyekben kezdődött meg. Előtte voltak a hajnalcsillagok mind, és dicséretet zengtek neki. A föld teremtését megelőző időkben is ott voltak Isten angyalai, a hatalmasságok, a fejedelemségek,

és dicséretet mondtak az Úrnak. Akkor még a többi teremtmények nem dicsőítették az Urat, a nap, a hold és a csillagok még nem zengtek dicséretet neki, a nap még nem keringett futó pályán izzó fényben, mintha izzó szerelemtől lángolva magasztalná Istent, de ott álltak az Úr előtt angyalai, és azok zengtek dicséretet neki. Azok mondták, hogy nagy az Isten, csodálatos, dicsőséges, hatalmas és mindenható. Dicsérjék Őt a magas helyeken. Isten dicséretének nyilvánvalóvá kell lennie a világban. Nem maradhat rejtekben. Legyen nyilvánvalóvá az egész teremtett világ szemei előtt. Az Istent dicsérő nép menjen haza, magaslatokra, és kiáltsátok a házak tetejéről, hogy dicsőséges az Isten. Nem teheted a gyertyát a véka alá és a bizonyságokat rejtekhelyre, hadd jöjjön ki szívedből, zengje a világba, hogy dicsőséges az Isten. Isten népe, miért húzódsz a rejtekbe, miért teszel úgy, mint Gedeon, aki behúzódott az ajtó mögé és ott csépelte a gabonát? Hadd lobogjon Istennek zászlója a magas helyeken mindennek szeme *láttára,* hadd ragyogjon tündöklő fényben, lássa meg minden vak az éjszakában, legyen fényesség, szövetnek, amikor pedig minden a fényben tükröződik, legyen félelmes füstoszlop, és lássa meg minden, hogy dicsérje az Istent.

Dicsérjétek Őt a kegyesek gyülekezetében, vigadozzanak a kegyesek tisztességben, ujjongjanak nyugvóhelyükön. Hol adnának Istennek dicsőséget, ha nem az Ő megváltottainak seregében? Ha a te szíved is néma, ha a te ajkad is hideg, benned nincs tűz, ami dicsőséget ad neki. Hogy adnak Istennek dicsőséget, ha a kegyesek szíve nem törik össze? Ha nem alázkodik meg orcája előtt, hol adnak Istennek dicsőséget? Ha a kegyesek hallgatnak, akkor a kövek fognak kiáltani és dicsőséget adni az Úrnak.

Dicsérjétek Őt a hatalmának boltozatán. Hol leghatalmasabb az Isten, hol emel csodálatos szédítő ívet az Ő hatalmának? Hatalmának leghatalmasabb bolthajtása az, amikor az ég és a föld találkozik egymással. Csodálatos, szédítő ívelés ez, amikor a két legcsodálatosabb ív borul össze, az én megtérésem és Isten elválasztása. Dicsérjétek az Ő hatalmának boltozatán, a golgotái kereszten, mert mindezek a kérdések ott oldódnak meg, ott a legcsodálatosabb az Isten. Megtörte a halál hatalmát, megoldotta a kárhozat bilincseit, utat nyitott a menny felé. Az Ő hatalmának boltozatán legcsodálatosabb, a leghatalmasabb az Isten, íme, ami embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél. Ami számomra kizárt dolog, Isten lehetővé tette az üdvösséget az Ő szerelmes Fiában, Jézus Krisztusban.

Kik dicsérjék az Istent? Ez a második kérdés. Kik dicsérhették volna előbb mások, mint az Ő angyalai? Dicsérjék Őt az angyalai mind. Isten dicsérete a mennyekben kezdődött. Ott zendültek fel először a legcsodálatosabb karok, ott csendültek fel először az Istent dicsérő himnuszok. De azután elkezdték Őt dicsérni a

teremtett állatok, a nap, a hold, a fé nyes csillagok. A vizek, amelyek az ég felett vannak, és dicséri Őt a tűz, a jégeső, a hó és a köd, minden minden teremtett hatalmasságok és erők. Minden, ami e világban történik, egy dologért történik, hogy a mindenség orgonája dicsőséget zengjen az Istennek. E világnak a nagy énekében és dicséretmondásában tökéletes összhang van Isten dicséretére. Minden zengi Istennek a dicsőségét ebben a világban, bármerre tekinthetünk, ez lesz nyilvánvalóvá, dicsérjétek az Urat, adjatok dicsőséget az Istennek. Dicsérik Őt a földi hatalmasságok, a földi királyok, és nemzetek fejedelmei, a bírák és kicsinyek, ifjak és szüzek, vének és gyermekek egyaránt. A történelmi eseményekben fejlődésükben, összeütközésükben, a történelem nagy szakadásaiban is, mindenütt Isten dicsősége lesz nyilvánvalóvá. Lehet, hogy olyan történelmi alakok születnek e világban, mint Nabukodonozor, aki állati értelemre elváltozva füvet eszik, kinő a szőre, megnő a körme, de ez is Isten dicsőségére való. Összetörnek királyi székek, és az alacsonyabb sorsú embert emeli uralkodóvá Isten. Lehetséges, hogy olyan családi botrányok lesznek, amikor a gyermek támad apja ellen és apja a gyermek ellen az Úr nevéért, amikor az ifjú okosabb, mint az öreg, amikor a gyermek tanítja apját, minden felborul, feje tetejére áll, és mindez Isten dicsőségére való, mert minden, a legparányibb víz megmozdulás és a legszörnyűbb tornádó is mind arról beszél, hogy dicsőséges az Isten.

Dicsérje Istent Sión. Dicsérje Őt az Ő megváltottainak serege. Kik dicsérnék Őt, hogyha nem te? Kinek van több oka a dicséretmondásra? Isten trónja előtt meghajol mind a föld alatt lévők, mind a mennyben lévők térde. Lesznek, akik fogcsikorgatva hajtanak térdet, akik irtózattal és borzadállyal hajtják meg fejüket, és lesznek, akik boldog hálaadással hajtják meg a zászlót és adnak dicsőséget neki. Porba hullanak szent színe előtt, és úgy magasztalják Őt az Ő megváltottai, Sión népe, a kegyesek gyülekezete, akik nem csak annyit tapasztaltak meg felőle, hogy olyan, mint a zúgó orkán, olyan, mint a kölykeitől megfosztott medve, amelyik széttépi az emberi szívet, hanem, hogy olyan Isten gyöngédsége és szeretete, mint az óriási tölgy árnyékában a szelíden hallgató ibolya. Azt tapasztalta meg Sión népe, hogy olyan az én Uram, mint a gyermek után sóvárgó édesanya, olyan, mint egy hatalmas erős kéz, amelyik átkarol és megtart engem. Akik megtapasztalták, hogy Ő a megtartó és szabadító, tudják *igazán* zengeni leborulva, hogy méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és áldást. Ki adhatna nagyobb dicsőséget az Úrnak, mint a te bűntől megszabadított szíved, ki zenghetne jobban, mint bilincsektől megoldozott lelked, ki adhatna nagyobb dicsőséget, mint te, aki megtapasztaltad, hogy Megváltóddá, Uraddá, tündöklő Jézus Krisztusoddá lett? Ha tudnak neki zengeni a hegyek, ha tudnak neki dicsőséget zúgni a halmok, ha arról beszélnek, hogy dicsőség az Istennek, mennyivel inkább beszélhetsz erről te, aki megtapasztaltad Isten dicsőségét. Az Ő hatalmának boltozatán hozzá hajol szívének véghetetlen

szerelmében. Mennyivel inkább zenghet neki dicsőséget a kegyesek gyülekezete.

A kegyesek gyülekezetén belül pedig dicsőítse Őt a *hozzá* közel való nép. Istennek mindig az ad legnagyobb dicsőséget, aki legközelebb van hozzá. Minél távolabb van valaki tőle, annál kevésbé ad dicsőséget neki. Minél közelebb kerül szíved hozzá, annál inkább dicsérd Őt.

Állítom, hogy akinek szíve Isten közelségébe került, az eljut a lélek olyan állapotába, amikor szólni sem tud már, mert a dicsőségtől megnémult az ajka, amikor látni sem tud már, mert a dicsőségtől megvakultak hiú szemei, csak egyet tud, hogy átjárt Isten dicsősége engem és én szeretnék feloldódni ebben a dicsőségben. Szeretném, hogyha napsugárként felcsókolnál engem, a reszkető harmatcseppet, szeretném, ha felszívnál engem, hogy ne legyek én, csak te légy, hogy ne járjak én, csak te járj, ne látsszak én, csak te. „Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem." Igazán dicsőséget azok adnak neki, akik közel vannak *hozzá.*

Milyen messze vagy Istentől és milyen közel vagy hozzá? Ott ver a szíved az Ő szívéhez közel, ott van a lelked az Ő lelkével átfonódva, ott van-e életed az Ő életében elrejtve? Nézd azt a csodálatos összhangot, amit a Korinthusi levélben Pál kifejezésre juttat, amikor arról beszél, hogy majd eljő a vég, amikor Krisztus átadja az országot az Atyának, és akkor Ő is feloldódik az Atyában. És Isten lesz minden mindenekben. Kész vagy-e te így feloldódni Istenben? Ahogy a festék feloldódik a folyadékban és nem látszik meg benne, csak színt ad neki. Hajlandó vagy-e így feloldódni Istenben? Ékesíteni az Ő tudományát - mint a Titushoz írt levélben olvassuk. - Vagy távol tartod magad Istentől, nehogy elragadjon magával, nehogy közel vigyen magához, nehogy egészen magába vonjon? Vannak elválasztó hártyapapírok életedben, melyek elválasztanak Istentől és nem engedik, hogy felszívódj benne? A hozzá közel való nép dicséri az Urat. Minden lélek dicsérje Őt, fakadjon fel a hidegek szívéből az Isten dicsérete, fakadjon fel a közömbösek lelkéből az Isten magasztalása, egyszerre zengje ember, angyal és minden teremtett lélek, hogy dicsérjétek az Istent! Minden lélek dicsérje az Urat.

Miért dicsérjük Őt? Isten dicséretében mindig van egy bizonyos fokú növekedés. Akiben Isten egy parányi értelmet elhelyezett, annak dicsérnie kell Istent mint Teremtőt. Aki kinyitja szemeit e világban, annak látnia kell, hogy valaki alkotta ezt a világot. Valaki van a dolgok mögött, valakinek teremtenie kellett az ibolyát, és dicséri Őt mint Teremtőt. Ha még tovább szemlélődik valaki, akkor arra is rájön, hogy Isten az, aki fenntartja ezt a világot, nem csak úgy megteremtette és odavágta, hogy menj a magad útján. Nem úgy teremtette Isten e világot, mint a gyáros az autót, amely kigurul az utcára, és a gyárosnak többé semmi köze *hozzá.* Isten a világot fenn is tartja. A tűz és jég, eső, hó és köd, szélvihar az Ő

rendelései szerint cselekszenek. Az eső nem ott esik, ahol a fizikai törvények előírják, hanem ott, ahol Isten megszabta, hogy esnie kell. A tűz nem ott támad, ahol megfelelő hőfokra felmelegszik valami éghető anyag, hanem ott, ahol Isten tüzet akar támasztani. Ő uralkodik e felett a világ felett. Ő a királya Sión fiainak. Idáig nagyon sok ember eljut, de ez még, akármilyen nagy dolog, semmi az igazsághoz képest. Hogy elismered, hogy Isten teremtette a világot, hogy *igazgatja* életedet, hogy Ő szabja meg a történelmi idők folyását, még nem sok. Rendkívül nagy dolog, és nem sok. Majd amikor azért dicséred Őt, mert megszabadítja az Ő népét, amikor majd bűn miatt görnyedező életedben megtapasztalod mint szabadító Istent, akkor igazán nem hallgat el ajkadon az Isten dicsérete.

Majd ha egyszer rádöbbensz, hogy Isten megnyitotta börtönöm kapuját, és én, börtönbe rekesztett ember, emelkedhetem a dicsőség felé, szabad vagyok, szabad, az írás széjjel tépve, nincs aki vádoljon többé. Nem hagyhat többé cserben a szíved és nem vádolhat többé a sötétség hatalma, mert kicsoda vádolhatja Isten választottait? Isten az, aki megigazít. Majd, amikor egyszer Isten fiai dicsőséges szabadságára eljutottál, akkor lesz igazi istendicséreted. Egyszer összezavarodhatnak előtted a szálak arra nézve, hogy Isten intézi életed sorsát, de a golgotái kereszt mindezek felett is diadalmasabb és győzelmesebb.

De még ezen felül is van egy fokozat, amikor valaki nem azért dicséri Istent, mert megszabadította bilincseiből, hanem dicséri, mert egyedül az Ő neve dicső. Amikor dicsőíti önmagáért. Majd egyszer így tudsz szólani, Uram, vess a pokolba, kárhoztass el engem, töröld ki a nevemet az élet könyvéből, mégsem tudok mást tenni, mint éneket zengeni neked. Amikor majd dicsőséget adsz Istennek. Amikor majd dicséred Őt csak azért, mert az Ő neve egyedül dicső, az lesz az igazi.

Most feleljünk meg arra, hogy hogyan dicsérjük Őt?

Dicsérjük Istent az Ő rendeléseit cselekedvén. Dicsérd Istent úgy, hogy elvégzed azt, amit vár tőled az életben. Azon a helyen, ahová állított, az Ő dicsőséges neve magasztalására élsz és dicséred 01 úgy, mint aki egyedül méltó arra, hogy vegyen dicsőséget. Ne törődj vele, hogy lesz-e üdvösséged lesz-e győzelmed, lesz-e lelki hasznod, hogy megállasz őrhelyeden. Ha áldozom, vagy áldozatul esem is, én örömest teszem ezt, megállók őrhelyemen én a bástyán, ahová állítottál, hogy dicséret adassék Istennek. Cselekszem az Ő rendeléseit még akkor is, ha a kárhozatba küld engem. Gondold el, milyen megrendítő lehetett Hóseás számára az érthetetlen, megfoghatatlan parancsolat, hogy eredj é: végy magadnak parázna asszonyt feleségül. Annál a Hóseásnak, akit egyszer már megcsalt a felesége. De mit tehetett mást, mint hogy engedelmeskedet Istennek.

Dicsérjétek Istent úgy, hogy az Ő rendeléseit cselekszitek, dicsérjétek úgy, hogy hivatástokat betöltitek. A hegyek és halmok, minden gyümölcsfa, minden ti cédrusok, vadak és minden barmok. Hogyan dicsérheti Istent egy kukac? Furcsa, amit mondok de úgy, hogy rágja az almát. Úgy, hogy betölti hivatását. Hogyan dicsérheti Istent a gyümölcsfa? Úgy hogyha vackor a természete, akkor azt terem. Úgy dicsérheted az Istent, hogy betöltőd hivatásodat. Azon a helyen, ahová Isten állított, életed árán i: megmaradsz. Onnét el nem futsz.

Dicsérjétek az Istent úgy, hogy a szolgálatban vigyázva megálltok. Isten dicsőítése legyen torkuk és kétélű fegyver kezeikben. Az ördög, mint ordító oroszlán, szertejár és meg akarja zavarni a dicsőítését. Azért légy készen és legyen ott a kétélű fegyver kezedben. Amikor az Úr elszánta magát, hogy dicsőíteni fogja az Istent még az élete álltai is, akkor eljött a sötétség hatalma és így szólt *rá:* Ha Isten Fia vagy, akkor vesd alá magadat, t meg van írva, hogy az Ő angyalainak parancsolt felőled és kézen hordoznak téged, hogy meg üsd lábadat a kőben. Válaszként megvillant a kétélű fegyver: de ismét meg van írva. Csak hadd suhogjon a kétélű fegyver Isten dicsőítése közben a kezedben, hadd suhogjon Isten igéje, vágjon, tegye fogollyá a fogságra ítélteket, hogy végrehajtassák rajtuk a megírott ítélet. Dicsérjétek az Urat úgy, *zengjen* ajkatokon Isten kétélű beszéde, és megbotránkoznak majd az igében, botránkozik meg, amire rendeltettek is. A te életed pedig én életnek illatja életre és halál illatja halálra, d az üdvözülők, mind az elkárhozók között, dicsérd úgy, hogy nem hozol szégyent az Ő neve. Vigadozzanak a kegyesek tisztességben. Ne hozzatok szégyent Isten nevére. Ez a legminimálisabb Isten dicséret. Hogy legalább ne káromolják miattad Isten neve. Dicsérjétek Istent a műét minden eszközével, az éneklés minden lehetőségével. Dicsérjétek Őt kürtzengéssel, hárfán és citerán, dobbal, tánccal és hegedűkkel, dicsérjétek minden hangszerrel, minden mozdulás, minden cselekedet Istent dicsérje. Táncoljatok úgy, hogy Isten dicsősége magasztaltassék. Majd eljön az idő, amikor az erdő fái is táncolnak az Úr előtt, eljön az idő, amikor ujjong a néma nyelve és táncolnak a sánták lábai, mert dicsőítik Istent.

Milyen mértékű legyen Isten dicsérete? Azt mondja a zsoltáríró, hogy dicsérjétek Őt az Ő nagyságának gazdagsága szerint. Most a végére értünk, mert olyan dolog történt, mintha azt mondaná az ige, hogy öleld át, parányi porszemember, két karoddal a Sión hegyét. Mit tehetsz mást, minthogy porba hullasz színe előtt és magatehetetlenül azt mondod, hogy képtelen vagyok az *Ő nagyságának* gazdagsága szerint dicsérni Istent. Ha a szívem minden érzését kitenném is, hasonlítható-e a szeretethez, amivel szeretett engem a kereszten, ha minden tudásomat odaadnám, hasonlítható-e egyetlen fizikai törvényhez, amelyet alkotott? Ha minden erőmet odaadnám, hasonlítható-e az Ő erősségének egyetlen rezdüléséhez, amellyel fenntartja a teremtettséget?

Hogyan adhatnék én, a bűnös ember, dicséretet néki az Ő nagyságának gazdagsága szerint. Ha összefognánk az összes dobost, kürtöst, hárfást és minden hegedűst, egy csodás nagy zenekarban néki hegedülnének, hasonlítható-e ahhoz az orgonához, amelyik szól a világban dicsőségesen és hatalmasan az Úrnak? Ha minden megváltott ajkon felzendül az Istent dicsérő ének, hasonlítható-e az angyalok karához? Midőn tehát porba hanyatlik lelkünk Őelőtte, megalázottan azt kell mondanunk, Urunk, mi nem tudunk néked dicséretet adni: és nézd csak, ez a csodálatos titka az Ő szerelmének, hogy Ő mégis a te dicséretedre vágyik. Nem elégíti ki az angyalok dicsérete, a teremtés orgonájának csodálatos összhangja, nem elégíti ki a tomboló szélvész és az orkán zúgása, a te szívedből talán tehetetlenül, erőtelenül felfakadó dicséretmondásra vár.

Fiam, adj dicsőséget az Istennek! Testvérem, dicsérd az Urat, hogy a szíved mélyéből felfakadt halk dicséretmondás megdobogtassa Isten hatalmas szívét.

Dicsérjétek az Urat! Minden lélek dicsérje az Urat, dicsérjétek az Ő hatalmának boltozatán!

"Nem a férfi izmaiban gyönyörködik."

Zsoltár 147,10

Az emberi értékek a Mindenható előtt nem sokat jelentenek!

Gondolhatunk a sportvilágra. A karcsú és gyors versenyfutóra, aki átszakítja a célszalagot, s diadalittasan emeli karját a magasba. A kosárlabda-játékosra, aki ügyesen mozog az ellenfél térfelén, és a kosárba dobja a döntő pontokat hozó labdát. A labdarúgóhősre, aki kijátssza a védőket, és védhetetlenül belövi a győztes gólt.

A közönség tombol. Ugrálnak, ujjonganak, fütyülnek. Fanatikusak, akik minden idegszálukkal részt vesznek a mérkőzésben. Azt mondhatjuk róluk, hogy gyönyörködnek a férfi izmaiban - vagy játéktudásában.

Igeversünknek nem az a szándéka, hogy elítélje a sport iránti egészséges érdeklődést. A Biblia is beszél - máshol - a testgyakorlás értékéről. De azzal, hogy

Isten nem gyönyörködik a férfi izmaiban, arra figyelmeztet bennünket, hogy mit kell elsőrendű fontosságúnak tartanunk.

A fiatal hívő könnyen elmerülhet valamely sport űzésében úgy, hogy az életének nagy szenvedélye lesz. Minden erőfeszítése arra irányul, hogy a sportban feljusson a csúcsra. Pontosan beosztja idejét, étkezését, alvását. Szüntelenül gyakorol, hogy teljesítménye egyre tökéletesebb legyen. Szigorúan tartja magát az edzésprogramhoz, hogy fizikailag csúcsformában maradjon. Úgy gondolkozik, és úgy beszél a sportjáról, mintha az lenne az élete. És lehet, hogy így is van.

De olyankor az ilyen ifjú keresztyén megdöbben, amikor hirtelen világosan meglátja: Isten nem gyönyörködik „a férfi izmaiban". S ha Istennel közösségben akar élni, akkor Isten látásmódját kell követnie.

Miben gyönyörködik hát az Isten? A 147. zsoltár 11. verse megmondja nekünk: „Az istenfélőkben gyönyörködik az Úr, azokban, akik az Ő szeretetében bíznak." Más szavakkal: Istent jobban érdekli a szellemünk, mint a testünk. Pál apostol ugyanezt az értékrendszert tükrözi vissza, amikor ezt mondja: „A test sanyargatásának kevés a haszna" (1Tim 4,8).

Amikor a tetszésnyilvánítás rég elhalt, a stadion üresen áll, és az eredmények feledésbe merültek, akkor csak az az egy számít, hogy valaki „először Isten országát és az Ő igazságát" kereste-e.

„Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent szentélyében, dicsérjétek a hatalmas égboltozaton! Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek nagyságához méltóan! Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvolával! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral! Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!" Zsoltárok 150,1 -6

Ez az utolsó zsoltár. Nem volt szívem kihagyni a szövegéből. Nincs benne dogmatika, még imádság sem, csak boldog, lelkes felkiáltása egy közösségnek, mely megismerte, felismerte, elfogadta Isten jóságát, szeretetét, ezernyi ajándékát. Nem Istennek van erre szüksége. A boldog ember szívéből kívánkozik ki az ének, mint a szerelmes ifjú szívéből szerelmese dicsérete. Ezt nem lehet sem elemezni, sem követeim, sem törvényben előírni. Vagy feltör egy ember, egy közösség leikéből, vagy soha meg sem érti. Csak az érti meg, aki át tudja élni, annak pedig nincs szüksége magyarázatra. De ha valakit szeretsz, ha valakinek jót, örömet,

boldogságot kívánsz, nem kell mást mondanod: Adja Isten, hogy ezzel az örömmel, ezzel a lelkesedéssel törjön elő szívedből ez a hit, ez az élmény, ez a boldog találkozás Istennel, hogy így tudd dicsérni az Urat! Évezredeken át szakad fel boldog emberek leikéből a kiáltás: Halleluja! - ami annyit jelent: Dicsérjétek az Urat!

Istenem, add meg nekem is legnagyobb ajándékodat, hogy így tudjak lelkesedni, hogy így törjön fel belőlem az öröm azért, hogy Te vagy, hogy Te élsz, hogy szeretsz engem! Jó hallgatni az igét a templomban. Jó értelemmel felfogni annak magyarázatát, hívő boncolgatását. Jó megismerni törvényedet, minden napra szóló útbaigazításodat. De vágyom a hitnek arra a mélységére, hogy lelkem indulatával érezzem, éljem át a veled, személyesen veled való találkozás lelki örömét, és én is teljes szívemből énekeljem: Halleluja, dicsérjük együtt az Urat! Ámen.